





Caja
A-12

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

Page
1A-12

Impresso al Pe. Miguel Vaquez

Libreria

Del Colegio de la Compañía de Jesús de Granada

Tabule ad diuersas huius operis
magistri Guilhelmi de oclam sup
quattuor libros sniarū ānotatōes
et ad cētilogij theologici eiusdem
cōclusiones facile reperiendas ap-
pime conducibiles.

~~iste liber est magistri hinc conij~~
~~per scriptor~~ *J. S.*

X. 2. 7



Religiosissimo atq; doctissimo viro dño Johāni Tritemio Abbati spanhemē. decori atq; p̄sidio suo ducissimoz in p̄mis venerado Jodoc' Badi' ascēsius salutē dicit.

Quādoquidē superiorū āno felici satis (vt se nūc tempestas habet) auspicio: dialogos Magistri Guilbelmi de ockam: vir optimus et in arte imp̄ssoria solertissimus. Ad Jobes trechsel tuo nomini p̄ obseruāde destiantr: voluit eiusdē sup̄ quartuo: sniaruz argutissima (vt autē) scripta his diebus a se quātū fieri potuit: tersissima atq; castigatissima coipressa tue dignitati itidē destinare. scz eo pacto opepcū et rem gratissimā sese facturū arbitratuz oibus nōmodo cōgermanis (qui nūc plurimi sunt) veruetiā ceteris. vbiūq; cbr̄stianitatē orti sint. litterarū bonarū cultoribus. Siquidē de oibus q̄optime meritus es. oisq; tue vnerande humanitati obnoxios effecisti: qui eos a mortalitatis iugo taz egregie vindicasti noia eoz atq; lucubratiōes in laudatissimo tuo de eccl̄asticis scriptoribus ope memorādo Quocirca firmiter (nec inane qdē me iudice) sperauerit q̄ plurimis l̄ratis viris acceptissimū fore quicqd tuo p̄sidio dicatū tuoz ductu haud indignū emiserit. Lobozatus igit est vt hac nostra epla in p̄mā faciē operis imp̄menda oibus significē: vt ex aio tue venerabili p̄nitati bene velit: q̄rūq; laboris in hoc ope dirigēdo exbaustū sit. Quoz alterū quidem arbitro: fore p̄spicū oibus qui has opas ad tuā excellentiā destinatas intelligēt: alteruz vero notissimū ns qui cū bono iudicio hos codices ab eo imp̄ssos cū alijs manu scriptis cōferent. Enūvero (veluti fidelissimū atq; certissimū testimoniū exhibere possumus) quoniā complures sacre tbeologie studiosi hoc op' experierūt: cū maximis quidē imp̄p̄sis trāscrip̄tum: cū maioribus tñ multo corrigendū viris quibusdā doctis ab hinc plusculos menses cōmisit: a rectiore p̄fecto lege: ac oli Lucca et Clarrus ab Octauio Augusto egregiū illd vir giliare Aeneidos poema emēdare iussi sunt. Illi em vt sup̄flua demerēt. nihil tñ adderēt constricti sunt. b̄no qui hoc opus corrigēdū susceperūt. neq; demere quicqd neq; addere qd in bonis exemplaribus nō reperiāt p̄missi. sed quicqd seu ignorātia scriptoz deprauauerūt: seu vitio sciolorū inuersum: seu demū humana fragilitate (que multa ē) erratū offenderit: id emēdare: cōuertere atq; corrigere iussi sunt. Quapropter necessū erat multa exēpla non sine maturo iudicio reuifere: quo facto adhuc tñ nōnulla sem̄plena relicta oportuit. Neq; vero ob eā rem iuste quis q̄ succensuerit bonis illis viris si maluerūt defuncti manib' integram auctoritatē p̄seruare. q̄ suis etiā fortasse bonis additiūculis scripta ei' imutare. Non autē opeprecū est recensere que et quāta ad studiosoz p̄moditatē accesserūt ornāmēta. facile em cuiq; hoc opus lecturo patebit. vt duplici reprobio optima queq; materia et scitu dignissima indicet: vt in singulis questionib' argumētatiōes soluēde (sic em loquunt) cum earū solutiōibus p̄signent: vtq; l̄rarū maiuscularū caracteres ad diuersas materias signandas: aut signatas facile reperiēdas inscripti sint. Multa p̄terea alia id genus ornāmēta imp̄ssioni sue dictus Johānes Trechsel adicere curauit: q̄ malim ex ope ipoz: q̄ ex hac nra p̄mendatōe lectozes agnoscant. Siquid tñ tantā diligentiā adhuc effugerit: sciāt qz boies sumus: atq; errare potuimus: p̄uide insi inhumani eē velint clemēter ignoscant. Siquid aut vel auctoz ipm sefellerit quo minus approbāda asseruerit: nō n̄m est iudicare. Nō em hec quo ea cōprobaremus imp̄ssa aut tuo nomini dedicata sunt. Scimus em q̄ anxie q̄q; fideliter catholicis eccl̄ie cobereas. Verū illud vnū ipse mecum tacitus subinde demiro: qz quo se auctoz ipse receperit: etiā libus eius nō aiaduertente directorē destinari p̄tingat. Eterum vt cūq; est vir excellentissime boni cōsulas p̄camur atq; banc destinatōem amico sinu pro veteri tuo moze suscipias: doctozq; istos coalemānos nostros quos et ex tuo preconio et ex Arnoldi Bostij nostri carmelitarū optimi p̄mendatione iam p̄dē cognosco atq; de amo meo noie q̄ plurima salute vbi cōuenire dabit imp̄rias. Nec sūma est. Vale dulce litterarū dec' atq; p̄sidū. Ex Zugduno galliarū ad sextū idus nouēbris āni hui' .AD. LXXX. xcy.

Johannes Badi' de gema magist'

~~habetur e magis heronij de emperat~~

hic Liber e Antoni nro de beca theologia p̄ficia. cum eiusdem cōditionis alijs duobz quoz inscriptio a sera. e dialogus, altera. q. quolibeta. habet atq; s̄m̄m̄m̄. in parochia Diui thome apud solig. d̄gni Antoni nro in calle, his patris sc̄. diabreva.

U Operis huius exquissimi facile quas sibi quisq; materia desideras uent offēdar: duos indices p̄posuim? alterū quo q̄stiones ḡnales i eo sane q̄ subtiliter disquisite: et actiones ceterilogij nominatim argute p̄tractate suo ordine p̄notant. Alterū quo p̄ ordine l̄rariū seu alfabeticū vtilissima queq; et scitu dignissima indicant.

Prologi questiones. xij.

Prologi
 Questio p̄ma
 Secunda
 Tertia
 Quarta
 Quinta
 Sexta
 Septima
 Octaua
 Nona
 Decima
 Undecima
 Duodecima
 Primi libri
 distin. prime
 Questio p̄ma
 Secunda
 Tertia
 Quarta
 Quinta
 Sexta
 Distin. secunde
 Questio p̄ma
 Secunda

Utrum sit possibile intellectui viatoris habere notitiā euidētē de veritatibus theologicis.
 Utrum notitia euidens illarū veritatū sit scia proprie dicta.
 Utrum passio scibilis de aliquo scientia pprie dicta differat ab eo realiter.
 Utrum omnis passio sit demonstrabilis de suo subiecto a priori.
 Utrum in omni demonstratione diffinitio sit medium demonstrandi.
 Utrum sola p̄positio p̄ se scdo mō dicēdi per se sit scibilis scientia pprie dicta.
 Utrum theologia que de cōi lege habet a theologis sit scientia pprie dicta.
 Utrum bitheologie sit realit̄ fm nūerū
 Utrum de sub rōne deitatis sit subiectū theolo.
 Utrum theologia sit practica an speculatiua et vtrū sola opatio potētie sensitiue sit practis.
 Utrum notitia practica et speculatiua distinguunt per fines an per obiecta.
 Utrum bitheologie sit practice an speculatiue

Questiones primi

libi sententiariū et p̄mo distinctōis p̄me.
 Utrum tm̄ omni alio a deo sit vrendum.
 Utrum frui sit actus solius volūtat̄.
 Utrum frui sit qualitas realiter distincta a delectatione.
 Utrum solus deus sit debitū obiectū fruiōis.
 Utrum volūtas possit frui aliquo quod est realiter deus: nō habēdo fruiōnē respectu alicui? qd est realit̄ deus. Hoc est. Utrum possit frui essentia nō fruēdo sapiētia vel volūtate vel p̄sona. siue frui vna p̄sona nō fruēdo alia.
 Utrum volūtas contingenter et libere fruatur sine vltimo.

Distinctionis secunde.

Utrum tanta sit idētitas diuine essentie: et oib? modis idētitat̄ ex natura rei ad p̄fectōnes attributales et iparū p̄fectōnū attributaliū inter se. q̄ra est diuine essentie ad diuā eētitiā
 Utrum p̄fectōnes attributales diuine essentie sint realiter ipa diuina essentia.

Utrum aliquid reale possit distingui fm rōem ab aliquo reali.
 Utrum illud qd imēdiatē et p̄ime denoiat ab intētōe v̄lis et vniuoci sit aliq̄ res ex aiaz irri secat eētialis illis quib? est cōis et vniuoca distincta realiter ab illis.
 Utrum v̄le et vniuocū sit vera res extra animā realiter distincta ab indiuiduo: in eo tm̄ realiter existēs realiter multiplicata et variata.
 Utrum aliqd quod est v̄le et vniuocū sit realit̄ extra aiaz et natura rei distinctū ab indiuiduo quis nō realiter
 Utrum illud quod est v̄le et cōe vniuocū sit quōcūq; realit̄ a parte rei extra aiaz.
 Utrum vniuersale vniuocū sit aliquid reale existens alicubi subiectiue.
 Utrum aliquid v̄le sit vniuocū deo et creature.
 Utrum tm̄ sit vnus deus.
 Utrum cū vnitatē numerali diuine eētie stet pluralitas p̄sonarū realiter distinctarū.
 Distinctionis tertie.
 Utrum primū cognitū ab intellectu nostro sit diuina essentia.
 Utrum diuina eētia sit a nobis cog noscibil.
 Utrum de deo possimus habere plures conceptus quidditatiuos.
 Utrum deū eēt supposito qd deus sit aliquo mō a nobis cognoscibilis sit p̄ se notum et c.
 Utrum v̄le cōissimū sit p̄mū cognitū a nobis.
 Utrum p̄ma notitia intellectus p̄mitate generalit̄ sit notitia intuitiua alicui? singularit̄
 Utrum singulare possit distincte cognosci āte cognitōem entis vel cuiuscūq; v̄lis.
 Utrum ens quod cōe est ad decē p̄dicamēta et ad deū et creaturā: sit obiectū p̄mū et adēq̄ tum intellectus nostri.
 Utrum in omni creatura sit vestigiū ipsius sanctissime trinitatis.
 Utrum creatura rōnalis sit ymago trinitatis
 Distinctionis quarte.
 Utrum hec sit concedēda de v̄tute sermonis deus generat deum.
 Utrum hec sit concedēda. Deus est pater et filius et spiritus sanctus.
 Distinctionis quinte.
 Utrum eētia diuina generet vel generef.
 Utrum filius generef de substantia patris.
 Utrum essentia sit termin? formalis ḡnatōis.
 Distinctionis sexte.
 Utrum pater genuit filii natura an volūtate.
 Distinctionis septime.
 Utrum potentia generādi in patre sit aliqd ab solutū an respectiū.
 Utrum absolutū sub rōne essentie an sub rōne aliqua attributali sit potētia generandi.

Tertia
 Quarta
 Quinta
 Sexta
 Septima
 Octaua
 Nona
 Decima
 Undecima
 Distin. iij
 Questio p̄ma
 Secunda
 Tertia
 Quarta
 Quinta
 Sexta
 Septima
 Octaua
 Nona
 Decima
 Distin. iij
 Questio p̄ma
 Secunda
 Distin. v
 Questio p̄ma
 Secunda
 Tertia
 Distin. vi
 Questio i
 Distin. vij
 Questio p̄ma
 Secunda



Tabula questionū Decā

In quattuor lib. s. n. i. a. r. u.

Tertia	Utrum potentia generandi possit comunicari filio a patre.
Distin. viij	De functionis octauae
Questio pma	Utrum simplicitati diuine repugnet eē in aliquo genere pdicamērali.
Secunda	Utrum aliqd simplr simplex pōt esse in genere.
Tertia	Utrum omne genus diuidat in suas species p differētiās constitutiuas specierū: 7 diuīsiuas ipsius generis.
Quarta	Utrum gen? 7 dīa importēt eandē rem primo.
Quinta	Utrum deus possit diffiniri diffinitione nō data per additamentum.
Sexta	Utruz in omni diffinitione completissima debeat poni omīs differētie essentiales cum genere pmo generalissimo.
Septima	Utrum solus deus sit immutabilis.
Distin. ix	Distinctionis none.
Questio pma	Utrū filius vere generat a patre.
Secunda	Utrū gñatio in diuinis sit vniuoca an eūuoca.
Tertia	Utrū generatio filij sit eterna.
Distin. x	Distinctionis. x.
Questio pma	Utrum voluntas sit pncipiū pductiuū spiritus sancti.
Secunda	Utrum spūssanctus libere pducatur.
Distin. xi	Distinctionis. xi.
Questio pma	Utrum spūssanctus pcedat a patre et filio
Secunda	Utrum spūssanctus possit distingui a filio si non pcederet ab eodem.
Distin. xij	Distinctionis. xij.
Questio pma	Utrum pater et filius sint vnum pncipiū spirans spiritū sanctum.
Secunda	Utrū pater 7 filius spirent spūssanctū in q̄tū sunt vnū: an in q̄tū sunt distincti.
Tertia	Utrum pater et filius spirent oīno vniformitē spūssanctum.
Distin. xij	Distinctionis. xij.
Questio pma	Utrū generatio filij sit spiratio spūssancti.
Distin. xiiij	Distinctionis. xiiij.
Questio pma	Utruz spiritui factō competat duplex pcessio scz temporalis et eterna.
Secunda	Utrum spūssanct? detur in ppria persona an tm̄ fm̄ dona sua.
Distin. xv	Distinctionis. xv.
Questio pma	Utrum quelibet psona possit mittere 7 mitti.
Distin. xvi	Distinctionis. xvi
Questio pma	Utrū diuina psona visibiliter mittatur.
Distin. xvij	Distinctionis. xvij.
Questio pma	Utrū pter spūssanctū necesse sit ponere charitatē absolutā creatā: aīam formālī in formātem ad hoc vt aīa deo sit chara 7 accepta.
Secunda	Utrū aliq̄s act? volūtatis possit eē meritorius sine charitate aīam formālī in formātem.
Tertia	Utrū de facto omni actui meritorio charitas creata p̄supponatur.
Quarta	Utrum charitas possit augeri.

Utrū charitas p̄tēs remaneat i fine augmētationis: supposito q̄ augmentet.	Quinta
Utrū in augmētatione charitatis aliqd reālī differēs a p̄xi sibi adueniat.	Sexta
Utrum in augmētatione charitatis illud qd addit sit eiusdē sp̄i sp̄alissime cū charitate precedente separata ab ea.	Septima
Utrū sit dare sumā cui repugnet augmentari	Octaua
Distinctionis. xvij.	Distin. xvij.
Utrū donū dicat pprietatē psonalem.	Questio i
Distinctionis. xix.	Distin. xix
Utrum psonē diuine sint fm̄ magnitudinem perfecte equales.	Questio i
Utrū qlibz psona sit in alia p circūinfectionē.	Secunda
Distinctionis. xx.	Distin. xx
Utrum psonē diuine sint equales fm̄ potētā	Questio i
Distinctionis. xxi.	Distin. xxi
Utrum hec sit concedēda de virtute fmonis Solus pater est deus.	Questio i
Distinctionis. xxij.	Distin. xxij
Utrū viator possit aliquod nomen imponere ad distincte significandū diuinā essentiā.	Questio i
Distinctionis. xxij.	Distin. xxij
Utrum hoc nomen psona sit nomen prime intentionis an secunde.	Questio i
Distinctionis. xxiiij.	Distin. xxiiij
Utrum vnitas qua deus dicitur vnus sit aliqd additum deo.	Questio pma
Utrum trinitas psonarum sit verus numerus.	Secunda
Distinctionis. xxv.	Distin. xxv
Utrum psona in diuinis dicat fm̄ substantiā an fm̄ relationem.	Questio i
Distinctionis. xxvi.	Distin. xxvi
Utrum diuine psonē constituant 7 distinguant per relationes originis.	Questio pma
Utrum psonē diuine constituantur et distinguant p relationes sub ratione relationum: an per aliquā aliam relationem.	Secunda
Utrum omīs relationes diuine sint constitutivae diuinarum psonarum.	Tertia
Distinctionis. xxvij.	Distin. xxvij
Utrum in eadē psona sint plures pprietates.	Questio pma
Utrū verbū intellect? creati sit vera qualitas subiectivae pducta in mente.	Secunda
Utrum solus filius in diuinis sit verbum.	Tertia
Distinctionis. xxvij.	Distin. xxvij.
Utrū inascibilitas sit p̄tēs p̄stitutiva p̄p̄tas	Questio i
Distinctionis. xxix.	Distin. xxix
Utrum pncipiū dicat vnioce de omib? illis in deo de quibus vere predicat.	Questio i
Distinctionis. xxx.	Distin. xxx
Utrū omni auctoritate fidei 7 quocūq; p̄horum ex clusa: facilius possit negari omnis relatio esse aliquid a parte rei quocūq; mō dīctū ab omni absoluto et absolutē q̄ teneri.	Questio pma



Tabula questionū oclā

In quattuor lib. Iniarū

Secunda	Utrum per rōnem naturalē pbari posset sex genera que ponūt respectus extrinsecus ad ueniētes importare aliquas res quocūq; mō distinctas a rebus absolutis.
Tertia	Utrum de intēre pbi fuit ponere quēcūq; respectū a parte rei distinctū ab oibus absolutis et ab omni absoluto.
Quarta	Utrum fm rei veritatē (quecūq; fuerit intentio pbi respectu) debeat poni distigui a pre rei ab absolutis
Quinta	Utrum relatio temporalis dei ad creaturam sit relatio realis.
distin. xxi	Distinctionis. xxi.
Questio pma	Utrum identitas similitudo et equalitas in diuinis sint relationes reales.
Distin. xxij	Distinctionis. xxij.
Questio pma	Utrū pater sit sapiens sapientia genita.
Secunda	Utrū pater et filius diligant spm̄sanctum.
Distin. xxij	Distinctionis. xxij.
Questio pma	Utrum pprietas diuina sit realiter tā cēntia q̄ persona.
Distin. xxiiij	Distinctionis. xxiiij.
Questio i	Utrū psona sit realiter essentia diuina.
Distin. xxv	Distinctionis. xxv.
Questio pma	Utrum in deo sit scientia ex natura rei
Secunda	Utrū deus intelligat oia alia a se distincte
Tertia	Utrum diuina essentia sit primum obiectum intellectus sui.
Quarta	Utrū ad hoc ut deus intelligat distincte oia alia a se requirant in eo necērio distincte relationes rōnis ad ipa intelligibilia.
Quinta	Utruz deus intelligat omia alia a se p ydeas eorum an aliter.
Sexta	Utrum ydee in mente diuina sint practice an speculative.
Distin. xxvi	Distinctionis. xxvi.
Questio i	Utrum pfectiones creaturarū in deo cōtente ab eterno distinguant inter se realiter et a diuina essentia.
Distin. xxvij	Distinctionis. xxvij.
Questio i	Utrum esse vbiq; et in oibus rebus p essentia pntiam et potentia sit pprium soli deo.
Distin. xxvij	Distinctionis. xxvij.
Questio i	Utrū deus habeat sciam determinatas et necessaria oim futuro:um contingentium.
Distin. xxix	Distinctionis. xxix.
Questio i	Utrum deus possit scire plura q̄ scit.
Distin. xl	Distinctionis. xl.
Questio i	Utrū sit possibile aliquē predestinatū dānari et prescitur saluari.
Distin. xli	Distinctionis. xli.
Questio i	Utrum in predestinato sit aliqua causa sue p̄ destinationis: et in reprobaro sit aliqua causa sue reprobationis.
Distin. xlij	Distinctionis. xlij.

Utruz deus possit facere omne possibile fieri a creatura	Distinctionis. xliij.
Utrum deus possit facere aliqua que non fecit nec faciet.	Questio pma
Utrū plus cōueniat deo nō posse facere impossibile: q̄ impossibili nō posse fieri a deo.	Secunda
Utrum deus possit facere mundum meliores isto mundo.	Distin. xliij
Utrū volūtas dei sit causa immediata et pma oim eorum que fiunt.	Questio i
Utrum volūtas diuina p quacūq; potentiam creature possit impediri.	Distin. xliij
Utrū p rōem naturalē possit pbari q̄ voluntas diuina semp impletur.	Questio pma
Utrū deus possit p̄cipere malum fieri.	Secunda
Utrum quelibet voluntas creata teneatur se conformare diuine voluntati.	Distin. xlvij
	Questio i
	Distin. xlvij
	Questio i

Questiones secundæ

di libri sententiarū que sunt. xxvi.	
Utrū creatio actio qua deus dicit formaliter creare differat ex natura rei a creatore.	Questio pma
Utrum creatio passio differat a creatura.	Secunda
Utruz et hoc q̄ aliq̄ moueat ut finis sequat ipm h̄re aliquod esse reale extra aiā.	Tertia
Utrū deus sit pma cā et immediata oim.	Quarta
Utrū deus sit agens naturale: an liberum.	Quinta
Utrum deus sit causa omniū fm intentionez philosophorum.	Sexta
Utrū cōueniat creature h̄re potentia creādi.	Septima
Utrum mundus potuit fuisse ab eterno p potentiam diuinam.	Octaua
Utrum motus sit vera res extra aiā differēs realiter a mobili et a termino.	Nona
Utrum duratio angeli differat ab essentia et existentia angeli.	Decima
Utrum mensura sit semper nobilior et notior ipso mensurato.	Undecima
Utrum tempus habeat esse reale extra aiā a motu et a qualibet re permanente realiter distinctum.	Duodecima
Utrum tempus sit mensura angelorum.	Decimatertia
Utrum angelus intelligat alia a se per essentiam suam: an per species.	Decimaquarta
Utrum angelus superior intelligat per pauciores species q̄ inferior	Decimaquinta
Utrū angelus accipiat cognitionem a rebus spūalibus an a corporalibus	Decimasexta
Utrum in potentia sensitua vel organo caus	Decimasexta

Tabula questionū Ockā

In quattuor lib. sniarū

Decioctava	Utrum sensibile imprimat specie suaz in medio distinctam ab eo realiter
Decimanona	Utrum angelus malus semp sit in actu malo.
Uigesima	Utrum angelus potest illabi cuiunqz creatu re rationali.
Uigesimāpma	Utrum actus rectus ⁊ reflexus sint idē reali ter an distincti.
Uigesimafecda	Utrum in celo sit materia eiusdez rationis cū materia istozum inferiorum
Uigesimātria	Utrū creatura aliq sit causa pductiōis aialū
Uigesimāqtra	Utrum memoria intellectus ⁊ voluntas sint potentie distincte realiter
Uigesimāqnta	Utrum oporteat ponere intellectū actiuū.
Uigesimāsexta ⁊ vltima.	Utrum potentie sensitiue differat realiter ab ipsa anima sensitiua ⁊ inter se.

Questiōes libri ter

Libri tertij	Questiōes libri tertij sententiarum que sunt. xv.
Questio pma	Utrū solus filius vnitū sibi naturā humanā in vnitate suppositi.
Secunda	Utrū in beata virgine fuerit fomes peccati.
Tertia	Utrum beata virgo debeat dici parēs chūsti secundum naturā humanā
Quarta	Utrū habit⁹ sit q̄litas absoluta effectiua act⁹.
Quinta	Utrum p̄ter spiritū sc̄m tripliciter datū ne cesse sit ponere charitatē in formantē animā ad hoc vt anima sit chara ⁊ accepta deo.
Sexta	Utrum anima chūsti habuerit summas grām possibilem haberi in via.
Septima	Utrum sit ponere statum in formis.
Octaua	Utrum sit necesse ponere in viatore tres vir tutes theologicās q̄ p̄t remanere in patria
Nona	Utrū hec sit cōcedēda. deus factus est homo
Decima	Utrū habitus virtuosus sit subiectiue in par te intellectiua.
Undecima	Utrū ois habit⁹ virtuosus generet ex actib⁹.
Duodecima	Utrum virtutes sint conicre
Decimā:ertia	Utrum aliquis possit habere actum rectū et virtuosū respectu alicuius obiecti: respectu cuius est error in intellectu.
Deciāquarta	Utrum dolor qui prope est passio et qualitas appetitus sensitiui causetur proprie ab app̄ hensione sensitiua: ⁊ nō ab obiecto apprehē so a sensu nec ab actu appetitus ⁊c.
Decimaquīta	Ultima q̄stio tertij libri q̄ est circa virtutes et dōa. Et s̄l. xiiij. quā mō formauim⁹ nō tradū tu in morē q̄stionū: q̄ tñ distinctas materias prinēt: ⁊ facili⁹ in formā q̄stionū redigi p̄t pro q̄stionib⁹ in tabula alphabetica hēbunt

Questiōes libri

Libri quarti	q̄rti sniarū: q̄ sunt. xiiij. eū q̄busdaz dubitatōib⁹ q̄ loco. xv. q̄ōnis h̄i p̄t
--------------	---

Utrum sacramenta noue legis sint cause effe ctive gratie.	Questio pma
Utrum cuiuslibet recipienti baptismus impri mator character	Secūda
Utrū q̄libet digne recipiēs baptismū recipi ar grām ⁊ om̄s vrutes necērias ad salutem.	Tertia
Utrum copus chūsti realiter sub speciebus panis contineatur.	Quarta
Utrū actio ⁊ passio ⁊ om̄e acc̄ns possit inesse copoz chūsti exiti in eucharistia.	Quinta
Utrum substantia panis trāsubstantietur in copus chūsti.	Sexta
Utrū accidētia separata a subiecto in eucha ristia vniformit se habeāt ad actōez ⁊ passio nem. sicut q̄n erant coniūcta.	Septima
Utrū sine p̄nia possit deleri pctm mortale	Octaua
Utrū cuiuslibet penitēti p sacramētū penitētie gratie ⁊ vrutes infundant	Nona
Utrū hoies resurgent incorruptibiles.	Decima
Utrū idē homo numero q̄ pus vixit resurget.	Undecima
Utrū aia sepata habeat memoriā rā actualēz q̄ habitualē copz que nouit cōiūcta.	Duodecima
Utrū quilibet videns diuinā cēntiam uerōrio apprehēdat eam ⁊ om̄s creaturas.	Decimāertia
Utrū volūtas beata necērio fruatur deo.	Decimāqtra
Ultimo loco circa finē operis sūt quedā dubi ratōes quas corruptas inuenimus: nec eas supplere ausi sumus: vt pote qui d̄ n̄o nihil huic operi addendū diximus. optimo tamē q̄ poruim⁹ mō in locū suum nō sine pctioz q̄ nos sumus: auxilio sic redeгимus.	De dubitatio nibus additis
Utrū charitas habeat aliquā causalitatē re spectu actus meritorij.	Dubita. pma
Utrū sit possibile q̄ deus possit de potentia sua absoluta accipere aliquē actū tanq̄ dignū vita eterna p̄pter solū actū naturālē sine oi infusiōe charitat⁹: vel cuiuscūqz alteri⁹ positi ui. q̄ tñ n̄ eēt accept⁹ potētia sua ordiata.	Secūda
In quo consistat p̄fecta delectatio ⁊ q̄eratio potentie beate.	Tertia
Utrū dilectio ⁊ delectatio distinguantur Et vtrū p̄ter actū concupiscētie oporteat pone re actū amicitiē ab eo dist incrementum.	Quarta
Qui actui debeat premium.	Quinta
Que et cuius sit securitas.	Sexta
Quō habeat intelligi q̄ aliq̄s p̄ actū b̄tificū et meritorij d̄: conuerti	Primū dubiū
Qualis est repugnātia inter actū beatificū ⁊ actū peccati: et vnde orit.	Scdm
Utrū idē actus beatificus nūero: vel q̄cunqz alius idē existens numero possit primo esse vnus et postea alterius.	Tertium

ffinis tabule questionū Adagii Guilbel mi de ockā sup q̄rtuo: libros sentētiarū.

Tabula conclusionum

Centilogij. B. de oclā

Centilogij sen
tentiariū q̄stio
nūb' annexi.

Conclusiones cē
tilogij vt nomen ⁊ inscriptio ip̄i
us indicat centum sunt: quarum
he c est p̄ma.

- Cōclusio p̄ma** Deus est. Circa hanc cōclusionē disquirif an
deum esse sit demōstrabile ⁊ p se notū. an p̄
babile tm̄. Et arguit ad vtrāq; partē sicut ⁊
in plerisq; alijs.
- Cō. secunda** Non sunt plures dij accipiēdo deus p̄ summo
bono. que conclusio est a p̄bo demonstrata.
disquirif etiā de causis an plures possent eē
an etiā demonstratū sit a p̄bo q̄ non possint
esse plures mūdi et tenet q̄ non.
- Cō. tertia** Deus est infinite p̄tutis intensiue
- Cō. quarta** Deus est oīporēs. Nota hic argumēta que in
oppositum adducunt ⁊ soluu n̄f.
- Cō. quinta** Deus potest facere om̄e qd̄ nō includit cōtra
dictionē. Et hac multa inferunt
- Cō. sexta** Deus potest assumere oēm creaturā siue om̄e
aliud a se in vnitatē suppositi.
- Cō. septima** Omnis pp̄o mere affirmatiua ex f̄minis vlti
bus composita in qua nulla ponit̄ negatio.
cui⁹ termini supponit̄ p̄ aliquo ⁊ que nō falsi
ficatur p̄ suppositis diuinis sine noua impo
sitione terminorū est possibilis.
- Cō. octaua** Dec pp̄o. Deus p̄f est filius beate v̄ginis est
possibilis sine noua impositione terminorū.
- Cō. nona** Dec pp̄o. Sp̄s sanctus est homo: q̄ est filius
beate virginis: est possibilis.
- Cō. decima** Pater qui nunq̄ moriebat̄ potest esse mortu⁹
- Cō. xi.** Filius qui moriebat̄ p̄t nūq̄ fuisse mortuus.
- Cō. xij.** Deus est immutabilis.
- Cō. xij.** Partes christi cōicant ydeomata sic videlicet
q̄ h̄mōi pp̄ones sunt vere. Caput christi est
pes christi. Oculus christi est manus christi
et sic de consimilibus.
- Cō. xiiij.** Homo assumpsit naturā humanā in vnitatē
suppositi diuini.
- Cō. xv.** Non om̄e aīal rōnale mortale est homo.
- Cō. xvi.** Aliquid p se vnum nō est suppositū alicuius
speciei specialissime.
- Cō. xvij.** Aliquid ens p se vnū non est suppositū alicu
ius speciei specialissime.
- Cō. xvij.** Aliqd̄ aīal rōnale p se vnū ⁊ p se ex̄ns non est
suppositū alicuius speciei humane.
- Cō. xix.** Ex aggregatione siue ex assumptione h̄m̄ane
nature in vnitatē suppositi diuini: animalia
tria resultant: quorū tm̄ est vnū suppositū ali
cuius simplicis speciei specialissime.
- Cō. xx.** Unū ⁊ idem corpus numero est in vno loco ex
tensiue: ⁊ in alio loco non extensiue consimi
li extensione.
- Cō. xxi.** Aliquid corpus replet aliquē locū extensiue
quod tm̄ nō est in loco extensiue.

- Non est dare maximū locum quem corp⁹ christi
sti non posset implere. **Cō. xxij.**
- Aliquod corp⁹ extensum potest moueri in ali
quo loco pleno in aliquo corpore sine aliqua
resistentia illius corporis. **Cō. xxij.**
- Idem corpus numero cū eadē resistentia intri
seca potest eque velocit̄ moueri in loco ple
no sicut p̄t moueri in loco vacuo **Cō. xxij.**
- Corpus christi p̄t esse vbiq; sicut de⁹ est vbiq; **Cō. xxv.**
- Corpus christi ē in plurib⁹ locis discōtinuis. **Cō. xxvi.**
- Corpus christi p̄t moueri motibus cōtrarijs. **Cō. xxvij.**
- Idem corpus extensum potest extensiue esse
in pluribus locis simul. **Cō. xxvij.**
- Idē corp⁹ nūero extensū p̄t eē vbiq; extēsiue **Cō. xxix.**
- Unū ⁊ idē corpus numero p̄t esse i vno loco
algidū vel calidū: dulce vel amarū: humidū
vel siccū: ⁊ sic de alijs qualitatibus ⁊ in alio
vbi idē corpus existit: non. **Cō. xxx.**
- Idem corpus numero ex̄ns extensiue in pluri
bus locis simul potest eē albū in vno illorū
locorū et nigrū in alio illorū locorum. **Cō. xxxi.**
- Aliquod corpus per finitā albedinē intēsiue
potest esse album in infinitum. **Cō. xxxij.**
- Idem corpus numero potest esse in infinitū
albus intensiue in vno loco ⁊ intensiue in in
finitum nigrū in alio loco. **Cō. xxxij.**
- Aliquid p̄t esse albū quod nō potest ab aliq̄
visione finite virtutis videri. **Cō. xxxiiij.**
- Aliquid totū fuit ab eterno cuius quelibet
pars incepit esse. **Cō. xxxv.**
- Aliq̄s homo fuit ab eterno cuius humanitas
incepit esse. **Cō. xxxvi.**
- Aliquid totum in aliquo instanti fuit: i quo
nulla eius pars fuit. **Cō. xxxvij.**
- Homo christi fuit aliqd̄ q̄n̄ nihil fuit hō xp̄s.
Et nō substārijs potest fieri substantia. **Cō. xxxvij.**
- Deus habet duas volūtates et duos intelle
ctus ⁊ duas scientias ⁊c. **Cō. xl.**
- Deus vult aliquid quod deus nō vult. deus in
telligit aliquid qd̄ deus nō intelligit. Et de⁹
scit aliquid quod deus nō scit. **Cō. xli.**
- Unica volūtate deus vult om̄e qd̄ vult: ⁊ intelli
git om̄e quod intelligit: ⁊ scit om̄e qd̄ scit. **Cō. xliij.**
- Unico actu siue vnari eadē volūtate de⁹ vult
om̄e quod vult: intelligit om̄e qd̄ intelligit:
et scit om̄e quod scit. **Cō. xliij.**
- Iustitia diuina est misericordia diuina. **Cō. xliiij.**
- Quicquid deus facit p̄ iustitiā diuinā facit p̄
misericordiā diuinā. **Cō. xlv.**
- Deus nō fuit misericors ab eterno. qd̄ tm̄ debet
intelligi iuxta sanū intellectū ibidē positū. **Cō. xlvi.**
- Deus in aliquo instanti nō fuit. id est deus in
non instanti fuit. **Cō. xlvij.**
- De⁹ i aliquo istāti incepit eē: sane intelligēdo. **Cō. xlvij.**
- Deus desinet eē. iuxta sensum ibidē positum. **Cō. xlvij.**

Tabula conclusionum

Centilogij. G. de ockā

Cō. l. In a instāti s̄ erit vera si tūc fuerit. de nō erit
 Cō. li. Anteq̄ deus fuit. deus potuisset esse.
 Cō. liij. Postq̄ deus nō erit. deus poterit esse.
 Cō. liij. Dandū est vltimū instans rei p̄manētis in eē
 Cō. liij. Aliqua res incepit esse ⁊ desinet eē que est in
 generabilis ⁊ incorruptibilis:
 Cō. lv. Una cētria simplicissima ⁊ penit̄ indiuisibil
 est tres p̄sone realiter distincte.
 Cō. lvi. Nullus discursus quē aristoteles vel aliquis
 p̄horum posuit est formalis.
 Cō. lvij. Aliquod suppositum diuinū est aliud suppo
 situm a filio in diuinis. ⁊ tamē nō est aliud a
 filio in diuinis.
 Cō. lvij. In aliq̄bus terminis ab inferiori ad suū superius
 affirmatiue sine distribuōe superioris resp̄cū
 eiusdē s̄bi et respectu eiusdē p̄dicari. confes
 quentia penitus nihil valet.
 Cō. lxx. In oī materia valet aliq̄s discursus formalis
 q̄ ab aliquo p̄horū antiquoz ponebat.
 Cō. lxx. Quilibet catholicus ⁊ fidel̄ christian⁹ faciliē
 potest credere alicui cui nullo modo p̄t ex
 puris naturalibus assentire.
 Cō. lxxi. Nullus termin⁹ significās distincte aliquam
 opationē in diuinis. est verificabilis de aliquo
 termino cōi tribus personis.
 Cō. lxxij. Christus s̄m existentiā diuinā nō est fili⁹ dei:
 quīs s̄m suā naturā humanā s̄bi in unitates
 suppositi assumptā sit filius dei.
 Cō. lxxij. Multa sunt vltia que non sunt verificabilia
 de aliquo particulari.
 Cō. lxxij. Deus est quantitas.
 Cō. lxxv. Unitas indiuisibilis est numerus ternarius.
 Cō. lxxvi. Unitas indiuisibilis est q̄tuor: numeri distincti.
 Cō. lxxvij. Aliq̄s nūerus nō est plura unitate numerali.
 Cō. lxxvij. Aliq̄s est nūerus cui⁹ unitas est equalis toti.
 Cō. lxxix. Aliquis nūerus est par qui nō potest diuidi i
 duo equalia.
 Cō. lxx. Alique due p̄sone sic se habēt q̄ vna est equa
 lis alteri et econuerso. et tamen nō sunt plus
 res equales
 Cō. lxxi. Personę diuine non sunt eterne.
 Cō. lxxij. Alique p̄sone sūt q̄ ab eterno fuerūt ⁊ q̄ nunq̄
 inceperūt eē: ⁊ tñ nō sunt eterne.
 Cō. lxxij. Plures sunt relationes in diuinis.
 Cō. lxxij. Non oīs relatio in diuinis est p̄sonalis. Ad
 sanū intellectū qui ibidē exprimitur.
 Cō. lxxv. Aliq̄ relatio in diuinis est q̄ nō facit distinctōez.
 Cō. lxxvi. Quedā relatio in diuinis est p̄pā vni p̄sone tñ
 et quedā duab⁹: ⁊ quedā omnibus tribus.
 Cō. lxxvij. Non sūt plures relatōes in diuinis q̄ tres scz
 paternitas filiatio ⁊ spiratio passiuā.
 Cō. lxxvij. Aliquid naturaliter relatiuū est naturalit̄ et
 proprie absolutum.
 Cō. lxxix. Multe relationes verificant̄ nunc de deo:
 que non semp verificabant̄ de deo.

Cō. lxxx. Aliquis creator: fuit ab eterno qui incepit esse
 creator: et aliquis dñs ab eterno qui incepit
 esse dominus. ⁊ sic de consimilibus.
 Cō. lxxxij. Deus est sciētia cuiuslibet scibilis quod est
 Cō. lxxxij. Scientia a scibilis que semp fuit incepit esse
 Cō. lxxxij. scientia a scibilis.
 Cō. lxxxij. Deus aliquid qd̄ nūc non scit nec vnq̄ sciuit
 Cō. lxxxij. potest scire sine mutatione aliqua sui vel ali
 cuius alterius a se
 Cō. lxxxij. Aliquid qd̄ de⁹ scit et prius sciuit: potest nūq̄
 Cō. lxxxij. sciuisse ⁊ nunc non scire
 Cō. lxxxv. Aliquid quod deus nunq̄ sciuit ⁊ qd̄ nō scit i
 Cō. lxxxv. instanti presenti: potuit prius sciuisse: ⁊ in in
 stanti presenti scire
 Cō. lxxxvi. Aliquid qd̄ deus asseruit cū iuramēto etiā sen
 Cō. lxxxvi. sibiliter: id est in presentia aliquoz audien
 tiū: potest ipsum non asseruisse.
 Cō. lxxxvij. De aliquid qd̄ reuelauit potest nūq̄ reuelasse
 Cō. lxxxvij. Aliqua beatitudo siue gaudium celeste nō est
 Cō. lxxxvij. vltimus finis.
 Cō. lxxxix. Ad beatitudinē tanq̄ ad vltimū finem nulla
 Cō. lxxxix. virtus est ordinata.
 Cō. xc. Possibile est aliquēz cōtinne operari propter
 Cō. xc. beatitudinē habendā ⁊ ip̄m dānari: ita q̄ p
 propter aliud non operetur vltimate.
 Cō. xci. Omnis merces vltiata alicuius virtuose ope
 Cō. xci. rationis est infinita non tñ duratiue: s̄ etiaz
 intensiue.
 Cō. xcij. In decuplo sanctior: ⁊ melior: nō habebit ma
 Cō. xcij. iorem mercedem
 Cō. xcij. Nullus potest per aliqua opera sua meritoria
 Cō. xcij. premiū maius mereri.
 Cō. xcij. Propter virtutē nō est finalit̄ bene operādū.
 Cō. xcij. Propter virtutē non est finalit̄ moriendū.
 Cō. xcij. Nullū gaudiū celeste est subiectiue in aīa bea
 Cō. xcij. ri: nec est totū vel ps vltimate mercedis.
 Cō. xcij. Quilibet saluatus siue beatus equaliter tene
 Cō. xcij. tur diligere deum. Ad istuz intellectū q̄ bea
 Cō. xcij. tiō: non plus tenetur deū diligere q̄ minus
 Cō. xcij. beatus.
 Cō. xcij. Non tñ beati tenētur equaliter deū diligere
 Cō. xcij. imo etiam quilibet vltior.
 Cō. xcij. Dānatus tenetur tantū deū diligere: quantū
 Cō. xcij. tenetur beatus.
 Cō. xcij. Dānatus tantuz tenetur deum diligere. quia
 Cō. xcij. ipsum dānauit: sicut beatus: quia ipsum bea
 Cō. xcij. tificauit. De sunt centuz conclusiones miro
 Cō. xcij. compēdio multaq̄ subtilitate a. Ad. Guil
 Cō. xcij. helmo de Ockaz: ordinis fratrum minorum
 Cō. xcij. in centilogio suo theologico discussse. veluti
 Cō. xcij. post opus sentētiarum qui volet comperiet.

Finis prioris tabule: sequitur
 Tabula alphabetica.

Alterū iudiciū

veluti predictū est materialium exōstari in hōpe sub ordine literario seu alphabetico diligēs annotatio: ad quā plurimū cōducet opis in libros: distinctōes: et q̄stiones: diuisio quā in frōtibz singularū chartarū inscripsimus. Nec minus cōferēt lre ip̄e maiusculē q̄s in marginibus p̄nuiciūsq; q̄stionis facili distinctōe posuimus. In qua re nemo iuste nobis succēseat: q̄ plures lras posuimus q̄ materias ānotauimus. nolim' em' p̄cludere studiosis ānotandi facultatē: verū ne laborosa sit b̄mōi ānotatio indices passim p̄signauimus. Illud etiam tacendū nō est q̄ argumētationū solutiones in qualibet questione vna cū argumētationibus ip̄is lucide discernim'. Pro huius tabule autē facili cognitōe sciendū est q̄ in p̄mo libro q̄druplices indices inseq; oportebit libri. distinctōis. questionis. et lre. Nā illud opus p̄ distinctōes discretū inuenimus. In reliquis autē tribus libris. tres dūtaxat sūt indices: libri. questionis et alphabeti. Pro libro autem breuitatis gratia scribet̄ interdū. li. interdum. lib. Pro distinctōe aliquā. di. aliquā dist. Pro questione vt plurimum. q. vt patebit ex sequentibus.

Abstractū vt opponit̄ concreto.

Abstractum et cō

cretū an i absolutū sint synonyma. vt deus deitas. hō hūanitas. et cōsimilia. lib. i. dist. ij. q. iij. ff

Quō intelligendū est. Equitas ē tm̄ equitas nec vna nec plures: nec vltis nec singulari. li. i. dist. ij. q. vi. R. R. et di. v. q. i. ff

Hec est vera sed cōtingēs hō est humanitas. li. i. dist. ij. q. vij. LL

Abstractū p̄ quo supponit. Et q̄ d̄ abstracto p̄pe q̄redum nō est qd̄ sit. s̄ qd̄ significat eo q̄ nō habet quid rei sed qd̄ nomis In plogo q. iij. q̄ cōtinet̄ sub p̄ma p̄ncipali. Item dist. xij. li. p̄mo. q. i. L. Et eiusdez̄ lib. dist. xxxv. q. vi. post v. vbi de p̄uatiuis.

An hec sit cōcedēda. hō est humanitas. humanitas currit. hūanitas est alba. et cōsimiles. lib. i. dist. v. q. i. R. Q. hō est concretū s̄ differenter q̄ ly albū. ibidem L

Abstractio vltima quō sit in substātijs et accidentibus fm̄ opi. scoti. ibidem D.

Abstractio conceptuū. vide in hōbo Lōceptū.

Abstractiua notitia q̄ simul stat cū intuitiua a quib' causet. li. ij. q. xvi. BB. Et q̄le iudiciū habeat intellect' mediāte illa. Ibidē JJ

Abstractiua notitia n̄ requirit aliqd̄ p̄uū p̄ter obiectū et intellectū. li. ij. q. xij. et xv. B

Abstractius a materia nō temp̄ est p̄fectius. li. ij. q. vij. B

Abstractio intellect' est duplex. libro secūdo. questionibus. xij. et xv. EE

Abstractū ab omni materia et nō abstractum differūt specie. li. ij. q. xvij. L

Abstrahere cōceptus sapiētie et huiuscemodi a creaturis et attribuire deo quō contingat declarat. lib. ij. q. ix. S

Acceptus deo ē q̄ charus est deo. de h̄ vide in h̄bis char' et charitas. Acceptabilitas ibidē.

Acceptatio dīna nō cadit imēdiate sup̄ aiām rōnalem sine charitate media. lib. ij. q. v. B

Iuxta opi. ibidē recitaram.

Accidēs accipit̄ vel p̄ forma inherēte nō faciente vnū cū subiecto cui inheret vel p̄ p̄dica bili accētaliter. li. i. dist. xxij. q. i. D

Accidētia solo nūero dīa p̄nt esse in eodē subiecto p̄cise q̄n faciūt vnū totū alias nō. lib. i. dist. xvij. q. vij. R. Vide forma.

Accidēs d̄ duplex. li. ij. q. xij. AA

Accidēs fluxibile pōt recipi imēdiate i substantia. lib. ij. q. xxij. ff

Accidētia sepata vtrū habeāt eādē actōem et passionē sicut q̄n erant cōiuncta. li. iij. q. vij. A. Et sūt ibidē tria. L D E

Accidēs sepātū vtrū possit ēē p̄ncipiū generandi. ibidē. B. Et vtrū possit corūpe s̄bam ibidē J. Norandū est etiā ibidē de illis accidentib' vsq; ad f. nē q̄stionis q̄ pertractant plurime difficultates circa ea.

Accidētale accipit̄ duplx. li. ij. q. ix. L

Actū distinctio nō arguit distinctōem potētiarū in plogo. q. i. L. vbi plura de distinctōne actuum per obiecta sua.

Actus idē nō pōt terminari p̄mo ad obiectū p̄mariū et secūdariū: et post tm̄ ad p̄mariū vlt̄ cōuēso. li. i. dist. i. q. v. D

Actus seu actōes q̄ sūt suppositōz nō h̄nt in aristotele: s̄ q̄ actiones et opatōes reales sūt singulariū. li. i. di. v. q. i. B

Quō intelligi debeat. Quātū cōtingit ēē in potentia: tm̄ contingit esse in actu. li. i. dist. xvij. q. vij. S

Actus etern' et immutabilis pōt transire sup̄ obiectū de nouo sine alicuius forme noue p̄ductione. li. i. di. xvij. q. i. N

Actio potest tripl̄ accipi. lib. h. questionibus iij. et v. D. et ibidem L

Actio et passio quō fundant̄ in motu. libro. ij. questione. ix. Z

Actio dei quō sit cōtinua. li. ij. q. x. Z

Actio non dicit respectū sup̄ additū. Et de qd̄

Ac



Tabula alphabetica

In quattuor lib. sniarū

nois ipsius agere vel actio. li. i. di. xxx. q. sione
secunda **H**
Actio creatio. factio. gubernatio. nō dicūt re
spectū rationis. li. i. di. xxx. q. v. **S**
Actio quō pōt eē meritoria. li. i. di. xvij. q. i. **K**
circa finē. vbi an deus necessitetur. vide **AD**
Actio dei aut alterius an sit trāsiciens. li. i. di.
xliij. q. i. **ff.**
Actio intellectus est realis. li. ij. q. xiiij. r. xv. **SS**
Actio r passio r omē accidēs qd inest corpori
xpi in celo. vtrū possit eidē inesse in cucurri
stia. li. iij. q. v. **A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.**
varias opiniones que ibidē recitātur.
Actio aliqua an possit redire eadē numero. li.
iij. questione. r. **AD**
Actio diuina. require infra deus.
Actio et agēs etiā notātur infra. cā efficiens.
Actus primus amoris est vere causa efficiens
secūdi actus amoris. li. ij. q. iij. **P.** Et q pmo
actus volēdi vitā est cā nolitōis mortis. ibi. **U**
Actus aliquis amoris concupiscētie p suppo
nit necērio actus amoris amicitie. ibidē **BB**
Actu eodem potest quis diligere deū r aliqd
propter deum. ibidē **EE**
Actus discurrendi r sillogisandi vnde causan
tur. li. ij. q. xxv. **N**
Actus rectus r reflexus vtrum sint idē actus
li. ij. q. xxi. **A.** Et respondēt q sic fm vnā opi.
ibidē que plurib rōnibus probat r postea re
probat. ibi. **B.** Vbi vide an sint distincti.
Actus plures potest vnus simul et semel hē.
Et quō vnū picipit r alium nō. li. ij. q. xxi. **D.**
Et quō ex actibus reflexis nō generat bitus
moralis. ibi. **ff.** Et quō quis potest percipere
se esse in actu recto. ibidē **B**
Actus dīntes nūero vel spē quō plures imo infi
niti pnt eē respēū eiusdē obiecti. li. ij. q. xxi. **Z**
Actuū diuersitas nō arguit diuersitatem pos
sentiariū. li. ij. q. xxiiij. **D**
Actus paratiuus. vnde causat. li. ij. q. xxv. **P**
Et quō actus reflexus causat ab actu recto.
r de alijs concurrētib. ibidē. **D r K**
Actus voluntatis quō sit in potestate volūta
tis. declaratur r probat. li. iij. q. iij. **Z**
Actus interior r exterior quō r quare prohibē
tur diuersis pceptis. li. iij. q. x. **K.** Et ibidē
nota quō r quāto sit vnū peccatū mai' alio.
Et q intēditur actus voluntatis p expletio
nem operis exterioris. ibidē **AD**
Actus indifferēs quō sit bandus r quō nō. no
tatur ad longū. li. iij. q. x. **D r P**
Actus vnde habeat bonitatē r maliciā suam
ibidē **B.** Et q ex eo pscit q est cōformis rōi
recte nō est quicūq; dicēdus bonus. ibi. **K**
Actus est cā efficiēs bitus. li. iij. q. xi. **D**

Actuū tanta est distinctio q̄ta habitus. lib.
iij. q. xij. **B**
Actus distincti specie sūt respectu obiectoū
distinctoꝝ specie. lib. iij. q. xij. **D**
Actus aliq̄s quō est necērio r intrinsece dīuo
sus. ibidē **E.** Et q actus volūtat' est pmo
et pncipaliter virtuosus. ibidē **ff.** Et q nul
lus alius actus. **Ibidem B**
Actus qdā est bon' ex gne: qdā ex circūstātijs
et quidā ex pncipio meritorio. **Ibidem N**
Actus aliq̄s virtutatis vtrū sit indīns notat
fm opi. scoti impugnatā. ibidē **XX.** Et rīndē
fm opi. doctoris ibidē **YY.** vbi videndū est
quō actus pōt dici virtuosus duplr.
Act' virtuosus obiecta p̄tialia q̄ sint ibi. **EEE**
et de circūstantijs eiusdē. r q̄re h̄mōi p̄tialia
obiecta sc̄daria sunt ponēda. Et qd sit elice
re actū p̄formiter rōni recte. ibidē **DDD**
Actus aliq̄s est virtuosus necērio r intrinsece vt
pbat ibidē **EEE.** Sz de actu nō virtuosō nō
sit virtuosus p aliqd mere naturale. ibi. **ff. ff. ff.**
Actū rectū r virtuosū vtrū aliq̄s possit hēe respe
ctu alicui' obiecti respectu cui' ē error. in in
tellectu. lib. iij. q. xiiij. **A.** Et rīndē ibidē **V.** Et
qd requirat ad h' vt act' rect' eliciat pmo a
volūtatē. ibidē **B.** Et vtrū ad actū virtuosus
sufficiat p̄formitas ad pudēticiā actualē vel
bitualē. idē **L. D. E.** Et in stat' p̄ modū ponē
di talem pudēticiā: r rīndē ibidē **ff**
Actus meritor' i volūtatē cū quo errore pōt
stare: r respectu cui' obiecti. **Ibidem J**
Act' rect' in volūtatē stat cū errore iunctibili
i intellectu respectu eiusdē obiecti. ibidē **K**
Et nō cū errore vincibili r culpabili. ibi. **Z**
Actus duo intelligēdi possunt simul eē in in
tellectu. lib. iij. q. xij. **N**
Actus brificus an sit actus rect' an reflexus
lib. iij. q. xij. **B.** Et vtrū idē actus sit actus
rectus r reflexus. ibidē **V.** Et a quo causa
tur talis actus. ibidē **K**
Actus p̄m' fantasiādi a quo causat. li. ij. q. xv.
D et **P.** Et vtrū prima cognitio fantasie sit
intuitiua an abstractiua. **Ibidem D**
Actus fidei vnde causat. lib. ij. q. xxv. **F**
Affectio est duplex. scilicet iustit' cōmodi. lib. i. di. **Bi.**
i. q. vi. **N.** Cetera de hac re quere volūtas.
Affirmatio r negatio quō sunt in motu: quō
contradicūt. lib. ij. q. ix. **D** et **P**
Agere licet nobilius sit in genere q̄ pati: tñ **Ag.**
aliquod pati reperit nobilius aliquo agere.
lib. i. di. i. q. ij. **V**
Agens naturale intēdit rē singularem quam
pducit. lib. i. di. ij. q. iij. **F**
Agētia duo aliq̄n idē pducūt. **H** ē ab agētib'
duobus aliq̄n idē pcedit. lib. i. di. xi. q. i. **N**

Tabula alphabetica

In quattuor lib. s. n. i. a. r. u.

Agens impeditū nō oportet q̄ semp si pōt re moueat impedimentū. lib. i. dist. i. q. vi. B

Agens om̄e de necessitate agit s̄m̄ultimū sue potētie quō debeat itelligi ibid̄ paulo an̄ K

Agēs nec̄nū q̄nq̄ depēdet a cōtingētī. pura q̄n nō est simplr̄ necessariū ibidem J

Agens naturale quō vere mutat ad relatōes lib. ij. q. ij. D

Agens 7 patiens sūt eiusdē generis. Q̄n̄ hec p̄ ppō habeat veritatē. vide li. ij. q. xvi. fff

Agens 7 patiens quō cōmunicāt in materia lib. ij. q. xvi. C

Agentia diuersificant 7 eoz diuersitas assignatur. lib. ij. q. xvij. Y

Agens ē p̄stātius passio. quō hec p̄positio habeat veritatē. lib. ij. q. xxv. B

Aggressio terribiliū in casu vtrū sit s̄rtuosa et in forti. lib. ij. q. xiiij. Z

Album: nigrū et b̄m̄ōi termini quō s̄z diuersā suppositionē sint ī p̄dicamēto. li. ij. q. ix. D D

Alteratio q̄nq̄ est p̄ductio q̄nq̄ sola mutatio sine p̄ductione. lib. i. dist. v. q. iij. H D

Alteratio nō est formalr̄ ḡnatio. s̄ est formalr̄ mutatio ibidē paulo ante N

Amor: pp̄ie est quoddā velle respectu incompleti. S̄m̄ odiiū p̄pe est nolle respectu incompleti. lib. i. dist. i. q. vi. D

Amor est duplex amicitie et concupiscentie Prologi. q. penultima. D. Item libro p̄mo dist. i. q. i. D

Amor siue dilectio 7 delectatio realr̄ distigū^f li. i. dist. i. q. iij. J. Item sunt a diuersis causis efficiētibus: q̄ dilectio est effectiue a volūta te. sed delectatio est effectiue ab obiecto. ibidem K. Item actus amoris est simplr̄ nobi^l lioz ip̄a delectatōe idem C

Amor: concupiscentie p̄supponit amorē amicitie lib. i. dist. i. q. iij. P. 7 li. ij. q. iij. B B

Amari pōt aliq̄ res distincti q̄ cognosci. lib. i. dist. xxij. q. vnica. Z

Amoris p̄mus actus. Rēq̄re Act^o amoris. Amor amicitie nō h̄z cām finale p̄stitutā a voluntate creata. lib. ij. q. iij. A A et D D

Amor amatur seip̄o. quō hec p̄positio habeat veritatē. lib. ij. q. xxi. K

Analogia p̄dicatio nō est ponēda. li. iij. q. ix. E

Analogia accipit dupl̄r̄ ibidem R

Angelus nō h̄z nisi duas quātitates sc̄z duracionis 7 p̄fectionis. lib. ij. q. xiiij. ff 7 D

Angelus quō d̄m̄ter d̄: eternus respectu dei. Ibidē Z. Et quō nō magis p̄tendit eē āgeli q̄ essentia eius ibidem H D

Angelus vtrū intelligat alia a se p̄ essentiam suā vel p̄ sp̄ez. lib. ij. q. xiiij. A. Et r̄ndet̄ ibidē C. de quo plura ibidem k k

Angelus supior an intelligat p̄ pauciores species q̄ inferior ibidē B. Et r̄ndet̄ ibidē X

Angelus vtrū accipiat cognitōem a reb^o spiritalibus an a corp̄alib^o. li. ij. q. xvi. A. Et r̄ndet̄ q̄ sic ibidē B. S̄z aliter r̄ndet̄ s̄z vnā opi. q̄ nullā cognitōnē recipit a reb^o ibidē B

quā ibidē consequēter impugnat.

Angelus quō discurret intelligendo. lib. ij. q. xv. E et N et Y

Angelus potest accipere notitiā abstractiuā in complexā a reb^o. ibidē D. 7 notitiā pl̄nā ibidē J. 7 p̄ponū p̄tingentiū. Ibidē K. 7 p̄ponūz necessariarū ibidem H D

Angelo quō p̄ illapsū res sit p̄ns ibidē D

Angel^o quō intelligat p̄ discursū. 7 quō fuerit imp̄fect^o in p̄ma sui creatōe. ibidem Y

Angel^o malus vtrū semp sit in actu malo. lib. ij. q. xix. A. Et r̄ndet̄ s̄m̄ vnā opi. sc̄ori. ibidē. q̄ impugnat in vno ei^o dicto ibidem B

Angelus mal^o n̄c̄rio ē in aliquo actu volūta^o ex natura sua ibidē L. 7 aliq̄s actus ē in ip̄o qui nō est in ei^o p̄tate ibidem D

Angeloz bonoz p̄firmatōis 7 maloz obstinationis causa. lib. ij. q. xix. ff 7 B

Angeli boni vtrū sint inpeccabiles. ibidē Z

Angelus an possit illabi. li. ij. q. xx. A. Et quō possit intuitiue videre aliquē actū interiorē creature rōnalis. R̄ndet̄ s̄m̄ vnā opionē ibidem B. Cōtra quā instat̄ ibidē L. 7 ponit̄ alia opi. ibidē D. q̄ improbat̄ ibidē E.

Angelus potest intuitiue videre affectōes 7 intellectōes creature rōnalis cuiuscūq̄ si relinquat sue pp̄ie nature ibidē ff. Et quō nō videat obiectū talis cognitōis. ibidem B

Angelus vnus quid possit facere circa alium angelū s̄m̄ vnā opi. ibidē D. q̄ impugnat̄ et opposita opi. recitat̄ ibidē J. Quid aut̄ faciat in parte sensitiua ibidē K. Et quō angel^o potest occultare cogitationē suā ali^o. Et qd̄ faciat bon^o angelus boiem custodiendo: et plura b̄m̄ōi. ibidem Z

Angelus vn^o quō loquat̄ alteri ibidē H D. vbi impugnat̄ modus dicēdi ip̄ius sc̄ori.

Angelus vn^o quō pōt causare aliq̄d in alio angelo. ibidē. i. lib. ij. q. xx. N. Et quō s̄m̄ diuersitatez cognitōez pōt vn^o angelus in alio cāre cognitōnē sue notitiē. ibidē D. P. Et quō angelus vidēs cogitationē alteri^o angeli: nō videt intuitiue singulare qd̄ est obiectū cogitationis illi^o ibidē D. 7 talis manifestatō respectu singulariū quō fiat. ibidem Z

Angeloz locutio s̄m̄viarū opionē sc̄ori quō fiat: 7 quō dictū eius cōtineat veritatē dicti lib. ij. q. xx. C. Et respōdet̄ ibidē ad rōem eius p̄ncipalem X

Al

Am

An

Tabula alphabetica In quattuor lib. s. n. aru

Angelus vnus quò pòt in alio causare actua-
 le notitiã de aliquo obiecto sibi pñ? habituali
 noto 7 plura cõsilia de eadẽ materia. Nota i
 dictis. li. ij. q. xx. V. in solutionibus dubioꝝ
 Angelus quare obiecto sibi pñte vno tẽpore
 magi scelligat aliquã rẽ q̃ alio. li. ij. q. xxv. D
 Angelus malus cur non delectet qñ eueniũt
 ea que voluit euenire. li. ij. q. xiiij. B
 Angelus bonus quare nõ tristet qñ eueniunt
 opposita corũ que euenire voluit. ibidem R
 Anima est quodãmo oĩa. quò hec auctoritas
 intelligatur. li. ij. q. xiiij. 7 xv. ZZ
 Anima xpi vtruz habuit summã gratiã possi-
 bilẽ haberi in hac via. li. ij. q. vi. A
 Anime insunt tm̃ passionẽs potentie et habi-
 tus. li. ij. q. xi. B
 Anime insunt plura que nõ veniũt nec vene-
 runt in nostrã notitiã. li. iij. q. ij. P
 Anima intellectiua vtrum sit forma specifica
 hominis 7 multiplicabilis ad multiplicatio-
 nem indiuiduoꝝ. li. iij. q. x. L
 Anima vtrũ se possit vnire vtroq; vmbili exis-
 stente disposito. ibidem L
 Anima separata vtrum habeat memoriã tam
 actualẽ q̃ habitualez. li. iij. q. xij. A. Et quoz
 cognitionẽ potest acquirere. ibidem M
 Aialia videntia de nocte habere lumẽ cõna-
 turale improbat. li. ij. q. xvij. N
 Animalia vtruz sine substantia aliqua possint
 produci a forma substantiali vel necõio produ-
 cãtur a forma accidentali 7 non substantiali. li.
 ij. q. xxij. B. Et respondet fm̃ vnam opi. ibi-
 dẽ B. que impugnat L. Et alr̃ respondet D.
 Annihilare accipitur dupliciter. li. ij. q. viij. J
 Et. li. iij. q. vi. K

Ap. Appetitus. quere voluntas pro primo libro.
 Appetitus capitur dupliciter. li. iij. q. iij. R
 Apprehensio sensibilis delectabilis seu nociui
 pòt cãre dolore vel delectationẽ in appetitu
 sine mutatione reali eiusdez. li. iij. q. xiiij. AB

Ar. Ars quò sit practica. li. iij. q. xi. U

Ar. Arbitrium. quere infra. Voluntas 7 libertas
 Argumentum. quere infra. Consequẽtia.

Ar. Assimilat aliqd̃ alteri duplicif. li. ij. q. xvi. L
 Assensus non distinguit ab euidẽtia. li. ij. q.
 xxv. V. Et mediãte quos quid assentit pposi-
 tioni non euidẽti 7 etiã euidenti. ibidem Z

Ar. Attributũ diuinũ. quere infra. Deus

Ba. Auctoritas 7c. Due regule valẽtes ad verum
 intellectum auctoritatuꝝ: presertim pbi 7 cõ-
 mentatoris. li. i. distin. viij. q. ij. ante N
 Augmentatio 7 susceptio magis 7 minus 7c.
 Suscipere magis 7 minus accipitur vel rea-
 liter vel logicaliter. li. i. distin. xvij. q. iij. L.
 Et distincti. xxx. q. iij. N. Item quomodo q̃

realiter nulla forma suscipit magis 7 minus
 sed logicalif cõcedi potest. dist. xvij. q. iij. L
 Item q̃ subiectũ forme ñ augmẽtat ibidẽ B
 Ad quẽ autem intellectum cõcedif formas
 augeri ibidẽ D. Sifr̃ concedendũ est q̃ for-
 ma habet latitudinẽ ibidem ff
 Augmẽtatio est motus extendẽdo nomẽ mo-
 tus ad mutatonẽ. tm̃ augmẽtari nõ est per se
 inferius ad moueri: licet nõ sit naturalr̃ sine
 motu. li. i. dist. xvij. q. iij. J
 Augmẽtatio quò se hz ad alteratõẽz ibidẽ Z
 Augmẽtatio est duplex: extensua et intẽsua
 Extensua iterũ duplex. li. i. dist. xvij. q. viij.
 L. Reprobat opinio tenẽs q̃ dabilis est ter-
 min? augmẽti. vltra quẽ nõ pòt fieri augmẽ-
 tatio ibidem L
 Augmẽtatio extẽsua pòt fieri in infinitũ per
 additionẽ partis ad partẽ locoꝝ situ distin-
 ctam. ibidẽ ff. Sed augmẽtatio extensua p
 rarefactõem nõ pòt fieri in infinitũ. ibidẽ J
 Augmẽtatio forme separate pòt fieri intẽsua
 in infinitũ. secus est de cõiuncta de q̃vtrũ
 q̃ potest pbabiliter teneri. ibidem K
 Augmẽtatione forma pcedẽs nõ corrupit. li.
 i. dist. xvij. q. v. L. Reprobat aut opinio tenẽs
 gradus pẽntes nõ remanere cũ sequẽtibz
 ibidẽ L. Item q̃ magis albũ 7 min? album
 nõ sunt pprie cõtraria ibidem ff
 Augmẽtationẽ fieri p maiorẽ depuratõem a
 suo pñõ reprobat. f. li. i. dist. xvij. q. vi. L
 Augmentationẽ aliqñ fieri p additionẽ aliqñ
 nõ improbat sifr̃ ibidem ff
 Augmẽtationẽ fieri p additionẽ gradũ nõ re-
 frone distinctoꝝ improbat ibidem J
 Augmẽtatio sit p additõem alicui? realif di-
 stincti a pñõ cui addif: manẽtis distincti ab
 eo: facitẽs tamẽ vñũ cũ eo ibidẽ K. Itẽz
 Lur vna forma auget 7 nõ alia. Et gñalif q̃
 forma pòt augeri. Ibidẽ in questiuicula. Itẽz
 an illud qd̃ in augmẽtatione addif forme sit
 essentialẽ an accitãle spẽi ibidẽ D
 Augmẽtatio nõ potest esse sine generatõẽ na-
 turalr̃ secus supnaturalr̃ ibidẽ P. Item q̃
 ppter solã cõdensatõẽz subiecti accũs nõ in-
 tendif: lz subiectũ appeat magis tale ibidẽz
 R. Itẽz quare quãtitaris maioratio nõ dicit̃
 augmẽtatio siue intẽsio ibidẽ S. Item non
 solũ q̃litatez pñũ habẽtes intendunt. sed
 etiã nõ habẽtes pñũ ibidẽ U. Itẽz q̃ additõ
 gradus ad gradũ nõ mutat spẽm. ibidem V
 Item improbat opi. tenẽs q̃ additũ p aug-
 mentationẽ nõ participat rõem qualitatis
 aucte. Nec potest fieri per se sine pñõ etiaz
 per diuinã potentiam. nec intuitiue intel-
 ligi sine pñõ. li. i. distin. xvij. q. vij. L.

Augmētata realitas. B est q̄ p̄ augmētationē addit est n̄a q̄litas: licet p̄ialis. ibidē ff. Itē illa realitas addita p̄t a deo per se fieri sicut illa cui addit. ibidē B. Itē per potentia dei pars addita p̄t intuitue videri sine ea cui additur. 7 e converso: s̄ non per potentia naturalē. ibidē D. Item q̄ pars addita vnitur p̄iori in augmētatione vnitare homogeneitatis. ibidē P. Itē q̄ q̄litas intērior 7 remissior nō dnt̄ specie. vñ albedo 7 calor 7c. sunt spēs specialissimē. ibidē T. Itē quare ab albedinibus eiusdē intētionis: 7 p̄ hoc plus inter se q̄ cū alijs conueniētib⁹ nō abstrahit̄ cōceptus specificus eiusdē adēq̄tus. ibidē X. Augmētatio quomō fiat. li. iij. q. vi. E. Et quō in augmētatione substātie 7 qualitatis est quedā generatio. ibidē N. Augmētatio q̄litaris 7 quātitaris quō sunt dissiles 7 quō siles. ibidē P. Et quō in augmētatione aiarōz maior est dependētia p̄tium. q̄ in augmētatiōe iaiarōz. ibidē Z. Augmētatio natural 7 sup̄natural quō dnt̄ lib. iij. q. vii. B. Et quō in augmētatione forme nō est stat⁹. ibidē B. Ubi de ei⁹ distinctiōe Augmētatio quō dnt̄ a ḡnatione. li. iij. q. xi. D.

Baptismū recipiē

Baptismū recipiē. vtrū cuiuslibet impūmā character li. iij. q. ij. A. Et r̄ndēl̄ popi. ibi. B. Cuius rōnes improbat̄. ibidē Z. Baptismus nō habet quid rei. ibidē E. Itē q̄ re ad baptismū suscipiendū requirit̄ plenus in adulto 7 nō in paruulo. ibidē B. Baptismus. an cuiuslibet eū dignē recipiēti cōferat gratiā 7 omēs virtutes necessarias ad salutē. lib. iij. q. ij. A. Et vtrū tollat omnē culpā. ibidē B. Et vtrū in baptismo remittatur omnis pena. ibidē L. Baptismū tollere oēm culpā est solū creditū. ibidē ff. Sed quō in baptismo tollat̄ pena 7 que pena dimittatur. ibidē B. Cur autē paruulus nō baptisatus obligetur ad penas eternam ostendit. ibidē D.

Beatificus act⁹ an cōsistat in p̄ari an in speculatione. In prologo. q. vltima BB. Beatitudo cōsistit in duobus actibus intellectus scz 7 voluntatis: quoz vterqz est a solo deo. li. i. dist. i. q. ij. R 7 Z. Et in prologo. q. xij. que est vltima q̄stionis q̄rte p̄cipalis BB. Beatitudo quō quierat volūtatē: cū volūtas possit aliqd̄ vltra appetere. li. i. dist. i. q. iij. X. Beatitudo accipit̄ pro actu beatifico vel pro obiecto: 7 est vltimus finis. li. i. dist. i. q. v. Z. Plura de beatitudine dicēt̄ i verbo fruitio. Beatificus actus. require supra act⁹ b̄rificus

Beatus intellectus vtrū possit videre infinita simul. lib. iij. q. xij. D.

Bonū accipit̄ dupl̄. lib. i. dist. iij. q. iij. D. Et B. lib. iij. q. xij. S.

Bona mortificata redeunt p̄ penitentiā. libro quarto questionib⁹. viij. 7. it. AA.

Bonitas actus moralis que sit. Et q̄ nō oīs defectus circūstantie requisite ad bonitatē actus moralis facit ip̄m malū. sed tūc qn̄ eliciens actū illū obligat̄ ad b̄mōi circūstantiam. li. i. dist. i. q. i. Ante Z.

Bonū meritorū. quere infra Meritū.

Caru vel acceptū

Caru vel acceptū esse deo quid sit. lib. i. dist. xvij. q. i. ff. et Z. Et q̄ de potētia dei absoluta quis p̄t esse carus 7 acceptus deo sine oī forma sup̄naturali sibi inherēte ibidē Z. Et q̄ actus potest esse meritor⁹ sine tali forma ibidē K.

Caritate in anima posita et quacūqz alia forma absoluta sup̄naturali p̄t de⁹ ad huc eam nō acceptare de potētia sua absoluta ibidē Z. Itē q̄ acceptatio d̄na ad vitā eternā est mere naturalis 7 nō p̄tingēs p̄cedēs ex diuina misericordia. Et q̄ sicut ex pur̄ naturalib⁹ b̄ mereri nemo p̄t. ita p̄ nullā formā naturalem vel sup̄naturalem de⁹ necessitari potest ad acceptandū eū. ibidē AB. Et q̄ b̄mōi modus dicendi maxime recedat ab errore pelagij heretici ibidē ante AB. Item q̄ multiplex ē complacētia diuina 7 ḡnalis 7 specialis 7 specialis accipit̄ tripl̄. ibidē post N. Curum aut̄ aliquis possit esse c̄barus vel oditus deo sine aliquo inherēte nūc vel p̄us ibidē D. Et q̄ nō est necesse q̄ deus diligat ex aliquo inductiuo: sed mere liberaliter diligat quod diligit ibidē S. Quō aut̄ deus necessario diligat iustitiā castitates 7 ceteras virtutes ibidē Z. Et quomodo aliquis sine caritate absoluta formaliter inherēte potest esse c̄barus deo ibidē Z.

Carus 7 acceptus p̄t eē actus 7 meritor⁹ sine omni caritate infusa 7c. lib. i. dist. xvij. q. ij. D. Sine tñ caritate increata q̄ est sp̄s sanctus nullus actus p̄t esse meritorius aut deo acceptus. lib. i. dist. xvij. q. iij. B. Itē q̄ sine caritate infusa formaliter inherēte de facto null⁹ actus est meritorius ibidē.

Caritas quō intendit̄ 7 augmētāf̄ habet̄ lib. p̄mo. dist. xvij. q. iij. 7. v. p̄ rotas ferme q̄stiones. annotata sunt etiā supra Augmētatio.

Caritas creata nulla ē nec eē potest infinita tamen si quacūqz c̄baritate creata data p̄t in infinitū maior creari. lib. i. dist. xvij. q. v. ff.

Ba.

Be.

Ca.

Ba.

Tabula alphabetica

In quattuor lib. snciarū

Charitas summa creabilis in subiecto vel est an dabilis sit. li. i. dist. xvij. q. viij. ff. **B.** Solutur autem rationes in oppositis. ibidem **M.**
Charitate maiores posse a deo creari q̄ sit charitas christi nō implicat contradictiones vt ostenditur. ibidem ante **V.**
Charitas vtrū sit ponēda p̄ter spiritū sanctus tripliciter datū. li. iij. q. v. **A.** Et respondet fm vnā opinionē q̄ sic ibidē. **Q**uid autē sit charitas fz illā opinionē. ibidē **D.** **C**ōtra quā arguitur. ibi. **E.** Et cōtra singula eius dicta.
Charitas nec quicūq; habitus virtuosus necessitat deū ad dandū alicui vitā eternā. ibi dez. **D**e hoc vide infra de in verbo charitas.
Charitas habitualis et peccatū quomō opponatur. li. iij. q. xij. **B. B. B.**
Charitas vtrū possit infundi sine alijs virtutibus theologis. li. iij. q. iij. **J. et K.**
Charitas qm̄ infundit: infunditur etiam virtutes morales. ibidem **M.**
Character quid sit et in quo subiectetur et cuius speciei sit. fm vnā opi. li. iij. q. ij. **B.** que improbat ibidē **L.** Et ponitur doctoris sententia ibidem ff. **U**bi ser dicta subduntur.
Character an imprimat recipiēti baptisimū: nō pot̄ probari p̄ rationē naturālē: neq; improbari: neq; etiā per auctoritatē sumptā et bibliā. ibidem **B.** Et q̄ determinatio ecclesie et congruentia videtur ad hoc. ibidem **D.** Et qualis sit forma. ibidem **J.** Et in qua potentia. ibidē **K.** Et in qua specie q̄litate. ibidē **Z.** Et quō sit delebilis. ibidē **M.** Et cuius sit significatiuus. ibidem **N.**
Characteres impressi in diuersis sacramentis distinguuntur specie. ibidem **N.**
Causa duplicif accipit. vel pro re ad cuius positionē aliquid ponit: qd̄ sine tali esse nō posset. vel pro illo qd̄ est prius alio prioritate cōsequētie. li. i. dist. xli. q. i. ff. **I**tem quibus modis aliquid cōuincitur esse causa alterius. li. i. dist. i. q. iij. **N.** **I**tem q̄ omne p̄us alio tēpore vel natura essentialiter est causa posterioris. ibidē **B.** Et q̄ nullus potest esse effectus respectu eiusdem cause sine ordine causali prioris ad posterioris ibidē **Z.** Sed quid debeat intelligi per rationē causandi. li. i. dist. vij. q. i. **U.** **I**tem in quo distinguuntur causa per se: et causa per accidens. Et fm̄ hoc que propositiones sunt concedende et que negāde. li. i. dist. ij. q. x. **B.** **I**n essentialiter ordinatis non semper est talis ordo primi ad secundum qualis est secundū ad tertium: et tertij ad quartum et c. **I**n prologo questione nona que est tertie principalis vltima. **S.**
Cause essentialiter et accidentaliter ordinate

non habent illam triplicē differētiā quam scotus assignat. vt probatur. lib. i. dist. ij. q. r. **R. Z. M.**

Causa q̄ sit immedita dicēda. et q̄ ois cā p̄pe dicta est causa immedita tam vltis q̄ particularis. lib. i. dist. xlv. q. vnica. **D.**

Causa nō est totalis sp̄cialis quecūq; se solo effectū pducere nō potest ibidē **D.**

Causa cause semp est cā causari. ibidem **E.**
Cause intrinsece quō ordinant fm̄ mediatū et imediatū respectu forme aut ppositi ibidem.

Causam q̄ntā Seneca quā ydeā seu exēplar vocat addit quattuor causis a p̄bo positū. vt d. lib. i. dist. xxxv. q. vi. **D. et N.**

Causarū inter se ordo nō infert ordinē earum in causando. lib. i. dist. xij. q. iij. **E.**

Causarū cuiuslibet generi cōmūdet pp̄ria causa tio lib. ij. q. iij. **B.**

Cause secūde contingētia nō arguit p̄ingen tiam in causa p̄ma. lib. ij. q. iij. r. v. **E.**

Cause secūde licet agant cū deo nō tñ pp̄tea dicentur frustra agere ibidem **D.**

Causare accipit dupl̄r ibidem **B. B.**

Causa potest dupl̄r accipi. lib. iij. q. i. **D.**

Causarū p̄ se pot̄ eē circulario. lib. iij. q. iij. **K.**

Cause distincte specie nō semp habēt effectū distinctos specie. Nec sp̄ ad multiplicatōes p̄oris sequit̄ multiplicatio posterioris. **I**n p̄logo questione scda q̄ cōtinet̄ sub p̄ma p̄n. **D.**

Cause efficiēs et finalis solū p̄perūt forme simplicis in p̄logo. q. v. q̄ est. in. ij. p̄ncipali **B.**

Contingēt̄r pducere a accipitur duplicif. lib. i. dist. i. q. vi. **Z.** **I**tem q̄ nulla est potētia ad opposita sine successione. lib. i. dist. xxxvij. questione vnica **E.**

Causa p̄ma dicif vel p̄mitate p̄fectionis vel illuminationis vel durationis. lib. i. dist. xlv. q. vnica. **ff.**

Causa secūda nō semp eodem mō causat quo mouet a p̄ma. lib. i. dist. xliij. q. i. **V.**

Causa efficiēs dupl̄r diuidit. lib. iij. q. i. **D.** **U**ide supra Agere. et infra Producere.

Causa formalis habet effectus formalē: nō est pp̄ria locutio. quia pp̄rie non dicif effectus formalis sed effectus forme. lib. i. dist. xxxij. questione. ij. **E.** Et in eodem libro. dist. xxxij. questione. i. **R.** Et lib. ij. questione. v. **D.**
Quis autem effectus sit forme. lib. i. dist. xxxij. q. ij. **E.**

Cause finales possunt esse plures eiusdem rei sicut et plures cause efficientes. **I**n prologo q. xi. q̄ continetur sub. iij. p̄ncipali **B.** **P**lura que ad causam finalem pertinent. quere infra **ffinis.** que ad formalem quare forma et que ad efficientem: efficiens vel effectus

Tabula alphabetica

- Ee.** Eeritudo est duplex adheſiōis ⁊ euidētie in plogo. q. vii. que est. iij. pncipalis. **D**
- Ei.** Circūſeſſio. Quid ſit in eſſe p circūſeſſio nem. li. i. diſt. xix. q. ij. **B.** Item quōd pſone di vine ſunt in ſeipſis p circūſeſſionē. Et in q rōne. Et q illo modo quo pater eſt in filio p nitas nō eſt in filio. ibidem **E D E**
- Circūſtantie ad bonitatē actus requiſite nō ois defectus facit ſp̄m actū malū. ſed tūc qn eli cius actū obligat ad hmoi circūſtantiā obſ uandā. li. i. diſt. i. q. i. ante **J**
- Circūſcriptiue ſeu diſſinitiuē nō poteſt idem eſſe in diuerſis locis ſm opt. recitara lib. iij. q. iij. **AD.** q impugnat ibidē **N.** Et ad rōnes ei⁹ reſpondet ibidem **D**
- Co** **Cognitio.** Lognoſcere. Notitia in genere. de cognofcere ⁊ cognitio pariter norat. li. i. diſt. iij. q. ij. **G.** Itē notitia incompleta terminōū et appheſio complexi ⁊ iudiciū conſequeſ realiter differūt. In plogo queſtione prima pncipali. **II.** Item q eiusdem obiecti ſub eadem rōne poſſūt eſſe due notitie ſpecie di ſtincte ibidem p̄ter.
- Cognofci poteſt res aliqua dupl. ſez in ſeuel in medio termināte. Prima cognitio dicit p pria ⁊ adequata. ſecūda cōmunis. Et que ſit vtraq; in plogo. q. i. **Z.** in medio. Item lib. i. diſt. iij. q. i. **D.** et eiusdem diſtinctionis q̄ſtio ne ſecūda. **E.** Quid autem ſit notitia rei in ſe. Noratur in plogo. queſtione nona. que eſt vltima tertie pncipalis paulo ante **AD**
- Sed aliqd eē de intellectu alterius qd ſit. vide li. i. diſt. i. q. v. **B**
- Cognofci ita habet res ſicut et eſſe. quomo do intelligi debeat. In prologo dicta. q. ix. **Z**
- Cognitio ſeu notitia vna poteſt eſſe pfectior alia eiusdem ſpeciei in prologo. q. prima pncipali paulo ante finem. Item actus: cog nitiuus nō poteſt terminari ad diuerſa ob iecta ſecundaria. lib. pmo. diſt. i. q. v. **D**
- Cognitio. notitia. ⁊ ſignū vocāt ſepe ab auto rib⁹ ſubſtātia. li. i. diſt. ij. q. iij. **D**
- Cognofcit ouis inimicitia lupi. quōd intelli gi debeat li. i. diſt. iij. q. ij. **R.** Item q nulla ſba corporea exterior pot a nobis in ſe naturali cognofci quicqd ſit de anima itellectiua vlt quacūq; ſubſtātia que eſt de ſubſtātia cogno ſcentis ibidem in fine. Plurima autē de co gnitione ⁊ notitia diuerſa diuerſoz ptractā tur in plogo. q. ix.
- Cognitio ſeu notitia pfecta incompleta non requirit notitiā oim cauſarum niſi intrinſe carum. tamen ad notitiā complexā de re pfectam bene requirit notitia oim cauſarum lib. i. diſt. iij. q. ij. **D**

In quattuor lib. ſnjarū

- Cognitionē alteri⁹ inducit aliquid dupliciter ſcilicet primā vel rememoratiuā. lib. i. diſt. iij. q. ix. **B.** Et quomō aliqua poſſunt ſe mutuo reſeſentare: ⁊ quodlibet eoz in notitiā alte rius ducere ibidem conſequenter.
- Per nullā notitiā ſtituitur res in aliquo eſſe quod ſit mediū inter rē ⁊ actū cognofcedi. li. i. diſt. xxvij. q. iij. **J ⁊ U.** Itē intelligibilis eſſe in intellectu nihil aliud eſt q ipa intelli gi vel cognofci. ibidē **V.** Itē quid intelligit qn roſa intelligit an ſpecies an aliqd vſe an roſa in eſſe reali vel in eſſe intētionali. ibidē **Z**
- Nō ſemp intellectio eſt pfectio intelligētis. nec etiā intellectū. li. diſt. xxxv. q. ij. **E.** Nō ſemp intelligere vilia ē vile. ibi. cōſequetē.
- Quomodo act⁹ intelligēdi pnt ſimul eſſe in i lectu in prologo. q. i. **R**
- Cognitio ſeu notitia appheſiua ⁊ indicati ua eſt duplex. **S.** ſit ⁊ habit⁹ ⁊ bec reali⁹ dnt in prologo. q. i. **D. ⁊ II.** Itē intellectus re ſpectu mere intelligibiliū habet duplicē no titiā. ibidem ante **Z.** ⁊ poſt **H D**
- Cognitio ſeu notitia appheſiua eſt tā reſpe ctu cōpleti q reſpectu incompleti: ſ iudicati ua eſt tm reſpectu complexi. ibidem **D.** Et q actus iudicati⁹ pſupponit appheſiuum ibidē **D.** Et q ois actus iudicati⁹ pſuppo nit in eadē potētia notitiā incōplexā termi noz. ibidem **Z.** Item notitia aliqua incōple xa ſufficit ad notitiā iudicatiuā veritatis cō tingētis. ibidem **X.** Item q nullus actus ſenſitiu⁹ eſt cauſa imediata actus iudiciuū ibidē **U.** Et q pter notitiā intuitiua ſen ſus requiritur notitiā intuitiua intellectus etiā ſenſibiliuz ad notitiā iudicatiuā veritas contingētis. ibidem **V**
- Cognitio ſeu notitia euidēs que ſit. ibidē **Z.**
- Notitia euidēs eſt ſuperius ad ſapientiam intellectū ⁊ ſcientiā. Eſt etiā ppoſitionis cō tingētis. ibidem continue.
- Cognitio ſeu notitia ſimplex ⁊ incōplexa vni⁹ rei extra nunq eſt cauſa ſufficiens cū intel lectu reſpectu prime notitie incomplexe alte rius rei In prologo. q. ix. q eſt vltia tertie pncipalis **ff.** Notitia cauſalis licet concurre re poſſit: nō tñ ſufficeret ad cauſandū notitiā incomplexā ipius effectus. ibidem **AD**
- Cognitio ſeu notitia intuitiua quid ſit. In prologo. q. i. poſt **Z.** Differentia inter notitiā intuitiua ⁊ abſtractiua. ibidem **AA.** Et q intellectus pro ſta u iſto reſpectu eiufdez obiecti ſub eadē rōe preſentari poteſt habere notitiā intuitiua ⁊ abſtractiua. ibidem **N D P.** A notitia intuitiua incipit experimē talis. ibid. m ante **AA**

Tabula alphabetica In quattuor lib. Iniarū

Cognitio seu notitia intuitiua nō p̄supponit alia notitia in eadē potētia sed aliquā in alia. In p̄logo. q. i. **UU** in medio. Item q̄ nō oim intelligibiliū est notitia intuitiua p̄ statu isto etiā equaliter p̄ntiū: quia est respectu actiū et nō respectu habitū. **ibidem. XX**

Cognitio seu notitia intuitiua an realit̄ distinguat̄ a iudicio contingētis veritat̄ significāris rem intuitiue cognita esse **ibidē. YY**. Et q̄ notitia intuitiua p̄t̄ esse respectu rei non exētis lz nō naturaliter **ibidē cōtinue**. Per notitiā intuitiua rei nō exētis iudicat̄ res nō esse. sicut per notitiā rei existentis iudicat̄ res esse. **ibidem. ZZ**

Cognoscens intuitiue diuinā essentiā potest dubitare hāc p̄pōnē. Deus est incarnat̄? In p̄logo. q. vltima. **N**. Quicquid in se cognoscitur: cognoscitur intuitiue vel abstractiue **lib. i. dist. ij. q. ix. D**

Cognitio seu notitia abstractiua quid sit. In p̄logo. q. i. **Z**. Et que sit d̄ra inter notitiā abstractiua et intuitiua **ibidem. AA**

Cognitio seu notitia abstractiua d̄r duplex vel quia fit respectu cuiuslibet abstracti a mult̄ singularibus. vel quia abstrahit ab exētis **ibidem. Z**. Notitia abstractiua p̄suppōit intuitiua eiusdē obiecti. libro p̄mo. dist. ij. q. ix. **R**. et in p̄logo. q. ix. **F**

Cognitio distincta et cognitio confusa quid differant. Et quid intersit inter cognoscere cōfufum et cognoscere cōfufe. Item inter conceptū compositū et simplicē. **lib. p̄mo. dist. iij. q. v. N D P**. Cōmunissimū nō est p̄mo cognitū p̄mitare ḡnacionis. **ibidem. Q**. Singulare solum potest cognosci cōfufe et nō vniuersale. **ibidem. T**

Cognitio sup̄naturalis d̄r duplex. vel quia non pot̄ naturalit̄ acquiri: vel q̄ est de veritatib̄ que ex puris naturalibus nō possunt euidenter sciri. In p̄logo. q. vii. ante **P**

Cognitiones seu notitie reflexe que sint. Et vbi est ponēdus in eis status ne p̄cedatur i infinitū. In p̄logo. q. i. **UU**

Cognitione seu notitia quid d̄ratiua p̄t̄ res cognosci: nulla alia re extrinseca cognita. **lib. i. dist. iij. q. ij. N**

Cognitionū ordo p̄z. **li. i. dist. iij. q. vi. D**

Cognosci distincte potest singulare etiā ante cognitionē et̄is et cuiuscūq̄ vniuersalis. **lib. p̄mo. dist. iij. q. vii. B**. Item q̄ nō est talis ordo notitiarum siue rationū distinctarum eiusdem rei qualis esset reruz si res sint distincte et c. In p̄logo. q. ij. que continet̄ in p̄ma p̄ncipali. post. **bb**. Plura de eadē re vide **ibidem consequēter**.

Cognitū p̄mo a nobis ordine ḡnacionis non est cōmunissimū sed singulare. **lib. i. dist. iij. q. v. D**. Item p̄mū distincte cognitū ali quādo est singulare aliq̄ vniuersale. **ibides R. S**. Non semp̄ totus ordo cōfufe coḡscēdi p̄cedit totum ordinē distincte coḡscēdi. **ibidem. U**. Item quomodo ens et cetera transcēdētia p̄mo imp̄munt̄ in intellectu. **ibidem BB**. Quomodo intelligendus est q̄ pueri p̄mo appellāt omnes viros patres et c. et postea determināt vniquodq̄. **li. p̄mo dist. iij. q. vi. S**. Quādo plura intelligunt̄ vna intellectiōe oimō idistincte. vni illoruz nō intelligit̄ p̄us alio. **li. i. dist. xxxv. q. iij. R** ad quartum.

Cognitio dei. vide infra deus.

Cognitione eadē p̄t̄ cognosci essentiā rei et haberi certitudo quātitatis eius. **li. ij. q. xi. Z**

Cognitionū quedā est intuitiua et quedā abstractiua. **li. ij. q. xiiij. et xv. E**

Cognitio p̄plexi nō est intuitiua s̄ tm̄ incōpleta **ibidē**. Et quō intuitiua p̄t̄ sup̄naturalit̄ manere in absentia obiecti: **ibidem. ff**

Cognitio intuitiua est duplex **ibidē. G**. Et q̄ ex nulla cognitōe intuitiua potest generari habitus **ibidem D**. Et quomodo ex cognitōe abstractiua generatur habitus **ibidē. F**. Et quō ex ababus generat̄ habitus **ibidē. R** et **Z**. et quō intuitiua dicat̄ abstractiua. **ibi. AD**

Cognitio intuitiua quomō sit in quolibet sensu qui habet aliquam cognitiones. **ibidē. P**. **C**ognitionem materialē haberi potest dupliciter intelligi. **ibides. EE**. Vbi nota quomō cognitio intuitiua naturaliter potest conseruari a nonente. **DD**

Cognitio accipitur dupliciter. **li. ij. q. xxi. AD**

Cognitio in verbo et in proprio genere an sint cognitiones distincte. **ibidem. J**

Cognitio essentie diuine an nobis sit naturalis. **lib. iij. q. xiiij. E**

Cognoscere scientiam potest aliquis non cognoscendo scibile. **lib. iij. q. iij. D**

Cognitiū et c. Immaterialitas non est causa quare aliquid est cognitium: sed ipsa natura rei. **lib. i. dist. xxx. q. i. E**

Color quā causat̄ in medio. et quādo nō. **li. ij. q. xvij. D. et EE**. Et quō ibi existat materialit̄ an imaterialit̄. **ibidē. R**. Et quō mouet dyasphaniū. **ibi. D**. Et q̄ causatū i medio ē eiusdē rōnis cū colore causante. Et quō h̄z esse spiritalit̄ **ibi. D. et R**. Et q̄ non h̄z duplex esse in ligno et lapide. **ibi. S**. Et quō differēt̄ est i medio q̄ color. **ibi. U**. Et quō color in medio et i parte causant̄ diuersa et causant̄ a diuersis et intēdunt̄ a diuersis. **ibidē. BB. et DD**

Compossibilia sūt duplr. lib. ij. q. xxiij. ff
 Comparatio quō habeat fieri in spē arboma
 siue spēalissima lib. i. di. ij. q. vi. Z
 Cōicari per pductionē est aliud q̄ esse termi
 num formale pductionis. lib. pmo. dist. v.
 questione tercia. L. D. E
 Cōicabile p pductōem d̄r multiplr. ibidez. ff
 Cōicabile d̄r aliqd̄ duplr. per identitatem et
 per informatōem. li. i. di. ij. q. xi. R
 Nihil reale est cōicabile pluribus p identita
 tem p̄ter diuinā essentiaz. Nec pprie natura
 cōicatur supposito sed ē suppositū ecepta
 humanitate christi. li. i. di. ij. q. vij. Z
 Cōicandi idem pluribus diuersi modi ponūt
 lib. i. dist. ij. q. iij. D. in medio.
 Cōmunicabile per p̄dicationē accipitur du
 pl̄citer. lib. i. dist. iij. q. vi. Q
 Cōmunicare pprietates quomodo cōtingat
 ita q̄ pprietates vnus possit predicari d̄ alio.
 libro tercio. q. i. X
 Cōmune et cōmunicabile. vide infra v̄le.
 Competere. quere infra Conuenire.
 Complacere capis duplr. vno modo p omni
 velle: alio modo p delectari. lib. i. dist. i. q. iij.
 ff. Etera vide supra Caritas.
 Compositum. vide Constitutum.
 Comprehensio quinq; modis accipitur. libro
 pmo. dist. iij. q. vij. E
 Comprehēdere capis duplr. lib. iij. q. xiiij. B
 Conceptus noie quid debeat intelligi. lib. i.
 dist. ij. q. vij. B. Conceptus quid sit an fictū
 quiddā in anima an realis quedaz qualitas
 ibidem p totam questionē.
 Conceptus quidditatiui cōuertibiles distin
 cti nō possunt esse de eadē re sine distinctōe
 ex parte rei. In plogo. q. secūda que sub p̄ma
 p̄ncipali continetur. ZZ. Et similiter lib. i.
 dist. vij. q. iij. E
 Conceptum competere alicui p̄mo et nō p̄mo
 quid sit. lib. i. dist. i. q. v. D
 Conceptus quidditatiuus describitur. lib. i.
 dist. iij. q. iij. B. et L. Mañt de eadem re nō
 possunt haberi plures cōceptus q̄dditatiui
 conuertibiles simplices sed denominatiui.
 dūtaxat pbatur ibidem D
 Conceptus nō sunt diuina essentia. lib. i. dist.
 ij. questione secūda. ff
 Cōceptus cōisr q̄dditatiuus predicabilis de
 differentijs tam in diuinis q̄ in creaturj p̄t
 abstrahi ab eis. lib. i. dist. xxv. q. i. D
 Conceptus copule vtrum includat p̄ceptus
 extremoz. lib. ij. q. i. Z. Et in quo sit subiecti
 ue ibidē. Item q̄ conceptus quē importat
 copula potest esse respectiuus. Et h̄z tm̄ esse
 obiectiuū in anima. ibidem AD

Concretum p quo supponit et p quo abstra
 ctum. vide supra Abstractū. Item q̄ bō est
 concretus sed aliter q̄ ly album. lib. i. dist. v.
 q. i. Z. vide supra Abstractum.
 Condensatio quomō fiat fm̄ diuersas opi. de
 q̄titate. lib. i. dist. xvij. q. vij. R et Z
 Conformitas actus voluntatis ad prudentiaz
 habitualem nō sufficit ad actum virtuosum
 lib. iij. q. xiiij. D
 Conformās se rōni erronee quomō peccat et
 quomodo nō. Et s̄l̄r difformādo se illi ratiōi
 quare peccat ibidem AD et N
 Cōnotatiui termini nō habent quid rei s̄ tm̄
 quid nois. Nec supponūt p̄vna re sed p mul
 tis. In plogo. q. iij. Z
 Connotato destructo et nullo alio in significa
 to p̄ncipali significato nomē cōnotatiuum
 nō denoiabit p̄ncipale significatū vt decla
 ratur fm̄ quādā opi. li. ij. q. ij. D
 Consequētia seu discursus nō ḡnat notitiam
 incomplexā apphensiuā sed tm̄ iudicatiuaz
 Et quō intellectus distinguit inter deum et
 creaturas per discursum. In prologo. q. vij.
 post R et ante S.
 Consequētia formalis duplr̄ accipitur. lib. i.
 dist. iij. q. i. R. Et nota ibidem de medio in
 trinsēco consequētie formalis. Et nō esse mi
 nus necessarij bene sequit̄ nō esse magis ne
 cessarij. Et ad minus impossibile bene sequit̄
 tur magis impossibile. Similiter ad minus
 fallum bene sequit̄ aliquādo magis fallum.
 lib. i. dist. xliij. q. i. D
 Consiliatio nō est de fine s̄ de medijs ad finē
 In plogo. q. x. D
 Constituta nō est possibile esse eiusdez rōnis
 quādo constituentia sunt alterius rationis.
 libro primo. dist. ix. q. ij. ff. Item constituta
 possunt plus conuenire q̄ cūstituentia eoz.
 ibidem AD
 Conservatio angeli capis duplr̄. libro. ij. q. x.
 N. Conservare et creare non differūt respe
 ctu dei. ibidem D
 Contingēs vide p p̄mo lib. Lā efficiens.
 Contingētia cause sc̄de nō arguit cōtingen
 tiam in p̄ma. lib. ij. q. iij. et v. E
 Continuatio est duplex. lib. ij. q. ix. J
 Continuatio quid sit. lib. ij. q. xij. D. Et nota
 d̄ram inter continuationē successiuoz et per
 manentium. ibidem R
 Continētia et tempantia quō comp̄hendunt̄
 sub gradibus futurū. li. iij. q. xij. JJJ
 Continens quis sit. lib. iij. q. xv. A
 Contradictoria nunq̄ debet p̄cedi de eodem
 nisi habeant̄ in scrip̄tura sacra vel nec̄rio in
 ferant̄ ex ea. li. i. dist. i. q. v. E

Contradictoria omnia habet equalē repugnā-
tiam inter se. lib. i. dist. ij. q. i. D. Item de om-
nibus p̄radictiois contingit inferre q̄ sūt
distincte res vel distincte rōnes vel distincte
res et rationes ibidem.

Contradictoria que verificant de eodem vel
eisdem diuerse supponētibus. ibi. K.

Conradictio est via potissima ad distinctōem
pbandam. lib. i. ij. q. xi. AB

Transitus de cōradictorio in cōradictorius
nō pōt fieri sine mutatione: nisi transitus tē-
poris sit in causa. lib. i. di. i. q. v. D

Transitus de cōradictorio in cōradictorius
potest esse aliqñ ppter mutationez in altero
extremo. aliqñ ppter mutationem in aliquo
alio quod est neutriū extremū. Aliqñ ppter
solam transitiōem temporis vt p̄batur lib.
p̄mo. dist. xvij. q. i. P

Contraria habēt fieri circa idem subiectum.
lib. i. dist. i. q. i. T. Sed vtrū omne receptiuū
vnius contrarij sit receptiuū alterius. Et an
quicq̄ stat cum vno contrariorū stare possit
cum reliquo. libro. i. dist. i. q. iij. S. 7 lib. ij. q.
xxij. E. Item quō vnius oppōnis sint tantū
duo extrema p̄ma. Et quomō plura. Et quō
tū vnum vni fm spēm sit contrariū. Et quo
modo contraria maxime distent. libro. i. dist.
ij. q. vi. BB

Contraria aliqua dicunt tripl̄r. lib. i. dist. xxx.
questione. iij. AB. Item dicunt dupl̄r. lib. ij.
questione. xxij. D. Item quomodo opposita
habent fieri circa idem. libro primo. distin-
xix. q. i. T

Contraria quō seinuicem expellunt. libro. iij.
questionibus. viij. 7. ix. Z

Conueniūt plus fortes 7 plato: q̄ fortes 7 asi-
nus. nō tamen conueniūt in aliquo s̄ conueni-
unt aliquibus. scz suis p̄p̄is substantijs. Et
ab ista conueniētia abstrahit cōcept⁹ rēp̄sen-
tans sortem 7 platonez: et non asinum. lib. i.
dist. ij. q. vi. EE. Item fortes seip̄o conuenit
specie cum platone et differt ab eo numero.
ibidem NN. et DD.

Conuenire aliqñ attribuit aliq̄bus immedia-
te et alijs mediāribus illis vt calefacere pri-
mo conuenit calori 7 secūdo igni mediāte ca-
lore. Aliqñ aut̄ solū illis competūt q̄bus im-
mediate conueniūt. vt inherere 7c. lib. p̄mo
dist. ix. q. ij. D. Item aliqua plus conueniunt
q̄ alia. et tamen non minus distinguuntur.
ibidem AB

Conuenire seu competere p̄ essentiā pōt aliq̄d
dupl̄r. lib. i. dist. xxxvij.

Conuenire seu competere per predicationez
quid sit. quere infra Predicatio.

Conuersio ad deū 7 auersio ab eo. vtruz oppo-
nātur. li. iij. q. xij. AAA

Corruptio vnius an sit generatio alterius. li.
ij. q. ix. EE. Et in eodē. li. q. xxij. E

Corruptibilitas. vide infra materia.

Corpus quomodo posset agere in spiritū. li. ij.
q. xvi. S 7 T. 7 EE. 7. q. xix. U

Corpoza celestia non acquirūt aliquā p̄fectio-
nem. bec propositio est falsa. li. ij. q. xvi. BB

Corpus ch̄risti vtrū realiter sub speciebus pa-
nis cōtineatur. li. iij. q. iij. A. Et bi recitatur
opinio. dicens q̄ bi sit ex vi cōuersionis sub-
stātie in corpus B. Que impugnatur. ibidez
E. Et respondetur ad questionē ff

Corpus ch̄risti quomodo posset videri sub ho-
stia oculo corporali. li. iij. q. v. K. Et quomo-
do potest seipsum videre. ibidem Z

Corpus vnum an si sit in duobus locis in vno
circumscriptiue et in alio diffinitiuē: habeat
omnia predicata absoluta in vno sicut in alio
lib. iij. q. v. J

Corpus vnu numero quomodo potest coexiste-
re pluribus partibus loci. li. iij. q. iij. J

Corpus an possit conuerti in spiritū. notatur
lib. iij. q. vi. Z

Corpus beati quīs essent in igne non tū dole-
ret. li. iij. q. xvi. A

Creatio actio qua de dicitur formalit̄ creans
an differat ex natura rei a creatore. lib. ij. q. i.
A. Item an dicat respectū. ibidem. BL D
7 in quo sit ibidem E. Et q̄ respectum dicat
probat. ibidem B

Creatio passio vtrum differat a creatura. li. ij.
q. ij. A. Item an creatura sit causa produ-
ctionis animalū. li. ij. q. xxij. A

Creatura nō potest esse causa totalis nec pria-
lis naturalis creature. lib. ij. q. viij. DE. Con-
tra quem modum dicendi. ibidem instatur

Creatura an possit ambulare. ibidem B 7 J

Creatura est de se vel a se nōens. bec ppō nō
est simpliciter vera. ibidem R. Et nota quom-
modo creatura habet eē post nonesse. ibi. X

Creare 7 conseruare non differūt respectu dei
lib. ij. q. x. D

Creare et creatio pro primo lib. vide potētia.

Culpa vtruz remittatur alicui sine penitētia.
lib. iij. questionibus viij. Et ix. AB

Culpa originalis nō posset remitti sine remis-
sione culpe actualis in baptismo. Et notat̄
lib. iij. q. ij. P

Dum nati vtrum
sint detrusi in aliquoz locū eis cō-
ueniētē. lib. ij. q. xix. K. Et quō-
i dānat̄ est ad huc libertas. ibi. J

Ere

Eu.

Da.

De.

Damnat' semp elicit actū malū. lib. ij. q. xix. **E**
 nec in damnato est delectatio. ibidem **S**
Delectatio realr differt a dilectiōe. Et est ab
 alia causa. lib. i. dist. i. q. iij. **F** et **R**
Delectatōis sensitivae imediata cā ē cognitio
 sensitiva. sed delectatōis intellectivae ē act'
 volūtas. et nō act' intellect' ibidē cōtinue
Delectatō subiectivae est in volūtate nō i actu
 volūtatis. ibidē **I** Item q' act' amoris ē no
 bilitor delectatione. ibidē **U**. Et q' opatio nō
 est eligibilis ppter delectationē s' cōverso.
 ibidem. Et q' delectatio aliter quietat volū
 tatem q' frui. **X**
Delectatio ppe nō hz obiectū cū nō sit actus
 si tñ concedat tñc obiectū eius eē deus. et nō
 actus. lib. i. dist. i. q. iij. ante **B**
Delectatio sequit' desiderij licet nō in dam
 natis. lib. ij. q. xix. **S**
Delectatio vtrū possit stare cū actu nolendi.
Querit li. iij. q. xiiij. **E**. et rñdē ibidē **B**. **I**te
 vtrū delectatio vel dolor possit causari in ap
 petitu sensitivo sine omni actu desiderandi
 et fugiendi pūo disquiri. ibidē **H**. **I**te vtrū
 semp causent' ab apphensione pūa. ibidē **J**
 Et q' bñmōi passiones pnt esse ita excellētes
 vt impediāt totalr vsum rōnis. ibidem **K**
Delectatio vel tristitia qñqz causat' mediāte
 volūtōe vel nolitione. ibidem **D**
Delectatōes surreptivae vñ causent'. ibidē **P**
Demonstratio accipit' largissime large et ppe
 In plogo. q. ij. q. est sub pma **D**. **Q**uid de quo
 et p quid demonstrari pōt. ibidem **E**. In qd
 ppositio dubitabilis demonstrativae resolvit.
 ibidem **F**. Item q' nullus conceptus qd dī
 ratiuus potest demonstrari a priori de imme
 diate contento sub eo. ibidem **X**. **Q**uid no
 minus subiecti conclusionis non pōt esse me
 dium demonstratiōis. ibidem **D**. **I**te nō
 oportet demonstratiōe a priori esse per cau
 sam ppe dictam sed sufficit q' fiat per idēz
 cui prius convenit. ibidem **N**. **U**ide to
 tam questionem.
Demonstratio particularis triplex que solum fit
 p eam extrinsecā. In plogo. q. iij. **J**
Demonstratō potissima que sit. In plogo. q. v.
D. **H**edū delectatōis est qñqz diffinitio:
 qñqz nō. ibidē **H**. **Q**uādo diffinitio est medi
 um in demonstratōe vli. tunc diffinitio forma
 lis subiecti est mediū. ibidē **K**
Demonstratiōe qz. sed nō ppter quid et pos
 tissima est demonstrabilis aliqua ppō per se
 pmo modo. In plogo. q. vi. **D**. Item **A**d eē
 demonstratiōis requirit' q' cōclusio sit du
 bitabilis. et q' pmissae possint causare notitiā
 conclusionis. ibidem **E**

Demonstrari pōt eadē conclusio duplici demō
 stratione: et qz et prop' quid. in plogo. q. ij. **J**
Quomodo intelligitur q' demonstratiōem nō
 contingit descendere de genere in genus. In
 plogo. q. i. **H**
Denominatiū. quere infra vniuocum
Denominatiua p dicitio tripliciter accipitur
 lib. iij. q. ix. **D**
Dependentia et independētia non sunt ratio
 nes terminādi vel non terminādi unione
 duarum naturarum. li. iij. q. i. **V**. **N**eg illimi
 tatio hoc facit. ibidem **A**
Desideriū est duplex. li. iij. q. viij. **J**
Deus. **D**ie require quecumqz diuinitatē respiz
 ciunt que tractantur in primo libro: siue sint
 essentialia siue personalia: siue ad intra siue
 ad extra.
Deus an supponat pro supposito an pro natu
 ra. lib. i. dist. iij. q. i. **B**
De' generat deū. **D**eus nō generat deū. **D**eus
 nō est pater. **D**eus nō est filius an sint pposi
 tiones cōcedende. ibidem **H** et **J**
Deus est pater et filius et spiritus sanctus est p
 positio concedenda. licet nullū suppositum
 diuinū sit pater et filius et spiritus sanctus. li.
 i. dist. iij. q. ij. **A**. quasi per totam questio
 nem. **Q**ue autem sint concedēda esse in deo
 disquiritur pulchre et breuiter. lib. i. dist. v.
 q. ij. **B**. Et eiusdem libri dist. xij. q. ij. **J**. Et
 dist. xiiij. q. i. **B**. Et alibi sepe.
Deus vt est cognoscibilis a creatura.
Deus potest cognosci intuitivae et abstractivae.
 et vtraqz illarum notitiarum est ab altera se
 parabilis. In plogo. q. i. **N** et **D**. **I**te
 q' notitiā dei distincta abstractiua est viatori
 cōmunicabilis. ibidem **P**
Deus non est a nobis cognoscibilis pro statu
 isto in se. ita q' essentia diuina terminet actū
 cognoscendi: et nihil aliud cōcurrat in ratio
 ne obiecti sine cognitōe propria simplici so
 lum deus representāte. In plogo. q. viij. **R**.
Item. q. ix. **U**. **I**tem. li. i. dist. ij. q. ix. **P**. Et
 in eodem li. dist. iij. q. ij. **J**.
Diuina essentia propter summā eius simplici
 tatez non potest cognosci confuse notitiā in
 titiua vel abstractiua distincta. In plogo
 q. ij. **A**
Deus pro statu isto nō pōt cōcipi a nobis pce
 ptu simplici proprio sibi. li. i. dist. ij. q. ix. **R**
Deus pōt concipi a nobis pro statu isto in ali
 quo conceptu cōipredicabili de eo et de alijs
 ibidem **S**. **I**tem deus concipitur a nobis in
 aliquo quidditatiuo. ibidem **E**
De deo et de alijs est aliquis conceptus vnus
 predicabilis in quid: per se primo mō. ibi. **U**

Deus et oia scer
 nētia diuinitates

De' cognoscibil.

De deo cognoscimus cōceptus q̄ nō sūt deus reali. sed necynitate dei: nec hmitatē: nec in finitā potentia: nec bonitate: nec pfectōem diuinā i se cognoscere possum⁹. li. i. dist. iij. q. ij. h. **AD**. Unde. **Quidditas** dei nō cognoscit. a nobis s̄ bene cōceptus q̄dditatu⁹. ibidē. **Quomodo** autē deus cognoscit in conceptu ibidē. **3**. et in pluribus locis.

Dei esse nō plus cognoscim⁹ q̄ eius essentiam seu quidditatē. **Q**. **Quomō** autē intelligitur q̄ simplr simplex aut totalr intelligit̄ aut totaliter ignorat̄. ibidem. **Y**. Item q̄ nō bene dictū est. **Intellectus** nō potest totalit̄ diuinam essentia apprehēdere: ideo p̄ticulari apphendit̄. qm̄ aut tota apphenditur aut nihil eius. Sed bene potest vnū predicabile s̄ deo apprehēdi sine alio. sed illa nō particulant nec diuidunt diuinam essentiam. libro p̄mo. dist. ij. q. ij. **B**

Deus vtrū possit diffiniri diffinitōne nō data p additamentū. lib. i. dist. viij. q. v. **B**

De deo p̄dicabilia aut sunt res aut cōceptus absolut⁹ vel cōnotatiuus (si tñ res p̄dicari p̄t) **U**el sic. **Predicabilia** de deo aut sunt cōceptus distincti aut cōes. In plo. q. i. **DD** De deo seu in diuinis est aliq̄ p̄dicatio p̄ idētita rem que nec est formalis nec in quid. lib. i. di. ij. q. i. paulo ante **R**

De deo possunt haberi plures cōceptus q̄dditatu⁹ nō cōuertibiles s̄ nō plures cōuertibiles. lib. i. dist. iij. q. iij. **L**. Item q̄ cōceptus in finiti nō est q̄dditatu⁹ nec p̄fectior: oī alio conceptu possibili haberi de deo. ibidem. **f** Sed cōceptus bonitatis: intellectus: voluntatis diuine est q̄dditatu⁹: eo q̄ inter intellectum: voluntatē et bonitatem in deo nulla penitus est distinctio. Nec cōceptus intellectus magis potest dici denotatiuus q̄ cōceptus essentie. In p̄logo. q. ij. **E**

Quis autē inter cōceptus q̄dditatu⁹ p̄dicabiles de deo sit p̄fectior: disquir̄ satis abū de. lib. i. dist. iij. q. iij. **ff**

Cōcept⁹ aliq̄s cōcretus est q̄dditatu⁹ respectu dei et cōnotatiuus respectu creature. vt de clarat exemplariter. ibidem. **D**

Aliq̄s conceptus est vniuocus deo et creatur et aliq̄s nō. lib. i. dist. ij. q. ix. **P** et **U**

Deus et creatura parificant̄ in conceptu cōi. s̄ nō in re aliqua. ibidē ante **V**

De deo est aliq̄d p̄dicabile quod nec est purū eēntiale nec purū notionale. sed equalz duo bus simul. lib. i. dist. xij. q. i. **D**

Termini in diuinis multipl̄r distinguuntur q̄rum ad dici s̄m substantia vel s̄m relatiōez lib. i. dist. xx. v. q. vnica. **R**

Deus nō est primū cognitū a nobis primitate generatiōis aut p̄fectiōis. li. i. dist. iij. q. i. **D** Deus esse nō est per se notū. li. i. dist. iij. q. iij. per totam questionem.

De deo vtrum possit esse sciētia demonstratiua In prologo. q. ij. **33**. post mediu⁹. De ordine autem rationuz p̄dicabiliū de deo s̄m op̄i nionē Jobānis habetur. ibidem. **S**

Deo nihil intrinsecū potest de diuina essentia demonstrari. Quia cognito aliquo distincte cognoscitur oia q̄ eadē sunt illi. ibi. **Z**. **Cōceptus** cōes q̄dditatu⁹ de deo p̄dicabiles: et cōcept⁹ proprii cōnotatiui et negatiui nō p̄t de diuina essentia demonstrari in se a priori. Secus de conceptibus cōnotatiuis cōibus deo et creaturis. ibidem. **BB**. Que autē de deo demonstrari possunt. ibidem. **EE**

Deus habz aliq̄ā passionē secūdo mō dicēdi per se de eo p̄dicabile. ibidem in fine.

Deo ē aliq̄d pri⁹ p̄p̄tate p̄dicatiōis. ibi. **KK** Diuinā eēntia distincte cognoscētes h̄nt alios terminos et quib⁹ format̄ p̄positio p̄ se nota per quam fit demonstratio de deo. q̄ viatores de cōi lege habent. li. i. dist. iij. q. iij. **ff**

De deo quā cognitionē habuerāt philosphi. lib. i. dist. i. q. v. **3**

Diuina essentia nō p̄t cognosci: q̄n cognoscatur p̄sona. ibi. **3 AD**. Ad quē intellectū cōceditur trinitatē ex puris naturalib⁹ cognosci nō posse cū tñ sic coḡscit̄ de⁹ q̄ trinit⁹. ibi. **N**

De eēntia diuina p̄mo dicit̄ quidā cōceptus q̄ nō dicitur primo de p̄sona. ibidem. **D**

Diuina eēntia est p̄nititas. est p̄ se nota h̄nti distinctā terminoz cognitionē. de qua et s̄llibus vide. In prologo. q. ij. **Z**

Diuina essentia nō p̄t cognosci nō cognita p̄sona: nec vna p̄sona sine alia. Nec quis p̄t frui vna sine alia. lib. i. dist. i. q. v. **E** et **V**. Cum vna p̄sona sine alia posset terminare depēdētia vnionis h̄uane: quare nō cognitiois: fructiois aut creationis et c. ibidem in fine.

Dei uomē et c. quō intelligit̄ q̄ **Qui** est: est p̄p̄ssimū nomē inter omnia nomia de deo dicta. li. i. dist. ij. q. i. **R**. Item q̄ viator p̄t imponere nomē ad significanduz deū distincte licet nō posset deū distincte cognoscere. li. i. di. xij. per totam questionē.

Diuina essentia et c. In diuinis nihil differt rōne ab eēntia. li. i. dist. xix. q. i. **E**

Diuina essentia nō est p̄t h̄s q̄ sunt in deo p̄fectione vel origine. li. i. dist. xxv. q. iij. **L**. Nō est bene dictū q̄ omnia quasi fluunt a diuina essentia. ibidem. **D**. **U**ide plura ibidem

Diuina eēntia nec ḡnerat nec ḡnat: s̄ p̄cedat q̄ intelligit̄ et creat et c. li. i. dist. v. q. i. per totā.

Nomen dei

Diuina essentia

Tabula alphabetica

In quattuor lib. s. n. i. a. r. u.

Divina essentia nō est materia v^t q^{si} materia filij. lib. i. dist. v. q. ij. **V**. Licet autē psona con-
stituitur ex eēntia et relatiōe: t^m eēntia nō est po-
tētia et relatiō act^{us} p^{ro} p^{ro} eēntie. Est t^m eēntia
fundamentū relatiōis. ibidēz **L** **S**. S^{ed} an
sit concedēdū q^{od} tota eēntia habeat eē p^{ro} p^{ro}uz
sibi p^{ro}uz origine q^{od} sit in filio. ibidēz **J**. De eodē
larius. li. i. dist. ix. q. iij. **J**. cōtinue.

Nullū absolutū in diuinis est genitū: s^{ed} t^m p^{ro}sa
relatiua. lib. i. dist. xxvii. q. iij. **B**

An hec sit concedēda. Essentia est generare
lib. i. dist. xxvii. q. i. **E**

Examinant rōnes scoti
quib^{us} p^{ro}bat vⁿū eē deū. lib. i. dist. ij. q. r. **N**

Dei vⁿū cōseruatiōis vⁿitas p^{ro}bat ibidēz **D**

Dei vⁿitas nō importat aliq^{uod} reale additū deo
lib. i. dist. xxij. q. i. **R**. Item vⁿū bec. Deus est
vⁿus sit p^{ro} se p^{ro}mo modo. ibidēz **A**

Deū esse in p^{ro}dicamēto vⁿū repugnet diuine
simplicitati. lib. i. dist. viij. q. i. p^{ro} totā

Deus est immutabil^{is}. lib. i. dist. viij. q. viij. p^{ro}
totā. Nō cōcedēdus est numerus in diuinis
et de terminis nūcralib^{us} vidēdū ē. li. i. di. xxij.
q. ij. p^{ro} totā. Et infra in s^{er}mo Spiratio.

Deus p^{ro}ncipiū. Pater et filius sunt vⁿū p^{ro}
ncipiū sp^{iritu} sancti: vⁿus spirator et vⁿū sp^{iritu}
rans: et s^{er}uēs affirmatiue sunt concedēde. vⁿ
ostendit lib. i. dist. xij. q. i. **B**. Itē que res for-
maliter sit illud p^{ro}ncipiū. Nō eēntia nec p^{ro}-
na: s^{ed} constitutū ex eēntia et spiratiōe actione
ibidēz p^{ro}nter. De negatiuis autē scz q^{od} nō sunt
duo p^{ro}ncipia et b^{er}moi. vide ibidēz **V** et **J**. Itēz
q^{od} quātum ad aliq^{uod} simile ē et q^{uod} tum ad aliq^{uod}
dissile. p^{ro}tem et filiū esse vⁿū p^{ro}ncipiū sp^{iritu} sancti
et hos tres esse vⁿum p^{ro}ncipiū creature.
Ibidēz **K** et **L**. De p^{ro}ncipio p^{ro}ductiuo habet
infra Productio.

De personarum equalitate et similitudine.
Quō p^{ro}ne sunt i se inuicē p^{ro} circūfessionez
vide supra Circūfessio. De p^{ro}sonarū equa-
litate et similitudine recitat opi. t^{er}bo. et scoti q^{uod} r^{ati}
ad modū ponēdi. lib. i. dist. xix. q. i. p^{ro} totam.

Quō p^{ro}ne sūt eq^uales s^{er}m magnitudinē. ibidēz
N. Similitudo. eq^ualitas et idēritas nullam di-
cunt diuersitatē in deo nisi distinctōem p^{ro}-
sonarū et p^{ro}peratū. ibidēz **P**. Vⁿū autē aliq^{uod} ma-
gnitudo sit in vⁿa p^{ro}sona diuina que nō ē in
alia. Ibidem **T**

De p^{ro}sonarū diuinarū eq^ualitate s^{er}m potentiā q^{uod}
illa diuersimode intelligi p^{ro}t. li. i. dist. xx. **B**

Quid dicit potētia s^{er}m modū loquēdi sc^{ri}pt^{ur}z et
q^{uod} distribuit in dictōe oipotētia. ibidēz **L** **A**

Quid sit eq^ualitas i diuinis an absolutū an res^{pe}
ctiuz. ibi. **R**. Et q^{uod} potētia g^{er}andū nō ē potētia
et t^m p^{ro}ies nō posse g^{er}are arguit ipotētia. ibi. **L**

Unitas dei

Principium

Equalitas et similitudo

Vⁿū idēritas: similitudo: equalitas sint relatio-
nes reales: an rōnis. li. i. dist. xxxi. per totū.

Nō bene dictū est relationes oriri aut pullula-
re ex natura rei aut ex diuina eēntia. ibi. **D**

Non est p^{ro} p^{ro}ie concedēdū q^{uod} eq^ualitas est in p^{ro}-
ad filiū: s^{ed} q^{uod} pat^{er} est equalis filio. ibidem **N**

Ordo et signa originis in diuinis.
Diuinarū p^{ro}sonarū ordo et origo. vide relatiō.

Quomodo loquēdū sit de signis originis ex
nature. li. i. dist. ix. q. ij. per totam

In diuinis nō est ordo p^{ro}fectionis non plus q^{uod}
durationis. li. i. dist. xxxv. q. ij. **J**. De hoc vide
infra p^{ro}uitas. Item q^{uod} non semper recit idēz
ordo qualif^{ic} cūq^{ue} distinctioz q^{uod} esset eoz si di-
stingueretur realit^{er}. In prologo. q. ij. **B** **B**. Et
lib. i. dist. xxxv. q. ij. **N**

Perfectio attributalis et attributū.
Perfectio attributalis accipitur vel p^{ro} p^{ro} p^{ro}-
fectione q^{uod} est realit^{er} deus: et sic est vⁿa t^m. Tel
p^{ro} p^{ro} predicabili de deo: et sic est signū et nō rei
alit^{er} essentia. lib. i. dist. ij. q. ij. **S**

Vⁿū p^{ro}fectiones attributales distinguātur ab
essentia et inter se. vide opi. ibi. **B** et **L**

Im^{per}fectiones attributales nullo modo dis-
tinguātur ab essentia ex natura rei. declara-
tur. li. i. dist. ij. q. i. **N**

Sapiētia infinita nō includit bonitatē infini-
tā: sed est bonitas infinita. Et si eēnt diffinis-
biles haberēt idē quid rei: licet illi cōceptus
habeāt diuersum quid nominis. ibidēz **D**

Nominū attributaliū: quedā sunt absoluta: q^{uod}
dā cōnotatiua: quedā affirmatiua: et quedāz
negatiua. li. i. dist. ij. q. ij. **S**. Itē attributa nō
distinguūtur per cōnotata sic nec generali-
ter signa per significata. ibidem **S** in medio

Omnia attributa vel cōnotat aliqua realiter
distincta vⁿ sūt cōia aliq^{uod} realit^{er} distincta. ibi. **V**

Cōparatur opi. doctoris opinionib^{us} alioz. ibidēz
ante **V**. De hac re quere infra Perfectio.

Pater generans.
An concedēdū sit et s^{er}m quē intellectū q^{uod} pat^{er}
beatificatur in filio. lib. i. dist. i. q. v. Circa **S**

De illa. Pater intelligit formalit^{er} intellectu vⁿ
est in seipso nō vⁿ est in filio. ibidem **T**. Itē
Pater nō intelligit filio nec est sapiēs sapia
genita. ibidēz. et. li. i. dist. xxxij. q. i. **B** et **L**

De illa. Pater p^{ro}ncip^{ro} genuit est p^{ro}fecte beat^{us}
disquiritur. li. i. dist. i. q. v. **L** et **R**

Quomodo pater nihil recipit p^{ro} productionē
filij. li. dist. xix. q. ij. **D**

Ineptuz est dicere q^{uod} potētia generādi p^{ro}ncez
ad oipotentiā patris et nō ad oipotentiā filij
lib. i. dist. xx. q. i. **D**

An et quomō illa cōcedi potest. Solus pater
est deus. li. i. dist. xxi. per totam

Ordo et signa ori-
ginis.

Attributa

Pater

Utrum in masculinitate sit pperas cōstitutiva
p̄is. lib. i. dist. xxviii. per totum.
Pater dicit verbo. lib. i. dist. xxxi. q. i. D
Sapientia ingenita dupl̄ accipit̄ negativē ⁊
positivē ut dicit̄ p̄prietatē soli patri conue-
nientē. ibidem B et L
Utrum pater genuit filium natura an volūrate.
Reprobatur opi. thome quo ad multa. lib. i. di.
vi. p̄ totā questionē q̄ unica est.
Potētia ḡnandi in patre quid sit. lib. i. di. vii.
q. i. B. et eadē dist. q. ii. B
Paternitas ⁊ ḡnare nō distinguunt̄: sed sunt
oibus modis. idē. lib. i. dist. xxvii. q. i. L
Paternitas ⁊ spiratio actio in patre nō d̄nt
reali: sed formal̄ nō sunt idē dicēde: sed sunt
due relatōes. ibidem B et L

Filius

Filius Generatio.

Productio filij in divinis vere ⁊ pprie est ge-
neratio. lib. i. dist. xii. q. i. D et K
Quō ḡnatio passiva filij d̄t a spiratōe actiōe
Et quō ḡnatio passiva et spiratio passio dis-
ferant̄: illa formal̄ ista reali. ibidem.
Filius nō est de nihilo s̄ de s̄ba p̄is nō tanq̄
de materia vel q̄si materia: s̄ tanq̄ de aliquo
q̄d est sibi cōsubstātiāle. li. i. di. v. q. ii. p̄ totā.
U filius in divinis nō ḡnat̄: plus p̄pter auto-
ritatem sacre scripture tenet̄ q̄ p̄pter effica-
ciam rationū. Adducunt̄ tamen p̄suasiones
lib. i. dist. vii. q. ii. B

Filius est sapiens sapia genitaz etiā sapientia
ingenita. lib. i. dist. xxxi. q. i. L
Generatio filij pprie nec est univoca nec eq̄-
voca. lib. i. dist. ix. q. ii. L
Ḡnatio filij est eterna. ⁊ t̄n pater est prior filio
origine. eadē dist. q. ii. B

Verbū in divinis

U solus filius in divinis est verbū in divinis.
Et q̄ hoc nomen s̄būm cōnotat̄ creaturaz: s̄
h̄ nomē filiū nō. li. i. di. xxvii. q. ii. B B ⁊ D
Item s̄būm q̄d est filiū nascit̄ de oib̄ q̄ s̄nt in
scia patris. quō intelligendū est. ibidē. Et in
eadē libro. dist. ix. q. ii. S

Quo intellectu cōcedit̄ q̄ actus dicēdi ē act̄
memorie ⁊ nō voluntatis. Et quō d̄: deus in-
telligere p̄ intellectū et nō p̄ volūtatē. cuz t̄n
idē sit intellect̄ ⁊ volūtas. Itē q̄ illa nō cōng-
concedēda circūscr̄: p̄ta cōnotatiōe termino-
rum qui circūscribi nō possunt sine nova im-
positione terminorum disquiritur. lib. i. dist.
ii. q. i. B B et L L

Spiritus sanctus

Spiritus sanctus. Spiratio. Dillectio.

Spiritus sanctus vere p̄ducit̄ a p̄re ⁊ filio cui p̄n-
cipium elicitiū est absolutū scz essentia. Si
m̄l̄ et volūtas. q̄ idē sunt oibus modis cōn-
tia ⁊ volūtas. Et quō intelligit̄ q̄ intellect̄
ē p̄ncipiū elicitiū filij ⁊ volūtas sp̄ssancti.

libro. i. distinctione decima. questione. i. J
An concedendus sit q̄ spiritus sanctus in aliquo
priori cognoscitur in quo nō p̄ducat̄. ibi. P
Quomō cōceditur q̄ volūtas est p̄ sp̄ssanct̄.
ibi. recitant̄ opi. Scoti ⁊ alior̄ q̄ sp̄ssanct̄
libere p̄ducitur. ⁊ q̄ difficultas h̄mōi magis
p̄sistit i s̄bis q̄ in reb̄. idē eas resolvit̄ auctoz
ad q̄d nois terminoz. li. i. dist. x. q. ii. B L D E
Proprie accipiēdo liberratē: nō alr̄ sp̄ssanct̄
libere p̄ducitur q̄ filius. ibidem D
Spiratio spiritus sancti quō d̄t a ḡnatiōe filij
⁊ cur spiratio nō sit ḡnatio: cū t̄n sit p̄ductio
vivētis a vivēte. li. i. dist. xii. q. i. B
Spiratio passiva realiter distinguit̄ a ḡnatiōe
tā actiua q̄ passiva: sed spiratio actiua ē eadē
reali ḡnatiōi tā actiue q̄ passivē. ibi. L ⁊ AD
Sp̄ssanct̄ p̄cedit̄ a patre ⁊ filio. li. i. dist. xi.
q. i. B ⁊ L. Et dist. xviii. q. unica B
Reprobatur opinio thome ad cōclusionē
istaz adducte. dicta dist. xi. q. i. B ⁊ L. S̄l̄ in
sufficiētia rōnuz scoti onditur. ibidem ff. Et
conclusio alr̄ ab auctore p̄suadet̄. ibidē L
Si sp̄ssanct̄ n̄ p̄cederet a filio nihilomin̄ disti-
gueret̄ a filio q̄d ē s̄ thomā. ea. dist. q. ii. p̄ totā
Licet formal̄ sequeretur sp̄ssanct̄ nō distingui-
a filio si nō p̄cederet ab eo p̄op̄ impossibilita-
tē ahtis nō t̄n sequeretur evidēt̄. idē L
Pater ⁊ filiū spirat̄ sp̄ssanct̄ vna: nō pluribus
sp̄ssanct̄. li. i. dist. xi. q. i. ante L
Concedendū est q̄ pater ⁊ filiū sunt vn̄ sp̄ssanct̄
vnus spiratoz: vnū p̄ncipiū ⁊ t̄. ibidem B
Differēt̄ cōceditur q̄ pater ⁊ filiū ⁊ sp̄ssanct̄
sunt vnū p̄ncipiū creature: ⁊ q̄ p̄t̄ ⁊ filius
sunt vnū p̄ncipiū sp̄ssancti. ibidem K
Tā p̄ q̄ filius spirat̄ p̄ se s̄ nō p̄mo: imo cōsti-
tutū ex cēntia ⁊ spiratione actiua p̄ se ⁊
p̄mo spirat̄. ibidem D. Aliter autē illa verifi-
catur: deus spirat̄: ⁊ illa: de⁹ generat̄. ibi. D
Quō intelligēda sunt dicta auctoz de cōcordi
volūrate ⁊ mutua dilectione patris et filij q̄
spirat̄ sp̄ssanct̄. Et q̄ illa mutuitas nihil di-
cit̄ distinctū ab essentia. voluntate ⁊ p̄sonis
lib. i. dist. xi. q. ii. ff B
Quare pater ⁊ filius diligendo se mutuo p̄-
ducūt̄ sp̄ssanct̄. Et filius ⁊ spiritus sanctus di-
ligēdo se mutuo nō p̄ducunt̄ aliam p̄sonā.
Similiter nec pater ⁊ filius ⁊ spiritus sanctus
se mutuo diligēdo. ibidem D ⁊ J. Differitur
etiā de amore impenso ⁊ repenso. lib. i. dist.
xviii. q. i. D. Et dicta dist. xi. q. ii. B
Pater ⁊ filius: neq̄ inq̄trum vnū neq̄ inq̄truz
distincti s̄m rigore verbor̄ spirare p̄cedūt̄
Et quō p̄cedit̄ q̄ spirat̄ inq̄trū vnū. ibi. L ⁊ D
Quō pater ⁊ filius vniformiter spirat̄ spiritū
sanctū. li. i. dist. xi. q. ii. D

Tabula alphabetica

In quattuor lib. snciaru

An concedendū sit qd p̄ prius origine spirat q̄ fili? ibidē ff. Quō p̄ p̄ncipalr spirat media te 7 immediate 7 filius tm̄ immediate. ibidē Sp̄m̄sanctū dici donū non rōne s̄ autoutate sola cōiuncti. lib. i. dist. xvij. q. i. B

Donū duplr̄ accipit. vel p̄ p̄ducto vi amoris vel p̄ aliquo libere alicui collato. ibidē D

Quō sp̄m̄sanctus dat patri 7 filio 7 ecōuerso et p̄ hoc impedit 7 rependit 7 est nexus cōis vtriusq̄. ibidē E Consequēter. Item

Quō sp̄m̄sanctus nō dat nisi rōnabili creature Et quō dat: an in dono tm̄ an in se. ibidē E Item in eodē lib. dist. xij. q. ij. E

Licit p̄ in bil recipiat a filio: tm̄ sp̄m̄sanctus dat patri 7 filio. dicta dist. xvij. Et ff

Donū nō est p̄petas sp̄m̄sancti p̄pe loquēdo: sicut nec verbū p̄petas filij: sed donū est ipse met sp̄m̄sanctus. Dari autē 7 donari nō q̄lit cū qd tm̄ acceptū pōt cōcedi p̄petas sp̄m̄sancti. ibidē B. Item fm̄ quā acceptōem p̄t donū dici p̄petas sp̄m̄sancti. ibidē N. Et an p̄les sint p̄prietates p̄sonales in diuinis q̄ tres. ibidē P. Item quō donū vel datus attribuitur filio. ibidē Q

Sp̄m̄sanctus est illa charitas qua aliq̄s nec̄rio ē char 7 acceptus deo: nec sine eo pōt q̄s op̄ meritoziū facere. lib. i. dist. xvij. q. ij. B

Quō sp̄m̄sanctus dicitur amor: cū sit p̄ductus virtute amoris: et sit donū. lib. i. dist. xvij. ff

Diligere ē aliq̄n eēntiale aliq̄n notionale. lib. p̄mo. dist. xxxij. q. ij. B. Quō hec sit p̄cedēda pater 7 filius diligūt se sp̄m̄sanctus quid p̄ talē p̄pōnem denotat. ibidē continue.

Processio quot modis accipit notat lib. p̄mo dist. xij. q. i. B E

Processio. missio. datio. quō distinguūt. eadē dist. q. ij. B E

De virtute sm̄onis nō est cōcedendū qd duplex est p̄cessio sp̄m̄sancti. Et ad quē intellectus hēat cōcedi. Et qd temporalis p̄cessio nō dicit quid vni. eadē dist. q. i. E

An p̄cessio tēp̄alis sit realis: et an sit res aliq̄ absoluta vel respectiua 7 an reali differat ab eterna. ibidē consequēter.

Admittere cōuenit oibus tribus. Adiri autē solū duobus p̄ductis. Itē quid sit quid nois vtriusq̄. Et qd nō dicūt relationes vlr̄ oppositas. lib. i. dist. xv. per totam.

Missio visibilis quid sit 7 ad quid fiat: et qd significet. q̄les etiā fuerunt res iste in q̄b̄ dicitur p̄sona diuina mitti. Et qd solū in tpe noue legis facta est h̄ missio. li. i. di. xvi. p̄ totam

An relatio temporalis dei ad creaturas sit realis. recitatur et p̄batur opinio scoti. lib. i. dist. xxx. q. v. B

Nullae sunt relationes nō mutuae. ibidem E Relatio dei ad creaturas nō est relatio rōnis ibidē D. S3 quodāmodo pōt dici realis. ibi. F Quō deus dicitur t̄p̄aliter referri ad creaturas. ibidem P 7 Q. Creans. conseruans. puniēs. p̄m̄iās. dominus 7 similia nō dicūt respectū rationis. ibidem B

Potētia dei. Creatio dei. Causalitas dei. Quid p̄bi senserūt de causalitate dei satis late disputatur. li. i. dist. xlij. per totam

Nō pōt probari naturali rōe deū immediate se solo posse producere oēm rem producibilem ibidem ff. Hoc tamē probabiliter tenendū est. 7 ubi loquitur deus nō pōt peccare. ibi. B

Nō pōt probari naturali qd deus causat cōtingētē 7 nō naturali. Et soluitur rōnes Tho me 7 scoti ad oppositū. li. i. dist. xlij. q. i. B E

Tenendū est qd deus cōtingētē agit. ibi. Ad Deum potest aliqua facere que nō facit: potest etiā producere aias in infinitū: 7 tm̄ sic p̄ducēdo nunq̄ producet in finitas. ibidem N

Non valet p̄na. Aliquid p̄ducitur cōtingētē ergo prima causa agit cōtingētē. ibidē D

Non prius cōuenit deo nō posse facere impossibile qd cōueniat impossibili non posse fieri a deo. Nec affirmatiue prius conuenit deo posse facere possibile: qd conueniat possibili posse fieri a deo: sed sunt simul natura. vt ostenditur. li. i. dist. xlij. q. ij. ff. Ubi etiam solunt rationes in oppositum.

An deus pōt facere mūdū meliorē isto: specie vel nūero distinctū. Et an possit facere sp̄m̄ meliorē omni specie creata. li. i. dist. xlij. p̄ totā

Deus pōt producere effectus eiusdē sp̄i. s̄. in diuidua in infinitū: s̄ tm̄ nō in infinitū vel infinitos. ibidē M. Et dist. xvij. li. i. q. viij. ff

Propriū esse dei est esse vbiq̄ p̄ potentia: presentia 7 eēntia: vt declaratur singula mēbra 7 p̄batur inesse deo. li. i. dist. xxxvij. B

Esse vbiq̄ pōt nature cōpetere: s̄ nō eo modo quo cōpetit deo. ibi. E. Uide plura. Agere. Intellectus dei. Sapiētia. Ydea. Sciā.

Intellectus diuinus 7 voluntas diuina: licet sint simpliciter idē 7 nullo modo distincti. Et ita quicquid illi rei que est intellectus diuinus cōuenit: cōuenit etiā illi rei que est voluntas diuina. Tamen aliquid potest vere p̄dicari de illo termino intellectus diuinus. qd vere negatur de illo termino voluntas diuina: propter diuersam terminorū ip̄orū cōnotationē. li. i. dist. ij. q. i. B B

Intellectus diuinus est oibus modis diuina essentia: nec plus ab ea distinctus qd eēntia ab essentia. li. i. dist. ij. q. ij. L. Ubi ponitur solutio argumenti in contrarium.

Donum

Charitas
Dilectio

Processio
Missio

Relatio t̄p̄alis

Causalitas dei

Potentia dei

Intellectus dei

Tabula alphabetica

In quattuor lib. sniarū

Scientia dei

Scientia est in deo ex natura rei accipiendo sciam large p qualibet notitia. lib. i. di. xxxv. q. i. l. Deū esse scientē pōt aliquo mō den. o strari. ibidē d. Scia q̄ deus est ex natura rei est diuina essentia. ibidem l.

Qualis sit illa p̄dicatio. deus est natura itellectualis. ibidē ff. Scia dei nō est effectus demonstratiōnis eēntie sed alterius ratiōis: lz ynuocat in vno cōceptu ibidem.

Deū intelligere oīa alia a se nō pōt p̄bari rōe: sed tenendū est p̄pter auctoritatē sacre scrip̄ture: et solunt rōnes ad oppositū. libro. i. dist. xxxv. q. ij. d.

Reprobat error cōmētatoris tenētis q̄ deus nihil aliud a se cognoscat. Ibidem l.

De p̄mo obiecto diuine sciētie. videndum est lib. i. dist. xxxv. quest. ij. p̄ totam

Deus seu diuina eēntia est obiectū p̄mū diuine cognitionis p̄mitate p̄fectōis sed nō p̄mitate adequatōis. lz sit p̄mū obiectum adequatōis s̄m p̄fectionem. ibidem k.

Diuina intellectio nō depēdet ab intellectu intelligibili aut quocūq̄ alio sicut nec diuina eēntia. ibidem Al. Nō p̄us origine intelligit deus se q̄ creaturā. ibidem N.

Diuine cognitōis adequatū obiectū est ens si fuerit ynuocū oibus: sin minus nulluz est obiectū p̄mariū diuini intellectū. Nō tñ lūt plura obiecta p̄maria. ibidem B.

Ad hoc vt intellectus diuinus intelligat creaturas: nulla requirit relatio eius ad naturalē cognitionis. eadē dist. q. iij. ff.

Inter cognitōnes diuinas nulla ponēda sūt instantia quibus p̄us intelligat eēntiā post creaturā. q̄ ynica intellectōe deū intelligit omnia. ibidem. et. questione. v. ff.

Deus an p̄ eodē instanti referat ad creaturā, et ecōuerso. dicta dist. xxxv. q. ij. B.

Deus ab et̄no omnia intellexit. ibidem.

Diuina essentia sub eadē rōne representat, immo verius intelligit plura. Et quō p̄idez assimilaf distinctis et rep̄ntat determinate plura. ibidem J et K.

Deus nō potest scire plura q̄ scit: si accipiat scire p̄ cognoscere. sed si accipiat p̄cise p̄ cognoscere veruz: potest deus scire quod nō scit: sed nō plura q̄ scit. Nec tñ pōt mutari d̄ nō sciente in scientē. lib. i. dist. xxxix. p̄ totam

Non est bene dictū q̄ deus intelligēdo creaturam constituit eam in esse intelligibili. lib. i. dist. xliij. q. ij. l. vbi plura adducit argumta.

Deus euidenter q̄ certitudinaliter scit omnia futura contingētia: lz ille modus sciendū nōz bis declarari nō possit. possum? tamē manu duci. lib. i. dist. xxviii. q. i. l.

Deus scit h̄ cōringēs esse verū: nō est p̄pō necessaria: q̄ pōt fieri q̄ non fuerit vera. ibi. N. Deus licet determinate sciat futura cōringētia nō tñ scit necessario s̄ contingētē. ibidē B.

P̄destinatus. P̄esciētia dei. Quicūq̄ p̄destinatus cōringētē est p̄destinatus. 7 p̄ p̄ns pōt dānari. li. i. dist. xl. q. i. B.

Propositiones iste 7 cōsimiles. P̄destinatus pōt dānari: p̄scitus pōt saluari: nō sunt distinguēde. q̄ sunt simpliciter vere. ibidem l.

Utrū possibile sit numerū p̄destinatorū augeri vel minui distinguit s̄m cōpositionē 7 diuisionem. ibidem l.

De causa p̄destinationis et reprobationis recitatur 7 postea improbant opinionēs Lbo me 7 Scoti. li. i. dist. xli. q. i. B. l. d.

P̄destinatio 7 reprobatio in deo nō dicunt aliquid distinctū: 7 quid importāt. ibidem ff. Reprobatiōis assignabilis est causa: s̄ p̄destinationis aliquid assignat cā: aliquid nō. ibi. B.

Deus nō est acceptor p̄sonarū: q̄a nulli quicūq̄ debet. ibidē d. P̄destinatio proprie est tñ respectu vite et̄ne: 7 solayita et̄na est effectus p̄destinationis. ibi. J. Nō omnis ordinare volēs finē p̄us vult illū q̄ media. sed verū est hoc de volente finē suū ibidem.

Ydea. Quid nois ydee. q. i. est aliqd̄ cognitū ad qd̄ agēs aspicit vt ipsummet vel aliqd̄ simile producat. li. i. dist. xxxv. q. v. d.

Ydea nō est eēntia diuina: nec ē respectū. ibi. l.

Ydea est creatura. ibidem 7 etiā ante B.

Ydea aliquid est exemplar sūp̄ius. ibi. Et ff.

Ydee nō sunt rōnes cognoscēdi diuino itellectui neq̄ similitudines rēp̄ntātes creaturas. ibidem ff. Aliquid est ydea sūp̄ius ibidē.

Ydee solū ponūt vt sint exēplaria. ibi. an B.

Ydee nō sunt in deo subiectiue. ibidē B 7 K.

Omnia factibilia sunt distincte ydee: siliter 7 p̄tū vt materie 7 forme. ibidem B.

Ydee sunt forme singulariū et non generū vel specierū: aut differentiarū: aut negationum: nec mali aut culpe que nō sunt res ibidem.

Deus habet infinitas ydeas sicut potest p̄ducere infinita ibidē. Quō autē cōcedēduz est deū cognoscere p̄ ydeas vt se 7 Perdicat circūstantiā obiecti terminātis. ibidem D.

Quomō ydee sunt et̄ne. i. et̄nalit̄ cognite: 7 q̄ re sic creatura nō dicat et̄na. ibidem K.

Seneca dicit ydeā esse quintā cām. ibi. N.

Quomodo intelligēduz est q̄ aia sancta insp̄icit ydeas. ibidem consequēter.

Deus p̄ducēdo aliquid extra intuetur qd̄ non est ipse: 7 quod nondū est: q̄ p̄ ip̄m cōstitūz dum. Nec tamē prop̄ hoc aliquo indiget eē se ad producendū. ibidem in fine questionis

P̄destinatus

P̄esciētia

Reprobatio

Ydea

Tabula alphabetica

Ydee in mente diuina. an sint practice an speculatiue. lib. i. dist. xxxv. q. vi. p. rotam.

Voluntas et Volitio diuina.

Volitio diuina accipit vel p actu q est diuina essentia vel abstractiue. lib. i. di. xxxv. q. vi. ff De diuine voluntatis terminatōe respctū effectus futuri cōtigētis recitat 7 iprobatur opinio scoti. lib. i. dist. xxxviii. q. i. B E

Hec ppō. deū volentē a fore possibile est velle a nō fore: est distinguenda fm cōpositōem 7 diuisionē: et quō debeat poni in esse. ibi. AD Voluntas recta diuina conformaf rōni recte sed nō p̄uue. lib. i. dist. xli. q. vnica. J

Nō magis voluntas diuina est cā creature q̄ eēntia diuina nec ecōuerfo. lib. i. di. xlv. q. i. E

Volitio diuina nullo mō distinguit ab essentia diuina nec ab intellectu diuino. immo termini significātes ista absolute sine cōnotatione sūt penitus synonymi. ibidē. Voluntas diuina est cā imediata oim q̄ sūt. ibidē B Et etiā cā p̄ma p̄mitate p̄fectionis illimitationis et durationis q̄rū ad p̄cedere fm naturam: sed nō q̄rū ad causare. ibidē D

Actus voluntatis diuine nō est p̄axis. vt notatur. lib. i. dist. xxxv. q. vi. ff

Creatio gubernatō. remuneratō 7 cetera h̄mōi quia contingētē sūt a diuina voluntate sūt vere p̄axis. Et quilibet effectus a deo p̄ductus. Et ita quilibet creatura p̄t dici p̄axis diuina. ibidē consequēter.

Volūtas dei est multiplex. scz beneplaciti et signifiāns et p̄ns. Et volūtas signi est multiplex. Et quō illa distinctio intelligenda est vt nō sit distinctio alicui? reāl in deo eēt: s̄ illius signi volūtas. lib. i. di. xlv. q. i. p. tota

Quid nois volūtatīs antecēditis. ibidē E Deus nō vult antecēdētē malum. s̄ vult antecēdētē meritū. ibidē

Contra voluntatē beneplaciti nihil fit. s̄ bñ contra volūtatē signi. ibidē D

Volūtas p̄ns siue bñplaciti impediri nō p̄t. Secus de volūtatē signi. ibidē E

Deus vult om̄s homines saluos fieri volūtatē antecēdētē. ibidē B

Quid est voluntatem alicuius impleri. lib. i. dist. xlv. q. ij. B. Supposito autē q de velle alia a se p̄t p̄bari rōne naturali q volūtas dei impediri nō p̄t s̄ sp̄ implet ibidē cōtinue An concedendū sit q̄ deus vult malū: aut q̄ deus facit malū vel p̄cipit malum. lib. primo dist. lxxij. per rotam.

Imōi p̄pones deus intelligit malū deus nō vult malū p̄cedunt nō p̄pter distinctionem a parte rei: sed p̄pter nōidētitatē a p̄te creature. lib. i. dist. ij. q. i. E E

Volūtas diuina

In quattuor lib. sniarū

Triplaciter p̄t q̄s se cōformare diuine voluntati. In volito. in eo q̄ vult quod deus eū vult velle et in modo volēdi. li. i. di. vltimē. q. vltima B. Ista p̄formitas p̄t eē actualis vel b̄rualis absoluta vel cōditionalis. ibidē.

Quō 7 in quib? teneat volūtas viatoris se conformare diuine volūtatē beneplaciti vel signi: absolute vel cōditionalē fm varias distinctiōnes ibidē consequēter Conuenire.

An quicquid cōuenit creature conueniat ei a deo. lib. i. dist. xxxvi. p. rotam.

Continere oia 7c. Errū p̄fectōes creaturarū contineant a deo. lib. i. dist. xxxvi. p. rotam.

Multipliciter aliqua intelligunt cōtineri in deo subiectiue. formalē. obiectiue. sicut obiectū cognitū r̄tualē. sicut effectū in cā: eminēt 7c. 7 qd̄ intelligit p̄ qd̄libet illoz. ibidē E

Que in deo cōtinent eminētē distingunt a deo. ibidē in medio. Exponunt multe auctoritates sanctorū 7 scripture quib? dicunt creature eē in deo. ibidē D. Ubi exponitur illud Jobis p̄mo. Qd̄ factū est in ip̄o vita erat 7c. Et illud Aug. Que h̄c varie queris ip̄e tibi oia erit 7c. ibidē J. Et illud eiusdem Ego ero q̄cūq̄ ab hoib? b̄esse d̄siderāf. ibi. K. 7 illd̄ cro. xxxij. Qd̄ā tibi oē bonū. ibi. L

Unitiue continent oia in deo. ibidē AD Deus est viuentiū vita: subsistentiū substātia ibidē N. M. multa dicunt de deo metaphori ce 7 impropē ibidē B. Dec sūt p̄ p̄mo libro annota de hoc noie Deus.

Deus quō sit cā imediata oim. Queritur libro. ij. q. iij. et. v. A. Et r̄ndet ibidē ff. Ubi notandum quō potest p̄ducere multa.

Deus vtrū sit cā oim fm intentionē p̄bōum disquiri p̄ diuersas opi. lib. ij. q. vi. A

Deus an sit agens liberū an naturale. li. ij. q. iij. et. v. B. Et r̄ndet fm quādā opi. ibidē E

Item quō potest aliqd̄ de nouo creare sine mutatōe sui. ibidē J. Et quō sit cā imediata ibidē K. de q̄re vide plura ibidē N.

Deus quō sit cā oim in rōne effect? ibidē AD Sed nota q̄ forme creant 7 q̄ nō. ibidē N

Deus s̄ agat mediātibus causis sc̄dis. nō tū dicitur agere mediate. ibidē D

Deus non est mensura oim alioz quo ad nos. lib. ij. q. xi. J. Et quō sit mensura creature: in eodem libro. q. xij. K K

Deus nō est mensura angeli: nec vn? angelus alterius angeli. lib. ij. q. xij. E

Deus immediate causat aliquem actū i volūtatē angeli mali. lib. ij. q. xix. E

Deus non peccat. Et vnde est q̄ aliq̄s homo peccat. ibidē D

Deus nō pot peccare. lib. iij. q. viij. et. ix. E

Conuenire

Cōtinere omnia

Deus quō est causa totalis et esse pōt in voluntate respectu odij et dilectionis sui hōi dicit. lib. ij. et. q. xix. **A**
 Deus de potētia sua absoluta potest quēcūq; acceptare ad vitam eternā sine quocūq; habitu ipm informāte. lib. iij. q. v. **J**
 Deus factus est homo vtrū h sit cōcedēda. li. iij. q. ix. **A**. Et ibidē nota de his ppōnib; de est substantia. de est homo. et de alijs multis de quibus dat regula logicalis.
 Deus est hō. Hec ppō nō est per se aliquo mō dicendi p se. ibidē **B**. Et q̄lis est ea p̄dicatio an cōtālis an accītālis. ibidē **L**. Et an sit vniuoca an equoca. ibidē **D**
 Deus est hō. est p̄dicatio denotatiua. ibidē **B**
 Deus est passus. deus est mortuus: et consiles ppōnes an sint cōcedēda. ibidē **H**
 Deus factus est hō. et deus incipit esse hō quō sunt intelligēda et cōcedēda. ibidē **J**. De cōtālis aut earūdem vide ibidē **L**
 Deus factus est creator: quō hec sit cōcedēda ibidē **K**. Et sicut hec. Deus est humanatus quō sit cōcedēda. Et q̄ etiā oīa supiora ad hōiem possunt p̄dicari de illo termino deus. ibi. **N**
 Deus pōt esse homo. est p̄dicatio secūdi modi dicendi p se. ibidē **P**
 Deus de potētia sua absoluta pōt remittere culpā nō cōfērēdo grām. lib. iij. q. iij. **D**
 Dicitio. vide infra in verbo Signum.
 Diffinitio. Quō intelligendū est q̄ diffinitio dicit quid: et ppriū accūs. In plo. q. iij. **A**
 Diffinitio quō se habet ad demonstratiōē. req̄ re supra Demonstratio.
 Diffinitio quō quedā est forma qdā materialis Prima dat p̄ncipia cōtālia et est sbaruz compositarū. Secūda p̄ causas extrinsecas. In plo. q. v. **L**
 Diffinitio. expmēs qd rei nō pōt demonstrari de diffinito. q̄ est immediata. ibidē **N**
 Termini cōnotatiui nō habēt quid rei sed qd nois. In plo. q. iij. **L**
 Diffinitio dicit esse alicuius p̄mo duplr. lib. i. dist. ij. q. iij. **L**. Item q̄ substantia singularis non diffinitur. ibidē **B**
 Diffinitio et diffinitū nunq̄ sunt eadē res: sed significāt idē. Et quō diffinitio est p̄ncipius cognoscēdi diffinitū. ibidē **ff** et **B**
 Diffinitōes nō sūt substantie rerū s̄ significant substantias rerū et c. lib. i. dist. ij. q. vij. **T**
 Diffinitū debet p̄ quālibet partē diffinitōis ab aliquo distingui. Et ideo ens nullus diffinitōē intrat. lib. i. dist. ij. q. ix. **B**
 Diffinitō nō semp facit cognitiōē rei distinctā lib. i. dist. iij. q. v. **V**. Quō aut diffinitio facit cognitionem rei. **J** ibidē

DI

Diffinitioe pprie dicta nō est aliquod simplex diffinibile. Et ideo accidētia nō sunt diffinibilia. lib. i. dist. viij. q. iij. **D**
 Diffinitio quālibet hz partes significātes pres rei significare p̄ diffinitū. ibidē **L**
 Diffinitio nō data p̄ additamentuz accipitur duplr. lib. i. dist. viij. q. v. **B**
 Diffinitioe pprie dicta nunq̄ ingredit̄ cōiūctio: quā tū omīssa sit sepe improp̄a locutio. vt declarat̄ ibidē **D**
 Diffinitio cōpletissima quot et q̄s differēcias cōtāles habeat. lib. i. dist. viij. q. vi. **B**
 Diffinitio dat aliq̄n p̄ duas dīas p̄uertibiles inter se et cū diffinito: quarū vna a materia: alia a forma sumit. ibidē **ff**
 Diffinitio ostendit̄ duplex. lib. iij. q. i. **B**
 Diffinitio speciei nō est vna res extra animā. lib. iij. q. vi. **B**
 Diffinitio i peccato qd sit. lib. iij. q. xij. **ZZ**
 Differentia logicalis qd sit. et q̄ est duplex. scz cōtālis et accītālis. lib. i. dist. viij. q. iij. **B**
 Differentia accītālis sumit ab accītate inherēte vel ab aliquo extrinsecō rei. ibidē **L**
 Differentia essentialis sumit tam a materia q̄ a forma. quā vtrāq; est de quidditate rei. ibidē **L**. et etiā **A**
 Differentia essentialis an oīs habet dīam sibi oppositā. lib. i. dist. viij. q. iij. **D** et **K**
 Quāuis genus et dīa p̄ eodem supponunt: tū differētia nō significat p̄mo id. p̄ quo genus supponit et p̄ quo supponit differētia. Sed quid p̄mo significet differētia et sicut genus. lib. i. dist. viij. q. iij. **L**
 Differentia dī cōtālis: nō q̄ est de cōtātie rei: sed q̄ significat aliq̄d cōtātie rei. ibidē **B**
 Quō differētia est qua spēs abūdat a genere lib. i. dist. viij. q. iij. **N**
 Differentia specifica duplr accipit vel p̄ differētia ppria spēi vel p̄ differētia vltima. li. i. dist. viij. q. vi. **ff**. circa finem.
 Quid interest inter diuersa et inter differētia. lib. i. dist. ij. q. vi. **ff**
 Individua sunt diuersa. sed nō differētia **ff** et q̄ d̄nt ḡne v̄l specie d̄nt aut nō sūt differētia **ff** et q̄ nihil reale est quo differētia d̄nt: s̄ est mediū p̄batiū quo arguit̄ h nō esse illud et similia. vide ibidē.
 De differētijs vltimis. et an aliq̄d sit vniuocū ad eas. lib. i. dist. ij. q. ix. **D**
 Dilectio. require supra Amor.
 Diligere deum p̄pter se: et diligere deum propter aliud sūt actus distincti specie vt anōrat̄ lib. iij. q. x. **N**
 Discursus. require supra. Consequētia.
 Discretio quid significet. lib. ij. q. xi. **J**

Diuersum

Distinctio et diuisibilitas. Quod intelligenda e
 h locutio. Quod aliqd accipit multipl: si acci
 pit sic est tale: si sic tuc est tale: accipiedo di
 uersa p ly talez tale. li. i. dist. iij. q. i. ante B
 Distingui p aliq por multipl intelligi: vel tanq
 p aliq intrinseca vel tanq p aliq extrinseca.
 In plogo. q. xi. B. vbi plura videbis
 Distincta formalr oia sur seipis oi alio circū
 scripto distincta. lib. i. dist. ij. q. ij. ff. Causalit
 aut distinguūt entia rā realia q rōnis. p illd
 a quo causant. ibidē post B
 Quicquid habet aliquid reāl distinctum ab
 alio: distinguūt reāl ab illo. vnde a quocūq
 distinguunt partes componētes vel cōstitu
 entes: ab eodē distinguūt compositū vel con
 stitūtū. lib. i. dist. xi. q. ij. E
 Eodē mō quo aliqd cōuenit cū aliqbus disti
 guūt ab eisdē. lib. i. dist. ij. q. vi. ABAD
 Nulla reāl distinguūt nisi res et res: nec rōne
 nisi rōnes. nec vt res et rō nisi res et rō: et p B
 possum? notare triplicē distinctōes. li. i. dist.
 ij. q. ij. ante B. Et latius de hoc eadē dist. q.
 ij. per totam.
 Dia diuersa sunt nūero diuersa nō tñ eq̄liter
 qz quedā etiā specie: qdā etiā gñe distinguūt
 lib. i. dist. ij. q. vi. DD
 Distinctio realis duplr accipit: vel p distinctō
 ne rerū quarū vna nō est alia. vlp distinctōe
 earūdem rerum formalr distinctarū. lib. i. di.
 ij. q. xi. J. Inter distinctōem realem et ratiōis
 dat mediū. ibidem.
 Dec forma arguendi nō valet. Unum manet
 alio nō manēte. ergo distinguunt. de q̄ vide
 lib. i. dist. i. q. ij. E
 De oibus q̄ltercūq; distinctis verificant aliq
 cōtradictoria. lib. i. dist. ij. q. i. D
 Duplr dicunt aliq pmo diuersa: vel qz nihil
 idem est in vtroq; vel qz vnū in alio negatur
 in ppōne imediata. lib. i. dist. ij. q. vi. ff. Et
 dist. ix. q. ij. D
 Distinctio formalis quid sit et vbi ponēda sit
 Et solum tūc qñ ecclie auctoritas compellit.
 libro pmo. dist. ij. q. i. ff. De hac re: vide supra
 Relatio diuina.
 Hoc pncipium scori deficit. Quēcūq; ordinē
 haberent aliqua si essent realiter distincta:
 eūdem habēt quocūq; modo distinguantur.
 In prologo. q. ij. DD. Et libro pmo. dist.
 xxxv. q. ij. L
 Distinctio inter rē et modū rei qualis sit. li. ij.
 q. iij. B. Distinctio bitūū est tāta q̄ra actūū
 in eodē lib. q. xij. B
 Dispositio corpōz multū cōfert ad inclinatio
 nem q̄ sit p habitū. lib. ij. q. xi. L
 Diuisio aliqū est rei in res veras tanq in suas

partes: aliqū alicū tanq signi in sua signifi
 cata. lib. i. dist. ij. q. vij. G
 Dolor qui ppe est qualitas et passio appetitus
 sensitiu vñ causat. lib. ij. q. xij. A. Et qd nō
 causat dolores. ibidem B
 Dolor et delectatio respē cui? sunt cū fugit et
 appetit id qd absens est. ibidē L
 Distinctio aut inter illos actus p quam viam
 possit pbari. ibidem D
 Donū quātum p pmo libro. require Deus in
 verbo spūs sanctus.
 Donū accipit duplr. lib. ij. q. v. AD
 Dona spūs sancti quare sic vocantur. lib. i. q.
 questione. vij. L
 Duo in actu nō pnt facere vnus. quō bec ppō
 sit vera. lib. ij. q. vi. K
 Duratio angeli vtruz differat ab essentia vel
 exētia angeli. lib. ij. q. x. A. Rndet p opt. B
 Contra quā instat ibidem L
 Duratio nullā rez dicit vltra res pmanentes.
 ibidem D. Et cōnotat aliud ab eētia āgeli
 ibidem E. Itē quō duratio angeli et emētas
 differat. ibidē ff. Et q duratio an geli nō sit
 tora simul. ibidem J. Et quō posset destrui
 sine angelo. ibidem K

Effectus ois quō
 beāt cām finalē. lib. ij. q. iij. NN
 Effectū aliqū pducī a cā secūda
 demonstrari nō p̄r. li. ij. q. iij. r. v. R
 Effectus forma lis nō ppe dī: sed effectus for
 me. vide supra Cā formalis. Et quo ad p̄mū
 lib. iij. cetera vide supra Agere.
 Effectus idem potest gnari et creari. lib. ij. q.
 iij. r. v. Z. Et nota quō B nō includat cōtra
 dictionem. ibidem AA
 Effectus eiusdē rōnis habēt causas eiusdem
 rōnis. lib. ij. q. xvi. X. Istud tñ nō est vlr verū
 vt p̄batur ibidem.
 Effectūū subordinatio quō improbat et quō
 nō. lib. ij. q. xvij. L. Et quare variantur effe
 ctus. ibidem X
 Effectus multoz specie distinctoz potest eē
 vna cā equoca imediata. li. ij. q. vij. D
 Effectus defīminat? quō defīminat sibi certū
 agens. lib. iij. q. x. V et J
 Elucere actū cōformiter rōni recte qd sit. li. ij.
 q. xij. DDD. Electio. vide volūtas.
 Energia. vide infra Praxis
 Ens an sit p̄mū obiectū intellect? libro pmo
 dist. i. q. iij. B
 Ens p̄ma sui diuisione diuidit in ens in aīa et
 in ens extra aīaz. Siue in ens reale: et in ens
 rōnis. Et ens extra aīam in decē pdicāmta.
 lib. i. dist. ij. q. vij. ff

Do

Dy

Et

El

Eu

Tabula alphabetica

In quattuor lib. sniaru

Eg.
Er.
Esse
Et
Eu

Ens est uniuocū ad deū et ad creaturas: et ad omnia reali existētia: etiā ad differētiā vltimas et suas passiones vt docetur libro pmo dist. ij. q. ix. **D**

Entis passiones nō sunt aliq̄ realia sed cōceptus importātes idē qd̄ ens. et cōnotātes ali quid determinatū. ibidem **B**

Ens quomodo se dicat habere ad decem predicamenta. ibidem **H**

Enti reali nihil debet attribui p̄p̄ fabricatōnem intellectū nisi p̄dicatū importaret actū intellectus. lib. i. dist. vij. q. i. **N**

Entis passiones sunt vnā: singulare et. lib. i. dist. xxiij. q. i. **N**. vide obiectum.

Ens quō sit subiectū metaphisice nōtatur et disquirit. lib. ij. q. ix. **Z**

Ens de q̄bus p̄dicat uniuoce. ibidem **Z**

Enti in aia et extra aiam est aliqd̄ cōe uniuocū hoc est de ente in aia et extra aiam pōt aliqd̄ dici uniuoce. lib. ij. q. xij. **V**

Equalitatis quadruplex distinctio. et quid sit equalitas fm̄ re. lib. i. di. xix. q. i. **Z** Quere cetera supra relatio diuina

Equiocatio tm̄ est in voce et nō in conceptu lib. ij. q. ix. **S**

Equiocatio quō cōringat. ibidē **V**. et nō ibidē quō intelligendū sit hoc dictū. **Q**n̄ vox ē eadem et interio diuersa et.

Equiocum. quere infra Uniuocū.

Erras circa aliquaz cōclusionē in particulari stante tali errore nō pōt scire seu credere se errare. lib. ij. q. xij. **V**

Esse. fuisse. fore. quō differāt ab angelo et deo lib. ij. q. x. **B**. Et quomodo distinguunt in angelo. ibidem **K**

Esse in seu modus eēndi in: nō cōstituit predicamentum accidētis. lib. ij. q. ij. **Z**

Esse multiplr̄ accipit: et cum varijs casib⁹ cōstruit in diuerso sensu. lib. i. dist. xxxvi. q. vn̄ ca. **B**. De esse rep̄tato: esse cognoscibile: esse cognito: quid sit: an. sic quoddam esse diminutū: eternū. An sit de⁹ an creatura et. ibidem **D** et **P**

Esse in dicitur realiter vel per predicationez. lib. i. dist. ij. q. ai. **S**

Essē realiter dicitur tripliciter per cōninentiam presentiam et consubstantialitatē. lib. pmo. dist. xix. q. ij. **B**

Eternū accipit duplr̄ stricte et large. li. i. dist. xxxv. q. v. **R**. ad Aug.

Eternitas et duratio angeli quomō differunt lib. ij. q. x. **S**

Euū nō est mēsurā angeloz. lib. ij. q. diij. **B**. et **B**. Et argumentat fm̄ vnā opi. ibidem **J**

Econtra quā instat ibidem **K**

Euidētia vel ineuidētia nihil facit ad distinctionē bitū p̄ obiecta. In plo. q. xij. **AD**

Eurrogemū. Quid requirit ad esse cuterogeneum. ibidem **L**

Exclusiua ppō quō erponi bz. et signū exclusiui quot modis capif. li. i. dist. xxi. p. to.

Extrēmi ad extrēmū nō sp̄ est dare mediū. **B** est transcūdo de extrēmo ad extrēmū nō opz semp̄ ire p̄ media. li. ij. q. xvi. **DD**

Expulsio forme vni⁹ pōt est q̄ inductio forme contrarie. lib. iij. q. ij. **D**

Facere require su

pra in dō Agere.
S̄arasiādi p̄m̄ actus a quo causat. lib. ij. q. xvij. **D** et **P**

Et vtrū sit cognitio intuitiua an abstractiua disquirit. ibidē **D**

Fictum. quere infra in dō Uniuersale.

Fidei habituz null⁹ pōt in se intuitiue cognoscere. In plogo. q. i. p̄nci. **XX**

Fides aliquoz articuloz pōt manere in p̄ia. In plogo. q. vltima **N** et **D**

Fides infusa vtruz possit eēvna respectu oim̄ articuloz. lib. ij. q. vij. **L**. Et q̄ respectū cuiuslibet articuli est fides acq̄sita nūero distincta ab alia. ibidē **K**. Et vtrū fides infusa cū intellectione possit esse cā sufficiens ad elicienduz actū credēdi circa suū obiectū p̄m̄. **ibi**. **AD**

Et quō fides fuit vna in antiqs̄ patrib⁹ que in nobis. ibidem **N**

Fidei bitus quō possit stare cū scia. ibidē. hoc est. lib. ij. q. vij. **P** et **D**. Et s̄istr̄ de alijs habitib⁹ oppositis quō se compatiunt. **ibi**. **R**

Fidei actus vnde causat. lib. ij. q. xxv. **X**

Filius in dimis. re q̄re supra **Deus**. Sed vtruz solus sibi vniuit naturā humanā in vnitates suppositi. lib. ij. q. i. **A**

Finis duplr̄ accipit. li. ij. q. ij. **B**. Et q̄libz sub diuidit vt notandū est ibidem.

Finis siue cā finalis qd̄ sit p̄p̄ accipiēdo. **ibi**. **L**. **F**inis est p̄ncipiū in agibilibus. **ibi**. **ZZ**

Final cā ē id p̄ qd̄ m̄det ad interrogatōez factā p̄p̄ qd̄. **Quō** h̄ ppō pōt intelligi dupliciter **ibi**. **L**. **F**inē acq̄ri p̄ motū et opatōnez pōt dupliciter itelligi. **ibi**. **S**. **Q**ue sit causatio finis ibidē **B** et **D**. vbi etiā arguit contra dictum **Auicenne**. de quo nota ibidē p̄torum.

Finalis cause causatio est duplex. ibidē **J**. **E**t quō moueat agēs ad agendū. ibidem **Z**. **E**t alia resolutio dat ibidem. **AD** et **D**

Final cā quō aliq̄ amat amore amicitie aliq̄ amore cōcupiscētie. ibidē **D** et **S** et **X** et **V** et **AD**. **AD**. De causalitate finis p̄stituti a voluntate mediāte actu nolēdi seu odiēdi. **ibi**. **Z**

Et
fa
fi

Finis amatus duplex est. scz amat amore concupiscentie et amicitie. Primus est ppter scd37 frequēter innobilior. In plogo. q. xi. E

Finis sciētis et scie quō est idē. ibidē B et E

Finales cāc pnt esse plures respectu vni? sic et plures efficiētēs. ibidē B. vide infra frui.

Fines immediari pnt eē duo respectu eiusdē. lib. ij. q. iij. r. v. E

Finis pstitutus a volūrate quō diligať a volūrate vnico actu. lib. ij. q. iij. E E

Finis pōr duplr̄ intelligi. lib. ij. q. vij. J

Finale cām habz ois effectus. lib. ij. q. iij. N N

Fluxus forme qđ dicat. lib. ij. q. ix. S

Fomes pcti qđ sit. lib. iij. q. ij. B. Et qđ opeť in nobis et quō. nota ibidē ad longum.

Fomes p quid possit auferri. ibidē J

Forma ē simplex et inuariabilis eēntia fm̄ auctore scz pncipioz. li. i. di. xxvij. q. vi. L et M

Forme quō se hnt vt nūeri. lib. i. dist. xxij. q. ij. S. Eterea p pmo libro. vide Lā formalis

Formalr̄. vide etiā supra relatio in diuinis.

Forme alique creant a deo et alique nō. lib. ij. q. iij. r. v. N. Et ibidē nota fm̄ aliā rñsionem

qđ forma nō creat sed pducit a deo i materia

Et ibidē qđ forma que nō potest eē sine subiecto nō creat a deo. ibidē P

In boie pter formā seu aiām intellectiua ē ponere vnam aliā formā. lib. ij. q. xij. V. Et que forma sit ibi extensa. ibidē J

Forma nō dat actū pmsz s̄ ipa eē act? pms. lib. ij. questionib? iij. r. v. X. Et quō forma corūpit qñ opposita inducit. ibidē D D

Forma substantialis agit in fine alteratōnis et quomodo intelligit illa alteratio triplicē lib. ij. q. xij. B

Forma quāto est pfectior: tanto est actiuior. s̄ p pō nō est vtr̄ vera. lib. ij. q. xxv. D

Forma nulla ē ex natura rei qđ informāte necesse sit informatū acceptari. lib. ij. q. v. B

Forma quō sit augmētabilis. de hac re ponit quattuor opiones cōcordātes in vna cōcluzione. videlz qđ forma nō auget p additōnem noue ptis. li. ij. q. vi. B. Eōtra tres pmas arguit ibidē L. et qnta opi. ponit ibidē L

Forma pcedens et forma adueniens et gradus adueniētes quid sunt et c. Et qđ sint distincti. ibidē D

Formā bre summū graduz pōr duplr̄ intelligi lib. ij. q. vij. D. Et vtrum in formis sit ponere statū. ibidē in pncipio questionis.

Forme augmētatiue sunt duplices. ibidē D

Forme plures quomodo sunt in boie ostendit lib. iij. q. vij. ff

Forma bruti in augmētatione quō auget. lib. iij. q. x. ff. Expulsiō forme. vide Expulsiō.

Fortitudinis actus quō inclināt ad audacias et timorē. lib. iij. q. xi. D. Et quō ad neutrū inclināt. ibidē P

Fruī est actus solī volūtatīs. li. ij. di. i. q. ij. B

Fruī accipit large p actu quo aliquid diligēt anqđ summū siue illud sit habitū siue nō. Ac

tipitur etiā stricte p actu beatifico tm̄ modo

ibidē L. Item qđ volūtas ex puris natura

libus potest elicere actum fructiōnis lz non

meritoriū. obiecto fruibili ostenso clare vel

obscure. et ira deum ex suis naturalibus sup

omnia diligere. ibidē D. Itē qđ respectu

fructiōnis beatificē voluntas se non habet

actiue. quia a solo deo est. ibidē M. Proba

bile est qđ videns diuinā essentiā habeat duos

os actus fructiōnis in volūrate: vnū beatificū a solo deo creatū: aliū nō beatificū naturāl

illicitū. Potest etiā teneri qđ sit vn? sol? et b

a deo creatus. ibidē B

Fruitiō bñfica est pfectior visione. allegat ad hoc sanct? Thomas lz alibi dicat contrariuz

dictis. li. i. dist. i. r. q. ij. K

Fruitiōnū quedā est ordinata quedā est inordinata. lib. i. dist. i. q. iij. L

Fruitiōnū ordinatarū qđā quietat. scz fructiō patrie: quedā nō quietat scz fructiō vie. ibidē

Non potest autē naturāl pbari qđ fructiō simpliciter quietans sit nobis possibilis. Neqđ

qđ volūtas nō possit sariari i aliquo citra deum. immo nec qđ sit quietabilis p quēcumqđ

actum. s̄ hec oia sunt fide credita. ibidē ff

Obiectū autē fructiōis patrie ē de? et nō visio dei. ibidē N.

Fruitiō patrie est amor amicitie succedēs vō desiderio. sed fructiōni vie ibidē P

Fruitiōnis vie ordinate est de? obiectū. s̄ inordinate pōt esse quicqđ voluntas pōt summe

diligere. ibidē D et R

Non pōr qđ frui eēntia et nō psona. vel vna psona et nō alia. Nec in via nec in patria. lib. i. dist. i. q. v. E. Opposito autē admissō nō erit

fructiō ordinata. ibidē D

Potest viator scire se frui eēntia: et nō scire se frui psona. vel vna psona et nō alia. ibidē N

Volūtas cōtingēt frui sine vtrimo et pōt eū nolle tā in vtr̄ qđ in particulari oñsuz clare vel obscure. immo potest nolle deum. lib. i. dist. i. q. vi. P. vsqđ Q

Beatitudine s̄ est actu bñfico nō pōr voluntas frui licite s̄ tm̄ illicite. ibidē Q

Fruitiō quid sit et cui? sit. lib. iij. q. xij. B. Nota est autē opi contra quam arguit et ad rōnes cui? respondēt ibidē D Et vtrum necessario eliciat in patria a volūrate. ibidē D

Nota etiā plura de fructiōne et visione. ibidē

q. 80.

frui

5a.

5c.

O Audiu quid sit

vide supra in verbo delectatio.
 Gnatio in diuinis. vide sup de?
 Gnare accipit coit p qlibet pro
 ductione alicui? no de nibilo 7 sic distinguit
 cōtra creatōem. Tel stricte p pductōe viuēt
 a viuente. lib. i. dist. xii. q. i. B

Gnatio tripl'r accipit aut p pductōe alicui?
 fm se totū. aut fm partem que pōt eē finin?
 formalis. vel general'r p pductōe alicuius
 de nouo. lib. dist. xvij. q. vi. P

In omni genere pdicamērali absoluto ē gnā
 tio simpl'r fm pbn. quia vera pductio alicui
 ius illius generis. lib. i. dist. v. q. iij. AB

Aliqd pōt cōitari p pductionez quod non est
 termin' illius pductionis. ibidem J

Terminus formalis pductōis quid sit: 7 qd
 materialis. ibidē E. 7 dist. ix. q. ij. N

Non omē pductū vel genitū habet eē post nō
 esse. lib. i. dist. ix. q. i. N

Differentia inter generatōem vniuocā et eq
 uocam. et de gradibus gnationis vniuocē:
 lib. i. dist. ix. q. ij. B.

Gnatio hominis nō est simpl'r equoeca et hoc qz
 gnans 7 gnati sunt eiusdē speciei. Et an ter
 min' formalis. scz aia intellectiua sit alteri?
 rōnis ab omni rōne agendi. ibi. B

Gnatio vnius quomō est corruptio alterius.
 lib. i. dist. xvij. q. v. B. Item qz pductiones
 passiuē distinguunt sicut pducta. lib. i. dist.
 xij. q. vnica Z

Generatōis naturalitas quō potest saluari
 lib. iij. q. iij. ff. Item qz idē effectus pōt gnari
 et creari. lib. ij. q. iij. 7 v. Z

Genitor per putrefactionē vtrum corpus ce
 leste sit pncipiū. li. ij. q. xxij. R. Et respōdet
 fm opi. scoti qz non. Oppositū aut asseritur
 ab autore. ibidem Z

Genus logicale.

Genus nō est res aliq vel realitas. Nec est de
 intraneitate rei cuius est gen'. Nec est pars
 speciei nec individui. sed bene est pars diffi
 nitionis spēi. lib. i. dist. viij. q. ij. per to.

Genus lz sit supius et pdicet p se pmo mō de
 suo inferiori. nō tm est de eius essentia nec in
 cludit in eo. lib. i. dist. ij. q. vij. X

Res potest intelligi distincte et pfecte nullo
 supiori intellecto. ibidem Y

Genus nō est materia ppe: sed metaphorice.
 lib. i. dist. viij. q. ij. B. Item tres conditōnes
 requirunt ad hoc vt cōceptus sit gen'. scz qz
 pdicet de pluribus plus qz nūero dntib' p
 portione ad seinuicē fm pfectōez bntib' 7 qz
 nō sunt pres cēntiales alicui p se vni'. ibi. B

Genus sumit a tota re. Differentia nō a parte.
 Item qz genus nō sumit a materia vt qdam
 dicit. lib. i. dist. viij. q. iij. D

Genus impozat totum esse specierum: non
 ta men eo modo quo species indiuiduorū. di
 cta. dist. viij. q. iij. AB

Aliquid cōtineri in genere intelligitur dupl'r
 vel qz gen' de pnotē ipm demonstrante verif
 catur. vel qz de ipō psonal'r accepto gen' pres
 dicat scdo mō nō pmo gna 7 spēs sunt in ge
 nere. li. i. dist. ij. q. vij. BB

Generis cōceptus nō includit in cōceptu spēi
 nec cōceptus determinātis in conceptu det
 minabilis. lib. i. dist. ij. q. ix. AA

Cōceptus spēi est ita simplex sicut cōceptus
 generis. lib. i. dist. viij. q. iij. B

Simplicitas p carentia cuiuscūqz ppositiōis
 non impedit aliquid esse in genere. libro. i.
 dist. viij. q. i. J. Et. q. ij. B

Non omē genus diuidit in suas spēs p dras
 essentielles oppositas eadē dist. q. iij. D

Genera accidentiū diuidunt per differentias
 accidentales. ibidem B

Genus quare pdicatur in quid 7 nō differen
 tia. lib. i. dist. viij. q. iij. ante E.

Non omē supius cōtrahit ad suū inferius per
 dram essentialē inferiori. eadē dist. q. iij. Z

Interempto genere interimif spēs 7 indiuidū
 lib. i. dist. ij. q. vij. X

Non oz qz oim cōium siue generū diuersorum
 oia cōtēta sint diuersa. li. i. di. ij. q. i. P

Diuersoz generū 7 nō subalternatiz positōrū
 diuersoz sunt spēs 7 dse quō intelligit ibidez.

Impossibile est alicui cōuenire rōem spēi cui
 nō cōuenit rō generi. li. i. di. xix. q. i. E

Plura p pmo libro. vide infra Species

Genus et dsa nō sunt in genere pprie et p se.
 neqz p reductionē. lib. ij. q. ix. KK

Gradus in additiōe forme sūt qdā indiuidua.
 lib. iij. q. vi. V. 7 qz distinguunt nūero. ibidē J

Gratia que infundit in penitētia 7 alijs sacra
 mentis vtrum sit eadē. lib. iij. q. viij. 7. N

Item quō gna sit duplex. ibidem B. Et quō
 gratia infusa sit eadē cū gna gratū facientez
 gratia virtutū. ibidem BB

Habit' est duplex

hab' est duplex 7 iudicariū? In plo
 go. q. i. pnci. P et SS

habit' null' inclinat ad actus
 alteri' bitus nisi mediāte actu ppo. ibidē B

Nullus pōt in se euidēter cognoscere bitus. s
 bene actū ex bitu vt pbatur ibidem XX

Quō intelligendū est qz sunt tm qnqz habit'
 veridici. In plogo. q. vij. ante R

5c.

5d.

Fides credituū nō ē habitus veridicus sicut p̄b̄m
 ibidem. B est in plogo. q. vii. ante R
Pncipij et actionis sicut diuersarū actionum
 sunt habitus diuersi specie distincti. In plogo
 q. viii. Quorū dā pncipiorū et actionū p̄inctis
 est vnus habitus ibi. ff. in medio.
Habitū idētitas et diuersitas sequit̄ vtr̄ idē
 titatem et diuersitatē actū. ibidē continue.
Habitus pncipij est p̄fectior bitu actionis. q̄a
 euidētior. lz nō sit de nobilitate obiecto. ibidē
 3. **H**abitus pncipij est cā nō cōclusionis. s̄
 notitie cōclusionis ibidē consequēter.
Habitus v̄lis ita est directiuus op̄is sicut p̄icta
 ris. In plogo. q. xi. P et D. et q. xij. E
Habitū nobilitas arguit̄ ex obiecto certis
 tudine vel euidētia. In plogo. q. xij. V
Habitus nullus r̄az infusus q̄ acq̄situs est in se
 laudabilis vel vitupabilis. lib. i. di. xvij. q. ij. E
 Nō ē aut̄ plus de rōne habitus cāre delecta
 tionē q̄ tristitiā. Et q̄ delectatio p̄t eē sine
 habitu. ibidem B.
Habitus theologicus. q̄re infra theologia.
Habitus de rōne sui nō plus includit q̄ incli
 net delectabilis q̄ tristabilis. li. iij. q. ij. D. Et
 in eodem lib. q. iij. T
Habitus vtrū sit qualitas absoluta effectiua
 actus. lib. iij. q. iij. A. Et r̄ndet̄ s̄m v̄nā op̄i. q̄
 dicit q̄ nō est nisi respectus quidā. ibi. B. Et
 q̄ nō sit effectiuus actus ibidē E. S̄z p̄v̄nūq̄
 dicit̄ arguit̄ ibidē D et E. Et p̄batur q̄ sit
 effectiuus actus. ibidem ff
Habitus corporis est duplex. ibidem V
Habitus inclinatio qd sit et quō opef. ibidem
 AB. Et de habitu vitioso in eo qui h̄z ḡam
 quid opef. ibidē. N. Et quō inclinēt p̄ mo
 dum pncipij actiui. ibidem C
Habitus sup̄naturalis quo possunt p̄se q̄ v̄ltimuz
 finē nō p̄t naturali rōne p̄bari q̄ sit nobis
 nec̄rius. li. iij. q. viij. B et E. Et q̄ talis habitus
 posset eē naturalis. ibidē D
Habitus naturales p̄nt remanere destructi infu
 sis. li. iij. q. viij. S. **H**abitus infusi q̄re sunt po
 nēdi cū habitibus acq̄sitis. ibidem E
Habitus virtuosus vtrū sit subiectiue in parte
 intellectiua. li. iij. q. x. A. Et r̄ndet̄ s̄m v̄nam
 op̄i. q̄ ponit quattuor actiones. ibi. B. **Q**ue
 impugnant̄ ibidē E. **Q**ue aut̄ sit nec̄itas po
 nendi b̄mōi habitū dicit̄. ibidem D
Habitus est ponēdus i appetitu sensitiuo. li. iij.
 q. x. E. Et q̄ ille nō est pp̄ie virtus ibi ff. Itēz
 q̄ resp̄cū oim resp̄cū quoz ponit̄ bit̄ in pre
 sentitiua ē ponēdus bitus in volūtate. ibi. B
Habitus volūtatis solūmō est virtus. ibidē V
Habitus nec̄rio ponit̄ ad intelligēdū aliqd ob
 iectum. li. ij. q. xiiij. et xv. S et E

Habitus quō ḡnat̄. ibidē V et Z. Et q̄ sit po
 nēdus tam respectu cōplexi q̄ respectu incō
 plexi. ibidem B B
Habitus virtuosus vtrū ois generet̄ ex acti
 bus. lib. iij. q. xi. A. Et r̄ndet̄ q̄ sic. ibidēz D
 Et ibidēz nota ex quib̄ ḡnat̄ habitus in pre
 sentitiua s̄m op̄i. ibidē E. **Q**ue improbat̄
 quo ad omnia. ibidem ff
Habitus quō ḡnant̄. Et quō distincti bitus ge
 nerant̄ ex distincti actib̄. Et quō distinguunt̄
 bitus intellectuales et morales. ibidē 3
Habitus vn̄ p̄t inclinare ad distinctos actus
 specie. ibidē R. **H**abitus et actus p̄tis s̄sitiue
 alit̄ se h̄nt q̄ bitus et actus rōnal̄. ibidēz AB
 Et ad quos act̄ iclināt bitus p̄tis s̄sitiue
 nota ibidē ad lōgū. Et q̄liter loquēdū est de
 v̄risq̄ habitib̄. ibidem E
Habitus morales quō ḡnant̄ ex diuersis acti
 bus. lib. iij. q. xij. 3
Habitus aliq̄s est intrinsece bonus moralis et ali
 intrinsece malus moralis. ibidem AB
Habitus qdā sunt in pre sentitiua: et quidaz in
 volūtate. ibidē D. Et q̄ bit̄ q̄cūq̄ p̄tis s̄siti
 ue inclinās ad opa exteriora ex ḡne p̄p̄at̄
 secū qd̄cūq̄ viciū in volūtate. ibidē AB AB
Habitus dū ḡnant̄ in volūtate vtrū ex eis ge
 nerent̄ aliq̄ q̄litates in appetitu sensitiuo in
 clinātes ad act̄ p̄formes actib̄ interiorib̄.
 lib. iij. q. xv. D. Respondet̄ aut̄ ibidē E. Et si
 generent̄ quō distinguant̄. ibidē ff
Habitus et porētia s̄m qd̄ distinguunt̄. li. iij.
 questione secūda. D
Habitus infusi et acq̄siti quō d̄nter se habeāt
 lib. iij. q. viij. et ix. E
Habitus scie acq̄sire quō post resurrectionem
 maneāt in aīa. lib. iij. q. xij. E. Et r̄ndet̄ ibidē
 E. de habitibus acq̄sitis.
Habitus quō corrumpit̄. ibidem Z
Heroica virtus dupl̄r accipit̄. li. iij. q. xv. E. Et
 quō distinguit̄ a rēp̄aria et p̄tinet̄ia. ibidē D
Homo est hō humanitate. quō h̄ p̄p̄o et p̄siles
 habeant veritatē. li. iij. q. i. S
Homo et hūanitas quō distinguunt̄. ibi. B B
Homo est albus. bec est p̄dicatio formalis: s̄
 nō p̄ se. lib. iij. q. ix. D
Homini insūt plures forme. lib. iij. q. vij. ff
Hoies vtrū resurgēt incorruptibiles. lib. iij.
 q. x. A. Respondet̄ ibidē B et ff. Et vtrum
 idem homo resurget qui vixit. lib. iij. q. xi. A
 R̄ndet̄ s̄m duas op̄i. ibi. B et E. **Q**uarū ses
 cunda impugnat̄ ibidem D

Identitas et idez
 require relatio. Vdeat̄ ymago
 norabuntur in littera Y

De
 do.

Ie. Hierarchici tres actus quò significat eandem rem. lib. ij. q. xx. R
Inherentia accidentis ad subiectu quò dicat respectu. lib. ij. q. i. ante J. Et q non dicat nisi rem secunde intentionis. Contra quod arguit eodem lib. q. ij. R
Im. Impfectius pot care pfectius. li. ij. q. vij. L
 Impare executione actus exterioris vtrius sit alius actus ab illo quo qs vult efficaciter dictatum a recta rone. lib. ij. q. xij. R R
Iu. Individua eiusdem ronis quò sunt sillima et tñ alia magis q alia. li. ij. q. vi. D
 Individuū. quere singulare et vlt.
 Inesse. requere supra Esse.
 Infinitū. Requere supra. Deus. Item
 In infinitū pot deus causare individua eiusde ronis. lib. i. dist. xvij. q. vij. B. Plura require supra Augmentatio et caritas.
 Inferius. quere genus. spēs. vniuersale.
 Innascibilitas. requere supra deus.
 Infinita nō oia sunt equalia. li. ij. q. vij. D
 In corruptibilitas et corruptibilitas nulli cōueniūt precise p materiā et formā. lib. ij. q. xij. B. In celo nō est causa intrinseca incorruptibilitatis. ibidem ff
 Inclinas ad actu aut est potētia aut obiectū aut habitus quò sit verū. li. ij. q. ij. B
 In cōpossibilia sicut et cōpossibilia aliq esse contingit duplx. lib. ij. q. xij. ff
 Intellectus rē. Qualis est pcessus ronis i suis actibus. Primū em est onisio finis ipso vultari. deinde volitio finis. hinc consilium intellectus de his que sūt ad finem. sequit electio mediū p sententiā dictatiuā. demū ipe rium executionis. In plogo. q. r. B
 Intellectus cognoscit etiā singlarit. Et pmo pmitate gnationis simplr cognoscit. In plogo. q. pma pncipali ante U. Et lib. i. dist. ij. q. v. R. r. q. sexta per totam.
 Intellectus quò abstrahit ab hic et nūc. et sily a materia et q idem est p mū cognitū sensus et intellectus. In plogo. q. i. ante U
 Intellectus pot hie in se diuersos actus scz in complexor et pponis. li. i. dist. i. q. i. N
 Intellectus vnico actu potest intelligere ppones vel etiā totū discursum. Et h intellectus illo vnico actu intelligit cōclusionē et finios eius: tñ scit tñ cōclusionē et nō terminos icōplexos. lib. i. dist. i. q. i. R
 Intellectus nō habet vim factiūa sills ei quod intuitive cognoscit: qd fieri nō hz eē reale. sed tñ obiectiū in intellectu. lib. i. dist. xij. q. i. ante R. Et dist. xvij. q. ij. post R
 In intellectu nō est ponēda spēs pua actiūa que sine actu intelligēdi esse nō pot. ibidē k

In intellectu que sint ponēda. ibidē cōsequer. Cetera p pmo libro. vide supra Logitō
 Intellectus pacticus et piliarius quò differant. li. ij. q. ij. ff. Et nota ibidē de obiecto vtriusq et plura alia in cōclusionib/ sequētib/
 Intellectus pmo itelligit singulare. li. ij. q. xij. r. xv. AA. Et quò sit silitudo obiecti. ibidē z EE. Et quò sit locus specieruz. ibidem. ff. Et q ad itelligēduz est forma necessaria q sit intra intellectu et sit pncipiū quo itelligat. ibidē JJ. Itē intellectus agēs quò et qd cau ser in intellectu possibil. ibi. RR. Et ad sit intellectus possibilis fm pmetatorē. ibi. UU
 Intellectus ois potēs apprehēdere pncipia sine cōclusionib/ pot discurrere. li. ij. q. xvi. E
 Intellectus quò possit hie notitia euidētes de contringētibus. ibidē. L. Et q intellectus agēs nō depurat. illustrat et c. nisi vt causa prialis intellectionis. ibidem EE
 Intelligētia est plena formis. quò bec ppositio sit intelligēda. li. ij. q. xvi. ff.
 Intellectus nō potest habere infinitos actus mul. li. ij. q. xxi. N
 Intellectus agēs et possibilis quò distinguatur. li. ij. q. xij. D. Et vtrū intellectus agēs habeat aliquā actionē in patria. Et que sit eius actio propria. ibidem R
 Intellectu actiūū nō est necesse ponere nisi ppter auctoritates doctor. li. ij. q. xxv. A
 Intelligere. videre: et hmoi sunt vere passioēs denominat tñ p modū actionū. ibidem ff
 Intellectio quò possit dici propria opatio angeli et hois. li. ij. q. xxv. S
 Intellectus videns diuinā essentiā. vtruz necessario comprehendat illā et oēs creaturas. li. iij. q. xij. A. Et vtrū possit videre vnā creaturā non visa alia. ibidem L
 Intensio et remissio conatus in intellectione quò et vnde causant. li. ij. q. xxv. T
 Intensio qualitatiū. vide supra Augmentatio.
 Intētio pma et scda. vide infra Signa et relatō
 Insepabilitas nō arguit idēitates inter aliq li. ij. q. ij. J
 Instans nō pot dare esse pti pterite et future. li. ij. q. xij. S et T. Et quomodo non dicat aliquid absolutū distinctū a rebus permanentibus. ibidem LL. Et quid significet qruz ad quid rei et quid nominis. ibidem DD. et EE. Et fm aliā opinionē quid significet. ibi. ff
 Instās dicitur indiuisibile. ibi. BB. Et quò continuat pres tps. ibi. VV. Et quò dicitur distinguere inter pteritū et futurū. ibi. AA
 Instans quò possit manere: et plura instancia simul quomodo maneāt. ibidem LL
 Instrumēto cōpetit duplex actio. li. iij. q. i. D

30

Iustitia in q̄to gradu cū nullo vitio stat. lib. iij. q. xij. **A**. S. neq; in q̄to ḡdu. ibi. **B**. **I**ustificatio impij quō possit esse sine oi moru bono volūtaris. lib. iij. q. viij. et. ix. **D**.

Ibertas distin:

guē cōtra coactionē vel contra fuitutē vel n̄ccitātē oppositaz contingentie. li. i. dist. i. q. vi. **A**

Ibertas capit q̄nq; modis. lib. ij. q. xix. **R**

Ibertas nō stat simplr cū indētia lib. iij. q. xiiij. **E**. **E**tera vide potētia. voluntas.

30

Lectio. Locutio r̄c. **N**ecessariū est oi legenti scōp̄ dicta scirez attēdere q̄n loquunt de virtute f̄monis r̄ q̄n nō. **E**t q̄n importat actus exercitatus r̄ q̄n signatus. lib. i. dist. xxviiij. **I**

Locutio est auditio sed nō ecōtrario. r̄ hoc in angelis. lib. ij. q. xx. **S**

Logica. **A**d logicū nō p̄inet scire. **S**equētia in particulari. **S** t̄m naturā consequētiarū in v̄li. **E**t ideo ois scia v̄it̄ logica tanq̄ instructo quō cognoscit suas p̄ntias in p̄ticulari. **I**n p̄logo. q. viij. **R**. **I**gnorātia logice facit difficultates in sciētijs realibz. li. i. di. ij. q. iij.

Logica est verē practica r̄ silr grammatica et r̄betorica. **I**n plo. q. xi. q̄ est penultima **N**

Logicalis determinatio diminuēs r̄ distrahēs que sit. et quō circa talē committat fallacia. lib. i. dist. ij. q. viij. **D** et **P**

Ludificatio. **R**equire infra Sensus.

Magister senten:

tiarū quō saluat in eo qd̄ dicit q̄ charitas q̄ diligim? deū r̄ primū est sp̄s̄ cūctis. lib. i. di. xvij. q. ij. **B**

Magis et min? suscipe est qd̄a passio q̄ inest cuicunq; materie r̄c. lib. iij. q. vi. **D**. **E**tera require supra in verbo Augmentatio.

Magnus dicit aliquis tripliciter. similiter r̄ equalis. lib. i. dist. xix. q. i. **R** et **Z**

Magnum et parū quō sunt passiones quātitatis. lib. ij. q. xiiij. **B**

Malum accipit duplr. lib. iij. q. xiiij. **S**

Malū quō est et non a deo. li. ij. q. iij. et. v. **D**

Malus quō dicit ignoas. li. iij. q. xiiij. **B**

Maria n̄go v̄trū habuit in se fomitē peccati lib. iij. q. ij. **A** **Q**uō fuit impeccabilis. ibid. **E**

Maria virgo quō potuit mereri. ibidem **D**

Maria n̄go quō pōt saluari ab oi pctō omissi omi. ibi. **E**t quō i tora vita sua meruit. ibi. **S**

Maria n̄go v̄trum debeat dici parēs xp̄i f̄m naturam humanā. lib. iij. q. iij. **A**

Maria qd̄ opabat in formatōe corporis xp̄i. et que fuerit ibi in illa formatōe. ibidem **R**

Et v̄trum vere debeat dici mater. ibidem **Z**

30a

Mater quale habeat operationē in gnatiōe prolis disquiritur ad longā. li. iij. q. iij. **B**. **E**t quid debeat proprie dici mater. ibidem **Z**

Materia celi quō sit in potētia **S**dictiōis ad oēm formā. r̄ quō hoc dictū habeat veritatē lib. ij. q. xiiij. **R**. **U**trū autē in celo sit materia eiusdē rationis cū istis inferioribus. disquiri tur ibidem a principio questionis vsq; **E**

Materia celi v̄truz sit informata aia intellectiva. **E**t dicitur q̄ nō. ibi. **E**. **E**t quō f̄m opi. p̄bi materia celi non est distincta a forma et quāritate celi. ibidem **A**. **U**trū autē r̄o icorruptibilitatis celi sit ipi intrinseca. ibidez **S**

Materia vel forma nulli sunt causa corruptibilitatis vel incorruptibilitatis. ibidez **B**

Materia quō sibi definet formā. li. iij. q. xi. **D**

Mediu p̄batiū vel est extrinsecū vel intrinsecū. **I**n prologo. q. ij. **R**

Mediu demonstratiū an pōt esse diffinitio indicās quid nois. ibidem. q. v. **N** r̄ **D**

Mediu debet esse cā proxima: sed non p̄p̄ia **I**n prologo. q. v. **D**. **I**nter mediū r̄ extrema requiritur aliq̄s alius ordo q̄ positōis. ibi. **I**

Mediu r̄ causa idem sunt extēdendo nomen cause. ibidem **R** **M**edium rei.

Medio nō concurrēte aliquo modo ex extremes nō sit v̄nū: vt notatur. li. i. dist. xij. q. i. **N**

Mediu nō est semp̄ transcundo ab extremo in extremum. lib. ij. q. xvi. **D**

Mediu recipit aliqd̄ a sensibili. quō hec p̄p̄o sit v̄tr̄ vera notat. lib. ij. q. xvij. **A**. **E**t q̄ ip̄z mediū pōt videri p̄ extraneū colorē. ibidē **P**

Et quō aliquod mediū impedit actionem aliorum et aliud non. ibidem **L** **E**

Memoria f̄m augustinū accipit vel p̄ habitū derelicto ex actu. vel p̄ principio actus intelligendi siue sit anima siue informās aiaz: siue cōplectēs v̄trūq;. lib. i. dist. xxvij. q. ij. **R**

Memoria triplr̄ accipitur. lib. iij. q. xij. **B**. de memoria r̄ intellectōe aie sepate nora ibidē ad longū per totā questionē. et singularit̄ de memoria. ibidē **S**. **E**t in qua parte sit ibidē **R**

Mendaciū. **A**n q̄s possit mētaliter r̄ sciēter mentiri. lib. i. dist. xxvij. q. ij. **E**t circa. **D**

Mensura. **Q**uō intelligendū est q̄ in omi genere sit aliqd̄ p̄mūz: qd̄ sit metrū vel mētura ceterorum. lib. i. dist. ij. q. vi. **V**

Mensura v̄trū sit semp̄ notior r̄ nobilior mēsurato. lib. ij. q. xi. **A**. **M**ensura accipit multipliciter. ibidez **B**. **E**t quō p̄mo conueniat v̄ni. ibi. **L**. **E**t q̄ mētura r̄ mēsuratū distiguunt realiter. **E**t q̄n: ibidē **D**. **E**t q̄n mētura est imp̄fectior: mēsurato. ibi. **E**. **E**t quō sunt v̄nigenia. ibidē **S**. **E**t quō idem potest esse mētura r̄ mēsuratū. ibidem **R**

Mensura est quadruplex. li. ij. q. xij. **A.** Et nō est cā eius rei cui est mensura. ibidem **D**
Mensura pōt eē inobilitor mēsurato: 7 tñ notior. lib. ij. q. xi. **P.** Et nota q mēsurā 7 mēsuratū sunt aliqñ eiusdē spēi et aliqñ nō. ibi. **D**
Alio modo est aliqñ mēsurā magnitudinis 7 alio modo multitudinis. lib. ij. q. xij. **B**
Meritū. Eiusdē est mereri active et premiari passive. lib. i. dist. i. q. ij. **J**
Meritorius pōt eē actus volūtatis: sine omī habitu supnaturali formalr inherente de potentia dei absoluta. lib. i. di. xvij. q. ij. **L D**
Nec ex puris naturalib? nec ex qñcūq causa creata pōt actus eē meritorius: s ex gr̄iosa voluntate dei actū libere acceptatis. ibi. **D**
Ad actus meritoriiū sufficit q aliqñ bceptum impleat 7 nullū transgrediat: et nō est nccē totam legem impleri. ibidem **V et J**
Metaphisica. require infra **Scientia**
Minimū naturale nō est dabile qñ sēp possit diuidi in ptes miores in infinitū. li. ij. q. viij.
Missio. vide supra deus in s̄bo sp̄s sanctus.
Modus essend? in. require supra **Esse in**
Moralis scientia dupl̄r accipit. vel p ea que est precise de moribus. pur sunt in nra pr̄ate 7 hec est practica. vel p toto tradito ab autoribus in sciētijs quas dicūt morales. 7 sic est aggregata ex sciētijs practicis 7 ex speculatiuis. In plogo. q. vltima **Z**
Mouens. **M**otus. **M**utatio.
Motus est de cōtrario in cōtrariū pur cōtrarietas includit oppositiōem p̄uatiuā. li. i. di. xvij. q. iij. **D.** Item q termini motus per se sunt incōpossibiles: 7 qui sunt termini per se motus. notat questione sequenti **ff**
Quō ad relationē nō est motus vel mutatio. lib. i. dist. xxx. q. ij. paulo ante **D**
Non oportet q mouēs vel agens sint sil cum moto vel passo. lib. i. dist. xxxvij. q. i. **B**
Mouēs sub rōe finis vtrū habeat vel ncc̄rio concludat ipm h̄re esse reale extra animam. lib. ij. q. ij. **A.** Et respondet ibidem **K**
Motus vtrū sit vera res extra aiām differēs realiter a mobili 7 a termino. lib. ij. q. ix. **A.** Et respondet q sic fm opt. recitatā. ibidem **B**
Motus alterationis nō dicit aliqñ positiuū vltra res absolutas 7c. ibidem **L.** Nec motus augmentationis. ibidem **D.** Et idem p batur de motu locali. ibidem **E.** Item.
Motus nō est aliqñ absolutū exis in genere p reductōez. ibidē **ff.** Et generalr q nō dicit aliqñ absolutū sup oēs res pmanētes. ibi. **B**
Et q nō dicit aliquid respectiuū vltra res pmanētes. ibidē **D.** vbi nota quid dicat mot? et similiter quid dicat mutatio.

et i

abo

Motus concept? vel qd nois quid sit. Nota ibidē 7 **K.** Et quō motus sit vnus notabis ibidem **Z.** Et quomodo motus dicitur sensibile cōmune ibidem. **Voc est lib. ij. q. ix.** **M**
Motus q̄ruz ad suū totale significatū nō p̄ esse in instāti. ibi. **G.** Et quō sit mediū. ibi. **F**
Mot? 7 mutatio qd d̄rant. ibi. **EE.** Et ibidē nota psequēter differentiā terminoz motus acquiritiui 7 deperditivi. ibidem **ff.** S3 qd mutatio cōnotet. ibidē **AA.** Et quō descripio motus data a p̄bo cōpetat motui 7 mutationi. ibidem **BB.** Item quomodo mot? sit in predicamēto 7 quō nō. ibidē **JJ.** Item negationes 7 affirmationes quō se cōpariat? tur in motu. ibi. **ZZ.** Et quō mot? 7 termin? nō sūt idē reāl̄ nec differēt reāl̄. ibi. **ADAD.** De q̄re plura ibidē in r̄nsionib? notāda sunt
Motus 7 terminus vt sint idem qd requiraf ibidē **MM.** Et quō motus localis ceteris circūscriptis est imperfectissimus. ibidē **DD**
Motus quō sit rēpus. li. ij. q. xij. **D**
Mot? quō sequatur q̄ritatē spacij. ibi. **RR**
Mot? p̄m? si null? esset nō eēt r̄ps. ibi. **SS**
Mouēs imediatū nō semp est simul cū moto sed potest distare. li. ij. q. xvij. **D 7 J**
Motus quō varietur. li. iij. q. r. **B**
Mutatio qd cōnotet 7 quō cōuenit cū motu li. ij. q. ix. **AA 7 BB.** sicut iam dictū est.
Mutatio subita nō mēsuratur instāti. li. ij. q. xij. **JJ.** Et quō sit mēsurā mutatiōis. ibi. **ZZ**
Mutatio tripliciter accipit. **Z**arge pro eo qd accipit eē vel ecōuerso. **S**trictē pro eo qd recipit aliqñ qd prius nō habuit. vel ecōuerso. **S**trictissimē pro eo qd manēs ante 7 post recipit qd prius nō habuit. vel ecōuerso. lib. i. dist. vij. q. vij. **B.** **M**undus substantiue.
Mundus capitur multipl̄r. li. i. dist. xliij. q. i. **B**
Utruz deus posset facere mundū meliorē isto mundo. ibidem per totuz. **S**i essent plures mundi nō oporteret terrā vnus mūdi moueri ad mediū alterius. ibidem **ff.** **U**bi soluit quāsdam obiectiones ex p̄bo sumptas.
Mūd? an potuit fuisse ab etno. li. ij. q. viij. **A.** Et q nō vtraz ps pbabiliter teneri potest ostenditur ibidē ad longū. vide totā q̄stionē
Mulier deuirginata seu deflorata non assentiēs per actū volendi si delectetur vñ causef talis delectatio. li. iij. q. xiiij. **P**
Multiplicitas. quere infra **Pluralitas.**

adu.

Nature cuiuslibz cre
 Nature repugnat esse in multis. Et similiter predicari de multis fm suppositionē personale: 7 ita repugnat ei multitudo numeralis. lib. i. dist. ij. q. vi. **A**

na.

Natura lapidis est in lapide ꝛc. nō est ppria locutio. Secus tñ est de chusto ꝛ de natura hūana. ibidē in sine q̄stionis. Plura de disti-
ctione reali int̄ naturā ꝛ suppositū. nota ibi-
dem p̄ rotū: ꝛ latius in eadē dist. q. xi. R

Naturā esse determinatā ad vñū quō dabeat intelligi. lib. i. dist. xliij. q. i. D

Natura quid sit. lib. iij. q. i. L

Naturā humanā assumi in vnitates suppositi pōt intelligi dupl̄. ibidē B. Et vtrū possit fieri. ibidē D. Item q̄ in natura vna nu-
mero possunt esse tres persone nō plus facit illimitatio q̄ limitatio. ibidē AA

Natura non incipit moueri ad id ad quod nō potest attingere quō bec. ppositio habeat ve-
ritatem disquir̄. lib. iij. q. vij. ff

Naturale accipit̄ multis modis. li. iij. q. iij. ff
vbi nota quō saluatur naturalitas gn̄arōis.

Nature ratio que sit. lib. iij. q. iij. B

Negatio. Quocūq; intellectu circumscripto vna res nō est alia. lz h̄ ppō: Dec res non est illa. nō sit vera nisi sit intellectus formās eam
lib. i. dist. xxiiij. q. i. D

Negationes ꝛ puationes quō distinguunt a rebus positius. lib. i. dist. ij. q. iij. ante P

Nihil multiplex accipit̄. lib. i. dist. xxxvi. q. i. P

Nobilitas. quere infra. Perfectio.

Notitia p̄ditionata quō causat̄ tristitiā. li. iij. q. xiiij. S. Et q̄ sit i pr̄te volūtatis. li. ij. q. iij. Z

Nomen. quere infra in verbo Significare.

Notitia p̄mo libro. quere supra Cognitio.

Notitia quō diuersimode parit̄ a cognoscere et cognito. lib. ij. q. xxv. B

Notitia est multiplex. lib. ij. q. xvi. L

Notitia practica non omnis dicenda est pru-
dentia. lib. iij. q. xi. Y

Notitia p̄ncipij ꝛ quaracūq; cōclusionū dñt specie. quō bec. ppō habeat veritatē. Et quō
tal̄ distinctio possit coḡsci. li. iij. q. xij. D D D

Notionale. require supra Deus

Nugatio qñ et vbi cōmitit̄. et verū hic Dial
homo sit nugatio. lib. i. dist. viij. q. iij. Z

Numerus nū est aliqua res absoluta per se in genere. distincta a rebus numeratis. libro. i.
dist. xxiiij. q. ij. L. et quasi per totam.

Quō intelligendū est: q̄ idē est numerus decem
hoim et decem canū. ibi. X. et paulo ante.

Numerus triplex assignari pōt. sc̄. eēntialis. acci-
dētalis. ꝛ mathematicus. ibidē paulo post

Numerus in diuinis. vide supra Deus.

Obiectus formale

quid sit. In prologo. q. viij. que est
secunda tētie p̄ncipalis L.

Obiectum idēz formale potest esse

diuersarū potentiarū ꝛ diuersa obiecta eius-
dem potentie. ibidem.

Obiectum formale visus nō est color. ibidem.

Obiectū primū vel primitate generatōis vel
adequarōis. dicitur dupliciter. vel qz est cōis-
simū inter om̄ia apprehensibilia illius potēs-
tie. vel quia qd̄libet inferius suū fm̄ suā pro-
p̄iam rationē est apprehensibile a tali potēs-
tia. lib. i. dist. i. q. iij. B. Item in eodem libro
dist. iij. q. i. D

Si ponatur entia rationis nullū est primū ob-
iectū intellectus. Sin autē nō ponatur ens est
primū obiectū intellectus: vt est vniucū ad
om̄e creatū ꝛ increatū. Ad substantiā ꝛ ad ac-
cidēs. li. i. dist. iij. q. viij. D ꝛ L

Ens est obiectū primū intellectus primitate
cōitatis: ꝛ tñ illud cōe ens nō est motiū in-
tellectus. ibidem R ꝛ Z

Obiectū naturale dicit̄: vel illud ad qd̄ potēs-
tia potest naturaliter attingere. vel ad qd̄ na-
turaliter inclinatur. ibidē B. Item obiectus
quō debet esse p̄portionatū potētie. ibi. N

Obiectū adequatū potētie quid sit: ꝛ quō cō-
cedi potest q̄ color sit obiectus adequatū vis-
sus. li. i. dist. ij. q. iij. R

Obiectū adequatū nō mouet potentiā. quod
manifestū est i obiectis sensuū. li. i. dist. xxxv.
questione. iij. ff. ꝛ consequēter.

Supposito q̄ ens sit obiectū adequatū intel-
lectus: ad ipsum pōt intellectus naturaliter
attingere: licet nō ad qd̄libet sub eo cōtentū
li. i. dist. iij. q. viij. R. in medio.

Obiectū motiū intellectus est precise singu-
lare: et om̄e tale licet nō quodlibet pro statu
isto. ibidem paulo ante.

Pro statu isto nihil est motiuus intellectus nisi
p̄ se sensibile: ꝛ quedā in aia vt act⁹ ꝛ passio-
nes. ibidē AD. L. dissimuz apprehensibile a no-
bis pro statu isto est ens vniucūz ad oē ens
reale. ibidem L. Entia rationis sunt per se
intelligibilia si ponatur. Similit̄ ꝛ falsa ꝛ i-
possibilia que habēt esse obiectiuū tñ: etiaz
nullo ente reali intellecto. ibidē. D ꝛ ff

Obiectū vt sit presens quid requiratur. lib. ij.
questionibus. xiiij. ꝛ xv. VV

Obiecta dñt spē. ḡ et act⁹. Hec ppositio qñ
ꝛ quō habeat veritatē. li. ij. q. xxi. D

Obiectus quodcūq; nō p̄t cognosci ab aliquo
cognitione intellectiua vel sensitiua: qñ ap-
petitus sequens talē potentiā possit habere
actū circa idē obiectū. li. ij. q. xxiiij. El

Obiecta partialia actus s̄ruosi qui ꝛ qualcs
sunt. li. iij. q. xij. LLL

Obditus eē a deo an q̄s possit sine aliquo inbe-
rente nūc vel prius. li. i. dist. xvij. q. i. B ꝛ P

De

De
No

De

Ob

Ob

Op

Odium dei si causet a solo deo semp causatur
 ppter bonū finem. lib. ij. q. xxi. **D**
Operatio vltima alicuius quō possit dici ali
 quo modo frui. lib. ij. q. ij. **D**
Operatōnes distince qñq; requirūt pncipia
 distince: qñq; nō. lib. ij. q. xxiii. **S.** Et qñ **B**
 fit et qñ non. notatur ibidem **L**
Operatio vnde dicit vitalis. lib. ij. q. xxv. **L**
Opposita q̄ ordine nature eidē cōueniūt non
 possunt simul durat iōe alicui conuenire. lib.
 ij. q. viij. **S.** vbi ad longū notabis de positi
 ue et de negatiue oppositis.
Oppō. vide supra **L**ōtraria et **L**ōtradictoria.
Oratio expmēns quid significat p nomen est
 diffinitio. et hoc quō notat. lib. iij. q. i. **J**
Ordo essentialis inter causam scđam et p̄maz
 lib. ij. questionibus. iij. et. v. **S.**
Ordo essentialis est duplex. lib. ij. q. xi. **B**
Ordo p p̄mo libro. require supra cā et infra
 portitas et in alijs que ordinem norant.
Organale peccatum quid sit. lib. ij. in fine **L**
Organū. Vtrū in organo seu potētia sensiti
 ua causet aliqd seu aliqua spēs. p̄ter actum
 sentiendi p̄cuiū naturalr ip̄i actui sentiēdi.
 lib. ij. q. xvij. **A.** Et respondet fm vnā opi. q̄
 sic. ibidē **B.** Et q̄ i organo seu sensu extero
 ri est aliquid impressum. ibidē **D**

Pa

Panis in sacramē
 to eucharistie nō ambilat vt dispus
 tatur. lib. iij. q. vi. **K**
 Purificari in ali quo capis duplr. li. iij. q. ix. **X**
 Partes in cōtinuo quō sunt in potētia. notat
 lib. ij. q. viij. **L** Et ff
 Partes multe coexistere possūt vni loco. lib.
 iij. q. iij. **K**
 Parvulus non baptisatus cur obliget ad pe
 nam eternā: ostendit lib. iij. q. iij. **B**
 Passio realis p p̄mo libro. vide supra **A**gere.
 Passio realis capis duplr. lib. ij. q. ix. **D.** et in
 eodem lib. q. xij. **VV.** et. q. xxiii. **AB**
 Passio capis triplr. lib. iij. q. xi. **V.** et. q. iij. **P**
 Passiones quō indānter se habeāt ad laudez
 et ad vituperium. lib. iij. q. xi. **N**
 Passio an sit potētia. vide infra **P**otentia
 Passio logicalis accipit vel p̄ realicū cōpe
 tente vel p̄ termino p̄dicabili secūdo modo
 dicendi p̄ se. Et vtroq; modo distinguitur a
 subiecto q; p̄mo mō est accēs inherēns. scđo
 mō est conceptus. In plogo. q. iij. **D**
 Passio secūdo modo accepta qlibz importat
 aliquid distinctū realr a subiecto. ibidē **ff**
 Passionū quadruplex distinctio quātū ad ea
 que important. In plogo. q. iij. **BL**
 Passio nō oīs potest demonstrari de subiecto:

vt pote qñ eā cōuenire subiecto est p̄ se notū
 vel p̄ expientā. In plogo. q. ij. **L**
 Passio importās accēs inherēs nō pōt demō
 strari de suo subiecto. In plogo. q. iij. **L**
 Passio que sit demonstrabilis de suo subiecto
 per diffinitionē subiecti. ibidē per totū
 Passio nunq; demonstratur inesse subiecto: s̄
 predicari de subiecto: et quō intelligi debeat
 passionē inesse subiecto. In plogo. q. iij. **D**
 Passiones eque p̄me possunt esse plures vni
 et eiusdē subiecti. In plogo. q. v. **K**
 Passio non pōt demonstrari de subiecto p̄ cau
 sam extrinsecā. li. ij. q. iij. et. v. **LL**
 Passio que includit affirmationē et negatio
 nem quō possit demonstrari. li. ij. q. ix. **R**
 Passiū mere quō nullā habet actionē in sua
 potestate. li. ij. q. xvi. **D**
 Pater in diuinis. Require supra **D**eus
 Paupras que est virtus quō gñatur. li. iij. q. x. **J**
 Peccatū quō dicit p̄uatio. li. ij. q. xij. **R**
 Peccatūz ommissionis est oīno sepabile a pctō
 cōmissionis. li. iij. q. xij. **P.** Et q̄ peccās pec
 cato ommissionis nō. nec rō peccat pctō omis
 sionis tāq; peccato disticto. notat. ibi. et etiā
D. Et qñ q̄s peccat pctō ommissionis ibi. **R**
 Peccatū mortale an possit deleri sine p̄nia. q̄
 ritur. li. iij. q. viij. et. ix. **A.** Rñdetur aut. ibi. **L**
 et **K** et **L.** Vbi nota quid nominis peccati
 Per peccatūz mortale nihil corripitur. ibi. **D**
 Peccata quō possunt redire eadez nūero. ibi.
ff et **Z.** Et quid dicat pctm deleri. ibidē **J**
 Peccatū mortale an sit p̄uatio alicui positi
 ui. ibi. **R.** Et quid sit peccatū. ibidē **S**
 Peccati detestatio vtrū sit habitus moralis.
 an theologicus. ibi. **V.** Et q̄ peccatūz mou
 tale nō dimittitur post hāc vitā: licet venias
 le post hanc vitā dimittat. ibidē **AA**
 Peccatū originale. Vide originale peccatūz.
 Peccatū qd̄cunq; quō sit peccatū et malum et
 quō actus illi qui habet de cōi lege circūstā
 tiā malā annexā p̄nt fieri a deo sine circūstā
 tiā mala. et quō vnus peccat h̄mōi actus fas
 ciendo et alius nō. li. ij. q. xix. **D**
 Peccatū quō repugnat gratie et quomō non.
 Similiter et pena. li. iij. q. iij. **L**
 Peccatū potest esse sine omni actu positiuo. li.
 iij. q. x. **J.** Peccata grauiora aliquādo m̄
 nus puniūt q̄ minora. ibidē **Z**
 Pena est duplex. li. iij. q. iij. **B**
 Penitēti cui libet vtrū p̄ sacramentū penitē
 tie gratie et virtutes in fundatur. querit. lib.
 iij. q. ix. **B.** Et respondetur. ibidē **P.** Et vn
 de dicatur penitētia. ibi. **B.** Et quō multipli
 citer accipitur. ibi. **V** et **Z.** Et quis actus pe
 nitētie principalis expellat culpā. ibidē **A**

De

Perfectio simplr accipit vel p re ipa cui inco
possibilis est quis imperfectio: vel p coceptu
ad que nulla sequit ipsectio. li. i. di. ij. q. ij. P
Item quō fm pfectionez simplr in quolibet
melius est ipm q nō ipm. ibidem

Perfectio simplr pro re accipitur dupliciter
lib. i. dist. vij. q. ij. D

Perfectio simplr quid sit. lib. i. di. xliij. q. i. D

Utrū individua eiusdē rōnis sint eiusdē pfe
ctionis essentialr. lib. i. dist. xvij. q. vi. N

Perfectibile quō inclināt ad suā pfectionez
lib. i. dist. i. q. vi. in fine.

Quādo posteriora generatione sunt pōra per
fectione. lib. i. dist. i. q. ij. V

Perfectio vna simplr quō 7 quādo repugnat
alteri. lib. i. dist. xlij. q. i. D

Perfectio creature est creatura. iō idē ē dice
re pfectionē creature vel ipam creaturā esse
vel cōtineri in deo. lib. i. dist. xxvi. q. i. E

Perfectioes creaturā nunq fuerūt realit
idem cū deo. Nec ab eterno distinguebātur
qz nō fuerunt ab eterno. ibidem et ff

Perfectissimū esse in omni genere q sit mētura
oim alioz an verum sit. lib. ij. q. xi. D

Perfectior vel imperfectior cognitio arguit et
maiori vel minori ppinqate: s̄ talis maior
vel minor ppinqitas nō arguit q pauioris
bus vel pluribus egeat speciebus in cogno
scendo. lib. ij. q. xiiij. et. xv. 22

Per se 7 pferatis modos vide infra Propō.

Persona quid sit: et quid suppositū diffinitis
ue. lib. i. dist. xxiij. q. vnica E

Persona et suppositū nō sunt termini secūde
intentionis. vt pbatur ibidem D et E

Persona significat pmo totū constitutū 7 nō
plus vnū constitues q aliud etiā in diuinis.
lib. i. dist. xxv. q. vnica J

Persona quid sit. lib. iij. q. i. B

Personae in dnis an omēs tres possint assume
re vnā naturā: et sibi vnire. lib. iij. q. i. P

Persona pōr accipi p quid rei vel p qd noīs
ibidem R. Et quō sit in genere. Item quō in
cludat negationes. ibidem Q. in rōsione ad
argumentū primū post dubium.

Personari pōr creatura etiā irrōnalis. ibi. U

Philosophi quā cognitōem habuerūt de deo
Et quō verū est q ignorauerūt diuinā essen
tiam. lib. i. dist. xlij. q. vnica p to.

Plenū. hec nota siue dictio diuersimode sumi
tur. lib. ij. q. vj. E

Pluralitas. Contra erroz eoz qui multipli
cant res fm multitudinē signoz. Et q cūli
ber abstracto volūt rem aliquā ab omnibus
alijs distinctā assignare. lib. i. dist. xxxi. q. i. 2

Portio superior 7 inferior: qd dnt. li. ij. q. xxiij. D

Positio est dupl ex. li. iij. q. iij. D. fm opi. scort
Contra quam arguit ibidem E

Posterius 7 posterioritas. quere infra Prius

Potentia operatiua pōr habere diuersos mo
dos pncipiandi libere: et naturāl: cōtingē
et necessario respectu diuersoz obiectozum.
lib. i. dist. i. q. vi. E. Et etiā respectu eiusdem

obiecti aliter 7 alit dispositi. ibid. post B

Itē an agēs agat bzyltimū sue potētie. ibi. J

Potentia posterior incipit ibi: vbi terminat
prior. lib. i. dist. iij. q. v. D. circa finem.

In potētijs ordinatis in quodcūq obiectum
pōr potētia inferior in id 7 sub eadē rōe pōr
superior. ibidē. et questione sequēti B. p pmo
libro. plura de potētia. require supra Actus.

Cognitio. Intellectus et infra Sensus.

Potentia dupl accipit. lib. iij. q. iij. et. v. B

Esse in potētia pōr dupl itelligi. li. ij. q. vi. E

Potētia creādi an det creatura. li. ij. q. vj. A

Et dicit q nos fm vnā opinionē ibidem pnter
vbi nota rōnes et impugnationes earū. Rū
detur aut fm opi. doctoris. ibidem D

Potentia habens plures actus simul est per
fectior. lib. ij. q. xxi. D

Potētie aie scz memoria. intellect 7 volūtas
vtruz sint distincte realr. lib. ij. q. xxiij. A Et
rūdet fm vnā opi. q ponit q sint accidentia
absoluta supaddita essentiae aie. ibidem B

Potentia accipit multipliciter. ibidem E

Potentiae aie nihil addit supra eētā anime
nisi tm respectus ad diuersa obiecta. 7 ē opi.
secūda. ibidē B. Tertia aut opi. pōit q sine
eēde inter se 7 ad eētā aie realr s̄ differant
formaliter nō sicut respect: s̄ sicut absoluta.
ibidē J. Opi. secūda impugnat ibidem D.

Et ponit opi. ppria doctoris. ibidē K

Potētia pōr accipi p omni eo quod ponit in
diffinitione qd noīs potētie. ibidem L

Potentia qn sit passio et qn nō. ibidem M

Potentiae sensitiuae vtrū dīant realiter ab ipa
aia sensitua 7 inter se. lib. ij. q. xxvi. A. Et rū
det fm vnā opi. dicentē q sunt accidentia re.
ibidem B. Que impugnat ibidem E

Potentia anime accipit dupl. ibidem D

Aliquid est in potētia triplr. lib. ij. q. iij. B

Potētia nature n̄ ē alia res ab ipa nā. ibi. P

Potentia est duplex. lib. iij. q. iij. J

Potentia et habitus fm quid distinguuntur
lib. iij. q. ij. D

Potentia organica quid sit: et quid sit moue
re organice. lib. iij. q. v. ff

Puer nō baptisatus. require Partulus.

Praxis 7 practicus. Quid sit praxis recitant
due opi. In prologo. q. r. B et E

Praxis intellectio sit praxis pbatur ibidē D

De
D
Po

De
D

Praxis accipit quadrupl. Primo p opatiōe cuiuscūq; nōtutis libere vel naturalis. Secōdo p opatiōe potētie cognitiue vel passione cōsequēte cognoscentē inq̄tum cognosces est Tercio p operatione in nra facultate posita. Quarto p opatione elicita cōformiter recte rōni. In plogo. q. r. D

Praxis aliqua nec conformiter nec difformiter elicetur rōni recte. ibidem AB

Praxis dicit actū connotādo volūtate. Et q eadē opatio pōt pmo eē praxis et deinde nō praxis N. Aliqua pura speculatio pōt post esse praxis strictissime sumpra. ibidem D

Non ois opatio erretoria a volūtate imperata est praxis quādo scz est p̄stitura a voluntate tanq̄ finis. ibidē p̄ter. Et h notitia practica sit de opabilibus a nobis: nō tm opz q̄ ipa praxis sit de opabilib; a nobis et contingēs dummodo tm ipa opatio sit talis. ibidem P

Praxis quō est posterior intellectōe. ibidē S Differentia inter actū practicus et praxim habetur lib. i. dist. xxx. q. vi. B

Praxis aliqua est nōtiosa. aliq̄ vitiosa. In plo. q. r. R. Principiū et cōclusio practica q̄ sine ibidē J. Et lib. i. dist. xxx. q. vi. B

Quō distinguunt actus practicus. cōsiliariū? et speculatiuus. dicta. q. r. plogi. J. Et quō idē actus numero sit practicus: cōsiliatiuus et speculatiuus. ibidē paulo ante R

Practica scia et speculatiua quō distinguunt an p fines an p obiecta. In plo. q. xi. p totaz.

Practice sciez et speculatiue scipsis intrinsece formalr distinguunt. Cālit aut p fines et obiecta q̄ sunt p̄siones scite tanq̄ p̄ sibi p̄pua.

Per subiecta vero attributionis nullo modo rum predictoz distinguunt nec rō. ibidē D

Practicarū notitiarū quedā est dictatiua scz prudētia. quedā oñsiua vt logica grāmatica et artes mechanice. ibidē N. Et li. i. di. xxxv. q. vi. L. Sed q̄ notitia dicat practica ratōne obiecti habet dicta. q. xi. plogi L

De opib; nris pōt eē scia speculatiua. ibi. AB

Quō prudētia dicit ab alijs habitib; practiciis ibidē D et P. et lib. i. dist. xxxv. q. vi. L

De quilibet veritate simplr practica pōt eē notitia simplr practica. In plogo. q. xij. D

De eodē habet notitia practica et speculatiua. ibidē N. Habet r̄sp̄ctū p̄ncipiū speculatiui et cōclusionis practice est equalēter practice et speculatiuus: s̄ formalr neuter. ibi. P

Practica notitia p̄be est notitia vni? p̄lecti et nō pluriū. ibi. R. Errat opi. dicēs notitia practica eē tm in intellectu speculatiuo. ibi. T et U Intellect; practice nō distinguit a speculatiuo et iōbitus vni? est in alio et cōuerso. ibidē F

Quō hec est p̄se. Dabit; practice? est in intellectu practico: et nō illa. Dabit; practice? est in intellectu speculatiuo. ibidē aliquāto post.

Esse practiciū aut speculatiuū nō dat habitui suā nobilitatē: s̄ sumit eā ab obiecto nobilitati. ibi. Y. Que aut ordinatio habit; ad opus denoiat ipm practiciū. habet ibidem AA

Beatitudo an p̄sistat in praxi an in speculatiōe ibidē BB. Et qd sit cōformiter elicere. ibi.

In praxie volūtate nre est facere actū imo speculatiōez eē praxi s̄ nō p̄ctica. li. i. di. xxxv. q. vi.

D. et paulo an. Itē nō praxis sit p̄ctis. ibi. D

Ex praxib; aliq̄n ḡnat; bit; practice? aliq̄n speculatiuū? secus est de actibus practiciis. ibidem

In praxim dirigere quid sit. lib. ij. q. xv. J

Predicamentū. An p̄dicamēta distinguant; realr an fm modos significādi terminozum. lib. i. dist. xxij. q. ij. R. et in eodē libro distinctione. ij. q. vij. AA. Item q̄ idē est in diuersis p̄dicamētis: et quō diuersoz generū et nō subalternatim positozum diuerse sunt spēs et differētie. lib. i. dist. xxx. q. ij. Z

Ordo p̄dicamētalis qd sit. lib. i. di. ij. q. vij. D

Predicamēta nō sunt res extra s̄ termini impoſitāres res. lib. i. dist. xxx. q. ij. Y

In quolibet p̄dicamēto est res p̄dicamēti et modus p̄dicandi. lib. ij. q. ij. B

Duo p̄dicamēta sūt in dec. est impropa locutio. ibidē N. Aliq̄d cōseq̄ diuersa p̄dicamēta potest dupl; intelligi. ibidem D

Et cetera quere supra. Venus. Spēs. Ule.

Predicatuū et p̄dicariū et. An subiecti et p̄dicari in p̄posito debeat attribui signis: an res bus significat; duplex recitat; opti. vñ etiā p̄z quid sit subiectū et p̄dicatuū. an signū vel res significata. Et vtrū p̄pō componit; ex signis an et rebus significat;. In plogo. q. i. Y et Z

Et lib. i. dist. xxij. q. vnica D

Terminoz quidā nō p̄dicant; nisi immediate ita qd de nullis terminis vere dicat; nisi q̄b; immediate et p̄mo conueniūt vel p̄ aliq̄d intrinsecū sibi. Quidā etiā de illis vere dicunt; q̄bus cōueniūt mediate. lib. i. dist. v. q. i. H. et dist. ix. q. ij. D. et dist. xij. q. i. P

Predicatio terminoz nō eo mō accipit; in diuinis quō in creaturis. li. i. di. v. q. i. D. Quid sit alicui cōpetere p̄mo: et qd nō p̄mo. ibi. D

Predicatuū reale. i. impoſitās aliq̄d reale non potest competere alicui cōi nisi cōueniat alicui singulari. lib. i. dist. xvij. q. iij. L

In p̄dicatōib; p̄ se nō ē circūl; li. ij. q. ix. AA

Predicatio denoiatiua capis tripl; ibi. D

Premiū est a p̄miantē actiue: s̄ passiuē seu receptiue a p̄miato. lib. i. dist. i. q. ij. J

P̄fectia et p̄destinatio vide supra Deus.

Pri

Principiu p̄mum. vide etiam supra Deus
 Principiu causale. require supra Causa
 Principioꝝ logicaliu quedā sunt p se nota: q̄
 dā p experientia. Prima sunt indubitabilia
 s̄ nō scda. In plogo. q. ij. q̄ p̄tinet sub p̄ma s̄
 Privatio. require supra Negatio
 Prioritas. De modis p̄tatis scz p̄tate du
 rationis. calitat. cōitat. dignitat. s̄z locū zc.
 babeť lib. i. dist. ix. q. iij. B. Que aut p̄tatis
 reperit in diuinis docet ibidem D
 In quibʹ p̄onibus z posterioꝝ ponēda sūt si
 gnavel instatia p̄tatis. Er̄ p̄us dici p̄t
 in illo p̄oꝝ z nō posterius. ibidem J
 De signis p̄tatis q̄ possunt poni in diuinis z
 que nō: z q̄ p̄pōnes s̄m hoc concedēde sūt z
 que negande docet lib. i. dist. i. q. v. R. Et la
 tius. lib. i. dist. ix. q. iij. p̄ toram.
 Que quibus dicunt p̄ora z posterioꝝa in diu
 nis. ostendit lib. i. dist. ix. q. iij. R
 Aliq̄bus eisdē conueniūt diuersi modi p̄tatis
 ris. Et idē respectu eiusdē est p̄us z posterioꝝ
 s̄m diuersos modos p̄tatis. ibid. Soluūt
 aut rōnes doctoꝝ in contrariū. Et declarat
 quid sit concedēdū z quid negandū de illis
 signis p̄tatis. ibidem AD
 P̄oꝝ multiplicato nō oꝝ posterioꝝ multiplicari
 lib. i. dist. xij. q. i. S. Et lib. ij. q. xvi. AA
 Processio sp̄s̄sancti. vide supra de i. s̄o. f. f.
 Productio et p̄ducere. vide supra S̄nario
 Propō logicalis an p̄ponat ex rebʹ: an ex ter
 minis. s̄m duas opinionones p̄t colligi. In
 plogo. q. ij. q̄ cōtinet in p̄ma p̄n. ante Z
 Propō nō est nisi in mēte. voce. vel scripto. li.
 i. dist. ij. q. iij. AD. Item solus intellectʹ p̄t
 facere p̄pōnem p̄ter eam que est plara vel
 scripta. lib. i. dist. ij. q. iij. D
 Propōnes multe sola cōsuetudine loquētiꝝ
 concedunt in quibusdā terminis: et alie in si
 milibus negant. lib. i. dist. xxxv. q. i. f
 Quid req̄rit ad veritatē p̄pōnis de p̄dicato
 def̄minato p̄ abltm sine p̄pōne. vt h̄: deus
 est sapiēs sapiētia. lib. i. dist. xxxij. q. i. B
 Non omni p̄pōni vere de p̄nti cōm̄det vna de
 p̄terito necessaria. lib. i. dist. xxxv. q. i. P
 Propō de possibili q̄ sit z quō debeat poni in
 esse. lib. i. dist. xvij. q. viij. Y
 Propositio p se nota que sit. In plogo. q. i. E
 Et lib. i. dist. iij. q. iij. D
 Dis p̄pō simplr necria de p̄dicatoē directa ē
 p se p̄mo vel sc̄do mō. In plogo. q. vi. B
 Propō negatiua alia rōe ē p se q̄ affirmatiua
 ibidē ante D. De p̄pōnes. M̄ateria est in
 potētia. hō p̄t ēē albus sūt p se. ibidē an E
 Propō duplr d̄r in p̄mo mō dicēdi p se s̄l̄r in
 secūdo. vt notat ibidē L. in p̄ncipio

Duo

Propō p se sc̄do mō quō in ea p̄dicatum d̄r: eā
 subiecti. In plogo. q. iij. circa finem.
 Dec. p̄pō. M̄ateria est in potētia ad formā ē
 p se p̄mor sc̄do mō s̄m linco. In plo. q. vi. E
 Propō d̄r: imediata vel imediatae subiecti
 vel cāe: z quō sit demōstrabil. In pl. q. iij. E
 Sole p̄pōnes sciunt. lib. i. dist. i. q. iij. AD
 Que p̄positio sit sc̄bilis z que demōstrabilis
 docet in plogo. q. ij. B
 Propō in q̄idē de sc̄po p̄dicat est dubitabil:
 qz dubitari p̄t an extrema sint. ibidē an AA
 Propō p̄ditionalis: xp̄alis z causal quō d̄rant
 lib. ij. q. viij. L. Et nō de hac p̄pōne. D̄d ē q̄n
 est necesse esse quō sit vera. ibidem AD
 Propō cui assentit intellectʹ est multiplex: et
 quō illis assentit singulis. lib. ij. q. xxv. L
 Propō particularis potest sc̄ri cū mala intē
 tione. lib. iij. q. xij. P P
 Propetas accipit triplr. vel p̄ intrinseco z p̄
 prio rei. vt forma s̄o: s̄o: vel p̄ acc̄ite inbe
 rente: vel p̄ p̄pō p̄ p̄dicatoē. li. i. dist. xxxv. ij.
 q. vnica B. Nō ois p̄petas alicui p se est cō
 stitutiua illius p se. ibidem ante D
 Prudētia accipitur duplr. lib. iij. q. xv. D
 Prudētia et ars quō differūt. Et quō ars sit
 practica. lib. iij. q. xi. A
 Prudētia accipit q̄tuor modis. li. iij. q. xij. D
 Prudētia p̄mo illoꝝ modoz accepta p̄t esse
 sine omni actu s̄tuoso z habitu. ibidē z D
 Prudētia sc̄do modo dicta p̄t esse sine s̄tute
 morali. ibidē R R. Et s̄l̄r aliq̄ prudētia t̄rio
 mō dicta. ibi. S S. imo b̄ns prudētia q̄to
 mō dicta p̄t esse sine s̄tutibus. ibidem L L
 Prudētia actualis q̄ requirit ad actu s̄tuosū
 potest duplr intelligi. lib. iij. q. xij. E

Duo

Quāritas dicitur
 duplr. lib. ij. q. ix. N
 Quāritas quō sit p̄fectioꝝ q̄lita
 te z quō nō. lib. ij. q. xij. D
 Quāritas quid sit. lib. iij. q. iij. B. Et q̄ nō sit
 res distincta a re q̄ta p̄bat ibidē m̄l̄r rōnibʹ
 Et solutioēs etiā eoz q̄ tenēt oppositā impu
 gnant. Et rōes ad difficultates seu argumē
 ta alioꝝ solunt ibidē L. Vide plura ibi. P
 Quidditas capis duplr. lib. iij. q. xi. E
 Quid aut intelligēdū est noie q̄dditatis siue
 entitatis docet lib. i. di. ij. q. vi. D
 Itē dist. iij. q. vi. B B. in fine. Itē q̄dditātē
 aliq̄n intelligit forma rei. li. i. di. ij. q. viij. D D
 Quidditas realis nō p̄dicat in se: sed tm̄ s̄m
 quod est v̄lis. ibidem ante E E
 De accidēte z substantia simplici verius d̄r q̄
 sunt q̄dditates q̄ p̄ h̄nt q̄dditates. lib. i. dist.
 viij. q. iij. ante D. circa finē questionis.

Duo

Duo

Ma

Quidditativa predicatio strictissime sumpta q̄ sit. ibidē h̄ est lib. i. dist. viij. q. iij. **L.** in medio nō oīne quo bz suū p̄puz q̄d. lib. i. di. ix. q. ij. **B** Qd̄ r̄ quo vbi inueniant r̄ vbi nō. ibid̄ p̄ter,

B Adicatio forme in subiecto quō r̄ q̄n̄ fiat. et quō r̄ q̄n̄ nō. lib. iij. q. vi. **AD** Rarū r̄ densum quō se habent in augmentatione. lib. iij. q. vi. **S**

Uerū in rarefactione r̄ cōdensatiōe noua q̄ri tas acq̄rat. Et an p̄or maneat cū sequēte fm̄ opi. tenēriū q̄ritatē distingui a s̄bar q̄litare Et quō fiat rarefactio r̄ cōdensatio fm̄ opi. oppositā disquiri. li. i. di. xvij. q. vij. **R** r̄ **L** Rarefactio quō fiat r̄ qualis sit mot̄: r̄ m̄tra alia de hac materia habet. li. iij. q. vij. ab **D** vsq̄ in finē q̄onis. Quō aut̄ rarefactio disti guit ab augmentatōe dicit̄ ibidem **R**

Ratio p̄ma subsistēdi est p̄ma rō terminādi h̄ pp̄o quō sit falsa. lib. iij. q. i. **N**

Re

Ratio quo ad p̄mū lib. req̄re Intellectus. Realitas r̄ res p̄ p̄mo libro. require **Ens** Recordādi cā que sit. lib. iij. q. xij. **B.** Et an sit actus cōplexus an incōplexus. ibi. **D.** Et a q̄ potētia eliciat̄. ibi. **J.** De eodē nota ibi. **D** Nota etiā de habitu gn̄ato ex illo actu. ibid̄ **P.** Et vtruz sit intuitiuus an abstractiuus ibidem **D.** cōtinue vsq̄ **R**

Relatio in diuinis sup̄ Deus. Relatio in cōi. De relationib̄ late disputat. lib. i. dist. xxx. per totā. et p̄cipue q̄stione p̄ma. Quid aut̄ ipoz ter ad aliq̄d r̄ qd̄ relatio habet. li. i. di. xxxi. q. vnica **D** et **J.** et dist. xxx. q. i. **J**

Quid intelligendū est p̄ extrema relatōis. di cta dist. xxxi. q. vnica **D.** Sz qd̄ importat ab stracta relationū. lib. i. dist. xxx. q. ij. **L.** Item eadē dist. q. ij. **R.** Et in pluribus locis.

In quo differūt relatio realis et relatio rōnis lib. i. dist. xxx. q. v. **R**

Relatio rōnis dupl̄r accipit̄. Et qd̄ sit relatio rōnis. habet lib. i. dist. xxx. q. iij. **L**

Relatio nō multiplicat̄ nisi ad mltiplicatōez fundamenti vel terminoz: r̄ nō ad solā mlti tudinē relatiuoz. lib. i. dist. xij. q. i. **L**

In re nihil est nisi absolutū: r̄ tñ dat̄ cōceptus relatiuū r̄ vox relatiua. lib. i. di. xxx. q. i. an̄ **P**

Precise sequēs rōm̄ naturalē r̄ nō recipiens aliquā auct̄e facili⁹ teneret q̄ nulla ē relatio distincta ab oibus absolut̄ q̄ oppositū. ibi. **N** in r̄nsione aurois. Recitant aut̄ rōnes scoti in oppositū arguētis ibidē circa p̄nci. q̄onis Soluūtur aut̄ b̄mōi. ibidē **D** continue.

Non fuit intētio p̄bi ponere respect̄ aliquos distinctos a reb̄ absolut̄. li. i. di. xxx. q. ij. p̄ to.

Relatiua hoc ipm̄ qd̄ sunt alioz dicunt̄. Quō h̄ debeat intelligi. ibid̄ **D.** Qua diffinitione vnū relatiuoz diffinit̄ p̄ reliquū. ibi. ante **R** Et eiusdē distinctōis. q. v. **N**

Imprope illud quod refert̄ dicit̄ fundamētuz relationis. ibidem ante **R**

Relatiua quō sunt p̄ria. ibi. **AD.** Et quō susci piūt magis et min⁹. ibi. **N.** Et quō oīa sūt sil̄ natura. ibidē **D.** Et quō relatiua tertij mo di distingunt̄ a relatiuis duozum p̄mouum modozum. ibidem **P.** et q. quinta eiusdē di stinctionis. xxx. **L**

Relatio si accipiat̄ vt distinguit̄ ab absolutis nō est p̄ncipiū opatōis. lib. i. dist. xxx. q. ij. **R** Ratio p̄ma fundādi idēmitatē. eq̄litatē: et similitudinē nō est vnitas: s̄ res generis s̄be: q̄ ritatis vel q̄litatis. li. i. dist. xix. q. i. **D**

Sup̄dicte relatōes nō sunt trāscēdētes. ibi. **J** Quō itelligēdū est dictū p̄bi. Eadē sūt quozū s̄ba est vna. **L** q̄tia quoz q̄ritas est vna. **J** r̄ **S** Silia quoz q̄ritas est vna. ibid̄. **P** **D** **R** et **S**

De relatōib̄ extrinsecis sex p̄dicamētōz nō p̄r p̄bari natural̄ q̄ sint res aliq̄ sup̄addite fundamēto r̄ termino. li. i. di. xxx. q. ij. p̄ totā.

Respect̄ extrinsec̄ adueniētes nō sūt quid di stinctū ab oibus absolut̄. li. i. di. xxx. q. iij. **L**

Nec p̄nititas nec sicutio. nec actio. nec passio nec q̄n̄. nec vbi r̄ c̄. cōsistit. ibid̄. **J** r̄ an in besio vnio materie cū forma. vnio partiū. dicūt res latōem distinctā ab absolut̄ ibidē continue

Dat̄ modus quo simpl̄r negari p̄t̄ oīs disti nctio relatiōis ab absolut̄ in diuinis etiam in creaturis. ibi. **ff.** Et hec p̄ p̄mo libro.

Relatio rōnis nihil positiuū dicit̄ sicut nec re latio realis lib. ij. q. i. **D**

Relatio q̄ritū ad rē est eadē cū suo fundamēto s̄ q̄ritū ad modū p̄dicādi seu relatōis differt et facit̄ distinctū p̄dicamētū fm̄ opi. henric̄ de gandauo. lib. ij. q. ij. **B.** Que p̄bat̄ m̄tris rōnibus. Et quō sit alia res a fundamēto: et quō sit absolutū aliq̄d ibidem **L.** s̄z aliā opi.

Et q̄ nō sit in fundamēto subiectine fm̄ f̄nā opi. ibi. **D.** Et q̄ qdā relatio distinguit̄ a fū damento: qdā nō fm̄ quartā opi. ibidē **L.** q̄ impugnat̄. ibi. **ff.** Nota ad longum

Relatōes etiā si fundant̄ in eodē fundamēto ad huc distingunt̄. lib. ij. q. ij. **AD**

Relatio nō est cā aliterius absoluti. ibi. **P**

Respect̄ rōnis quō cōparant̄ inter se fm̄ opi. recitatā r̄ improbatam. lib. ij. q. i. **ff**

Respect̄ q̄n̄ sūt ponēdit̄ vbi. p̄pter que r̄ in q̄bus nō. ibi. **D.** Respect̄ realis magis fundat̄ in re i effectu q̄ rōnis i re cognita. ibi. **N.**

Respect̄ est posterior: suo fundamēto r̄ timio. et q̄ respect̄ mutui sūt sil̄ nār in itellcū. ibi. **D**

Respectus nō necērio requirit vt de nō causa fiat causa. lib. ij. q. ij. **B**
 Respectuū multiplicatio qm̄ sequat̄ multipli catōem terminorū 7 qm̄ nō. lib. ij. q. i. **Z**
 Res ex nō est mēsurā itelligēdi. li. ij. q. xi. **AD**
 Et ibidem quō de eadem re simplici nō pnt formari distincti cōceptus: et quō sic **B**
 Res materialis aut corporalis quō possit agere in intellectu nostrū. lib. ij. q. xvi. **R**
 Res videt̄ in speculo fm̄ lineā reflexam. libro ij. q. xvij. **SB**
 Resurrectio an sit possibilis notat̄ lib. iij. q. r. **D.** Et quō fiet. ibidem **B**
 Resurgens bō quō sit quodāmo aliū eodem lib. q. xi. **B.** Et vtrū resurgat in quolibz boie aliq̄ portio p̄mi bois. ibi. **R.** De eodez nota vsq̄ ad finē questionis fm̄ diuersa dubia.

Sacramenta no

Sue legis vtrū sint cause effectiue gr̄e. li. iij. q. i. **A.** Et r̄ndet̄ ibi. **L** fm̄ vnā opi. q̄ impugnat̄ ibid̄ **L** Et fm̄ auctoris opi. r̄ndet̄ ibidem **B**
 Sacramentū qd̄ sit. ibi. **B.** Et q̄ sacramenta nō sunt causa gr̄e. ibi. **B.** Neq̄ etiā p̄ntem eis collatā. ibi. **D.** Et q̄ nullū respectum rō nis importat̄. notat̄ ibidem **R**
 Sapientia quot modis accipiat̄. Et q̄ sit itel lectus 7 scia: nō formal̄ sed equalēter notat̄ in plogo. q. vij. **R.** Sed vnde abstrahit cō cept̄ sapientiē vt est vniuocus deoz creaturis Et q̄ est cōceptus qd̄ dicitur. lib. i. dist. ij. q. ij. **D.** Sapia in diuini m̄. r̄q̄re **D.** Deus.
 Satietas potētie beati dupliciter accipitur. lib. ij. questione. ij. **N**
 Scire aliq̄ capis̄ p̄ cognoscere verum. lib. i. dist. xxxij. q. vnica **B**
 Sciētia accipit̄ vel p̄bitu simplici vl̄ aggre gatiuo. In plogo. q. i. **D**
 Sciētia eadē specie pōt causari a diuersis p̄e missis 7 distinctis. ibidem ante **R**
 Scia eadez pōt primere ad metaphisicā et ad theologia: 7 fm̄ hoc dici bitus metaphisic⁹ 7 theologicus. ibidē. Et in eodē. q. ix. in fine
 Scibilis ppō q̄ sit. In plogo. q. ij. **B**
 Scia potest etiā causari p̄ experientias sine des monstratiōe: 7 s̄tr̄ p̄ demonstratiōez. ibi. **R**
 Scie due pnt̄ eē eiūsdē sp̄ei. immo possunt eē gradus intēsi eiūsdē scie. ibidem p̄nter.
 Notitia expimentalis singularis causat̄ sciaz cōclusionis nō se sola. sed mediante notitia ppōnis v̄lis euidenter note: cū qua t̄m̄ nō cō iungit̄ sillogistice. ibidem.
 Ad habendū p̄ncipiū art̄is vel scie aliq̄ sufficit v̄nū exp̄imentū: q̄nq̄ r̄q̄runt plura. ibi. **AD**

Etiā ex vero cōtingēti causat̄ scia. ppōis necē rie: nō demonstratiue: s̄ exp̄imentaliter. ibi. **Z**
 Scia. p̄pter quid et scia quia: eiūsdē cōclusionis nō differūt specie: licet ip̄e demonstratiō nes differant specie. ibidem **P**
 De aliquo simplici nō h̄ntē diffinitionē p̄ b̄i scia pp̄ie dicta. ibidē post **JJ** in medio.
 Quō debet̄ itelligi q̄ nō pōt sciri quid est nisi sciat̄ q̄ est. In prologo. q. v. in fine.
 Nunq̄ scit̄ conclusio nisi p̄missa sint euidenter note. In prologo. q. vij. **AD**
 Vnitas sciētie nō pl̄ depēdet ex vnitate sub iecti q̄ passionis. In plogo. q. ix. ff̄ p̄ mediū
 Scie nō distingunt̄ nisi pp̄ distinctionē sub iecti vel p̄dicati cōclōnis: 7 nō pp̄ diuersuz modū p̄siderādi sbiectū t̄m̄. q̄ h̄ fieri neq̄t ni si pp̄ mutationē extremorū. ibi. **P** vsq̄ **D**
 Scie vnitas v̄n accipit̄. In plo. q. vij. p̄ torā
 Scia aggregatiua v̄n b̄at vnitatē suā. ibidē an **B.** Sed quō v̄n? subiecti est t̄m̄ vna scia vnitate aggregatiōis. ibidē post **Z** Et quō i sciētijs est stare ad v̄nū p̄mū. ibidē ante **AD**
 Vnius cōclusionis est vna scia nūero ibidem
 Sciētijs 7 scie an sit idē finis: In plo. q. xi. ff̄
 Sole ppōes sciūtur. li. i. dist. h. q. iij. **AD** 7 **D**
 Scia v̄n dicit̄ realis vel rōnalis. ibidem **N**
 Sciam esse de rebus cōtingit̄ tripl̄r. ibidē **D**
 Metaphisica vtrū sit p̄ior an posterior alijs sciētijs ordine doctrine. lib. i. dist. ij. q. v. pau lo post **X.** Metaphisica est p̄ior in ordine certificandi. ibidem **Z**
 Scia dei pro p̄mo libro. Vide supra **D.**
 Scia moralis accipit̄ dupl̄r. li. ij. q. xv. **B**
 Scibile quō sit mēsurā scie. lib. ij. q. xi. **N**
 Scia quid significat̄ aut p̄notat̄. li. ij. q. iij. **R**
 Semē et ratio seminalis quid sit. li. ij. q. iij. **L**
 Et r̄ndetur fm̄ opi. scoti impugnatā ibidem
 Et post fm̄ opi. doctoris. ibidē **D.** Et q̄re rō seminalis ponatur. notat̄ ibidē **L** 7 etias **D**
 Semē quō se habuit in formatōe corporis xp̄i ibidē **J.** Et qd̄ br̄a virgo. 7 qd̄ sp̄ūsc̄tus. ibi.
 Seialis rō. alia est actiua. alia passiuā. ibi. **N**
 Sēsus quō cognoscit̄ distinctionē sensibilitū. li. i. dist. ij. q. vi. **LL.** Sensus cōis app̄eben dit obiecta sensuū particulariū ibidem.
 De multiplici apparētia qua sensus decipit̄. lib. i. dist. xxvij. q. ij. **L** 7 **R** cum sequētibus.
 De ludificationibus sensuū. ibidem **S**
 De ymagine apparēte in speculo. ibidem
 De apparētia motus arborū in litore. ibidē **R**
 Circuli ex motu virge. ibidē **Z.** Baculi fracti in aqua 7 aere. ibidē **AD.** Duarū candelarū apparentiū v̄ni oculo eleuato. ibidē **N.** Los loz in collo colūbe. ibidē **D.** Luniūsdā appa rētis ante oculos post solē v̄sum. ibidē **AD**

Sensus obiecta. Vide supra obiectum
Sensus quoq; determinat sibi debitū sitū ob
iecti vt percipiatur. li. ij. q. xiiij. r. xv. **BB**

In sensu interiori remanet aliquid post actus
sentienti. lib. ij. q. xvij. **H** **Z** **R**. Et quid sit
illud. declaratur ibidem **Z** **R** **S**

In sensu interiori est duplex qualitas. ibi. **N**
Sensibile vtrū imprimat specie suā in medio
distincta ab eo realiter. li. ij. q. xvij. **A**. Et res
spōdet fm opi. q; sic. ibi. **B**. q; iprobat. ibi. **E**

Sensibile quōd pot agere i sensum. li. iij. q. i. **L**
Sensus nō est reflexivus. li. iij. q. xij. **K**

Si

Signū. Significare. **Vor**.

Signū aut vor quid significet primo li. i. dif.
.ij. q. iij. **P**. Sed quid intelligitur per illud
quōd terminus primo significat. Et quōd aliqd
significat pmo r pro alijs supponit in termi
nis cōnotariuis. lib. i. dif. vij. q. iij. ante **E**. r
post. Sed clariū. dif. xxij. q. i. **L**

Nō est vlr verū q; illud p vocē pmo significat
quōd p vocē pmo apprehendit. dif. xxij. **B**

Vor vere est vlt: quōis nō ex natura sua: s; tm
ad placitū pmi instituetis. Et est genus vel
species. ppositio vera vel falsa rē. li. i. dif. ij.
.q. vij. **L**. Eadez vor est genus r species. Et
vor que est qualitas est gen^o subiecti. Et q;
tota coordinatio predicamētalis terminorū
vocaliū cōtinetur sub codez genere subalter
no. ibidem **N** **Z** **D** **P** **R** **H**

Vor pot imponi pluribus triplr. r fm hoc est
equiuoca a casu: vel a cōsilio. vel vniuoca. li.
.i. dif. ij. q. iij. **P** **V** **Q** **D**

Nominū quedā sunt prime impositionis: quā
secūde ipositiois. Et nominū scōde ipositiois
quā sunt prime intētionis: r quā sunt secūde
intētionis. li. i. dif. xxij. **L** r. xxij. **D**

Quō autē differat intētio pma r intētio scōda
r nomē pme intētionis r nomē secūde intē
tionis. ibidē. hoc est li. i. dif. xxij. q. vnica **D**

In diffinitione quid nominis termini secūde
intētionis: an ponatur terminus prime intē
tionis r ecōuerso. vt notatur ibidem **H**

Quō itelligitur auctoritas pbi. Sunt q; ea q;
sunt in voce rē. li. i. dif. xxij. q. i. **D**

Nomen pot rem distinctius significare q; res
potest intelli. ibidem ante **R**

Significare disticte aliqd capif triplr. ibi. an
R. Et q; viator pot iponere nomē ad signifi
candū aliquid disticte: quōis ipm nō intelli
gar disticte. ibi. post **H** et ante **R** in medio.

Vide supra de hac re. **Conceptus** r **Notitia**
Signa originis: r **Signa** nature. Vide supra
deus in verbo **Relatio** diuina

Singulare p idiuuio. De^o pot creare i infini
tū idiuuia eiusdē rōis. li. i. dif. xvij. q. vij. **B**

Indiuuio

Quicqd pot cōuenire alicui idiuuio cōsile
pot cōuenire oi idiuuio eiusdē rōis. ibi. **D**
Quolibet idiuuio creato pot de aliō crea
re pot nō destructo. ibidem **ff**

Nullū est idiuuū vagū in re: s; ois res singla
ris est singulare determinatū. li. i. di. xv. q. vnica
AB. Aliqs hō r hō nō differat terminis
acceptis psonalr s; materialr. ibidem **N**

Dec caro et bec ossa nō sūt pncipia idiuuan
tia hoicm. ibidē **B**. **Sba** nō idiuuat per
accntia. nec accntia p sbam ibidem ante **D**
Letera quere infra. **Ule**. et vnū numero.

Silitudo fundat i vnitate. li. i. di. ij. q. vi. **AA**
Sincartegoreuma quōd sit: r quōd sit in mente:
et a quo abstrahat. lib. i. dif. ij. q. vij. **R**

Synonima quot mōis dicat. li. i. di. ij. q. iij. **ff**
Species. require **Genus**. Quō aut species ē
collectio multoz in vnā naturaz. Et plures
hoies sūt vnus homo participatōe spēi. li. i.
dif. ij. q. iij. **Z**. Et quō spēs dicunt magis
substantie q; gna. ibidem **BB**

Spēs intelligibilis seu q; sit rō intelligēdi in
abstractiua notitia nō est ponēda. vt d: li. ij.
q. xiiij. r. xv. **D**. **Itē** spēs nō est illd derelictū
ex actu intelligendi s; est habitus. ibi. **R**

Spēs sensibilis q; repñrat singulare sub rōe
singularis. ibi. **IN** et **DD**. Et q; sola spēs i
fantasia nō sufficit ad cognitionē. ibi. **PP**

Spēs diuersimode sumit a pbo. li. ij. q. xvi. **R**
Speculariua notitia quot modis d: In plo.
q. xij. **BB**. **U** aliq; speculatio sit pparis s; non
actus practicus. lib. i. dif. xxxv. q. vi. ante **B**

Spēs quō differat a fide r a charitate. lib. ij.
q. vij. **ff**. Et quō sit obiectū spēi. ibidem **B**

Et in qua potētia sit. ibi. **D**. Et quō possit ē
distincta ab alijs. ibidem **H**

Spūs sanctus plus egit in formatōe corporis
chusti q; beata virgo. lib. ij. q. iij. **AD**

Spūs sanct^o r charitas siue quocūq; donum
distinctis donationib^o donat. lib. ij. q. v. **ff**

Spūs sanct^o datus rōnali creature sufficit ad
acceptatōez ad vitam eternā sine quocūq;
alio dono. ibi. **L**. Et q; pot dari sine charita
re. ibi. **R**. Et vtrū ipi sit ppriū esse donum et
nulli alteri cōueniat. ibi. **AD**. Verūtū de po
tentia dei ordinata nō pot spūs scūs dari sine
charitate. ibidem. **B** est. lib. ij. q. v. **N**

Spirare r spūs sanctus vide plura **Deus**
Subiectū p pmo libro. reqre supra pdicatū r
Scientia. Et vide infra **Theologia**. **Item**

Subiectū r pdicatū quō pnt p se intelli. Et
nullū hz rōem neq; subiecti: neq; pdicari pro
pter defectū alicui^o cōceptus scz est. libro. ij.
q. i. **R**. Subiectū habēs passiones quō sit cū
cis p se in genere. lib. ij. q. xij. **BB**

Sp

Si

Substancia pma q no est in genere pr include
 re aliqd qd no est formalr substancia. vt pz in
 supposito diuino. li. di. r. vi. q. i. DD
 Substancia creata no agit nisi mediāribus ac
 cidēribus: quō bec sit vera. li. ij. q. xvi. P
 Substancia corporis xpi pr pneri sub spēbus
 panis. lib. iij. q. iij. D
 Substancia panis an trāsubstārietur in corp⁹
 chasti. lib. iij. q. vi. A. Et habet questio tres
 articulos qui notātur. ibidē B. Trāsubstā
 riatio aut quid sit. vide ibidē C. Et quid sit
 termin⁹ formalis ill⁹ trāsubstāriatōis. ibi. E
 Item quō sit aliqua mutatio r ad qd termine
 tur. ibi. F. Et q possit esse in substācia pēristē
 re. ibi. G. Et quō substācia manēs in esse rea
 li possit trāsubstāriari. ibidem D. Et de eos
 dem nota plurima per totā questione
 Substācia non suscipit magis et minus sicut
 qualitas. li. ij. q. vi. R
 Successio. potētia. imediatio. quid dicāt. lib.
 .ij. q. ix. Z
 Suppositū in diuinis. Require supra. Deus
 Suppositū in creaturis. Require Creatura.
 Suppositū agit r non natura. h ppositio qn
 habet veritatē r qn nō. li. ij. q. i. Z
 Susceptio mag⁹ r min⁹. Reqre Augmētatio
 Superius logicalter. Require Bonus.

Actus potest tri
 pliciter sumi. li. iij. q. viij. B
 Tactus r sol⁹ signa excludiua quō
 exponi debeat ratione ipius ppo
 sitionis. lib. di. r. xi. q. vnica per totam
 Tempus vtrū habeat esse reale extra animā.
 li. ij. q. xij. A. Et mōdetur fm opinionē p tripli
 cē distinctionē. ptra quā in statur. ibi. B. Et
 responder autor ad questione. ibidem D
 Tēpus nō est aliqd absolutū realiter distinctū
 a rebus pmanētib⁹ r motu. ibidem E r R
 Tempus nec quodcūq; aliud successiuū dicit
 aliquā rē absolutā vel respectiuā distinctā a
 rebus pmanētib⁹. ibi. D. Et qd ē tps. ibi. E
 Tēpus: motus: r oē cōtinuū tā successiuū q p
 manēs pōt dici cōtinuū r discretū. ibi. D
 Tēpus quō potest quinq; modis accipi. ibi. Z
 Et q tempus fm quid rei nō differt a motu.
 sed solū fm quid nois ibidē. Vbi etiā notat
 de duplici descriptōe eiusdē. Prefea de tota
 li significato tps qd pnotat p nomē. ibi. P
 Tēpus quō sit spēs pūritatis fm pbm. ibi. Q.
 Et quō dicat quātū. ibi. R. Itē quō tēpus sit
 uorius motu. ibidē Z. Item ptes tēporis r
 motus vt motus est tēpus sunt eadē: siue
 sit motus velox siue tardus. ibidem NN
 Tēpus accipit dupliciter. vt notat ibi. DD

Temp⁹ quō sit velox r tardū. ibidē B lib. ij. q.
 xij. P P. Et quō est passio motus. ibi. DD
 Temp⁹ est motus realr vel idē realr cū motu.
 Tempus est passio motus quō bmoī ppōnes
 sunt vere. ibidem ZZ
 Temp⁹ quō nō possit hie ptes sil. ibidē XX
 Tempa sunt tot quot sūt motus. ibidē ZZ
 Non qlibet res mēsurat tpe vel instanti. ibidē
 AAA. Et quō nō sit in genere neq; motus.
 ibidem BBB. Et quō tps esse completur
 et plura alia. ibidem DDD
 Tempus vtrū sit mēsurā āgeloz. li. ij. q. xij. A
 Et respondet q sic. ibidem D
 Temperātia r pūctia nō differūt nisi penes
 magis r minus. lib. ij. q. xi. Z
 Temperātia r cōtinētia quō continēt sub gra
 dib⁹ r utū notat lib. ij. q. xij. JJJ
 Tempus r tempātia dicunt duplr. lib. ij. q.
 xv. B. Et tēpātia pmo mō accepta quō nō
 distinguit a cōtinētia. ibidem
 Termin⁹ cōis a parte pūcati qn supponat
 confusē. lib. ij. q. viij. N
 Termin⁹ cōcretus in actibus pōt hie qdru
 plicem supponem. lib. ij. q. xij. UU
 Termin⁹ gnationis qd sit. lib. ij. q. iij. D
 Termin⁹ p dictōe sumpt⁹ qtrū spectat ad pū
 mū libū. require supra Signum
 Termin⁹ pductionis. vide supra Productio
 Terribilitū aggressio in casu vtrū sit actus vir
 turis in forti. lib. ij. q. xij. Z
 Theologia.

Utrū notitia euīdēs veritatū theologicarū
 sit scia ppxie dicta. d. squire in plogo. q. viij.
 vbi recitant qnq; opl. Tres ad pte affirma
 tiuā: r due ad pte negatiuā quā tenet auctor
 vt pater ibidem circa pncipiū questionis.
 Credibilia quīs possint euīdēter sciri: nō tū a
 nobis p statu isto de cōi lege. ibidem K
 Omnē notitiā actualē quā hz fidel ex studio
 theologie pōt hie infidel pter fidē. r ibidē Z
 Quid acqrat ergo fidelis p studiū theologie.
 et silr infidelis. ibidem D
 Non derogat dignitati theologie nre q con
 clusiones eius nō sciant euīdēter. quia neq;
 pncipia euīdēter sciunt. ibidem D
 Aliē artes quecūq; dicunt ancille theologie
 hz etiā theologia de alijs iudicare. ppter ma
 iorē veritatē in cognit⁹ r firmiorē adhesionē
 vt ostendit ibidem consequēter.
 Quō aliqui pollent fide qui nō pollēt sciētis
 theologica doceat ibidem Z
 Esse diuinit⁹ reuelabile nō est rō formalr ob: e
 cri theologie. In plogo. q. viij. ante D
 Theologia accepta p bitu fidei iusto ē vna nu
 mcroscē p bitu acqfito seu fide acqfita. B

the
 fo. 39
 .41.

Theologia pro diuersis partibus habet diuersa subiecta: in patria q̄ in via. Quia in aliq̄ parte est de? pater subiecta. In aliqua fili? in aliq̄ sp̄s sanctus. In aliqua etiā creatura. vt notatur in prologo. q. ix. **Z**. De quibus autē sit theologia. ostenditur ibidem **AA**
 Quō cōcordētur opiniones loquentiū de subiecto theologie. ostenditur ibidem **BB**
 Theologia nō est vnus habitus numero. nec vna q̄litas eutherogenia. In prologo. q. xij. **E**
 Theologia h̄z plures et distinctos bitus. ibi. **L**
 Aliquis habitus theologicus pertinet ad scientiā: aliq̄s ad prudentiā si fuerit euidēs. alioquin ad nullū positoy. vi. et bicoz. ibi. **S**
 Quid sit veritas theologica. In prologo. q. i. **ff**
 Aliq̄ veritas naturalit̄ cognita est theologica aliqua tm̄ supernaturalit̄. ibidem p̄sequēter
 Aliq̄ veritas theologica pōt euidēter cognosci a viatore: aliq̄ nō. ibi. ante **RR**. et post **DD**
 Plura p̄terea habent de hoc p̄ totā. q. ibidē
 Theologia nō est simplr̄ speculatiua nec simpliciter practica. In prologo. q. vltima **J**. **Un** aliq̄e pres theologie sunt practice. aliq̄ autem speculatiue. vt declaratur ibidem
Tres virtutes theologie. Vide infra. Virtus tristitia vtruz. possit stare cū actu volendi. li. iij. q. xiiij. **E**. Ad qd̄ respōdetur. ibidem **ff**
 Omnis tristitia in volūtate causatur mediāte nolitione. ibidem **D**

Tr

Ue

Uelocitas et tarditas

Uelocitas quō sunt passiones motus lib. ij. q. ix. **D**. Et quō p̄nt saluari in motu. Et penes quid habēt attendi. Ostenditur ibidem ad longum
 Verbū rē. De rōe verbī est q̄ sit in mentemoria cognita et ymago rei. li. i. di. xxvij. q. ij. **L**
 Verbū capitur quadrupliciter. ibidem **AD**
 Itē q̄ p̄tia notitia sit verbū: licet nō sit verbū verū. ostendit̄ ibidē **U**. Sed vtrū oē verbus possit gigni ab habitu. ibidem **Y**
 Item q̄ cogitatio: et ois bitus intelligēdi sit verbū. declaratur ibidem **Z** et **AA**
 Verbū q̄nc̄ dicit duos actus. vnū intellectus et aliū volūtatis. Quoz p̄nus tm̄ est verbus. licet sit cū secūdo. ibidē cōtinue vsq̄ ad **EE**
 Vtrū oīe verbū sit q̄litas mētis. ibidem **EE**
 Verbū vocale nō significat p̄cipalit̄ verbus mētale: s̄ illd̄ qd̄ ipōtat v̄bū mētale. ibi. **EE**
 Verbū in diuinis. Acquire supra. Deus
 Veritas theologica. vide Theologia
 Veritas eadem pertinet ad distinctas sciētias aggregatiuas. Potest etiā eē p̄ncipius in vna scientia: et conclusio in alia: vt declarat. In prologo. q. i. ante **J**. vsq̄ post **K**

Viatoris intellectus q̄s sit. In prologo. q. i. **L**
 Viatori est notitia abstractiua possibilis: nō intuitiua. vt habet ibidem **PP**
 Via acci p̄it dupliciter. lib. ij. q. ix. **Y**
 Videre visionē suā in v̄bo. Nec p̄positio pōt dupliciter intelligi. lib. ij. q. xxi. **J**
 Videns diuinā essentia. p̄mo videns deum et postea creaturaz alio actu videt vnū et alio alterā. lib. iij. q. xiiij. **D**. Et etiā ibidem **E**
 Visio diuine essentia an sit actus simplex: an complexus. ibidem **ff**
 In visu quid relinquat. li. ij. q. xvij. **E**. Item ibidē dicit quid sit illud: et quid nō. ibi. **ff**. Et quō recipiat in organo. ibidē **B** et **AD**
 Visibile nō causat aliqd̄ in medio: alterius rōnis ab ip̄o: s̄ eiusdē rōnis. li. ij. q. xvij. **ff** et **B**
 Tres quō aliqd̄ videt fm̄ lineā rectā et breuissimā et fm̄ lineā reflectā. Et plura alia nota ibidem que exponunt̄ clarius ibidem **ff**
 Visio. q̄rum ad primū librum. req̄re Sensus.
 Virtus moralis potest eē respectu intellectio nis. In prologo. q. x. **D**
 Scientia de virtute morali dupl̄r accipit̄ vel p̄ ea q̄ p̄cise est de moribus q̄tenus sunt in nra p̄tate. vel p̄ omni eo qd̄ tradit̄ ab autoribus in sciētis. quas appellant̄ morales. Et sic est sciētia aggregata et habitibus practiciis et speculatiuis. In prologo. q. xij. **Z**
 Virtutes tres theologicē an nec̄rio sint ponēde in viatore que possint remanere in patria ostendit̄ lib. iij. q. viij. **A**
 Virtutes theologicē quō distinguant̄. ibi. **E**
 De vnitare quarū habet̄. ibidē **R**. Et vtrū sint tm̄ tres acq̄sire sicut sūt tm̄ tres infuse. ibidē.
 Virtutes vtrū insint nobis a natura: et r̄ndet̄ fm̄ vnam opi. q̄ sic. lib. iij. q. xi. **B**. Que opt̄ impugnatur. ibidem **E**
 Virtus moralis quō nō inclināt ad actus cōtrarios vt p̄ncipiū effectiū. lib. iij. q. xi. **D**
 Quō actus p̄tutis moralis in volūtate est cōp̄tialis passiōis in appetitu sensitiuo. ibi. **R**
 Et q̄ p̄tutis est excitare passiōē. ibi. **S**
 Virtutes quō connectunt̄. ibidē. **T** et **Y** et **Z**
 Virtutes vtrum sint cōnexē. lib. iij. q. xij. **A**
 Virtutes morales h̄nt quelibet q̄nc̄ gradus de quoz distinctione. Et de virtute heroica nota plurima ibidē **B** est. li. iij. q. xij. **K**
 Virt̄ theologica accipit̄ largē strictē. ibi. **L**
 Virtutes quō sūt cōnexē int̄ se. iterū disq̄nt̄ et r̄ndet̄ fm̄ opi. q̄ est sancti Thome de q̄ttuor p̄tutib? cardinalib?. ibidē **B** est. li. iij. q. xij. **P**
 Cōtra quā arguit̄ ibidē **D**. Et ponitur alia opi. henrici de gandauo. ibidem **R**. Contra quam cōsimiliter arguit̄. ibidem **S**. Deinde ponit̄ cōtinue sn̄ia ipius doctoris q̄ talis est

Tabula alphabetica

Virtutes omnes morales conectunt in quibusdam principijs vltibus dictis. lib. iij. q. xij. **Z**
Virtus vna cu reo dicramine sufficenter inclinatur ad pmi actum alterius virtutis. ibide **V**
Virtus nlla necrio coerigit alia virtute in quo cuq gradu. ibi. **X**. Et q duo pmi gradus virtutis stant cu vicio vno alterius virtutis. ibide **V**
Tertius aut no stat cu tali vicio. ibidem **Z**
Virtutes morales et theologice quod conectunt inter se. lib. iij. q. xij. **LL**. Et quomodo aliquae copatiunt secum vitia seu vitiosos alios virtutibus contrarios. lib. iij. q. xv. **R**
Virtutes morales in tribus pmiis adibus illorū q recitant. lib. iij. q. xij. **R**. no necrio coerigunt virtutes theologicas. ibide **LL**. Et duo pmi gradus stant cu oppositis virtutū theologicarū. ibidem **DD**. Et q hoc no cōringat in tertio gradu. ibide **LL**. In quarto vero gradu coerigunt virtutes theologicas. ibidem **ff**
Virtutes theologice no necrio coerigunt oēs virtutes morales. ibi. **V**. Et q nullū vitium moralib' virtutib' oppositū secū copatiat. ibi. **ff**
Virtutes morales stricte supre copatiunt secū vitia moralia bitualia s' actualia. ibi. **KK**
Virtutes morales quod conectunt cu vitibus partis sensitivae. ibide. **LL**. Et pmo q nulla virtus moralis necrio coerigit habitū philem in parte sensitiva. ibidem et **ff**
Virtutes quod conectunt cu pudētia. ibi. **NN**
Et q nulla virtus nec eius act' sit possibilis sine pudētia. notat ibide cōclusionē prima.
Virtus moralis quilibet pot' esse sine pudētia pmo ac scdo modo dicta. ibidem **UU**
Virtus moralis quod possit et debet eē respectū obiecti supnaturalis. ibidem **BB**
Inter virtutes morales quod possit pbari distinctio specifica. ibi. **B** est. li. iij. q. xij. **V** b' b'
Virtus heroica quod repat in omi gradu virtutis declarat ibidem **KKK**
In acq'sitiōe virtutis assignant a pbo. vij. et bi. tres gradus. lib. iij. q. xv. **A**
Virtus heroica capit dupl'r. ibidem **L**
Virtus aliqua qn' debeat dici virtus heroica. ibidem. Et quod distinguat a continentia et a temperantia. notat consequēter. ibidem **D**
Virtus spūalis no potest esse subiectivae i corpore. lib. iij. q. i. **ff**
Virtus moralis potest qnari in voluntate sine pudētia. lib. iij. q. iij. **Z**. Oppositū tñ potest teneri fm aliam viā ibidem recitaram.
Preter virtutes morales natas acquiri ex actibus nostris no est necessarius alias virtutes ponere. lib. iij. q. iij. **N** et etiam **S**
Virtutes morales nate acqri ex actibus nris no infundunt in baptismo. ibidem **D**

In quattuor lib. sniarū

Virtutes theologice qualiter infundat in baptismo. et hoc preterim parvulis late disqrit ibidem: hoc est li. b. i. iij. q. iij. **D**
Virtus que est virtus quomodo acquiratur habetur lib. iij. q. x. **J**
Virtus moralia habitualia no tamen actualia stant cu virtutibus moralibus stricte sumpt' vt notatur lib. iij. q. xij. **KK**
Virtus animalis quod possit cōtinuari disquirif subtiliter. lib. iij. q. xi. **J**
Virtus. **V**irtus. **V**irtus.
De multiplici acceptione hui' dictionis vni' habetur. lib. i. dist. xliij. q. i. **D**
Vni' vt dicit vnitatem p carentia quarūcūq' partium: no importat aliqd reale additum eo quod d: vni': nec absolutū nec respectivum. importat tñ negationē pluralitatis: s' illa negatio no est in re: s' est eius quid nois. ibi. **L**
Vni' sic acceptū no est accns talis vni'. ibi. **ff**
Quod intelligēdū est q aliqua dicunt esse vni' realiter. lib. i. dist. vi. q. vnica **D**
Quid interest inter vnitatem seu identitatem numeralem: specificam: et genericam. Et vtrum sit aliq' vnitatis minor vnitatis numerali. disquiritur. lib. i. dist. ij. q. iij. **DD**
Identitas specifica vel generica no est alicuius nature vltis: sed plurium individuorum. Et quid est aliqua esse vni' specie v' genere lib. i. dist. ij. q. vi. **X**
Omne singulare siue vnus numero seipso est singulare siue vni' numero. ibidem **P**
Omnis res extra aiām est reali' singulari' vna numero seipsa et sine addito. ibidem **S**
Natura hui' concedēda est. **N**atura hui' est de se bec. et natura hui' no est de se bec. quia sunt subcontrarie. ibidem **R** et **S**
Item q natura hui' in quocūq' est: dicitur esse de se bec. ibidem **S**
Quod in vnitatis fundat relatio idētitatis. s' similitudinis et equalitatis ostendit ibide **AA**
Identitas realis sola est tanta quāta realis formalis. lib. i. dist. xxvi. q. i. **LL**
Utrū tñ sit vnus deus disquirif. li. i. di. ij. q. x. per totam. Et in centilogio. **L** cōclusionē pma
Virtus accipi' dupl'r. lib. ij. q. xij. **ff**
Virtus numeral' dicitur eēntie an ster cu pluralitate psonarū reali' distinctarū. li. i. di. ij. q. xi. **A**
Virtus subiecti theologice an sit numeralis disquirif. In plogo. q. viij. per totam.
Virtus qua deus d: vnus an sit aliqd additum deo. lib. i. dist. xxij. q. i. per totam.
Virtus et. In vnione nature hūane ad vbi: et accidētis ad subiectū qn' o'ponere respectū et qn' no: fm diuersas vias. lib. ij. q. ij. **D**
Virtus quod sit. ostendit lib. iij. q. i. **D**

Un

Unio an quid addat supra extrema. ibidez **L**
Unio nature humane cū ſūbo quō fiat. Rnde
 tur ſm vnā opi. q̄ ponit tria dicta. ibi **J K L**
Une impugnant ibidem conſequenter **A B**
Uid aut terminet illā vniōnē. habet ibi. **D**
Uniōnē terminari ad tres pſonas quō poſſit
 dupliciter intelligi declarat ibidem **P**
Unio nature hūane ſi natura humana vniret
 tribus pſonis vtrū eēt vna an plures. ibi. **D**
Uniuerſale. Quid ſit illud qd̄ imediate deno
 minat ab intētiōe vſis vel vnioci diſputat
 latiffime. lib. i. diſt. ij. q. iij. et in ſequentibus
Circa hoc em̄ recitant diuerſe et plures opi.
Prima opinio eſt dicentiu q̄ vſe eſt vera res
 extra aiām intrinſeca cui libz ſingulari: 7 de
 eētria eius: diſtincta reat̄ a quolibet ſingu
 lari 7 a quolibz alio vſi. nō multiplicabil̄ ad
 multiplicatiōnē ſingulariū 7c. Pro iſta aut̄
 opi. argumentatur multip̄ 7 variis rōnibus
 Improbaf̄ tamen lib. i. diſt. ij. q. iij. **B C D**
Secūda opi. q̄ ab aliq̄bus d̄: fuſſe ſcōti: tenet
 q̄ vſe eſt vera res ex aiām in indiduo manēs
 ſed reat̄ diſtincta ab indiduo: multiplicat̄
 ta p̄ differētiā ſbentē. Improbaf̄ aut̄ h̄ opi.
 et approbat̄ ſcōti eius. lib. i. diſt. ij. q. v. p̄ totā
Tertia opi. q̄ eſt ſcōti: tenet q̄ in re extra aiāz
 eſt natura quodāmo vſis ſcōta ad indiduiū
 p̄ d̄am ſbentē cum qua eſt eadē realiter: ſed
 diſtincta formal̄. Et hec late p̄tractatur et
 improbat̄. lib. i. diſt. ij. q. vi. per totam.
Quarta opi. aſſerit q̄ vſe eſt res vera: vna nu
 mero 7 ſingularis: ſed cōceptus mētis p̄fuſe
 rep̄tans: equaliter aut̄ reſpiciēs quodlibet
 ſingulare. vel eſt res aliq̄ua vera ſequens in
 relectōnē que eſſet ſimilitudo hec reſpiciēs
 omnia ſingularia. De qua opi. late videnduz
 eſt eodem lib. ſmo. diſt. ij. q. viij. per totam.
Quira opinio tenet q̄ vſe nullibi ſit ſubiecri
 ue: ſed ſit t̄m quoddā fictū obiectiue ex̄ns in
 anima. Et quō ſingif̄ in anima ymago rei eēt
 cognite. **Q**z̄ b̄mōi ymago ſingif̄ tā ab vno
 ſingulari q̄ a pluribus. Illud etiā fictum eſt
 obiectum cognitū: et exemplar eoruz: ſuppo
 nens p̄ ſingularibus quoz̄ eſt ſimilitudo. Et
 eſt vnum inuariatū quod predicat̄ de pluri
 bus. Et ſicut vox ex̄ institutione: ita illud fi
 ctum eſt vniuerſale ex̄ natura. vt deducitur
 ibidem hoc eſt lib. i. diſt. ij. q. viij. per totam.
Fictū aut̄ illud tale ē in eē obiectiue: q̄le ē illd̄
 cui eſt fictū in eē ſubiectiue. ibidē ante **D**
Item aliqd̄ d̄: dupl̄ fictū vel qz̄ bz̄ t̄m eſſe ob
 iectiue. licet ſibi correſpondeat aliquid in
 eſſe ſubiectiue. vel quia nihil tale ſibi cor̄r̄
 det. **P**rimo modo vſe dicit̄ eſſe fictum. ſcdo
 modo chymera et conſimilia. ibidem **D**

Sexta opinio tenet q̄ vſe 7 cōceptus mentis
 ſit vera qualitas in aia hūis eē ſubiectiue: ſi
 gnificās natural̄ qd̄ vox ſignificat ad placit
 tum inſtituēt. Et eſt tale vſe vere res ſingla
 ris. et t̄m p̄ d̄icatōem cōis. de qua ibidē **D**
Dec aut̄ opi. dupl̄ teneri pōt. vel q̄ vſe b̄mōi
 vel q̄ cōceptus mētis ſit intellectō: vel q̄ ſit
 aliqua qualitas poſterior b̄mōi intellectōne
 vt notat̄ ibidem paulo ante finem.
Ponunt aut̄ alie tres opi. a p̄dict̄ cōueniētēs
 t̄m cū tribz̄ ſm̄is in h̄ q̄ ponit̄ vſe alio mo
 ex parte rei. de q̄bus habet̄ ſaris diſſuſe. lib.
 ſmo. diſt. ij. q. viij. circa ſncipium.
Nulla res reat̄ diſtincta a ſingularibus 7 in
 trinſeca eis eſt vſis 7 cōis eis. vt deducit̄ au
 tor. lib. i. diſt. ij. q. iij. multo poſt **D**
Non eſt aut̄ ponendū vſe b̄mōi ad ſaluanduz
 p̄dicatiōnē eſſentialē: aut ſciam realem: aut
 rerum diſtinctiones. ibidem continue.
Quid intelligat̄ intellectus intelligendo bo
 minem. docetur ibidem **D**
Propter inductionē p̄pōnis vniuerſalis non
 oportet ponere vſe: qz̄ ſufficienter inducitur
 ex ſingularibus: vt habet̄ ibidem **S**
Quō autē aliqd̄ dicat̄ in eſſe multis per cōem
 naturam: docetur ibidem **C**
Promittens equum nō cōem ſed ſingularem
 equum p̄mittit̄ **X** et **Y**
Quō intelligit̄ q̄ rerū quedā eſt vniuerſalis 7
 quedam ſingularis. ibidem **L L**
Quō vniuerſalis homo et particularis homo
 ſint vnus homo. ibidem **L L**
Quō vſia ſunt incorruptibilia. ibidem
Uniuerſalitas nō poteſt attribui rebus p̄p̄
 intellectus conſideratiōem. ideoqz̄ nulla res
 qualitercūqz̄ conſiderata eſt dicenda eē vni
 uerſalis. lib. i. diſt. ij. q. viij. **A B** et **S**
Auctortas commētoris dicentis q̄ vſia nō
 ſunt res ſed ſigna predicabilia de rebus non
 vſibus ſed ſingularibus. habet̄ ibi. poſt **Z**
De ordine cognitionis vſis et ſingularis: ha
 betur lib. i. diſt. iij. q. vi. p̄ totam.
Quō autē vſia ſunt notiora ſingularibus. ha
 bet̄ ibidē **D**. et lib. i. diſt. ij. q. viij. poſt **L L**
Uniuerſale per predicatiōnē accipit̄ duplici
 dicta diſtinctione. iij. q. vi. **J**
Quō vniuerſalia ſunt vbiqz̄ et ſemp. lib. i. diſt.
 ij. q. viij. poſt **L L**. Et in eodē libro. di. xxx. viij.
 queſtione vnica **D**
Quō vniuerſale dicitur ſncipalitus ens. lib. i.
 diſt. ij. q. viij. **D D**
Uniuerſalia dicunt̄ ſubſtantie et q̄dditates.
 qz̄ ſignificant ſubſtantia. ibidē paulo ante.
Exponunt̄ aut̄ multe anctes de vſibus. ibidē
 circa finem queſtionis in ſolutionibus.

Tabula alphabetica

Uniuersalia nō solū rerū corporalū: sed etiā
spiritualū sunt. lib. i. dist. ij. q. viij. ante D

Uniuersalia nec sūt substantie nec accidentia.
q̄ sunt entia rōnis. ibidem E

Uniuersalia et secūde intentiones causantur
naturaliter sine actiuitate intellectus. Et B
quomodo docetur. lib. ij. q. xxv. D

Uniuocū disquirendū est in oibus locis ubi
facta est mentio de vli. et hoc maxime. lib. i.
distin. ij. q. iij. v. vi. viij. et. ix. Sed vtrum
generatio in diuinis sit uniuoca an equiuoca
lib. i. dist. ix. q. ij. per totam.

Uniuocatio est in voce: in conceptu: et in scri
pto. lib. ij. questione. ix. B

Uniuocum accipit multis modis. ibidem D

Uniuocus conceptus nō addit aliquid supra
uniuocatum. vt ostendit ibidem. Y

Voluntas non cogit cum deus immediate in
aliquo causat aliquem actum volendi. vt ad
longum deducit. lib. ij. q. xix. N

Voluntas vult per intellectum. et intellectus
intelligit per voluntatē et cōsimiles ppōnes
quādo et quomodo sunt vere. Et quid dicat
hec prepositio per in huiusmodi locutioni
bus. lib. ij. q. xxij. N

Voluntas an sit potētia nobilior q̄ intellectus
an e cōuerso disquiretur. ibidem P

Volitio est causa respectu cognitionis. Et B
quomodo. lib. ij. q. xxv. J

Volitio quomodo sit causa respectu cuiuscūq̄
cognitionis siue sensitive siue intellectiue
ibidem U

Voluntas respectu cuius actus sit libera et
respectu cuius nō. lib. ij. q. iij. D

Volūtas nō necessario conformatur recte rōni
in eliciendo actum. lib. ij. q. xij. DD

Voluntas humana nō semp est recta qm̄ con
format se in volito voluntati diuine. vt dedu
citur. lib. ij. q. xij. D

Voluntas quomodo possit velle malū et quō
non possit velle malum. ibidem S

Voluntas viatoris nō pōt mereri circa aliq̄d
obiectū nisi circa illud potest etiā demereri.
quōd hec ppō sit concedenda. ibidem T

Volūtas qm̄ inclinatur ad nolendū vel ad volē
dum aliquod obiectū qd̄ causat dolores vel
delectationē in appetitu sensitivo. vñ causat
tal̄ inclinatio in volūtare nōtal̄ ad longum
ibidem U. qd̄ est singulariter aduertēdū.

Volitio et nolitio est duplex. lib. ij. q. xij. D

Voluntas beata vtrū necessario fruatur deo
lib. ij. q. xij. A. Et quō moueat. ibidem ff
Et quō voluntas etiā viatoris possit moueri
contra iudicium recte ratiōis et plura id ge
nus alia notantur ibidem. B

In quattuor lib. sniarū

Voluntas contingenter ne an libere fruatur
sine vltimo. lib. i. dist. i. q. vi. per totam.

Voluntate ne pater in diuinis filium genuit
an natura. lib. i. dist. vi. q. vnica. per totam.

Voluntas vtrum sit pncipium productiuum
spiritus sancti. lib. i. dist. x. q. i. A

Voluntatis actus aliquis an possit esse meri
torius sine charitate aiā formalr informan
te. querit lib. i. dist. xvij. q. ij. A

Voluntas dei vtrū sit cā hma et immediata
oim̄ eoz que sunt. lib. i. dist. xlv. per totam.

Volūtas diuina vtrū p quācūq̄ potētia creat
ture possit impediri. lib. i. dist. xlv. q. i. A

Volūtas dina an semp impleat: et an possit p
rōem naturalem pbari. li. i. di. xlvj. q. ij. A

Voluntas creata an quelibet teneat se con
formare diuine volūtati. et quomodo. doceat
lib. i. dist. vltima. q. vltima per totam.

Plura vide supra deus in verbo voluntas. et
sūt in supradictis questionibus.

Vox vel conceptus aliq̄n significat vnum et
connotat aliud. lib. ij. q. iij. S

Plura require supra Signum.

Vti quid sit. quid differat a frui. et an deo ste
vtendum. lib. i. dist. i. q. i. per totam.

Sequunt quedā que forte ex arte aliū sibi
locū expeterēt: sed in hac materia malūmus
commoditari et vsui q̄ morositati infirmire.

Vps ē fili' adopti
uus. Quomodo hec ppō pōt cōs
cedi. lib. ij. q. ix. BB

In xpo quō fuit tristitia. lib. ij. q.
xij. S. Et vtrū fuit in ipso aliq̄ rebellio int̄
vires superiores et inferiores. ibidem T

DDea quid sit. et
quecūq̄ de ea disquiri possūt la
te annotata sunt supra deus in
verbo ydea. req̄re ibidē p omnia

Ymaginis noie qd̄ intelligat et in q̄bus cōue
niat cū vestigio: et in q̄bus differat ab eodez.
vide lib. i. dist. ij. q. ix. p totā. Disquirunt enim
ibidē vtrū creatura ronalis sit ymago trinis
tatis. in principio questionis.

De ymagine aut fictitia vli in aio. q̄re supas
Uniuersale in recitatione opi. quinte.

Hec sunt que in hoc ope anōtāda diximus
p̄ter que sibi quisq̄ facile plura annotauerit p
indices litterarios in marginibus positos.

Finis vtriusq̄ tabule huius operis.
Deo gratie.

Faint, illegible text in the upper left column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text in the lower left column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text in the right column, possibly bleed-through from the reverse side of the page.



iste liber est magy hiez, desandoval
magy hiez, de J
sandoval

Prologi sententiarū

Questio

Argutissimi atq; ingeniosissimi tā philosophicariū
q̄ theologiarū difficultatū dilq̄stiois magy Guilhel
mi de oclā anglic: sup quattuor libros sententiarū sub
tilissime questioes earūdeq; decisioes cū quātis ma
ximis fieri potuit labore atq; solertia correte: diuino
vt precor, auspicio incoant. Et p̄mo sup ploguz dicit
rum librorū: vbi cōnumeratis tāz p̄ncipalibus q̄stioni
bus q̄ quattuor sūt q̄ octo illis conexis: duodeciz mo
net 7 dissoluit questioes. Questio p̄ma feliciter incipit

et vnus: ergo p̄t euidenter cognoscere illam
veritatē: 7 eadē rōne alias vitates theologiarū
cas nō p̄mas. Circa istaz. q. p̄mo exponēdi
sunt aliqui termini positi i q̄stione: 7 p̄mo qd
importet p̄ intellectū viatoris. Scdo quid vo
cetur noie notitiē euidētis. Tertio qd p̄ vira
tē theologica. Quarto ē p̄ncipaliter ad q̄stio
nē respondendū. Circa p̄mū ē sciendū: q̄ i
tellectus viatoris ē ille: q̄ nō habet notitiā in
tuitiua deitatis sibi possibile de potentia dei
ordinata. Per p̄mū excludit̄ intellectū beato
rum: q̄ habet notitiā intuitiua deitatis. p̄ scd̄z et
cludit̄ intellectū dātorū: quib⁹ talis notitia
nō ē possibilis de potētia dei ordinata: Quis
sit sibi possibilis de potētia absoluta. Circa
scdm sciendū q̄ sit notitia euidens. dico: q̄ no
titia euidēs ē notitia alicui⁹ veri cōpleri ex no
titia terminorū incomplexorū mediate vel ime
diare nata sufficienter causari. ita scz: qn̄ noti
tia incomplexa aliquorū terminorū: siue sint ter
mini illi⁹ p̄positiois: siue alteri⁹: siue diuerfas
rū p̄positiois: i quocūq; intellectu habēti talē
notitiā sufficienter causat vel ē nata causare:
mediate vel imediate notitiā talis complexi
tūc illud cōplexū euidēter cognoscit̄. Ex isto
sequit̄ q̄ notitia euidēs ē i plus q̄ sciētia itel
lectus vel sapiētia: q̄ p̄positio aliqua contin
gēs p̄t euidēter cognosci: 7 tñ talis notitia
nō ē sciētia: nec intellectus: nec aliq̄s istoz ha
bitū quos p̄t p̄s. vi. et bicorū. Si dicat̄
q̄ notitia cōtingētis v̄tatis nunq̄ sufficienter
causat̄ ex notitia terminorū icōplexorū: q̄ tūc
sciret̄ cognitis terminis: 7 omē tale est p̄mū
p̄ncipiū 7 p̄ se notū: s̄z p̄b. i. posterior. s̄ nul
la veritas cōtingēs ē p̄ se nota: ergo. Dicē
dū: q̄ p̄positio per se nota ē illa q̄ scit̄ euiden
ter ex quacūq; notitia terminorū istū⁹ p̄positio
nis: siue abstractiua: siue intuitiua. S̄z de p̄po
sitione cōtingētī nō ē hoc possibile: q̄ aliqua
notitia t̄miorū sufficit ad causādū notitiā cui
dentes veritatis cōtingētis. s̄ intuitiua: sicut
postea patebit. Aliq̄ aut̄ n̄ sufficit. s̄ abstracti
ua. Unde si aliq̄s videat̄ intuitiue sortē 7 albe
dinē existentē i sorte: p̄t euidēter scire q̄ sortē
est albus. Si aut̄ tñ cognoscit̄ sortē 7 albe
dinē existentē i sorte abstractiue sicut p̄t ali
quis ymaginari i absentia eorū: non sciret̄ eui
dētē q̄ sortē est albus. 7 ideo nō ē p̄positio
p̄ se nota. Circa tertiū sciendū ē: q̄ oēs veri
tates necessarie viatorū ad eterna beatitudinē
habēda: sunt v̄tates theologice. hoc p̄z p̄ be
atū Aug. xiiij. de trinitate. c. i. sic dicētē. Non
itaq; quicq̄d sciri p̄t ab hōie i b̄nantis rebus:
vbi p̄mū supuacue panitatis et norie curios
sitatis ē: huic sciētie tribuo: s̄ id tñ modo. vbi

E ad 1^m

D ad 2^m

E

S ad 3^m

A
Questio p̄m
p̄ncipalis.

Arguitur p̄mo
q̄ nō.

Secundo.

Tertio.

25
In oppositum.

Circa prolo
gum p̄mū libri sententiarū. Quero p̄mo. Vtruz
sit possibile intellectui via
toris habere notitiā cui⁹
dētē de veritatibus theo
logis. Nō. quia euidēs notitia veritatis
theologicē nō p̄t haberi sine distincta notis
tia deitatis sub p̄p̄ia rōne deitatis. S̄z talis
est impossibilis intellectui viatoris: ergo. ma
ior. p̄z. q̄ indistincta notitia non sufficit. q̄ si
sic: cū illa sit nobis possibilis ex puris natura
libus. sequit̄ q̄ nos ex puris naturalibus pos
semus habere notitiā euidētē de veritatib⁹
theologicis: quod est manifeste falsū: ergo ad
euidētē notitiā veritatis theologice: requir
tur distincta notitia deitatis. minor. p̄z. q̄ no
titia sub p̄p̄ia rōne deitatis cū sit obiectū in
finitū 7 b̄nifici sub rōne b̄nifici ē beatifica: s̄ ta
lis notitia est impossibilis intellectui viatoris: q̄.
Scdo sic. si intellectū viatoris haberet noti
tiā euidētē de veritatibus theologis: aut
ille v̄tates essent sibi p̄ se note: aut p̄ alia sibi
notiora. Nō p̄mo mō: q̄ tūc cognoscerēt cō
gnitis terminis. Nā tales p̄positioes q̄ sūt p̄
se note cognoscūt̄ ab om̄i app̄hendēti termi
nos: 7 ita essent cui⁹libet app̄hendēti termi
nos: naturalit̄ note qd ē manifeste falsū. Nec
scdo modo: q̄ illa notiora aut essent simpliciter
notiora: aut tñ sibi. Nō p̄mo mō: q̄ nulla ē p̄
or̄ illa: deus ē trinus 7 vn⁹: cū nō sit mediū in
deū 7 tres p̄sonas: cui⁹ p̄t possit̄ illud p̄dicatū
i esse. Nec scdo mō: q̄ nihil posterius p̄t duc
cere i notitiā euidētē illius p̄oris: deus ē tris
nus 7 vn⁹. Tertio sic. notitia euidēs de v̄i
tatib⁹ theologis ē p̄fectissima possibilis ha
berī de aliqua veritate: s̄ talis notitia nō est
possibilis viatorū de illis veritatib⁹: q̄ tūc be
atus nō haberet notitiā p̄fectiorē de eis q̄ vi
ator: qd est falsū. In oppositū. potens app̄
hendere determinate terminos alicuius p̄po
sitionis necessarie p̄ se: p̄t euidēter cognosce
re illā v̄tate: q̄ si sit p̄ma cognoscit̄ cognitis
terminis. si nō p̄ma: cognoscit̄ p̄ primā: s̄ via
tor: p̄t determinate cognoscere (salte abstracti
ue) terminos istius veritatis: deus ē trin⁹



fides saluberrima q̄ ad verā vitā ducit gignit: nutrit: defendit: et roborat. Et isto sequit: q̄ alique v̄itates naturalit̄ note vel cognoscibiles sūt theologicales: sicut q̄ de? ē: q̄ de? ē sapiēs: q̄ deus ē bon?: et ille sūt necessarie ad salutē. Relique sūt supnaturaliter cognite: sicut de? ē trin?: icarnat?: et h̄mōi. S; h̄ p̄t argui. Quia ois p̄positio naturaliter cognoscibilis p̄tinet ad aliquā sciētiā naturalit̄ iuentā. S; eadē v̄itas nō p̄tinet ad distinctas sciētiās: q̄ nulla v̄itas naturaliter cognoscibilis ē theologica. Præterea illa v̄itas q̄ p̄t p̄bari aliq̄d subiectū: i q̄d p̄dicatū habet resoluī tāq̄ p̄ mediū: p̄tinet ad sciētiā de isto subiecto q̄d est mediū: et nō ad sciētiā q̄ ē de subiecto v̄itatis p̄bande: s; tales p̄positiones de? ē sapiēs: bon?: et h̄mōi: p̄t p̄bari p̄ ens tāq̄ p̄ mediū: sic arguēdo. om̄e ens ē bonū: de? ē ens q̄ deus ē bon?. q̄ ille v̄itates p̄tinet ad sciētiā de ente: et nō ad sciētiā de deo. Cōfirmat: q̄ iste sūt passiōes ens: q̄ v̄itates q̄ ex istis cōsequuntur p̄tinet ad sciētiā de ente: et ad nullā aliā sciētiā. p̄na p̄t: q̄ eiusdē sciētie ē cōsiderare subiectū: et passiōes ei?: q̄ ad nullā sciētiā p̄tinet cōsideratio de passiōe: b; nisi ad quā p̄tinet cōsideratio de subiecto. Præterea: ea: i. posterior. Nō p̄tingit demonstrāre descēdere de genere i gen?. S; si eadē veritas p̄tinet ad distinctas sciētiās: cōtinget p̄ principia vniūs sciētie p̄bare cōclusiones alterius: et hoc ē descēdere de genere i gen?. q̄. Ad primū istoz ad p̄sens dico: q̄ sciētia dupliciter accipit. vno modo p̄ collectiōe multoz p̄tinētū ad notitiā vni? vel multoz determinatus ordinē habentiū: sciētia isto modo dicta cōtinet tā notitiā incōplexā terminoz: q̄ notitiā cōplexā: et hoc principioz et cōclusionū: cōtinet etiā reprobatōes: errores: et solutiōes falsoz argumentoz. cōtinet etiā diuisiōes necessarias et diffinitōes vt frequēter: et de sciētia illo modo dicta dī cōiter q̄ i ea ē triplex mod? p̄cedendi. s. diuisiū: diffinitiu?: et collatiū: q̄ quis h̄ nō sic verū nisi q̄n i ea determinat̄ de aliquo habēte sub se multas spēs: illo modo accipit sciētiā p̄ cōpilationib; auzoz et p̄bi. Sic accipit sciā p̄mo p̄hificoz q̄n dī: q̄ ad nullā sciētiā p̄tinet arguere q̄ negāre p̄ncipia: et i. posteriorū vbi dī: q̄ nullū sciētie ē p̄bare sua p̄ncipia et. ii. metaphisice. posteriorū uestigatio p̄ouit ē solutio dubioz. Sic etiā accipit sciā q̄n dī. liber metaphisice: vel liber posteriorū ē vna sciētia. et sciā illo modo nō est vna numero: s; cōtinet multos habit? nō tm̄ spē: s; etiā frequēter genere distinctos: ordinē tm̄ aliquale iter se habētes p̄pter quē ordinē speciale quē nō h̄nt ad alia

Arguitur primo

Scō.

Confirmatio.

Tertio.

Ad primū.

*distintio
quō sciētia
capitur p̄
lectiōne mul
tozū. v. q̄
habēt existē
tā i genēre
naturalit̄.*

scibilia et cognoscibilia p̄nt dici vna sciētia: et illo modo capiēdo sciā nō ē icōueniēs eadē v̄itate p̄tinere ad distinctas sciās. etiā naturalit̄ iuentas: q̄ eadē cōclusio i distinctis sciētijs p̄ distincta media p̄t euidēter p̄bari: siue possit demonstratiōe potissima p̄bari i illis siue nō nō multū curo: q̄ illa sciā nō solū cōtinet demonstratiōes p̄prie dictas: s; etiā alias p̄bationes quas cūq; euidenter. Potest etiā eadē v̄itas cē p̄ncipiū i vna sciā: et cōclusio i alia: et h̄ maxime q̄n aliquid q̄d determinat̄ i vna sciā cōtinet: sicut iseri? sub aliquo determinato in alia sciā: sicut ē de ente de quo determinat metaphisic?: et de deo d quo determinat theolog? Quā eadē v̄itas possit p̄tinere ad distinctas sciētiās. p̄ p̄ cōmentato: ē. i. p̄hificoz cōmēto penultimo q̄ vult q̄ p̄hificus p̄bat substātiās separatas eē: et metaphisicus supponit eas eē. si militet fm̄ aliquos deū eē nō tm̄ p̄bat i sciā supnaturali: s; etiā i metaphisica. Similiter ponēdo q̄ h̄ nō ē possibile de sciētijs naturaliter acq̄sitis: tm̄ eadē v̄itas p̄t p̄tinere ad aliquā sciā p̄prie dictā: et aliā sciā large dictā p̄ firma adhesionē: sicut theologia ē p̄ maxima sui p̄re: sicut postea patebit. Aliter accipit sciā p̄ habitu existente i genere qualitatīs distincto q̄ alios habit? intellectuales. s. i. intellectū: sapiētiā: artē: et prudentiā: et illo modo eadē veritas nō p̄tinet ad distinctas sciās: quia vni? cōclusionis nō ē nisi vna sciā illo modo dicta: q̄ quelibet talis sciētia ē vna res numero: nō p̄tinēs notitiā aliarū p̄missarū: nec plurimarū cōclusionū. Et si dicat q̄ fm̄ p̄dicatā eadē cōclusio p̄t p̄ diuersas p̄missas demonstrari saltē demonstratiōe q̄: s; distincte demonstratiōes causant distinctas sciās: q̄ eadē cōclusio p̄tinet ad distinctas sciētiās illo modo dictas. Dico q̄ nō semp̄ disticte p̄missas causant distinctas sciētiās: q̄ sicut idē calor spē p̄t p̄duci a distinctis causis specie distinctis scz ab igne et sole: ita eadē sciētia fm̄ spēm p̄t causari a distinctis p̄ncipijs et p̄missis: sicut magis post patebit. Ad scōm dico q̄ eadē v̄itas p̄tinet p̄t ad vtrāq; sciētiā p̄mo modo dictā: et si dicat q̄ tūc ille due scie eēt vna sciā: sic sciā de aia: et sciā de aia intellectiua sūt vna sciā. Dico q̄ nō opz q̄ ille due scie faciāt vna sciām illo modo dictā nisi scie eēt p̄cise de subiecto istius v̄itatis et nō cōsiderat̄ nisi passiōes debito modo ordinatas. Si aut̄ iste scie cōsiderat̄ multa tā subiectū q̄ passiōes nō habentia ordinē debitū requisitū ad vnitatē scie: tales nō faciūt vna sciām: sicut ē de metaphisica et theologia q̄ theo. cōsiderat̄ multa tā subiecta q̄ passiōes q̄ nō p̄tinet ad metaphisicā. Ad p̄firma

3

Ad scōm.

Ad p̄firmat.



tionez concedo q̄ iste sunt passiones entis: et ideo pertinent ad metaphisicas. Sed cū hoc stat q̄ pertinet ad alias sciētias. Similit̄ dicitur q̄ tales veritates sic pbātes passiōes ētis de deo pertinent p̄cise ad metaphisicā: tñ oēs veritates enūciātes passiones p̄prias de deo solo r̄ sub p̄pria ratiōe deitatis virtualit̄ p̄tentas s̄m modū loquendi sic arguentiū: pertinet ad sciētias de deo sub p̄pria rōne deitatis. sicut tales veritates deus est trin⁹. deus est infinitus. deus est causa oīm s̄ma. deus est act⁹ p̄p̄rius. r̄ sic de multis alijs veritatib⁹ enūciātib⁹ de deo passiones soli deo cōueniētes r̄ cōrētās in deo s̄m ratiōe p̄pria deitatis s̄m eos ergo ista p̄tinent ad sciētiam de deo sub p̄pria ratiōe deitatis. Si dicat q̄ ille passiones demonstrātur de deo in metaphisica. r̄ ideo nō p̄tinet ad theologiā. Hoc nō valz: q̄ ille passiones nō demonstrātur in metaphisica: nisi demonstratiōe q̄: sed demonstratiōe p̄pter qd̄ demonstrātur de deo in theologia sub p̄pria rōe deitatis mediāte vel imediāte. etiā s̄m eos: r̄ vltimo in rōes deitatis resoluūtur. Si ergo p̄ hoc q̄ demonstrātur de deo in metaphisica demonstratiōe q̄: p̄tinet ad metaphisicā multo magis q̄ demonstrātur de deo sub rōe p̄pria deitatis demonstratiōe p̄pter qd̄ s̄m eos pertinet ad sciētiam de deo sub p̄pria ratiōe deitatis.

Si dicat q̄ tūc idē habitus numero eēt metaphisicus r̄ theologicus. Dico s̄z p̄dicta q̄ accipiēdo habitū metaphisicū r̄ theologicū sicut cōiter accipitur. et quomō loquimur modo: neut̄ est vnus nūero: sed p̄tinet multos numero specie r̄ genere distinctos: r̄ idō habit⁹ ille quo cognoscit̄ illa veritas deus est vn⁹: q̄ p̄tinet ad metaphisicā r̄ ad theologiā: nec est metaphisicus nec theologicus: sicut nō est cōcedēdū q̄ hō est exercitus vel popul⁹: nec domus est ciuitas vel villa: ita habitus ille nec est metaphisicus nec theologicus. Si tñ p̄ habitū esse metaphisicū vel theologicū intelligit̄ illū habitū pertinere ad metaphisicū: vel theologicū: pōt p̄cedi q̄ idē habitus est metaphisicus r̄ theologicus. Cōcedo enī: q̄ idē habitus numero est pars habitus metaphisici r̄ etiā theologici: sicut homo est pars populi vlt̄ exercitus. Ad tertius dicendū q̄ p̄bs loq̄tur de sciētias distinctis habētibus omīa distincta subiecta: et oēs passiōes distinctas. Et de talibus verū est q̄ non cōtingit per principia vnus sciētie demonstrari conclusionē alteri sciētie. quādo autē subiectū vnus sciētie cōtinet sub subiecto alterius sciētie: tūc bene cōtingit: vt patet per ip̄m ibidez: quia sciētias sic le habētes excipit ab illa regula vel condi

tionē: sic aut̄ est in p̄posito q̄ deus qui est subiectū partiale theologie p̄tinetur sub ente: qd̄ est subiectū alterius sciētie. Si dicatur q̄ p̄bs nō excipit nisi sciētiam subalternāte r̄ sub alternāte: sicut p̄z ibidē. Dicēdū ē q̄ per hoc q̄ excipit sciētiam subalternāte r̄ subalternāte. etiā itēdit excipere quīs nō exprimit quaf dā alias aliter sibi subordinatas. Unde sciendū est q̄ nō est incōueniens theologiā quātū ad aliquā sui partē subalternari metaphisice vel eōuerso ad modū quo medicina quo ad aliquā sui partē subalternat̄ geometrie: sicut p̄z per p̄b̄m primo posterior. Dico ergo ad questionē q̄ p̄cise nō intelligo questionē de notitia evidenti scientifica: sed de notitia cui dēnti in cōmuni: q̄ quedā veritates theologi ce supernaturaliter cognoscibiles sunt necesarie. et quedā cōtingentes: q̄ nec naturaliter nec supernaturaliter possunt sciētifice cognosci. Similiter intelligo q̄ p̄cise de veritatibus supernaturaliter cognoscibilib⁹ siue sint necessarie siue cōtingentes. Dhs visis circa q̄stionē sic procedā. P̄mo ostendā q̄ intellectus noster etiā p̄ statu isto: respectu eiusdem obiecti sub eadē rōne p̄sentati pōt habere duas notitias incōplexas specie distinctas: quārū vna pōt dici intuitiua: et alia abstractiua.

Secūdo q̄ talis duplex notitia respectu dei sub p̄pria rōne deitatis ē possibilis. Tertio q̄ vtraq̄ ē separabilis ab altera. Quarto ex hoc cōcludā q̄ notitia abstractiua deitatis ē viatori possibilis. Quinto respōdebo ad formā q̄stiois. Sexto mouebo aliq̄ dubia r̄ solūnā ea. Ad demonstratiōne p̄me cōclusionis p̄mo p̄mittā aliq̄s distinctiōes r̄ conclusiōes p̄ambulas. scōdo p̄babo cōclusionē p̄ncipalit̄ intēta. Est ḡ p̄ma distinctio. Inter act⁹ intellectus sunt duo act⁹. quorū vnus ē apphensiu⁹ r̄ ē respectu cuiusq̄ qd̄ pōt terminare actū potētie intellectiue siue sit cōplexū: siue icōplexū q̄ nō solū apphēndim⁹ icōplexa. s̄ etiā p̄positiones: demonstratiōes: tā necessarias q̄ possibiles. r̄ etiā vniuersaliter oīa q̄ respiciūtur a potētia intellectiua. Alius act⁹ pōt dici act⁹ iudicatiu⁹: quo intellect⁹ nō tñ apphēdit obiectū: s̄ etiā illi assentit vlt̄ dissentit. r̄ ille act⁹ tñ ē respectu cōplexi: q̄ nulli assentim⁹ p̄ intellectū nisi qd̄ verū existimam⁹: nec alicui dissentimus: nisi qd̄ falsum reputam⁹. Et sic p̄z q̄ respectu cōplexi pōt eē duplex act⁹. s̄. actus apphēnsiu⁹: r̄ iudicatiu⁹. Hoc p̄batur: q̄ aliq̄s pōt apphēdere aliquā p̄positionē: r̄ tñ ei nec assentire nec dissentire. sicut p̄z de p̄positionibus neutris: quib⁹ intellect⁹ nō assentit nec dissentit: q̄ aliq̄ nō essent sibi neutre. Similiter

Resolutio. q.

distinctio. in
ris actus
intellectus.

Prologi

Primi sententiarum

laicus nesciens latinū: multas pōt audire p^o positiones i latino: quib^o nec assentit nec dis sentit. 7 certū ē q^o intellect^o pōt assentire vni ppositioni 7 dissentire alteri: ergo. Secūda distinctio ē: q^o sicut respectu cōplexi est duplex act^o: ita respectu cōplexi ē duplex habit^o cor^o respondens: vn^o scz iclinās ad actū apprehēsiuū. alius iclinās ad actū iudicatiuū. Illa di stinctio p^oz: qz aliquis post multas apprehen siones alicuius ppositionis q^o est neutra: ma gis sentit se iclinatū ad apprehendēdū 7 co gitandū de illa ppositione q^o prius: ergo ha bet habitū iclinantē ad actū apprehensiuū. Q^o aut sit habit^o iclinans ad actū iudicati uum. p^oz per p^oim. vi. et bicozū vbi p^onit itel lectū et scientiā 7c. Prima ergo conclusio preambula est ista q^o actus iudicatiuus respec tu alicui^o cōplexi presupponit actū apprehē siuū respectu eiusdē. Dec p^oatur: qz null^o ha bitus iclinat ad act^o alterius habit^o nisi me diante actū p^oio: ad quē primo iclinat. p^oz per exemplū: qz habitus p^oicipij nūq^o iclinat ad actū sciendi aliquā cōclusionē nisi mediā te actū p^oio p^oicipij istius ad quē iclinat. Sed habitus apprehensiuus iclinat ad actū iudicatiuū: q^o primo iclinat ad actū p^oiuū ap prehensiuū: 7 p^o cōsequēs simul sunt illi actus et actus talis apprehensiuus pōt esse sine iud icatino: s^o nō ecōuerso. 7 ergo est p^oior natu raliter: et ita alius presupponit ipsum. minor p^oz per experientia: qz ponat q^o aliquis primo frequenter cogitet de aliqua ppositione sibi neutra: ita q^o p^opre iclinat ad cogitandū de ista ppositione sibi neutra. et postea incipiat assentire illi ppositioni: ille sentit se p^optum ad assentiendū illi ppositioni: post primū as sensum tū ad cogitandū de ea: si istā p^opritu dinē non habet p^ocise ab aliquo habitu dereli cto ex isto vnico assensu: qz si nunq^o cogitasset de ea prius: nō ita p^opre iclinaret: ergo ha bet istā p^opritudinē salte^o partialit^o ab habi tu p^os acq^osito ex actibus apprehensiuis: ergo tūc iclinat ad actū p^oiuū. Cōtra istā cōclusi onē p^o istari. p^omo qz tūc i eodē intellectu eēt simul duo actus intelligēdi. Similiter v^o: qz minor p^oncipialis rōnis sit falsa: qz qn aliq^os ha bitus iclinat ad actū alteri^o habit^o: act^o p^omi habit^o ē causa sufficiens act^o secūdi. p^oz p^o exem pli. Nā qz habit^o p^oncipij iclinat ad act^o cōclu sionis: iō act^o p^oncipij est cā sufficiens ad sciēdū cōclusionē. Si ergo habit^o ap^ophēsiuū iclinat ad actū iudicatiuū mediāte actū p^oio: act^o ap^ophēsiuū ē sufficiens cā ad actū iudicatiuū: et ita q^ocūq^o apprehēderet aliquā ppositionē: ista sim assentiret eidē vel dissentiret: q^o est ma

nifeste falsum. Tertio. probatio illius minoris nō valet: qz talis qui primo cogitat frequēter de aliqua ppositōe sibi neutra: 7 postea assen tit ei: virtute habitus p^omo acq^ositi ex actib^o apprehensiuis nō assentit illi ppositiōi. sed vir tute illius ppositiōis virtute cui^o assentit pri mo illi ppositioni: qz nō habet aliquod p^onci piū: ex quo sequit^o illa ppositiō q^o prius nō ha buit: vel aliquā auctoritatē: vel rōez: p^opt^o quā nūc p^omo assentit. 7 ita iste habit^o p^omo acq^osit^o nō iclinat ad actū assentiēdi. qz si talis nō re cordaret de p^omissis vel auctoritate p^opt^o quaz nūc p^omo assentit: nō iclinaret ad assentiēdū sed tūc ad cogitandū de ea. Ad primū dico 7 cōcedo q^o in eodē intellectu sunt simul plures actus intelligēdi. 7 hoc nō tūc est verū de acti bus ordinat^o: sicut se habēt act^o apprehensiuū et iudicatiuū: sed etiaz de actib^o disparatis: sicut post dicit^o. Illā cōclusionē generalē p^obo: qā ois act^o posterior naturalit^o actu amōis: disti guit^o realit^o ab actu p^oior naturalit^o eodē actu amōis. Sed p^oterius pōt diligere sortē: 7 scire se diligere sortē. ille act^o sciēdi terminatus ad il lud cōplexū. petrus diligit sortē. est naturalit^o posterior isto actu amādi. qz act^o amādi pōt eē sine eo: 7 nō ecōuerso. q^o est naturalit^o p^oior: et iste act^o sciēdi est simul cū actu amōis. Sed iste act^o amādi p^osupponit notitiā incōplexaz sortis: vel aliquā aliā: 7 est simul cum ea: q^o isti tres act^o sunt simul: duo in intellectu 7 medius in volūtate. 7 ideo cōcedo q^o duo act^o intellect^o possunt simul eē in intellectu. Ad scōm. nego maiorē: qz nō sufficit q^o sit cā p^oialis p^oz: qz ha bitus vni^o p^omissē mediāte actū p^oio iclinat ad actū sciēdi cōclusionē. 7 tūc ille act^o nō est causa sufficiens: s^o bene cū actu p^omissē alterius neut^o tūc se sufficit: 7 g^onalit^o sufficit q^o sit causa mediata salte^o p^oialis. p^oz de habitu respectu termini: 7 de actu cōclusiōis. Ad aliud dico q^o talis habēs habitū acq^ositū ex actib^o p^ocedē tib^o assensum. bene assentit hīs postea v^oture p^oncipij v^ol^o auct^orat^ois. virtute cui^o p^omo assentit nō tūc totalit^o: s^o p^orialit^o: qā si talis eq^olit se bēret ad p^oncipiū 7 ad auct^oratē: 7 nunq^o p^os cogitas set de ista ppositiōe. manifestū est q^o nō ita fa cilit^o nec toties assentiret illi ppositioni: sicut post intēsum habitū acq^ositū ex actib^o p^ocedētibus. q^o hitus ille aliq^od facit. Cū sciēdū q^o itel lectū assentire cōclusiōi v^oture alicui^o pōt esse duplicit^o: vel qz illud aliud est cā assensus. 7 sic v^oture talis act^o apprehensiuū intellect^o assentit tali cōclusiōi etiā mediāte. sicut intellect^o v^oture dei dicit^o assentire tali cōclusiōi: qz de^o est cā effectiua talis assensus: 7 s^om aliquos etiā itel lect^o est cā effectiua ipsius. Alii intellect^o assens

Distinctio 2^a
et ista nō
habuit ita
v^oty.

Prima cōclusio

Cōtra conclusio
nē arguitur p^oio.
Secūda.

2^a cō.

Ad primū ar
mentum.

Probat cōclu
sio incidētiā.

Ad scōm.

Ad tertium.

te alicui cōclusioni virtute alteri? tāq̄ virtu-
 te illi? cui magis assentit: et sic nō assentit d̄tu
 te alicui? act? appbēsiu: cū hoc tñ stat q̄ act?
 appbēsiu? sit causa effectiua illius assensus.
 Ex ista sequit scda cōclusio. Omnis act?
 iudicatiu? p̄supponit i eadē potētia notitiā i:
 cōplexā terminoz: q̄ p̄supponit actū appben-
 siuū: et act? appbēsiu? respectu alicui? cōple-
 xi: p̄supponit notitiā incōplexā terminoz fm
 cōmentatorē tertio de aia cōmēto. xxi. vbi dis-
 tinguir duos act? intellect? scz formationē: et
 fidē. dicit em̄ sic. Res i q̄b? reperit falsū et ve-
 rū. i. i quib? iuenit falsitas et veritas. i eis ē aliq̄
 cōpositio ab intellectu materialit̄ q̄ p̄mo itelli-
 git simplicia. postea subdit. intellect? em̄ p̄mo
 itelligit illa simplicia: postea cōponit ea. Ex
 ista aucto. p̄ q̄ intellect? nullā p̄positionē pōt
 formare v̄l appbēdere: nisi p̄us itelligeret sim-
 plicia. i. cōplexa Itē cōmēto. xxi. dicit sic. Q̄
 facit hec simplicia intellecta cōvniū p̄ cōpositi-
 onē: postq̄ essent multa: intellect? em̄ materia-
 lis ille p̄siderat intellecta simplicia: et cōponit
 similia et diuidit diuersa. opz em̄ vt̄us appb-
 bēdes simplicia et cōposita sit eadē. Tertia
 cōclusio. Null? act? pris sensitine ē cā ime-
 diata et p̄xima nec p̄ialis nec totalis alicui?
 act? iudicatiu? ipsi? intellect?. H̄ cōclusio pōt p̄
 suaderi: q̄ q̄ rōe ad aliquē actū iudicatiuū suf-
 ficiūt illa q̄ sūt i intellectu tāq̄ cāe p̄xime et im-
 mediate. eadē rōne et ad oēm actū iudicatiuū
 S̄z respectu alicui? act? iudicatiu? sufficiunt
 ea q̄ sūt i intellectu tāq̄ cāe p̄xime. s. respectu
 cōclusionis: q̄ si sit i intellectu act? sciēdi p̄mis-
 sas statim scit cōclusio om̄i alio circūscripto:
 q̄ ad om̄ē actū iudicatiuū sufficiūt ea q̄ sūt i
 intellectu tāq̄ cāe p̄xime. P̄terea. ex quo cāe
 q̄ sūt i pre intellectiua sufficiunt: frustra ponūt
 alie cāe. Hijs p̄missis p̄bo p̄mā cōclusionē
 sic. ois notitia incōplexa aliquoz terminoz q̄
 pōt eē cā notitie euidētis respectu p̄positiois
 cōposite ex terminis aliquib? distiguit s̄z spe-
 cie a notitia incōplexa istoz terminoz: q̄ noti-
 tia quātūcunq̄ intendat nō pōt esse causa ta-
 lis notitie euidētis respectu p̄positiois eius-
 dez. s̄ p̄z q̄ illa q̄ sunt eiusdē rōis et eq̄ p̄fecta
 possunt in eodē passo equalit̄ disposito h̄ie eff-
 fect? eiusdē rōis. vii. thop. s̄z certū est q̄ intel-
 lect? pōt h̄ie notitiā incōplexaz. tā de sorte: q̄
 de albedine. cui? virtute nō pōt euidētē cogno-
 scere an sit albus vel nō: sicut et p̄p̄cientiā p̄z
 et p̄ter illā pōt h̄ie notitiā ituitiuz. virtute cui?
 pōt euidētē cognoscere q̄ sortes sit albus (si
 sit albus) ergo pōt h̄ie de istis duas notitias
 incōplexas. quaruz vna pōt esse causa notitie
 euidētis illi? p̄positiois p̄tingētis: et alia quā

tūcunq̄ intēdat nō: q̄ spē distingunt. Cōfir-
 mat p̄ p̄bm. i. posterioz. vbi dicit: q̄ nullū sensu-
 biliū: cū est extra sensum: scim? et. vi. et. bi. ca. x.
 Cōtingētia aut̄ aliū se habere: cū est sensum fiāt
 tūc latēt si sunt vel nō sunt. S̄z nūc ex istis au-
 ctoritātib? p̄z: q̄ de sensibili etiā pro statu isto
 de quo loquit p̄bs: est possibilis alia notitia i:
 cōplexa. virtute cui? pōt sciri euidētē si sit vel
 nō sit. et tñ certū est q̄ de sensibili et cōtingenti
 aliū se h̄ie: q̄n est extra sensum: et extra specula-
 ri est possibilis intellectu aliq̄ notitia incōple-
 xa: virtute cui? nō pōt euidētē sciri an sit vel nō
 sit. Nec valet dicere q̄ notitia incōplexa
 istoz nō sufficit ad euidētē notitiā illi? veri-
 tatis p̄tingētis: s̄ requirit aliq̄ alia notitia. Q̄
 manifestū est q̄ ista p̄positio albedo est: nō de
 pēdz nec p̄supponit aliā notitiā: nisi notione
 virtute cui? possit scire illā. q̄ illa aut est noti-
 tia necessaria: aut cōtingens: nō necessaria. q̄
 ex necessario nō sequit p̄tingēs. Nec p̄tingēs
 q̄ eadē rōe illa depēdet ex sola notitia termin-
 uz: vel erit p̄cessus in infinitū. ido oportet di-
 cere q̄ respectu alicui? virtutis p̄tingētis suffi-
 cit sola notitia incōplexa alicui? vel aliquoz.
 et tñ manifestū est q̄ de eis dē pōt h̄ie notitia i:
 cōplexa: et tñ veritas illoz ignorari. igit̄ res-
 pectu istoz est duplex notitia incōplexa spē di-
 stincta. Cōtra illā p̄bationē p̄ instari q̄ nō
 valet: q̄ nō p̄bat nisi q̄ de extremis p̄positio-
 nis cōtingētis vel de aliq̄b? ipo: ratis p̄ exte-
 ma pōt a nobis h̄ie duplex notitia talis. sed q̄
 vtraz illarū notitiarū sit intellectiua: et subie-
 ctive in intellectu nō p̄bat. q̄ sufficit q̄ vna sit
 sensitiva virtute cui? pōt sciri veritas talis cōtin-
 gēs. et alia sit in intellectu virtute cui? nō pōt
 euidētē sciri. Hoc p̄z q̄ q̄n extrema vel ipo:z
 rata seu significata per extrema sensibilib? co-
 gnoscunt: tūc pōt euidētē cognosci talis veri-
 tas: cōtingēs. q̄n aut̄ nō cognoscit̄ sensibiliter
 s̄ tñ p̄ ymaginationē vel intellectu. nō p̄t eui-
 dentē cognosci. et de tali duplici notitia. quarū
 vna sit p̄ sensū exteriorē: et alia p̄ intellectu vel
 ymaginationē loquit̄ aut. adducte. Hoc con-
 firmat p̄ p̄bm. vi. met. et. cōmētozē i cōmē-
 to. xii. vbi volūt q̄ illa singularia nō sūt nob̄
 manifesta cū a sēsu recedūt. vñ dicit ibi cōmē-
 tatoz. Sensatū cū a sensu recesserit: remane-
 bit sua sola iformatio i aia: nec ita vt sit cert?
 ipsū eē q̄n recesserit a sensu: et iō sensibilia nō
 habēt diffinitionē: q̄ postq̄ recesserūt nō h̄nt
 nisi existiationē. Similit̄ cōmētoz. vi. et. bi.
 cōmēto. xii. dicit. Cōtingētia tūc eē suspica-
 mur cū i potētia veniūt: et videm? sensibiliter
 vt p̄ntia. Ex istis p̄z q̄ sensibilia p̄ solā notitiā
 sensitivā sūt manifesta quātū ad virtutē cōtin-

Scda cōclusio.

Tertia cōclusio

Probat̄ cōclu-
 sio. videlicet q̄
 intellect? nō p̄ statu
 isto pōt de eodē
 habere duas not-
 itias incōplexas.

Cōtra p̄bationē

Prologi

gēre de eis. Istud nō valet q̄ ad notitiā alī
 cuius vītatē cōrigētis nō sufficit notitiā ituiti-
 uā sēnsitiua: s̄ opz ponere p̄ter illā etiā notitiā
 ituitiua itellectiua: 7 iō si itellect⁹ hz notitiā
 icōplexā extremoz v̄ significatoz p̄ extrema
 isti⁹ vītatē assentit illi q̄n extrema vel signi-
 ficata extremoz sēsiuī: 7 q̄n nō sēsiuī illi non
 assentit: q̄re opz q̄ aliā notitiā icōplexā hēat d̄
 illis q̄n sēsiuī: q̄ q̄n nō sēsiuī. Hoc ptz ex oib⁹
 p̄ambulis. q̄ dictū ē pus: q̄ formatio p̄positi-
 onis i itellectu p̄supponit notitiā incōplexā
 terminoz hz cōmēta. ḡ eadē rōe notitiā euidēs
 talis vītatē: p̄supponit notitiā ituitiua i se:
 7 nō sufficit solū notitiā ituitiua sēsiuua. Sic
 nec ad formationē. s̄ itellectiue p̄positiōis suf-
 ficat sola notitiā sēsiuua terminoz v̄ significa-
 toz p̄ terminos. Silr pz: q̄ null⁹ act⁹ potētie sē-
 siuē ē cā prima 7 imediata respectu act⁹ iu-
 dicatiui: ḡ si itellect⁹ pōt mō iudicare rē eē v̄
 nō eē q̄n sēnsibili sēsiū sēnsibile 7 alr nō pōt: o3
 q̄ aliq̄ i se hēat p̄mū illi iudicio qd̄ pus non
 habuit: 7 illud nō pōt eē nisi notitiā aliq̄ quā
 pu⁹ nō habuit: 7 mō hz: ḡ. L̄ d̄firmat h̄ p̄ cōmē-
 tatorē. iij. de aīa cōmēto. xxi. i p̄ncipio vbi sic
 dicit. Si ista singularia itellecta fuerit rerū q̄
 sūt nate eē sub tpe: i p̄terito. tpe vel futuro tpe
 tūc itellect⁹ cū illis rebus itelligit tps: i quo
 sūt. postea cōponit ipz cū eis. 7 iudicat: q̄ iste
 res erūt vel fuerūt: sic iudicat q̄ dyamet ē as-
 simitri coste: 7 post subdit. 7 vītatē 7 fallitas
 tes nō accedūt solū illis p̄positiōib⁹ i q̄b⁹ p̄-
 dicatū ē nomē: s̄ etiā i q̄b⁹ p̄dicatū ē v̄bū. Ex
 istis aucto. pz: q̄ sola notitiā ituitiua itellecti-
 ua sufficit ad iudiciū tāq̄ cā prima: ita q̄ itel-
 lect⁹ ita hz cognoscere singularia. s̄ tps hui⁹ 7
 hui⁹: sic sēsus. 7 h̄ nō pōt eē sine notitiā ituiti-
 ua sicut alias declarabit. ḡ. Per h̄ pz ad oēs
 aucto. q̄ tales vītatē cōrigētēs nō pnt sciri
 de istis sēnsibilib⁹ nisi q̄n sūt ib̄ sēsu: q̄ notitiā
 ituitiua itellectia corpū sēnsibiliū p̄ statu isto
 n̄ pōt h̄i sine notitiā ituitiua sēsiuā ipoz: 7 iō
 sēsiuā n̄ sup̄fluit q̄uis sola notitiā ituitiua itel-
 lecta sufficeret si eēt possibile eaz naturalit̄ eē
 p̄ statu isto sine notitiā ituitiua sēsiuā: sic ē i
 āgelis 7 aīa sepata. vbi ad notitiā euidētē ta-
 lū vītatē nō req̄rit alia notitiā ituitiua sēsiuā
 sic post dicit. Si dicat q̄ notitiā ituitiua itel-
 lectiua nō destruit ad cessationē alicui⁹ act⁹
 sēsiuū: 7 p̄ p̄ns posset aliq̄ vītatē p̄rigēs eē no-
 ta euidēt de aliquo sēnsibili sine sensatōe illi⁹
 sēnsibilis. Solutio: dico q̄ sic nō ē incōueniēs
 ad aliquā trāsmutationē corpālē: puta i firmi-
 ratē vel somnū itellectū cessare ab oī actu itel-
 lect⁹: ita n̄ ē incōueniēs ad cessationē act⁹. s̄ se-
 sationis sensus exterioris: cessare notitiā ituiti-

Primi sententiarum

uā itellectiua eiusdē. Secdo arguo p̄ncipa-
 lit̄ sic. oē itelligibile a solo itellectu app̄hēsi-
 le 7 nullo mō sēnsibile: cui⁹ aliq̄ notitiā icōple-
 xa sufficit ad notitiā euidētē alicui⁹ vītatē cō-
 rigētis de eo: 7 aliq̄ notitiā icōplexa eiusdē n̄
 sufficit pōt cognosci ab itellectu duab⁹ cogni-
 tiōib⁹ sp̄e distinctis. S3 affectiōes itellectōes
 delectatiōes tristitie sūt itelligibiles 7 nullo
 mō sēnsibiles 7 aliq̄ notitiā icōplexa earū suf-
 ficat ad notitiā earū euidētē: vtrū sint vel nō
 sint: 7 aliq̄ earū notitiā nō sufficit: ḡ 7 c̄. minor
 pz q̄tū ad p̄mā ptē: q̄ qlibz experit i se q̄ itel-
 ligit. diligit. delectat. tristat. 7 illa notitiā cū
 sit respectu p̄rigētis: nō pōt accipi ex p̄positi-
 onib⁹ necessarijs: ḡ opz q̄ accipiat vel a notiti-
 ā icōplexa terminoz v̄ p̄ terminos ipoz: itoz
 v̄ ab aliq̄ notitiā cōplexa p̄rigētis: q̄ accipit a
 notitiā icōplexa terminoz vel rerū ipoz: itoz
 v̄ erit p̄cessus i infinitū i talib⁹ p̄rigētib⁹. Ter-
 tiū ē ipossibile: q̄ ē dare statū i talib⁹. Si deē
 scdm̄ v̄ ḡ illa cōrigēs hēbit aliq̄n terminū q̄
 pōt accipi ab aliquo sēnsibili v̄ nullū. P̄mū
 nō pōt dari: q̄ nulla ē p̄positiō de aliquo sēnsi-
 bili ex q̄ seq̄t necessario delectationē eē i volū-
 tate: sic alibi patebit: 7 p̄ p̄ns nulla ē talis p̄-
 positio p̄rigēs vītatē cui⁹ pōt euidēt cognosci
 q̄ ille diligit. Si deē scdm̄ habetur p̄positiō
 q̄ sola notitiā icōplexa terminoz mere itellige-
 biliū: sufficit ad notitiā euidētē talis vītatē cō-
 rigētis. Si deē p̄mū habet p̄positiō. Secda
 ps isti⁹ minoris pz: q̄ nō ē incōueniēs q̄ aliq̄s
 de aliquo itelligibili ignozet: vtrū sit v̄ nō sit
 7 tñ hēat notitiā icōplexā de isto. nō pl⁹ q̄ de
 aliquo sēnsibili. Un̄ si itellect⁹ p̄mo videret de-
 lectionē alteri⁹: 7 ita cert⁹ eēt de delectatio-
 ne alteri⁹: sic d̄ delectatōe p̄pa: nō eēt dubiū
 q̄n post delectatōē eadē: hēret notitiā de ea
 7 tñ dubitaret ipsā eē q̄uis eēt sic ē de aliquo
 sēnsibili p̄movisō 7 post itellecto. Ista rōe ps
 bat q̄ itellectui ē possibilis duplex notitiā re-
 spectu mere itelligibilis. Prima aut̄ rōe p̄bat
 q̄ de facto i statu isto itellect⁹ hz istas notiti-
 as respectu sēnsibiliū. Ista scda rōe posset p̄fir-
 mari p̄ beatū Aug. xij. de trini. c. i. vbi dicit si
 de poro ipsā quā videt vnu q̄sq̄ i corde suo eē
 si credit v̄ nō eē si nō credit alit̄ nouim⁹: nō si
 cut corpa q̄ videmus oculis corpis: 7 p̄ ipoz
 ymagines q̄s memoria tenem⁹ 7 i abctia cogi-
 tam⁹: s̄ sic ea q̄ nō videm⁹. Ex ista aucto. pz
 q̄ ipsa fides q̄ ad nullū sensū p̄inet corpis: sic
 declarat. h. c. pōt cognosci vna notitiā q̄ suffi-
 ciēs ē ad iudiciū an sit v̄ nō sit: 7 alia q̄ nō ē
 sufficiēs. ḡ due notitiē incōplexa sp̄e distincte
 sūt de ea possibiles. Dico ḡ q̄tū ad illū arti-
 culū: q̄ icōplexa ē duplex notitiā. q̄rū vna pōt

Secdo arguo

Responso articulum.

esse intuitiva: et alia abstractiva. vtrum tñ aliqve
 lint vocare talē notitiā intuitivā nō curo: qz h
 solū itēdo pbare pncipaliter qz de eadē re itel
 lectus pōt bīe duplicē notitiā icōplexā specie
 distinctā. Sciendū autē qz notitiā abstractiva
 pōt accipi duplicit̄ vno mō qz sit respectu ali
 cuius abstracti a multis singularib⁹: et sic cog
 nitiō abstractiva nō ē nisi cognitio alicuius
 vniuersalē abstrahibilis a multis. De quo dice
 tur postea. et si vniuersale sit vera qualitas exi
 stēs i aia subiective: qd pōt teneri pbabiliter
 cōcedēdū ē qz illud vniuersale possit videri in
 intuitivē: et qz eadē ē notitiā intuitiva et abstracti
 ua illo mō recipiēdo abstractivā: et sic non dis
 tinguit̄ et oppositō. Aliter accipit̄ cognitio
 abstractiva s̄m qz abstrahit ab existētia et nō
 existētia et ab alijs cōditionib⁹ qz cōtingēt ac
 cidit̄ rei vel p̄dicat̄ de re: nō qz cognoscit̄ ali
 qd p notitiā intuitivā qd nō cognoscit̄ p notiti
 ā abstractivā: s̄ idē totaliter et sub eadē rōe
 cognoscit̄ vtraqz notitiā. S̄z distinguit̄ p illū
 modū: qz notitiā intuitiva rei ē tal̄ notitiā: vir
 tute cui⁹ pōt sciri vtrū res sit vel nō. si sit qz sit
 res statim iudicat̄ intellectus rē eē. et evidēter
 cōcludit̄ eā eē: nisi forte ipediā ppter impfe
 ctōnē illi⁹ notitiē: et eodē modo si esset pfecta
 talis notitiā: p potentia diuinā cōservata de
 re nō existēte: virtute illi⁹ notitiē icōplexē co
 gnosceret evidēter illā rē nō eē. Similit̄ notitiā
 intuitiva ē talis: qz qñ aliqua cognoscit̄ quorū
 vnū liberet alteri: vñ vnū distat ab altero loco
 vel alio mō se habet ad alterū: statim virtute il
 lius notitiē icōplexē illarū rerū: sciret si res i
 bereret vel nō libereret. si distet vñ nō distet. et
 sic de alijs veritatib⁹ cōringētib⁹: nisi ista no
 titiā sit nimis remissa vel sit aliquod ipedimē
 tū. Sicut si fortes i rei virtute sit alb⁹: illa noti
 tiā fortis et albedinis virtute cui⁹ pōt evidēter co
 gnosci qz fortes sit albus: dī notitiā intuitiva.
 Et vniuersalit̄ ois notitiā incōplexa termini
 vel terminoz seu rei vñ rerū: virtute cui⁹ pōt eui
 dēter cognosci aliqz virtas ptingēs. maxime de
 pñti: ē notitiā intuitiva. Abstractiva autē ē ista
 virtute cui⁹ de re ptingēti nō pōt sciri evidēter
 vtrū sit vel nō sit. et p illū modū notitiā abstra
 ctiva: abstrahit ab existētia et nō existētia: qz
 p ipam nō pōt evidēter sciri de re existēte qz exi
 stit: et de nō existēte qz nō existit. per oppositū
 ad notitiā intuitivā. Similit̄ p notitiā abstra
 ctivā nulla virtas cōringēs maxie de pñti pōt
 evidēter cognosci: sic de scō p̄z: qz qñ cognos
 cit̄ fortes et albedo sua i absentia sua: virtute il
 lius icōplexē notitiē nō pōt sciri: qz fortes ē vñ
 nō ē: qz ē alb⁹ vñ nō alb⁹: vñ qz distat realit̄ a tali
 loco vel nō: et sic de alijs virtatib⁹ cōringētib⁹

et tñ certū est qz ille veritates possunt evidēter
 cognosci: et ois notitiā cōplexa terminoz vel
 rerū signatarū: vltimate reducit̄ ad notitiā in
 cōplexā terminoz vel rerū significatarū: qz isti
 termini vel res vna alia notitiā pnt cognosci
 qz sit illa virtute cui⁹ nō pnt evidēter cognosci
 tales virtates cōringētes. Et illa notitiā est i
 intuitiva: a qz incipit̄ expimētalis notitiā: qz vñ il
 le qz pōt accipi de aliqz virtate ptingēti expimē
 tū: et mediāte illa de virtate necēaria hz aliqua
 notitiā incōplexā de aliquo termino: vel de re
 quā nō hz ille qz nō pōt sic expiri: et sic hz pbz
 pmo metaphisice. et. ij. posterioz. scia illoz sen
 sibiliū qz accipit̄ p expientia de qz ipse loquit̄. i
 cipit̄ a sensu et a notitiā intuitiva scitina istoz
 sensibiliū: ita vñ notitiā scitifica istoz pure
 itelligibiliū accepta p expientia incipit̄ a notiti
 ā intuitiva illoz itelligibiliū. Est tñ sciendū: qz
 aliqñ ppter impfectōez notitiē intuitivē: qz ē val
 de ipfecta et obscura. vñ ppter alia ipedimēta ex
 pte obiecti. vel ppter alia ipedimēta potētie co
 gnitivē p̄t accidere qz nulle vel pauce virtates
 ptingētes de re sic intuitivē cognita possint co
 gnosci. Ex istis pnt̄ seq̄ aliqz cōclusiōes. **Prīa**
Abstractiva et intuitiva notitiā nō dīnt. qz
 abstractiva p̄t indīnter esse existētis et nō exi
 stētis. pñtis et nō pñtis. intuitiva autē tñ pñtis
 et existētis realit̄. quā dīaz ponūt aliqz qz loquū
 tur de illa materia. Nec scdo dīnt: qz abstra
 ctiva nō attingit obiectū i se sub pfecta rōe. s̄
 tñ sub qdā diminuta similitudie. Intuitiva autē
 attingit obiectū in se sub pfecta rōe. sic dīc̄ qz
 dā doctor quolibz. q. vi. Nec tertio dīnt p rō
 nes motivas formales. qz. i. in cognitioē intuiti
 va res i ppria existētia est motiva p se obiecti
 ue. in cognitioē abstractiva est aliud motiuuz
 in quo res hz eē cognoscibile: siue sit cā virtua
 lit̄ p̄tines ipaz rē. vñ cognoscibilē. siue sit esse
 ctus: puta spēs et similitudo representatiue p̄tines
 ipam rez cui⁹ est similitudo. sic dicit̄ idē quolibz
 .q. xij. Nec q̄rto dīnt: qz notitiā intuitiva necē
 rio hz ānerā relationē realē et actualē ad ipm
 obiectū. vñ est pñs in ppria existētia. Abstracti
 va autē nō hz admixtā talē relatōez ad ipm ob
 iectū: quīs hēat relatōez potētiāle: s̄ mēsurā
 bil̄ et dependētie. non autē vniōnis: et pñtiē: sic
 idē dicit̄ ibidē. Nec q̄nto dīnt: qz i cognitioē
 intuitiva obiectū est pñs in ppria existētia. In ab
 stractiva autē obiectū est pñs i aliquo pfecte res
 p̄sentate ipm sub rōe pp̄a: et p se cognoscibile
 sic dīc̄ idē i quolibz. q. iij. in li. iij. disti. x. q. viij.
Prīmū p̄z p̄cipia istoz: qz credo esse vna in
hac pte. Nā i li. iij. dist. ix. q. i. p̄bat. qz nulla for
 ma necēario est p̄ua i intellectu p̄oz ipa visione
 sic: qz si aliqz forma est p̄ua ipa visioē. aut se hz

AA
 Prīa cōclusio il
 lata.
 Pro primo.

Pro scdo.

Pro tertio.

Pro quarto.

Pro quinto.

BB
 Prīmū p̄bat.

ad visionē irōne cause efficiētis: aut in rōne
 cause materialis. si primo mō: ḡ pōt fieri sine
 ea: q: qēqd pōt deus p causā efficiētē mediā
 tā. h pōt imediate. Si secūdo mō tūc ista for
 ma si per se esset tūc p se posset recipere illā vi
 sionē. Ira arguēdo i pposito aut ista res exi
 stens 7 pns hz se i rōne cause efficiētis ad no
 titiā intuitiā vel in rōne cause materialis aut
 formalis vel finalis. Si p̄mū def: ḡ pōt fieri si
 ne ea: q: qēqd pōt de? p causā efficiētē medi
 atā pōt per se imediate. Nec scdo mō: q: tūc
 re existerē 7 destructo intellectu: posset recipere
 re illā notitiā subiectiue. Similit manifestus
 est q illa notitiā intuitiua nō ē subiectiue i rei
 tuita. Nec tertio mō manifestū ē: nec quarto
 mō q: ois notitiā pōt eē quocūq: sine excepto
 pmo destructo: q: nulla res requirit plus existen
 tiā finis scdi: q efficiētis scdi. Si dicat q ob
 iectū requirit i rōne obiecti terminātis. Con
 tra. aut obiectū iquātū terminās hz rōne cau
 se essentialis vlnō. Si sic: arguo sic p̄us. si nō
 tūc arguo sic arguūt isti alij. ois effectus suffici
 enter depēdz ex suis causis essentialib: ita q
 illis positis oibus alijs circūscriptis pōt suffi
 ciētē pōt effectus. Si ḡ obiectū in q̄tū terminā
 nās nō hz rōne cause essentialis respectu no
 titie intuitiue: ḡ si obiectū in q̄tū terminās de
 struat hz omne sui existētiā realē: pōt poni no
 titiā intuitiua: ḡ ipa re destructa pōt poni ipsa
 notitiā intuitiua: 7 ita notia intuitiua p se 7 nō
 nō pl? ē exīstis q̄ nō exīstis. nec pl? respicit ex
 istētiā q̄ nō exīstis 7 c. p modū pu? declaratū.
 Abstractia autē nec respicit exīstis nec nō exi
 stentiā: q: p eā nō pōt hēi iudiciū q res existit
 vel nō existit. Scdm ptz: q: idē totaliter 7
 sub eadē rōne ex pte obiecti ē obiectū intuitiue
 7 abstractiue. hoc pz: q: nulla ē res saltē i istis
 inferiorib: nec aliq̄ alia rō sibi. p̄pa: sub q̄ pōt
 res intuitiue cognosci: quin illa cognita pōt
 intellect? dubitare: vtrū sit vel non sit. 7 p̄ p̄ns
 quin possit cognosci abstractiue: ḡ omne illud
 7 sub eadē rōne qd erit obiectū intuitiue pōt
 esse obiectū abstractiue. 7 manifestū ē q qēqd
 reale pōt cognosci abstractiue: pōt etiā cogno
 sci intuitiue. Similit scdm istos alibi. deitas
 sub rōe deitatis pōt cognosci absolute: h̄ ista
 est p̄fectissima rō dei. Similit fm eos existen
 tia pōt etiā cognosci abstractiue. Tertiu pz
 p argumēta p̄ p̄mā diam: q: de? pōt p idē tota
 liter causare vtrāq: notitiā: nec opz q res mo
 ueat i p̄p̄ia existētia p se obiectiue sic p̄bat
 tū ē. Quartū ptz p illud q relatio realis hz
 eos nō pōt terminari ad nōens: obiectū autē
 notitiē intuitiue pōt eē nōens: sicut p̄batū ē: 7
 post p̄babif. Quintū ptz p idē: q: ad notit

tiā intuitiua nō requirit q res sit p̄ns i p̄pa etē
 stentia: sicut p̄batū est. Ideo dico q notit
 tiā intuitiua 7 abstractiua seip̄is differūt: 7 nō
 penes obiecta 7 penes causas suas quasq: q:
 quīs naturaliter notitiā intuitiua nō possit eē
 sine existētia rei: q est vna causa efficiens nos
 titiē intuitiue vel mediata vel imediate: sicut
 alias dicef. Notitiā aut abstractiua pōt esse
 naturaliter ipa re simpliciter destructa. Et si
 sic itelligat ponēs p̄dictas differentias: veris
 tarē videt habere q̄tū ad istā notitiā quīs in
 aliq̄bus q spectat ad alias difficultates non
 cōtineat veritatē de quib? dicef in locis suis
 Et istis sequit q intuitiua notitiā tā sensiti
 ua q̄ intellectiua pōt eē de re nō existēte. 7 hāc
 cōclusionē p̄bo alit q̄ p̄us sic. omis res abso
 luta distincta loco 7 subiecto ab alia re abso
 luta: pōt p̄ diuinā potētā existere sine illa: q̄a
 non videt verisimile q si deus vult destruere
 vnā rē absolutā exīstē i celo: necessitat destru
 ere vnā aliā rē exīstē in terra: h̄ visio intuitiua
 tā sensitiva q̄ intellectiua: ē res absoluta disti
 cta loco 7 subiecto ab obiecto: sicut si videā i
 tuitiue stellā existētē i celo: ista visio intuiti
 ua siue sit sensitiva siue intellectiua ē res abso
 luta distincta loco 7 subiecto ab obiecto visio:
 ḡ illa visio pōt manere: stella destructa. Pa
 ter etiā ex p̄dictis: q de? hz notitiā intuitiua
 oim siue sint siue nō sint: q: ita cognoscit crea
 turas nō eē qn nō sūt: sicut cognoscit eē quā
 do sunt. Patet etiā q res nō existēs pōt cog
 nosci intuitiue quātūcūq: obiectū illi? actus
 nō existat h̄ opinionē alioz: q: visio coloris se
 sitiva pōt cōseruari ab eo: ipō colore nō existē
 re: 7 tū illa visio terminabit ad colorē tāq̄ ad
 p̄mū obiectū: 7 eadē rōne visio intellectiua in
 tuitiua. Patet etiā q intellect? noster p̄ sta
 tu isto nō tū cognoscit sēsibilia h̄ etiā i p̄ticu
 lari: intuitiue cognoscit aliqua intelligibilia: q:
 nullo mō cadūt sub sensu: nō plus q̄ substan
 tia separata cadit sub sensu: cuiusmōi sunt itel
 lectiones: act? volūtatis delectatio. tristitia
 7 h̄mōi q̄ pōt hō expiri inesse sibi. q̄ tū nō sunt
 sēsibilia nobis: nec sub aliquo sēsū cadūt. Q
 em̄ alia cognoscatur a nobis i p̄ticulari intui
 tiue. pz q: bec est mihi euidēter nota ego itel
 ligo: vel ḡ bec est p̄ma 7 accepta imediate ex
 notitiā icōplexa terminoz vel rerū: vel scitur
 p aliā notiorē porē. Si p̄mo mō: ergo cū sit cō
 tingēs opz q aliquis termin? v̄ res iportata
 p terminū intuitiue videat. Quia si p̄cise itel
 ligit abstractiue: cū talis notitiā scdm omēs
 abstrahit ab hic 7 nūc. p talē nō possit sciri ve
 ritas cōtingens: q̄ cōcernit certā diam t̄pis.
 ḡ ad hoc q̄ euidenter cognoscatur requirit alia

EE
Secūdu patet.

DD
Tertiu patet.

EE
Quartū patet.

EE
Quintū patet.

39

notitia intuitiua: s̄ manifestum est q̄ non sufficit notitia intuitiua rei: ergo requiritur notitia intuitiua intellectiōis. Secundū non potest dari quia nulla est contingens ex qua necessario sequitur illa: ego intelligo. vel saltem propter libertatem voluntatis: nulla est contingens ex qua sequitur ego diligo fortez quia si sequeretur ex aliqua maxime sequeretur ex illa ego cognosco fortez sub ratione boni: vel scio fortez esse diligendū a me: sed quia voluntas potest libere velle oppositum illius quod est dictatū per intellectum. ideo ex nulla tali sequitur ego diligo fortez: et ita illa inter contingentes erit simpliciter prima: et ita nō pōt euidēter cognosci p̄ aliā priorē. Preterea: sicut tactū ē notitia accepta p̄ experientia nō pōt eē sine notitia intuitiua. Sz de istis accipit scientia p̄ experientia: q̄ ita exprimitur illa in nobis: sicut quecūq; sensibilia nec plus dubitat aliquis q̄ diligit vel nō: q̄ q̄ calefit. Hoc cōfirmat per beatū Aug. xij. de trini. c. i. vbi dicit. rerū absentiu p̄ns ē fides: et rerū q̄ foris sunt int? est fides. et rerū etiā q̄ nō vidēt etiā intus est fides. Ex illa aucto. p̄t q̄ quis res aliqua nō videt: s̄ tm̄ cognoscit abstractiue: ip̄a tm̄ fides q̄ credit videt: et nō tm̄ cognoscit abstractiue. Si dicat q̄ Aug. loquit de sup̄naturalib? q̄ nō cognoscuntur a nobis nisi in cōceptu generali. nō valz: q̄ fm̄ ip̄m aliter cognoscit res et ip̄a fides: s̄ si cognoscit in generali ad hoc q̄ fides cognoscit o3 q̄ cognoscatur i particulari. Similiter sicut pōt haberi fides de reb? sup̄naturalibus: ita pōt fides h̄i de reb? p̄ticularib? p̄ns sensatis: et postea abntib? et remotis: et tūc rerū ē p̄ticulariū ab sentiu q̄ p̄ns a sensu videbātur est fides: s̄ illa tūc tm̄ cognoscitur abstractiue et fides intuitiue. Idē. ca. ij. p̄bat p̄mo q̄ fides nō p̄tinet ad aliquē sensuz corpis et post sequit. cordis ē res illa. nō corpous nec foris est a nobis: s̄ intra nos. Nec eā vnusquisq; videt i alio vnus q̄sq; in se ip̄o: et sequit sentēcialiter q̄sq; s̄ fidē videt in semetip̄o. In alio autem tm̄ credit eā esse non videt. Ex quo p̄t q̄ aliquā notitiā intuitiua h̄z de fide p̄p̄a: p̄ quā euidēt scit eaz eē: et aliā notitiā abstractiua de fide aliena: p̄ quā nō scit vtrū sit v̄ nō sit. Si dicat q̄ aliā notitiā habet: q̄ de fide p̄p̄a habet notitiaz in particulari. de fide aliena tm̄ in generali. Hoc verū est: quia fidē alterius nūc videre nō possumus nec eaz intelligere: nisi cōceptu cōmuni. tamē posito q̄ nūc intelligim? fidem alterius in particulari: sicut nūc colorē itelligo in particulari quē p̄ns vidi nō esset inconueniens dubitare me vtrū ille credit vel nō: si

cut nō nescio: vtrū ille color quē p̄ns vidi nō sit an nō: et p̄ cōsequēs aliā notitiā fm̄ specie3 habere3 de fide alterius et de mea: q̄ si essent eiusdē speciei virtute illius notitię: possem videre illā fidē. si sit: sicut modo possum videre meā fidē quādo est per illā cōmunē p̄positio: nē. Cause eiusdē rationis: habēt effectus eiusdē rōnis. Idē dicit de voluntate. ca. ij. aliud est videre voluntatē suā. aliud alienā: quis forsitan coniectura cōijerere alienā. Nāq; cōditam romā taz certū habeo in rebus humanis q̄ constantinopolim: cū romā oculis meis viderim. de illa nō nihil nouerim nisi q̄ alis rebus credidi: ergo sicut de rebus corporalib? pōt haberi vna notitia qua pōt sciri aliqua veritas contingens: et alia qua nō pōt sciri: ita de rebus spiritualibus et ita vtraq; illarū notitiarū erit intellectiua. Preterea. ille veritates que inter omnes contingentes certius et euidētius cognoscuntur ab intellectu. habēt terminos vel res importatas maxime notas in particulari intuitiue. Nam notitia veritatis contingētis presupponit necessario intuitiuam in particulari. Sed veritates contingentes de istis mere intelligibilib?. inter omnes veritates contingentes certius et euidētius cognoscuntur ab intellectu a nobis: sicut p̄t per experientia. et per beatū Aug. xv. de trini. ca. i. Vbi declarat diffuse q̄ quis possit dubitari de istis sensibilib? nō tamē de talib?. scio me viuere. scio q̄ volo esse beat?. et scio q̄ nolo errare. Et post dicit sic: q̄ duo sūt genera rerū que percipit anim?. vnū earū q̄s per sensus corpous: sentimus animo manifesta. illi p̄bi scilicet acadēmici garruerunt cōtra corpous sensus. animi autē quāsdam firmisimas per seipsum perceptiones rerū verarū quale id quod dicit: scio me viuere. nequaquā in dubiū vertere possunt. Ex ista aucto. patet q̄ intellectus intelligit aliqua. que prius erant sensata: aliqua non. Similiter patet q̄ iste veritates contingentes de istis veritatibus intelligibilibus euidēter cognoscuntur: ita q̄ de eis nō potest aliquis habens notitiā qualem habet de fide propria dubitare. Ergo omnes veritates cōtingentes scilicet iste de mere intelligibilibus sunt euidētes. et per consequens non presupponūt aliquas alias ex quibus cognoscuntur. Ex quibus sequitur vltērius: q̄ ad earum notitiā euidētem requiritur notitia intuitiua alicuius mere intelligibilis. Ne autem ista opinio quātum ad notitiā sensibilibus intuitiuam et aliorum mere intelligibilium tanq̄ noua contemnatur. Adduco verba doctois subtilis libro. iij.

KK

22

di. rlv. q. iij. vbi duas predictas conclusiones expresse ponit videlicet quod intellectus noster intuitiue cognoscit sensibilia: et etiam cognoscit mere intelligibilia. **¶** Tunc dicitur quod quia per intellectiua habet actum recordandi proprie dicitur: et per sensum quod intuitiue coniugit actum: virtute cuius postea recordatur tamen quod obiectum primi. dicitur sic de verbo a dicitur. **¶** Dico ergo quantum ad illum articulum quod intellectiua est memoria: et actus recordandi proprie dicitur. supposito enim quod intellectus non tamen cognoscit vniuersalia. **¶** Quod quod verum est de intellectiue abstracta de qua loquitur philosophus: quia sola ista est scilicet entistica. **¶** Sed etiam intuitiue cognoscit illa que sensus cognoscit: quia perfectior et superior cognitiua in eodem cognoscit id quod inferior: et etiam quod cognoscat sensatiões. et vtriusque probatur per hoc quod cognoscit propositiones contingentes veras. et ex eis sillogizatur. formare autem propositiones et sillogizare. proprium est intellectus. illarum autem veritas est de obiectis vt intuitiue cognoscit sub ratione. scilicet entitice: sub qua cognoscit a sensu: sequitur quod intellectus potest inueniri omnes conditiones proprias dicere pertinentes ad recordationem. potest enim percipere tempus et hinc actum post tempus et sic de ceteris et potest breuiter etiam cuiuscumque obiecti recordari cuius potest memoria sensus recordari: quia potest illum actum que est primum obiectum intuitiue cognoscere quoniam est et ita recordari potest postquam fuit. potest etiam recordari multorum obiectorum. primo quorum non potest sensitiua recordari: vt pote intellectiuius preterite et volutiuis. **¶** Quia enim talium recordatur homo. probatur quia alias non possit penetrare prout de malis volutiuis: nec potest iteratione vt preterita ad futura conferre. nec per sensum et illo quod ista speculatur est ordinare se ad speculandum alia sequentia ex istis. et breuiter destruiuntur si intellectiuius et volutiuius preteritarum non recordamur. **¶** Illarum autem non potest aliquis sensus recordari: quia non cadunt sub obiecto alicuius sensus: ergo recordatio illa est propria intellectui. et hoc ratione obiecti primi. **¶** Est etiam alia propria non solum respectu primi obiecti: sed remota vt est recordatio que iterum in necessarium vt non necessarium vt in obiectum remotum cuius modi est recordatio habes per obiectum remoto triangulum hinc. **¶** Nam obiectum primum recordationis cuiuscumque actus redens in tale obiectum non potest esse nisi actus proprius intellectiue. **¶** Sic ergo per quod aliqua recordatio est propria intellectui ex ratione vtriusque obiecti. scilicet tamen primi quod remota etiam in ratione obiecti primi est ita propria intellectui: quod non potest conuenire sensui. aliqua autem ex ratione obiecti primi conuenit intellectui: et tamen potest inuenire sensui: vt puta si intellectus intuitiue intelligeret me videre album et postea intelligit intellectus vt recordatur me vidisse se album. **¶** Sed quod obiectum primum et remotum posset esse obiectum recordationis sensitiue: sed etiam potest esse

obiectum recordationis intellectiue. vt quoniam collato fit ex tali recordatione per discursum ad aliquid syllogistice concludendum alicuius tamen sensitiue vt pote suprema sensatio preterita. **¶** Nam non potest esse primum obiectum: nisi recordationis intellectiue vt tamen est in articulo precedenti: nec tamen recordatio proprie net ad intellectum ipsam precise abstractiue est intelligens. **¶** Ex istis per quod iste doctor: non tamen sententia liter: sed etiam verbaliter ponit quod intellectus intuitiue cognoscit sensibilia: et etiam aliquid mere intelligibilia. **¶** Et si dicatur quod iste loquitur de anima separata: per manifeste quod non solum loquitur de anima separata: sed etiam per statum isto. **¶** Loquitur enim sic per quod intuitiue de anima que potest penetrare et que potest ordinare ad speculandum aliqua ex primis speculatis. **¶** Similiter loquitur de anima recordate de sensationibus et hinc illa maxime et precise inueniuntur anime per statum isto.

¶ Et si dicatur quod alibi ponatur oppositum parum me mouet: quia ego non allego eum tamen autor: nec dico preterita opinionem: quia ipse eam ponit: sed quod reputo vera: et ideo si alibi dixit oppositum non curo. **¶** Sed tamen tenuit eam: ideo sequentes sui non debent eam continere tanquam nouam. **¶** Circa secundum articulum dico: quod deus potest potentia sua absoluta potest tali duplici notitia cognoscit: ita quod vna sit intuitiua: alia abstractiua. tamen difficile est habere probare: potest tamen persuaderi: quod si non potest abstractiue cognosci. **¶** Vnde si perpter identitatem eius cum sua existentia. aut quod non potest apprehendi se nisi cognoscere actualiter existere: aut quod sibi repugnat quod ista imperfecta cognitio ad ipsum terminet. primum non impedit: quia ipsamet existentia potest ex natura sua abstractiue cognosci. **¶** Nec secundum quod forte talis posset dubitare rem ipsam esse: ita quod non cognoscit esse nisi per discursum. **¶** Similiter posset quod angelus non possit dubitare se esse: tamen posset se cognoscere abstractiue sicut et alius angelus potest cognoscere illum abstractiue ita ergo potest cognoscere deum abstractiue quod quis non possit dubitare deum esse. **¶** Nec tertium impedit: quia imperfecta notitia in potentia imperfecta cognitiua nullam imperfectionem potest ponere in obiecto. **¶** Preterea omnia intelligibilia incompleta sunt consimili cognitione cognosci: ergo sicut creatura potest intuitiue et abstractiue cognosci ita et deus. **¶** Circa articulum tertium dico quod vtrique illarum cognitionum respectu dei est ab altera separabilis. **¶** Quia non essentia: licet ordine neque conuenienter habet iste notitie respectu vnius obiecti quod respectu alteri. **¶** Sed respectu creature est vna ab alia separabilis: ergo et respectu dei. **¶** Preterea si abstractiua non possit esse sine intuitiua dei: ergo intuitiua dei esset causa essentialis respectu abstractiue sed non nisi extrinseca: et quod quod potest deus mediare eam extrinseca potest immediate per se: ergo potest hinc abstractiua sine intuitiua. **¶** Quarto concludo ex predictis quod notitia dei

23

Secundus articulus.

Tertius articulus.

Quartus articulus.

22
Quinto articulo.

distincta est viatorum concipibilis manente viatore: quia sola notitia intuitiva repugnat viatori: quia si abstractiva potest fieri sine intuitiva sequitur quod notitia abstractiva deitatis distincta potest esse in viatore manente viatore. Circa quantum ad formam questionis dico quod de potentia sua absoluta potest causare notitiam evidentem in intellectu viatoris aliquam notitiam theologiceam. et forte aliquando non. Ad cuius intellectum est sciendum quod predicabilem de deo aliquid est vera res et aiaz secundum unam opinionem: quia quicquid potest intellectus intelligere mediante simplici notitia potest proponere cum alio vel cum seipso. dicendo hoc est hoc. Aliud predicabile de deo est tamen conceptus habens esse obiectivum tamen. et secundum unam opinionem vere potest predicari de deo. non quidem per se: sed pro re et ille conceptus vel est simpliciter absolutus vel est connotativus vel secundum alios respectus. Exemplum primum. si in tali intellectu predicatur prout de deo: si tamen res possit predicari vel e converso. dicendo de deo prout: et patritas est deus. Exemplum secundum. dicendo deus est ens: deus est intellectus: et sic de aliis. Exemplum tertium. deus est creator vel creativus. Secundo sciendum est quod notitiam theologiceam: quodammodo sunt mere connotantes: ut deus creator. deus beatificator. deus incarnator. et sic de aliis. Alie sunt necessarie: et illarum quodammodo habet predicata connotativa: ut deus est incarnabilis. deus est creativus. et sic de aliis. Alia habet predicata non connotativa: et hoc vel res vel conceptus uniuocos vel connotativos. Ad propositum ergo dico cum secundum predicta nulla propositio connotans potest cognosci evidenter: nisi ex notitia intuitiva alicuius extremi: vel significati per extremum. Si autem talis contingens non possit evidenter cognosci ex cognitioe creature intuitiva. necario ad hoc cognoscatur: oportet presupponere notitiam intuitivam deitatis. et per prout talis notitiam contingere viator non possit evidenter cognoscere. et ideo si ista deus est incarnator non potest evidenter cognosci: et notitia intuitiva nature humane. sed oportet habere notitiam deitatis intuitivam: quantumcumque intellectus cognosceret distincte deitatem abstractivam. tamen nullo modo virtute illius potest evidenter cognoscere deum esse incarnatum. Sicut huiusmodi notitiam. Resurrectio mortuorum erit futura: anima beata perpetue beatificabit. Et huiusmodi notitates contingentes de futuro: cum sit manifestum eas non posse evidenter cognosci ex notitia intuitiva alicuius creature. nullo modo potest cognosci a viatore evidenter. Utrum autem aliquis intuitivus cognoscens divinas essentias possit eas evidenter cognoscere est dubium. Secundo dico. quod si sint alie que notitates necario habentes predicata connotativa. quarum notitia evidenter dependet ex notitia evidenti alicuius notitias contingens: que non potest evidenter cognosci a viatore. talis virtute notitiae distincte deitatis abstractivae non potest evidenter eo-

gnosci. Et forte hoc deus est incarnabilis est talis virtus: et quodammodo alie forte. Qualiter autem notitia evidenter alicuius notitias necario dependet ex notitia evidenti veritatis contingens. sequenti questione dicetur. Tertio dico. quod notitates necario in quibus res predicatur: si res predicari possit: vel in quibus predicatur conceptus simpliciter absolutus sunt evidenter cognoscibiles virtute talis notitiae: quia si res predicatur non potest esse nisi res que realiter deus est: et per prout intellectus distincte intelligens divinitatem: scit evidenter quod hoc res est ista. Similiter si talis conceptus predicatur: oportet quod sit uniuocus deo et aliis: sicut alias dicitur. et per prout ita potest scire evidenter propositionem talem: sicut cognoscens evidenter albedinem: scit albedinem esse colorem vel qualitatem. Sexto mouenda sunt dubia aliqua et solueda. Primum est de actu apprehensivo et iudicativo: quia non videtur duo actus compossibiles esse: quia impossibile est aliquem intellectum apprehendere re aliquam propositionem nisi assentiat ei vel dissentiat vel dubitet: quod propter actum assentiendi dissentiendi vel dubitandi: non est alius actus in intellectu respectu complexi. Secundum dubium est quomodo se habent ad invicem notitia complexa terminorum et apprehensio complexi et iudicium sequens: an omnia ista realiter distinguantur: et an quodlibet idifferenter possit esse sine alio. Tertium dubium est de articulo primo: quia non videtur quod est duplex notitia. Et arguitur primo aliqui sic. eiusdem potentie respectu eiusdem obiecti et sub eadem ratione non potest esse distincti actus secundum speciem: tamen quia actus cum non dependeat essentialiter nisi a potentia vel obiecto. oportet quod habeat distinctionem a potentia vel obiecto. tunc quia. viii. metha. si agens sit unum et materia una effectus erit unum. tamen quia. h. de generatone. idem in quantum idem semper facit idem. tamen quia. h. de anima. actus distinguuntur per obiecta: quod respectu eiusdem obiecti et sub eadem ratione non potest esse distincte notitiae species. Secundo videtur quod intellectus non habeat notitias intuitivas. Primum: quia notitia intuitiva est tamen respectu singularis. intellectus autem intelligit tamen uniuersaliter. secundo: quia intellectus abstrahit ab hoc et nunc non autem sic notitia intuitiva. Quartum dubium est respectu quorum est notitia intuitiva per statum istum et quod non sit respectu aliquorum aliorum quod respectu sensibiliu Primum: quia actus intelligendi et huiusmodi non sunt intelligibiles nisi reflexe: notitia autem intuitiva est intellectio recta non reflexa. secundo: quia tunc in intellectu essent simul infinite intellectioes. quia si prima intellectio intuitivae videatur hoc non est: nisi quia sufficiens est prout intellectus: et quod sufficiens est prout videtur intuitivae: non nisi per aliam notitiam intuitivam: sed ista notitia intuitivae prout intellectiois est equaliter prout: quia illa videbitur fructa intellectioe et eadem fructa cum sit sufficiens prout quarta: et sic in infinitum. Si dicatur quod possibile est sic procedere in infinitum

RR
Sextus articulus.
Primum dubium.

Secundum dubium.

Tertium dubium.

Quartum dubium.

tū: nō tñ de facto sunt infinite intellectiōes. **L**ō
tra. causa agēte totali naturali sufficiēter ap-
proximata passo sufficiēter disposito si nō a-
git i tpe statim ponit effectus: s̄ causa totalis
respectu intellectiōis terciē est intellectio sc̄da
cū potētia ⁊ passum est sufficiēter dispositū: s̄
statim ponitur intellectio terciā: ⁊ eadē rōne
quarta ⁊ sic i infinitū. Hoc etiā videt eē s̄ p̄m
tertio de aīavbi dicit q̄ nō sentiens nihil addi-
scit. s̄ cū speculamur necessariū ē simul fantas-
mata speculari. **U**bi dicit cōmētator cōmēto
xxxix. q̄ intellectio intellecta est eadē cū re quā
sensus apprehēdit i sensato necesse est vt nihil
sentiens nihil addiscat fm cognitionē ⁊ disti-
ctiōnē igit̄ nihil i p̄culari intelligit nisi singu-
lare. **P**refea i de mēo. ⁊ remis. **I**ntelligere n̄
ē sine fantasmatate. **P**refea i de sensu. nihil ē i
intellectu nisi p̄us fuerit i sensu. **P**refea qd̄ co-
gnoscit̄ intuitiue cognoscitur p̄fecte: s̄ p̄t̄ co-
gnosci eē distinctus ab oī alio maxime intuitiue
cognito: s̄ possit evidēter cognosci q̄ act⁹ res
ctus ⁊ reflexus distinguūt si distinguant̄ vel q̄
amor ⁊ delectatio distinguūt realit̄ q̄ tñ sūt du-
bia. **Q**uintū dubiū ē respectu quarū intel-
ctiōnū ē cognitio intuitiua: an. s̄ respectu habi-
tus vel respectu act⁹: q̄ nō ē maior rō de acti-
bus q̄ de habitib⁹: cū equalit̄ sint p̄ntes habi-
tus sicut act⁹. **S**extū dubiū ē de notitia in-
tuitiua. ⁊ de isto iudicio quo iudicat̄ res eē vl̄
nō eē: q̄ aut̄ distiguit̄ realit̄ aut̄ nō: nō p̄t̄ di-
ci q̄ sic: q̄ impossibile ē aliqd̄ eē realit̄ idē cū du-
obus oppositis: s̄ stante semp̄ eadē notitia in-
tuitiua inuariata i re iudicat̄ rē eē qñ est ⁊ post
iudicat̄ eā nō eē qñ nō ē: s̄ neutrum̄ istoz iudici-
ozū ē idē realiter notitie intuitiue: q̄ nō est ma-
ior: rō de vno q̄ de alio. **S**imiliter si intellect⁹
p̄mo videret̄ intuitiue albedinē et subiectū suū
⁊ stante semp̄ vnāvisiōe. p̄mo albedo in forma
ret̄ subiectū: ⁊ post p̄ potētiā diuināz separet̄
iste sic vidēs iudicaret̄ p̄mo hoc ē albu: ⁊ post
hoc nō ē albu: ⁊ ita haberet̄ opposita iudicia
cōpossibilia eidē notitie intuitiue ⁊ c. ergo cuz
neutra ē eadē realiter. **N**ec p̄t̄ dici q̄ disti-
guīt̄ realit̄: p̄mo q̄ cū notitia ē p̄ior: isto iudi-
cio sequit̄ q̄ possit fieri p̄ potētiāz diuinā sine
eo: ⁊ ita possit aliq̄s intuitiue cognoscere rē ex
istentē p̄fecte: ⁊ tñ ignorare an res ē vel nō: et
ita aliquis possit diligere ⁊ ignorare se dilige-
re: qd̄ videt̄ eē cōtra augustini. xv. de trini. c.
xii. sicut allegatū ē p̄us. **S**ecūdo sequit̄ q̄ ali-
quis possit intuitiue videre rē existentē p̄fecte
⁊ iudicare rē nō eē: q̄ qñ aliqd̄ absolutū ē ali-
cui alteri absoluro cōpossibile si sit ab ipso se-
parabile suū oppositū absolutū ē cōpossibile
eidē: q̄ fm p̄m idē ē subiectū cōtrarioz. **S**i

Quintū dubiū.

Sextū dubiū.

militer cōditiones subiecti sepabiles ab vtro
q̄ cōtrarioz sunt vtriq̄ cōpossibiles: s̄ si cum
notitia intuitiua rei existētis stat̄ iudiciū qd̄ ex-
tūc ē ab ea sepabile iudiciū oppositū quo res
iudicabit̄ nō eē stabit̄ cū ea. **S**eptimuz du-
biū ē: q̄ nō videt̄ per notitiā intuitiua de re nō
existente posse evidēter cognosci rē nō eē: q̄
quero a quo causat̄ illud iudiciū quo iudicat̄
res nō eē quādo nō est. aut a tota potētia itel-
lectiua: aut a notitia intuitiua rei: aut a re ituis-
tiue nota. **N**ō primū: q̄ illa manet inuariata si
ue res sit siue nō sit. s̄ cuz sit causa naturalis i
eodē passo nō habebit̄ oppositos effect⁹ etiā
i diuersis tēpōib⁹: s̄ qñ res ē tūc iudicat̄ rē eē
s̄ siue res sit siue nō sit: non erit causa totalis
actus oppositi. **P**er idē p̄t̄ q̄ non p̄t̄ dici q̄
notitia intuitiua sit causa totalis illius iudiciū
Nec p̄t̄ dici terciū: q̄ illa res nō ē simplicit̄:
s̄ nullius effect⁹ p̄t̄ eē cā efficiēs. **D**ecimū
dubiū: q̄ nō videt̄ q̄ notitia intuitiua p̄t̄ esse
rei nō existētis: tū q̄ tūc deus possit beatifica-
re intellectū p̄ notitiā intuitiua: posito q̄ de⁹ nō
eēt. **S**imilit̄ sequit̄ q̄ creatura possit eē tāta
delectatiōe delectata in absentia delectabi-
lis: quāta i p̄ntia: q̄ delectatio sufficiēter p̄t̄
poni: posita notitia intuitiua rei. **N**onū du-
biū est de eo qd̄ dī q̄ deus p̄t̄ abstractiue co-
gnosci distincte: q̄ aut̄ de⁹ ē p̄ns i se: aut i alio
Si i se: ergo illa ē notitia intuitiua: q̄ ē rei rea-
liter p̄ntis. **N**ec p̄t̄ dici q̄ sit p̄ns i alio: q̄ ill-
lud aliud aut̄ ē cognitū aut̄ tñ rō cognoscēdi
non primū: q̄ nihil aliud a deo ducit̄ i notitiā
distinctā deitatis. **N**ec sc̄dm: q̄ nihil aliud a
deo cū sit in infinitū i p̄fectiue deo represen-
tat̄ distincte deū sub rōne deitatis. **D**ecimū
dubiū est de hoc q̄ dicit̄ talis notitia cōmuni-
cabilis viator: q̄ oīs notitia abstractiua ali-
cuius rei p̄supponit notitiā intuitiua eiusdē rei
s̄ intuitiua nō est cōmunicabilis: s̄ nec abstrac-
ctiua. **A**d p̄mū dubiū dico q̄ act⁹ apprehē-
siuus distinguūt̄ realit̄ ab actu assentiēdi: dis-
sentiēdi: ⁊ dubitandi. ⁊ est cōpossibilis cuius-
bet eoz q̄ quis forte vniuersaliter nō possit fie-
ri naturalit̄ sine quolibet eoz. et iō stat̄ simul
q̄ quicūq̄ apprehendit̄ aliquā p̄positionē as-
sentit̄ dissentit̄ vel dubitat̄ de ea: ⁊ tñ act⁹ ap-
prehensiu⁹ distinguūt̄ a quolibet eoz. **U** autē
distinguūt̄ realit̄ p̄z p̄ argumētū p̄satiū: q̄ si
aliquis frequēter eliciat̄ act⁹ dubitatioz de
aliquo cōplexo ita q̄ intellect⁹ inclinet̄ ad cogi-
tādū de isto cōplexo mediante aliquo habitu
acq̄sito ex actib⁹ p̄cedentib⁹. si postea assenti-
ret̄ illi cōplexo p̄p̄t̄ aliqd̄ p̄ncipiū vel auc. cui
adheret̄ respectu cui⁹ haberet̄ hitū p̄fecte incli-
natē. iste post p̄mū actū assentiēdi facili⁹ ⁊ p̄m

Septimū dubiū.

Decimū dubiū.

Sc̄da ps dubiū.

Nonū dubiū.

Decimū dubiū.

Ad primū dubiū.

prius apprehenderet idē cōplexū et assentiret eidē: q̄ si nūq̄ habuiss̄ actus dubitatio: et go aliquod acquisitū quādo elicēbatur act⁹ dubitatio? alicuius: prius inclinā aliquo modo ad primū actū assentiendi mediate vel immediate. Sed illud non pōt esse habitus dubitatio: quia iste immediate inclinaret ad actus dubitatio: et per cōsequēs minus inclinaret ad assensū q̄ si nūq̄ cogitasset de isto cuius oppositū experimur. ergo quādo acquirēbatur habitus dubitatio? acquirēbat etiā aliquis alius habitus qui adhuc manet et inclinā ad actū assentiendi: ergo sicut habitus distinguitur realiter ab habitu dubitatio: ita actus ex quibus generatur distinguitur realiter ab actu dubitatio. Ad scōm dubiū potest dici probabiliter: q̄ notitia in cōplexa terminorū: et apprehensio complexi et iudiciū sequens differunt realiter: et quodlibz eorū per potentia diuinā est separabile ab alio. primū p̄ p̄dicta. scōm pōt p̄suaderi: q̄ a nullo absoluto realit̄ distincto ab alio absoluto d̄z negari quin possit fieri sine eo p̄ potentia diuinā nisi appareat euidēs iudicio: s̄ h̄ nō apparz euidēs iudicio. s̄ q̄ iudiciū sequēs apprehensio sit: et q̄ app̄bētio nō sit: et q̄ app̄bētio cōplexi sit: et notitia icōplexa terminorū nō sit. Si dicat q̄ euidēs iudicio sit manifesta q̄ aliq̄s assentiat alicui p̄positio: et tñ nō app̄bēdat eā et q̄ aliq̄s app̄bēdat aliq̄d cōplexū: et tñ nō app̄bēdat terminos ei⁹ cōplexi. pōt dici q̄ nō ē iudicio: q̄ aliq̄s intellet⁹ assentiat alicui p̄positioni: et tñ nō app̄bēdat eā vna app̄bētionē distincta realit̄ ab illo assensu tñ q̄ assentiret et nullo modo app̄bēderet: icludit iudicōne. et iō pōt dici q̄ assensus ē q̄dā app̄bētio s̄ p̄ter illā est q̄dā alia de q̄ p̄s dictū ē. Eodē modo d̄z q̄ aliq̄s pōt apprehēdere aliq̄d cōplexū: et tñ nō habere notitia icōplexā terminorū q̄uis beat notitia cōplexā q̄ cognoscatur etiā cōplexū et termini ei⁹. Si dicat q̄ tunc simul et semel termini et cōplexū cognoscut̄ duab⁹ notitijs. id posset p̄cedi: q̄ p̄ter notitia cōplexā q̄ cognoscut̄ termini ē vna notitia icōplexa cuiuscūq̄ q̄ termini et ista notitia icōplexa nō v̄ habere repugnātia ad notitia cōplexā: et ita cū nō habeat euidēs exp̄imētū q̄ illa corūpat p̄ aduētū notitiē cōplexē nō d̄z negari quin maneat aduētiēte notitia cōplexa: et eo modo p̄portio nabit̄ pōt dici de app̄bētiōe et iudicio sequēti. Et si dicat quō iste notitiē distinguit̄. dico q̄ distinguit̄ sp̄e: nec ē icōueniēs q̄ in eadē potētia respectu eiusdē obiecti sint act⁹ distincti s̄m sp̄em: sicut post dicit̄. Quicquid sit de potētia dei absoluta, dico q̄ naturalit̄ p̄ma est se-

parabilis a duab⁹ sequētib⁹: et scōda a tertiā: s̄ tertiā nullo modo ē separabilis a duab⁹ p̄mis p̄cedētib⁹: nec scōda a p̄ma. Et inter alias causas vna ē rō: q̄n̄cūq̄ elicīt act⁹ app̄bēsiu⁹ vel iudicatio? elicīt et act⁹ respectu terminorū: et per p̄ns generat̄ habit⁹: et iō mediate habitu app̄bēsiu⁹ et iudicatio: nō elicīt aliq̄s act⁹ nisi simul inclinēt habit⁹ respectu notitiē terminorū. Qui aut̄ vult dicere q̄ nō omne absolutū potest separari ab alio absoluto sic cōiter tenet q̄ volitio nō pōt fieri sine cognitio: pōt dicere eadē facilitate q̄ app̄bētio cōplexi nō pōt fieri sine notitia icōplexa terminorū nec iudiciū sequēs sine duab⁹ alijs p̄cedētib⁹. Ad tertiū dico sic p̄s q̄ respectu eiusdē obiecti sub eadē rōne: p̄nt eē due notitiē specificē distincte. Ad argumētū i p̄rariū dico q̄ i eadē potētia respectu eiusdē obiecti p̄nt eē tales distincte cognitioēs. Ad p̄mā p̄bationē dico: q̄ se ipsis distinguit̄ formalit̄: causalit̄ tñ distinguit̄ a suis causis essentialib⁹ a q̄b⁹ h̄nt eē: nō tñ sic q̄ necessario requirāt distinctas causas essentialē: q̄ ab eadē causa simplicit̄ p̄nt fieri plura puta a deo: et iō dependēt essentialit̄ ab alio q̄ ab obiecto et potētia: tñ loquēdo naturalit̄ iste notitiē habēt distinctas causas effectiuas: q̄ causa effectiā imediata notitiē intuitiue ē ip̄a res nota: s̄ causa notitiē abstractiue effectiua ē ip̄amet notitiā intuitiua vel ali⁹ habit⁹ inclinās ad notitiā abstractiua: sic alias dicit̄. Similiter posito q̄ iste act⁹ nō dependeret essentialit̄ nisi ab obiecto et potētia adhuc possent illi act⁹ distinguī specificē. q̄ nō ē icōueniēs q̄ idē agēs sit totalit̄ illimitatū et simplicit̄ vel s̄m quid p̄ducatur i eodē passo effectus specificē distincti. Et p̄ hoc p̄z ad scōdā p̄bationē q̄ agēs pōt esse vnu et materia vna: et tñ effect⁹ plures specie distincti. Ad p̄m et cōmētato: ē dico q̄ intelligūt de agēte naturali et sufficenti et de formis icōpossibilib⁹ quō se habent forme archē et scāni: de quibus exēplificat cōmētatoz. De itētiōe tñ eorū patebit alias. Ad tertiā p̄bationē dico q̄ p̄s. ij. de generatiōe et corrup. loquit̄ de agēte naturali q̄d manēs idē sēp facit idē: q̄. s̄. q̄cqd facit vno tpe facit alio tpe nisi sit aliq̄ variatio ex parte passivē vel ex parte agētis: vel aliq̄ aliud ipedimētū: ita q̄ si vno tpe facit vnu: omi tpe facit vnu: et si vno tpe facit cētū omi tpe facit cētū. et ita semp idē: nō tñ opz q̄ faciat idē p̄cise s̄ pōt facere multa: sicut si sol p̄ eadē virtutē p̄ducatur i medio caloz et lumē suū. si eodē modo app̄oximat et mediū eq̄litrē disponit: nec sit aliq̄ aliud ipedimētū: sēp p̄ducit i medio calozem et lumē: et ita semp idē et tamē multa.

Ad tertium dubium.

Ad secundum dubium.

Ad quartā pbationē dico: q̄ actus distin-
guitur per obiecta: q̄ semp ex distinctiōe ob-
iectōrū quorū vnū illo actu apprehēdit: 7 non
aliud sequit̄ distinctio specifica actū: nō tñ
ex idēitate obiectōrū sequit̄ idēitas act̄: q̄
si. a. sit obiectū intellectiōis: et. b. obiectū vo-
litiōis sequit̄ q̄ intellectiō. a. 7 volitiō. b. di-
stinguuntur. nō tñ sequit̄ si. a. 7. b. sint simplici-
t̄ vnū q̄ intellectiō. a. 7 volitiō. b. sint vnus act̄
et ideo quātrūcūq; obiectū est idē: tñ notitia
abstractiua 7 intuitiua distinguuntur. Per
hoc p̄z ad aucto. tertio de aia: q̄ scientie secā-
tur quēadmodū 7 res: quia ad diuersitatē sci-
bilitū sequitur diuersitas scientiarū: 7 tñ de eo-
dē cōplexo possunt esse distincti act̄ 7 sp̄m:
quia fm̄ p̄m. i. posterior. de eodē p̄t esse sci-
entia et opinio. similiter error et scientia: 7 tñ
actus errandi 7 sciendi circa eandē conclusio-
nē specie distinguūt. Sciendū tñ q̄ quis de
distinctis scibilib; possunt esse distincte sciē-
tie: tñ de distinctis scibilib; p̄t esse vnus bas-
bitus equiuales vel equiualeter cōtinēs plus
res habet; p̄positionū vel scibilitū: ita q̄ neu-
trū istorū scibilitū p̄t esse obiectū totale istū
habitus: sed tñ partiale sicut notitia cōplexa
que vna existens habet vtrūq; terminū p̄ ob-
iecto partiali. Ad sextū argumentū p̄bans
q̄ intellectus nō habz notitiā intuitiua: quia
nō cognoscit singulariter. Dico q̄ intellectus
p̄ statu isto cognoscit singulare: 7 primo sicut
alias patebit 7 ē primū cognitū p̄mitate ge-
nerationis. Nec aristo. negat sed ponit q̄ itel-
lectus itelligit vniuersale. sensus autē cogno-
scit singulare 7 tales p̄positiones quasi semp
scribit ad itelligendū differentiā iter intelle-
ctū 7 sensum: nūc ergo ita est q̄ si intellect̄ itel-
ligat nō tñ singulare sed 7 vniuersale 7 sen-
sus sentit tñ singulare sequit̄ distinctio inter
intellectū 7 sensū: 7 ita ad habendū distinctio-
nē iter sensū 7 intellectū quā intrēdit ar. nō ob-
uiat quin intellectus itelligat singulare etiā
primo licet non precise. Ad septimū dico q̄
intellectus nō semp abstrahit ab hic 7 nūc in
omī intellectiōe: quis in aliqua sic abstrahit:
quia sicut intellectus habet notitiā per quā
iudicāre nō potest de hic et nūc: hoc est q̄ res
sit hic et nūc nō plus q̄ fantasia 7 illa erit no-
titia abstractiua: et ita habet aliā notitiā per
quā cōcernit hic et nūc: q̄ per eā nisi sit aliud
impedimentū ita potest iudicāre q̄ est hic et
q̄ est nūc sicut potest fm̄ alios sensus: et illa
est notitia intuitiua Si dicitur q̄ intellectus
abstrahit a materia et a conditionibus mate-
rialibus. Dico q̄ illa abstractio nō est intelli-
genda ex parte obiecti in omni intellectiōe

quia dico sicut alias probabitur q̄ idē totali-
ter et sub eadē ratione ex parte obiecti est pri-
mū obiectū sensus exterioris et intellectus pri-
mitate generatiōis: et hoc pro statu isto 7 ita
obiectū intellectus in illa prima intellectiōe
non est magis abstractū: q̄ obiectum sensus
Potest tñ intellectus postea abstrahere mul-
ta et conceptus cōmunes formare itelligen-
do vnū conceptōrū in re non itelligendo re-
liquū: 7 hoc nō potest cōpetere sensui. Si autē
ista abstractio itelligitur vniuersaliter intel-
ligenda est ex parte intellectiōis: quia illa est
simpliciter imaterialis non sic autē de cogni-
tiōe sensitua. Ad quartū dubiū dico sicut
probatū est prius q̄ intellectus noster pro sta-
tu isto itelligit aliqd̄ mere itelligibile i par-
ticulari et intuitiue. Ad primū i cōtrariū dis-
co q̄ proprie loquendo et stricte nulla est itel-
lectio reflexa: quia reflexio stricte sumpta in-
cludit ad minus necessario duo: sicut p̄z i mo-
tu locali reflexo. Accipiendo tñ reflexionem
large concedo q̄ illa intellectio est reflexa cū
hoc tamē stat q̄ est intuitiua: sicut p̄z q̄ ange-
lus ita bene se ipsuz p̄t itelligere intuitiue
sicut aliū et cum itelligit se ipsum intuitiue
habet intellectiōnē reflexā large. Ad secun-
dū dico q̄ illud argumentū est contra omnes
opinionē: q̄ si cognosco aliquā rē qualitercū-
q; possum scire me itelligere illā rē. et vlti-
mū beatū Augustinū. xv. de trim. c. xij. possum
me scire itelligere illā intellectiōnē et sic ad
do. iij. 7. v. 7 innumerabilia. tunc quero de cau-
sa secunde intellectiōis quare illa itelligit̄
7 quecūq; datur cōsimilis p̄t dari de tertiā
et quartā sic de alijs: 7 erit cōsimile argumē-
tū de notitia abstractiua quod est factū de in-
tuitiua qua videt̄ intuitiue prima intellectio
ideo dico pro omnibus: q̄ standū est in primo
q̄ prima intellectio intuitiue videbit̄: et illa
intellectio pro statu isto impedit secūdā itel-
lectiōnē non simpliciter sed quia presentia-
litas prime intellectiōis non sufficit ad secūdā i-
tellectiōnē. causa autē quare non sufficit non
p̄t dari nisi natura rei: quia iste intellectōes
in nullo penitus sibi repugnant: sicut nec ob-
iecta itelligibilia q̄ tñ ita sit per experiētiā
scimus: sed causas quare intellecta vna re im-
peditur intellectus alterius rei non p̄t dari
nisi natura rei quā per experiētiā nouim; Nec
aliqd̄ aliud scire possum; sicut alias dicitur.
Ad aucto. p̄bi et cōmentatoris dico q̄ ipsi lo-
quūtur de itellectiōe prima p̄mitate genes-
rationis: quia pro statu isto nihil itelligitur
primo nisi sensibile. 7 hoc est quod dicit com-
mētator: q̄ intellectio intuitiua eadem est cū

Ad quartū
un.

re quā sensus apprehendit in sensato vel itel-
 ligit de intellectu illorū que abstrahūt
 ab illis que primo intelliguntur: et huiusmodi
 sunt sensibilia: et sic patet ad primā aucto-
 ritatē. Ad auctoritatē de memoria et
 reminiscētia dico qd nihil intelligere ē sine fan-
 tasmatē: qd oīs cognitio intellectiva presuppo-
 nit necessario p̄ statu isto ymaginationē sen-
 sitivā: tā sensus exterioris q̄ interioris. Si di-
 cit̄ qd notitia intuitiva est p̄ma: q̄ nullā aliā p̄-
 supponit: dico qd nullā aliā p̄supponit notitiā
 obiecti i eadē potētia. et tñ p̄supponit notitiā
 aliā in alia potētia: sicut notitia intuitiva al-
 bedinis intellectiva. p̄supponit notitiā sensu-
 tivā respectu eiusdē obiecti. similis notitia in-
 tuitiva intellectiōis vel affectiōis vel delecta-
 tiōis p̄supponit notitiā obiecti illius intelles-
 ctionis: vel affectiōis: vel delectatiōis. et sic de
 alijs. Et tñ si esset possibile qd esset amor in vo-
 lūtate sine omni cognitiōe p̄via. notitia intuiti-
 va illius amoris nullā aliā p̄supponeret: sed h̄
 nō est possibile pro statu isto Ad aliā aucto-
 ritatē de sensu et sensato dico: qd nō est de inten-
 tione p̄bi. qd nihil intelligit̄ ab intellectu nisi
 p̄fuit pus in sensu. s̄ qd nullū sensibile extrinse-
 cum intelligit̄ ab intellectu nisi p̄fuit sub sensu.
 Unde dicit Aristoteles sic. Ampli⁹ cū ali-
 quid iudicam⁹ hec scz ptes ex quib⁹ cōponit̄
 sensibile cognoscēda nisi mētē: sed nō sunt is-
 telligibilia: nec sentit̄ que exteri⁹ sunt sine sen-
 su. Ubi vult dicere qd illoz q̄ exteri⁹ sunt: scz
 sensibiliū mēs nō sentit̄. i. intuitive cognoscit
 sine sensu. hoc est sine p̄via notitia sensitiva
 intuitiva eiusdē: p̄ hoc inuens qd mens potest
 sentire. i. intuitive cognoscere aliqua que exte-
 rius sunt: et aliqua etiā que interi⁹ sunt: cuius-
 modi sunt: actus: intellect⁹ volūtatis delecta-
 tiōis sine notitia sensitiva intuitiva eorū: quis
 notitia sensitiva aliquorūz necessario p̄suppo-
 nitur. Ad aliud dico qd forte quando aliquid
 cognoscitur intuitive: clare et perfecte potest
 discerni ab alio distincto fm̄ speciē intuitive
 cognito perfecte et clare. tamē quādo aliquid
 cognoscitur intuitive obscure et impfecte for-
 te nō oportet. Intellectus autē noster pro sta-
 tu isto nihil cognoscit clare intuitive et perfe-
 cte. et ideo nō p̄t discernere hoc a quoz alio:
 et pp̄ hoc nō p̄t discernere int̄ actuz rectū et
 reflectū. et sic de alijs: quis possit discernere de
 aliqbus alijs. Hoc videt̄ esse de int̄tione bti
 Augustini. qui videt̄ dicere qd mēs p̄t seipam
 cernere et tñ nō p̄t seipam ab alijs discernere
 Ubi de mētē dicit De tri. lib. x. c. iij. Nō velur
 absente q̄rat se cernere. s̄ p̄ntes se curet discer-
 nere: ne se q̄si ignorū nozet: s̄ ab eo qd alterus

novit̄ dinoscat. Hoc idē videt̄ dicere ca. xvij.
 Ad quintū dubiū dico qd notitia intuitiva p̄
 statu isto: nō est respectu omnium intelligibiliū
 etiam equaliter p̄fētū intellectui. quia est re-
 spectu actū: et nō respectu habitū. Autē
 ita sit scim⁹ p̄ experientiā: qd quilibet experit̄
 se diligere: et delectari. nō sic autē se inclinari
 ad actus p̄ habitū: qd tñ inclinari posset potē-
 tia p̄ deū agentē: sicut p̄ habitū inclinantē. et
 ergo illa iclinatione quaz quilibet experit̄ i se
 nō p̄t evidētē cognosci notitia intuitiva ha-
 bitus iclinans: s̄ pot tñ cognosci illo modo:
 quo p̄t cognosci aliqd p̄sonē et discursū. Ex
 illo patet qd nullus p̄t intuitive cognoscere si-
 ue videre fidē et caritatē: q̄ sunt habit⁹ i nobis
 quib⁹ p̄t intuitive cognosci act⁹ q̄ eliciūtur ex
 istis habitib⁹ q̄ sūt credere et amare. Ad se-
 ptimū dubiū dico qd illa notitia intuitiva et id iud-
 iciū distinguūtur realit̄. qd illa notitia intuiti-
 va ē respectu icōplexi illud autē iudiciū ē res-
 pectu cōplexi. Et si q̄rat de iudicio sequētē p̄ci-
 se notitiā intuitivā sensitivā: an distinguit̄ ab
 ista. Potest dici qd nō distinguit̄ ab ista: sicut
 nec iudiciū intellectus qd p̄cise stat in noti-
 tia incōplexa. et ideo nō ē iudiciū sequētē nec
 est pp̄cise iudiciuz: qd nō est respectu cōplexi: s̄
 tñ ē iudiciū equivalēs sicut alias dicit̄. Ad
 primū argumentū i cōtrariū dico qd p̄t fieri
 illa notitia intuitiva sine iudicio cōsequētē: et
 ita p̄t aliquis diligere: et tñ non iudicare se
 diligere. sicut nō est incōpossibile qd aliq̄s co-
 gnoscat terminos alicui⁹ p̄positionis per se
 note: et tñ nō sciat p̄positionē illā posito etiā
 qd ipsa apprehendat. Si dicat̄ qd tūc nō ē p̄-
 positio p̄ se nota: quia talis cognoscit̄ statim
 apprehēnsis terminis. dico qd illa p̄positio ē
 p̄ se nota ad cuius evidētē notitiā sufficimē
 termini: cuz tñ generali influentia dei. p̄t tñ
 deus ipedire illā notitiā intuitivā. sufficit autē
 ad notitiā evidētē qd res sit nisi sit impedimē-
 tū vel nisi activitas illius notitiē intuitive ipe-
 diat̄. Ad scdm̄ dico: qd nō ē icōveniēs qd res i-
 tuitive videt̄: et tñ qd itellect⁹ iste credat rē nō
 esse: quis naturaliter hoc non potest fieri: et
 hoc sufficit ad notitiā intuitivā qd quātū est
 ex se sufficiens est ad faciendū iudiciū rectuz:
 de existentia rei vel non existentia rei. Ad
 septimū dubiū dico qd per notitiā intuitivā
 rei potest evidētē cognosci res nō esse quā-
 do non est. Et quādo queritur a quo causatur
 istud iudiciū: dici potest qd potest causari a no-
 titia intuitiva rei Et q̄n dicit̄ qd illa h̄z causare
 effectū oppositū si res sit. p̄t dici qd nō ē incō-
 veniēs qd aliqua causa cuz alia partiali causet
 aliq̄c effectum: et tamen qd illa sola sine alia

Ad quintum du-
bium.

Ad sextum.

Ad septimū du-
bium.

Prologi primi

Sententiarum

causa partiali causet oppositū effectū: et ideo
 notitia intuitiua rei propria et res causant iudi-
 cium quod res est quod est. quando aut ipsa res non est
 tunc notitia intuitiua sine illa re causabit oppo-
 sitū iudicium: et ideo concedo quod non est eadem causa
 illorum iudiciorum: quod vni causa est notitia sine re.
 alteri causa est notitia cum re tamquam cum causa par-
 tiali. Ad octauū dubiū dico quod contradictio
 est deū non esse: et tamen notitiā intuitiua dei esse: et
 ideo non est mirū si sequitur inconueniens. Ad
 aliud dico quod non videtur scōueniens quin possit
 delectatio esse tāta i absentia quāta i p̄sentia
 p̄ potētia diuinā. Quod cōfirmare possū per
 emplū beati augustini de lib. i. c. vbi habetur
 mat̄ia delectatio mediāte sola notitia abstra-
 ctiua quāto maior: possit esse mediāte notitia i
 tuitiua. Ad ix. dubiū dicendū ē quod deus est
 p̄ns i se ista p̄sentialitate quod requiritur ad noti-
 tiā intuitiua nec ex hoc sequitur quod sit notitia iui-
 tuiua. Tamē si possibile esset deū non esse non req̄-
 reretur quod deus esset p̄ns: nec in se: nec in alio
 presente. sicut aliqua p̄sentialitate p̄uena cog-
 gnitiua: sicut modo deus pot̄ creare notitiā ali-
 cuius non existentis sine omni p̄uio. Ad vl-
 timū dubiū dico: quod omnis notitia abstractiua
 ois rei naturaliter scite p̄supponit notitiā
 intuitiua eiusdem: cuius rō est: quia nullus intel-
 lectus pot̄ naturaliter acq̄rere notitiā alicuius
 rei. nisi mediāte illa re: tanquam mediāte causa
 partiali efficiēte: sed omnis notitia iad quā ne-
 cessario coerigitur ex natura rei ē intuitiua: ergo
 prima notitia rei est intuitiua: tamē deus pot̄
 causare notitiā abstractiua deitatis et aliarū
 rerū: sine notitia intuitiua p̄ua: et illa notitia
 deitatis abstractiua est cōmunicabilis viatori
 Ad primū argumētū principale dico quod no-
 titia distincta deitatis sub propria ratiōe dei-
 tatis est possibilis intellectui viatoris: ista rati-
 omen non est beatifica: sed tamen intuitiua nec ois
 notitiā obiecti b̄fici i finiti et beati sub ratio-
 ne beatifica ē beatifica: sed tamen intuitiua quod non
 est intellectui viatoris possibilis: sed tamen abstra-
 ctiua. Ad secundū dico quod aliquae veritates
 que essent theologice tali intellectui essent p̄
 se nota: et alique forte per alia notiora sibi. Nō
 bi gratia si talis intellectus apprehēderet di-
 stincte in se ipsas deitatem et proprietates perso-
 nales ex quibus fit propositio per se nota. sic
 dicēdo deus vel deitas est tres persone. talis
 enim propositio propter idētitatē realem perso-
 narū cum diuina essentia: omni apprehēdenti
 in se terminos istos est per se nota: nec possit
 plus dubitare de ista: quam de illa deus ē deitas
 p̄ter illam propositionem possit iste intelle-
 ctus formare illam eandem propositiōem quā

nos de facto habemus de deo. deus est tres p̄-
 sone: que esset euidenter nota. et tamen non
 per se nota: sed per primam propositiōem: de
 qua dictum est que forte sibi est per se nota: et
 hoc quod illa secunda formaliter sequitur ex p̄ma.
 Quae autē iste sunt distincte propositiōes. patet
 p̄pter distinctionē terminorum: quod termini p̄me
 propositiōis sunt res in se: si res possit p̄dicari
 vel alie intētiōes aie: quas viator habere non
 pot̄. In secūda autē termini sunt ipsi cōceptus
 quos de facto habemus: quod nec deū in se: nec ali-
 quid quod est realit̄ deus possumus cognoscere di-
 stincte in se. Et cum dicitur si tales propositiōes
 essent sibi per se nota: cognoscerent cognitis
 terminis. concedo quod quicūque cognoscit illos ter-
 minos non habēdo alios terminos euidenter scit
 tales propositiōes: sed non est nobis scōm status
 eodem possibile. Et quando probatur quod illa deus est
 trinus et vnus: non pot̄ fieri nota per aliam pro-
 positōem priorē et notiorē. Dico quod sic: quod illud p̄di-
 catū p̄us cōpetit deo in se vel alicui intētiōi
 impossibili intellectui viatoris: quod isti cōceptui
 que de facto habemus: et qui est subiectū in pro-
 positōe habita de cōi lege. Ad tertiū princi-
 pale dico: quod posito quod notitia euidentis veritatis
 sit p̄fectissima s̄m specie. hoc est quod nulla noti-
 cia specie distincta ab ista notitia euidentis est
 ita p̄fecta. tamen vna notitia euidentis eiusdem spe-
 cie pot̄ esse p̄fectior: alia eiusdem. et ita est in p̄-
 posito quod notitia beati de eadem veritate est p̄-
 fectior quam notitia alicuius non beati de eadem. et sic
 quia notitia intuitiua terminorum causat p̄fe-
 ctiorē notitiā quam notitia abstractiua eorundem
 Qui ergo veller dicere quod notitia intuitiua et
 abstractiua respectu eiusdem distincte specie
 causabunt effectus distinctos specie. Possit di-
 cere: quod notitia euidentis talis veritatis causata
 a notitia intuitiua deitatis et trium personarū est
 p̄fectior: notitia euidentis causata a notitia ab-
 stractiua deitatis et trium personarū: et specie di-
 stincta: et tunc hec esset falsa quaelibet notitia eu-
 idēs veritatis theologice est p̄fectissima. sed alia
 qua esset p̄fectissima: puta causata a notitia in-
 tuitiua. Et alia non esset p̄fectissima: puta illa
 que esset causata a notitia abstractiua. Sed cō-
 tra illud est illa propositio quod pluralitas non est
 ponēda sine necessitate: ideo cum cause distincte
 specie possunt causare effectus eiusdem specie: p̄-
 p̄ter distinctionē specificā inter notitiā intui-
 tiua et abstractiua incomplexorū non est ponēda
 distinctio specifica inter notitias complexorū cau-
 satarum ab illis. Et ideo si iste noticie specie dis-
 tinguerent oporteret aliquā ratiōem aliā assi-
 gnare: quod est difficile. Et in hoc finitur hec
 prima questio principalis.

AAA
Ad octauū.

Ad secundam p̄ter.

BBB
Ad nonū.

CCC
Ad decimū.

DDD
Ad argumenta
principalia.
Ad primū.

Ad secundum.

T
m
in
2
Ad
pu
Se
Te
Ad
Ad
tertium
En
Pri
des
pos
pp
Du
fco

Supposito ex questi-

one pcedenti: q p potentia diuina multe vita
 res pure theologice possint euiden cognosci
 Quero. Utrū notitia euidens illarū veritatū
 sit scia pprie dicta. **Q**nō probat sic. ois scia
 prope dicta est p causam. q scire est p causaz
 rē cognoscere pmo posterioꝝ. sed nihil p dca
 bile de ipō deo cū sit realit ipē de? habz cau
 sam. igit̃ nihil tale pōt sciri de deo scia ppe di
 cta. **S**cdo sic. ois scia pprie dicta est effect?
 demonstratōis. demonstratio aut̃ est p diffinitio
 nē tanq̃ p mediū. s̃ deus nō habz diffinitionē
 cū sit simpliciter simplex: q̃ nihil pōt de deo de
 monstrari: 7 per consequēs nec sciri scia pprie
 dctrā. **T**ertio sic. ois ppositio scita scie prope
 dctrā est p se scdo mō dicēdi p se: q̃ p dca paf
 sio de subiecto: s̃ nihil p dca de deo: scdo mō
 dicēdi p se q̃ nō habz passionē: cū passio rea
 lit̃ distinguit a subiecto. igit̃ nihil tale p dca
 tur de deo. **A**d oppositū. si nō hoc nō est nisi
 pp̃ idēitates p dca ad subiectū: s̃ h̃ nō ob
 stat. q̃ de ente est scia ppe dicta: puta metha.
 et tñ nihil realit̃ differt ab ente: quia tūc esset
 nōens. **C**irca illā q̃stionē pmo videndū q̃ p
 positio est scita scia prope dctrā. scdo q̃ est scia
 ppe dicta. pōt esse falsa. nō est scibilis scia pro
 prie dicta. **S**cda ppositio scibilis scia pprie dicta est p
 positio necaria: dubitabilis: nata fieri euidēs
 p ppositioes necarias. euiden p discursuz sil
 logisticū applicatas ad ipm. **P**er primā p d
 tionē q̃ sit necaria: excludit̃ ppositio p̃rigēs
 q̃ quis possit esse euiden nota: q̃ tñ nō est ne
 cessaria: q̃ pōt esse falsa. nō est scibilis scia pro
 prie dicta. **S**cda p dicitō: q̃ sit ppositio dubi
 talis. p̃z: q̃ p h̃ excludit̃ ppositio p se nota: q̃
 quis sit necaria: 7 possit esse euiden nota. q̃
 tñ nō est dubitabilis. iō nō est scibilis scia pro
 prie dctrā. **H**oc etiā p̃z p liconi. i. posterioꝝ. c.
 .i. **U**bi dicit: scia p̃cipioꝝ nō est acq̃sita p do
 cetrinā q̃ nō docemur neq̃ addiscimus nisi id
 qd̃ cū pmo cōcipim? est nobis dubiū: aut ap
 paret nobis fallum: 7 post dubiū. vel cōtrariā
 opinionē manifestat nobis veritas ei?. et fm̃
 q̃ patet ibidē ipē loquit̃ de cōclusionē scibili
 fm̃ q̃ distinguit̃ cōtra p̃cipia. igit̃ ois cōclu
 sio scibilis est pmo dubia vel apparet falsa: et
 postea p p̃cipia manifestat̃ veritas ei?. **N**ō
 est intelligendū: q̃ necessariū est ppositionēz
 pprie scibile pmo esse dubiā vel apparere fal
 sam cuiunq̃z discēti eā: s̃ possibile est q̃ sit du
 bitalis: vel q̃ possit ab aliquo dubitari vel ap
 parere falsa: 7 postea p discursum sillogisticuz
 possit fieri nota: 7 sic distinguit̃ a ppositiōib?
 p se not. 7 a p̃mis p̃cipijs. **I**tez. h̃. posterioꝝ.

Prime q̃stioni p
ma connexa que
in ordine est
Questio II

Arguitur primo
principaliter.

Secundo

Tertio.

Ad oppositum

Tres articuli.

Primus articulus
describens qd̃ pro
positio scibilis scia
pprie dicta.

Prima cōditio.

Scda cōditio.

q̃stiones sunt eq̃les nūero hys q̃ nō scim?. igit̃
 oē scibile est q̃ribile. s̃ ome q̃ribile est dubita
 bile: q̃ ome scibile scia prope dicta est dubita
 bile. **T**ertia cōditio: q̃ sit nata fieri euidēs p
 ppositioes euidētes applicatas ad ipam per
 discursuz sillogisticū. q̃ p illā distinguit̃ ab ali
 q̃bus p̃cipijs p̃mis: q̃ nō sunt simpliciter p se
 nota: 7 p psequēs dubitabilia: s̃ q̃ nō possunt
 fieri nota p discursum sillogisticū. iō non sunt
 scibilia scia prope dicta. **T**erbi gratia illa pro
 positio. calor ē calefactiu?: est necessaria 7 du
 bitabilis: q̃a si aliq̃s actu apphenderet calorē
 intuitiue solū p̃ intellectū. 7 nunq̃ sentiret calorē
 rē. nec sentiret calorē calefacere: puta si nullū
 calefactibile esset calorū intuitiue cognito ap
 proximatū. possit dubitare an calor possit p
 ducere calorē. sic dubitat an albedo possit p
 ducere albedinē. 7 p̃ ois illa ppositio dubita
 bilis est: tñ illa ppositio p nullas ppositioes
 necessarias euiden applicabiles ad ipsam p
 discursum sillogisticū pōt de nō euidenti fieri
 euidēs. s̃ tñ sit euidēs p exp̃ientia sumptaz ex
 notitia intuitiua. 7 iō nō pōt esse scibilis scia p
 prie dicta. **S**z cōtra illā descriptionē pōt in
 stari p̃rio. videt̃ q̃ scda p dicitō sit falsa. q̃ aliq̃
 ppositio p se nota est scibilis scia prope dicta
 q̃ est demonstrabilis. 7 tñ nō dubitabilis: q̃ rē.
Maliq̃ ppositio p se nota sit demonstrabilis
 patet p algazel i p̃spectiua sua. li. i. c. iij. q̃ ista
 est demonstrabilis totū est maius sua pte: et tñ
 h̃ est p se nota. **S**cdo q̃: omis passio est demō
 strabilis de suo subiecto: et aliq̃ tal̃ est p se no
 ta: 7 p̃ ois nō est dubitabilis. **S**ilr̃ ome cōple
 xū poster? p̃rio p̃cipio est demonstrabile p ipz
 q̃ sillogisando ex ipō erit sillogisim? ex p̃mis 7
 immediatis rē. **E**t p̃ ois erit demonstratio. 7 p
 ois cōclusio erit scibilis scia pprie dicta: 7 tñ
 aliq̃d cōplexū poster? p̃rio p̃cipio est p se no
 tū: 7 p̃ cōsequēs nō dubitabile. **T**ertio argui
 pōt: q̃ illa p dicitō sit falsa. q̃ si ois ppositio sci
 bilis scia prope dicta est dubitabilis. q̃ iste in
 lect? q̃ nō possit dubitare vel errare: nō possit
 scire aliquā ppositionē scia prope dicta. cōse
 quēs est fallum. q̃ tūc intellect? diuin? nullā p
 positionē sciret scia prope dicta. qd̃ falluz est
 q̃ scia prope dicta nullā impfectionē dicit. q̃
 nō debz negari a diuino intellectu. **C**ōtra ter
 tiā cōditionē. videt̃ q̃ sit sup̃flua. q̃ ois pposi
 tio necria: q̃ nō est p se nota: est scibilis scia p
 prie dicta. 7 solū talis. s̃ ois ppositio necria: q̃
 nō est p se nota est dubitabilis. q̃ ois ppositio
 dubitabilis est scibilis scia prope dicta. q̃ posi
 to dubitabili sup̃fluit ponere aliū. **A**ldio: p̃z
 p p̃m. i. posterioꝝ. vbi docet modū accipiēdi
 dicēs. q̃ p̃cipia cognoscim? in q̃tuz terminos

Tertia cōditio.

Cōtra descriptio
nē quo ad scdam
cōditionē Argui
tur primo.

Secundo.

Scda pars.

Tertio.

Cōtra tertiam cō
ditionem.

Prologi

Primi sententiarum

Demōstratio qd
sic.

D
Ad primū.
Demōstratio cau-
pitar tripliciter.

cognoscim? q̄ oia p̄ncipia cognoscim? cog-
tis f̄minis: q̄ nullū p̄ncipiū ē dubitabile. S̄
ois p̄positio necessaria ē p̄ncipiū v̄l c̄clusio p̄
p̄nc scibilis. Idē p̄hs voluit. i. thopicor̄ di-
cēs demōstratio ē ex p̄mis 7 veris imediāt v̄l
ex h̄is q̄ p̄ma 7 vera fidē s̄p̄ferūt: q̄ in oi de
mōstratiōe cōrigit stare ad p̄ se nota: 7 p̄ p̄ns
om̄e p̄ncipiū demōstratiōis qd̄ ita ē p̄ncipiū
q̄ n̄ cōclusio ē p̄mo 7 p̄ se notū: 7 p̄ p̄ns n̄ ē du-
bitabile. Ad p̄mū istor̄ dico qd̄ demōstra-
tio p̄r accipi largissime 7 ip̄opissime: 7 sic syl-
logism? ex necessarijs p̄r dici demōstratio: 7
iō si p̄positio necessaria 7 per se nota syllogisa-
tur ex p̄positiōib? necessarijs nō p̄ se notis il-
le syllogism? p̄r dici demōstratio: qz nō est so-
p̄bistīc? nec dyalectic? nec falsiḡph? stricte ac-
cipiēdo: 7 sic p̄r reduci ad demōstrationē s̄z
q̄ diuidit̄ syllogism? sufficiēt i litigiosū dyale-
cticū 7 demōstratiū. Alr̄ p̄r dici demōstratiō
large 7 ip̄opē. 7 sic ois syllogism? ex necessa-
rijs 7 p̄ob? p̄r dici demōstratio: siue cōclus-
sio sit p̄ se nota: siue nō. Tertio mō accipit̄ de-
mōstratio stricte 7 p̄pē p̄ syllogismo faciēte
scire ex necessarijs: ita qd̄ p̄missa sint nate cau-
sare notitiā cōclusiōis: et isto mō loq̄t̄ p̄hs de
demōstratiōe 7 loquunt̄ doctores 7 exposito-
res. Et p̄ h̄ ad argumētū dico qd̄ p̄positio p̄
se nota ē demōstrabil? p̄mo mō 7 scdo: 7 sic for-
te itellexerit ille auctor: s̄ tertio mō dico qd̄ p̄-
positio nō ē demōstrabil?: qz p̄positio p̄ se no-
ta p̄ncise cognoscit̄ ex notitia terminor̄. Alr̄ em̄
nō eēt p̄ se nota: q̄ notitia p̄positiōis p̄ se nota
nō ē nata causari ex notitia p̄missarū: 7 p̄ p̄ns
nō ē demōstrabil? nec scibil? sciētia p̄pē dicta

Si dicat qd̄ quis tal? p̄positio p̄ se nota suffi-
ciēt possz sciri ex notitia f̄minor̄: tñ si notitia
f̄mior̄ n̄ sufficeret: adhuc ille p̄misit̄ ex q̄b? in-
fert̄ causaret̄ notitiā illi? p̄positiōis: 7 p̄ p̄ns
notitia illarū p̄missarū ē nata causare notitiā
illi? p̄ se notū: 7 p̄ p̄ns ē demōstrabile. Doc n̄
valet qz p̄ istā rōnē p̄mū p̄ncipiū possz demō-
strari: qz si notitia f̄mior̄ n̄ sufficeret: possz sil-
logisari ex aliq̄b? not? q̄ carent notitiā p̄ncipij
p̄mū. Si dicat qd̄ p̄ncipiū p̄mū si nō eēt notū
nihil aliud eēt notū. 7 iō n̄ ē silē. s̄ n̄ valz: qz etiā
aliq̄n d̄ scō aliqd̄ ē actualr̄ notū: 7 tñ p̄mū p̄n-
cipiū n̄ ē actualr̄ notū: 7 ita stat rō. Ideo dico
qd̄ rōe p̄positiōis scibil? ē qd̄ ei? notitia possit
cārī ex notitia p̄ncipior̄. 7 ita qd̄ h̄eat rōnē du-
bitabil? vñ p̄ rōnē p̄cedētē factā p̄z qd̄ illo mō
quo ē scibil? ē dubitabil?: qz si iō dicat scibil?: qz
nō sufficeret notitia f̄mior̄: tñc posset cārī ei?
notitia ex p̄missis. ita dicet̄ dubitabil? qz si no-
titia f̄mior̄ n̄ sufficeret possz dubitari d̄ ca. pu-
ta si p̄pō illa appbenderet sine p̄pōib? ex q̄b?

beberet sciri. Ad aliā p̄bationē dico: qd̄ nō
ois passio ē demōstrabil? d̄ suo subiecto: s̄ aliq̄
passio n̄ p̄r sciri in eē suo subiecto: nisi p̄ncise p̄
expiētā 7 nullo mō p̄ demōstratiōe: 7 s̄ n̄ tñ
ēverū d̄ p̄positiōe p̄ se nota: i q̄ p̄dicat̄ passio d̄
suo subiecto: s̄ etiā d̄ p̄positiōe frequēt̄ n̄ p̄ se
nota: sic de ista calo: ē calefactiū? et de silib?.

Ad aliā dico qd̄ n̄ sp̄ cōplexū necriū posteri?
p̄r demōstrari p̄ncipiū p̄mū. etiā si ex ipso
possz inferri syllogistice: s̄ cū h̄ requit̄ qd̄ notitia
p̄ncipij possz cārē notitiā posterioris. 7 h̄ defi-
cit i p̄posito. Ad tertiu? p̄cedo qd̄ intellect?
diuin? n̄ h̄z sciētā sic stricte sumptā: nec ista
scia dicit̄ p̄fectionē simplr̄: s̄ cludit̄ ip̄fectionē
scz qd̄ sit nata p̄duci ab alia notitia cōplexa.

Ad aliū d̄ tertiā p̄ditōez dico qd̄ illa nō sup-
fluit. Ad rōnē dico qd̄ nō ois p̄positio q̄ nō est
p̄ se nota ē scibil? scia p̄pē dca: qz multa sūt p̄n-
cipia p̄ma idemōstrabilia 7 imediata. et cū h̄
nō sūt p̄positiōes p̄ se note. Tñ sciendū qd̄
aliq̄ c̄clusio ē demōstrabil? p̄ncipia p̄ se nota.
ita qd̄ vltiata resolutio stat ad p̄ncipia p̄ se no-
ta. Aliq̄ aut̄ stat ad p̄ncipia n̄ p̄ se no: s̄ ad p̄n-
cipia nota tñ p̄ expiētā: sic mltē sūt passioes
q̄ n̄ p̄nt eē note d̄ suis subiectis nisi p̄ expiētā
tñ: sic qd̄ calo: ē calefactiū? qd̄ q̄ntas iclinat
deorsū: 7 tñ ista n̄ sūt p̄ se nota s̄ dubitabilia 7
iō mltā sūt p̄ncipia p̄ma i nulla p̄ora resolubi-
lia: s̄ ē qd̄ ex nullis p̄ob? p̄nt inferri 7 sciri: 7 tñ
n̄ sūt p̄ se nota. ista ē it̄t̄o bri Aug. i. retracta.
c. viij. vbi declarat̄ quō aia aliq̄s artes attulit
secū 7 aliq̄s n̄: qz illas artes d̄: attulisse secū: d̄
q̄b? oadiate interrogata: recte respōderet̄ n̄ ex-
piētā. 7 h̄ cōrigit̄ q̄n vltiata resolutio stat ad
p̄ncipia p̄ se nota. tñc em̄ n̄ oz nisi qd̄ ordiate p̄-
ponat̄ c̄clusiōes imediate sequētes ex p̄positi-
tionib? p̄ se not: 7 postea alie imediate sequē-
tes ex ill: 7 sic s̄p̄ p̄cedēdo vsq̄ ad vltias. ali-
as aut̄ artes n̄ attulit̄ secū q̄. s̄ n̄ resoluūt̄ ad p̄-
ma p̄ncipia p̄ se nota: s̄ tñ ad p̄ncipia nota p̄
expiētā. si em̄ resolutō stat ad p̄ncipia p̄ se
nota: tñc doctor̄ h̄ns illā sciaz posset̄ p̄ponere
disciplo p̄ncipia p̄ se no: ad q̄c vt certū ē d̄
scipul? recte respōderet: deide posset̄ p̄pone-
re c̄clusiōes imediate sequētes. ad q̄s discipu-
lus recte respōderz: qz videret̄ eas sc̄q̄ ad p̄po-
sitiōes sibi p̄ se notas. Tertio possz p̄ponere p̄-
positiōes imediate sequētes ad illas c̄clusiō-
nes ad q̄s ē recte respōderz p̄ eādē rōnē: 7 sic
ē p̄cedēdo vsq̄ ad vltias: s̄ manifestū ē qd̄ h̄ n̄
p̄rigit̄ oib? sciētis: qz mltē sūt q̄ n̄ p̄nt acq̄ri s̄n
expiētā: q̄uis opinio vel credulitas d̄ ill scibi-
lib? possit acq̄ri p̄ doctrinā p̄ncise: q̄ ille scie nō
h̄nt p̄ncipia p̄ se no: alie h̄nt. Tñ aug. postq̄
explanauit quō aia attulit̄ artes secū: s̄biūḡis

Ad fecū.
Ad fecū.
Ad tertiū.
Ad argumē-
ta tertiā cō-
nem.

Nec sane oēs artes eo mō secū attulit. aut ses
 cū bz. nā de artib⁹ q̄ ad sensus corpis primē. si
 cur mltē medicine. sic astrologia. nisi q̄ b̄ didis
 cit nō p̄r dicere. ea nō q̄ scia ⁊ itelligentia ca
 pit. pp̄t illud qd̄ dixi cui vel a seip̄o vel ab alio
 fuerit bñ inrogata ⁊ recordata rīdet. Eandē
 sūam ponit. ij. li. de trinitate. Nec etiā est in
 tētio Aristotelē in diuersis locis. *Th. i. metha.*
⁊. ij. posterior. docēs quomō acquirīt notitia
p̄ncipioꝝ dicit. q̄ ex sensu fit mēoria. ex mēoria
aut fit exp̄imētū. ⁊ ex exp̄imēto accipit v̄le. qd̄
est p̄ncipiū artis ⁊ scie. ⁊ tñ manifestū est. q̄ p̄
ma p̄positio frequēt accepta p̄ exp̄ientā est
illa. in q̄ p̄dicat passio de suo subiecto. et q̄ est
dubitabilē. sic declarat p̄bs. i. metha. vñ dicit ex
perētia qd̄ arē fecit sed in exp̄ientia casuz:
fit aut̄ ars cū ex mltis exp̄imētālib⁹ cōceptib⁹
vna fit velut de silib⁹ acceptio. acceptōez qd̄
enī b̄re. q̄ callie ⁊ socrati bac egritudine labo
rātib⁹ b̄ cōtulit. ⁊ ita multis singulariū exp̄tū
est. q̄ aut̄ oib⁹ h̄mōi s̄m vñā specie dēminat.
bac egritudine laborātib⁹ b̄ cōtulit vt fleuma
maticis. aut colerid̄. aut estu febricitātib⁹. artē
est. Et ista auctoritate habet. q̄ talis exp̄ientia
est de dubitabilē. b⁹. ⁊ ita p̄ma p̄ncipia in arte
⁊ scia acq̄sita p̄ exp̄ientā. sunt dubitabilia. et
p̄ oēs nō sunt p̄ se nota. Doc etiā ptz p̄ pbz. i.
Et bicoz. c. r. dicentē. P̄ncipioꝝ bec qd̄ in
ductōe cōtēplata sunt. h̄ vero sensu. h̄ aut̄ cō
suetudie qd̄ā. ⁊ alia aut̄ aliē. ⁊ p̄mētatoꝝ ibidē
 Ad primā p̄bationē illi⁹ maioris de p̄mo po
 sterioꝝ. p̄r dici duplicē. *Uno mō. q̄ loq̄tur de*
p̄ncipib⁹ p̄ se notis: q̄ illa cognoscunt cognis
terminis. nō ar̄ loquit̄ de p̄ncipib⁹ aliis: q̄ p̄nt
sciri tñ p̄ exp̄ientā: ⁊ nullo mō p̄ doctrinā. Alr̄
pōt̄ itelligi illud dicit̄ v̄le de oib⁹ p̄ncipib⁹. q̄
cognoscunt cognis terminis. excludēdo alias p̄
positiōes nēcīas p̄ores eis. ex q̄b⁹ sillogistice
p̄nt̄ inferri: ⁊ p̄ eas sciri. nō tñ sufficit q̄cūq̄ no
titia terminoꝝ. sic est de notitia p̄positiōis p̄ se
note. q̄ ad illaz sufficit q̄cūq̄ notitia terminoꝝ
sive ituitiua: siue abstractiua. s̄ requirit̄ notitia
intuitiua. saltē alicui⁹ termini. vel alicui⁹ ipoz
tati p̄ terminū. ⁊ forte requirunt frequēt mltē
notitie ituitiue. sic ponat: q̄ b̄ sit p̄mū p̄nci
piū. ois herba tal̄ speciei cōfert febricitātē. ista
p̄ nullas p̄positiōes notiores pōt̄ sillogisari. s̄
ei⁹ notitia accipit̄ ex notitia intuitiua: ⁊ forte
mltarū. q̄a enīz iste vidit̄ q̄ post cōmestione
tal̄ herbe seq̄bat̄ sanitas in febricitātē. ⁊ amo
uit oēs alias causas sanitatē illi⁹. sciuit̄ euidēt
q̄ ista herba fuit cā sanitatē. ⁊ tūc h̄z exp̄imē
tū de singulari. Est aut̄ sibi notū q̄ oia indiuis
dua eiusdē rōis b̄nt in passo effect⁹ eiusdē rōis
eq̄lī disposito. et iō euidēt accipit tanq̄ p̄

cipiū. q̄ ois talis herba p̄fert febricitātē. Ad
 auctoritatē de p̄rio topicoꝝ. d. co. q̄ dicit q̄ de
 mōstratio est ex p̄mis ⁊ veris. vel ex hijs q̄ p̄ p̄
 ma ⁊ vera fidē sumpserūt: ⁊ h̄ p̄cedo. Sed nō
 dicit. q̄ est ex p̄ se notis. vel q̄ ex hijs q̄ sunt per
 se nota fidē sumpserūt. nec sunt idē sicut dictuz
 est p̄ncipia p̄ria. ⁊ p̄ncipia per se nota. Circa
 scdm̄ qd̄ est scia dico. q̄ scia s̄m qd̄ distinguit̄
 cōtra alios bitus intellectuales. de q̄b⁹ loquit̄
 p̄bs. vi. et bicoz. Est notitia euidēs veri nēcīij
 nata causari per p̄missas applicatas ad ipsuz
 per discursum sillogisticū. Per primā cōditio
 nez excludit̄: ⁊ opinio: ⁊ suspitio: ⁊ fides. ⁊ bu
 iusmōi. q̄ nulla illarū est euidēs. Per scūdaz
 excludit̄ euidēs notitia cōtingentiū. q̄ nō est
 scia p̄prie dicta: q̄ nō est veri necessarij. p̄ ter
 tiā conditionē excludit̄ notitia euidēs p̄mōz
 p̄ncipioꝝ. q̄ illa nō p̄r b̄nt p̄ discursum sillogis
 ticiū. Dico aut̄ nata causari. q̄ nō est nēcīum
 q̄ de facto causet̄ per tales p̄missas. q̄ p̄t p̄ ex
 perientā cāri. p̄t enī aliq̄s sine sillogismo eui
 dent̄ scire: q̄ luna est eclipsabilis p̄ solā exp̄ie
 tiā sine omi sillogismo. ponēdo q̄ ista sit cōclu
 sio demonstrabilis. *Q̄ aut̄ ista sit scia p̄prie diz*
eta pōt̄ p̄bati. q̄a ista scia est bitus veridic⁹. s̄
s̄m p̄bm. vi. et bicoz. nō sunt nisi quicq̄ bit⁹ ve
ridici. s̄. intellect⁹. sapiētia. scia. ars. et prudētia
⁊ certū est q̄ nō est intellect⁹ nec sapiētia. nec
ars nec prudētia. s̄ reliquit̄ q̄ sit scia. Cōtra
tñ istā vltimā cōditionē p̄t instari. P̄rio q̄ nō
est silis modus acq̄rendi notitiā p̄ncipioꝝ ⁊
cōclusionū. s̄ notitia aliquoz p̄ncipioꝝ sic diz
erū est accipit̄ p̄ exp̄ientā sine demonstratiōe.
q̄ notitia cōclusionū: q̄ est scia p̄prie dicta: nō
pōt̄ accipi p̄ exp̄ientā sine demonstratiōe.
 Scdo aut̄ ista notitia euidēs ē eiusdē speciei
 cū notitia acq̄sita p̄ demonstratiōe eiusdē cō
 clusiōis. aut alteri⁹: nō p̄rio mō. q̄ p̄l̄ d̄nt scia
 acq̄sita p̄ demonstratiōe. ⁊ scia acq̄sita p̄ exp̄ie
 tiā: q̄ scia q̄: ⁊ scia pp̄t̄ qd̄. s̄ ille d̄nt sp̄. i. po
 sterioꝝ. q̄ ⁊ c. Pōt̄ cōfirmari. q̄ distincte cāe
 causat̄ distinctos effectus. Sed scie quarū vna
 habet̄ p̄ exp̄ientā. ⁊ alia p̄ demonstratiōe. caus
 fat̄ p̄ distinctas causas sp̄. q̄ distingunt̄ sp̄. ma
 ioꝝ. p̄z. q̄ ad multitudinē p̄oris seq̄t̄ mltiplica
 tio posterioris. q̄uis nō cōuerfo. nec pōt̄ dari
 scdm̄. q̄ i eodē intellectu respectu eiusdē cōple
 xi nō p̄nt esse due notitie abstractiue disticte
 sp̄. Ad primū istoz dicēdū. q̄ p̄t esse cōsilis
 mod⁹ acq̄rendi notitiā aliquoz p̄ncipioꝝ. ⁊
 aliquarū cōclusionū. s̄ p̄ter istū modū cōez est
 vñ⁹ p̄p̄ius notitie cōclusionū. s̄ p̄ demonstra
 tiōez. q̄ nullo mō p̄t p̄petere notitie p̄ncipioꝝ
 p̄ioꝝ quozūcūq̄. Ad scdm̄ p̄r dici. q̄ notitia
 cōclusiōis acq̄sita p̄ exp̄ientā. ⁊ notitia eiusdē
 b̄ ij

Secdo articulus.

Arguitur p̄mo.

Secdo

Ad primū.

Ad scdm

neq̄sita p̄ demonstratiōe sūt eiusdē sp̄ei: q̄ nō ē icōueniēs distinctas causas specie h̄ic eisdē effect⁹ specie: sicut sol ⁊ ignis p̄ducūt eūdē calorē specie: ⁊ vtraq̄ sine altera ē cā sufficiēs re spectu calorē. ita ē i p̄posito q̄ notitia ituitiua aliquoz terminoz v̄l signatorz p̄ finios: v̄l r̄ute cui⁹ accipit notitia euidēs alicui⁹ v̄l r̄itā cōringētis de aliquo singulari ituitiue cognito: ē cā saltē mediata ⁊ p̄ialis respectu notitiae alicui⁹ p̄clusiōis demonstrabilis: sic si r̄ute notitiē ituitiue accipiat notitia euidēs istius v̄l r̄itatis p̄ringēt. ista herba sanat talē ifirmira tē. illa ē cā mediata p̄ialis notitiē istī p̄clusiōis demonstrabilis. ois talis herba sanat. est aut̄ ista notitia ituitiua cā p̄ialis t̄m: q̄ ista notitia nō sufficit nisi euidēt sciat q̄ oia idui⁹ dua eiusdē rōnis sūt nata h̄ic effect⁹ eiusdē rōnis i passo eiusdē rōnis ⁊ cōlit disposito: et p̄ter istā causā notitia p̄missarū p̄t eē cā sufficiēs: ad causandū notitiā eiusdē sp̄ei respectu eiusdē p̄clusiōis. ⁊ si p̄mo sciat p̄clusiō p̄ exp̄iētā: ⁊ post eadē p̄clusiō sciat p̄ demonstratiōē non causabilē noua scia distincta specie: s̄ fiet v̄nū ex gradu p̄cedēte ⁊ sequēte: sic si p̄mo i ligno p̄ducatur calor p̄ solē: ⁊ post itēdat p̄ ignē.

Si dicat q̄ s̄m Aristotelē p̄mo posteriorz. Necessariū nō p̄t sciri p̄ veritatē p̄ringētē q̄ uis possit i ferri ex cōringētē. q̄ ad acq̄sitiōē scie p̄p̄ dicte nihil facit notitia v̄l r̄itatis p̄tingētis. Dico igit̄ q̄ it̄eritio Aristotelis ē q̄ necessariū nō p̄t demonstrari p̄ p̄tingētē tāq̄ p̄ alia quā p̄missa i demonstratiōe p̄ notitiā t̄m euidēs tē alicui⁹ cōringētis ⁊ notitiā v̄l r̄itatis ne cessarie: nō ordinatis i mō ⁊ figura p̄t accipi notitiā euidēs p̄clusiōis demonstrabilis: p̄ modū declaratū: q̄. s̄. sciret euidēt p̄clusiō nec̄ria p̄ v̄nā p̄ringētē euidēt notā ex q̄ p̄ringētē se quit̄ formalr̄ p̄clusiō illa demonstrabilis: sic se q̄ formalr̄ h̄ herba sanat: q̄ ois herba eiusdē sp̄ei sanat. ⁊ tenz ista p̄na nō p̄ aliq̄d mediū itrise cū: quo adiuncto eēt syllogism⁹: s̄ tenet p̄ mediū extrinsecū. s̄. p̄ illd̄ mediū oia agētia eiusdē sp̄ei sp̄alissimē sūt effectiua effectiū eiusdē rōnis. Et si dicat isto mō dato sufficeret v̄nū exp̄imētū ad habedū p̄ncipiū art⁹ ⁊ scie: q̄ sufficeret scire d̄ vno singulari: q̄ ē p̄ductiū talis effect⁹: si illa p̄p̄ sit v̄l r̄iter vera. Si r̄ h̄ dato nūq̄ p̄ exp̄iētā possit sciri p̄ncipiū artis ⁊ scie: nisi de sp̄e sp̄alissima: ⁊ nō de genere. q̄ ista p̄p̄ oia q̄ sūt eiusdē generis sūt p̄ductiua effectiū eiusdē rōnis vel generis ē simplr̄ falsa: q̄ aliq̄ subst̄tie p̄ducere p̄t subst̄tias: ⁊ aliq̄ accidentia t̄m. Si r̄ ista p̄na nō valet. ista herba ē sanatiua: q̄ ois herba talis sp̄ei est sanatiua: q̄ p̄t stare oppositū: q̄ aliq̄ tal herba

ba nō sit sanatiua: s̄ magis ifirmatiua. q̄ potē rit h̄ic v̄nū illi⁹ qd̄ ē sanatiuū: ⁊ qd̄ ē i hac herba. Ad p̄mū istoz dico. q̄ aliq̄ sufficit v̄nū exp̄imētū ad habedū p̄ncipiū art⁹ ⁊ scie. ⁊ alis q̄n̄ requirūt multa exp̄imēta. si em̄ i p̄ncipio p̄mo artis ⁊ scie subijciat sp̄es sp̄alissima: sufficit v̄nū exp̄imētū: sic ad sciēdū istā p̄p̄nem ois calor ē calefactiū q̄ ē p̄ncipiū p̄mū: sufficit euidēt cognoscere q̄ iste calor calefacit v̄l calefecit. ⁊ h̄ p̄p̄ causā iā dictā. Si aut̄ subijciat aliq̄d cōe ad plures sp̄es tūc requirūt plura exp̄imēta. q̄ requirūt exp̄imētū de aliquo singulari cuiuscūq̄ sp̄ei. sic ad sciēdū euidēt q̄ ois act⁹ ē ḡnariū habet⁹ requirūt exp̄imētū q̄ act⁹ p̄ncipiū ē ḡnariū h̄ic: ⁊ q̄ act⁹ p̄clusiōis ē ḡnariū habet⁹. ⁊ sic de alijs sp̄eb⁹: ⁊ h̄ evertū q̄n̄ tale p̄ncipiū accipit p̄ exp̄iētā p̄cise. q̄ si accipet p̄ rōnē nō oporteret. ⁊ tūc talis deductio nō tenebit p̄ istā p̄p̄nē: q̄ cāc eiusdē generis sūt effectiue effectiū eiusdē generis vel eiusdē rōnis vel p̄ aliq̄d mediū cōsile. Puta p̄ tale mediū. Quicqd̄ cōpetit alicui alicui⁹ generis cōpetere p̄t alteri eiusdē generis vel cōsimile s̄ tenebit p̄ illd̄ mediū. q̄n̄ aliq̄d cōpetit cui libet sp̄ei p̄tete sub aliquo genere cōpetit v̄l illi generi. ⁊ ita tale p̄ncipiū de genere v̄l de al quo cōi ad plā alteri⁹ ⁊ alteri⁹ rōnis. accipiet p̄ exp̄iētā ⁊ aliquo mō p̄ductionē. s̄. inferēdo v̄nā v̄lem de genere ex oib⁹ v̄l b⁹ de oib⁹ sp̄eb⁹ cōtētis sub genere sic si arguerē sic ois hō ē augmētabilis: ois asin⁹ ē augmētabilis. ois leo ē augmētabilis: ⁊ sic de singulis: q̄ oē aial ē augmētabile. et p̄p̄ h̄ dic̄ p̄bs: q̄ aliq̄n̄ p̄ma p̄ncipia accipiūt p̄ductionē. Tūc ad argumētū dico: q̄ sufficit sciri de vno singulari ad habedū talē p̄p̄nē euidēt notā de sp̄e sp̄alissima nō t̄m de aliquo cōi ad plura diuersarū rōnū. Per idē p̄z ad scdm. q̄ p̄p̄ d̄ ois ad plura diuersarū rōnū nō accipiet p̄ istā p̄p̄ositionē oēs cāc eiusdē generis vel eiusdē rōnis h̄nt effect⁹ eiusdē generis v̄l eiusdē rōnis. nec p̄ aliquā cōsimilem: s̄ p̄ modū iā expositū.

Ad tertiu⁹ dico: q̄ ista nō ē p̄ma p̄p̄o accepta p̄ exp̄iētā. ois talis herba ē sanatiua talis ifirmatā. nec illa herba ē sanatiua talis ifirmatā nisi ip̄a s̄ba eēt rō p̄ducēdi talē sanitatē. Si em̄ aliq̄ q̄litas exis i herba sit p̄ncipiū sanadi: tūc illa p̄p̄o i q̄ p̄dicat sanatiuū de cōi ad illā q̄litate erit p̄ncipiū p̄mū: ⁊ ista ois tal herba ē sanatiua erit p̄clusiō demonstrabilis: sic h̄ ē p̄mū p̄ncipiū: ois calor ē calefactiū. ⁊ ista ē p̄clusiō. ois ignis ē calefactiū: ⁊ etiā illd̄ oē calidū ē calefactiū. Tertiu⁹ h̄ ē p̄na bona. h̄ herba ē sanatiua: q̄ ois tal herba ē sanatiua: q̄ uis p̄ns h̄ illatū esset p̄clusiō ⁊ nō p̄ncipiū: q̄

Instantia prima

Respōsio

Obijctur primo

Secūdo.

Tertio.

Ad primū

Ad secūdū

Ad tertiu⁹

ralis sequentia tenet p illud mediū necessariū
 7 euidēt notū. q̄cqd absolutū: vel ppetas cō
 sequēs absolutū cōpetit alicui indiuiduo. cuius
 ber indiuiduo eiusdē rōis p̄t aliqd̄ p̄sile cōpete
 re. 7 iō ex h̄ ipō q̄ h̄ herba h̄ q̄litate talē q̄ est
 p̄ncipiū sanādi talē infirmitatē: q̄libz talis her
 ba poterit h̄ b̄re. Et q̄n d̄r q̄ aliq̄ tal herba nō
 est sanaria. s̄ magis iductia infirmitatē. Dico q̄
 stāt siml q̄ sit iductia tal infirmitatē. 7 tñ sana
 tiua tal infirmitatē: 7 h̄ q̄ nō est incōueniēs q̄
 aliqd̄ sit i potētia ad vtracq̄ q̄ sunt p̄ncipia cō
 trariōz. Istud de ista vltia cōsequētia est ve
 rū fm̄ theologia 7 s̄ritatē. q̄nis p̄bs 7 errātes
 hoc negarēt. Per h̄ ad p̄mā p̄firmationē di
 co. q̄ nō sp̄ distictē cāe sp̄e. b̄nt distinctos effe
 ctus sp̄e. nec sp̄ ad mltiplicatiōem p̄oz sequit̄
 multiplicatio posterior. q̄a fm̄ oēs multe cāe
 essentiales p̄currūt ad eundē effectū p̄ducēdū
 Ad aliā p̄batōez dico. q̄ scia q̄ 7 p̄p̄ q̄d̄ du
 plicat̄ accipi p̄nt. Vno mō pro demonstratiōe
 q̄ 7 p̄p̄ q̄d̄. Alio mō pro notitia causata a p̄
 missis istarū demonstratiōnū. Si p̄mo. sic dico
 q̄ distiguūt sp̄e respectu eiusdē cōclusiōis: sic
 ille demonstratiōes respectu eiusdē cōclusiōis
 distiguūt sp̄e. q̄alīe p̄missē sunt in vna demō
 stratiōe 7 in alia. 7 isto mō loquit̄ p̄bs. i. poste
 rior. Scdo mō dico. q̄ nō distiguūt sp̄e q̄n
 tūcunq̄ notitiē p̄missarū: q̄ sunt cāe efficiētes
 notitiē cōclusiōis distiguāt sp̄e. Si dicat̄
 q̄ fm̄ p̄dicta in p̄oz q̄stōe: illa que nō p̄nt h̄re
 eundē effectū sp̄e distiguūt sp̄e. s̄ scia q̄: q̄n
 tūcunq̄ intēdat̄ etiā i infinitū nunq̄ facit̄ sci
 re. p̄pter quid. q̄ scia p̄opter quid: et quia dis
 tinguūt sp̄e. 7 eodē mō p̄t argui de scia acq̄
 sita p̄ demonstratiōez: 7 p̄ experientia. R̄ndeo q̄
 scia q̄ nunq̄ facit̄ scire p̄p̄ q̄d̄. q̄ ad hoc requirit̄
 vna alia cā. i. notitia p̄missarū demonstratiōis
 p̄p̄ q̄d̄. 7 iō sequit̄ q̄ distiguūt sp̄e a notiti
 a p̄missarū illi demonstratiōis. P̄cedā opi
 nio de vnitare scie acq̄sita p̄ experientia 7 d̄mō
 stratiōe: maxie p̄babilitatē h̄z. si scia cōclusio
 nis distiguat̄ realitē et totalitē a notitia p̄nci
 p̄oz. si at̄ nō distigueref realitē 7 totalitē a no
 titia p̄ncipioz nō haberet p̄babilitatē. Cir
 ca tertiū articulū sciendū. q̄ circa istā q̄stionē
 sūt diuerse opiniōes. Vna q̄ q̄ntūcūq̄ de tali
 bus s̄ritatibz necessarijs theologicis possēt eē
 notitia certa 7 euidēs. tñ illa nō erit scia p̄p̄
 deā. Hoc p̄bat. q̄a oīs scia p̄p̄e dicta acq̄rit̄
 p̄cām illi: q̄d̄ cōcludit̄ de subiecto. s̄ nihil p̄di
 cabile de deo h̄z cām. q̄ 7c. Adāoz: p̄z p̄ p̄bm̄
 p̄mo posterior: q̄ d̄ic̄ q̄ scire arbitramur vnū
 q̄d̄q̄ cū cāz arbitramur cognoscere: p̄ quā res
 est. q̄ 7c. Si d̄ic̄ q̄ p̄bs accipit̄ ibi cām nō p̄
 cā incōplexa: s̄ pro causa p̄plexa. Cōtra. p̄bs

ibi dicit expresse q̄ cū arbitramur cognoscere
 cām: p̄ quā res est nō: per quā p̄plexū est. S̄l̄r
 scdo posterior d̄ic̄. scire opinamur: cū scimus
 cām. et imediate exp̄plicat̄ de q̄tuor caus: q̄
 sunt cāe rerū. nō p̄plexoz. Idem videt̄ sentire
 p̄mo p̄h̄sicoz i p̄ma p̄positiōe libri. Hoc etiā
 p̄bat. tñ q̄ oē subiectū scie est causatū 7 p̄po
 sitū: q̄ h̄z p̄positū p̄ceptū q̄dditat̄m: 7 denoiā
 tiuū. tñ q̄ oē subiectū scie h̄z passiōē differē
 tē realitē a subiecto. tñ q̄ oē subiectū scie habz
 passiōē demōstrabilē de eo p̄ diffinitōez sub
 iecti tanq̄ p̄ mediū. illa nō cōpetit̄ deo. q̄ 7c.
 Dicit tñ ista opinio. q̄ aliqd̄ p̄t cōcludi de dō
 a p̄oz. tñ nō erit scia p̄p̄e deā. q̄ nō est p̄ cām
 realē. Cōtra istā opiniōē. videt̄ q̄ p̄mū et
 scdm̄ repugnēt int̄ se. q̄ q̄n aliq̄ cōclusio scit̄ a
 p̄oz respectu illi cōclusiōis est aliq̄s bitus ve
 ridic⁹. 7 n̄ it̄lect⁹. q̄ ille est p̄cise respectu p̄n
 cipioz: q̄ sunt vel p̄ se nota vel p̄cise cognosci
 bilia p̄ experientia. Nec sapia. q̄ illa est tā p̄nci
 p̄oz q̄ cōclm̄. vi. et̄bi. Nec ars. nec p̄udentia
 q̄ ille sūt respectu agibiliuz 7 factibiliū tm̄. q̄
 scia. Si dicat̄ q̄ talis notitia est sapia: sic me
 raphisica: q̄ ē de ente. q̄ nō est p̄ cām est sapia.
 Cōtra. tal p̄positio cōclusa p̄ aliqd̄ p̄us: nō tñ
 p̄ cām realē priorē p̄t repiri de istis iserioribz.
 7 p̄ p̄ns h̄z istū bit⁹ tal cōclusiōis nō erit sapia.
 q̄ nō est de caus vltibz 7 p̄mis. nec est it̄lect⁹
 certū est: nec ars: nec p̄udentia. q̄ scia p̄p̄e deā
 7 tñ nō erit per cām realē. Assumptū p̄z p̄ eos
 q̄ sic p̄ infirmitatē dei p̄t oñdi idiuisibilitas dei.
 ita p̄ it̄lectualitatē aie it̄lectiē p̄t oñdi in
 corruptibilitas aie it̄lectiue vel simplicitas
 vel aliqd̄ hm̄oi. Ideo est alia opinio: q̄ de ta
 libz s̄ritatibz p̄t esse scia p̄p̄e deā: p̄p̄ q̄d̄ 7 a
 priori. 7 ista opinio p̄rio declarat. q̄ p̄fectiōes
 essentielles sūt demōstrabiles de essentia p̄p̄
 q̄d̄ 7 a priori. Scdo oñdit̄ h̄ idē de notitiōibus.
 Tertio de respectiuis ad eē. P̄mū declarat̄
 q̄ ordo est int̄ rōes sub q̄b⁹ de⁹ est p̄ceptibilis.
 ita q̄ rō essentia est oīno pria: 7 alie rōes sequē
 res sunt p̄ozes aut posteriores: fm̄ q̄d̄ h̄uc rōi
 sūt p̄p̄in q̄ozes: aut ab ip̄a remotiores. Hoc p̄z
 q̄ quēcūq̄ ordinē realē h̄rent aliq̄ si essent dis
 ticta realit̄ p̄silez ordinē h̄nt fm̄ rōem vbi sūt
 disticta fm̄ rōem. nūc q̄ si essentialia essent dis
 ticta realit̄ int̄ se h̄rent ordinē i p̄ndo ip̄am es
 sentia. q̄ si sint disticta fm̄ rōem h̄nt talē ordi
 nē fm̄ rōez. Adāoz: p̄z. q̄ si p̄fectiōes essentia
 les realit̄ distigueref: puta natura it̄lectual
 p̄fecta. it̄lect⁹ p̄fect⁹. 7 illud p̄ q̄d̄ it̄lect⁹ h̄z
 obiectū p̄portionatū sibi p̄ns. 7 ip̄e act⁹ it̄elli
 gēdi. 7 vltra etiā esset ali⁹ act⁹ circa obiecta se
 cūdaria s̄ritualit̄ cōtēta i obiecto p̄mario. esset
 int̄ ista tal real ordo: q̄ essentia it̄lectual p̄fe

Scda opinio.

Probatio p̄mū

tertius articulus

Prologi

eta esset por: realit illa rōne representante obiectu. 7 rō ista representas essz por: actu itelligēdi obiectu. 7 act? itelligēdi obiectu p̄mariū essz por: actu itelligēdi realit obiectu secundariū. 7 ista ppō esset pp̄ qd. Vñs naturā imateriale pfectā hz itellectualitatē pfectā. 7 h̄ essz p̄ p̄ter qd. Intellectuale pfectu pōt h̄ie rōne sibi representatē pfecte obiectu p̄portionatū sibi. Iterū h̄ esset p̄ter qd. Intellect? pfectus h̄ns p̄portionatū obiectu sibi pfecte p̄ns itelligit nisi ipediāt: 7 h̄ p̄ter qd ad cōcludēdū extremū de extremo. Lōsitr pōt argui de ipsa volūtate 7 actu volēdi 7c. Scdm declaratur: qd si ista differrēt realit: memoria pfecta q̄ scz icludit itellectu 7 obiectu sibi p̄ns. et act? itellect? v̄l itelligētie: 7 act? exp̄medi notitiā declaratiuā ipsius obiecti q̄ ē dicere: 7 ipa notitia pducta p actu dicēdi q̄ dī verbū: eēt ibi simplicit̄ ordo realit: ita q̄ memoria pfecta i actu eēt ibi p̄mū: dicere scd̄z: verbū tertiu. Lōsitr milit pōt argui de volūtate 7 spiratōe spūssā: cri. 7 sic pz q̄ sp p̄pora tāq̄ p causas p̄ter qd possēt sciri posteriora: ḡ nūc est b̄mōi ordo corū fm rōne q̄lis esset si realit vt dictū est eēt iter se distincta. Itēz p̄ vtraq̄ p̄clusiōe p̄dicta arguit scdo sic. In demōstratiōib? qz 7 p̄ter qd de eodē videt esse ordo strari. Nā i demōstratiōe qz p̄ns cōcludit q̄ sūt p̄pinq̄ora effectui a quo arguit. 7 ista vidēt esse remotiora a cā p̄ se: eōuerso aut̄ i demōstratiōe simplr̄ et pp̄ qd vbi p̄ns cōcludit illa q̄ sūt p̄pinq̄ora ipi cāe: 7 vltio cōcludit de effectu remoto: ḡ si aliq̄ cōueniūt alicui cāe ḡ statim p̄nt cōcludi ex effectib?: 7 alia q̄ nō p̄nt. ista nō vidēt h̄ie ordinē: eq̄ immediatū ad talē causā: nūc aut̄ ali q̄ p̄nt p̄cludi de deo ex effectib? 7 aliq̄ nō: ḡ h̄ 7 illa fm ordinē nature insūt deo. Lōfirmat qz aliq̄ p̄nt cognosci de deo cōfuso p̄ceptu ali q̄ nō nisi distincto cōceptu. Tertiu p̄bat ali bi quotlibet. q. i. qz talis ppō nec̄ria pura de? est ops. 7 eadē rōne tales de? est creatiu?: b̄rificationu? 7c. ē ppō demōstrabilis: qz nec̄riū mediātū. Voc p̄bat: qz q̄lis ē ordo realis iter ali q̄ si sūt distincta realit talis ē ordo cognitōis iter eadē q̄litercūq̄ sūt distincta i eē cognoscibilis: nūc aut̄ si eēt distinctio realit inter naturā 7 itellectu 7 volūtate 7 potētia ad eē. essz tal ordo realit. qz natura hz talē itellectu 7 volūta rez iō est sic potēs respectu talii ad eē: ḡ h̄ q̄lirerēq̄ sūt distincta sp erit ordo cognoscibilis: talis qz qz natura diuina hz talē itellectuz 7 talē volūtate: iō hz talē potētia q̄ est oipotētia. Sicut notionale immediatius cōuenit essentie q̄ illd qd dīc̄ relationē ad eē: s̄ de illo cōpā do ipm ad diuinā p̄sonā pōt esse verū mediuz.

2
Probatio scdi.

3
Probatio tertij

Primi sententiarum

P̄tēta arguit sic. de q̄dditate nō p̄tēta i ali quo p̄iori cōposito h̄ntē p se diffinitōez 7 cāz 7 passionē a se realr̄ distinctā. 7 h̄ntē plures p̄ceptus denoiatiuus p se scdo mō. de oi tali p̄tē scia pp̄ue dca tāq̄ de subiecto. s̄ h̄ nō est rōne cōpositiōis nec causatiōis nec distinctiōis realit passionis a subiecto. p̄tē de ente. ḡ p̄cise: qz hz plures cōcept? ordinatos. s̄ b̄mōi est de? ḡ 7c.

Lōtra istā opinionē: q̄ntū ad aliq̄ dca i ea arguo p̄rio. q̄ attributa nō p̄nt de dō demōstrari pp̄ qd. 7 h̄ de deo distincte cognito quomodo loquit̄ doctor: iste. qz null? cōcept? cōis q̄dditatu: p̄t demōstrari demōstratiōe prop̄ qd de illo qd imediate cōrinet̄ sub eo. qz tal? ppō est imediata fm p̄bm. i. posterior. 7 p̄ns illa nō est altera por. s̄ ois talis cōcept? est cōis deo 7 creatur: vt suppono nūc: qz postea p̄babit. et est cōcept? q̄dditatu? qz supposito ad p̄ns: et postea p̄babit: qz inf̄ diuinā essentia 7 diuinū itellectu vel volūtate nulla est distinctio: nec realit: nec rōis. ḡ p̄cept? bonitas vel quicūq̄ tal? est q̄dditatu? 7 p̄ns null? tal? pōt de deo demōstrari. Si dicat q̄ oino de eadē re sine oi distinctiōe p̄nt esse plures cōcept?. s̄ q̄dditatus uus 7 denoiatiu? Lōtra. q̄ncūq̄ q̄cqd oino a pte rei exprimit̄ p vnū p̄ceptū etiā p aliū. nō est maior rō q̄re vn? sit q̄dditatu?: quā ali? s̄ si nulla penit? sit distinctio a pte rei inf̄ diuināz eēntia 7 itellectu 7 actu itelligēdi. nihil ymas ginabile p̄t exprimi p vnū p̄ceptū: qd nō p aliū. ḡ vterq̄ erit q̄dditatu?: vel neut. Si dicat qz exprimit̄ idē nō eodē mō. Lōtra. nō p̄t assignari talis diuersitas mōz: nisi aliquo mō pp̄t ali quā nō idēritatē a pte rei. Confirmat ista rō qz ille cōcept? q̄ p̄cise exprimit̄ q̄dditatu: 7 nihil aliud: est q̄dditatu?. nō ei p̄t alia rō assignari q̄re aliq̄s cōcept? est q̄dditatu?. ḡ ois p̄cept? talis est q̄dditatu?. Nā aut̄ sit immediat? p̄tē. qz nihil est mediū. qz nec de? certuz est. nec aliq̄d creatū qz illud est alterū p̄diuidēs. sic q̄n dicit̄ sapia q̄dā est creata: q̄dā icreata. sapia ibi imediate p̄dicat̄ de sapia icreata q̄ nullo mō distinctio ibi: nisi p̄cise inf̄ eēntia 7 relationē 7 relatiōes inf̄ se. ita tñ qz i p̄prietatib? vni? p̄sone nulla est distinctio. ḡ nō p̄t ibi esse aliq̄d mediū demōstrādū vnū de reliquo. Per idē pz p̄tertiū. qz cōcept? ad eē nō p̄t demōstrari de diuinā eēntia. qz nihil est tale mediū 7c. Arguo ḡ sic.

Contra scdm

si esse omnipotens vel aliqd sit demonstrabile de deo: q̄ aut de diuina essentia: aut de p̄sona nō de diuina essentia in se: q̄ si sic. quero p̄ qd̄ mediū: aut per mediū qd̄ ē vera res: aut p̄ mediū quod est ens rōnis vel cōceptus rei. nō p̄ mo: q̄ in deo nō sunt nisi essentia et p̄sone et relationes s̄m istos si nō ponat distinctio formalis attributorū: sed nec p̄ personā nec per relationē p̄ hoc demonstrari de diuina essentia quia nō prius cōuenit persone vel relationi q̄ essentie: q̄ quacūq̄ persona accepta vel relatione cōuenit alicui alteri qd̄ nō est illa persona vel relatio: q̄ prius cōuenit essentie q̄ cuius cūq̄ qd̄ nō est formalis essentia: q̄ de essentia nō p̄t demonstrari a priori per aliquā verā rē tāq̄ per mediū. nec per ens rōnis: quia q̄n ali quid est p̄p̄tū alicui rei per prius dicit de illa re q̄ de quocūq̄ ente rōnis vel cōceptus: esse oipotens est p̄p̄tū vere rei: q̄ nō prius dicitur de aliquo cōceptu. Nec p̄t dici qd̄ demonstratur de p̄sona de demonstratione a priori: q̄ tūc posset aliq̄s scire qd̄ essentia si se esset oipotēs et tūc dubitaret de persona: cui⁹ oppositū ostēdetur infra. Si dicit ad oia ista qd̄ p̄ter essentia est distinctio formalis attributorū. et illa distinctio sufficit ad hoc qd̄ vnus cōcept⁹ sit qd̄ dicitariū et alius denoiariū: et ad hoc qd̄ aliqd̄ demonstrat de aliquo demonstratiōe p̄p̄a p̄p̄tū quid et a priori. *Lōtra.* hoc nō saluat istū doctore. primo: q̄ ponit qd̄ oia ista possunt saluari si ne omni distinctiōe formali p̄pter solā distinctiōne rōnis et p̄pter solā distinctiōne p̄ relationes rōnis se mutuo respiciētes. Tūc dicit sic. *Una res p̄t virtualiter cōtinere cōcept⁹ quasi denoiariū q̄ possunt ab intellectu distingui a cōceptu quidditariū: et hoc p̄ se si illi cōcept⁹ sint tūc distincti p̄ relationes rōnis mutuo se respiciētes: forte tūc posset poni alia distinctiō maior: illoz conceptū q̄ s̄m relationē rōnis. Et istis et alijs ibidē dicitis p̄ qd̄ itēō sua ē ponere tales cōcept⁹. s. quidditariū et denoiariū sine omni respectu ad extra. etiā si nō eēt distinctiō formalis. P̄terea posito qd̄ eēt distinctiō formalis adhuc nō oporteret qd̄ vnus cōceptus esset qd̄ dicitariū et alius denoiariū q̄ si cōceptus intellectus dicit denoiariū et cōcept⁹ essentie qd̄ dicitariū. quero: aut conceptus intellectus dicit denoiariū respectu essentie vel respectu vni⁹ rei includētis essentia: liter tā essentia q̄ intellectū et cetera talia distincta formaliter. scdm̄ nō p̄t dari qd̄ ex quo illa res essentialiter includit intellectū et essentia: nō plus cōceptus vni⁹ est quidditariū respectu illi⁹ q̄ cōceptus alterius: sicut nō plus cōcept⁹ materie est quidditariū respectu cō-*

positi q̄ cōceptus forme nec ecōuerso. Nec potest dici prius. quia sicut quādo aliqua distinctur realit̄ q̄ntūcūq̄ faciāt per se vnus: nō magis cōceptus vnus est denoiariū respectu alteri⁹ q̄ ecōuerso. sicut patet de materia et forma. ita quādo aliqua distingunt tūc formaliter nō magis cōceptus vnus erit denoiariū respectu alterius q̄ ecōuerso. q̄ nō magis cōceptus intellectus est denoiariū respectu essentie: q̄ cōceptus essentie est denoiariū respectu intellectu. q̄ sicut intellectus nō includit formalit̄ essentia. ita nec ecōuerso. S; cōceptus essentie nō est denoiariū respectu intellectus. quia tūc per rationē eorū cōcept⁹ essentie posset cōcludi de intellectu p̄ceptū istū qd̄ dicitariū intellect⁹. nec cōceptus intellectus est denoiariū respectu essentie. q̄ oportet dicere qd̄ cōceptus essentie est qd̄ dicitariū respectu alicui⁹: qd̄ nō est formaliter essentia respectu cuius cōceptus intellectus nō est qd̄ dicitariū sed denoiariū. s. hoc est impossibile. q̄ probatū est qd̄ oē tale equalit̄ includit intellectū sicut essentia et ecōuerso. Si dicatur qd̄ nō est aliqd̄ tale vnū qd̄ essentialit̄ sic includit et intellectū et essentia. s. ipa essentia est qd̄ dicitas. et ipa attributa sunt quasi passiōes et proprietates eius. *Lōtra.* illa que sunt distincta realit̄ p̄pter tūc cōpositionē faciūt p̄ se vnū. sic patet de materia et forma. q̄ multo magis illa q̄ distingunt formalit̄ p̄pter idēritatē realē faciūt p̄ se vnū. q̄ essentia diuina et intellect⁹ faciūt p̄ se vnū. q̄ illud eq̄ essentialit̄ intellectū includit sicut essentia et ecōuerso. *Lōfirmat* per p̄cipiū eorū. qd̄ qualē ordinē haberēt aliq̄ si essent distincta realit̄. talē ordinēz habebūt vbi distinguūt tūc formalit̄. s. si essentia et intellectus essent distincta realit̄: haberēt istuz ordinē qd̄ intellectus esset posterior. et nō plus includeret essentialit̄ et formalit̄ intellect⁹ essentia q̄ ecōuerso. nec plus cōceptus essentie eēt qd̄ dicitariū respectu intellectus q̄ ecōuerso. q̄ tūc nō erit magis cōceptus essentie qd̄ dicitariū respectu intellect⁹ q̄ ecōuerso. nec est magis qd̄ dicitariū respectu alteri⁹ qd̄ nō est formalit̄ essentia nec intellect⁹. et cōceptus intellectus est ita qd̄ dicitariū respectu intellectus: sicut cōcept⁹ essentie est qd̄ dicitariū respectu essentie. q̄ nullo mō conceptus essentie est magis qd̄ dicitariū q̄ cōceptus intellectus. Si dicit qd̄ cōceptus essentie est qd̄ dicitariū respectu p̄sone. nō autē cōceptus intellectus: nec ali quis cōceptus attributalis. *Lōtra.* quicūq̄ aliqua habēt ordinē p̄ se inf̄ se. ita qd̄ est primū scdm̄. et tertiū. si primū et tertiū faciūt aliqd̄ p̄ se vnus essentialit̄ includēs vtrūq̄. necessario

p̄mū sc̄dm: 7 tertiu faciūt tale vñū: s̄ per istos
 om̄i notionalē essentialē ē immediatius essētie
 diuine: 7 hoc tā positīue q̄ negatiue: q̄ si essen
 tia 7 relatio cōstituāt aliquid p̄ se vñū. s̄ p̄so
 nā: necesse est q̄ essentialē 7 relatio cōstituāt
 aliquid per se vñū essentialiter includēs q̄d li
 ber illoz: s̄ illud nō p̄t eē nisi p̄sona: q̄ p̄sona
 essentialiter includit quodlibz essentialē: q̄ cō
 ceptus talis essentialis erit ita q̄dditarū? re
 spectu p̄sone sicut cōcept? essētie vel relatio
 nis. Ideo dico aliter ad istā questionē. Cir
 ca quā sciendū p̄mo: q̄ demonstratio q̄dā est qz
 7 quedā p̄pter q̄d. Sc̄do sciendū q̄ illoz q̄
 p̄dicant de deo: q̄dā sūt res si res possit p̄dica
 ri: 7 q̄dā tm̄ cōceptus. Exēplū p̄mū: q̄ intel
 ctus potēs intelligere diuinā essētiā p̄t etiā
 intelligere paternitatē. filiatiōē. 7 spiratio
 nē: et oia ista p̄t de deo p̄dicare: qz nō est ma
 gis rō q̄ possit vñū cognitū p̄dicare d̄ aliquo
 cognito q̄ aliud. 7 ita intellect? om̄e cognitū
 siue sit res siue cōcept? p̄t p̄dicare de om̄i co
 gnito. 7 sic p̄t p̄dicare paternitatē 7 filiatio
 nē 7 spiratiōē de diuina essētiā: q̄uis nobis
 nō sit p̄ statu isto talis p̄pō possibilis: qz nos
 p̄ nūc de lege cōi ipam diuinā essētiā i se vel
 paternitatē i se intelligere nō possum? s̄ tm̄ in
 aliquo cōceptu. Exēplū sc̄di: p̄dicādo p̄ceptū
 entis v̄l sapiē i cōi de deo: dicēdo de? est ens:
 de? est sapiēs: 7 ita de alijs. Tertio dico: q̄ re
 spectu p̄dicabilitū d̄ deo p̄t subijci v̄l res ipa
 q̄ deus est. v̄l aliqs cōcept? p̄dicabilis de illa
 re. Quid aut̄ sit iste cōcept?: 7 quo mō distin
 guat̄ a re: alias dicef. s̄ suppono ad p̄ns q̄ nō
 est realit̄ nec formalit̄ ipsa res cui? est. Totū
 q̄d d̄ de p̄dicatiōe rei i diuinis d̄z itelligi s̄m
 illā opinionē q̄ ponit q̄ intellectio n̄ ē subiectū
 nec p̄dicatū p̄pōis: s̄ obiectū intellectōis: quā
 opinionē reputo etiā p̄babilē. Sc̄dz aut̄ aliā opi
 niōē quā reputo etiā p̄babilē. s̄ q̄ oē subiectū
 p̄pōis i mēte ē intellectio v̄l aliq̄ q̄litas iherēs
 mēti d̄z dici q̄ p̄pō illa quā format̄ intellectus
 de diuinitate disticte nō cōponit̄ ex re: s̄ inte
 rione disticte diuinitatē q̄ nō ē nobis possibil
 7 s̄m s̄ p̄portionabilit̄ dicēdū ē de illa p̄pōe
 sic diceref d̄ p̄pōe si cōponeret̄ ex re. Sc̄dz
 Had istā q̄stionē p̄ma cōclusio erit ista. **Q**uis
 bil̄ intrinsecū deo p̄t de diuina essētiā demō
 strari: ita q̄ diuina essētiā i se subijciat̄ 7 ali
 q̄d q̄d ē realit̄ diuina essētiā p̄dicet̄ in se. Nec
 p̄clusio sic p̄t p̄suaderi. Impossibile ē q̄ aliq̄
 sint idē realit̄ 7 intrinseue v̄l abstractiue distin
 cte itelligat̄ 7 q̄ dubitet̄ de idēitate eoz: q̄a
 si aliq̄ p̄pō sit p̄ se nota: illa erit maxime i qua
 p̄dicat̄ idē realit̄ de eodē realit̄: s̄ essētiā di
 uina ē eadē realit̄ cū quolibet q̄d ē realit̄ de?: q̄

7
 Prima cōclusio

nulla talis p̄pō ē dubitabilis: nec p̄ p̄ns demō
 strabilis. Sc̄do om̄e q̄d demōstrat̄ d̄ aliquo
 p̄pus p̄dicat̄ d̄ illo p̄ q̄d demōstrat̄: s̄ nihil re
 alit̄ idē cū deo p̄t p̄dicari p̄pus de aliquo q̄ di
 uina essētiā: qz nihil tale ē (sicut suppono ad
 p̄ns 7 inferi? declarabit̄) nisi p̄sona v̄l aliq̄ re
 latio. Si dicat̄: h̄ videt̄ eē demōstratio. pat̄ ē
 paternitas: essētiā ē p̄r: q̄ essētiā ē p̄nitas.
 P̄t dici q̄ si intellectui app̄hēdētī essētiāz i
 se 7 p̄nitatē in se eēt ista dubitalis 7 possz fie
 ri nota p̄ p̄dicatas p̄missas tūc eēt ibi demōn
 stratio: s̄ nō videt̄ q̄ aliqs talis intellect? pos
 sit de illa dubitare. Si dicat̄ q̄ tūc eēt p̄posi
 tio p̄ se nota. 7 per p̄ns esset̄ euidēt̄ nota cui
 libet̄ intellectui 7 ita nobis. Respondeo q̄ il
 la p̄positio quā p̄t habere sic intelligens di
 stincte deū sub rōne deitatis 7 paternitatē in
 se est p̄positio p̄ se nota: 7 ideo ē nota cui libet̄
 potenti illā p̄positionē formare. s̄ nos p̄ isto
 statu nō possum? habere istā p̄positionē: sicut
 nec terminos eius: s̄ habem? vñā aliā. quia in
 nostra p̄positione nobis possibilī de cōi lege
 tm̄ini sūt p̄cept? q̄dā cōes fidelib?: 7 infidelib?
 i illa aut̄ p̄pōne quā haberet̄ talis intellect?
 vnus terminus est essētiā 7 alius p̄nitas. et
 p̄ istis supponūt̄ termini p̄positionis nostre
 nō p̄ se. 7 iō sicut termini sunt̄ distincti ita p̄
 positiones sunt̄ distincte. 7 iō p̄t vna illarū p̄
 se esse nota 7 alia dubitabilis simpliciter et for
 te demonstrabilis. Hoc p̄t declarari: qz q̄ d̄
 stincte intelligeret̄ diuinā essētiā 7 p̄dicaret̄
 eā de se ipsa nō posset dubitare de illa p̄posi
 tione: s̄ esset̄ sibi nota ex terminis: 7 tm̄ ista p̄
 positio quā nos habem?: deus est deus. est du
 bitabilis: qz ista equipollet̄ isti: ens summū et
 infinitū est ens summū 7 infinitū. Hoc em̄ di
 cimus esse quid nois dei vel aliquid cōsimilez:
 et tm̄ ista i qua p̄dicat̄ idē de se est dubitabi
 lis sicut vnio illoz q̄ ponūt̄ a parte subiecti
 dubitabilis est: sicut si vnio illoz. esset̄ falsa to
 ta p̄pō essz falsa p̄p̄ falsa iPLICATIONē: sicut si
 nullus hō esset̄ alb?: s̄ essz falsa. hō alb? est hō
 albus: sicut 7 ista. aliquid est hō alb?: q̄ si talis
 p̄pō quā talis intellect? haberet̄ nō est dubi
 tabilis: 7 nostra est dubitabilis: sūt distincte.
 Sc̄da p̄clusio sequēs ex ista est: q̄ nihil ta
 le p̄t demōstrari de p̄sona p̄pter idēitatē re
 ale p̄sone cū quolibet tali q̄d de ipa p̄dicat̄: et
 p̄ p̄ns nulla talis p̄pō p̄t esse dubia habenti
 ea. Si dicat̄ q̄ quis talis p̄pō siue essētiā
 siue p̄sona subijciat̄ nō possit eē dubia cognos
 scētī illos terminos distincte 7 intuitiue. p̄t
 tm̄ eē dubia cognoscētī terminos cōfuse 7 ab
 stractiue. Dico q̄ nulli h̄nti illos finios p̄t eē
 dubia: siue cognoscāt̄ abstractiue siue intuiti

Sc̄da cōclusio

ue: qz siue sic siue sic cognoscat diuina essentia: necessario disticta cognoscat diuina essentia. Unde ipsa diuina essentia ppter summā eius simpliciratē nullo mō pōt cognosci indistincte et p̄fuse: qz vnū cōfūsum qd nō est ipsa diuina essentia: p̄dicabile tñ de ea nō p se s̄ p ipsa diuina essentia possit cognosci: tñ necessario est aliud cognitū et ali' terminus. et hoc nō tñ dico de essentia diuina sed vlt̄ de omī simplici re creata: sicut infra apparebit. Hoc debet intelligi qñ illa res simplex cognoscitur et nulla alia: ppter vnā op̄inonē quā p̄babilē reputo illud tñ hic dicit̄ fm̄ aliā op̄inonē. Et ideo dico: qz illi termini talis pp̄onis nullis alijs terminis cognitis nullo modo p̄nt cognosci p̄fuse: sed tñ distincte. et iō ista pp̄o in q̄ subh̄z cūntur illi termini et nō alijs: nulli intellectui pōt esse dubia: et ideo erit per se nota et p̄ncipiū et nullo mō cōclusio. Tertia cōclusio ē ista. **De cōceptu cōnotatiui et negatiui deo et creaturis nō p̄nt de diuina essentia in se demonstrari a priori: nec de cōceptu pp̄rio sibi et simplici: si talis sit possibilis.** Hoc p̄z: qz quelibet talis est imediata: qz omne cōceptū p̄dicat de quolibet p̄tēto in qd p̄mo diuidit̄: s̄ quilibet talis cōceptus imediate diuidit̄ in deū et in creaturā: sicut prima diuisio sapie est: qz qdā est creata et qdā increata. Similiter intellectus quidā est creatus quidā increatus. et bonitas alia creata alia increata: et sic de alijs. q̄ nulla talis est demonstrabilis a priori. Si instetur qz hic ē demonstratio: omne ens ē bonū: de' ē ens. qz de' ē bonū. Dico qz accipiēdo bonū fm̄ qz p̄dicat̄ i qd de deo: nō ē h̄ demonstratio: qz sic accipiēdo bonū et ens simplici' sūt synonyma accipiēdo autē bonū s̄z qz connotat ens determinatū. qz idē ē qd volubile: et ita p̄notat volūtate: sic est demonstratio aliquo modo a priori: s̄ sic nō p̄dicat̄ de deo i qd. **Quarta cōclusio est qz conceptus cōnotatiui et negatiui cōmunes deo et creaturis possunt de diuina essentia demonstrari: et hoc si aliqui tales sunt de diuina essentia in se cognita dubitabiles.** Hoc p̄z. quia omne cōmune predicabile adēq̄te de aliquo cōi pōt demonstrari de quolibet cōtēto sub illo cōi p̄ illud cōe tāq̄ p̄ mediū: s̄ tales cōceptus p̄dicat̄. et p̄mo et adēq̄te de aliquo cōi ad deū et ad creaturas: qz illud tāq̄ p̄ mediū p̄nt demonstrari de quolibz contento. et ideo forte hic est demonstratio aliquo modo a priori: omne ens est bonū: deus est ens. ergo etc. **Autē tali syllogismo acquiratur scia p̄p̄e dicta: et per p̄sequens sit demonstratio. pater: quia est habitus veridicus: et non intellectus nec sapientia etc. ergo est scientia.** **Confir-**

BB
Tertia conclusio.

EE
Quarta conclusio.

matur. quia nō minus videtur qz ibi sit demōstratio q̄ in syllogismo et simpliciter posterioribus. s̄ talis concedit esse demonstratio quibus nō potissima. q̄ et multo fortius ista. **Quinta conclusio est qz cōceptus cōnotatiui et negatiui pp̄rio deo nō sunt de diuina essentia in se demonstrabiles a priori. et ideo esse creatiuus. esse op̄s. esse eternū. infinitū. imortale. et sic de alijs. nō sunt de diuina essentia in se demonstrabiles.** Hoc p̄bat. qz ois demōstratio a priori est p̄ mediū: cui p̄dicatū demōstrabile p̄us cōuenit qz subiecto de quo demōstrat̄. s̄ talia p̄dicata nulli possunt cōpetere p̄p̄us qz deo: qd possit esse mediū. qz illud mediū: aut erit res: aut cōceptus. nō res. qz nulla res est cui p̄us cōueniat posse creare qz dō. qz de nulla alia re p̄dicat̄. Nec cōceptus. qz oē p̄dicatū pp̄riū alicui rei p̄p̄riū cōpetit sibi qz cuiusqz cōceptui. Si dicat qz tales cōceptus p̄nt demonstrari de diuina essentia p̄ suas diffinitōes tanq̄ p̄ mediā. sicut pōt sic argui. omne p̄ductiuū alicui de nihilo est creatiuū. s̄ de' est p̄ductiuū alicui de nihilo. qz deus est creatiuus. Nec videt esse bona demonstratio qz syllogismus est bonus p̄cedēs et necessarius et notioribus: et p̄oribus. Respondeo qz hic nō est demonstratio simpliciter et a priori de q̄ modo est sermo. nec aliq̄s talis syllogismus: qz est p̄ diffinitōes expr̄mētēs tñ quid nōm̄is est simpliciter demonstratio. cuius rō est. qz in oī demōstratione simpliciter et a priori est p̄supponēdū qd nōm̄is de oibz terminis. s̄ p̄supposito qd nois de oibus terminis nō pōt intellectus dubitare de cōclusionē: et tñ scire p̄missas in qua p̄dicat̄ diffinitio de subiecto cōclusionis. sicut scito qz creatiuū est idē qd p̄ductiuū alicui de nihilo nō pōt scire istā p̄positionē. deus est p̄ductiuus alicui de nihilo. et dubitare illā. deus est creatiuus. et de tali diffinitōe est verū: qd d̄: a diffinitōe ad diffinitū: est fallacia peritōis p̄ncipiū. et iō tales syllogismi nō sunt demōstrationes simpliciter. de quibz est modo sermo. **Sexta conclusio est: qz oīa p̄dicabilia de deo in se: q̄ sunt dubitabilia de cōceptu cōposito pp̄rio deo qz les habem' nos de facto sunt de illo cōceptu demonstrabiles per diuina essentia in se: tanq̄ p̄ mediū: vel cognitionē distinctā deitatis: vlt̄ p̄ aliqd cōe tanq̄ p̄ mediū. qz oīa talia p̄dicata prius cōueniāt: vel ipi diuine essentia: sicut relatiōes et notiones vel p̄fones. et similiter cōceptus negatiui et connotatiui pp̄rio deo. vel p̄mo p̄ueniūt alicui cōi dō et creatur. sic cē. vnū bonū. verū. et sic d̄ alijs. qz respectu oīz ratiū cōtigit iuēire mediū p̄ qd p̄t syllogisari t̄lis pp̄o. Aliqñ tñ sufficit facere vnū solū syllogismū ali qñ syllogismū. cū p̄syllogismo vlt̄ p̄syllogismis.**

DD
Quinta conclusio.

EE
Sexta conclusio.

Verbi gratia aliquis nō beatus pōt dubita-
re istam propositionem deus est. 7 postea po-
test deus causare notitiaz abstractiuaz in illo
intellectu illo posito: iste poterit facere syllo-
gismū demonstratiuū i quo erit ista conclusio de-
e. quā pmo dubitauit: ita q̄ in maiori p̄dicatū
isti p̄positiōis quā d̄ facto habem⁹ p̄dicabit
de ipa diuina essentia in se vel de cognitiōe di-
stincta essentia diuine. 7 in scda ipa diuina ef-
sentia i se p̄dicabit de isto subiecto isti cōclu-
sionis. ac si argueret sic. essentia diuina ē: de-
est essentia diuina. ḡ deus est. Uerū ille due
p̄missa nō sunt nobis possibiles: sed tñ p̄nt ap-
prehendi ab intellectu intuitiue vel abstractie
intelligēte ipam diuinitatē in se. et iō soli tali
sunt ille cōclusiones i se demonstrabiles a p̄ori
q̄ nō p̄nt demonstrari de deo p̄ aliquod cōe tan-
q̄ p̄ mediū. Circa p̄dicta preter illa q̄ addu-
cta sunt p̄ primā opinionē sunt adhuc aliqua
alia dubia. Primū dubiū est: qz nō videt q̄ ali-
qd possit de deo demonstrari: qz nihil qd cōue-
nit deo pōt p̄s cōuenire alij a deo: qz tūc esset
mōstrādi aliqd de deo. Scdm dubiū ē An
de deo possint eē plures concept⁹. q̄ sic videt
nō obs̄tate simplicitate dei. ens. vnū. verū. et
bonū. dicūt distinctos cōcept⁹: et tñ nō dicūt
distincta entia. Silr diffinitio et diffinitū di-
cūt distinctos cōcept⁹: 7 tñ dicūt simpliciter
eandē rē. Ad p̄mū p̄ scda opinione dico: q̄
sicut p̄batū est p̄s q̄ tales cōcept⁹ q̄ dicunt
attributales nō sūt demonstrabiles de diuina
essentia in se: 7 hoc intelligēdo p̄ cōceptus at-
tributales cōcept⁹ simpliciter absolutos scdm
quod distinguunt cōtra comotariuos 7 nega-
tios: p̄pter rōnē dictā in tertia cōclusiōe pre-
cedēte. Ad p̄bationē p̄mā dico: q̄ nō est talis
ordo illoꝝ cōceptuū qualis requirit ad demō-
strationē simpliciter 7 a p̄ori: qz ad talē demō-
strationē semp requirit ordo aliquoꝝ se habē-
tiū fm̄ superi⁹ 7 inferi⁹. vel h̄z ordinē toti⁹ 7 p̄-
tis. vel fm̄ ordinē subiecti 7 accidētis. vl̄ vbi
demonstrat passio de subiecto p̄ diffinitōnē ex-
primētē p̄tes reales diffinitū. 7 hoc ad demon-
strationē simplicit̄ vlem et cathegoricā. Exē-
plū p̄mi: sicut passio trianguli i cōi pōt demō-
strari de aliquo cōtēto sub triāgulo p̄ triāgu-
lū tāq̄ per mediū qd est superi⁹ ad illud cōtē-
tū. Sicut hic omis triāgulus h̄z tres āgulos:
ysocheles est triāgulus: ḡ ysocheles h̄z tres
7c. 7 voco hic demonstratiōnē vlem nō precise
vbi demonstrat passio de suo subiecto primo: s̄
vbi conclusio simpliciter est de oi quō loquit p̄s
p̄mo posterior⁹. ca. iij. Exēplū scdi sicut h̄z pōt
dici demonstratio, omē b̄ns aīaz intellectiua est

susceptiuū discipline: ois hō h̄z aīam intellecti-
ua: ḡ. 7c. Exēplū tertij. omē calidū ē calefacti-
uū: ois ignis ē calid⁹: ḡ. 7c. Exēplū quarti. ois
figura trib⁹ lineis cōtenta h̄z tres āgulos 7c.
ois triāgulus ē h̄mōi: ḡ. 7c. Scds 7 tertij mo-
dus demonstrādi vltimate stāt ad demonstratiō-
nē ex obliquis: s̄ iter istos cōcept⁹ nō est talis
ordo: qz nō se h̄nt sicut superi⁹ 7 inferi⁹: manife-
stū est. nec exp̄mūt totū 7 p̄te: manifestū est. 7
sic de alijs p̄pter diuinā simplicitatē. Utrum
autē sit aliquis ali⁹ ordo iter istos cōcept⁹ nō
ē mō ad p̄positū de hoc alias. Ad p̄bationē
assumpti i illo argumēto qñ accipit q̄ quēcūq̄
q̄ ordinē realē haberēt aliqua si essent distin-
cta realit̄. cōsilem ordinē h̄nt vbi sunt distin-
cta h̄z rōnē. Dico primo q̄ fm̄ cōem intellectū
multoꝝ qui est iste: q̄ cōsilem ordinē haberēt
talia fm̄ rōnē vbi sunt distincta h̄z rōnē: 7 tñ
sunt vnū realiter. ista p̄positio ē impossibilis
simpliciter p̄pter fallaz implicationē: qz impli-
cat q̄ aliqua p̄nt esse vnū realiter: 7 tñ distin-
gui h̄z rōnē: sicut alias patebit. Similiter
ista p̄positio adhuc est falsa intelligendo eaz
sic. q̄ qualē ordinē haberēt aliqua si essent di-
stincta realiter: talē ordinē habēt rōnes vl̄ cō-
ceptus correspondentes illis reb⁹ si essent: q̄
tñ cōceptus nō sunt vna res: qz nō est semp cō-
similis ordo in reb⁹ 7 in cōceptib⁹ correspon-
dentib⁹. Exēplū homo 7 albedo ordinatur si-
cut subiectū 7 accidēs. nō tñ sic ordinatur cō-
ceptus correspondētēs. Silr hō 7 aīal si distin-
guerētur realiter vnū eēt potētia 7 aliud act⁹
7 neutriū eēt de altero p̄dicabile p̄mo mō p̄ se:
s̄ tñ scdo mō. nec vnū eēt de intellectu alteri⁹
7 tñ vbi mō nō distinguūt realiter s̄ ratiōe nō
habēt ordinē talē: qz vnū p̄dicat de alio. nō se-
cūdo mō: s̄ p̄mo mō. Eodē mō est de ēte 7 deo
q̄ si distinguerētur realiter vere vnū eēt potē-
tia 7 aliud act⁹: et tñ nō est ita modo vbi disti-
guūtur ratione. Similiter si deus 7 deitas di-
stingerentur realiter vnū esset perfectius 7
aliud imperfectius. nec alteri⁹ d̄ altero p̄dē-
catur p̄dicatione dicente hoc esse hoc: et tñ
isti conceptus nō sic ordinantur. et ideo ex or-
dine rerū vel de facto vel de possibili. non ex
ordine rerū posita positione impossibili inclu-
dente contradictionē: debet accipi ordo cons-
ceptuū: nō ḡ etiā in illo casu est semper consi-
milis ordo inter res et conceptus vel ratiōes
patet etiā falsitas illius p̄positionis: qz si cor-
pus animal homo: et iste homo distinguere-
tur realiter: inter ea non esset ordo fm̄ superi⁹
et inferi⁹. quia sicut alias declarabitur: iter
res non est ordo superioris 7 inferioris: 7 tñ in-
ter istos cōcept⁹ est ordo fm̄ superius 7 inferi⁹.

ff
Primū dubium.

BB
Secundū.

DD
Ad primū p̄ scda
opinione.

Distin. ij. q. ij.

eodē modo de ente ⁊ de deo q: mō hnt ordinē
 isti cōcept⁹ fm superi⁹ ⁊ inferi⁹: ⁊ tñ tūc nō bē-
 rent tale ordinem: sic ergo patet ad maiorem
 Ad minore dīco: q̄ illo casu ipōssibili posito
 natura intellectual pfecta et intellect⁹ pfect⁹ se
 haberēt sic subiectū ⁊ accidēs: q: cū illa posi-
 tio includit p̄dictionē: id nō opz q̄ sit cōsiliis oz-
 do nūc iter cōcept⁹. nec opz q̄ nūc vñū possit
 eē mediū pcludēdi aliqd de aliquo: sic si de⁹ ⁊
 deitas distiguerēt realit̄ vel includerēt distin-
 cta realit̄: vñū eēt ps alteri⁹ v̄l subiectū alteri⁹
 ⁊ p̄ p̄ns vñū possit esse mediū demōstrādi ali-
 qd de reliquo: ⁊ tñ mō nō ē sic. Si dicat q̄ h
 videt eē demōstratio a p̄on. ois natura itelle-
 ctualis ē volitūa: essentia diuina ē natura in-
 tellectualis: ḡ ē volitūa. Dico q̄ accipiēdo vo-
 luntatē ⁊ volitūū fm qd ē qdā cōcept⁹ abso-
 lut⁹ simplr nō connotariū: sic nō ē demōstrā-
 tio: q: sic h nō ē imediata. ois natura intellectu-
 alis ē volitūa: s̄ ista est imediata: natura diui-
 na ē volitūa: ⁊ vna alia i q̄ illud p̄mū p̄dicatū
 p̄dicat de alio p̄diuidēte. Accipiēdo aut volitū-
 tiū fm qd ē connotariū: sic p̄t demōstrari si-
 cur dictū ē i. iij. cōclusiōe. Tñ sic volitūū idē
 est qd potēs hie actū volēdi. Eodē mō respō-
 deo ad illd de p̄sonalib⁹: q: nō hnt talē ordinē
 q̄ sufficiat ad demōstrationē q̄uis forte hēret
 talē ordinē si distiguerēt realit̄. S̄lr posito q̄
 distiguerēt realit̄: nō haberēt ordinē aliqd il-
 loz q̄ h dicitū ē i p̄ncipio solutiōis isti⁹ ar-
 gumēti: nō possit vñū eē mediū demōstrādi
 aliqd de reliquo: sic si albedo ⁊ dulcedo habe-
 rēt ordinē int̄ se: ita etiā q̄ vñū eēt cā alterius
 dūmō nō haberēt aliqd ordinē p̄dictoz: non
 possit vñū eē mediū demōstrādi demōstratio-
 ne v̄l: de q̄ dicitū ē aliqd de reliquo. Et si di-
 cat q̄ fm p̄m. ij. posterioroz: q̄libet cā p̄t esse
 mediū demōstrādi. Rñdeo q̄ n̄ demōstrādiōe
 v̄l: ⁊ quātū ad v̄litate suppositoz ⁊ quātū ad
 v̄litate t̄p̄m: sicut i alia. q. dicef. Ad aliā rō-
 nē dico: q̄ nō ē talis ordo p̄ri⁹ i demōstrādiōe qz
 ⁊ p̄f qd sicut isti ymagināf: qz idē pcludit i
 demōstrādiōe qz ⁊ p̄f qd q̄uis p̄ diuersa me-
 dia. Et sic respōsū ē ad scdm: eodē mō p̄t res-
 pōderi ad tertū: q̄ q̄tūcūq̄ natura diuina i-
 tellect⁹ ⁊ volūtas distiguerēt realit̄: q̄ tūc pos-
 set oipotētia demōstrari de diuina essētia p̄ i-
 tellectū ⁊ volūtatē tāq̄ p̄ mediū: tñ mō nō est
 talis ordo istoz p̄ceptū q̄ vñū possit eē mediū
 demōstrādi oipotētiā de reliquo: qz tūc oipo-
 tētia nō cōpeteret p̄mo diuine essētie s̄ itel-
 lectui vel volūtati: nūc aut p̄mo cōpeterit diui-
 ne essētie: qz p̄mū qd cōpeterit p̄cise vni rei nō
 p̄t cōpeteri primū nisi illi rei. ⁊ iō oipotētia
 mō p̄mo cōpeterit diuine essētie: ⁊ ē p̄pō ime-

diata p̄dicādo de essētia diuina oipotētiā
 Et hoc p̄z falsitas illi⁹ p̄pōnis q̄lis ē ordo res-
 alis ⁊ c. q: si sola natura diuina eēt intellectua-
 lis ⁊ volitūa: ⁊ natura diuina ⁊ itellect⁹ ⁊ vo-
 lūtas essent distincta realit̄: tūc hēret talē ordi-
 nē q̄ q̄cqd p̄dicaret de vno ⁊ de alio. ⁊ tñ isti
 cōcept⁹ nō sic se hnt. S̄lr arguit de essētia
 diuina. itellectu. actu itelligēdi. habitu ⁊ c. qz
 nō ois act⁹ itelligēdi ē essētia diuina. S̄lr
 de facto nō est cōsimilis ordo rerū ⁊ cōceptūū
 correspōdētū: qz rerū correspōdētū cōceptūū
 aialis ⁊ cōceptūū bois nō ē ordo superioris ⁊ infe-
 rioris: s̄ ali⁹ ordo. ⁊ tñ istoz cōceptūū ē talis or-
 do ⁊ nō ille. ⁊ ita illa p̄pō p̄pter multas instā-
 tias ē simplr falsa. Ad vltimū p̄ illa op̄iōe
 p̄cedo q̄ de aliquo simplici nō habere diffini-
 tiōē p̄t eē scia p̄pe dicta: qz p̄t eē subiectū
 accidētis qd p̄t eē mediū demōstrādi aliqd
 de illo simplici. S̄lr forte si illd simplr cōstē-
 tuat ex distinctis formalit̄ p̄t aliqd demōstras-
 ri de isto p̄ alterū p̄stitutiū tāq̄ p̄ mediū ⁊ sic
 forte eēt h demōstratio. essentia diuina ē cre-
 atūa: p̄r ē essentia diuina: ḡ p̄r est creatūa. Et
 s̄lr de simplici p̄t aliqd demonstrari p̄ aliqd
 eōe sibi ⁊ alijs tāq̄ p̄ mediū: s̄ p̄ diffinitōē tā-
 q̄ p̄ mediū nihil p̄t de eo demōstrari. qñ ḡ dī-
 q̄ si nec rōne cōpositiōis ⁊ c. de aliquo ē scia: ḡ
 solū qz hz cōcept⁹ ordinatos. respōdeo q̄ nō q̄
 cūq̄ ordo cōceptūū sufficit ad h q̄ de aliquo
 sit scia p̄pe dicta: s̄ requirit ordo p̄ceptūū de bas-
 bētū fm superi⁹ ⁊ inferi⁹. v̄l exp̄mētū p̄t ⁊ to-
 tū. vel p̄stitūes ⁊ p̄stitutiū. v̄l p̄ceptūū exp̄mē-
 tū subiectū ⁊ accidēs. v̄l diffinitōes ⁊ diffinitū
 sic dictū ē p̄us. Et iō possit q̄ cōcept⁹ itelle-
 ctus ⁊ volūtatē p̄dicabiles de deo hēant or-
 dinē iter se: qz tñ nullū ordinē p̄dictoz hnt. iō
 nō p̄t vñū eē mediū demōstrādi aliqd de reli-
 quo. Sicut si i creaturis itellectus ⁊ volūtas
 essent potētē realit̄ distincte q̄rūvtraq̄ i me-
 diate p̄ficeret naturā itellectualē sic aliq̄ po-
 nūt: vñū nō esse rō demōstrādi aliqd de reli-
 quo tāq̄ p̄ mediū. Si dicat q̄ h est demōstra-
 tio omē itellectūū ē volitūū aia rōnalis ē in-
 tellectūa: ḡ ⁊ c. Respondeo q̄ siue sit h demō-
 stratio p̄f qd siue nō: nō ē h demōstratio sim-
 plicit̄ ⁊ a p̄on: qz itellect⁹ nō est prius ipsa vo-
 luntate tanq̄ suū subiectū: ⁊ ita volūtas non
 cōpeterit itellectui tāq̄ p̄mo subiecto: sed cō-
 peterit primo tanq̄ subiecto ipsi nature que est
 etiā itellectualis ⁊ volitūa. Si dicat q̄ ois
 demōstratio q̄ est per prius est a priori: dico q̄
 nō sufficit quecūq̄ prioritas: sed prioritas sub-
 iccti requirit. Si dī: q̄ imo aliqn ē demōstra-
 tio a p̄on p̄ cam extrinsecā Respondeo q̄ illa
 demōstratio non est v̄līs quātū ad v̄litate

KK
Ad primū dubi-
um.

ZZ
Ad scdm.

Achilles od:am

Distin. 8. q. 7.

AD AD
Ad primū argu-
mentū pte opini-
onis.

nn
Ad argumēta
principalia.

Ad scdm
Ad tertū.

H
Questiōni prime
principalis secūda
identicaliter ane-
ra que ē i ordine.
Questio. III

tpis 7 suppositoꝝ. de hoc i alia q̄stioe. Ad
p̄mū dubiū dico q̄ aliquid p̄t de deo demon-
strari. et ideo cōcedo q̄ aliqd̄ est p̄us deo p̄ori-
tate p̄dicacionis: et tale p̄ius debet eē me-
diū in demonstrādo aliquid de deo. Ad
scdm dico: q̄ nunq̄ potest esse distinctio con-
ceptuū nisi p̄p̄t aliquā distinctionē a p̄te rei.
7 hoc v̄l rerū i eadē re. vel rerū totalit̄ dispa-
rū: v̄l distinctarū formalit̄. 7 iō dico q̄ de deo n̄
esset distincti cōcept̄ nisi eēt aliq̄ distinctio dei
a sapiētia creata: a volūtatē creata: 7 ab itel-
lectioe 7 volūtōe. 7 h̄ distinctio sufficit ad disti-
ctionē illoꝝ cōceptuū p̄dicabiliū de deo. 7 iō
oēs tales p̄cept̄ v̄l sūt cōesvniūoci deo 7 cre-
aturis v̄l alicui creature v̄l p̄ntes ad illos. de
h̄ alias. Q̄n̄ ḡ dī. Unūverū bonū 7 c̄. h̄nt disti-
ctos p̄cept̄ 7 tū n̄ sūt distincta ētia. dico q̄ p̄no-
tāt distincta. q̄ verū cōnotat actū itelligendi.
bonū actū volēdi 7 c̄. 7 nisi cōnotaret aliq̄ di-
sticta realit̄ n̄ esset distincti cōcept̄. S̄l̄r cō-
cept̄ sup̄ior 7 inferior distinguūt. q̄ vn̄ ipoztat
ples res q̄ ali. Eodē mō ē de diffinitōe 7 dif-
finito q̄ distinguūt p̄p̄t distinctionē rerū ipoz-
tatarū p̄ diffinitionē. Ad p̄mū argumentū
p̄me opinionis cū dī q̄ scire ē p̄ causā. dico q̄
p̄hs nō p̄scit itēdit loq̄ de eā icōplexa reali et
p̄p̄e dicta: s̄ d̄ oī illo cui p̄mo p̄p̄erit aliqd̄ de-
mōstrabile: 7 ita ē eā extēdēdo nomē eāe. q̄re
illud cōp̄erit alijs: q̄ se q̄t formalit̄ q̄ si nō p̄p̄e-
tit sibi q̄ nec cōp̄erit alijs 7 nō ecōuerso: 7 ita
nō p̄t cōp̄erere alicui nisi p̄us cōp̄erat illi: et
illd̄ ē extēsiue eā q̄re cōp̄erit alijs. Si dī q̄ lo-
quit̄ p̄p̄e ibi de eā: q̄ dat diffinitionē p̄p̄e di-
ctā. dico q̄ extēdit eāz ad oē subiectū p̄mū ali-
cui p̄dicari d̄mōstrabilē: 7 tū cū h̄ stat q̄ sit n̄a
diffinitō 7 h̄ sufficit ad itēdēz p̄bi. Ad aliū q̄
nō oportet subiectū sciētie eē causatū: nec cō-
positū: nec h̄re passionē reali differētē nec dif-
finitionē: s̄ de istis post. Ad argumēta p̄n-
cipalia p̄ ad p̄mū q̄ si oportet q̄ sp̄ demōstra-
bile h̄at eāz p̄p̄e dictā: s̄ sufficit q̄ sit aliqd̄
p̄us cui p̄mo p̄ueniat saltē scdm̄ p̄dicacionez
Ad scd̄z dico. q̄ nō oīs demōstratio ē p̄ dif-
finitionē tanq̄ p̄ mediū. Ad tertū dico. q̄
aliqd̄ p̄dicat̄ de deo scd̄o mō dicēdi p̄ se: 7 qd̄
h̄z passioes sicut patebit: s̄ nō oportet q̄ disse-
rāt realiter ab ip̄o. **Questio icidēralis.**

Ad eidentia aliquo-
rū dictōū i p̄cedēti q̄stioe: q̄rā aliq̄s breues
q̄stiones. Primo q̄ro. Utrū passio scibilis de
aliquo scia p̄p̄e dicta differt ab eo reali. **Q̄**
sic. vi. met̄ba. substātie nō ē demōstratio: ḡ de
mōstrabile de aliquo nō ē idē reali cū eo: ḡ dī
stignit ab eo reali. Ad oppositū: tūc d̄ deo

nō eēt scia p̄p̄e deā. Circa istā. q. ē vna opi-
nio q̄ passio q̄cūq̄ ē eadē reali cū subiecto. Et
arguit sic. Illud qd̄ scit̄ n̄c̄rio in eē alicui sub-
iecto. Ita q̄ oppositū icludit p̄dicacionē. De re
alif idē cū illo subiecto: s̄ i d̄mōstratōe simplr
n̄c̄ria scit̄ p̄dicatū qd̄ ē passio n̄c̄rio icē subie-
cto: ḡ tal̄ passio nō distignit̄ realit̄ a subiecto.
p̄batio maioris. p̄us naturāl̄ alio p̄t eē sine
eo absq̄ p̄dicatōe: 7 h̄ si distignit̄ realit̄ ab il-
lo. 7 p̄ p̄ns nō scit̄ n̄c̄rio in eē illi subiecto. **ḡ**
dī q̄ aliqd̄ eē scibile de aliquo subiecto p̄t in-
telligi triplicit̄. Primo: q̄ distignit̄ formalit̄ a
p̄te rei ab eo: ita tū q̄ nō sit de intellectu ei? qd̄
ditatiuo. 7 iō dicat̄ passio ei? sicut ē de v̄nita-
te respectu ētis. Secdo: q̄ nō distignat̄ nec re-
alit̄ nec formalit̄: s̄ tū p̄ intellectu: sic creatiuū:
7 talia respectu dei q̄ ipoztat̄ respect̄ rōnis q̄
p̄dicat̄ de deo scd̄o mō dicēdi p̄ se: 7 p̄ p̄ns sūt
p̄p̄e scibilia. Tertio q̄ nō distignat̄ nec realit̄:
nec formalit̄ nec p̄ intellectu faciētē: sicut itelle-
ctus facit relatiōes rōnis: s̄ p̄t essentia diuī:
na cāre in intellectu sibi p̄portionato cōceptū
suū qd̄ ditatiuū: 7 s̄l̄r p̄ceptū denoiatiuū 7 re-
spectiuū sicut creatiuū: q̄ nō dicit aliud a diuī-
nitate nec realit̄ nec formalit̄: nec dicit̄ respectū
rōnis. q̄ ex quo ē respect̄ realis exp̄essus ab
alio naturalit̄ nō ē aliqd̄ factū p̄ intellectu cō-
p̄erātē 7 negotiātē: et ita de eadē formalitate
p̄t h̄ri cōcept̄ realis qd̄ ditatiuū: 7 ali? cōce-
ptus realis denoiatiuū. s. respectiuū nō qd̄ di-
tatiuū. 7 idē in re s̄z aliū: 7 aliū cōceptū habz
rōnē subiecti 7 passiois. **ḡ** p̄z: risibilitas: vt
dicit aptitudines ad ridēdū n̄c̄rio in eē boi vt
subiecto: 7 nō dicit̄ aliā rē absolutā nec respec-
tū accidētalē: nec respectū rōnis: q̄ h̄o exp̄i-
mēs cōceptū suū in intellectu: p̄t exp̄mere cō-
ceptū risibilitat̄ anq̄ negotiāt̄. s̄l̄r relatio rō-
nis nō ē passio realis. **ḡ**tra istā opinionē
arguo: q̄ passio demōstrabilis de subiecto nō
sit idē reali cū subiecto 7 distincta formalit̄. tū
q̄ sicut p̄babit̄ post: nō ē distinctio talis nisi i-
ter essentia diuinā 7 relatiōes: vbi vnū nō est
passio alterius. tū q̄ si h̄ esset possibile ad huc
vnū nō demōstraret̄ de reliquo: q̄ p̄p̄o cōpo-
sita ex eis eēt imediata: 7 s̄l̄r illa eēt p̄ se nota
intellectu app̄hendēti terminos i p̄ticulari p̄-
p̄ idētitatē realē. **Tū** q̄ q̄cūq̄ sūt vnū 7 idē re-
alit̄ faciūt̄ p̄ se vnū. 7 p̄ p̄ns v̄trūq̄ ē de p̄ se itel-
lectu alicui? vn̄? p̄ se: 7 ita vnū nō ē passio al-
teri? nō pl̄? q̄ coloritas est passio albedinis s̄z
istos v̄l relatio i d̄inis ē passio d̄ine essentie: q̄
tūc p̄sona cōponeret̄ ex subiecto 7 passioe. **ḡ**
dī sic dicūt q̄ coloritas ē de p̄ se intellectu albe-
dis. iō n̄ ē sua passio **ḡ**tra. si coloritas ē d̄ p̄ se
intellectu albedis: et tū distignit̄ ab ea formas

B
Prima opio
Probatu p

E
ḡtra p̄mū
nionem.

lirer: o3 qd i albedine sit aliqd de cui? intellectu
 no e coloritas. p pns coloritas erit passio illi?
 vlt e coloritas: qd manifeste falsu est 7 cõtra eos
 Lõfirmat: qz nõ e maior rõ qd aliq distincta
 formalit 7 vnu realit quoz neutru e de intelles
 ctu alteri? se beant sicut subiectu? passio. vel
 nõ faciãt p se vnu qd alia: cũ eãlit distinguũt:
 et iõ rõnabilil loquedo: h est ponẽdu de oib?
 vel de nullis sic distinctis. Lõtra scdm modũ
 alias patebit qn pbabitur q creatiuũ ops et
 hmõĩ nõ iporãt respectũ rõis. Lõtra tertiuũ
 p̃mũ vñ repugnare. scdo: qz omis pcept? respe
 ctu? necario iporãt aliqũ respectũ: sic cõce
 ptus absolut? iporãt aliqd absolutũ: g si cre
 atiuũ e pcept? respectu? iporãt respectũ ali
 quẽ s nõ reale hz eos: g respectũ rõis. anis p3
 q: si creatiuũ dic pceptu? respectu? h bec vor
 creatiuũ est respectiuũ: g iporãt aliqũ respe
 ctũ: g pcept?. Preterea pbatũ e pus: q de
 eadẽ re simpliciter sine omi distinctiõ nõ pnt eẽ
 duo cõcept?. s qd dicitariũ 7 denoiariũ iporã
 tes p̃cise eadẽ rẽ: 7 ita vna res an oẽm pceptũ
 alteri? rei nullo mõ põt exp̃mere tales dupli
 ces pcept?. Ideo ad. q. dico q passio põt ac
 cipi multipliciter. vno mõ p aliq re qd: alicui
 rei cõperere. Alio mõ accipit p illo qd p̃dica
 tur d aliquo scdo mõ dicẽdu p se. Primo mõ
 dico q passio vniuersalĩ distinguĩt realit a sub
 iecto: qz sic nihil e passio nisi aliqã accidẽs vñ
 aliqã forma alicui iherẽs realit tãq subiecto. s
 isto mõ nõ accipit cõiter passio i sciẽtijs. Sc
 cudo mõ dico q vniuersalĩ passio nõ e idẽ rea
 lit cũ subiecto: qz passio isto mõ tm e qdã pce
 ptus p̃dicabilis de aliquo p re: nõ p se. 7 vni
 uersalĩ pcept? nuq e idẽ realit cũ illo cui? est.
 Maũt passio p̃dicabilis scdo mõ sit qdã cõce
 ptus p3: qz passio nõ põt eẽ res ex aiã: cũ ni
 bil sit ex aiã nisi tm res singularis: sic post pa
 rebit. s res singularĩ nulla p̃dicat i tali ppõe
 Verbi grã. i ista. ois hõ e risibilis nõ põt p̃di
 cari res singularis: qz nõ e maior rõ de vna q
 de alia: 7 p pns q̃libet ibi p̃dicaret qd e mani
 feste falsũ. qz nihil p̃dicat i ppõe nisi qd e co
 gnitũ ab habẽte ppõnẽ: s nõ qd libet risibile
 cognoscit a tali: g p̃cise p̃dicat pcept? 7 n res
 Preterea fm boetiũ libro piar ppõ hz tris
 plex eẽ. s i mẽte: i voce: 7 i scripto: g sp̃ distincti
 ppõib? i voce correspõderẽt distincte ppõnes
 i mẽte: g sic iste ppõnes: fortes e risibilis: plo:
 est risibilis: distinguĩt i voce: ita ppõnabilĩ in
 mẽte: s i voce hnt idẽ p̃dicatũ simplĩ: g 7 i mẽ
 te: s nulla eadẽ res idistincta p̃dicat de forte
 7 platone: g nulla res talis p̃dicat i illis ppõ
 nib? i mẽte: g cõcept? q p̃dicat: i vna veris
 cat p̃vna rẽ: 7 i alia p alia. Sciẽdu tm q

quis passio nõ sit eadẽ realit cũ subiecto: 7 hz
 vna opionẽ ponẽtẽ q pcept? tm hz eẽ ob
 iectiuũ n̄ distinguĩt realit a subiecto: tm nõ p̃t
 aliq se b̃ie sic subiectũ 7 passio realit nisi ppter
 distinctiõnẽ realẽ aliquo mõ iporãtã p illa: qz
 scz passio quis posset supponere p subiecto:
 tm aliquo mõ iporãt alia rẽ a subiecto Verbi
 grã. quis risibile supponat p boie i ista ppõe
 ois hõ e risibil. tm iporãt aliquo mõ actu ridẽ
 di. siue p̃mario siue scdũario nõ curo ad pns
 7 p̃p̃t h põt vnu eẽ passio alteri?. Eodẽ mõ e
 dicẽdu de creatiuo respectu dei. 7 vñ de oib?
 talib? q hz vna opionẽ dicũt passioes respe
 ctive 7 de oib? p̃cretis qb? correspõdẽt abstrã
 tra alias res iporãtã: sic de calido 7 frigido
 7 hmõĩ fm intentionẽ pbi. Si dicũt q corru
 ptibile e passio sbe cõposite: 7 tm nõ iporãt
 alia rem. Silr eternũ i finitũ imortale 7 hmõĩ
 sũt passioes dei. Ad p̃mũ istoz dico: q cor
 ruptibile iporãt alia rẽ: qz saltem p̃re rei q est
 alia a toto cui? est illa passio. nolo tm dicere q
 talis distinctio pris et toti? sufficit ad h q vnu
 sit passio 7 aliõ subiectũ: s tũc qn etiã iporãt
 negatio vni? pris ab alia: vel i actu: vñ i porẽ
 tia sic p3 d corruptibili p qd iporãt q vna ps
 põt ab alia separi: 7 p pns negari. tũc est possi
 bile q pcept? iporãt illã p̃tẽ sit passio illi? qd
 iporãt totũ. Ad aliõ q eternũ p̃notat tps
 qd iporãt alia rẽ distinctã realit a deo. quõ autẽ
 h sit declarabilĩ i scdo. Silr i finitũ. imortale
 7 hmõĩ q sũt negatiua. 7 vñ ois pcept? negã
 tiu? aliquo mõ distinctiõnẽ rerũ iporãt: sicut
 alias hz declarari. Ad p̃mũ alterius opini
 onis. qn dũ q si passio nõ sit idẽ realit cũ subie
 cto: põt ab eo separi. Rõdeo q si passio qẽ ali
 qua res põt separi a subiecto: 7 iõ nõ necario
 inẽ subiecto: s illa passio nõ e demonstrabilĩ de
 subiecto: 7 iõ nihil ad ppositũ de passioẽ illa.
 De passioẽ autẽ loquedo scdo mõ dicta. illa nõ
 e eadẽ realit 7 hz vna opionẽ nec est distincta
 realit: qz nõ e res. 7 illa nõ demonstrãt icelle sub
 iecto realit: s tm demonstrãt p̃dicari de subie
 cto nõ p se s p re. 7 h e possibile siue passio p̃
 mo mõ dicta qn iporãt p passioẽ scdo dictã
 iherẽat suo subiecto siue nõ. s h nõ erit p ppõ
 nẽ pure de p̃nti. s p ppõnẽ de possibili: vñ e q
 ualẽtẽ ppõĩ de possibili. 7 sic e de istis. ois hõ
 est risibilis. luna e eclipsabilis. 7 hmõĩ: qz iste
 e qualẽt istis: ois hõ põt ridere. luna põt eclis
 psari q s̃p vere sũt siue res sũt i actu siue nõ.
 7 iõ cõcedo q quicũq passio iporãt aliquã rẽ
 natãz inherere subiecto. q nulla ppõ pure de
 inesse et de presenti est simpliciter necessaria.
 Tunc ad formã arguendi quando accipit
 q id qd scit necessario inesse alicui subiecto

D
Risso auctoris
ad questionẽ.

E
Triplex e ppõ.

F
Passio realit di
distinguĩt a subie
cto.

Instantia prima
Scõa.
Ad prima.

D
Ad scdã.

Ad primũ prime
opinionis.

F
Ad formãz argu
menti.

Prologi

Primi sententiarum

ita qd oppositū includit p̄dicatōne ē realit̄ idē qd
 illo subiecto. dico qd illa ppō ē distinguēda: qz i
 eē vno mō idē ē qd iberere realit̄ sic accēs inē
 subiecto et forma. materie. Alio mō idē ē qd p̄
 dicari p̄io mō ē ppō impossibil̄ pp̄ falsa iplica
 tōne qz iplicat aliqd̄ tale iē sic alicui subiecto
 nec̄rio t̄ t̄ qd sit idē realit̄: q̄ formalit̄ repugnāt
 qz ex h̄ qd sic inest distinguē realit̄ ab illo. sc̄do
 mō dico qd p̄r eē tal̄ p̄dicatio ita qd v̄qz f̄min?
 supponat p̄ se: t̄ t̄c p̄positio p̄ia ē n̄a. s̄ m̄i:
 noz t̄c ē falsa: qz illo mō passio nūq̄ inē subie
 cto. Si em̄ i ista p̄positōe. ois hō ē risibil̄ v̄qz
 termin̄ supponeret p̄ se ip̄a eēt simpl̄ impossi
 bilis: qz t̄c denotaret qz iste cōcept̄ eēt ille.
 t̄ qd passio eēt subiectū: qd ē impossibile. Al̄ p̄r
 v̄terqz termin̄ supponere n̄ p̄ se s̄ p̄ re. t̄ t̄c ē
 minor n̄a: t̄ maior falsa: qz t̄c nō o3 qd illd̄ qd
 p̄dicat nec̄ario de aliquo sit illd̄ realit̄ nec for
 malit̄. et qm̄ d̄ qd p̄us natural̄ alio p̄r eē s̄n eo
 absqz p̄dicatōe. de ista ppōe dico qd c̄va d̄ reb?
 eē aīaz: s̄ siue sit n̄a siue falsa de ētib? iaia nō ē
 ad p̄positū: qz ad p̄clusiōis demōstrationē suf
 ficit cū alijs cōditōib? qd illa p̄clusio sit nec̄ar
 ia: ita qd nullo mō possit eē falsa. s̄ si p̄positio
 sit: qd ip̄a sit nec̄ario n̄a: siue aut̄ subiectū pos
 sit eē siue p̄dicato v̄l eōuerso siue nō nihil ad
 p̄positū. Ad aliud qd inuit̄ qd risibilitas n̄
 distinguē realit̄ ab hōie nec formalit̄: nec dic̄ re
 spectū rōnis nec realit̄: t̄ t̄c ē passio. R̄ndeo qd
 risibilitas dic̄ aliq̄a rē distinctā realit̄ ab hōie
 qz risibilitas: ridere: risus: risibile et h̄mōi h̄nt
 aliqd̄ idē significatū qd p̄mario v̄l secūdario
 p̄ oia ista ip̄ortat: t̄ pp̄ p̄r eē passio. Et
 si q̄rat̄ d̄ ip̄a risibilitate q̄ ē a p̄re rei: quo mō il
 la distinguē ab hōie: an realit̄ an formalit̄. dico
 qd oēs tales ppōes de cōnotatiuis p̄cedūt ex
 falsa ymaginatioe q̄ ymagināt qd talia h̄eant
 qd rei: cū t̄n h̄eant qd nois t̄m: ymagināt em̄
 qd risibilitas sit aliqd̄ v̄nū simpl̄ a p̄re rei t̄ iō
 d̄ risibilitas realit̄ h̄o v̄l albedo ē aliqd̄ v̄nū
 a p̄re rei: ita ymagināt de alijs cōnotatiuis: s̄
 ista ymaginatio ē falsa: n̄ em̄ risibilitas nec ap
 titudo: nec aliqd̄ tale dic̄ aliqd̄ v̄nū a p̄re rei:
 nec p̄ se: nec p̄ accidēs: nisi forte ex p̄sequēti: s̄
 dic̄ multa simpl̄ aliquo mō equalēt cōpleto
 cōposito ex illis: qz equalēt alicui cōpleto: vt
 risibile equalēt isti aliquo mō: aliqd̄ potēs ris
 dere: ita dealabile: aliquo mō equalz isti ali
 qd potēs albari: ita qd q̄qd̄ ip̄ortat p̄ h̄ cōple
 tū ip̄ortat etiā aliquo mō p̄ illd̄ icōplexū: t̄ qz
 i talib? q̄qd̄ ip̄ortat p̄ p̄retū ip̄ortat et p̄ ab
 stractū: iō tale cōplexū t̄ q̄qd̄ ip̄ortat p̄ quā
 tunc p̄r illi? cōplexū: aliquo mō ip̄ortat p̄ il
 lud abstractū: et iō nō d3 pl? q̄ri qd rei de illo
 abstracto qd de illo cōpleto: s̄ t̄m q̄rēdū est qd

nois: t̄ iō nō q̄rēdū ē qd ē risibilitas a p̄re rei s̄
 t̄m qd risibilitas significat. t̄ t̄c idē qd signi
 ficat qd aliqd̄ p̄r ridere. t̄ iō p̄p̄e loquēdo de
 nature f̄mōis nihil qd p̄cise significat aliqd̄
 v̄nū: t̄ n̄ significat multa ē d̄ aliquo tali abstra
 ctō p̄dicabile: s̄ t̄m p̄similia abstracta sic ē de
 cecitate de qua nihil p̄cise significās v̄nū p̄r
 p̄dicari a quocūqz em̄ d̄mōstrato. h̄ ē falsa. h̄ ē
 cecitas. Si d̄i qd h̄ nō ē positiuū s̄ t̄m p̄uatio
 r̄ndeo qd p̄uatio t̄vniuersalr negatio dic̄ p̄cise
 aliq̄s res v̄l rōnes: t̄ ita nō ē ymaginādū qd p̄
 uatio v̄l negatio sit aliqd̄ p̄ceptibile distinctū
 a reb? positiuis v̄l rōnib?: s̄ dic̄ illas: sic nō hō
 dic̄ aliqd̄ qd nō ē hō: eodē mō cecitas dic̄ ocu
 lū nō potētē videre. t̄ iō saf̄ s̄ile ē de illis: t̄ de
 alijs. p̄d̄r t̄n poni exemplū i alijs: qz creatiuū
 tas p̄p̄e de nulla reyna p̄dicat. nō em̄ p̄r dici
 qd de? sit creatiuū nec creatura: qz creatiuū
 tas nō dic̄ aliqd̄ v̄nū: s̄ dic̄ h̄ totū qd est aliqd̄
 qd p̄r d̄ nihilo aliqd̄ p̄ducere. eodē mō ē d̄ po
 tērialitate materie: qz potērialitas materie n̄
 dic̄ aliqd̄ v̄nū: qz nec rē absolutā nec respectū
 uā realit̄: nec respectū rōnis: qz de materia ē i
 potētia oi actu itellect̄ circūscripto: t̄ p̄ p̄is
 s̄n oi respectū rōis: s̄ dic̄ qd materia p̄r h̄e for
 mā quā mō nō h3. t̄ iō i mult̄ argumēt̄ ē falla
 cia figure dic̄ rōis sub noie simpl̄ absoluto ac
 cipiēdo nomē p̄notatiuū: sic sic arguēdo. q̄e
 qd p̄r de? mediāte cā sc̄da p̄r imēdiāte p̄ se
 s̄ actū meritorū p̄r p̄ducere mediāte actu vo
 lūtar: q̄ sine eo. t̄ sic de alijs mult̄ i q̄b? sp̄ ē fal
 lacia figure dic̄ rōis: qz cōmutat qd i aliqd̄ se
 cūdū v̄nū modū loquēdi v̄l i p̄notatiuū f̄m a
 liū modū loquēdi. T̄n sciēdū qd risibilitas.
 apritudo: et h̄mōi abstracta multa apud p̄b̄m
 equoē accipiūt. nā aliq̄n accipiūt t̄ suppo
 nūt p̄ eodē: p̄ quo supponūt sua cōcreta: t̄ sic
 eēt p̄cedēdū qd risibilitas est hō. aliq̄n suppo
 nūt p̄ vno aggregato ex oib? q̄ ip̄ortat siue p̄
 mo siue secūdario p̄ ip̄m. i. aliq̄n supponūt p̄c̄
 se p̄ ip̄is p̄ret̄. Et istis p3 p̄sequēt̄ qd p̄cept̄
 tal̄ denotatiuū p̄dicabilis sc̄do mō n̄ causat p̄
 cise a re de q̄ p̄dicat an̄ oēm p̄ceptū alteri? : s̄
 p̄supponit p̄ceptū cuiuscūqz qd ip̄ortat p̄ ip̄s
 t̄ iō iste p̄cept̄ creatiuū nō p̄r h̄i nisi cogni
 to aliquo qd nō ē de?. p3 etiā qd nō ē dic̄ d̄ qd
 eadē res sub vno cōceptu ē subiectū: sub alio
 p̄ceptu ē passio: qz ip̄a res nec sub vno p̄ceptu
 nec sub alio ē passio: s̄ ip̄e p̄cept̄ ē passio. L̄o
 tra t̄m p̄dicatv̄ eē aristoteles. i. t̄bop. qz p̄ eū p̄
 p̄riū distinguē a diffinitioe p̄ h̄ qd diffinitio dic̄
 qd t̄ p̄p̄riū accēs. S̄ll̄ f̄m lincomētē. i. poste.
 ca. de p̄ se i p̄mo mō q̄dditas subiecti egredie
 tur a q̄dditate p̄dicari i secūdo eōuerso: ergo
 in p̄mo mō subiectū distinguē realit̄ a p̄dicato

Nota.

Ad sc̄m.

Queritur.
Respondetur.

Et lo
ad
Notandum

Confirmat: q: fm en ibidez no e aliqs mod⁹ pdicadi p se nisi subiectu sit ca pdicari vl eco- uerso. Ad primu istoz dico q pbs itelligit p accidēs ome extrinsecu rei. 7 io ppuu q: ipoz tat semp aliqd qd e extrinsecu rei. io dī dicere accidēs tale: ita tm q pueribile sit: q: accipit ibi accidēs vt distiguit d qd: 7 io de possum⁹ dicere q creatiuū e ppuū deo q: puerit cū deo 7 ipoztat creaturā q realiter distiguit a deo q⁹ nis nō dicat aliqd accidēs dei. Ad scdm di- co q non oportet q pdicatuū distiguat a sub iecto: nec q sit effect⁹ realis subiecti: s̄ sufficit q sit causa alicui⁹ qd ipoztat p subiectū: 7 vt cōmuni⁹ vel sēp qn ppositio e vere affirmati- ua 7 pdicatio ppa 7 p se scdo mō subiectū vel aliqd ipoztatū p subiectū e causa alicui⁹ ipoz- rati p pdicatuū: 7 h̄ extēdedo causā ad pres ite- grales q aliquo mō dicūt cause toti⁹. p h̄ partz ad cōfirmationē. Ad p̄mū principale: nego istā p̄nam: demōstrabile de aliquo nō e idē re- alit cū eo: ḡ distiguit realit ab eo. p̄ istā istā- tia: q: ens rōnis nec e idē cū re nec distiguit realit. 7 h̄ fm opinionē q ponit etia rōnis ob- iectiue i aia. *Questio secunda p̄ncipalis.*

Secundo quero

Sicut ois passio sit demōstra- bilis de suo subiecto primo a p̄oi. *Q* sic: q: n̄ e maior rō q vna sit demōstrabilis q̄ alia 7 aliq̄ e demōstrabilis: certū e ḡ ois. Ad op̄- positū dictū est p̄us q e creatiuū et hmōi nō p̄nt demōstrari de deo. Ad q̄stionē illā disti- guo p̄mo de passionib⁹: q: qdā sūt q ipoztant aliqs res absolutas realit distinctas a suis sub- iectis 7 eisdē formalit iberētes: sicut se h̄nt su- sceptibile disciplie: calefactibile 7 hmōi. Ali- que aut ipoztat motū vl̄ mutationē: sic risibiz- le mobile alterabile. Aliq̄ aut sūt cōnotatiue scz q cōnotāt aliqd extrinsecū rei. vt creatiuū calefactiuū: 7 aliq̄ negatiue vl̄ p̄uatiue. Est ḡ p̄ma conclusio *Q* nulla passio ipoztās aliqūā re absolutā formalit iberētē e demōstrabil⁹ de suo subiecto p̄mo. *E*t voco subiectū p̄mū illd cui pōt cōpetere omī alio circūscripto 7 nulli ip̄o circūscripto. *V*erbi grā aia itellectiua est p̄mū subiectū respectu susceptibilis disciplie q: omī alio circūscripto adhuc pōt aia suscipe disciplinā 7 circūscripta aia itellectiua nihil pōt suscipere disciplinā. s̄ homo est subiectus illi⁹ passiois: tm nō p̄mū s̄ magis secundariū q: hoīe destructo: adhuc pōt aia itellectiua su- scipere disciplinā: ita e de alijs accidētibus q cōpetūt toti mediāte aliq̄ parte. *H*ec cōclu- sio p̄bat: q: ppositio imediata nō pōt demō-

strari: s̄ h̄ e imediata: ḡ ista nō pōt demōstra- ri. *S*i dicat imediata imediatōe subiecti pōt demōstrari: q: n̄ erit imediata imediatōe cāe: sic ista ois triāgu⁹ h̄z tres r̄c. e imediata imediatōe subiecti: 7 tm demōstrabil⁹: ita pōt eē i pposito. *D*oc nō valet: q: nulla ppositio imediata pōt demōstrari: q: h̄z p̄bm ppositō imediata e illa q nō p̄t eē altera p̄oi: 7 p̄ oīs n̄ pōt demōstrari a p̄oi. 7 qn̄ dī q pōt eē imedi- ara imediatōe subiecti q̄uis nō imediata ime- ditōe cāe. dico q subiectū accipit dupliciter. *U*no mō p aliquo vno termino d quo natū est aliqd pdicari. *A*lio mō p oī illo de quo natū e aliqd pdicari. *P*rimo mō possibile e q aliq̄ p- positio imediata imediatōe subiecti: sit dmo- strabilis: sic ista. ois triāgu⁹ 7 r̄c. *S*ecdo mō nō e possibile: q: ome demōstrabile de aliquo nes- cessario p̄u⁹ cōuenit medio: qd nō tm̄ erit cā s̄ subiectū. 7 io dico q diffinitō triāguli si sit me- diū ad demōstrādū istā. ois triāgulus h̄z tres r̄c. *E*st p̄mū subiectū illi⁹ passionis vno mō 7 triāgu⁹ alio mō. *A*lio mō pōt dici ad istatā q talis ppositio imediata imediatōe subie- cti: nūq̄ e demōstrabilis nisi p diffinitionē ex- p̄mētē determinatas pres vl̄ quo ad numerū: vel quo ad essentiā rāq̄ p mediū cui not⁹ iest passio q̄ subiecto: q: nullo mō in eēt subiecto q̄cūq̄ illarū p̄tū circūscripta: 7 ita qlibet est aliquo mō cā qre illa passio in eēt illi subiecto. *V*erbi grā si d̄ triāgulo demōstraret h̄z tres r̄c. h̄ erit p diffinitionē exp̄mētē distinctas et determinatas pres quo ad numerū: pura tres lineas ex q̄b⁹ cōponit triāgu⁹. *S*il̄ corrupti- bile eē e demōstrabile de subiecto vel de sub- stātia cōposita: p diffinitionē exp̄mētē pres determinatas quo ad essentiā. s̄ materiā et for- mā: ita q q̄cūq̄ illarū circūscripta nullo mō eēt substātia corruptibilis. s̄ tal̄ passio q ipoz- tat re absolutā alteri iberētē n̄ e demōstrabil⁹ p diffinitionē aliquā: q: illa diffinitio aut ex- p̄meret pres eiusdē rōis: aut alteri⁹ 7 alteri⁹ rōnis. nō p̄mū: q: tūc oporteret q exp̄merz pres eiusdē rōnis determinatas quo ad nume- rū: s̄ h̄ nō e possibile: q: talis passio possz ponē q̄cūq̄ illarū circūscripta. *V*erbi grā eē calefa- ctibile nō p̄t demōstrari d quocūq̄ p̄tale me- diū. q: q̄cūq̄ p̄t illi⁹ circūscripta adhuc resis- duū e calefactibile. *N*ec scd̄z. q: ome accidēs absolutū h̄z subiectū eque simplex: ḡ rāta sim- plicitas e i subiecto p̄io q̄nta i accite: ḡ sub- iectū nō pl⁹ icludit talē distictionē p̄tū q̄ ac- cidēs: 7 p̄ oīs nō h̄z talē distictionē 7 h̄ possz eē scda rō p̄ conclusioe. *T*ertio p̄t h̄ argui: q: il- la ppositio cui⁹ p̄ua notitia: n̄ p̄t accipi nisi p exp̄tētā mediāte aliq̄ ppositōe p̄rigētū e de

Proposicio imed- diata.

Questio. II Principalis pro- logi que e i ordie Questio. III

B Multiplices sūt passiones.

E Prima conclusio.

monstrabilis: s̄ q̄libz talis ppositio ē hmōi: ḡ
 7c. maior ē manifesta: qz respectu omis cōclu
 sionis demonstrabilis sufficit notitia aliquarū
 pmissarū: ḡ non requirit aliq̄ alta causa nisi q̄
 requirit ad notitiā pmissarū. minor pbat idu
 ctive: qz q̄tūcūqz habeat notitia abstractiua
 tā de subiecto q̄ de passione tali: nisi ituitiue
 videat aliq̄d cōretū sub subiecto 7 aliq̄d ipoz
 ratū p talē passionē virtute cui? cognoscit cui
 denter qz hoc inest huic nūq̄ euidēter sciatur
 talis ppositio vniuersalis: sicut si aliq̄s ituiti
 ue vel abstractiue cognosceret aiām intellecti
 uāz similiter abstractiue v̄ ituitiue cognosce
 ret disciplinā v̄ scientiā. nisi euidēter cogno
 sceret aliquā talē singularē. hec aiā habet di
 sciplinā vel scientiā. nūq̄ cognosceret euidē
 talē ppositionē vniuersalē. vel si cognosceret
 cognosceret cognitio terminis: 7 p̄ h̄ns esset
 p̄ncipiū 7 nō cōclusio. eodē mō est de alijs: sic
 qz ignis p̄t eē calidus: 7 qz terra p̄t eē frigi
 da: qd nō p̄t sciri nisi p̄ experiētiā: ḡ nulla ta
 lis ē demonstrabilis. **S**cda cōclusio. ē qz ta
 lis passio p̄t demonstrari de suo subiecto non
 p̄mo. **S**z subiectū nō p̄mū p̄t itelligi muti
 pliciter. **U**no mō qz nō ē sibi adequatū fm p̄
 dicationē: 7 hoc vel qz excedit sicut superius
 ad subiectū primū. v̄ qz excedit sicut quoddā
 cōretū sub p̄mo subiecto. **P**rimo mō se habēt
 figura 7 triāgulus. **S**cdo mō ysocheles 7 tris
 angulus respectu h̄ie. iij. **A**lio mō qz ē totū re
 spectu p̄mi subiecti. vel qz ipoztat totū respec
 tu illi? qd ipoztat p̄mū subiectū: sicut hō re
 spectu aiē intellectiue ad eē susceptiū discipli
 ne. **T**ertio mō qz ē subiectū sustētās p̄mū sub
 iectū: sic passioēs forme 7 acc̄na aliquo mō cō
 ueniūt subiecto. **U**n̄ 7 ignis d̄ calefactiū? **E**t
 forte alijs modis p̄t p̄rigere. **P**rimo mō sep̄
 talis passio ē demonstrabil de suo subiecto nō
 p̄mo excedente. **E**t demonstratio erit p̄ricular
 qz sep̄ iferi? ē mediū concludendi aliq̄d de suo
 sup̄iori p̄riculari. **U**erbi gr̄a. ois triāgul? ha
 bet. iij. aliq̄ figura ē triāgulus: ḡ aliq̄ figura
 h̄z tres. **S**z si subiectū nō p̄mū excedat a pas
 sione. adhuc p subiectū p̄mū p̄t demonstrari:
 sic sic arguēdo. ois triāgul? h̄z tres. ysocheles
 ē triāgul? ḡ 7c. scdo mō sp̄ talis passio ē demō
 strabilis d̄ subiecto nō p̄mo p̄ primū subiectū
 tāq̄ p mediū. **S**ilr dico de tertio mō. **E**xplū
 p̄mi. omē h̄ns aiām intellectiua est susceptiū
 discipline. ois hō ē hmōi: ḡ 7c. **E**xemplū sc̄di
 omē h̄ns calorē ē calefactiū (ponat qz calor
 sit p̄mū subiectū calefactiōis) ignis ē hmōi:
 ḡ 7c. **T**ertia cōclusio. **P**assioēs cōnora
 tiue q̄ nō requirūt determinatā distinctionē
 partū: aliq̄ nō sūt demonstrabiles: alie aut sūt

demonstrabiles: qz iste nō p̄t sciri nisi p̄ exp̄iē
 tiā: ille aut p̄t sciri sine experiētia. **E**xplūz
 p̄mi. sic qz calor sit calefactiū? v̄ qz sol possit p̄
 ducere vermē: nō p̄t sciri nisi per experiētiā.
Explū sc̄di: sic qz ois triāgul? h̄z. iij. 7c. **D**is
 substantia cōposita ē corruptibil: 7 sic de alijs.
Sciēdū ē t̄n qz in istis duob? modis: si fiat
 demonstratio ex p̄positionib? simplicib? p̄mis:
 opz qz p̄mis sumatur i obliquo 7 nō in recto.
Uerbi gr̄a sic arguēdo. in quocūqz ē aiā itelle
 ctiva illud ē susceptiū discipline. i. hōie ē aiā
 itellectiua: ḡ 7c. **E**odē mō i alijs opz arguere
 p tales p̄positiones i obliquo: qz arguēdo p p̄
 positiones simplicib? i recto: oporteret qv̄ ab
 stractū ipoztās illā rē vel accidēs vel cōretū
 esset mediū. **S**i p̄mo mō tūc altera p̄missarū
 eēt falsa. **U**erbi gr̄a sic arguēdo. ois aiā intel
 lectiua ē susceptiua discipline. ois hō ē aiā in
 tellectiua: ḡ 7c. **E**cce qz minor ē falsa: 7 ita est
 de alijs. **S**i aut cōcretū fuerit mediū: tūc alte
 ra p̄missarū nō erit simpliciter prima. **U**erbi
 gr̄a. sic arguēdo omē itellectiū ē susceptiūz
 discipline: omis hō ē itellectiū? ḡ 7c. **H**ic ma
 ior: nō ē simpliciter p̄ma: qz ista ē p̄o: ois aiā ē su
 sceptiua discipline. **S**i dicit qz sicut ista. omē
 itellectiū ē susceptiū discipline nō ē simpli
 titer p̄ma: ita nec ista i quocūqz ē aiā itellecti
 ua ē susceptiū discipline. **R**espondeo: quīs
 ista p̄positio nō sit simpliciter p̄ma: qz ē altera
 p̄o: ista icludit p se tāq̄ p̄ illā q̄ ē simpli
 citer p̄ma: 7 hoc sufficit ad talē demonstratio
 nē. **E**t iō ad h̄ p̄ talis p̄clusio demonstrat ex p̄
 positionib? simplicib? p̄mis: opz qz altera p̄missa
 rū sit p̄o: h̄etica: 7 nō simplr carbegonica. **E**t
 i illa p̄o: h̄etica d̄z aliq̄ p̄se illa p̄positio sim
 pliciter p̄ma: vel poterit eē talis v̄limate: quia
 ois aiā ē susceptiua discipline. si i aliquo sit aiā
 illud ē susceptiū discipline. **E**t cōsimilit ē de
 alijs. **Q**uarta p̄clusio ē ista: qz ois passio ne
 gatiua cui? oppositū p̄t euidēter sciri demō
 stratiue d̄ aliquo p̄dicari tāq̄ de subiecto suo
 p̄mo p̄t demonstrari. **S**z de alijs nō ē facile da
 re certā regulā: q̄ sūt demonstrabiles 7 que nō.
Hec cōclusio p̄z: qz tūc p̄ suū subiectū p̄mū tā
 q̄ p mediū p̄t demonstrari talis conclusio: et
 erit syllogism? i sc̄da figura: sic si sciat qz triā
 gulus ē p̄mū subiectū ist? passiois h̄ie tres ā
 glos: tūc p̄t sic argui: oē h̄ns tres āgulos 7c. ē
 triāgul?. null? q̄drāgul? ē triāgul?: ḡ null? q̄
 drāgul? h̄z. iij. 7c. **N**ō aut p̄rigit d̄mōstrare ta
 les cōclusioēs p̄cise p̄ talia subiecta tāq̄ p me
 dia: s̄ frequēter p̄rigit p̄ diffinitionē exp̄mētē
 pres diffiniti tales cōclusioēs demonstrare et
 h̄ marie cōrigit i marbe. **S**ic ḡ p̄z ad q̄nē
 qz nō ois passio ē demonstrabil a p̄o d̄ suo sub

D
 Scda cōclusio.
 Triplex subiectū
 nō primū.

E
 Tertia cōclusio.

Quarta
 Respon
 sione.

Extra conclusiones arguitur primo.
Secundo.
Tertio.
Quarto.
Quinto.
Sexto.
 ¶ *Respondeatur ad primum.*
Ad secundum.
Ad tertium.
 ¶ *Ad quartum.*
 ¶ *Ad quintum.*
 ¶ *Ad sextum.*

Iecto pmo. Sed ista pclusionone pot obijci pmo. q videt d itentione pbi. qz fm pbm pmo poste. ca. de vli. ¶ Inuersale aut tuc e cu i quo liber 7 pmo demonstrat. g temp vlt demonstrat de suo subiecto pmo: sic exemplificat ibi pbs. ¶ Itē ibidē subdit pbs. Lū g quodlibz pmiū mōstrat duos hie rectos: aut quodcūqz aliud buic pmo inē vlt: 7 demonstratio p se bui vlt ē alioz aut quodamō nō p se. ¶ Et h ex toto illo caplo vī bī q vlt sep est demonstrabile p se de suo subiecto pmo: de alijs secundario. ¶ Itē. c. ix. Omis demonstratiua scia circa tria. h autē sūt gen? tps p se passionū speculatiua ē: g passiones cōsiderat i demonstratiua scia. ¶ Idē dīc ca. vij. ¶ Itē pbs vbiqz exēplificat de talib? passionib? sicut de eclipsi. de tonitruo. ¶ Itē ij. posterior docet pbs demonstrare p omē gen? nus cause: g omē qd bz cām qre inē alicui subiecto ē demonstrabile de eo p illaz cām: s tales sunt bmoī Cvt manifestū est g rē. ¶ Itē. ij. poste. sciētes qz est querūt ppter qd: s qstio ppter qd sicut 7 alie: qrit de medio fm pbm. ij. poste. c. ij. Ad pmiū istoz dico q pbs loquitur de vlt quod primo cōpetit alicui subiecto siue sit demonstrabile siue nō: s qn ē demonstrabile tūc pmo demonstrat de subiecto suo pmo: hoc est cui adēqre cōuenit fm pdicationē: qā scz nulli cōuenit nisi de quo pdicat. 7 omī cōuenit d quo pdicat. De alijs aut demonstratur secundario sicut pdicat qsi secundario Doc idē dico de toto illo capitulo. Ad aliud dīco q pbs accipit demonstratiua sciētiā stricte p demonstratōe. 7 dico q demonstratio accipit passiones: siue sint demonstrabiles siue nō: qā pnt eē pncipia i demonstratiōe. vel media ali: quo mō. Silt pōt dici q demonstratio ē passionū s nō seqt: g oim. ¶ Un i oi scia aliq passiones sūt demonstrabiles 7 aliq nō. Ad aliud dico: q p omē gen? cause sit demonstratio particularis nō vltis. Ad cui? intellectū sciēdū: q demonstratō dī particularis. ¶ Uno mō: q nō ē de pmo subiecto: et sic accipit pbs pmo poste. c. i. vbi cōpar demonstratiōē vltz ad particulare ¶ Aliū dī demonstratio particularis: qz pclusio nō est de omī: 7 hoc vel qrtū ad vltatē suppositō rū vel singulariū: vel qrtū ad vltatē tps. ¶ Un de demonstratiō dī particularis: vlt qz pdicatū nō cōcludit de oib? cōrentis sub subiecto: sic si dmostraret q aliqua figura bz tres āgulos 7ē. ¶ Vel qz qrtū est ex forma cōclusiōis: nō concludit pdicatū p sep inesse: s p aliquo tpe de terminato. ¶ Et cōter tales demonstratiōes si sint ex simplicitate necessarijs: sunt ppothetice cōditionales vel tpales nō cathegorice. ¶ Ceteri bi gratia. p nullā demonstratiōē concludit q

luna est eclipsabilis. qz ista non pōt sciri nisi p experientia. sicut nec illa. q luna est illuminabilis a sole. ¶ Et postq ista est scita p experientia demonstrat q tali tpe vel tali vltali ecl: pfabif sic arguēdo. ¶ Quādoctūqz terra intponit int solē 7 lunā: tūc luna eclipsat. s quicūqz sol est in tali situ 7 luna in talitūc terra intponit inter solē 7 lunā. g tūc luna eclipsat. ¶ Et isto modo fit demonstratio p cām extrinsecā. 7 sicut patet p considerati oia exēpla: pbs vbiqz tm exēplificat de demonstratiōibus particularib?. ¶ Un exēplificat ibi de ppositiōib? de pnti 7 de pterito 7 de futuro. ¶ Et ad hoc est rō: qz cā extrinseca rei est tm cā rei in esse in effectu. g nō pōt esse mediū demonstradi nō pcludēdo aliquā differētiā rē: poris. Silt alit possent oia demonstrari p dēū tanq p mediū. qz est cā extrinseca tā efficiens q finalis oim. s h est incōueniēs. ¶ Et idō dico q demonstratiōe vlti scdo mō dicta 7 a pōt nullā tal passio demonstrabilis est de suo subiecto pmo. ¶ Ceterū intelligendū qz est aliq passio q nō tm iporat talē rem absolutā alteri inberentē. s simul cū h connotat aliquā cām dēterminatā: cū tm illa res absoluta possit a diuersis causis causari in suo subiecto. tūc nō est incōueniēs: qn talis passio demonstrat de suo subiecto pmo. ¶ Ceteri bi gra. ponat q luna essz illuminabilis a sole: 7 ab alio planeta. tūc ista cōclusiōne luna est illuminabilis ipossibile est demonstrare. s tm pōt p experientia euidēter cognosci s si poneret aliqd nomē qd iporaret illuminatiōne lune: 7 cōnotaret dēterminatē solē. ita qz si lumē causaret in luna ab alio planeta: 7 nō a sole q tunc nō denotaret luna tali noie. tale pdicabile bene posset de luna demonstrari: qz cognito pmo p experientia q sol est corpus lumio: suza quo pōt aliud lumari. et postea cognito q ille sol possz directe opponi lune tali aliquo tpe quo sibi dīrete nō opponit planeta alius ¶ Quis h nunq esset visum posset demonstratiue cōcludi q luna esset illuminabilis a sole. Ad aliud dicit q sciētes qz est particulari nō vlt. q rūt ppter qd: 7 id querūt de medio in demonstratiōe particulari. ¶ Un dicit pbs. Lūz aut sciam? ipm qz ipm ppter qd qrimus. vt sciētes qz deficit. 7 qz mouet terra: ppter qd deficit. 7 ppter qd terra mouet qrim? ¶ Ecce q iste qstioes sūt de existētia rei. ¶ Et si dicat q notitia sciētifis ca nō est de re existente nisi ptingēter: qz accidit sibi q sit in actu. Silt oēs iste ppositiōes sunt ptingētes. g nō pntē ad demonstratiōes ¶ Ad primū dico. q nō est necessariū q subiectū scie sit in actu. tm in multis vel in oib? opz q possit esse in actu: et hz intentionē pbi requirit q aliq ponat in actu, 7 id nō est ista cōclusio

¶ *Ad sextum.*

Prologi

luna deficit: s. luna deficit qñ sic opponit soli
 7 ista è necria s3 intèrione pbi: quis nò s3 vi-
 tare loquedo d potètia dei absoluta: 7 ista s3
 eù è pclusio demòstrabil. Et h è qd dic lico. i.
 post. q illa q frequèter fiut fm q veniut in de-
 mòstratiõne necria sūt. h è de ptingetib? for-
 māt pões necrie yporberice. s. aditionales
 vel tpales. Per h p3 ad sed3 q pbs p illas p
 positiões ptingetes itelligit ppões necrias
 formatas de eisdè tminis. Ad argumentū
 pncipale p3 q è maio: rō q vna passio sit de-
 mòstrabil q alia qz aliq passio psupponit sub-
 iectū suū hie pres realr distictas sine qb? nul-
 lo mō possit sibi cōperere: 7 p distictā noticiā
 illarū priū deuenit i noticiā passiois de subie-
 cto. 7 iō illa è demòstrabil p diffinitionē expi-
 mētē illas pres tāq p mediū. Aliq aut passio
 quātū è ex se nullā psupponit distictionē priū
 qñ simplr pōt poni qcūq; illarū priū circūscri-
 pta Et iō nihil è expmēs qcūq; intrinseca suo
 subiecto cui p̄us vel not? ueniat q subiecto
 7 iō tal nō è demòstrabil. Alia qō anera scde.

Z
 Ad principale ar-
 gumentum.

A
 Questioni secum
 de principali alia
 anera q è i ordine
 Questio. V

Præterea querovtrum

in omni demòstratiõne diffinitio sit mediū demò-
 stradi. Sic. ij. posterior: ois qstio è qd mediū
 mediū aut cā idē sūt ibidē: g ois. q. e. q. d. dif-
 finitiõne tāq de medio: s. ois pclusio demòstra-
 bilis è qribil: g h3 terminari p diffinitionē tā-
 q p mediū. Ad oppositū dicitū è p̄us q aliq
 passio demòstrat de deo: 7 tñ nō p diffinitionē
 silt aliqd demòstrat de ente: 7 tñ nō p diffi-
 nitioē: g. Ad istā. q. è opinio cōis q i oi de
 mòstratiõne mediū è diffinitio. S3 d medio de
 mòstratiõis potissime sūt diuerse opiniones.
 Una opinio è q mediū in tali demòstratiõne è
 diffinitio passiois nō sbiecti. Et circa istā opi-
 nionē pmo declarat q demòstratiõ è potissima
 scdo q mediū i ea nō è diffinitio sbiecti s pas-
 sionis. Primū declarat qz fm p̄m pmo pos-
 terior: quicq; sūt p̄ditiões demòstratiõis pot-
 tissime. s. q sit p̄p̄ qd. i p̄ma figura. v̄lis. affir-
 matia. 7 ostēsiua. S3 i scdo libro ponit aliā cō-
 ditionē: q mediū i ea sit diffinitio formal. Et
 è illa diffinitio q sumit a forma rei: vel a fine.
 Alie aut diffinitioēs sumūt a materia v̄ ab ef-
 ficiēte. Scd3 pbat: pmo q nō diffinitio sub-
 iecti. pmo sic. qñ demòstratiões dāt p aliq ge-
 nera causarū: semp̄dantur per causas inherē-
 tie puta p causas efficiētē inherētie vel p cām
 materiale v̄ finale inherētie: g silt qñ dāt p cās
 formale: dāt p cām inherētie passiois: s diffini-
 tio formal subiecti nō è cā formal inherētie pas-
 sionis: s mag efficiēs v̄l material: g r̄c. Itē
 mediū demòstradi potissime dz ec cā p̄pa 7 p

B
 Prima opinio.

Probatio primi

Probatio scdi.

Primi sententiarum

ima inherētie passiois: s diffinitio formal sub-
 iecti nō è hmōi: qz si sic nō esset cā nisi ei? nūc
 aut è cā p̄pa exēplaris 7 prima sbiecti: g r̄c.
 Itē mediū demòstradi potissime nō è me-
 diū positiõne tñ: sicut i quolibz sillogismo s3 o3
 q sit mediū fm naturā. qz si eēt eq̄ pmo s3 na-
 turā aut posterior: passioē nō eēt cā. Et si esset
 p̄or subiecto. nō eēt cā prima: s diffinitio for-
 malis subiecti è p̄or subiecto dat cū p̄ora fm
 naturā. 7 p̄ns nō mediat fm naturā inf sub-
 iectū 7 p̄dicatū. Ad aut diffinitio formal sum-
 pta a forma sit mediū in demòstratiõne potissi-
 ma: declarat p p̄m. ij. posterior: qz demòstra-
 tio demòstrās tñ è potior demòstratiõne demò-
 strata. Demòstratio em̄ è sillogism? s3 quē sci-
 mus in habēdo ipm: absq; h q in indigēam? ali-
 quo alio. S3 sola demòstratio p cām formale
 è hmōi: g r̄c. minoz ari. ostēdit p m̄tra exēpla
 q oia sumūt robur fm lin. ex h q. finis cāt effi-
 cientē 7 forma materiā. Si dicat q cāe inui-
 cē sūt cāe scdo p̄bificoz. 7 fm cōmē. i. p̄bifico-
 rū. Dicēdū h3 istā opionē: qz cāe sint cāe i-
 uicē: tñ h è mō ignobilioz. Verbi grā finis in
 intèrione causat efficiētē 7 tūc pmo efficiēs in-
 ducit finē. Tñ p3 q efficiēs nō causat nisi i q̄-
 tū causat? a fine. S3 finis causat et nō causat
 ab eo. Efficiēs etiā nō causat formā in q̄tū ipa
 causat formalr causat etiā formalr cessante ef-
 ficiēte. Tñ efficiēs nō è cā nisi fieri ei? Effici-
 ens etiā nō dat materie eē s fieri tñ. Ad hāc
 vero nō causat cōpositū nisi p̄us fm naturā
 causata 7 p̄stituta p formā nec tūc causat nisi
 sic occasio tñ. S3 forma sic causat rē formalr
 q ipa è formalr q̄cqd res è p̄pe p se: i tñ q il-
 la positaz oi alia cā amota p impossibile: res eēt
 i specie 7 genere et i effectu. Unde ipa est pot-
 tissima cā rei. Et ideo diffinitio sumpta ex ea
 è potissimū mediū demòstradi. Scdo q dif-
 finitio passionis demòstrade sit mediū decla-
 rat: qz ipsa è cā formalis exēplaris ei? 7 p̄pa 7
 prima in nullo genere cause. Est etiā posteri-
 or subiecto fm naturā 7 prior passione sic mē-
 sura mēsurato: 7 p̄ns mediat fm naturā inf
 subiectū 7 p̄dicatū. Cōtra istā opionē p̄-
 mo ostendo q diffinitio passionis nō è mediū
 qz si sic: aut diffinitio p̄pe dicta p̄ncipia itri-
 seca: aut data p additamētū. Nō pmo mō: qz
 multe sūt passiones q talē diffinitionē nō ha-
 bēt: sicut oēs passiones ipoztates res absolu-
 tas simplices: sic alias parebit. Nec scdo mō
 q: illa diffinitio icludit ip̄s subiectū v̄l aliquā
 aliā cāz extrinsecā. Si pmo mō nō pōt eē me-
 diū: qz mediū nūq; dz p̄tinere alterū terminū:
 scz nec maiorē extremitatē nec minorē. Si se-
 cūdo mō: g nō erit demòstratio simplr v̄lis: qz

Contra p̄-
 tionem.

declaratū ē i pōi q̄stōe q̄ p cāz extrinsecā nō
 sit demonstratio v̄lis. Præterea demonstratio
 potissima ē ex idemōstrabilib⁹ a pōi. S3 dis-
 finitio passiois ē demōstrabilis de subiecto a
 pōi: 7 p̄ns nō est p̄ncipiū i demōstratōe po-
 tissima. Assumptū p3 qz b3 cāz iberētie sue ad
 subiectū: qz subiectū ē cā passiois 7 forme sue
 fm eos: 7 p̄ns fm eos erit cā i cognitiōe dif-
 finitōis exp̄mētis illā formā. Om̄is aut̄ cā h3
 eos pōt eē mediū i demōstratiōe a pōi: q̄uis
 nō sēp potissima. Præterea diffinitio passio-
 nis nō differt realiter a diffinitio: 7 p̄ns nō ē
 cā ei⁹ realiter: s3 pte demōstratio potissima ē
 p cām: q̄ 7c. Ad istud respōdet q̄ diffinitio 7
 diffinitū nō differūt tm̄ fm vocē: s3 h3 rē rōnis
 q̄ p̄nter ad signatū vni⁹ 7 nō ad signatū alte-
 rius. Nomē em̄ signatū totū quoddā p̄fusuz vt
 circūl⁹: s3 diffinitio diuidit in singula. Vn̄ illa
 explicatio quā nomē sc3 diffinitū nō signat: p-
 tinet ad signatū diffinitōis. Diffinitio em̄ in-
 dicat 7 explicat diffinitū: nō sic nomē 7 iō dif-
 finitio ē mēsurā 7 exp̄lar diffinitū: nō aut̄ no-
 mē. Cōtra. siue diffinitio differt a diffinito si-
 ue nō: sēp tm̄ explicat cām realē illi⁹ qd̄ ipoz-
 tatur p diffinitū: maxime fm istos ponētes q̄
 ois demōstratiōe a p̄ncipiū ē p cām. S3 rei abso-
 lute ipoztate p passionē nō est aliq̄ cā realē nisi
 extrinsecā ppter simplicitatē ipsi⁹: q̄ diffinitio
 q̄ ē mediū sumit a cā extrinsecā: 7 p̄ns nō est
 diffinitio formalis: de q̄ ille loquit̄. Cōtra di-
 cta 7 modū ponēdi p̄mo videt̄ male intellige-
 re distinctionē p̄bi inter diffinitionē formale
 7 materiale: qz ois diffinitio alicui⁹ habentis
 cām materiale 7 formale explicat tm̄ materiā
 q̄ formā: qz aliter nō esset cōuertibilis cū dif-
 finitio. Illud em̄ qd̄ p̄cise dicit formāz 7 nullo
 mō ipoztat materiā p̄dicat̄ d̄ forma in abstra-
 cto: 7 p̄ns nō quertit̄ cū toto habente mate-
 riā 7 formā. Præterea q̄ dicit q̄ finis causat
 efficiētē: 7 forma informat materiā. Ista sūt
 n̄ba vel metaphorica 7 iprop̄avl̄ simplr̄ fal-
 sa: qz sequeret̄ q̄ aliqd̄ causaret̄ deū: cū sit cau-
 sa efficiēs. Sequeret̄ etiaz q̄ sol q̄ncūqz cāret
 aliq̄ effectū ppter finē: q̄ tūc cāret. Et tūc
 aīa intellectiua faciēs ali qd̄ ppter malū finē
 cāret ab illo malo fine. Qualiter aut̄ ista n̄ba
 metaphorica sint itelligenda alias patebit.
 Silr̄ dicit q̄ forma causat formaliter cessante
 efficiēte nō est verū: q̄uis h̄ sit verū de efficiēs
 te sc̄do: nō de p̄mo: q̄ efficiēs p̄mū ē potissime
 mediū demōstrādi Silr̄ q̄ dicit q̄ materia nō
 causat cōpositiū nisi p̄ns fm naturā cāta et
 p̄stituta p formā. includit d̄ditionē: qz mate-
 ria nō causat p formā: nisi qz iformat a forma:
 s3 impossibile ē q̄ iformet a forma nisi causet cō-

positū totū. Totū etiā qd̄ seq̄t i illa declarati-
 one ē falsū: qz materia ē de essentia rei cōpositi-
 re: aliter em̄ aīa intellectiua vel alia forma sub-
 stāntialis eēt p se i sp̄e 7 genere: qd̄ ē manifeste
 falsū. Ideo dico ad istā. q. p̄mo q̄ demōstra-
 tio potissima ē illa: q̄ ē ppter qd̄ v̄lis. v̄traqz
 v̄litate de q̄ dicit̄ ē p̄ns: 7 affirmatiua. Et ex h̄
 sequit̄ q̄ sit i p̄ma figura eoīpo q̄ ē v̄lis affir-
 matiua. Et qz ē p̄t qd̄ sequit̄ q̄ sit p cām. Si-
 milit̄ qz ē affirmatiua p̄cise sequit̄ q̄ sit ostēsis
 ua. Sc̄do dico q̄ demōstratiōis aliq̄m me-
 diū ē diffinitio: 7 aliq̄m non. Ex̄plū p̄mi sicut
 h̄ie tres āgulos 7c. demōstrat de triāgulo: 7 es-
 se corruptibile d̄ sba cōposita. Ex̄plū sc̄di eē
 susceptiū discipline demōstrat de boie: nō p
 diffinitionē boie. s3 p aīaz intellectiua: posito
 q̄ cōueniat soli aīe intellectiue. Istud sc̄dm
 p̄bat: qz demōstratio potissima est ex p̄pōib⁹
 simplicit̄ idemōstrabilib⁹: maxime a pōi. S3
 p̄pō i q̄ p̄dicat̄ ista passio de diffinitōe boie
 nō ē simplr̄ idemōstrabilis: imediata 7 p̄ma. q̄a
 illa ē pōi i q̄ p̄dicat̄ de subiecto suo p̄mo. puta
 de aīa intellectiua: q̄ 7c. Itē i medio tal̄ demō-
 stratiōis nihil d3 poni ni siqd̄ h3 rōnē cāe ipse
 ctu illi⁹: qz pōt simplr̄ poni i eē oi alio p̄ter for-
 mā circūscripto 7 tm̄ aliqd̄ aliō ponit̄ illa dif-
 finitōe. Vn̄ i tali sillogismo eē v̄: nō cā v̄cā:
 qz illud qd̄ exp̄mit aliā p̄tē boie nihil facit ad
 h̄ q̄ sibi isit illa passio. Tertio dico q̄ q̄n me-
 diū est diffinitio: talis diffinitio est diffinitio
 subiecti nō passiois. Hoc p3: qz talis diffinitō
 d3 exp̄mere cāz 7 aliqd̄ nec̄rio req̄sitū ad hoc
 q̄ passio p̄dicet̄ de subiecto: s3 tale ē diffinitio
 subiecti: qz exp̄mit p̄ter subiecti sine q̄b⁹ ipos-
 sibile eēt passionē illi subiecto cōpetere. Hoc
 p3 p̄ ex̄pla: qz diffinitio exp̄mēs p̄tes triāgu-
 li ē mediū 7 cā q̄re sibi cōpetit̄ ista passio: sic
 p̄tes sbe cōposite sunt cāe q̄re sibi cōpetit̄ cor-
 ruptibilitas: qz nisi vna ps eēt ab alia sepabil̄
 nō posset dici corruptibilis. Om̄i aut̄ demō-
 stratiōes sūt i mathematia. Et qz ille obrinēt
 locū p̄mū i demōstratiōib⁹ seu inf̄ demōstrati-
 ones: iō p̄bs multas d̄ditōes frequēter attri-
 buit demōstratiōi q̄ cōpetit̄ mathe. demōstra-
 tiōib⁹: vel sp̄: vel p̄ maiorū p̄te. Ad rōnes
 alterū opinionis. Ad p̄mā q̄ illa p̄cedit ex fal-
 sa ymaginatōe: qz ymaginat̄ q̄ iberētia passi-
 onis ad subiectū: vel ipa passio h̄eat cām for-
 male: qd̄ est simplr̄ falsū: qz forma simplex nō
 pōt h̄re cām nisi efficiētē vel finale. Nō ma-
 teriale: qz illa nō eēt nisi materia vel suū rece-
 ptiū: s3 materia nō ē cā forme s3 totū. Nec for-
 male: qz ipamet̄ ē forma alicui⁹ alteri⁹ 7 iō nul-
 lā pōt h̄re diffinitionē sumptā a sua forma: cū
 uullā h̄eat. 7 iō tales demōstratiōes nō sūt p

D
 Respōsio aucto-
 ris ad questionē.

E

F

G
 Ad primā prime
 opinionis.

causas formales. et ita argumentum est ad oppositum. Si autem intelligitur quod medium debet esse causa inherens. aut causa passionis. Si primo modo. quod cum causa inherens sit ratio subiecti quod passio. quod respectus causat et dependet essentialiter a fundamento quod a termino. non potest unum esse causa formalis respectus quod aliud. sequitur quod si medium debet accipere causam. quod tamen diffinitio subiecti quod passio debet esse medium demonstrandi. Si secundo modo et nihil est hic causa passionis nisi subiectus. sequitur quod diffinitio subiecti erit medium. Ad secundum dico. quod medium demonstrandi debet esse causa prima aliquomodo. hoc est exprimitur causam primam. et hoc potissimum in genere cause materialis. quod debet esse subiectum passionis. et hoc vel primum. sic quoniam demonstrat de subiecto suo non primo. vel exprimitur pres aliquas essentialis subiecti: propter quas talis passio convenit sibi. et huiusmodi non est diffinitio passionis. quod illa non precise causas passionis exprimit. sed ipsas passionem. Sed non oportet quod sit causa propria. ita quod non sit causa alicuius alterius. sed stat simul quod sit causa alterius. et in eodem genere cause: et etiam in alio genere cause. Sic anima intellectiva potest esse medium demonstrandi. et quod homo est intellectus. et quod est volitum. et sic de alijs. et anima in eodem genere cause est causa intellectus et volitio. quod est subiectum immediatum utriusque. et ita passio utraque immediate de ea predicatur. et propter hoc potest esse principium demonstrandi utriusque de alio in alio genere cause. quod anima est subiectum intellectus et volitio. et causa formalis horum.

Ad tertium dico. quod inter medium et extrema requiritur aliquis alius ordo realis quod positione terminum. et in illo ordine aliquod medium est simpliciter primum. Si cur si anima intellectiva sit medium demonstrandi esse susceptibile discipline de homine est primum in ordine nature. quod est in ista. quod semper pars est huiusmodi natura suo toto. quod potest esse sine eo. et non e converso. et totum subiectum aliquo modo est primum natura accidere. quod quis non ita stricte loquendo: sic pars est pro toto secundum naturam. et ex hoc ipso quod pars ipsa est pro in isto ordine potest esse medium in demonstratione. forte tamen in ordine perfectionis: vel in aliquo alio potest esse simpliciter medium. quod in proposito hoc est perfectio: anima intellectiva. et anima intellectiva est perfectio: actu intelligendi et volendi. Si dicatur quod unum subiecti non potest esse plures passiones eque primae. sed si una est prior: et ratio demonstrandi una de alia. respondeo quod unius subiecti potest esse plures passiones eque primae. ita quod neutra sit ratio demonstrandi alia de subiecto. quod quis aliquando una sit ratio demonstrandi aliam de subiecto non demonstratio veli et simpliciter. sed demonstratio particulari et hoc quod. Aliquando autem sic ordinantur: quod una est ratio demonstrandi aliam de subiecto demonstratio veli. sed hoc non est verum: nisi quoniam una importat subiectum alterius. vel prima de

cit aliquid subiective existens in subiecto: et sibi primo potest competere alia passio secunda. Exemplum primo. si quantitas sit alia res a substantia. et sic subiectum quantitatibus: tunc quantitas quod importat per passionem sibi erit medium demonstrandi passionem importat tantum qualitate de substantia. Exemplum secundi. sic calor est medium demonstrandi calefactionem de igne

Ad illam declarationem quod diffinitio formalis est medium demonstrandi. Dico: quod verum est quoniam diffinitio est medium in demonstratione veli: tunc diffinitio formalis subiecti est medium: sed illa diffinitio non includit precise formam rei: sed de formalis quod includit principia rei essentialia. Unum principium per se est sciendum: quod diffinitio quodammodo est indicans quod rei: quodammodo quod nois. Secundo sciendum: quod diffinitio potest comparari ad diffinitum et ad illud de quo diffinitum predicatur. Si diffinitio aliquando datur per principia essentialia: et illa est formalis. Aliquando autem datur per principia alicuius rei extrinseca: et illa est materialis. Prima non potest competere nisi sibi e converso: et hoc stricte accipiendo diffinitionem formalem. Large tamen accipiendo potest competere alicui habenti distinctas pres eiusdem rationis: et tali diffinitione diffinitum multa mathematica: sic triangulus quadrangulus: et sic de alijs. Unum triangulum diffinitum quod est figura tribus lineis contenta etc. iste lineae non sunt alterius rationis inter se. Et sic large accipit per se diffinitionem formalem. Alie autem diffinitiones datur per alias causas sunt diffinitiones materiales: et hoc quod ut frequenter datur tales diffinitiones per materia: extrinseca materia ad omne receptum. Et iste diffinitioes vel in pluribus sunt diffinitioes exprimites quod nois: non exprimites quod rei. Hoc potest persuaderi: quod secundum philosophum eclipsis est privatio luminis in luna per obiectum terre. Ista diffinitio exprimit quod nois: quod si in luna causaret defectum luminis per aliam causam: secundum intentionem per se non diceret eclipsis. Si ponatur quod tonitruus causatur ex extinctione ignis in nube: et tunc vocatur tonitruus: et tamen si sonus eiusdem spiritus causaretur in nube ex alia causa non diceret tonitruus. Et semper ita quoniam diffinitio datur per aliquam causam extrinsecam illa diffinitio est exprimites quod nois terminum. Hoc probatur. quod diffinitio et diffinitum convertuntur: ita quod semper prima formalis contingit inferre diffinitum ex diffinitione: et e converso: sed si talis diffinitio exprimeret quod rei: non inferret formalis diffinitio ex diffinito: nec e converso. quod simpliciter possit illa res fieri si ne illa causa extrinseca: saltem per potentiam divinam: et propter hoc non contingeret arguere ab illa re ad diffinitionem: nec e converso. Verbi gratia. si tonitruus causaretur ex extinctione ignis in nube tamen ex causa extrinseca: omnis res quod est alia ab illa causa extrinseca potest fieri a deo sine illa extinctione: sed non sequeret tunc diffinitio: ista ex illo diffinito: quod ponatur quod

D
Ad secundum.

T
Ad tertium.

Obiectio.

R
Responsio.

illa res significet pa. tunc non sequitur. a est. igitur si
 nus ex extinctioe ignis in nube est. quia illo posi
 to ans est verum: et pns falsus. Dico g. q. diffini
 tio formalis sp dat p intrinseca et essentialia. h
 est p conceptus exprimeres pncipia intrinseca
 Diffinitio aut materialis dat p extrinseca rei
 cui pmo copetir diffinitio. Et q. h sit in re
 pbi pr. q. dicit q. ca aut est eade aut alia. hoc
 non pot intelligi q. aliq. ca sit distincta realr. ali
 qn no. q. impossibile est q. ca et effect. snt idē rea
 lit. g. p cam eandē intelligit cam intrinsecā. q.
 pot dici eadē. q. non simpliciter diuersa: sic dicit
 comētor. i. pbificoz. q. ps non est simpliciter
 alia a toto. Et p cam aliā intelligit cam extri
 secas. h nūc est ita q. materia ita est intrinseca
 rei cōpositē: sicut ipa forma. et p pns ita eadez
 q. uis forma sit ps pncipalior. sed nūc est ita q.
 pbs vocat diffinitioes factas fm species q. no
 datur p aliā cam. illas aut q. dant p alias cau
 sas vocat materiales. g. formales datur p cās
 intrinsecas. alie p extrinsecas. Assumptū pr.
 Na dicit aristoteles sic. est aut quorundā qdē
 quedā altera cā. quorundā non est. s. altera causa
 q. debet poni in diffinitioe exprimere qd rei
 Diffinitioes qdē fm specie nullū habēt mediū
 quo demonstrant. h diffinitioes fm materiā fa
 cre pnt hēc mediū. et sequit. habentū mediūz
 quorundā est qdaz altera cā sbe et ipius esse et.
 Et h pr. q. diffinitioes materiales vocat da
 ras p alteras cās. quarū aliq. est demonstrabil.
 et aliq. no. et diffinitioes fm specie vocat illas
 q. no dant p alias cās. Quomō ergo se habēt
 iste diffinitioes ad demonstratiōē fm in re
 nē pbi. Dico q. diffinitio exprimēs qd rei nūq.
 pot demonstrari de diffinitio. q. semp illa pposi
 tio est imediata. Sedo q. si esset aliq. diffini
 tio exprimēs qd rei simpliciter. illa non esset demō
 strabilis de diffinitio. h de illo eodē de quo diffi
 nitū esset demonstrabile. Et id si calor haberet
 diffinitionē datā p pncipia intrinseca. esset demō
 strabilis de eodē de quo calor. et p idēz me
 diū. et ita ista diffinitio eēt demonstrabilis siue
 cōclusio demonstratiōis. hoc est. esset de aliquo
 demonstrabile. Sz loquēdo de diffinitioe exp
 mēte qd nominis. distinguo de ea. q. dupliciter
 accipit. vel p aliq. orōne qua oēs loquētes de
 nomie intelligat p nomē. vel pro orōe cui. ver
 ritas sequit ex veritate pōis orōnis. Prima
 diffinitio non pot demonstrari de diffinitio quā
 possit demonstrari de subiecto. et ita est pnci
 piū demonstratiōis. Scda diffinitio pot demō
 strari. Verbi grā. oēs p domū intelligūt qd p
 bibēs nos a frigore et. et illa diffinitio non pot
 demonstrari de domo. h est pncipiū demonstra
 tiōis. Seqt aut. pbibet nos a talib. tepestas

ribus et. g. cōponit ex corpōib. solidis: h non
 nisi ex lignis et lapidib. Ponat q. non essent
 aliq. alta corpōa potētia nos defendere vl. p
 bibere: et ita scda ista diffinitio q. no exprimit
 qd rei alicui. pot demonstrari p pōit et cōclu
 sio demonstratiōis. Et istis aut cōponit vna
 diffinitio cōplexa exprimēs oēs cās ei. nēc rias
 q. exprimit finē et materiā: cam aut efficiētē nō
 exprimit: q. nihil refert ad hoc q. de ipō verifit
 cet pncipale qd nois: a quo efficiētē causet: si
 cur refert de q. materia fiat. Ita oēs p demon
 stratiōē intell. gūt syllogismū faciētē scire: h
 hoc non pot fieri nisi p pōēs nēc rias et. et id
 dicit q. demonstratio est syllogismus ex veris et.
 Tūc aduertēdū q. ista demonstratio non ē sim
 pliciter demonstratio vlis. et id dicit pbs: q. quā
 aliq. cā altera sit demonstrabilis: et aliq. no: et vnu
 demonstrat: et aliud non demonstrat h demonstrat
 Dicit h qdē mod. q. non sit demonstratio dictū
 est pns: h ē logic. syllogism. ipsi. qd est. Silr
 pot dici q. aliquo mō qd rei ē demonstrabile p
 qd nois. Supposito em q. p boiem intelligat
 substātia cōposita potēs intelligere et velle: p
 cōcludi q. cōponit ex corpōe et aia intellectiua: h
 iste demonstratiōes non sūt simplr vlēs. q. no fa
 ciūt scire: h tm inferūt cōclusionē ex pmissis: q.
 fm Ari. ij. poste. impossibile ē cognoscere qd est
 nisi cognoscēdo si ē. Si dicat q. tūc q. nesci
 ret eclipsim eē: nesciret qd est eclipsis. Dis
 co q. no pot sciri qd ē sine si ē. h ē: no pot sciri qd
 ē sine notitia q. scit h ē vl. fuisse vl. futurū esse:
 q. alr naturalr non pot sciri eē possibile i reruz
 natura. et q. qd nois nō includit cōditionē. Et
 sic loquēdo d. si ē: verū ē qd dicit ar. q. idē ē sciri
 re q. qd est: et scire cam ipsi. si ē: q. circūscribēs
 do notitiā intuitiua et notitiā cārā imediate a
 notitiā intuitiua impossibile ē naturalr scire d. ali
 q. passioe si ē vl. erit: nisi sciēdo q. cā sua est vel
 erit. Et ita sine qd ē h ē sine diffinitioe exprimē
 te aliquo mō qd: mediāte notitiā intuitiua: pot
 sciri d. luna q. deficit: nesciēdo cam ipsi. et ita
 nesciēdo diffinitioē datā p illā cāz: tm abstra
 ctiue non pot sciri: nisi sciēdo cam. pura q. defi
 cit vl. deficiet: nisi sciēdo q. terra iterponit vl.
 iterponet. Si dicat q. notitiā abstractiua
 abstrahit ab existētia. Et silr n. p. eē cā no
 titie dicit pncip. Silr h. p. pō: luna deficit vl.
 deficiet ē pncip. Ad p. m. istoz dico: q. no
 titiā abstractiua abstrahit ab existētia: q. no ē
 sufficiēs ad sciēdū existētia i eē detmiato tpe:
 tm cū aliq. notitiā p. eē sufficiēs: sic h. v. p. h.
 p. sciri q. luna detmiato tpe eclipsabit q. scit
 q. sol sic mouebit: et q. luna silr. et p. pns q. iter
 ponet fra et p. pns luna eclipsabit: et ita tal. no
 titiā nūq. p. sciri nisi p. cās. Ad scd. q. codē

Resoluto docto
na.

Conclusio prima

Secundo conclusio

Instratur
p
Respondeo

Instratur primo.
Secundo.
Tertio.
Respondeo primo.

Secundo.

Prologi

Primi sententiarum

Tertio.

R
Ad principale.

mō mediātib' talib' veritatib' pōt sciri veritas ptingēs: 7 iō sola notitia abstractiva tñi nīvel terminoz nō sufficit. Ad tertiu: q pōt formari ppō nēcīa de terminis illis: 7 ita sciatur scia ppe dicta: tñ illa ptingēs pōt euidēter cognosci: q̄uis n̄ sciri scia ppe dcā. Ad argumētū pncipale dico q cā 7 mediū sūt idē extēdēdo nomē cāe ad omē illd cui pmo cōpētit: 7 sine quo n̄ pēssit alteri cōpētere: 7 h̄ i des mōstratōe vbi 7 ppf qd. Et qñ dī q ppf qd 7 qd qd ē idē sūt. Dico q h̄ nō ē itelligēdū: q ppter qd. i. cā: et qd qd ē: h̄ ē rōta diffinitio simplicif sunt idē: h̄ q: ppf qd. i. cā ponit i diffinitōe. Et ita ad itētiōnē pbi sufficit q cā sit ps diffinitōis. h̄ p3 p p̄bm. ij. poste. In oibus manifestū ē q dēz it: qd qd ē: 7 ppf qd ē. Et qd est defect' lune: p̄uatio luminis a luna a terre obiectu. Pp̄t qd ē defect' aut ppf qd defect' luna ppter defectū luminis obiecta terra Nūc manifestū ē q cā h̄. s. obiectio terre nō ē nisi ps illi' diffinitōis. defect' ē p̄uatio luminis a lūa a tre obiectu. Scq̄t alia qd ānēra scde.

Item quero vtrū sola

ppositio p se scdo mō dicēdi p se sit scibil' scia ppe dicta. Qñō: q fm Aristotele pmo pōstriorz: vbi aliqua p̄dicata ordināt essentialr p̄mū pōt ostēdi de infimo p mediū: sicut si corpus 7 substantia de boie p aial: s̄ talis ppō ē p se pmo: q̄ rē. Contra. p̄clusio demonstratiōis ē p se 7 nō pmo mō: qz. vi. metha. n̄ ē demonstratio substantie: nec ei' qd qd est: s̄ omē p̄dicabile pmo mō dicē substantia rei: q̄ talis nō ē demonstratio. Circa. q. p̄mōvidēdū q̄ ppositio ē p se scdo mō. Scdo. Utrū ois ppō demonstrabilis sit p se scdo mō. Circa p̄mū dico q omis ppō necessaria est p se pmo mō vlt scdo modo. Doc p3: qz ois ppō simplr necessaria qd dīco: ppter p̄pōnes nēcīas p accūs cuiusmodi sunt ppōnes multe de p̄terito: 7 tales sunt necessarie p accūs: qz ptingēs fuit q eēt nēcīe nec semp fuerūt nēcīe. Qois alia ppō nēcīa pōt eē euidēter nota: 7 p̄ p̄ns ē aliqs habitus veridic' respectu cuiuslibet ppōnis simplicit' nēcīe: s̄ null' talis habit' respectu necessarij ē nisi respectu ppōis p se: qz tā p̄ncipiū q̄ cōclusio ē p se: q̄ rē. P̄terea pmo poste. c. d. p se dicit pbs q q neutralr insūt: h̄ ē nec pmo mō nec scdo mō accūs sūt: vt musicū: aut albū aiali. Quero quō itelligit q sūt accūs aut q p̄tinēt p̄dicat'. 7 h̄ p̄positū: q ois ppō q nec ē p se pmo mō nec scdo mō ē p̄tingēs: h̄ ē nēcīa simplr 7 p se. 7 h̄ ē verū qñ ē p̄dicatio p̄p̄a: ita q subijct' qd natū ē subijcti: 7 p̄dicat' qd natū ē p̄dicari. Si p accidētia itelligat n̄a acciden-

A
Q̄estio. II
principli alia an
nēra q̄ ē i ordine.
Questio. VI
Argumētū p̄ncipale.

In oppositū.

B
Notatur duo.

De primo.

ria realia h̄ n̄ est verū. q̄a talia p̄nt p̄dicari p se scdo mō: saltē i p̄positōe de possibili vlt equale tr: sic q luna ē illumiabil' a sole: 7 h̄ mōi. P̄terea. c. vi. dicit pbs. q oē. f. p̄dicabile d̄ aliquo. aut sic est p̄dicabile pmo mō: aut scdo mō: aut fm accūs. Accūs aut n̄ nēcīa sūt. q̄ oē p̄dicabile nēcīo de aliquo. aut p̄dicat' p se pmo mō: aut scdo mō. Si dicat. q tūc esset h̄ p se: matia ē i potētia ad formā: aut q̄ p se pmo mō: 7 h̄ nō est verū: qz nō p̄dicat' diffinitio d̄ diffinito: nec ps diffinitōis: aut scdo mō: et tūc forma essz passio matie. s̄ p̄ns est flz. qz s̄biectū est p̄fectū: sua passioe. 7 nō ecōuerso. P̄t dicit q h̄ ē p se. qz p̄tinet ad d̄mōstratōez tāq̄ p̄ncipiū. vel tanq̄ p̄clo. q̄ est p se. Et eodē mō p̄t argui de oi p̄posito simp̄l nēcīa q sit p se. qz ois tal' p̄tinet ad d̄mōstratōez. Si dī: q tūc h̄ esset p se. ois h̄ p̄t eē alb'. ois ignis est calid'. ois calor est calefactiū. p̄ns flm. qz p̄ria nō p̄nt p se p̄dicari de eodē. s̄ q̄ rōe h̄ essz p se ois h̄ p̄t esse alb'. eadē rōe 7 ista ois h̄ p̄t esse niger. 7 ita p̄ria d̄ eodē. P̄t dicit: q ois tal' est p se. nec est icōueniēs p̄ria p se p̄dicari de eodē i p̄positiōib' de possibili. vel equalentib'. 7 ita est i p̄posito. S3 ad quē modū d3 reduci ista. matia est i potētia ad formā. P̄t dicit q p se p̄rio mō: 7 p se scdo mō accipiūt dupl'. Uno mō qñ p̄dicatū nō dīc aliquid totāl' distinctū ab ipoztato p s̄biectū. 7 tūc dī: p se p̄rio mō. qñ nihil ipoztatū p̄ p̄dicatū tāq̄ p̄dicabile de illo p̄dicato vlt 7 nō solū p̄ticiari est totalr extriseceus s̄biectū. 7 sic nihil p̄dicat' p se p̄rio mō: nisi p se supiora. et p̄tes itrisece rei. vlt ipoztātia p̄tise pres rei. Per se at scdo mō dī illd qd ipoztat aliquid distinctū realr ab ipoztato p s̄biectū. sic h̄ ois h̄ est trisibil'. de' ē creatiū. 7 sic de alijs. 7 isto mō h̄ esset p se scdo mō. matia est i potētia ad formā. Alr videt lico. distiguere dicēs. q qñcūqz p̄dicatū est cā s̄biecti. tūc ē p se p̄rio mō. siue sit cā extriseca: siue itriseca. qñ aut ecōuerso. est scdo mō. Et ita videt q h̄ sit p se p̄rio mō. matia est i potētia ad formā. vlt n̄ llo mō est p se. 7 si sit p se p̄rio mō. ead' rōe erit ecōuerso. forā p̄t iformare materiā. qz nō est mag' forma cā matie q̄ ecōuerso. Silr sequeret q h̄ essz p se p̄rio mō. qz p̄dicatū ē cā s̄biecti. 7 ē p se scdo mō. qz s̄biectū ē cā p̄dicari. co q forma 7 matia nēcīo sunt si bi iuicē cāe. Et itelligēdū: q siue teneat p̄m' mod' distiguēdi istos mōs: siue scds mod'. qd dcm est itelligēdū ē de ppōe pure affirmatiua qz ppō negatiua ē p se pmo mō. 7 tñ nec p̄dicatū dīc eēntiā s̄biecti. nec ē cā s̄biecti. h̄ ē p se n̄ l' h̄ ē asin'. Circa scds dico: q ppō d̄mōstrabil' p̄t accipi stricte vlt large. Scdo mō nō ois ppō d̄mōstrabil' ē p se scdo mō. qz sic ois ppō duz

Quertur.
Respondetur.

D
De secundo.

bitabil' nata fieri euidēs p q̄scūq̄ ppōnes cui dētes nēcīas dīspōstas in mō 7 figura est de mōstrabil'. 7 isto mō scīa dīstīgnit 7 intellectū 7 ē cōe ad scīas qz 7 pp̄ qd. Sz al' q̄ ppō p se p̄rio mō ē dubitabil' 7 nēcīa. et p̄t fieri euidēs p ppōes nēcīas 7c. Sic h̄ ē dubitabil' alicui intellectui. oīs asin' est aīal' et p se p̄rio mō. 7 p̄t fieri euidēs p aliq̄d mediū. s. p opatōes 7 hmōi sic arguēdo. oē qd mouet se ē aīal. oīs asin' est hmōi. ḡ 7c. Sz 7 h̄ videt eē pbs. i. posterioz pbās q̄ nō oē qd sillogīsat ex veris 7 idēnīa bilib' 7 imēdiat' demōstrat. Dico q̄ nō dīmīa tur demōstratōe potīssīma. sic nec dīmīatio qz est demōstratio potīssīma. tal' tñ ppō scīat scīa pp̄ue dcā. fm q̄ scīa dīstīgnit 7 intellectū. P̄rio mō forte nūq̄ scīat ppō euidēt' i q̄ dīcat' gen' s̄ bal termū de ḡne s̄ balīno. nīsi cognoscāt oēs spēs p̄tere s̄b ḡne īferioz. sic forte nō p̄t h̄i p̄cept' p se 7 simplr. nīsi cognoscāt oēs spēs. 7 tūc nī la ppō tal' possz demōstrari. Ad argumētū p̄ncī pale. q̄ pbs ibi extēdit demōstratōes ad oēs sillogīsmū ex nēcīis 7 p̄oib'. s̄ n̄ oīs tal' sillogīsm' ē demōstratio. qz si p̄cō n̄ s̄t dubitabil' n̄ ē demōstratio. Sic ei nūq̄ ē demōstratō mibi. nīsi qn̄ scīo cō clusīōnē p̄missas. alr em̄ scīrē demōstrare mīta q̄ credo eē f̄la. ita nūq̄ est demōstratio simplr nīsi qn̄ p̄cō p̄t scīri p̄ p̄missas. 7 iō dīcit pbs q̄ de mīratio est ex caus' p̄cōis. 7 iō si p̄missis fuerit vere 7 p̄rie 7 imēdiatē 7 notiozes 7 p̄oies. 7 tñ nō fuerit cāe p̄cōis. h̄ ē. notitia p̄missarū nō fuerit cā notitīe p̄cōis. nō erit demōstratio.

Ad argumētū i oppositū dico. q̄ demōstratio a p̄oī nō est īpīus s̄be. **Questio scīa p̄ncīpālis**

Tertio p̄ncīpāli:

Ter q̄ro. Utrū theologia q̄ de cōi les qe bēt a theologi sit scīa pp̄ue dētā sic. Dis bīt' intellectualis veridic' respectu vītat' nēcīe. est intellect'. vel sapīa. vel scīa. vi. et bī. s̄ theologia nō est intellect'. qz tūc theologia essz p se nota. nec sapīetīa. qz sapīa est itellect' 7 scīa. vi. et bī. ḡ est scīa p̄pe dētā. Scōdo sic. theolog' b̄z p̄fectiozē bītus q̄ layc'. s̄ layc' babz fīdē respectu īstārū vītatū theologicarū nēcīarū. ḡ theolog' b̄z p̄fectiozē bītū fīdē. s̄ respectu vītat' nēcīe n̄ est aliq̄s bīt' p̄fectioz' fīdē. nīsi intellect'. sapīa. vī scīa. ḡ 7c. Tertio sic. i. ad Lōit. xij. alī dāt f̄mo sapīe. alī f̄mo scīe 7c. s̄ ista scīa cū sit donū sup̄naturale nō p̄t eē nīsi respectu vītat' theologicarū nēcīarū. ḡ 7c. Ad oppositū. ille bītus q̄ p̄fīe īnitīaūc. nō est scīa p̄pe dētā: s̄ theologia ē hmōi. ḡ 7c. Circa istā qōnez sūt diuerse opīnīes. qdā re nēt p̄tē affirmatiuā. qdā negatiuā. Tenētū p̄ tē affirmatiuā qdā dīcūt. q̄ babita fīdē p̄moz

p̄ncīpīoz theologie respectu quorū nō ē scīa pp̄ue dīctā: nec cognitio euidēs. in nobis acquirī scīa p̄clusīōnū sēquētū ex ill' p̄missīncī p̄hs: ita q̄ p̄clusīōnes scīūtur scīa pp̄ue dīctā quīs p̄ncīpīa nō sūt euidēter nota Ideo dī q̄ duplex ē gen' scīarū. qdā em̄ p̄cedūt ex p̄ncīpīs notīs lumine naturali itellect': sicut geometria. qdā p̄cedūt ex p̄ncīpīs notīs lumine sup̄iozīscīe: sicut perspectīua p̄cedit ex p̄ncīpīs notīficatīs p̄ geometriā. Et hoc mō theologia ē scīa q̄ p̄cedit ex p̄ncīpīs notīs lumine sup̄iozīscīe. q. s. ē dei 7 beatoz. Uñ sicut musīca credit p̄ncīpīa tradita sibi ab arīthmetico ita doctrīna sacra credit p̄ncīpīa reuelata a deo. Itē arguīt ab alijs: qz dīcere oppositūz derogat dignitatī theologie. 7 s̄lī dīratur veritatī. P̄mū p̄bat: q̄ theologia excellit oēs alias scīas. 7 q̄tū ad certitudīnē: 7 q̄tū ad dīgnitatē matērie: q̄ p̄mo mō p̄z. qz īnitīa lūmīni sup̄naturali qd̄ n̄ pōt fallere nec fallī. Alīe autē scīe īnitunt lūmīni naturali qd̄ pōt fallere 7 fallī. Scōdo mō p̄z: qz ē de bīs q̄ excedūt rōnē humanā. Cōfirmat. qz alīe scīe dīcūtur ei' ācille. s̄lī b̄z de alijs iudicare. Scōz p̄bat tū qz omīs ei' tractatozes vocāt eā scīam. Uñ sapīetīe p̄mo. dedit illi scīam factoz. S̄lī p̄t me ad Lōi. xij. Alī dāt sermo sapīetīe 7c. Si mīlī Aug. xij. de trīnī. ca. i. Hūic scīe tribuo. Tū qz certū ē q̄ babīt' itellectīui veridīcī sūt tñ. v. sermo et bī. sicut argutū est ad p̄ncīpāle.

Alīa ē opīnīo tenēs p̄tē affirmatiuā q̄ theologia ē vera scīa: nō solū q̄tū ad p̄clusīōnes: sed q̄tū ad p̄ncīpīa: ita q̄ babita fīdē p̄ncīpīoz virtute illi' fīdēt' lūmīnis itellect' agētīs: ac q̄rīt scīa illoz corūdē hoc p̄t declarari. qz theologia nec ē itellect': nec pudētīa: nec ars: certū ē. nec fīdes: qz theologia 7 fīdes sūt babīt' dīstīctī fm Aug. xij. de trīnī. ca. i. Vac scīa nō pollēt plurīmī quīs polleant īpā fīdē plurīmī. S̄lī īstī sūt dīstīctī babīt' quoz sūt dīstīctī act': s̄ fīdē 7 theologie sūt dīstīctī act': qz act' fīdē ē assentīre sīne euidētīa ex īperīo volūtātīs. act' theologie ē defendere 7 roborare. fm Aug. xij. de trīnī. ca. ij. Autē theologia sit scīa p̄bat. qz illud pōt scīri de quo scīt q̄ ad īp̄m nō sēq̄t īpōssībile: sed de quolibet theologico pōt scīri q̄ ad īp̄m nō sēq̄t īpōssībile: qz vel erit peccatū in forma: et pōt solū: vel ī matēria 7 pōt negari. qz ex hoc īpō q̄ ē falsa nō ē p se nota. Scōdo sic. Intellectus potēs cognoscere aliq̄d s̄bīectū sub illa rōnē sub q̄ īcludit oēs veritatēs scībīles: pōt euidēt' cognoscere illas veritatēs: s̄ deus sub rōnē deītat' īcludit omīs vīratēs theologicās 7 pōt sub illa rōnē abstractīue cognoscī a nob

Instratur
Respondetur.

Ad p̄ncīpāle

Ad argumentū in oppositū.

Questio p̄ncīpālis q̄ est in ordine. Questio. VII. P̄mū argumētū p̄ncīpāle.

Secūdu.

Tertīa

Prīa opīnīo quā tenet Thomas p̄tē p̄ncīpāle scīaudo.

Opīnīo scōda quā tenet Francīscus de marchīa.

Prologi

Tū q̄ intellect⁹ discurre ad cognitionē dei: aut ḡ de? in fine discursus cognoscit: ⁊ habet ppositū: aut aliqd aliū. ⁊ tūc nō ē i fine discursus. Tū q̄ intellect⁹ distinguit deū a creaturis: ḡ vtrūq; cognoscit sub p̄p̄ia rōne Tertio q̄ p̄mū in omī genere est maxime tale: s̄ inter oēs sciētias vel habit⁹ intellectuales theologia ē p̄ma. ḡ 7c. Quarto. q̄ alr theolog⁹ nō haberet p̄fectionē habitū q̄ vna vetula: qd̄ videt̄ incōueniēs. Alia ē opinio tenēs eandē partē: q̄ ⁊ p̄ncipia ⁊ cōclusiones sciūtur i theologia: sed hoc est impossibile in fidei lumine ⁊ in lumine naturali: s̄ i lumine superiori qd̄ ē mediū inter lumē fidei ⁊ lumē glorie qd̄ ē i patria. Hoc p̄bat. q̄ alit̄ nō clariorē notitiā haberet vn⁹ d̄ credibilib⁹ q̄ alius licet firmiorē: qd̄ ē ḡ Aug. vbi dicit: q̄ scia nō pollēt 7c. S̄ illud pollere p̄sistit i cognitōis claritate. Si d̄ q̄ fides recipit augmētū. Cōtra. tunc semp̄ fides ⁊ ista scia eq̄parent: vt q̄to q̄s polleret fide: tāto polleret hac scia: qd̄ ē ḡ beatū Aug.

Cōtra p̄clusionē p̄ncipalē in q̄ oēs iste opinionēs concordāt arguo p̄mo. Quātūcūq; de potētia dei absoluta posset eē scia p̄p̄e dicta de veritatib⁹ theologicis: ⁊ forte in aliqb⁹ ita sit de facto q̄tū ad aliquas veritates: tñ q̄ sic nō sit s̄m̄ cōmunē cursū. arguo p̄mo sic. Om̄e qd̄ ē euidentē notū: aut ē p̄ se notū: aut notificatū est p̄ se nota: aut p̄ experiētiā mediāte notitia intuitiua: ⁊ h̄ mediāte vel immediāte. S̄ nullo istoz̄ modoz̄ p̄nt̄ ista credibilia esse nota: q̄ nō sunt per se nota. manifestū est: tūc em̄ essent nota infidelibus. Nec notificantur per se nota. q̄ tunc q̄cūq; infidelis ordinate interrogatus de eis assentiret: s̄m̄ beatū Augustinū. i. retract. c. viij. Nec sunt nota p̄ experiētiā notitia intuitiua mediāte vel immediāte q̄ omnē notitiā intuitiua quā habz̄ fidelis: habet infidelis: ⁊ p̄ oēs quicūq; p̄r̄ fidelis scire euidenter mediāte notitia intuitiua: ⁊ infidelis. Et ita infidelis posset euidenter scire ista credibilia. Prætea nō ē maior rō q̄ necessaria credibilia sunt scita scia p̄p̄e dicta: q̄ q̄ veritates p̄tingētes credibiles sint euidenter note modo suo: s̄ ille nō sūt euidenter note: tūc em̄ posset q̄libet scire se eē in caritate: ⁊ q̄ corpus xpi ē in altari q̄ vident̄ simplr̄ falsa: ḡ necessaria theologica nō sunt scita scia p̄p̄e dicta. Secūdo arguo ḡ hoc q̄ dicūt q̄ fides p̄supponit̄ illi scie. P̄mo sic. nūq̄ duo habitus iudicantur circa idē obiectū sic ordinātur q̄ vn⁹ necessario p̄supponit̄ aliū. P̄z̄ inductiue: q̄ vis habit⁹ respectu vnus obiecti p̄supponit̄ habitū respectu alteri⁹ obiecti. s̄ ista fides et ista scientia forent circa idē obiectū s̄z̄ opinio:

D
Opinio scia quā
tener henricus de
gandauo.

E
Contra conclusi
onē p̄ncipalem

Primi sententiarum

nes duas vltimas. ḡ 7c. Cōfirmat: q̄ q̄ rōne vnus habit⁹ respectu vn⁹ obiecti p̄suppone ret aliū habitū respectu eiusdē obiecti: eadez rōne ita esset de omib⁹ alijs: qd̄ nō ē verū. Itē q̄ nō necessario p̄supponit̄ fides infusa. p̄bo: q̄ q̄ aliq̄s habit⁹ nihil facit nec disponit ad aliū habitū nisi mediāte actu suo: ois habitus q̄ inclināt ad eundē actū videt̄ sufficere ad aliū habitū acq̄rēdū: s̄ nihil facit fides infusa ad habitū scientiālē acq̄rēdū nisi mediāte actu fidei q̄ sicut dictū est i p̄ma. q̄ nūq̄ habitus inclināt ad actū nō p̄p̄uū ⁊ p̄ oēs ad aliū habitū nisi mediāte actu p̄p̄io ad quē p̄mo inclināt: s̄ fides acq̄sita inclināt ad eundē actū fidei ad quē inclināt fides infusa: q̄ sicut patet: bit alias habitus infusi nō inclināt ad alios actus q̄ acquisiti: ḡ posset aliquis mediāte fide acq̄sita acq̄rere habitū scientiālē: ḡ fides infusa nō p̄supponit̄. Tertio arguo ḡ istas opiniones in speciali. p̄mo p̄tra p̄mā. P̄mo sic. habitus p̄ncipioz̄ est notior et euidentior habitu cōclusionū: ḡ impossibile ē q̄ p̄ncipia tñ credant ⁊ cōclusiones sciātur. ans p̄z̄. q̄ vnūquodq; p̄pter qd̄ aliud scit: magis scit. s̄ est euidentē cognoscit: ḡ p̄ncipia euidentē cognoscūt q̄ cōclusiones. Prætea sicut se bz̄ opinio p̄ncipioz̄ ad opinionē cōclusionū: ita se bz̄ notitia euidentis p̄ncipioz̄ ad notitiā euidentē cōclusionū: sed impossibile ē aliq̄e opinari cōclusionē p̄pter p̄missas nisi opinet̄ p̄missas: ḡ impossibile ē q̄ aliq̄s sciat euidenter cōclusiones p̄ p̄ncipia nisi sciat hoc ē cognoscit euidenter p̄ncipia. Prætea q̄cūq; scit euidenter aliquā cōclusionē p̄pter p̄ncipia: scit euidenter eā scq̄ ex necessarijs. ḡ scit euidenter illa p̄ncipia. Cōtra secūda opinionē p̄mo. quia nō p̄bat q̄ theologia sit habit⁹ distinct⁹ siue scia p̄p̄e dicta: q̄ ex illa distinctiōe actū nō p̄t̄ p̄bari q̄ theologia sit scia p̄p̄e dicta: q̄a omnē actū quē bz̄ fidelis posset h̄c infidelis exercitat⁹ in theologia: ita em̄ posset talis infidelis defendere ⁊ roborare fidē. s̄ s̄t̄ psuadere fidelib⁹ ⁊ infidelib⁹. respōdere rōnib⁹ hereticoz̄ ⁊ infidelū sicut aliquis fidelis. ⁊ tñ manifestū est q̄ talis nō haberet sciaz̄ p̄p̄e dictā. ḡ ex talib⁹ actib⁹ nō p̄t̄ p̄bari q̄ theologia sit scia p̄p̄e dicta. Prætea sequerēt̄ q̄ aliq̄s ex puris naturalib⁹ posset ista scire euidenter. q̄a sicut acceptus est pus: null⁹ habit⁹ inclināt ad actus alteri⁹ habit⁹ nisi mediāte actu p̄p̄o: ḡ q̄cūq; p̄t̄ sciri mediāte tali habitu: p̄t̄ sciri si ne co. si actus p̄p̄t̄ ei⁹ possz̄ elici sine eo: ḡ cū actus fidei posset haberi sine fide infusa ex puris naturalib⁹: possz̄ illa scia acquiri mediāte fide acq̄sita sine habitu infuso. Cōtra ter:

F
Cōtra opinio
primā.

G
Cōtra opinio
secūda.

H
Cōtra opinio
tertia.

tiā opinionē. ois habitus infusus habz actū na
 tū elici ab aliquo habitu acquisito: s nullus ē
 habitus acquisitus naturaliter inclinans ad
 actū sciendi credibilia. qz omne habitū natu
 raliter acquisitū quē pōt hīe fidelis pōt etiaz
 habere infidelis: g. maior prz inductiue de ca
 ritate fidei spe et hmoi. nec ē maior rō devno
 q̄ de alio. Preterea omnis actus intellectus
 est sibi euidenter notus: g. iste actus sciēdi cēt
 euidenter notus intellectui: qz intuitiue. et p
 pns nullus theologus studēs in theologia pos
 set dubitare se habere talē actū: que d est ma
 nifeste falsum: qz multi pmagni negant se ha
 bere talē actū. Cōfirmatur. non est maior rō
 q̄ aliquis credens aliquod credibile sit certus
 se credere: q̄ q̄ sciens tale credibile sit certus
 se scire. sed nullus pōt credere aliquod credi
 bile nisi sit certus se credere: g. nec scire nisi cer
 tus sit se scire. Si dicat q̄ fm dicta in prima
 questione aliquid pōt esse intuitiue cognituz
 et tñ veritates contingentes non possunt sciri
 euidenter virtute illius notitiē: g. non est in
 cōueniēs q̄ iste actus sciendi sit intuitiue cog
 nituz ab alio: et tamē dubitet vtrum credat
 vel sciat. Hoc non valet: qz quis aliquis pos
 set intuitiue cognoscere actum suū: et tñ nesci
 re discernere illum ab alio: tamen posset scire
 se habere istū actū si ille actus sit in se. Ver
 bi gratia Si aliquis habeat amorē intensum
 et delectationē intensam: bene pōt dubitare
 an amor distinguatur realiter a delectatione:
 tamen certus est q̄ amat et delectatur: ergo si
 aliquis credat credibilia et sciat ea: quis pos
 set dubitare an istud credere et scire distingua
 tur realiter: tamen oportet q̄ sit certus q̄ cre
 dat et q̄ sciat: et ita quilibet theologus posset
 scire hoc est euidenter cognoscere se scire cre
 dibilia. Preterea quicumqz scit euidēter ali
 quod cōplexuz non pōt dissentire illi comple
 xo solo imperio voluntatis: s oportet q̄ psua
 deat per rationē fortius mouentē intellectuz
 suū ad dissentendum vel oportet q̄ obliuifca
 tur alicuius euidēter noti. sed theologus quā
 tūcūqz studuerit in theologia solo imperio vo
 luntatis pōt dissentire credibilibus. etiam si
 ne rōne fortius mouente. quia nulla ratio ex fal
 sis pōt fortius mouere q̄ rō. ex veris euidēter
 notis. nec opz q̄ obliuifcat alicui ad h q̄ dis
 sentiat: g. nō hz notitiā euidēter alicuius talis
 Alij tenēt prē negatiuā: et h duplr. qdā sic
 phi tenent: q̄ ad omnē sciam nobis possibilē
 possumus naturaliter attingere. et ideo nihil
 est credibile mere quā potest sciri euidenter
 Sz ista opinio nō pōt improbari p rōnes na
 turales: sed tñ per aucto. sicut alias patebit.

Opinio quarta.

Alia est opinio que ponit: q̄ quis credibilia
 possint euidēter sciri. non tñ a nobis pro statu
 isto de cōi lege. et iō theologia fm q̄ cōiter ad
 discim? eā nō est scia pprie deā respectu talium
 credibilium. quis aliquoz posset esse scia. et istā
 opinionē reputo verā. 3do circa istā opinio
 nē pmo ostendā: q̄ omne habitū pter fidē quē
 acqrit theologus fidelis respectu credibilium
 pōt acq̄rere etiā infidelis. Secdo est videndū
 quālis hitus acq̄rit in theologo pter fidē. Pri
 mu pbat. qz nullus hitus ponēdus est in nobis
 nisi q̄ pōt cōvinci ex aliquo actu nobis mani
 festo. vel ex auctoritate scripture. sed nec p ali
 quē actū nobis manifestū nec per auctoritatē
 scripture pōt cōvinci talis hitus. g. rē. P̄tia
 ps mioris prz. qz oēm actū pter actū credendū
 quē habz fidelis pōt hīe infidelis. si esset nutri
 tus int xpianos: vel exercitatus in theologia. prz
 inductiue. Secda ps pz. qz nō iuenit in scriptu
 ra q̄ respectu credibilium sit nisi fides. 3do di
 co q̄ oēm notitiā actualē tā pplexā q̄ incōple
 xā pter solā fidē quā p̄t hīe fidelis. p̄t hīe infide
 lis. Circa scdm est vna opinio. q̄ theologus ex
 studio acq̄runt aliquē hitū vltra fidē. s ille hitus
 nō est adbesiu? nec aliquē assensuz causās
 in intellectu respectu credibilium. s est tmmō de
 claratiu? et hz rōem sapie virtutis intellectualis
 de q̄ tractat. vi. et bicoz. et est lumē et intelligē
 tia de q̄ sciri faciūt mentionē: et ad quā conant
 puenire suis disputationib? et tractatib? quos
 pponūt. Q̄ em ali? hitus vltra fidē acq̄rit. p
 bat p̄tio. qz intellectus agēs tanq̄ agēs p̄cipa
 le: et ppōes vt instrumenta cānt aliquē hitū in
 intellectualē: s nō fidē. qz p̄us de illa virtute fidē
 habebat. g. aliū. Secdo q̄ talis hz aliquē actū
 aliū a credere circa credibile. qz scit rōem red
 dere: et ptra ipios defendere: et in mētib? pioz
 roborare: et loq̄ sapiam in pfectos. Pretea.
 ex tali studio aliqd acq̄rit. alr eēt vanū. g. actus
 vel hitus: et siue sic siue sic. acq̄rit hitus. Q̄
 aut nō sit adbesiu? prz: qz tūc eēt opinio. qz nō
 posset esse scia vel sapia respectu credibilium. et
 p pns faceret fidelē formidare circa veritates
 theologicas. Q̄ aut sit declaratiu? prz: qz hi
 tus. q̄ facit aliqd ymaginari meli? p intellectu
 absqz oī adhesionē est hitus declaratiuus. fa
 cit em terminoz explicationē. rationū inuoluē
 tiū dissolutionē. exēpla et manuuctōes. ratio
 nuz pbabiliuz adminicula et inductiōes. Q̄
 habeat aut rōem sapie. prz: qz metba. habz rō
 nez sapie. et tñ q̄tuz ad aliquos suos actus est
 tñ declaratiua. Sz ista opinio falsa est vt vi
 detur. quia quis aliquis habitus acquiritur.
 tamē ille habitus non habet rationē sapientiē.
 quia sicut ex dictis patet. omnē habitū quem

R
 Opinio quarta q̄
 est scoti. n. 30
 q. 2. p. 10. l. 10.
 q. 2. p. 10. l. 10.
 q. 2. p. 10. l. 10.
 Resoluedo que
 stione aucto. duo
 ostendit.

Primum.

M
 Circa scdm rectita
 tur opi. aureoli in
 prologo.

¶
 Improbatur opi
 nio aureoli.

pōt ex tali studio acq̄rere fidelē: possz etiā acq̄rere p̄sili studio ifidelē s̄ manifestū ē q̄ ifidelis nō hz de theologicis verā sapiētiā. ergo ꝛc.

Præterea sapiētia nō est sine intellectu ꝛ scia s̄m Aristotelē. vi. et. bi. vbi dicit. Manifestū ē qm̄ sapiētia ē ꝛ scia ꝛ intellectus: honorabili orū natura: s̄ talis habitus declaratiuus pōt eē sine intellectu ꝛ scia. tū qz pōt stare cū sola fide s̄m istū. tū qz sicut dictū ē pōt eē in infidelī p̄z p̄ rōnē istū: qz oēs actus quos exp̄it fidelis p̄ter actū credēdi p̄t experiri ifidelis: qz sciret rōnē reddere de fide eādē quā fidelis: ꝛ s̄ impios defendere: ꝛ in mētibus pioꝝ roborare: ꝛ sapiētiā loq̄ inf̄ p̄fectos: eodē modo quo fidelis cōfirmat: qz sapiētia nō stat cū errore circa idē: s̄ iste habitus stat cū errore circa credibilia ideo talis habitus nō ē sapiētia. Ideo dico ad istū articulū: q̄ theologus respectu credibiliuz augmētatur habitū fidei acq̄sita: qm̄ fides acq̄sita p̄cedit studiū suū. qm̄ autē nō p̄cedit tūc acq̄rit fide acq̄sita si sit fidelis. ꝛ talis habitus nō est in ifideli. Præter autē istū habitū de factor in maiori p̄t studēs in theologia: siue sit fidelis: siue hereticus: siue ifidelis acq̄rit multos habitus sciētiāles q̄ in alijs sciētijs possent acq̄ri. ꝛ p̄ter istos acq̄rit multos habitus sciētiāles p̄narū: q̄ ad nullas scias naturales p̄tinēt respectu autē oīm suū s̄m icōpleta siue cōpleta. ꝛ s̄ siue sint p̄pōnes siue sint p̄ne q̄cūqz: siue sint scibilia siue credibilia tū: q̄libz studēs in theologia pōt acq̄rere habitū app̄hensiuū Et mediātibz istis habitibus. s̄. respectu scibilibū naturalū: ꝛ p̄narū p̄parū theologie: ꝛ mediātibz habitibus app̄hensiuīs p̄nt hū oēs actus possibiles theologo de cōi lege: p̄ter solū actū credendū: qz mediātibz illis p̄t p̄dicare: docere: roborare: ꝛ oia talia. Quia autē talis habitus p̄ter fidē ꝛ habitus p̄nales q̄ p̄nt naturalū acq̄ri nō sit scia p̄p̄e dicta. p̄z: nihil scit euidētē ad cuius assensuz req̄rit fides. qz habitus inclinās ad notitiā euidētē nō p̄t depēdet a fide q̄ eodē uerso: s̄ s̄m oīs factos ꝛ oīs opinātes p̄riuz sine fide nullus pōt assentire p̄narū credibilibus: q̄ respectu illarū nō ē scia p̄p̄e dicta. Si dicat q̄ tūc p̄ter fidē nulla eēt cognitio sup̄naturalis: qd̄ nō v̄t verū. Respondeo q̄ cognitio sup̄naturalis dupl̄r accipit. Uno mō. qz nō p̄t naturalū acq̄ri: ꝛ isto mō nulla cognitio sup̄naturalis de cōi lege p̄ter fidē infusam est nobis necēria. Alio mō d̄: cognitio sup̄naturalis qz ē de veritatibus q̄ nō ex puris naturalibus s̄ sup̄naturalibus p̄nt euidētē cognosci: ꝛ isto mō cognitio sup̄naturalis ē necēria nobis p̄ter fidem

Ad p̄mū argumētū vltimē opinionis dico mediāte intellectu agēte ꝛ aliquibz p̄pōnibz

aliq̄n augmētatur fides acquisita. aliq̄n autē fides acq̄ratur acq̄rit nō infusa: nec opz q̄ de tali p̄babeat fidē s̄p̄. Alia duo argumēta p̄bāt q̄ aliq̄s alius habitus a fide acq̄rit: qd̄ p̄cedo. Ad argumētū qd̄ p̄bat q̄ nō acq̄rit habitus adhesionis: dico q̄ talis habitus adhesionis acq̄situs nō erit opinio: distinguēdo opinionē s̄ fidē. et iō nullus habitus adhesionis a fide infusa ꝛ acq̄sita acquirit respectu credibiliū. Ad aliud cōcedo q̄ pōt vocari declaratiuus. Ad vltimū dico: q̄ ille habitus respectu credibiliū alius a fide nō hz rōnē sapiētiæ: qz pōt stare cū errore ꝛ eē sine intellectu ꝛ scia naturalū. ꝛ qm̄ d̄ q̄ metba. hz rōnē sapiētiæ. distinguo d̄ metba. sicut i prima. q. distinguo de scia: q̄ pōt accipi: v̄t p̄ notitiā multoz ordinatoꝝ: vel p̄ notitiā imēdiatē inclis nāte ad aliq̄d cōpletū. Et p̄mo mō dico: q̄ nō q̄libz ps metba. ē sapiētia: qz respondere rōibz sophistici nō ē formalis sapiētia q̄nis ad h̄ q̄ aliq̄s sciat euidētē respondere p̄supponat scientiā: ꝛ ita i p̄posito. Si theologus sciret euidētē defendere fidē ꝛ roborare eā: nec rō hēret sapiētiā: s̄ h̄ nō ē possibile naturalū. Secūdo mō metba. p̄t dici sapiētia: q̄lit autē h̄ sit itelligēdū in sequēti q̄stioe patebit. Ad p̄mū argumētū p̄ p̄ma opinione. qm̄ p̄mo d̄ q̄ duplex ē genus sciarū. vñ qd̄ p̄cedit ex p̄ncipijs p̄ se notis lumine superioris sciētiæ ꝛc. Dico q̄ q̄uis hoc sit verū i scia subalternata: tū nūq̄ aliq̄s scit illas cōclusiones euidētē: nisi sciat p̄ experientiā v̄t p̄ aliq̄s p̄missas euidētē notas. Cū nihil ē dicere: q̄ ego scio cōclusiones aliq̄s: q̄ tu scis p̄ncipia q̄b̄ ego credo qz tu dicis ea Et eodē mō puerile ē dicere q̄ ego scio cōclusiones theologie: qz de p̄ scit p̄ncipia q̄b̄ ego credo q̄ ip̄e reuelat ea. Ad aliud dico q̄ nō derogat dignitati theologie nostre: q̄ cōclusiones nō sciuntur euidētē: sic nec derogat dignitati notitiæ p̄ncipioꝝ theologie: q̄ ip̄a nō sciūt euidētē Et iō sic sine derogatiōe p̄ncipia nō sciūt euidētē: ita nec cōclusiones. Et qm̄ d̄ q̄ excedit alias: ꝛ s̄m dignitatē materie: ꝛ s̄m certitudinē: dico q̄ istud argumētū cōlūit p̄bat q̄ p̄ncipia sciunt euidētē: qz illa excedūt ꝛ s̄m certitudinē: qz nō subdūtur rōni humane. ꝛ s̄m dignitatē materie: et ita bene sicut cōclusiones.

Ideo dico q̄ certitudo accipit vel p̄ adhesionē vel p̄ euidētia. Primo mō excedūt: nō secūdo mō. q̄ ꝛc. Ad p̄firmatiōnē dico q̄ alie artes dicūt euidētē: q̄ d̄ alijs hz iudicare p̄p̄e maiore veritatē in cognitis: et p̄pter firmitate adhesionē. Ad aliud dico q̄ oīs facti vocāt eā scientiā: extendēdo nomē scientiæ ad notitiā certā: ꝛ habitū app̄hensiuū illoꝝ quoz quātū est ex se nata esset esse scientiā et sapiētiā

Decisio autoris.

Ad argumētū me opinionis.

Ad p̄mū argumētū aureoli.

Ad aliud qm dicitur quod habitus intellectuales veri
dici sunt tamen quicquid. Dico quod habituum veridicorum
naturaliter acquisitorum sunt tamen quicquid genera: quod enu-
merat philosophus vi. et ubi. quod secundum philosophum fides secundum totum
habitum suum non est habitus veridicus: quod potest esse respec-
tu falsorum sicut verorum secundum eum. tamen propter illud habitum
est aliis habitus veridicus: quod sibi non potest subesse fal-
sus: et homo est fides respectu credibilium theolo-
gicorum: siue sit ista siue acquisita. Aliter potest dici
quod philosophus tamen loquitur de habitibus evidentibus et cer-
tis: quibus non est theologia respectu credibilium:
quod non est evidens: quod quis sit certus. Per hoc patet ad
argumentum primum scilicet de opinionis: quod theologia
quod tamen ad omnem habitum iudicativum est scia vel fides
et cetera. Et quod dicitur quod fides et theologie sunt distincti
actus. Dico quod ad omnes illos actus propter credere: suf-
ficiunt habitus apphensivi: cum notitia prout: sicut
per experientiam patet. Et si dicatur quod talis habitus est
habitus logicalis. Dico quod ad logicas non pertinet
scire prout in particulari: sed tamen naturam consequentiam
in generali: et ideo omnis scia veritatis logica tamen istru-
mento quo mediante cognoscit suas prout in parti-
culari: sicut logicus non habet cognoscere istam prout
esse bonam: terra iterponit iter sole et luna: quod lu-
na eclipsat: sed hoc pertinet ad astrologum. Ad
aliud dico: quod illud scit evidentem: de quo scit eum
demonstrare quod ad ipsum non sequitur impossibile. Hoc autem non
scit in proposito de aliquo proposito credibili. Unde non
scitur evidenter quod credibile non est autem in prout in quod
inferri impossibile. Et quod dicitur: quod omne argumentum
peccat in materia vel in forma. concedo quod hoc
non possit sciri evidenter. Unde illud argumentum: ef-
fentia divina est pater: essentia divina est filius: quod
filius est pater: peccat in forma: et tamen nullum de con-
lege potest evidenter scire quod illud argumentum pec-
cat in forma: sicut nullum potest evidenter cognosce-
re de con lege: quod una res absoluta est plures per-
one relative distincte realiter. Si istud argumē-
tum peccat in materia. Deus est immortalis. nul-
lus homo est deus: quod nullus homo est immortalis: quod ac-
cipit minorem falsam. et tamen nullus theologus de con
lege potest evidenter scire quod illa minor est falsa: sed
tamen credit quod est falsa. Ad secundum nego maiorem
De qua patebit in alia questione. Dico etiam
quod minor est falsa: quod deus non potest cognosci a no-
bis in via sub propria ratione deitatis: ita quod illa co-
gnitione simplici ipsa sola cognoscatur. Ad pri-
mam probationem dico: quod in fine discursus statim
ad unum complexum quod sit notum per discursum et prius
erat ignotum: cuius tamen omnes termini prius essent no-
ti notitia incompleta. Unde cum discursus sit precise
iter complexa: per discursum nullo modo acquiritur no-
titia incompleta cuiuscumque termini. quod quilibet ta-
lis presupponit autem sine discursus: nec etiam noti-
tia apphensiva complexa acquiritur: quod illa potest per

R
Ad argumēta se-
cunde opinionis

haberi sed precise per discursum acquiritur notitia iudi-
cativa. Verbi gratia: quod vult discurre a creatura
ad deum secundum eorum modum loquendi presupponit noti-
tiam incompleta et dei et creature: quod significat per
veritatem terminum. Potest etiam quilibet complexio for-
mari autem discursus: et ita omnis notitia incompleta
etiam omnis actus apphensivus potest procedere: et non ac-
quitur: sed acquiritur notitia qua assentit huic comple-
to: deus est ens infinitum: vel aliquid est ens sum-
mum: vel alicui tali. Ad secundam probationem dico:
quod intellectus distinguit inter deum et creaturas. quod
habet unum conceptum compositum proprium: et ab illo ne-
gat omnem creaturam. Verbi gratia: intellectus per dis-
cursum concludit aliquid ens esse finitum primum et su-
mum: et tunc habet conceptum istum proprium deo: ens infi-
nitum et summum. scilicet quod nulla creatura est homo.
ideo distinguit istud ens ab omni alio. Et si quod
rat: quare tunc potest intelligi deus quod autem: et quo non
habet nisi unum conceptum compositum: quod non est deus realiter.
Respondedo: quod tunc deus intelligitur. quod habet unum
conceptum proprium: nam per solo deo supponere: nec
est namque aliter cognosci a nobis in via ex puris na-
turalibus. et deus non terminat immediate actum intel-
ligendi nostrum per statum isto: sed tamen ille conceptus ime-
diate terminat. Et hoc est quod dicitur beatus Gregorius super
ezechielem. Quatuordecim mens nostra in contemplati-
one dei profecerit: non ad illud quod ipse est sed ad ali-
quod quod sub ipso est attingit. Et istud est dicendum
si teneatur quod conceptus non est intellectio vel cognitio
sed aliquid fictum per actum intelligendi: habens tale esse
obiectivum quod habet res in esse subiectivo. Secundum
autem opinionem quod ponit quod conceptus predicabitur de re
non per se sed per est ipsa intellectio: et quod omnia
sunt quodammodo intellectioes inherentes menti. videtur
esse dicendum: quod quod intellectus sic distinguit ut cog-
noscat deum et non aliud: provenit ad unum compositum
ex multis intellectioibus: quod quilibet separatim
ita intelligit aliquid aliud a deo: sicut ipse deus. tamen il-
lo toto composito ex omnibus illis intellectioibus sicut
iustis non intelligit nisi deus: et ita tunc illud totum
solus deus est obiectum: et nihil aliud. Et tali intelle-
ctioe composita quod quilibet est deus et alius. non
est inconueniens deo quod solus deus intelligatur ea: sed talis
intellectio non sufficit ad veritates theologicas ha-
berendas. Sed istud videtur auctore beati Gregorius pal-
legata: quod secundum istum modum mens tamen possit in contem-
platione proficere: quod ad ipsam deitatem attingeret:
et per prout non solum attingeret ad illud quod sub deo
est. Potest dici sed ista opinio: quod intellectio beati Gregorius
est: quod mens nunquam de con lege tamen potest proficere quod
sepe deveniet ad illud quod sub deo est: quod nullam co-
gnitionem potest habere de con lege in via quod illa cog-
nitione vel pre ipsa intelligatur ita aliud a deo si
cur deus: et ita nunquam attingit ad illud quod
deus est precise: sed etiam ad illud quod sub deo est.

Quertur.

S
Respondetur.

Ad tertiu dico: q theologia quo ad aliquas sui parte inter scientias proprie dictas: nec e prima: nec infima: nec media: quia non est scientia proprie dicta quo ad illam parte. Ad quartum q theologus cognoscit multa que no cognoscit vetula: tñ respectu vnius aliqui ita pfecta notitia bz vna vetula sic theolog? s multis alijs caret. Ad argumetu p tertia opinione qñ d: q no clariorē notitiā haberet vn? q ali? cōcedo q no clariorē. itelligēdo p clariorē euidētiore. q null? bz euidētē de credibilit? nec h est ptra beati Aug. q: beatus Augustin? extēdit nomē scie. Et iō cōcedo q multi pollēt fide quīs nō polleāt hac scia. q scz sciat exponere scripturā: defendere eā etiā rē. r iō maioritas in cognitiōe eiusdē credibilis nō cōsistit in cognitiōis claritate. Et qñ d: q tūc fides r scia equiparēt. p3 q nō: q: h scia vltra fidē dicit multos alios habitus qui nō sunt habit? fidei vt dictū est. Ad p̄mūz pncipale dico: q omis habit? veridic? euidēs respectu veritatis nec rē est sapiētia vel scia rē. tñ habitus veridicus in euidēs pōt esse fides: r talis ē theologia p magna sui pre. Similiter respectu talis veritatis est aliqs habitus q nō est pprie veridicus. q: nō est iudicariū s tñ apphēsū: et talis est theologia p aliqua sui pre. Ad scōz p3: q habitus total theologi ē pfectio: habitu vni? laici: tñ respectu aliquoz creditū nō ē sp pfectioz. Ad tertiu: q ap̄lus extēdit nomē sapiētie r nomē scie ad habit? qbus scit quō scriptura d3 exponi. defendi. roborari rē. Et si q̄raf: qd faciunt rōnes pbabiles adduce p creditū habitus. aut inducūt fidē. aut opiniōē. aut sciam aut nihil. Pōt dici q augmentāt fidē acq̄sītā: q: vīs nō augmentēt fidē in fusas. Un etiā tales rōnes aliqñ generāt ipam: r h est qd d: q ali? qui firmiter qñq opinātur: sicut ali? q sciunt. ista opiniō ē fides r nō opiniō s3 qd distinguit h fidē rē. Alia q̄stio tertiē pncipali ānctā.

Cōsimilif quero vtrū

habitus theologie sit realis vnus fm numerū. Sic. decimo metaphisice. P̄mū in oī genere ē maxime vnū r simplicissimū: s habitus theologie ē p̄m? i genere habitūū itellectualū. q: fm ordinē subiectoz habitūū ē ordo ip̄ forū habitūū: s subiectū theologie qd est ipse deus est p̄mū subiectū inter oīa subiecta. q habitus theologie est maxime vnū r simplicissimus: s aliqs ali? habit? ē vnus fm numerū: q r theologia. Scdo. vni? generis subiecti est vna scia: s subiectū est vnū numero. s. ip̄e de? q r habit? est vnus numero. Tertio. q: tanta

est vnitas theologie quāta cuiuscūq scie naturaliter acq̄sītē: s aliq scia naturaliter acq̄sītā est vna fm numerū: q r theologia. Ad oppositū. actus distincti causant habit? distinctos: s respectu distinctū veritatū theologicarū sunt actus distincti: q r habit? distincti.

Ad. q. dicit q theologia est vna: q: vnitas scie est cōsideranda fm vnitatē potētie r habitus fm obiectū nō quidē materialiter: s bz rōnē formale obiecti. S3 theologia cōsiderat aliquavel oīa fm q sunt diuinitus reuelata. r oīa ista diuinitus reuelata cōmunicāt in vna rōnē formali obiecti hui? sciētie: r iō ē vna scientia. S3 ista rō sicut sonat intellecta peccat multipliciter. P̄mū q: nec ex rōnē vnitatis formalis obiecti pōt cōcludi vnitas potētie vel habit?: nec ex distinctiōe formalis obiecti pōt cōcludi distinctio habit? vel potētie.

P̄mū p3. tū q: idē sub eadē rōnē formali ē obiectū sensus r intellect?: q: nihil est sensibile: quin potētia supior pōt in illud sub eadē rōnē. S3 nisi idē sub eadē rōnē effz obiectū sensus et intellectus: nō est maior rō q actus vnus potētie p̄supponeret actū alteri? potētie: q: ecōuerso. S3 in re nō sunt tales distincte rōnes: q: tūc essent res distincte: sicut alias patebit. q cū ipa res sit apprehensibilis r a sensu r ab intellectu: op3 q sub eadē rōnē. Tū q: idē est obiectū sub eadē rōnē notitiē intuitiue r abstractiue. Tū q: idē est obiectū intellectus r volūtatis: q: impossibile est q ali? qd sub aliq rōnē ignoratū sit volitū. Tū q: idē est obiectū scie r erroris r opiniōis. Potest em vnus circa cadē cōclusionē errare vel opinari: r ali? scire eā fm pbm p̄mo posse. in fine Scdm p3: q: ip̄i? vīs sunt distincta obiecta formalia: pura albedo r nigredo: et tñ potētia est vna. Quā aut ista sint obiecta formalia p3: q: nihil pōt apprehēdi ab aliq potētia nisi obiectū ip̄i? formale apprehēdat: s albedo pōt apprehēdi a visu null? alio apprehēso a visu r eodē mō nigredo: q rē. Si d: q ista sunt obiecta materialia: color: aut ē obiectū formale. s3 q: nihil pōt apprehēdi a visu nisi sub rōnē coloris. Cōtra q̄ro qd itelligis p rōnē materialē: aut subiectū rōnis formalis: aut aliquid cōtētū sub rōnē formali. Si p̄mo mō sicut ip̄e exēplificat de boie asino et ligno respectu coloris: tūc albedo r nigredo nō sūt obiecta materialia: q: nō sunt subiecta coloris: s sunt colores: q: formalia. et p oīs eadē potētia habet distincta obiecta formalia. Si scdo mō sic nihil ē tale respectu habit? cōplexi. S3 tūc nō ē aliqd q dicere: q si sint distincta obiecta adēq̄ta tūc sūt distincte potētie: s d rali nō ē b fm

T
Ad argumētum tertiē opinionis

U
Ad principale

Ad scdm.

Ad tertiu.

Y
Queritur.

Z
Respondetur.

B
Questiōi tertiē pncipali q̄stio an vera q̄ ordine ē. Questio. VIII

B
p̄mo p̄mū

C
Cōtra opiniō p̄mā

N
E
E

Preterea qñ dicitur qñ nihil apprehendit a visu nisi sub rōe coloris: aut intelligit qñ nihil potest videri nisi coloratum: aut qñ nihil potest videri nisi ipsa rōe coloris: hęc qñ distinguunt contra alias rōnes inferiores videatur. Si primo modo sic stat argumentum: quod albedo potest videri nullo alio apprehenso: quod nihil est obiectum formale nisi sola albedo. Si secundo modo contra. ipsa rōe coloris secundum quod distinguitur a aliis rōnes inferiores: est visus et in intellectu: et per hęc nullo modo potest apprehendi a sensu.

Preterea quoniam visus albedo sub rōne coloris: quod autem est aliqua rōe particularis: aut aliquid rōe visus. Si primo modo et non est nisi hec albedo: quod in ista albedine non sunt aliquid rōnes distincte particulares: quod tunc essent distincte res hęc istum negant omnem distinctionem formalem: hęc albedo sub propria rōne videtur. Si secundo modo tunc aliquid visus apprehenderet a visu. Preterea aliquid habitus respectu aliquid complexum: et tunc quilibet terminus sub rōne propria obiectum. Preterea minor sua est falsa: quod esse diuinitus reuelabile non est formalis obiecti theologie: tunc quod tunc quod ibet conclusio geometrica primum ad theologia: cum quilibet talis sit diuinitus reuelabilis: tunc quod secundum ipsum deus sub rōe deitatis est subiectum theologie. Alia est opinio tenens eandem conclusionem: quod scia quod considerat quod tunc quod multa attributa ad unum subiectum secundum unam rōnem formalem considerat: tunc similitudine simplicitate eorum habitus hęc hęc nūcru: quanta quocumque habitus affectiuus ita quod non est minor simplicitas in habitu metha. in quocumque gradu quod habeat eum quod in habitu temperantie: vel quod in albedine. Unum primum actum generatiuum habitus hęc tota realitas habitus quod quis in gradu imperfectissimo. Nec est differentia inter habitus cognitiuos et affectiuos nisi quod affectiuus generat et augmetatur ex actibus cōformibus eiusdem speciei. cognitiui autem augmetatur aut generat ex actibus differentibus et alterius speciei: et ad illos actus precise inclinatur ita quod habitus generat ex actibus principibus: dicitur habitus principibus: quod ex actibus cōclusionis dicitur habitus conclusionis et tunc primo inclinatur ad actus conclusionis. Pro ista opinione inueniuntur aliquid rōnes. Primo: quod cum ex principibus cognoscunt conclusiones: ipsa principalia perfectius cognoscunt. Si vna conclusio cognita in altera perfectius cognoscitur: quod non esset verum nisi idem esset habitus respectu omnium istorum.

Preterea primo postea. Unum quod tunc unum: vna est scia. Preterea aliter metha. non esset vna nisi unitate aggregatiōis. Si tunc non esset unitas maior in metha. quod inter metha. et metha. Preterea in essentiali ordinat necessesse est stare ad aliquid unum primum: quod in ista opinione primo. quod dicitur quod est vna propter unam rōnem formalem

considerandi. Contra istum modum considerandi autem se tenet a parte intellectus: aut a parte obiecti. Non primo modo: quod de eadem conclusione totali potest esse tales diuersi modi considerandi et intelligere: et tunc non erunt distincte scie de ea secundum istum: quod secundum istum non potest eadem conclusio esse metha. et metha. Nec secundo modo: quod iste rōnes non potest distinguere in obiecto: quod tunc essent distincte: quod est manifeste falsum: quod ex natura rei non est talis distinctio secundum eos. Preterea: quod principibus et conclusionis et diuersarum conclusionum sunt distincti habitus. Arguo primo sic: quod cum sunt eiusdem rōnis et eque perfecte in passio eque liter disposito: sunt effectus eiusdem rōnis: si habitus perfectus et intensus generat ex multis actibus respectu principibus precise: et habitus generat ex actibus conclusionis non magis intensus non habet eandem effectum secundum istos: quod habitus generat ex actibus circa conclusionem inclinatur ad actum similem ad quem nunquam inclinatur habitus precise generat ex actibus circa principibus secundum istos: et per experientiam: quod isti habitus non sunt eiusdem rōnis. Si dicitur quod iste habitus si proficiat potest inclinare ad actum conclusionis: si non nisi quod generat vel augmetatur ex actibus circa conclusionem. Contra. ad hoc quod aliquid causa habeat effectum suum nihil refert a quod causa producat: dummodo sit eiusdem rōnis et eque perfecta. Sicut ad hoc quod calor calefaciat nihil refert an producat ab igne: vel a sole: vel a solo deo: dummodo sit eque intensus in se: et maxime nihil refert a quod causa producat: a qua non dependet in esse: si habitus non dependet in esse nec ab istis actibus nec ab illis: si siue producat ab istis sine ab illis. si sit eque perfectus poterit in eundem effectum hęc spem. Si habitus generat precise ex mille actibus respectu principibus non potest in eundem effectum in quem potest habitus generat ex duobus actibus respectu conclusionis: quod non sunt eiusdem speciei. Confirmat: quia causa totali efficiente appropinquata passio sufficienter disposito: poterit sequi actio: si respectu istius conclusionis posito habitu elicito ex actibus circa principibus: ponitur causa totalis efficiens: quod actus non requiritur cum non sit: et passum est sufficienter dispositum: quod tunc. Si dicitur quod in tali gradu erit inclinatur ad principibus: in alio ad conclusionem. Contra. illi gradus non plus distinguuntur quod generatur ex actibus circa principibus et conclusionem: quod gradus quod generat ex diuersis actibus circa principibus: quod illa que sunt eiusdem rōnis: non plus distinguuntur quod alia eiusdem rōnis: nisi propter maiorem excessum in intensione: sicut due albedines pura. a. et b. non plus distinguuntur quod alie due: pura. c. et d. nisi. a. plus excedat. b. in intensione quod c. excedit. d. Sed habitus generatus ex mille actibus circa principibus: plus excedit in intensione habitum generatum ex vno actu

D
Opinio scda.

Probatio prima

Secunda.
Tercia.

Quarta.

E
Contra scdam opinionem.

Prologi

est ea principium quod habitus principii et conclusio generati ex multis actibus. Sed isti gradus minus differunt. et per sequens effectus non minus distinguuntur. Sed si duo gradus generati ex talibus circa principium non possunt in tales actibus distinctos specie. nec habitus geniti ex actibus circa principium et circa conclusionem: quod est contra experientiam. Confirmat quod quicquid repugnat alicui forme remissae sicut contrarium: multo magis repugnat forme eiusdem rationis in se. ergo si error circa aliquam conclusionem repugnat habitui remisso generato ex actibus diversis sciendi illam conclusionem. multo magis repugnat habitui multum in se generato ex multis respectu principii si illi habitus sint eiusdem rationis. sed consequens est manifeste falsum. Sed antecedit. Preterea. semper stat argumentum: quod si gradus sint eiusdem rationis effectus erit eiusdem rationis. Secundo arguo sic. sicut arguit quidam doctor. cum intellectu principiorum aliquorum: et scientia aliquarum conclusionum in geometria: stat ignorantia dispositionis respectu alterius conclusionis. sed respectu eiusdem completi non potest in eodem simul esse habitus oppositi. Sed habitus illorum principiorum et illarum conclusionum: non est habitus illius conclusionis respectu cuius est error. Si dicitur quod contraria copatiunt se in actibus remissis: vel si unum sit in gradu infimo: et aliud in summo: et ita est in opposito. quod habitus inclinans ad intelligendum unum principium tantum est remissus et imperfectus. et ideo stat cum errore circa conclusionem. Sed habitus inclinans ad intelligendum unum principium et conclusionem simul est perfectus: et ille non copatur secum ignorantia conclusionis.

Contra. Pono quod habitus inclinans ad cognoscendum principium tantum sit in summo. puta quod augmetur per multa milia actuum circa illud principium tantum. et habitus inclinans ad cognoscendum conclusionem generet ex paucis actibus et circa principium et circa conclusionem. Hoc posito nulli dubium est quod habitus primus sit perfectior quam secundus. et tamen hoc posito ignorantia dispositionis respectu conclusionis stat cum habitu primo: et non cum secundo. Sed hoc non est propter imperfectionem habitus primi. Si dicitur aliter ad argumentum: quod probat distinctionem illorum graduum. Sed non probat distinctionem specificam. Contra. Quicumque cum uno trium stat aliquid in gradu perfecto. et aliud in gradu perfecto non stat cum eis contrarium. illa duo perfecta distinguuntur specie. Verbi gratia. Si dulcedo in lacte stat cum albedine. et nigredo non stat cum albedine. necessario dulcedo et nigredo distinguuntur specie. Per etiam per rationes. quod quoniam aliquid sunt eiusdem speciei: et sunt perfecta cum quocumque stat unum et reliquum ei simile. Et quod quod repugnat uni. et alteri ei simile. sic quicquid stat cum una albedine: et cum altera albedine stat

Primi sententiarum

et quod repugnat uni: et alteri. Patet ergo propositio assumpta. Sed nunc est ita quod cum errore circa aliquam conclusionem stat notitia perfecta alicuius alteri principii: et etiam alicuius alteri conclusionis: et cum illo errore non stat notitia perfecta eiusdem conclusionis: sed iste due notitiae perfecte distinguuntur specie. Confirmat ista ratio: quod quicquid triant primo distinctis specie: ipsa in se distinguuntur specie: sicut quod calor et humiditas triant primo frigiditati et siccitati quod distinguuntur specie: ideo distinguuntur specie. Sed duo errores circa duas conclusiones viles quarum utraque est falsa distinguuntur specie: quod repugnat formaliter: sicut iste propositioes repugnat formaliter: sed scie triant istis erroribus distinguuntur specie: et per triant eadem ratione alie scie diversarum conclusionum distinguuntur specie. Alia argumeta et confirmationes tenent virtute istorum duorum primorum argumentorum. Preterea quod dicitur de theologia: quod ipsa est una videtur simpliciter falsum: quod notitia evidens alicuius necessarii: et notitia alicuius contingetis: siue sit evidens siue inevidens: non sunt ideo habitus numero. Sed in theologia est aliqua notitia evidens alicuius necessarii sicut declaratum est in prima questione: sicut evidenter scitur quod deus est bonus unum sapiens et respectu alicuius alteri necessarii est notitia inevidens: sicut quod deus est trinus et unum. Si veritates contingentes cognoscuntur in theologia: sicut quod deus est incarnatus: deus beatificat animam: et sic de aliis. Sed omnes isti habitus non sunt unum numero. Ideo ad questionem respondet: primo de habitu generali. secundo in speciali de theologia. Quantum ad primum dico primo quod habitus acquisitus ex actu circa principium tantum est aliter ab habitu conclusionis. Probo: quod semper causa distinguitur a suo effectu: siue sit causa per se: siue causa sine qua non: sed aliquo istorum modorum habitus principii est causa respectu habitus conclusionis. Probatio ista: quod posito quod aliquis acquirat habitum ex actibus circa principium tantum: et post cum altero principio quod simul erat altera premissa applicet ad conclusionem: sciet ipsam evidenter: et non sine habitu principii: sed habitus ille est aliquo modo causa notitiae conclusionis: mediata vel immediata: per se vel per accidens. Preterea notitia principiorum est perfectior notitia conclusionis. primo postea. Sed nihil est perfectius se: sed ratio. Secundo dico quod distinctarum conclusionum sunt distincti habitus. tunc quod demonstratio vili et particularis differunt specie. primo postea. Sed opus quod vel notitia premissarum distinguat specie: vel notitia conclusionum: sed siue sic siue sic: habet propositum. quod opus quod vel habitus principiorum specie distinguuntur vel conclusionum. et non est maior ratio quare habitus principiorum distinguantur specie quam conclusionum: ergo semper notitiae conclusionum distinguuntur specie

Responso
ad quod
duo ostendit
Primum.

Tertio dico: q̄ p̄ncipioꝝ aliquoꝝ et ꝓclusio
 nū p̄t eē idē habit⁹. Hoc p̄bat. respectu quo
 r̄cūq̄ ē nat⁹ eē aliq̄s bit⁹ respectu quoꝝ ē vn⁹
 act⁹: respectu eorū dē p̄t eē vn⁹ habit⁹: s̄ respe
 ctu p̄missarū et ꝓclusiois p̄t eē vn⁹ act⁹: q̄ nō
 p̄l⁹ repugnat sillogismo cōposito et multis p
 positionib⁹ intelligi vno actu q̄ p̄positioi cō
 positae ex multis f̄minis. s̄ p̄positio intelligit
 vno actu. ḡ r̄c. Ideo dico vniūformit̄ de habit⁹
 tibus et actib⁹. q̄ semp p̄portionat̄ur fm̄ idēti
 ratē et diuersitatē: q̄ semp est tanta idētitas et
 diuersitas in habitib⁹ quāta est in actib⁹: ex q̄
 bus generat̄ habit⁹ vel augmētat̄. Hoc p̄t de
 clarari. q̄ habitus nō respicit obiectū: nec i rō
 ne obiecti: nec in rōe cause: nisi mediāte actu.
 Q̄ nō in rōe obiecti. pater. q̄ nō alit̄ inclinā
 ad obiectū: nisi q̄ inclinā ad actū. Nec causa
 tur ab obiecto: nisi mediāte actu. ḡ ex idēti
 te obiecti vel diuersitate nō debz argui diuer
 sitas vel idētitas habit⁹: nisi mediāte diuersi
 tate vel idētitate actus. ḡ habitus et act⁹ in di
 uersitate et idētitate sp̄ p̄portionat̄ur. Ceterū
 t̄m pro intētiōne p̄bi. p̄mo dico. q̄ p̄bs accipit
 sciam vnā: vel pro collectiōe multoꝝ ordinez
 determinatū habentiū: vel pro multis cōclu
 sionib⁹ scitis habitibus ordinē determinatū.
 Possunt aut̄ cōclusiones h̄c multiplicē ordi
 nē. vel penes p̄dicata t̄m. vel subiecta t̄m. vel
 penes vtrāq̄. Exemplū p̄mi. si de eodē subie
 cto p̄dicent̄ multe passiōes ordinatē fm̄ supe
 rius et inferius. sicut de figura possunt ostēdi
 passiōes magnitudinis. et s̄nt passiōes sue p̄
 p̄rie. et similit̄ passiōes suoꝝ inferioroꝝ. s̄ t̄c est
 cōclusio p̄ricularis. Exemplū sc̄di. si passiōes
 cōes demōstrent̄ de p̄mis suis subiectis et de
 inferioribus. sicut si passiōes aialis ostendā
 tur nō t̄m de aiali. s̄ etiā de inferioribus. Exē
 plū tertij. si passiōes aialis p̄dicēt̄ur de aiali.
 et passiōes specierū p̄terarū p̄dicēt̄ur de il
 lis specieb⁹. Et ita prop̄ tale ordinē vel etiaz
 cōsimilē potest dici scia vna qualif̄ alia nō po
 test que caret ordine p̄simili. et sic accipit p̄bs
 sciam vnā et alij p̄bi et doctores. Circa sc̄dm
 principale. dico q̄ theologia vno modo inclu
 dit fidē infusam. et theologia fm̄ istā partē est
 vna vnitāte numerali. q̄a fides infusa est vna
 numero: sed de hoc patebit in tertio. Alio mō
 theologia icludit fidē acquisitā: et aliquos ha
 bitus euidentēs tā p̄positionū q̄ p̄sequētiarū.
 et bit⁹ app̄bēsiuos ois siue cōplexoꝝ siue incō
 plexoꝝ: et isto mō nō ē vna nūero. Q̄ eni fides
 acq̄sita non sit vera numero: patet ex p̄dictis
 quia actus credendi distinguūt̄ur specie. ergo
 habitus generati ex illis actibus. Sicut here
 ticus habet fidē acquisitā circa vnū articulū.

et erroꝝe circa aliū. circa quez t̄m potest habere
 fidē acquisitā. Similit̄ habitus app̄bēsiui
 sunt distincti. q̄a vnus potest separari ab alio
 potest eni aliquis esse inclinatus multū ad co
 gitanduz de vno articulo et nō de alio. Circa
 p̄dicta sunt aliqua dubia. Primum quomō ha
 bit⁹ p̄ncipij et ꝓclusionis se h̄nt fm̄ p̄fectionē
 et ip̄fectionē q̄s. s̄ eoz sit p̄fectioꝝ. Sc̄dz an
 habit⁹ p̄ncipioꝝ sit cā bit⁹ ꝓclusiois. Ter
 tiū q̄ sit necessitas ponēdi habitū respectu p̄n
 cipioꝝ: maxime cū intellect⁹ sit determinat⁹ ad
 p̄ncipia: et maxime p̄ se nota: et potētia defini
 nata nō idiget habitu determināte. Quar
 tū. q̄lis ē ille habit⁹ q̄ ponit̄ vn⁹ respectu p̄mis
 sarū et ꝓclusiois. Ad p̄mū istoz p̄t dici q̄
 habit⁹ p̄ncipioꝝ ē p̄fectioꝝ habitu ꝓclusionū:
 q̄ nobilitas habit⁹ p̄sistit: vel q̄ euidentior: v̄
 q̄ de nobilitoꝝ obiecto: s̄ nūc est ita q̄ ꝓclusio
 nō ē d̄ nobilitoꝝ obiecto: tū q̄ q̄cqd ē obiectū
 ꝓclusiois p̄iale ē et obiectū alicui⁹ p̄ncipij p̄
 triale: nec notitia ꝓclusiois ē euidentior notitia
 p̄missarū s̄ eōuerso: ḡ notitia p̄missarū est no
 bilior notitia cōclusionis. Ad sc̄dm dico: q̄
 notitia p̄ncipioꝝ ē cā effectiua notitie cōclu
 sionis: et h̄verū ē ad illū itellectū: q̄ acq̄rit̄ no
 titia ꝓclusiois p̄ notitiā p̄ncipioꝝ. Contra t̄m
 istā ꝓclusionē arguit̄: q̄ necessari⁹ et p̄petui nō
 p̄t eē aliq̄ cā: s̄ ꝓclusio ē necēria: ḡ r̄c. P̄tea
 ois cā effectiua sc̄da p̄t poni in effectu quīs
 nō ponat̄ ei⁹ effect⁹: q̄ de⁹ p̄t suspēdere cā
 tatē cuiuscūq̄ cāe sc̄de s̄ ip̄ossibile ē q̄ p̄mis
 sint necessarie nisi ꝓclusio sit necēria. Ad istā
 dico q̄ notitia p̄missarū ē cā notitie ꝓclusiois
 quīs p̄misse nō sint cāe ꝓclusiois. Primum p̄t
 q̄ illud vere ē cā alicui⁹ ad cur⁹ eē seq̄t aliud:
 ita q̄ illd aliud n̄ p̄t poni sine illo: s̄ i tali itel
 lectu posita notitia p̄missarū seq̄t notitia ꝓclu
 sionis: et ip̄a nō posita nō p̄ducat̄ notitia cō
 clusionis Sc̄dz declarat̄: q̄ siue p̄misse ponat̄
 siue nō: intellect⁹ h̄ns f̄minos p̄t formare cō
 clusionē. Per h̄ p̄ ad p̄mū: q̄ p̄misse n̄ s̄nt cāe
 ꝓclusiois: t̄m q̄ ē ꝓclusio necēria: n̄ ē itelligēdū
 q̄ sit necēria: q̄ sp̄ actualiter illo mō quo nata
 ē eē in actu sp̄ sit vera: nisi forte in itellectu di
 uino: s̄ ē necēria: q̄ ē vera et nūq̄ p̄t esse falsa.
 Ad aliud p̄cedo q̄ p̄t poni notitia p̄missa
 rū sine notitia ꝓclusiois et iō notitia ꝓclusiois
 ē p̄tigēs: q̄ ē creatura: quīs sit de obiecto ne
 cessario mō exposito Ad tertij dubiū pate
 bit libro tertio. Ad quartū p̄t dici q̄ iste ha
 bit⁹ q̄ est vn⁹ respectu p̄missarū et respectu cō
 clusionis ē sapiētia: ē t̄m itellect⁹ et scia equalē
 q̄ ē respectu illi⁹ respectu cui⁹ ē tā itellect⁹ q̄
 scia: et ita sapiētia n̄ ē respectu alicui⁹ vni⁹: s̄
 s̄ respectu multoꝝ. Hoc p̄t p̄uaderi: q̄ ois

Primū dubiū.

Secundū.
Tertium.

Quartū.

Ad primū dubiū

Ad sc̄dm.

Ad tertij.
Ad quartū.

Secundū.

ppositio necessaria. aut e pncipiū aut dclusio
 si sit pncipiū respectu illi est intellectus. si con
 clusio respectu illi est scia: g si sapiētia eēt re
 spectu alicui? vni? sicut e intellectus? et scia. sapi
 entia nō destigueret ab intellectu? et scia. Lō
 firmat p pbn. vi. etbi. Sapiētis em de quoli
 bet hie demōstrationē ē: g sapiētia ē vera de
 mōstratio vel notitia demōstratiōis: et pōis
 est tā respectu pncipioꝝ q̄ respectu cōclusio
 nis. Silr. c. viij. manifestū q̄ certissima sciētia
 rā est sapiētia: opz g sapiēte nō solū q̄ ex pici
 pijs scire: s etia circa pncipia verū dicere: qre
 erit vtiq̄ sapiētia intellectus? et scia. Ex aucto.
 ista pz q̄ sapiētia est respectu pncipioꝝ: et re
 spectu cōclusioꝝ et q̄ ē scia et intellectus: s nō ē
 realiter et formalr scia et intellectus: q̄ tūc nō eēt
 habitus distinctus ab eis: g erit scia et intellectus
 equaliter: q̄ ē respectu illoꝝ quoz ē scia et in
 tellectus. Si dicitur: q̄ tūc respectu oim necessa
 rioꝝ eēt sapiētia. Silr. tūc sapiētia et dmostra
 tio essent idē: q̄ demōstratio includit tā pnci
 pia q̄ cōclusiōes. Ad p̄mū istoz dico q̄ sa
 piētia duplr accipit: stricte et large. P̄mo mō
 nō est nisi respectu nobilissimoz: ppf qd̄ dicit
 pbs. vi. etbi. c. viij. Et dicitis vtiq̄ manifestū:
 qm̄ est sapiētia et scia et intellectus? bonozabilis
 simoz natura. Et sic loq̄t pbs de sapiētia pri
 mo metha. Secdo mō accipit p omi habitu re
 spectu pncipioꝝ p̄moꝝ et dclusioꝝ sequentiū
 ex illis: et isto mō sapiētia iuenit etia in artib?
 mechanicis: ppf qd̄ dicit pbs: sapiētia i artib?
 certissimis. Artes assigna? pura pbeidā lato
 mū sapiēte et politicū statui sic ē rē. et ē. c. viij.
 vbi exp̄sse inuit istā distinctiōē. Ad scōz q̄ n̄
 ois demōstratiōis est sapiētia: s ois demōstra
 tionis ppf qd̄ ē sapiētia large accepta. Un̄ in
 nulla arte sciēs q̄ tūc dicit sapiēs: s sciēs ppter
 qd̄. Ad p̄mū argumētū p scōa opiniōe. dicit
 co q̄ qn̄ dclusiōes coḡscūt ex pncipijs tūc p̄n
 cipia pfecti? cognoscūt: q̄ tūc elicit vni? act?
 respectu pncipioꝝ: et intēdit habitus pncipioꝝ
 rū. ppf idē qn̄ vna cōclusio cognoscit iux aliā
 pfecti? cognoscit. S; si act? sciēdi elicitur cir
 ca vna dclusiōē et nō circa aliā: nō ppf h̄ p̄e
 ctius cognoscit alia. Ad scōm dico: q̄ vni?
 subiecti est vna scia nō vnitare numerali: sed
 vnitare eiusdē ordinis. Sicut exercit? dicit vni?
 vel ciuitas dicit vna: et ita accipiēdo vnitare ag
 gregatiōis p oī vnitare q̄ nō est alicui? vnus
 numero: cōcedo q̄ talis sciētia ē vna vnitare
 aggregatiōis. S; illa sciētia ē vna vnitare nu
 merali q̄ ē vni? dclusiōis: vel q̄ inclinat ad actū
 vni? sciēdi dclusiōē. ppf pncipia: et ita quot
 sūt dclusiōes etia habētes idē subiectū et tūc di
 uersa p̄dicata: tot sūt scie. et nō pl? variat scia

fm numerū advariatiōē subiecti: q̄ ad varia
 tiōē p̄dicati: q̄ scia ita respicit p̄dicatū sicut
 subiectū: q̄ p̄mo respicit ipam dclusiōē cui?
 subiectū et p̄dicatū sūt pres. Ad aliud pz
 quō scia methaphisical ē vna vnitare aggre
 gatiōis. Si dicitur q̄ tūc deficeret nob mltē me
 thaphisice et mltē naturales scie: cōcedo q̄ cui
 libet p statu isto deficiūt mltē scie partiales.
 Ad aliud cōcedo q̄ ē stare ad vni? p̄mū: et il
 lud p̄mū ē scia vni? dclusiōis p̄me: vñ vni? bit?
 iclinās ad actū sciēdi dclusiōē p̄mā: ppf p̄n
 cipia p̄ora Per hoc ad p̄mū pncipiale q̄ ha
 bit? theologie includit mltos bit? et iter illos ē
 aliq̄s p̄us: q̄cūq̄ sit ille. Ad scōz pz: q̄ vni?
 generis subiecti ē vna scia: si passio sit vna vñ erit
 vna vnitare ordis. Ad trū etia pz: q̄ metha.
 p̄v dicit totū librū metha. n̄ ē vna nisi tali vni
 tate ordinis. Alia qō. etie pncipali āneta.

Insuper querovtrum
 de? sub p̄pa rōne deitaf sit subiectū theologie
 nō. q̄ deo sub rōne deitaf n̄ vueniūt p̄mo
 oēs passiōes illi? scie: tū q̄ mltē p̄us vueniūt
 aliq̄b? creaturis: sic q̄ aia rōnal b̄tificabit in
 vitiōe et fructiōe dei: q̄ resurrectio erit futura
 et h̄mōi: tū q̄ aliq̄ p̄mo vueniūt p̄sonis sic p̄af
 generat rē. s illud ē p̄mū subiectū cui p̄mo vue
 niūt oēs passiōes illi? scie: g rē. Secdo: q̄ oē
 subiectū scie p̄t cognosci distincte et idistincte:
 q̄ ei? notitia idistincta p̄supponit: et distincta
 acq̄rit. S; de? nō p̄t cognosci distincte et idis
 tincte. q̄. vij. metha. simplex aut totalr cogno
 scit aut totalr ignoscit: de? aut ē infinite simpli
 citat: g rē. Tertio: q̄ de? ē subiectū alicuius
 scie naturalr acq̄site: nō g theologie. āns pz.
 q̄ i metha. p̄bat de deo mltē passiōes. p̄na pz
 q̄ idē sub eadē rōe nō ē subiectū diuersarū sci
 entiarū. Lō firmat: p̄batū i scia iserioꝝ n̄ p̄t
 eē subiectū i scia supioꝝ: S; deū eē p̄bat i scia
 naturali et metha. g nō p̄t eē subiectū i theolo
 gia. āns pz. q̄ subiectū ē simplr p̄mū i scia. et p
 p̄ns eēt aliq̄d p̄us subiecto supioꝝ scie. Ad
 oppositū. nobilissimū bit? b; nobilissimū sub
 iectū sub nobilissima rōe. theo. ē nobilissimus
 bit? g rē. In ista q̄stōe ē vna difficultas: qd̄
 ē de rōe subiecti p̄mi alicui? scie. iō p̄mo vidē
 dū ē d ea. scdo ad q̄stionē. Circa p̄mū ē vna
 opiniō: q̄ rō p̄mi subiecti ē p̄tinere i se v̄tualr
 p̄mo oēs v̄itates illi? bit?. Qd̄ p̄bat p̄mo sic
 q̄ subiectū p̄mū p̄tinet ppōes imediatas. q̄
 subiectū earū p̄tinet p̄dicatū: et ita euidentā
 toti? ppōnis: ppōes aut imediate p̄tinet cō
 clusiōes: g subiectū ppōnū imediararū p̄tinet
 oēs v̄itates illi? habit?. Probat scdo sic
 q̄ p̄mitas accipit p̄mo poste. et diffinitione

Instatu p̄mo. Secdo

Respo det p̄mo.

Respo det scdo.

Ad p̄mā secun de opinionis p̄o bationē.

Ad scōam.

Ad tertū.

Ad quātū.

Ad argumēta pncipalia.

Questiōi in pncipali āneta q̄ i ordi Questio.

Opinio sc̄o. Probat p̄

Secundo

vniversalis fm qd dicit adaequatione. obiectu
aut se habet ad habitum sicut ea ad effectum: no
est aut ca adaequata nisi pnteat virtuali totu
effectu. g. r. c. Exponit aut pmo virtuali: qd
pnu est illud qd no depedet ab alio s alia ab
ipso: g. virtuali pntere e no depedere ab alijs
in pntedo s alia ab ipso: h e qz p impossibile cir
cumscripito omni alio manere intellectu ei? ad huc
cotineret. nihil aliud aut cotinet nisi p ronez
eius. Itē alibi declarat h idē sic. in essenti
alif ordinat. necesse e stare ad aliqd simplicif
pnu: s cognoscibilia alicui? scie hnt essentia:
le ordine inter se 7 cognoscibilitate: qz pclusi
ones cognoscunt ex pncipijs: 7 pncipia rade si
sint imediata cognoscuntur ex terminis. termi
nus etiā pdicati pncipij cognoscit ex rōe sub
iecti. qz pncipia coter sūt p se nota scdo mō
g subiectu cadit in diffinitioe pdicati. ex. vij.
metha. In isto g ordie rade e deuenire ad ali
qd subiectu simplex qd e subiectu pncipij. ex
cui? notitia cognoscit oia pntētia ad sciam
7 ipa no cognoscit ex alijs. Cōtra ista opi
nionē: pbo qd no sit de rōne subiecti cotinere
virtuali notitiā passiōis. Scdo qd nec e de rō
ne subiecti pntere virtuali passiōe pnu
pbo sic. no min? virtuali nec min? pfecte co
tinet ca efficiēs effectū suū q subiectu suā pas
siōe: s no obstāte tali cotinētia: notitia caus
se no cotinet virtuali notitiā sui effect? g no
obstāte q subiectu cotineret suā passiōe: no
titia subiecti no pnteret notitiā passiōis sue
maior e manifesta. qz int cmes cotinētia qn
res ptra totali 7 reali distinguit a pntēte:
illa e pfectior q e cause efficiētis respectu effe
ctus: vel cotinētia caē finalis. qz illa q e mate
rialis est ipfectior. sllr illa sola cōpetit deo. mi
nor est manifesta: qz fm istū ad distinctas qd
dirates cognoscēdas reqrūt distincte rōnes
cognoscēdi. g notitia distincta vni? qdditatis
sine rōne cognoscēdi ppa respectu alteri? qd
diratis: no sufficit ad cognoscēdū aliā qddi
tate. Si dī: q tūc requirunt distincte rōnes
cognoscēdi respectu distinctarū qdditatus. qn
vna no cotinet virtuali in alia. Cōtra. tunc
ad distincte cognoscēdū oēs qdditates isferio
res sufficeret distincta rō cognoscēdi ipm solē.
qz sol cotinet virtuali oēs istas quidditates.
Si dicat q no sufficit: qā sol no e ca totalis
istoz inferior. Cōtra si sic. g reqrūt alia cau
sa ad hoc q distincte cognoscat effectus: cū g
eodē mō subiectu no sp sit ca totalis passiōis
no sufficit distincta notitia subiecti ad habē
dū distinctā notitiā passiōis. Si dicat afr: q
passiōis ad subiectu sūt ples depēdētie 7 inti
miores q effect? ad suā cam: 7 iō notitia subie

Latio.

Cōtra hanc opi
onem.

cti sufficit: no notitia sue cause. Cōtra. aliqñ
passio no depedet nisi sicut accūs a suo subie
cto: s illa e ipfectior q depēdētia effectus ad
cam efficientē. Prterea fm istū doctozē i re
pertoio pnsenti. q. i. qñ aliq respiciūt ab aliq
potētia vl ab habitu: ita q quodlibz illoz per
suā rōne formalē natuz e respici a potētia tali
vl habitu. ibi nullū eoz e pnu obiectu potē
tie pmitate virtutis: g ibi notitia vni? no pnt
ner notitiā alteri? s subiectu 7 passio frequēt
sic se hnt q sūt distincte res s eū. qd pty: qz ali
bi pbat iste doctoz q subiectu e ca efficiēs sue
passiōis. alif em ppo no eēt necēria: s qlibz res
absoluta distincta p rōne suā formalē e motiua
intellect? qz qñ aliqd e pnu obiectu adeqz
potētie qd liber cotētū e motiuū illi? potētie:
s obiectu adeqzū intellect? e ens: g qlibz res
e p se motiua intellect? g nulla res e pnu obie
ctū pmitate s ruz respectu alteri? Cōfirmat
qz qd e motiuū sē? hz s ruz e mouēdi intellectū
qz e i potētia ad itellectionē: s accidēs e mo
tiuū ruz ppa ipi? sensus: g r. c. Sllr illa res
absoluta posset fieri sine subiecto: 7 p pnspos
set intuitiue videri: 7 tū tūc no haberet notitiā
subiecti. g illa passio e p se motiua intellect? et
p pns notitiā vni? no cotinet notitiā alteri?
Ista rō pfirmat p pbn pmo poste. qd deficiē
te sensu deficiet scia fm illū sensū: s aliqñ obie
ctū vni? sensus e ca obiecti alteri? sensus: sic
fm multos 7 vī itētio pbi qlitates rāgibiles
q sūt obiecta sensus tact? sūt caē color 7 sapo
rū: g q ruz qz habere pfecta notitiā de rāgi
bilib? si deficeret sensus visus non posset hū
notitiā d colorū? g notitiā caē no pnteret ruz
alif notitiā sui effect? Et eodē mō quis iste q
litate rāgibiles eēt subiecta aliarū qlitate
7 ille eēt passiōes eaz: ad huc deficiēte sensu
visus no cognoscerēt: g notitiā subiecti no e
sufficiēs ad cognoscēdū passiōe. Scdo ar
guo sic. fm pncipia istū: qd pntet pfectā no
titia alicui? pntz ei? notitiā ipfectā: s notitiā
subiecti no pntet notitiā ipfectissimā ipsius
passiōis: qz no pntet qd nois: qz tūc no eēt p
cognitio: g nullā notitiā passiōis cotinet sub
iectu virtuali. Tertio arguo sic. cotinētia vir
tual notitie pclusiōis maxie attribuēda e me
dio: s subiectu no e mediū. g subiectu no coti
ner pmo ruz virtuali notitiā pclusiōis. maior e ma
nifesta: qz mediū 7 ca idē sūt. h. poste. s pntē
tia virtual maxie attribuūt caē. Sllr possibile
e hūe distinctā notitiā subiecti: 7 tū ignorare pas
siōe sibi inē ppe ignoratiā sue caē extrinsece
puta possibile e itelligere abstractiue lunā. 7
tū ignorare an eclipses: qz nescit an terra iter
ponat. Si dicat q mediū e diffinitio subie

eti. 7 p̄ns est subiectū realit̄: 7 ita. si p̄tinetia virtualit̄ attribuit̄ medio attribuēda est etiā s̄biecto. Cōtra. mediū est cā inherētie passio nis ad subiectū fm istos. s̄ cā illi inherētie est frequent̄ cā extrinseca q̄ distinguit̄ realit̄ a sub iecto. p̄z in exēplo adducto. q̄ p̄tinetia virtua lis magis attribuit̄ alteri q̄ subiecto. Cōfir: maī. qz fm p̄bm. i. phisicor. 7 libro posterior̄ i diuersis locis. notitia rei dependet ex notitia oīm suarū causarū. qualit̄ t̄n hoc sit intelligēz. duz patebit̄ postea. q̄ notitia passionis nō t̄n depēdet ex notitia subiecti: s̄ ex notitia aliarū causarū. igit̄ subiectū nō p̄mo p̄tinet passionē.

Quarto arguo sic. fm istū doctorē: nihil dūc̄ in cognitionē alterius nisi qd̄ p̄tinet ip̄m vir tualit̄ vel essentialit̄. s̄ multe sunt passiones re spectiue vel cōnotatiue fm aliuz modū loquē di: q̄ nullo mō p̄nt cognosci nisi prius cognito aliquo qd̄ nō cōtinet̄ in subiecto nec virtualit̄ nec essentialit̄. q̄ notitia subiecti nō p̄tinet no titiā illarū passionū. qz nō p̄tinet virtualit̄ no titiā illoz que p̄supponūtur notitiē passionū. Adhuc p̄z. qz esse b̄rificabile est passio crea ture rōnalis. 7 ista passio nullo mō p̄t cogno sci nisi cognita beatitudie: q̄a si sit respectiua cuz notitia illi respectus depēdeat ex notitia sui termini. oporet q̄ termin⁹ p̄cognoscat̄. eo dez mō si sit cōnotatiua. S̄i sit esse creabile est passio creature rōnalis. 7 s̄i sit esse informabile est passio materie. 7 t̄n forma caritas. b̄ritudo. et b̄mōi q̄ sunt vel termini istarū passionū vel cōnotant̄ p̄ istas passioēs. nō cōtinent̄ in istis s̄biectis. nec virtualit̄. nec essentialit̄. 7 p̄ns no titia ip̄oz non causat̄ a notitia subiecti. nec p̄ns istarū passionū qb̄ notitia ip̄oz p̄suppo nit̄. Si instet̄ istā rōem. q̄ iste nō sūt passio nes pp̄rie loquēdo. qz sp̄ subiectū est p̄fectius sua passioē. ita nō est hic. S̄i subiectus est cā sue passiois efficiēs. ita nō est h̄. Hoc nō valet qz ille pp̄des cū sint nec̄rie opz q̄ sint p̄ se prio mō: vel sc̄do mō. sic̄ fuit declaratū in vna q̄e. s̄ nō sunt p̄ se p̄mo mō. q̄ sc̄do mō. 7 p̄ns p̄di catū est passio s̄biecti. nō t̄n opz q̄ ip̄ sit pp̄ria passio. Et q̄n d̄r q̄ s̄biectū nō est imp̄fecti⁹ sua passioē. dico q̄ siue passio in se sit p̄fectior siue imp̄fectior. aliq̄n aliqd̄ ip̄ortatū p̄ passionē est p̄fecti⁹ ip̄o subiecto. sic̄ est in p̄posito. 7 ita cū notitia imp̄fectioris nō cōtineat̄ virtualit̄ noti tiā p̄fectioris. fm istos. sequit̄ q̄ s̄biectū nō cō tinet̄ virtualit̄ notitiā illius ip̄ortari p̄ passionē. nec p̄ns notitiā passiois. Et q̄n dicit̄ q̄ s̄bie ctū ē cā efficiēs sue passiois. h̄ ondet̄ postea eē s̄m. Si dicat̄ alr̄ q̄ sufficit cognoscere illud ip̄ortatū p̄ passionē i cōi cōceptu sibi 7 alijs. 7

Euasio:

talē notitiā cōsulam illā continet̄ virtualiter ip̄m subiectū: 7 ita notitiā passiois. Contra. nō t̄n sūt iste passioēs vt ip̄ortat̄ aliqd̄ i cōi: s̄ vt ip̄ortat̄ aliqd̄ i p̄ticulari: sicut̄ eē. creabile a trib⁹ suppositis subsistētib⁹ i vna natura: 7 t̄n iste passioēs nūq̄ p̄nt cognosci virtute subiecti. Quarto arguo sic. si subiectū sic p̄tineret p̄di catū. 7. seq̄t q̄ cognito aliquo subiecto q̄libz passio posset de eo euidēt̄ cognosci: cōclusio ē simplr̄ falsa. p̄na patz. qz posset haberi notitia passiois virtute notitiē subiecti: 7 h̄ys habitis posset haberi notitia p̄missarū: 7 tādē notitia cōclusionis. s̄fallitas p̄sequēt̄ p̄z: qz si sic om̄s tales eēnt euidēt̄ cognoscibiles. aīa intellecti ua ē beatificabilis: h̄ō p̄t̄ videre diuinā essentiā p̄t̄ h̄ie caritatē q̄ t̄n nō p̄nt cognosci natura liter: s̄ t̄n supnaturalit̄. Si d̄r sic̄ dicit̄ iste do ctoz: q̄ aīa v̄l potēt̄ia intellectiua nō ē nob̄ nas turalit̄ cognoscibil̄ sub illa rōe p̄pa 7 sp̄ali sub q̄ ad talē finē ordinat̄: 7 sub q̄ ē gr̄e capax p̄fir mate. 7 sic̄ d̄ alijs. n̄ eē cognoscit̄ a nobis aīa nec natura n̄ra p̄ statu isto nisi sub rōe aliq̄ ge nerali abstrahibili a sensibilib⁹ sub q̄ nō ordi nat̄ ad beatitudinē: nec ad visionē diuine esse tie. 7 iō iste passioēs nō p̄nt a nobis cognosci virtute notitiē subiecti nobis possibil̄ p̄ statu isto. Cōtra. aīa n̄ra sub illa rōe ē naturalit̄ cog noscibilis v̄l a se v̄l ab aliq̄ alia natura itel lectuali: 7 t̄n ille finis a nulla natura intellectu ali ē naturalit̄ cognoscibil̄. S̄i sit eē p̄peruabile in infinitū: ē passio istoz inferior̄: 7 t̄n nō p̄t̄ cui dēter cognosci virtutē subiecta distincte cog noscāt̄. Prererea ista accidētia fm istū di sticte cognoscūt̄ a nobis p̄ statu isto. 7 t̄n de p̄dētia sui ad substātiā nō p̄t̄ cognosci i p̄t iculari sic̄ nec substātia ip̄a a q̄ depēdet s̄z istū doctorē. S̄i sit ex istis accidētib⁹ virtutē cog noscāt̄ distincte 7 i p̄ticulari: nō p̄nt i p̄ticulari cognosci om̄s sue cāe: 7 ita v̄l s̄at̄ manifestū q̄ multe sūt passioēs creaturarū q̄ n̄ p̄nt natu ralit̄ cognosci virtutē subiecta earū cognoscā tur. Sexto arguo. si sic̄. q̄ q̄libet passio ētis ē p̄ se nota de ente. p̄ns fallū: p̄batio p̄sequētie qz si subiectū sic̄ p̄tinet p̄dicatū: q̄ q̄libet pp̄o tal̄ enūtiās passioēs ent̄ de ēte eēt̄ nota ex no titia t̄mior̄: qz cognito subiecto distincte et p̄ dicato statim scit̄ pp̄o. p̄ te: s̄ ens nō p̄t̄ cog sci nisi distincte: qz ē simplr̄ simplex. p̄ te: q̄ q̄li bet tal̄ pp̄o eēt̄ p̄ se nota. S̄i sit accipio vnā ta lē pp̄one: aut ip̄a ē nota ex t̄minis aut nō. Si sic̄ hēt̄ p̄positū. Si nō: q̄ notitia distincta sub iecti nō p̄tinet virtualit̄ p̄mo notitiā passiois: s̄ requirit̄ aliqd̄ aliū qd̄ p̄tinet illā notitiā saltē p̄ ticularit̄. Si dicat̄ q̄ ē vna passio p̄o: quā p̄tinet. ens virtualit̄. 7 illa p̄tinet passionē poste

Euasio

Improbatio.

noie. et id sine ea non potest alia cognosci virtute
 notitie entis. Contra. tu expolis quod continet
 virtualiter alioquin impossibile circumscribitur. quod cir-
 cumscribitur illa passioe qua ponis priorē adhuc
 continetur virtualiter. Preterea. salte sequitur illud
 quod a nobis pro statu isto omnes passiones entis sunt
 evidenter cognosci de ente. quia bita notitia entis
 non potest esse nisi distincta scilicet istos. statim habet
 notitia prime passiois. et per omnes notitia scilicet pas-
 sionis et tritice et quare. et sic de omnibus alijs. si illud
 est manifeste falsum. quia non potest a nobis evidenter
 cognosci quod omne ens est a nobis cognoscibile in-
 tuitive. et sic de multis. etiam secundum istum doctorem. quod
 et cetera. Si dicatur ad omnia illa quod non intelligit ista opi-
 nio quod notitia incompleta subiecti sit causa notitie
 incompleta passiois. si intelligit de notitia comple-
 ta. Contra. si non videtur esse intentio sua. quia in pri-
 mo sua dicitur quod conclusiones continentur in principijs
 et certum est quod illa sola continentur est illa que est iter
 completa. postea autem dicitur quod propositioe continentur in
 terminis. et quod terminus predicatur in subiecto. quod in
 isto processu intelligit quod notitia incompleta conti-
 net notitiam incompleta. Si hoc per expositionem
 ne ipsius de primo continere. quod dicitur illud pro con-
 tinere quod sic continet quod ab alijs non dependet in
 continendo. si omnia alia ab ipso. si hoc non posset verum
 esse nisi ipsum subiectum continet notitiam incomple-
 tam passiois. Preterea. si per se secundam rationem suam
 quod ibi accipit quod subiectum est causa adequata totum
 habet. quod est causa notitie incompleta passiois. Si
 militi arguo per rationem suam aliam. quod in essentiali ordi-
 natis continetur stare ad unum primum. si notitie iste
 incompleta ordinantur essentialiter secundum eum. quod est prima
 continens aliam. Si hoc per se per exemplum suum ibidem. quod
 dicitur quod ysocheles continet omnes passiones trianguli
 quod triangulus quod est quod dicitur incompleta continet
 virtualiter suas passiones. Preterea. in diversis locis
 accipit istam propositionem. quod obiectum quod dicitur cum intel-
 lectu agere vel possibili cooperare scilicet ultimum vir-
 tutis sue facit sicut effectum adequatum conceptum
 suum proprium. et conceptum omnium essentialiter vel virtualiter
 inclusio in eo. si non facit conceptum aliorum inclu-
 sio essentialiter per discursus quod est iter completa. quod
 nec aliorum virtualiter inclusio. Et quod intelligat de
 notitia incompleta respectu notitie incomplete. et
 non respectu complete per se. quod talis continentia ipse est
 per discursus vel per primum aliquam. si ipse vult ibidem
 quod virtualiter inclusa in aliquo subiecto non cognoscitur
 ex illo subiecto per discursus. Unde dicitur ibidem
 sic. per conceptum suum proprium adequatum et inclusa
 in ipso altero dictorum modorum nihil potest cognosci
 ex subiecto nisi per discursus. si discursus presupponit
 cognitionem simpliciter ad quod discursus. Preterea
 ea. ibidem immediate accipit istam propositionem. nullus
 subiectum facit in aliquo intellectu conceptum secundum

placitum proprium sibi. et conceptum simpliciter alterum ob-
 iectum. nisi contingat illud aliud obiectum essentialiter
 vel virtualiter. quod secundum eum subiectum facit conceptum
 simpliciter illi. quod virtualiter includit in eo. si conceptus
 simplex vel est notitia incompleta vel cognoscitur no-
 titia incompleta. Contra secundum quod subiectum non sem-
 per includat virtualiter ipsam passionem. quia si sic. hoc
 non est nisi vel quod causat aliquam rem realem distinctam si-
 bi inherere vel quod causat conceptum istum rei. Non
 potest dici secundo modo. quia nunquam potest esse conceptus rei
 nisi causet notitiam rei si non est causa notitie sic. pro-
 prium est quod nec conceptus. nec potest dici pro modo quod per pas-
 siones. ille non sunt res absolute realem distincte scilicet
 istos. quia creaturam. verum bonum. et homini sunt passio-
 nes aliquorum. et tamen non sunt res ab eis distincte.

Preterea aliqui passio ipse potest aliquid perfectum
 subiecto. sic esse in potentia ad formam. quod est perfectior
 ipsa materia. si perfectum isto modo non continet in ip-
 se. tunc enim notitia imperfectionis contineret
 virtualiter notitiam perfectionis de eos. Ideo quod
 tunc ad istum articulum dico primo quod vel nunquam noti-
 tia unius rei extra incompleta est causa sufficientes etiam
 cum intellectu respectu prime notitie incompleta
 alterius rei. Secundo quod subiectum non semper continet
 virtualiter suam passionem. Tertio quod non semper noti-
 tia distincta subiecti incompleta et notitia distin-
 cta passiois sufficientes ad notitiam propositiois compo-
 site ex illo subiecto et ista passione. Quarto
 ostendit quod sit de ratione subiecti primi. Primum de-
 clarat per experientiam. quod quilibet experit in se quod qua-
 tuncque cognoscat intuitivum et perfecte aliquam rem
 nunquam per hoc cognoscat aliam rem nisi prebeat noti-
 tiam illi alterius rei. Ubi gratia si cognoscit ista in-
 ferentia. et nunquam vidisset corpora superiora. nullam no-
 titiam haberet de sole et luna et stellis et homini cor-
 poribus. Et ratio est. quia omnis notitia abstractiva ali-
 cui rei in se. vel notitia simplex propria alicui rei
 naturaliter loquendo presupponit notitiam intuitivam
 eiusdem rei. si notitia intuitiva alicui rei nunquam per-
 tinet naturaliter nisi effectivum vel mediate vel immedi-
 ate ab illa re. quod nec notitia abstractiva eiusdem
 et per omnes nulla. maior per se et maxime de notitia ac-
 quiritur quod quis aliter posset fieri per divinam potentiam. quod
 sic argutum est. inter causam et effectum est ordo et depen-
 dentia maxime essentialiter. et tamen ibi notitia incomple-
 ta unius rei non continet notitiam incompleta alterius
 rei. et heretia quilibet in se experit. quia quatuordecim pre-
 cetera cognoscat aliquam rem nunquam cogitabit cogi-
 tatione simplici et propria de alia re. quia nunquam
 per se apprehendit nec per sensum nec per intellectum. sic si
 aliquis intuitivum videret substantiam. nunquam per se disti-
 cte cognosceret aliquid accidentis in particulari. Si
 dicitur quod si subiectum cognosceret secundum omne suum esse quod
 tunc cognosceret omnes passiones. puta si cognos-
 ceret secundum esse secundum quod est subiectum istius passionis co-

Prima conclusio.

gnosceret ista passio. et sic de alijs. Similit si cognosceret causa sub rōne cāe etiā cognosceret effectus. Primus istoz nihil valet. qz qro de illis rōnibz aut dicūt aliqd a pre rei. aut nihil. si nihil. q sine illis pōt subiectū distincte et pfecte cognosci. si aliqd. aut ergo dicūt qddis ratē rei. aut pre qdditatis. aut aliqd sibi accidērale. Si pmo mō habet ppositū. qz tota qd ditas rei pōt cognosci sine notitia cuiuscunqz passionis. Si scdo mō dicat illa esse vel rōnes erūt quedā passiones illi rei. et p pns dicere. qz si cognosceret fm oia sua esse. vel oēs suas rōnes. est dicere. qz si cognosceret subiectuz cuz suis passionibz cognosceretur passioēs. Silt cognoscere aliqd inquātū est subiectū passioēs necrio p̄supponit notitiā passioēs. q sic cognoscere subiectuz nō est cā notitiē passioēs. s̄ magis effectus. Et isto p̄t. qz idē subiectū sub eadē rōe a parte subiecti. q rō debet p̄supponi passioni. pōt esse subiectū diuersarū passionuz sicut idē sub eadē rōe a pre subiecti pōt eē subiectū diuersoz accidētū. Quis pp̄ diuersitatē accidētū psequātur diuerse denoiatiōes. s̄ illa sic denoiantia magis habebūt rōes passionuz q̄ subiectoz. Verbi grā. sub eadē rōe a parte subiecti est irigidabile et calefactibile. ita qz istis rōnibz q̄ sunt calefactibile et infrigidabile nulla distinctio p̄supponit a pre subiecti. et sic declaratū est in alia q̄stione calefactibile et infrigidabile et hmoi cuz p̄dicētur necrio de eodē. et p pns pmo mō vel scdo mō dicēdi p̄le. et nō pmo modo: s̄ scdo mō. oqz sint passioēs. et ita est de mobili. de quāto. et oibus hmoi res p̄spectu substatie. qz ille rōes sunt pp̄ q̄s multū ponūt qz de eodē subiecto sub alia et alia rōe sunt distincte scie illi subiecti. sicut de corpore inquātū est mobile est scia naturalis. de corpore inquātū est quātuz est mathe. qz iste rōes scz esse mobile. et esse q̄ruz sunt passiones corporeis. Et ex isto sequit. qz ppter distinctionē passionuz sine oi distinctioe a pre subiecti p̄nt esse distincte scie de eodē subiecto. et p pns scia illa depēdet eq̄lit a passioe sic a subiecto. et ita p̄tinet virtualit̄ modo suo in passione sic in subiecto suo. et ita subiectū nō pmo cōtinet sciam qz depēdet in p̄tincdo a passioe. Scdz nō valet. qz cognoscere cāz sub rōe cause p̄supponit notitiā illi rei q̄ est effectus. qz hz eos cā in q̄ruz cā dicit respectū. s̄ respectus p̄supponit notitiā taz fundamētū q̄ imini. q̄ illa notitia nō est cā notitiē effectus. s̄ magis ecōuerso. Silt sicut. q̄ cognoscit cām sub rōne cāe cognoscit effectū. ita q̄ cognoscit effectū sub rōne effectus cognoscit cām. q̄ pp̄ hoc nō pl̄ p̄tinet virtualit̄ notitiā cāe notitiā effectus q̄ ecōuerso. Silt q̄libz

res hz tales rōnes respectu oim rerū: qz nō est aliq̄ res ad quā nō habeat certū excessus i p̄fectione: ita qz excedat vel excedat. et p pns nō pōt cognosci sub talibz eē nisi oia cognoscāt. et ita q̄libet res notitiā ois virtualit̄ p̄tinet. Si dicat sic aliq̄ dicūt: qz cognitionē p̄p̄tatis p̄tineri virtualit̄ i aliquo pōt intelligi tripliciter. vel tñ sic i cā efficiēte: vel sic i obiecto representate: vel sic in subiecto immediate cōtinentē talē passionē q̄ de illo subiecto necrio dicit. Illud qd cōtinet duobz modis p̄mis virtualit̄ i aliquo nō p̄tinet necrio ad sciaz de illo: s̄ illud qd p̄tinet tertio mō. S̄ istud nō v̄ esse ad p̄positū: qz tūc subiectū p̄tinet virtualit̄ notitiā passioēs nō ē aliud q̄ subiectū p̄tinet virtualit̄ passioēs: s̄ subiectū pōt p̄tinet virtualit̄ passioēs quīs nō possit causare notitiā passioēs: q̄ r̄c. Scdo dico qz subiectū nō p̄tinet sp̄ virtualit̄ passioēs: qz frequēt passioēs sūt qdā p̄tinet respectu fm aliquos: vel cōnotatiui hz alios. et imponāt aliq̄ nō cōtinet virtualit̄ sub subiecto. Tertio dico. qz etiā nō sp̄ notitiā distincta subiecti et notitiā distincta passionis immediate cōtinet virtualit̄ notitiā illi p̄p̄tis immediate: qz hz istū doctore ista ē imediata: calor ē calefactus. Nec q̄renda ē alia cā q̄re calor ē calefactus nisi qz calor est calor. et tñ pōt cognosci subiectū distincte. et silt passio distincte: et n̄ ista p̄p̄ calor ē calefactus: q̄ r̄c. Assūptū p̄t p̄. qz si aliq̄s videret calozē intuitue p̄tellectū: et cognosceret distincte qz sol calefaceret ista inferiora. si nūq̄ cognosceret p̄ experiētiā qz calor. p̄duceret calozē: qz nullū calefactibile eēt sibi appropinquatū talis nō pl̄ cognosceret euidēter qz calor ē calefactus: qz qz albedo ē p̄ductiua albedinis. Et ita notitiā distincta subiecti et passioēs nō sufficiūt ad notitiā talis p̄p̄tis imediate. Ideo dico qz ad notitiā talis veritatū frequēter req̄rit notitiā intuitiā mediāte q̄ accipit notitiā euidēs p̄p̄tis cōtingēt. sine q̄ notitiā euidēs tal v̄lis et necrie b̄i nō pōt sic declaratū ē super. Eodē mō ē de boie et risibili: qz si nūq̄ aliq̄s p̄ experiētiā cognosceret boiem ridere: nesciret vtrū hō esset risibilis an nō Circa quartū dico: qz nō ē de rōne subiecti cōtinet virtualit̄ passioēs sicut declaratū ē. nec etiā qz ab ip̄o denominet et p̄tinet scia: qz subiectū p̄t eē idē simplicit̄: idē re et rōne: et tñ scie eē distincte pp̄ distinctioēs nē passionū. nec ē de rōne subiecti qz a subiecto scia habeat suā dignitatē. qz subiecto existēte eodē. pp̄ maiorē nobilitatē vni passionis q̄ alteri pōt vna scia eē nobilior q̄ alia: sicut scia etiā q̄ scio qz ois hō ē beatificabilis ē nobilior illa q̄ scio qz ois hō ē risibilis. et tñ subiectū est

Secunda conclusio

Tertia conclusio

Quarta conclusio

idē. s̄ vna passio est nobilior alia. Similit̄ nobilior est scia qua scio q̄ aia intellectiva est br̄ficabilis. supposito q̄ h̄ sciret euidēter q̄ illa qua scio q̄ aia intellectiva est peccabilis. posito etiā q̄ bec eēt scita scia pp̄ie dicta. Nec de rōe subiecti est q̄ sit primū qd̄ occurrit intellectu i illa scia 7 alia sub rōe ei⁹. qz aliqñ 7 p̄us p̄mitate generatiōis: 7 p̄us p̄mitate p̄fectōis occurrit passio q̄ subiectū. qz aliqñ passiōes 7 sunt notiores. 7 sunt p̄fectiores. Uerbi gratia passiōes ip̄ortātes accit̄ia sunt notiores ip̄is subiectis. 7 fere vlt̄. actus 7 op̄atōes ex quib⁹ sumūtur passiōes sunt notiores q̄ subiecta. Si milit̄ forma q̄ ip̄ortat p̄ passiōē materie est p̄fectior ip̄a materia. Et ex h̄ sequit̄ q̄ nō est de rōe subiecti q̄ sit primū mouēs. nec q̄ sit p̄mā rō mouēdi intellectu ad oēm notitiā ad quaz inclināt talis habit⁹. Nec est de rōne subiecti q̄ ei⁹ notitiā p̄ncipalr̄ intēdat in scia. qz p̄ncipalr̄ intēdit notitiā toti⁹ pp̄ōis. S̄lt̄ aliqñ subiectū eā p̄fecte p̄cognoscit. sic luna nō p̄fecti⁹ cognoscit qz scit q̄ eclipsat. s̄ aliqd̄ aliud cognoscit de ea qd̄ p̄us n̄ cognoscebat. 3do dico q̄ de rōne subiecti scie nō est aliud nisi q̄ subiectat respectu p̄dicati in pp̄ōe scita scia p̄rie dicta. ita q̄ vlt̄ idē 7 sub eadē rōe est subiectū scie 7 subiectū p̄clionis scite. Doc̄ d̄claratur. qz aut subiectū scie 7 subiectū conclionis sūt idē simplr̄. 7 habet p̄positū. aut nō sūt idē sed h̄ est impossibilē. qz impossibilē est sciam h̄ri sine notitiā subiecti illi⁹ scie. s̄ scia p̄t h̄ri sine notitiā cuiuscūqz qd̄ nō est aliq̄ p̄missaruz. nec p̄clusio. nec subiectū p̄clionis. nec p̄dicatū. nec mediū. ḡ relinquit q̄ sit subiectū cōclusionis.

Cōfirmat. qz oē subiectū alicui⁹ scie aliqd̄ in cōplexū est. s̄ p̄ter subiectū cōclionis 7 p̄dicatū nullū est incōplexū nisi mediū. 7 nō ē p̄dicatū cōclionis nec mediū. ḡ 7 c̄. Si dicat q̄ ista rō nō p̄cedit nisi de scia vni⁹ p̄clionis habita p̄ vna d̄mōstrationē. nūc autē q̄rit de subiecto scie p̄ quā sciūtur multe cōclusiones. 3sta instātia nō valet. qz qñ sunt distictē scie p̄iales. sic subiectū cuiuslibet scie p̄ialis se habz ad quā libet sciam p̄ialē. ita 7 subiectū toti⁹ scie iclu d̄ētis oēs illas scias p̄iales: siue formalr̄: siue equalent̄. si sit vni⁹ se habet ad totā illā sciam ḡ sic subiectū scie p̄ialis 7 subiectū p̄clusiōis sunt simplr̄ idēz. ita subiectū toti⁹ scie 7 subiectū oīm p̄clusiōnū erūt simplr̄ idē. P̄terea s̄m eos subiectū est illud de quo considerātur p̄prietates 7 passiōes. s̄ tale est sp̄ subiectuz p̄clionis vel cōclionū. ḡ de rōne subiecti est q̄ sit subiectū cōclusiōis vel p̄clusiōnū. P̄terea illa est p̄ma ratio subiecti. q̄ posita oī alio circūscripto aliqd̄ p̄t esse subiectū. 7 qua nō po

sita quocūqz alio posito nō p̄t eē subiectuz: s̄ hoc solo posito q̄ aliqd̄ sit subiectū cōclusiōis scite scia p̄p̄e dicta vlt̄ cōclusiōnū. oīm alio circūscripto. puta q̄ nō cōtineat virtualr̄: 7 sic d̄ alijs cōditionib⁹ vere erit subiectuz: qz ista scia vere habebit aliqd̄ subiectū. 7 certū ē q̄ nullū p̄t dari nisi subiectū cōclusiōis. S̄lt̄. q̄cūqz alia p̄ditōe posita: si nō sit subiectū i p̄clusiōe nō p̄t eē subiectū in scia. Eodēz mō dico: qz rō subiecti vel est ip̄m subiectū cōclusiōis: et tūc rō subiecti 7 subiectū sūt simplr̄ idē. vlt̄ est ps subiecti. Hoc p̄z. qz impossibilē est h̄ie sciam ignorata rōne subiecti: s̄ scia p̄t h̄ri ignorato illo qd̄ nō ē aliqd̄ cōplexū i d̄mōstrationē: nec termin⁹: nec ps termini illi⁹ d̄mōstrationis: ḡ op̄z qz rō subiecti vel sit cōplexū aliqd̄ vlt̄ incōplexū. vlt̄ ps icōplexi: 7 nō p̄t eē cōplexū nec mediū nec p̄dicatū. ḡ ē subiectū vlt̄ ps subiecti

Cōfirmat. qz sicut rō cognoscēdi se h̄z ad cōgnitionē: ita aliquo mō rō subiecti se h̄z ad sciētiā: s̄ ad cōgnitionē semp̄ p̄currit rō cognoscēdi: ḡ eodē mō ad sciam sp̄ cōcurrit rō subiecti: ḡ ignorata vlt̄ nō exp̄sa rōne subiecti: nō p̄t h̄ri scia. Si dicat q̄ qñ scit ista cōclusio. oīs hō ē susceptibil⁹ discipline. ibi rō subiecti ē aia intellectiva: qz p̄ eā cōpetit homini h̄ passio: 7 tñ aia intellectiva ibi nō est subiectū nec ps subiecti. Hoc nō valet: qz rō subiecti h̄z qz mō loq̄mur distinguit: 7 a p̄dicato 7 a mediō. Et iō qz aia ē illud p̄ qd̄ p̄uenit h̄ passio homini: erit mediū d̄mōstrādi illā passiōē de homine. 7 nō rō subiecti h̄z qz loq̄mur de rōe subiecti. S̄z p̄dicta occurrūt aliq̄ obiectiōes.

Prima: qz v̄ q̄ notitiā subiecti p̄tineat virtuz alif̄ notitiā passiōis: qz sicut aliq̄ se h̄nt in entitate ita se i cognoscibilitate h̄nt: s̄ subiectū ē cā entitatis passiōis. ḡ notitiā subiecti est cā notitiē passiōis. P̄terea p̄ diffinitionē subiecti sciunt̄ oēs p̄p̄etates 7 passiōes ipsi⁹. h̄z cōmē. i. de aia. 7. iiii. pbi. Uñ d̄ic. iiii. pbi. cōmēto xxxi. Diffinitio q̄ dat qd̄ d̄itatē loco d̄z h̄ie tria quoz vni⁹ est vt̄ dissoluāt q̄stōes accidētis i eo. Sc̄do veroy p̄ illā appareat cā eē rerū existentiū in eo p̄ sensum. s̄ cā oīm accidētū sensibiliū in eo. Diffinitōes em̄ cōplete. nate sūt reddere cām oīs accidētū existentiū i re. Et ista aucto. p̄z: qz qñ aliqd̄ cognoscit̄ distincte 7 diffinitiuē: p̄t cognosci virtute illi⁹ notitiē omē accidēs illi⁹. 7 p̄ p̄ns multosortū oēs passiōes. P̄terea. notitiā p̄ncipioz cōtinet virtualr̄ notitiā p̄clusiōis. s̄lt̄ notitiā inferioris p̄tinet notitiā superioris: ḡ nō est in cōueniēs vna notitiā p̄tinere aliā. P̄terea notitiā similitudinis sicut statue cāt notitiā illi⁹ cui⁹ est similitudo. Sc̄d̄z dubiū: qz v̄ q̄ notitiā cārū

R
Primū dubiū.

Secundū.

Prologi

Primi sententiarum

Tertiu.

est sufficiens ad causandū notitiā effect? ut velle pbs pmo phisicor: et alijs locis. Tertiu dubiu ē: q: n v: q: idē sit subiectū scie et subiectū pclusionis. q: cuiuslibet scie sic metba. et natural pbie ē vnu pmi subiectū: et tñ nō est vnu subiectū pclusionis: s: sunt multa subiecta multarū pclusionū. Prætea sic se bz obiectū ad potētiā ita subiectū ad sciam: s: obiectū pmi potētie ē aliqd cōe ad oia alia obiecta: ergo subiectū pmi scie ē aliqd cōe ad omnia alia.

Quartū. Quintum.

Ad primū.

Prætea comē. in. metba. sic vna scia pside rat de oib? reb? attributis sanitati. s. medicia ita vna scia bz pside rat de oib? reb? attributis entis: q: v: q: ens ē pmi subiectū oim pclusionū. Quartū dubiu est: qd ē subiectū illi? habitus quo sciūt pncipia et pclusio. Quintū dubiu est: quō de eodē sub eadē rōne pnt eē disticte scie. Ad pmi istoz dico: q: posito q: subiectū cōtineret virtuali passionē. ad huc notitia subiecti nō cōtineret virtuali notitiā passionis. Et qñ dicitur: sic aliqd se bz ad entitatē et c. Dico q: quartū ad aliqd est sile et qñ ad aliqd nō. Quartū em ad hē sile: q: sic entitas vni? est nobilior entitate alteri?: ita cognoscibilitas vni? ē nobilior cognoscibilitate alteri?: et notitia vni? nobilior notitia alteri?. Quartū autē ad cālitatē nō ē sic. q: si ita eēt: tūc sic notitia effect? saltē cōplexa pōt eē cā notitie cōplexæ ipsi? cāe: ita ipse effect? posset eē cā ipsi? cāe qd falsū ē. Sicut sol ē cā virtuali vermīs et cā calor et tñ notitia incōplexa sol nō ē cā notitie incōplexæ vermīs et caloris. Et iō nō obstāte q: entitas vni? eēt cā entitatē alteri?. nō tñ oportet q: notitia eēt cā notitie. Ad aliud pōt dicitur: q: diffinitio ē cā oim? et c. q: in acq: dō cōplexā notitiā passionis v: passionū et accidētū subiecti alicui? cōcurrat diffinitio subiecti sic causa prialis: et hē ipa v: aliq: ps eius: q: aliqñ vna ps est rō demonstrādi aliq: passioēs de subiecto. aliqñ alia ps ē rō demonstrādi alias passiones de ipō. Sicut de hoīe p aiām rōnalē tāq: p mediū demonstrā: q: pōt discernere. syllogizare. peccare. et hōi. et de hoīe p corp? tāq: p mediū demonstrā: q: ē risibilis. alterabilis. et sic de alijs. Et sic apparet cā oim accidētū p diffinitionē: et hē v: se ipsa v: p aliquā sui partē. Nō tñ pnt talia sciri sine omni experientia: ita diffinitio subiecti nō ē cā total. Alr dicit q: comē. loquit de diffinitioē data p additamentū. qñ diffinitio solū pōt cōpetere loco. et illa si sit cōplexa bz expmēre illa p q: distiguit. v: pōt nobis innotescere eius distinctio ab alijs. et ita p diffinitionē ei? tāq: p cāz partialē sciūtur illa q: cōpetit sibi et soluitur qñtōēs difficiles circa naturā ipsi?: nō tñ p hē excludit notitia alio.

rū. Ad aliud. pcedo q: notitia vni? obiecti cōtinet notitiā alteri? obiecti. et hē ptingit p illationē. Sicut qñ pclusio inferit ex pmissis. Vel p cōpositionē: sicut qñ ex notitia termini vel terminorū cognoscit eundē aliq: ppō siue cōtingēs siue necēria. Vel p abstractionē: sic cognito aliquo singulari virtute illi? notitie p abstracti aliqd cōe et sic cognosci. et tñ sine omni notitia pccua cuiuslibet singularis nō pōt cognosci. Et iō notitia illi? singularis erit cā notitie illi? cōis. tñ notitia vni? singularis nūq: ē cā sufficiens cū intellectu notitie alterius rei singularis q: nō est cōis sibi. Ad aliud. q: qñ notitia similitudinis cā notitiā illi? cui? est similitudo. illa nō ē cā sufficiens cū intellectu: s: necēria requirit notitia habitualis illi? cui? ē similitudo. Tñ si aliq: videret statuā herculi: et nullā notitiā penit? haberet de hercule. nō pl? p hē cogitaret de hercule q: de achille: s: q: pū nouit herculē et remanet in eo notitia habitualis herculis. iō postea qñ videret similitudinē suā virtute illius notitie habituali herculis et ista? visiois siliis. ducit in actū rememorādi de hercule. et nō in notitiā pmi ipsi? herculis. Et iō dicitur ē pū: q: notitia vni? rei extra nō ducit sufficienter cū intellectu in notitiā pmi incōplexā alteri? rei in se. Et voco notitiā rei in se: qñ illa cognitōe nec aliq: pte ipsi? aliqd aliud ab illa re intelligit. Per quod excludit instantia p quā pbat q: cognosco papā quē nunq: vidi.

Et si q: ratur. q: est cā istoz dictoz. Dico q: natura rei. s: hoc cōstat nobis p experientia. oia em p dicta experimur in nobis. Ad scōz dubiu dico. q: notitia oim carū sil non sufficit ad causandū notitiā incōplexā ipsi? effect? pcurrit tñ notitie carū saltē sic cāe prialēs ad notitiā cōplexā de effectu. Et hē intelligit pbs q: loquit de notitia discursiua qñs solū ē iter cōplexa. Ad tertiu dico q: metba. et mathe. nō est vnu subiectū loquēdo de virtute sermonis s: quot sūt subiecta pclusionū tot sūt subiecta sciariū. Verūm iter illa subiecta pōt eē multiplex ordo: sicut aliqñ est ordo p dicationis. q: in illa scia demonstrā aliq: passioēs de cōi. aliqñ de inferiorib? suis. Pōt autē eē ordo pfectiois q: vnu est nobili? et aliud ignobili?. Pōt etiā eē ordo totalitatis. q: vnu vel importatū p vnu subiectū est totū: et aliud est pars essential vel integralis. Et frequēter pmi subiectū iter oia subiecta assignat pmi subiectū illi? toti? scie quod tñ hē varietatē nō est verū: q: sicut ipa scia nō est vna ita nec habet vnu subiectū. Inter tñ oia illa subiecta pōt est aliqd pmi pmitate aliq. Sicut in libro pbi. pmi subiectū pmitate p dicationis respectu aliquoz: et pmita

Ad scōm dubiu

Ad tertiu dubiu

te perfectōis respectu alioꝝ ⁊ p̄mitate tōtali
 respectu alioꝝ. s. respectu materie ⁊ forme: po
 nit a multis corpus naturale. Et tñ fm̄ rei p̄i
 ratē nō est subiectū toti⁹ libri p̄sicoꝝ: s̄ tñ il
 lius pris in qua demōstrāf passiones de ipso
 coꝝpe naturali ⁊ nō de ei⁹ cōtētis: nec de eius
 p̄tibus: nec de quocūq; alio. Voc p̄z qz idē po
 nit subiectū libri p̄bi. ⁊ totius philosophie na
 turalis. qz in libro p̄bi. determināf de illo i cōi
 ⁊ in alijs libris de ei⁹ cōtētis. S̄i r̄ idēz ponit
 subiectū libri p̄oz ⁊ toti⁹ logicę: qz in libro p̄o
 r̄i determināf de sillogismo in cōi. ⁊ in alijs li
 bris de ei⁹ p̄tētis: sicut i libro posteriorū ⁊ c. v̄l
 de ei⁹ partibus. sicut in libro p̄dicamētōꝝ et
 piar. Et tñ hoc nō obstāte: distinctoꝝ liboꝝū
 ponit ab eis distincta subiecta: ⁊ p̄ p̄is nō h̄z
 tñ vnū subiectū: s̄ multa subiecta fm̄ multi
 tudinē p̄clusionū h̄ntiū distincta subiecta. in
 ter q̄ tñ est vnū p̄mū vna p̄mitate p̄dicatiōis
 respectu diuersoꝝ. Et aliqñ vnū ē p̄mū vna p̄
 mitate. ⁊ aliud p̄mū p̄mitate alia. Et ista for
 te ē cā: q̄re aliq̄ posuerūt q̄ ens ē subiectū me
 t̄ba. ⁊ aliq̄ q̄ deus: qz inter oīa subiecta de⁹ est
 p̄mū p̄mitate p̄fectiōis: ⁊ ens p̄mū p̄mitate
 p̄dicatiōis. Et iō dico: q̄ sicut fm̄ oēs p̄bia
 naturalis est vna scia extēdēdo vnitate: ⁊ s̄i r̄
 mat̄ba. ⁊ tñ q̄libz istarū h̄z distinctas p̄tes ha
 bētes distincta subiecta ⁊ p̄ p̄is nō habēt tñ
 vnū subiectū: ita libri p̄bi. ⁊ geometria. ⁊ h̄mōi
 p̄tes p̄dicatarū sciarū habēt distinctas partes
 habētes distincta subiecta. inter q̄ tñ est ordo
 sicut declarātū est. Et ita nec libri p̄bi. nec li
 bri de aia est tñ vnū subiectū: s̄ sūt distincta
 subiecta distinctarū p̄tiū illarū: in q̄bus de di
 stinctis aliq̄ passionē ostēdūt. Et ita aliud ē
 subiectū illius pris in q̄ determināf de aia in
 cōi: ⁊ aliud in illa in q̄ determināf de aia sensu
 tiua. et aliud illi⁹ pris in q̄ determināf de aia
 intellectiua: ⁊ sic de alijs. Et h̄ p̄bat. qz talē
 ordinē habēt fm̄ sup̄ius ⁊ inferius aia ⁊ aia i
 tellectiua ⁊ aia sēsitua: qualē h̄nt corp⁹ ⁊ coz
 pus celeste. ⁊ ḡnabile ⁊ corruptibile. S̄i ista
 cozp⁹ ⁊ celeste cozp⁹. ⁊ cozp⁹ generabile ⁊ cor
 ruptibile ponit subiecta distincta distinctarū
 p̄tiū p̄bie naturalis: ḡ eodē mō aia ⁊ aia sē
 situa ⁊ aia intellectiua p̄nt ponit distincta sub
 iecta illarū partū illi⁹ scie in qua de eis deter
 minat. S̄i r̄. sicut aliud ē subiectū libri p̄dica
 mētōꝝ in quo determināf de incōplexis q̄ sūt
 p̄tes cōplexoꝝ. ⁊ aliud li. piar. in quo determi
 nat de cōplexis q̄ sūt p̄tes sillogismoꝝ. ⁊ aliud
 libri p̄oz i quo determināf de sillogismo i cōi
 cui⁹ p̄dicta sunt partes: ita dico eq̄ rōnabilit̄
 q̄ aliud est subiectū illi⁹ pris in qua determi
 nat de materia p̄ma. ⁊ aliud illi⁹ in qua deter

minat de cōposito. Ad aliud dico: q̄ non sic
 se h̄z subiectū ad sciam sicut obiectū ad potē
 tiā. qz obiectū ē illud qd̄ terminat actū potē
 tie. subiectū aut̄ nō ē illud qd̄ scit. nec termi
 nat actū scie nisi partialr̄: ⁊ iō nō est s̄ile. Ad
 aliud dico: q̄ cōmē. accipit ibi sciaz vnā large
 et subiectū p̄mū p̄ illo qd̄ est p̄mū inter omīa
 subiecta aliqua p̄mitate. ⁊ isto mō ens est sub
 iectū p̄mū met̄ba. qz est p̄mū iter oīa subiecta
 p̄mitate p̄dicatiōis. Et tñ cū hoc stat q̄ disti
 ctarū partū sint distincta subiecta. Et ita de
 virtute sermonis dictū cōmē. est falsū qñ dic
 q̄ ens est subiectū met̄ba. qz cū ens nō sit sub
 iectū omniū partū met̄ba. sed vn⁹ vel aliqua
 rū certarū partū nō pōt dici subiectū totius
 de virtute sermonis: tñ s̄z intentionē suā ens
 est subiectū met̄ba. qz p̄ istā p̄pōnē ens est sub
 iectū met̄ba. intelligit̄ istā p̄pōnē. inter omīa
 subiecta diuersarū partū met̄ba. ens est p̄mū
 p̄mitate p̄dicatiōis. Et tunc est s̄ile de. q. q̄ q̄ri
 tur: qd̄ est subiectū met̄ba. vel li. p̄dicamētōꝝ
 ⁊ de. q. qua q̄rere: q̄s est rex mundi: vel q̄s est
 rex toti⁹ xp̄ianitatis. qz sicut diuersa regna ha
 bēt diuersos reges: ⁊ nullus est rex toti⁹. et tñ
 aliqñ h̄z reges p̄nt habere ordinez inter se. qz
 scilicet vnus est potior alio vel ditior: ita nihil
 est subiectū toti⁹ met̄ba. s̄ diuersarū p̄tiū sunt
 diuersa subiecta. ⁊ tñ illa subiecta p̄nt h̄z or
 dinē inter se: sicut dictū est p̄us Ad quartū
 dubiū dico: q̄ ille habit⁹ q̄ est equalēter intel
 lect⁹ p̄ncipioꝝ ⁊ scia p̄clusionis. p̄ subiecto h̄z
 subiectū p̄clusionis. qz opz q̄ subiectū sit aliqd̄
 incōplexū. ⁊ p̄ter subiectū cōclusionis nō ē ali
 quod incōplexū nisi p̄dicatū vel mediū quoz
 neutriū ponit subiectū scie. S̄i r̄ dico: q̄ si sit
 possibile q̄ sit aliqd̄ habit⁹ vn⁹ respectu p̄nci
 pioꝝ ⁊ p̄clusionū habētū distincta subiecta. il
 lius habit⁹ nō est aliqd̄ vnū subiectū: s̄ habet
 multa subiecta. s. oīa illa q̄ sunt subiecta disti
 cta sciarū q̄b⁹ equaler̄ iste vn⁹ habit⁹. Ad
 vltimū dubiū p̄z p̄us: q̄ de eodē subiecto p̄p̄
 diuersitatē p̄dicatoꝝ p̄nt esse distincte scie.
 Et si dicat q̄ ens cōsiderat̄ in met̄ba. inq̄tū
 ens: ⁊ in alia scia inq̄tū subiectū aliquarū pas
 sionū determinatarū. ⁊ tñ hic nō sūt distincte
 passiones s̄ tñ distincti modi cōsiderādi: ḡ so
 lus modus cōsiderādi diuersus causat diuersi
 tate in scientijs. Respōdeo q̄ illud qd̄ con
 siderat̄ in met̄ba. ⁊ in alia scia de ente sunt di
 stincte passiōes: ita q̄ sunt distincte scie de il
 lo p̄pter distinctionē passionū. qz in met̄ba. de
 illo ostēdūtur passiōes entis: ⁊ hoc est cōside
 rare de illo inq̄tū est ens. in alia aut̄ scia cōsi
 derat̄ de illo speciales p̄p̄e passiones: ⁊ ita est
 diuersitas illarū sciarū habentū idē subiectū

Ad quartum du
bium.

Ad vltimū dubiū

Prologi

propter diuersas passiones ostensas. et ideo mo-
 dus diuersus considerandi nihil facit ad diuersi-
 tate scientie. Hoc patet quia aut ista diuersitas mo-
 di considerandi se tenet a parte obiecti: ita quod in ipso
 obiecto est aliqua diuersitas. aut se tenet a parte
 se a parte intellectus consideratis. Si primo modo cum a parte
 te obiecti non sit nisi vel incomplexum vel complexum
 opus quod sit aliud complexum vel incomplexum. si non potest
 esse variatio incomplexum nisi sequat variatio com-
 plexum. ergo opus quod sit ibi aliud et aliud complexum: vel
 erit alia conclusio vel alia premissa. Si sit alia
 premissa adhuc erit eadem scientia. quia declaratum est per
 diuersa principia. Si autem sit alia conclusio: habe-
 tur propositum. quia cum subiectum sit idem opus quod passio
 sit alia: si sit conclusio distincta. Si dicitur secundo modo
 hoc non potest esse nisi propter variationem actus intel-
 ligendi. Sed non videtur possibile quod respectu eiusdem
 conclusionis simpliciter possint esse actus sciendi di-
 stincti specie. et ita non est propter dictum quod diuersus
 modus considerandi causat diuersitatem scientiarum
 et quod idem modus considerandi causat identitatem
 scientiarum: sed semper distinctio scientiarum requirit disti-
 ctionem subiectorum vel predicatorum. Et hoc patet per
 illos sic loquentes. quia dicunt quod naturalis philo-
 sophia considerat aliquid in se mobile. et metha-
 physica considerat idem in se immobile. Sed hoc non est possibili-
 le nisi quia considerat de aliquo quod est mobile. et
 quod est ens et sic de aliis. et manifestum est quod ista
 sunt distincta predicata. Hoc etiam confirmat. quod
 semper scientia est respectu alicuius complexum: ergo ista
 do precise in subiecto eodem non habebit distinctio
 scientie. Et hoc est quod dicitur communi. expressum primo di-
 cta communi. xvij. ubi declarat quomodo metha. et sci-
 entia naturalis diuersas passiones considerant
 et per illa distinguuntur: sicut patet in philosophia. Et ideo
 dico vltimum quod de eodem subiecto non possunt esse plures
 scientie propter dictum nisi propter diuersitatem passionum

Ad rationes premissas opinionis. Ad primum cum dicitur: quod
 subiectum primum continet propositiones immediatas:
 quia subiectum earum continet predicatum. Dico sicut
 probatum est prius quod nec subiectum continet primo
 predicatum. nec notitia subiecti continet primo no-
 titiam predicati. sed quod ipse exponit primo continere
 quia ad ista habenda requiruntur distincte rationes
 cognoscendi secundum istum doctorem. Si autem aliquis predi-
 catum perfectius est quam subiectum: sicut declaratum est
 ideo et cetera. Dico etiam sicut declaratum est quod non semper
 continent virtualiter notitiam principij immedia-
 ti. quia declaratum est prius quod aliqua principia im-
 mediata non cognoscuntur ex terminis cognitis.

Ad secundum: quod subiectum non est causa adeg-
 ta totius habitus: sed ipsa notitia subiecti se
 habet ad habitum sicut causa partialis ad effe-
 ctum: quia respectu principiorum per se notorum noti-

Resolutio aucto-
 ris.

Ad primum prime
 opinionis.

Ad secundum.

Primi sententiarum

tia subiecti et notitia predicati sunt due cause
 partiales quarum neutra sufficit sine alia. Et
 si dicitur: quod iste due cause non sunt accidentiter
 ordinate essentialiter. et per prius in virtuas
 liter continet aliam. Respondeo secundum principia istius
 doctoris quod in hac parte reputo vera: quod respec-
 tu alicuius effectus possunt concurrere due
 cause partiales quarum neutra recipit virtutem
 ab alia. et per prius neutra continet in alia virtu-
 aliter: nec mouet ab alia: sicut ipse predicat de
 intellectu et obiecto respectu intellectionis.
 Ita dico in proposito: quod notitia subiecti et predi-
 cati sunt due cause partiales: et tamen neutra con-
 tinetur virtualiter in alia: sed utraque continet ro-
 nem propriam: et ideo subiectum non primo virtuali-
 ter continet: quia ita dependet in continendo a predi-
 cato sicut e converso. et aliquis plus dependet sub-
 iectum a predicato in continendo quam e converso: eo
 quod predicatum aliquando perfectius continet. Tamen
 intelligendum est quod in istis scientiis naturaliter inueni-
 tis proprie loquendo nec subiectus nec predicatum
 continet sed notitie ipsorum. Et hoc secundum opinionem
 quod ponit quod vltima non habet nisi esse obiectum.

Ad tertium dico quod in essentialiter ordina-
 tis contingit stare ad aliquod primum: sed non
 opus quod semper sit consilis ordo illius primum ad secundum.
 qualis est secundum ad tertium vel tertium ad quartum
 Verbi gratia. obiectum intellectus et intellectus
 et volitio aliquo modo aliquo ordine habet: et tamen
 ponendo quod obiectum sit primum: tunc non est co-
 similis ordo obiecti ad intellectionem: et intel-
 lectionis ad volitionem: quia volitio non potest esse sine
 intellectione: et causatur ab ea. Non sic autem sp-
 intellectio ab obiecto. quia abstractiua intelle-
 ctio potest esse sine obiecto. Si autem aliquis amor est p-
 fectior quam cognitio: et tamen cognitio est imperfectior
 obiecto. Si ista habet aliquo ordine essentiali.
 compositus. forma. et materia. nam materia
 est prius natura quam forma: et forma est prior natu-
 ra quam compositum: et tamen forma est causa compositi:
 et materia non est causa forme. Si ista ordina-
 tur. materia. forma. et accidentis forme: et forma
 est perfectior et causa accidentis sui. et tamen ma-
 teria nec est perfectior: nec causa forme. Et ita
 patet quod non est semper consimilis ordo primi ad
 secundum et secundum ad tertium. Et ideo quibus notitia
 principiorum contineat virtualiter notitiam conclusi-
 onis: tamen non oportet quod semper eodem modo
 notitia terminorum contineat virtualiter primo
 notitiam principiorum: nec quod notitia vni terminorum
 contineat notitiam alterius termini: quibus aliquid
 alia prioritate sit prior eo. Similiter non omnis
 ordo est ordo causalitatis: et maxime causalitatis
 effectiue. nam genera et species ordinantur et non
 secundum ordinem causalitatis effectiue. Et ideo potest

Ad tertium.

concedi: q̄ subiectum est primum inter omnia cognoscibilia aliqua primitate: non tamē primitate causalitatis. et ideo non oportet q̄ cōtineat virtualiter predicatur. Similiter q̄ accipitur: q̄ principium si sit propositio immediata cognoscit ex terminis. dictum est prius: q̄ nō omne principium primum vel propositio immediata est per se nota. Similiter quando accipitur terminus predicatus cognoscit ex rōne subiecti: falsum est. Et q̄ dicit q̄ subiectū casdit in diffinitione predicati cōcedat: cōiter accipiendo diffinitionē ad quid rei et q̄d nois. Sed diffinitio nō tm̄ dependet ab vna parte s̄ etiā ab alia. q̄ ad notitiā predicati nō tm̄ debet sufficere subiectū quod nō est nisi pars diffinitionis: sed pōt requiri alia pars. et ita notitiā subiecti nō est sufficiens. **Hijis visis respōdendū est ad. q. Circa quā. Primo p̄mittēda sunt aliqua necēria ad propositus. Secundo ad formā. q. Circa primum p̄mitto de subiecto q̄d accipit dupliciter. vel prout se tenet a parte obiecti: et de illo subiecto dictū ē p̄us. Et sic querit. q. Vel accipitur pro illo quod in formatur. ipsa scientia et sic est aīa: sed de hoc non intelligitur. q. Secundo dico: q̄ subiectū p̄mo modo dictū pōt accipi duplicif. vel pro isto quod supponit in cōclusionē: vel pro illo p̄ quo supponitur: tunc accipit subiectus improprie. Nā nō semp̄ est idē quod supponit et pro quo supponit. Hoc p̄. Nā in ista p̄positiōe. oīs homo est risibilis. illud quod supponit est aliquod cōe ad omēs homines: siue sit conceptus siue nō. Sed illud p̄ quo supponit est aliquod singulare: q̄ per istā nō plus denotatur nisi q̄ omne singulare contentū sub homine pōt ridere: et nō denotat q̄ aliquod cōe pōt ridere. Sif̄ in ista. omne ens est creatū v̄l increatū. illud quod supponit est aliquod cōe deo et creature: siue sit in voce siue in cōceptu nō curo mō. et tm̄ illud nō supponit nisi pro alio quo ente singulari. Unde sciendū q̄ aliq̄n idē est q̄d supponit: et p̄ quo supponit: sicut i ista. ens est vniocū deo et creature: idē ē. Et isto sequit̄ tertiu q̄ dīa est inter subiectū scie: et obiectū scie. Quia subiectū sciētie est subiectus cōclusionis. Sed obiectū sciētie est illud q̄d scit et terminat actū sciēdi. h̄mōi aut̄ est ip̄a cōclusio scita. Et ita subiectū est pars obiecti et si sit obiectum non est nisi obiectū partiale. **Quarto dico: q̄ deus et v̄l omne ens reale pōt intelligi vel in se: ita q̄ nihil aliud terminat actum intelligendū: sicut nihil aliud q̄ albedo terminat actum videndū: et isto mō non est possibile nobis intelligere deum pro statu isto: quia nunq̄ pro statu isto pōt intelligi de****

a nobis ita i particulari: sicut bec albedo pōt videri. Vel pōt deus intelligi in aliquo alio: puta conceptu. vel s̄m aliam opinionē pōt intelligi aliqua cognitiōe cōi sibi et alijs. vel s̄m se totā vel s̄m suas partes. Et tunc si debeat intelligi oportet q̄ ille cōceptus sibi sit p̄prius et respectu dei nō pōt esse nisi compositus. Et isto modo intelligim̄ deum pro statu isto. nō em̄ intelligimus nisi totum istud ens primum et summū et infinitum vel aliquod tale. Et ita hic est aliquid quod terminat actū intelligēdi p̄ter deū in se: et illud non est realiter deus. Quis veraciter predicat de deo: quia tunc nō supponeret pro se sed pro deo. **Secundū op̄monē que ponit q̄ conceptus seu intentio p̄dicabilis de re pro re est realiter ipsa intellectio: potest dici sicut prius tactus est: q̄ deus non potest intelligi quin aliquid aliud intelligatur. vel tota intellectio vel partibus. Et tunc aliquid potest a nobis intelligi duplicif vel q̄ ipsum solum aliqua intellectio intel ligatur. vel saltem intellectio equivalenti tali intellectio respectu illius solius. Et sic deus non potest intelligi a nobis de communi lege. Vel q̄ intelligatur aliqua intellectio ne communi tam s̄ se q̄ s̄m partes suas que nec sit propria simpliciter taz s̄m se q̄ s̄m partes suas: nec per equivalentiā. Et sic deus intelligitur a nobis tam intellectio simplici q̄ composita s̄z istū modū ponendi. **Quinto distingo de scientia: que aliquādo est vna v̄nitate numerali: aliq̄n nō. Et si nō: b̄ cōrigit̄ dupl̄: vel q̄ est respectu diuersarū cōclusionū habētū idē subiectū. Verbi gr̄a. Si ē suscepiibile discipline. ēē peccabile. ēē risibile et sic de alijs ostēdat̄ de boīe. Vel ē respectu diuersarū cōclusionū nō habētū idē subiectū: sicut si aliq̄ passiōes ostēdat̄ de aīali: et aliq̄ de boīe et aliq̄ de alino. **Sexto distingo de theologia n̄a possibili p̄ statu isto: et de theologia possibili nobis p̄ diuinā potētiā i intellectu viatorū. Et illa potest accipi dupliciter: vel q̄ sit tota liter respectu eorūdem respectu quorum est theologia nostra: vel q̄ sit veritatum in quibus ipse deus i se subicitur vel predicatur et c. vel cognitio simplex propria deo. Et predicis et dictis in p̄iori. q. respondeo ad formā. q. et dico. **Primo: q̄ accipiendo subiectus pro illo quod supponit: q̄ deus sub ratiōe dei caris non est subiectus theologie nostre. Hoc patet: quia subiectum isto modo dictum est terminus conclusionis: sed deus non est terminus conclusionis: quia illud est terminus conclusionis: quod immediate terminat actum intelligendū vel est actus intelligendū.********

2
De illo q̄stionis

35

7
Responso ad questionē istā.

Prima cōclusio.

Z
Secunda conclusio

sed deus in se non immediate terminat actus intelligendi: sed mediante aliquo conceptu sibi proprio nec est conceptus. Et ille conceptus non deus erit subiectum theologie nostre. Secundo dico quod accipiendo subiectum pro illo pro quo supponitur. sic respectu alicuius personis deus sub ratione deitatis est subiectum. et respectu alicuius personis patris vel filii vel spiritus sanctus. et respectu alicuius alterius creatura. Hoc patet quod in aliquibus veritatibus terminatio primo supponitur pro ipso deo in se. sicut in ista deus creatus deus est pater et filius et spiritus sanctus. et sic de aliis. In aliis quibus veritatibus terminatio primo supponitur pro patre. sicut in istis. pater generat. pater constituit ex patre nitatem. et sic de filio et spiritu sancto et creatura. Et illud pro quo supponitur est subiectum isto modo dictum: proprie loquendo. Et istis sequitur quod diuersarum partium theologie sunt diuersa subiecta. et quod theologie non est unum subiectum. et hoc intelligo tam de scientia proprie dicta. quam de fide. quam de habitu apostolice prebendite. quod theologia perfecta secundum perfectionem theologie nobis possibile in via continet omnes habitus supradictos. Tertio dico quod theologia beatorum si sit respectu eorum deus complexus respectu quorum est theologia nostra. sic dico proportionabiliter eodem modo et de subiecto illius theologie. et subiecto theologie nostre. Sed illa theologie eorum que est respectu aliquarum veritatum in quibus ipse deus in se subiectus quod in se intelligitur et non tamen in aliquo conceptu. in illis pro deus sub ratione deitatis esse subiectum utroque modo. quod et supponitur et pro ipso supponitur. Supponitur enim pro seipso. Respectu autem aliquarum veritatum ipse pater in se erit subiectum. et sic de aliis. Et eodem modo dico de intellectu abstractiue cognoscente diuinam essentiam et personas in se. Si autem teneatur opinio que ponit quod predicabilia sunt intellectus aie. que sunt realiter ipse cognoscentes intellectus. tunc deus nec in theologia beatorum nec in theologia nostra erit subiectus tanquam illud quod supponitur. sed in theologia beatorum respectu veritatum aliquarum erit cognitio simplex propria deo solo subiectum. et respectu aliquarum cognitio non simplex sed composita vel composita posita ex compositis. tamen propria deo. Et ista supradicta non tamen intelligo de theologia necrorum. sed etiam de theologia contingenti. quod non aliter accipiendum est subiectum in theologia necrorum et theologia contingenti. quod subiectum propositiois scire. siue scientia proprie et scientie siue non scientie erit subiectum scientie: quod est respectu talis propositionis. et hoc siue predicatum sit primo notum de illo siue de alio. nihil refert. Et isto sequitur quod subiectum veritatum contingenti non est ipse illud cui predicatum primo uest. sed illud quod est subiectum in illa propositione. siue sibi primo in se in se. Et si illud cui primo in se sit aliud. tunc illarum veritatum erunt distincta subiecta. Per predicata prout aliquo modo significari fere omnes opiniones de sub-

BB
Tertia conclusio.

BB
E concordat omnes opiniones.

iecto theologie. licet forte non ad intentiones pronuntium eas. Nam opinio quod deus sub ratione deitatis est subiectum theologie. potest verificari. intelligendo subiectum illud pro quo supponitur. et quod est proprium aliqua proprietate. Nam in omnia pro quo subiecta propositionum theologicarum prout supponere ipse deus habet aliquam proprietatem. Respectu creaturarum est primum proprietate nature et causalitatis. Respectu etiam personarum est aliquo modo prout. sicut post dicitur. Non tamen est sic primum subiectum notitia eius in intellectu creato quod pertinet virtualiter notitia omnium veritatum. nec est subiectum primum cuiuslibet personis theologie. quod non illi personis in qua predicatur passiones. vel predicata de patre vel filio. vel spiritu sancto. vel de creatura. Et huius ratio est. quod illud est primum subiectum alicuius notitie cui primo prout predicatum. et est subiectum in illa propositione nota. sed hic. pater generat. predicatum primo prout patris et est subiectum. Et est primum subiectum. et ita de aliis. Potest etiam verificari aliquo modo opinio ponens christum esse subiectum theologie. quod est primum in omnia subiecta aliqua proprietate. prout enim diuinam naturam et creaturam. Et quod continet diuinam naturam aliquam unitatem habet cum omnibus personis diuinis. Et quod pertinet creaturam naturam aliquam unitatem habet cum creaturis. et ita valde improprie potest dici primum subiectum. Sicut potest dici vel poni. quod res et signa sunt subiecta theologie. quod in theologia definitur et de rebus et de signis. et aliquid res sunt subiecta pura deus et creatura. et aliquid signa sunt subiecta sicut sacramenta tamen noue quam veteris legis. Non tamen omnes res nec omnia signa sunt subiecta theologie. nec nostre nec beatorum. Sed illa opinio de rationibus pura quod deus est subiectum theologie. sub ratione glorificationis videtur omnino irrationabilis. quod omnia talia sunt quedam predicata attributa subiecto. Unde ista est propositio theologica. deus est glorificator. deus est redemptor. deus est reparator. et sic de aliis. et ita talia non sunt ratio subiecti. sed predicata attributa ipsi subiecto. Sed tunc est dubium de quibus est theologia. an scilicet sit de omnibus. vel de aliquibus. et aliquibus non. Ad hoc potest dici. quod theologia potest accipi dupliciter. Vel pro habitu qui est nobis necessarius pro statu isto ad vitam eternam consequendam. Et isto modo loquitur Augustinus. xiiij. de tri. ca. i. Non videtur quicquid sciri ab homine potest. aliter accipitur theologia. pro omni habitu simpliciter theologico. siue sit nobis necessarius pro statu isto et inuestigandus siue non. Secundo modo dico quod theologia est de omnibus incomplexis. sed non de omnibus complexis. Primum patet. quia non est aliquod incomplexum de quo non predicatur aliqua passio theologie. sed de omnibus illis de quo predicatur passio theologie. potest theologia passionem predicare. ergo de omni tali potest considerare. Assumptum patet. quia ille

Scoti,

Et bonaniti

Et magistri sententiarum.

Et Dubitatur

Respondetur

Primo

passiones. creabile. amicabile. perpetabile.
 & sepabile. ab omni alio absoluto: factibile sine
 omni causa extrinseca: sunt passiones theologie
 & multe alie: & iste passiones vlt oes vlt multe de
 omni incompleto predicant: et in nulla alia scia ostē-
 ditur nec considerant: sicut in theo. considerat.
 Vnde sicut merba. q̄ considerat de ente pot ostē-
 dere oes passiones entis de quolibet contento.
 Et q̄ntu ad tales passiones cōtes merba. ē de q̄li-
 bet q̄dditate in particulari: q̄ ille passiones in nul-
 la scia particulari considerat. ita & de q̄ considerat
 in theo. est cōmunitimū p cōlitate. Sūt autē
 aliq̄ passiones cōtes theologie q̄ cōpētūt omni
 effectui: sicut ille de q̄b̄ exemplificatū est. Ideo
 q̄ntu ad tales passiones bz theo. de quolibet en-
 te in particulari considerare Et ita p̄ q̄ theo. isto
 mō est de oib̄ reb̄ incomplexis. Sicut p̄ q̄
 multa sūt cōplexa q̄ in nullo penit̄ sūt theo-
 gica: sicut ois triangulus bz tres r̄. & b̄mōi. Et
 ito de istis nō ē theologia r̄q̄ de aliquib̄ scit̄
 in theo. nisi p̄dicādo forte aliquā passionē the-
 ologica d̄ istis. Sicut loquēdo de theo. p̄mō mō
 dico q̄ theologia nra nō est de oib̄. nec cōple-
 xis. nec incomplexis: q̄ intellect̄ vit̄ sufficit ad
 illa q̄ sūt necēria ad salutē. Ideo alia nō d̄z bō
 p̄ statu isto inuestigare vel nō op̄z maxime in
 particulari. Ad p̄mū argumētū p̄ncipale p̄z:
 q̄ de nō est subiectū cuiuslibet ptis theo: sed
 alicui ptis ē vna p̄sona subiecti: et alteri p̄-
 tis alia p̄sona: & alteri p̄tis aliq̄ creatura. sicut
 q̄ diuerse passiones de illis considerat Ad sc̄d̄z
 cōcedo q̄ simplr̄ simplex si cognoscat in se si-
 ne oī alio obiecto medio q̄ totalit̄ cognoscat.
 vlt si nō sic cognoscat: totalit̄ ignorat. Sicut deus
 nō pot̄ sic a nobis cognosci: sicut mediātē ali-
 quo p̄ceptu medio q̄ ē p̄mū obiectū illi cogni-
 tiōis. vlt mediātē cognitiōe cōi deo & alijs sicut
 se totū vlt sicut suas p̄tes. Et q̄ntu d̄z omne subiectū
 pot̄ cognosci distincte & indistincte. ista nego
 sicut sufficit p̄mō q̄ cognoscat subiectū sine omni
 alio & q̄ postea acq̄rat cognitio alicui alteri
 de illo. & sicut pot̄ fieri b̄n̄ d̄ ipo simplici Ad ter-
 tiū p̄z in p̄ma. q̄ nō est icōueniēs idē eē sub-
 iectū i aliq̄ veritate p̄tinēte ad diuersas scias
 p̄p̄t diuersa p̄ncipia p̄ q̄cludit eadē conclusio
 Sicut p̄z p̄: q̄ nō ē icōueniēs idē eē subiectū di-
 uersar̄ sciar̄. p̄p̄t diuersitatē passionū. Ita ē i
 p̄posito. q̄ ista veritas: de est p̄ma cā p̄tinet ad
 merba. & theo. q̄ forte ex diuersis p̄ncipijs cō-
 cludit ista vni & ali. Sicut theo. considerat istas
 veritates: de ē trin̄ & vni & creator. et merba.
 istas: de ē bon̄ & sapiēs & b̄mōi.

Quarto et ultimo
 querēdū esset. An theo. sit practica

vel speculatiua. Sicut ad certitudinē istū. q̄ q̄ntū
 p̄mō de ipsa p̄tinet respectu cui d̄z aliq̄ notitia
 practica. Sedo q̄ntū distinguit notitia specu-
 latiua a practica. Tertio de p̄ncipali intento.
 Circa p̄mū q̄ro. Vtrū sola opatio potētē se
 sitūe sit p̄tinet. Sic Lōmē. p̄mō et̄bi. Pra-
 xis quā p̄lucuerūt trāsferre i actū ē sicut electio
 nē boīs energia. i. opatio: q̄ vlt sicut ista aucto. q̄
 sola opatio sequēs electionez est p̄tinet: sicut sola
 opatio potētē sensitūe sequitur electionez. q̄a
 opatio intellect̄ p̄cedit: & ipsa electio ē opatio
 volūtatis: q̄ r̄. Ad oppositū. Vtrū moralis
 nō acquirit sine p̄tinet: sicut virtus moral̄ pot̄ eē i vo-
 lūtate sine oī opatioe potētē sensitūe: q̄ p̄tinet
 p̄tinet pot̄ eē sine oī opatioe potētē sensitūe r̄.
 Circa ista. q̄ sūt due opinōes. Vna opinio
 est q̄ solū opatio exterior: vlt opatio potētē in-
 ferioris intellectu & volūtate est p̄tinet Voc
 declarat. q̄ intellect̄ practice respicit p̄tinet
 opabilia a nobis. op̄ aut̄ b̄mōi q̄d intellect̄ bz
 p̄ fine necērio ē op̄ circa p̄tinet. Sic est ac-
 cipiūt oēs auctores actionē. i. p̄tinet trāsit super
 agibile vlt factibile: q̄ sunt subiecta intellectui
 practico & electiōi. Et penes b̄ distinguit vi-
 ta actiua & cōtemplatiua. P̄tinet q̄libet pra-
 xis ē opatio sicut virtutē moralē. q̄ circa illud ē
 p̄p̄t actio vlt p̄tinet circa q̄d ē electio. electio
 aut̄ ē cor̄ q̄ sūt ad finē & p̄tinet r̄. P̄tinet
 ea. vi. et̄bi. c. ij. d̄z p̄bs. Actus q̄d ē p̄ncipiū
 electio vni mor̄. electiōis aut̄ p̄ncipiū appeti-
 tus & rō q̄ gra alicui. i. actiōis sequit̄ electio
 nē quā appetibile cōsequit̄. P̄tinet gregl. sup
 ezech. Virtus opis est sub volatu cōtemplatiōis
 nis: q̄ vlt q̄ p̄tinet est sp̄ sub cōtemplatiōe: vlt sub
 actu intellect̄. & p̄tinet sub actu volūtatis: sicut ta-
 lis act̄ est p̄tinet act̄ potētē inferioris. Dicit̄
 q̄ iste ē ordo rect̄: q̄ intellect̄ practice q̄ nra
 tur circa p̄tinet inq̄rit: q̄d p̄sequēdū: q̄d
 fugiēdū: q̄d diligēdū: & q̄d respiciēdū. Quo factō
 sequit̄ electio volūtatis eligentis bonū p̄-
 positū a suo p̄rio. s. a malo. Electio aut̄ ē p̄ncipiū
 actiōis effectiui. & sicut actio est formalit̄ pra-
 xis. q̄ postq̄ volūtās p̄tulerit vni alteri de
 ostentis sibi ab intellectu practico: tūc impar-
 vit̄ inferiorib̄: & etiā intellectui practico. vt
 adinueniat media p̄ q̄ illud q̄d eligit cōsequit̄ &
 impar alijs vit̄ inferiorib̄ vt obediāt & ex-
 quātur. Et illud imperiū volūtatis ē actio trā-
 sciens in vires inferiores. et est p̄tinet formalit̄
 siue actio sicut virtutē moralē q̄ aliq̄s moderat̄
 suas passiones. Et illa actio ē finis intellect̄ pra-
 ctice: nō aut̄ amor: q̄ aliq̄s diligit finē p̄ volūta-
 tē. Illa em̄ opatio: nec ē actio: nec factio: sicut opa-
 tio p̄tinet speculationē rei. sicut p̄firmat p̄ Ari. vi.
 merba. q̄ d̄z q̄ agibile & eligibile idē. ergo r̄.

DD
 Ad ar. p̄ncipalia

B
 Questio. X

B
 Opinio prima
 Probatio prima

Secūda

Tertia

Questio. III
 p̄ncipalis que in
 ordine est.
 Questio. X

Extra opiniones primas.

Sed ista opinio v[er]ba falsa. Primo: q[ui]a ois op[er]atio cui[us] notitia directiva e[st] practica: e[st] praxis. Vel sic. ois op[er]atio q[ui] e[st] b[ea]t[us] notitie practice e[st] praxis. f[or] op[er]ationes interiores s[un]t obiecta notitie practice: q[ui] t[ame]n maior v[er]ba manifesta. q[ui] si e[st] pure speculabilis nullo m[od]o praxis ipsi[us] esset notitia speculativa n[on] practica. minor p[er] q[ui]a oes distinguunt notitia[m] practica[m] a speculativa q[ui] practica e[st] de op[er]ationib[us] n[ost]ris: n[on] aut[em] speculativa. Un[de] p[ro]p[ri]a distinguunt. vi. metha. speculativa a practica: q[ui] practica e[st] illo[rum] quor[um] p[ri]ncipi[um] e[st] i[n] facie[n]te. speculativa e[st] eor[um] quor[um] p[ri]ncipi[um] n[on] e[st] i[n] facie[n]te: f[or] op[er]ationu[m] interior[um] p[ri]ncipi[um] e[st] i[n] nob[is] q[ui] scia[m] illar[um] e[st] practica. Preterea ois act[us] q[ui] e[st] i[n] potestate n[ost]ra e[st] speculativ[us] vel practicus vel praxis. f[or] op[er]atio volu[n]tatis e[st] i[n] potestate n[ost]ra. n[on] e[st] speculativa nec practica: q[ui] iste s[un]t co[n]ditio[n]es actu[m] intellect[us]. q[ui] e[st] praxis. Ideo e[st] alia opinio: q[ui] praxis e[st] act[us] alteri[us] pot[en]tie q[ui] intellectus. natural[is] posterior[is] intellectio[n]e. nat[ur]a elici co[n]formit[er] r[ati]o[n]i recte. ad h[oc] ut sit rect[us]. P[ri]ma co[n]ditio p[er] q[ui] sc[ilicet] h[ab]et i[n] actib[us] intellectus nulla e[st] ext[er]io[n]e intellect[us] q[ui] extra se n[on] ext[er]io[n]e nisi v[er]ba act[us] eius respicit actu[m] alterius pot[en]tie. Et si dicat[ur] vnu[m] actu[m] ext[er]io[n]e ad ali[us] directu[m] p[er] illu[m]. n[on] p[ro]pter h[oc] sequit[ur] q[ui] sc[ilicet] act[us] tal[is] sit praxis v[er]ba m[od]o loq[ui]mur de praxi: nec p[ri]mo e[st] cognitio practica. q[ui] t[ame]n logica e[st] practica. q[ui] dirig[er]e i[n] act[us] b[ea]t[us] d[ic]itur. Sec[un]da co[n]ditio p[er] q[ui] actus n[on] h[ab]et ordin[em] ad intellectus cuiusmodi s[un]t act[us] vegetativ[us]. aut natural[is] p[re]cedentes intellectio[n]e v[er]ba act[us] sentie[n]di. n[on] dicunt[ur] praxes. nec ad eos ext[er]io[n]e notitia practica v[er]ba s[un]t p[ro]p[ri]e i[n]telle[n]tione. Sicut act[us] pot[en]tie appetitive sensitive. quaten[us] p[re]cedit actu[m] intellect[us] n[on] est praxis. Hoc e[st] m[od]o co[n]s[ider]at[ur] nob[is] t[ame]n b[ea]t[us]. Nec respectu istor[um] actu[m] e[st] cognitio practica. nisi q[ui]a aliquom[od]o moderati[us] actu[m] istor[um]: et isti act[us] sequuntur intellectio[n]e moderati[us] v[er]ba s[un]t p[er] p[ro]p[ri]am moderati. Tertia co[n]ditio p[er] q[ui] ex. vi. ethi. q[ui] electio[n]e recta nec[ess]ario requirit r[ati]o[n]e recta: q[ui]d n[on] t[ame]n v[er]ba e[st] de electio[n]e stricte supra: f[or] pari r[ati]o[n]e de quac[un]q[ue] volu[n]tate recta: q[ui] ip[s]a requirit r[ati]o[n]e recta cui co[n]formit[er] eliciat. Om[n]is q[ui] praxis vel est volu[n]tate v[er]ba sequit[ur] volu[n]tate: q[ui] t[ame]n. Extra ista opinio[n]e. Primo q[ui] p[ri]ma co[n]ditio[n]e ost[en]do: q[ui] intellectio[n]e pot[en]t e[st] praxis: sicut arguit[ur] e[st] p[ri]mo opinio[n]e sic. Om[n]is op[er]atio d[icitur] sic de obiecto e[st] notitia est praxis. q[ui] f[or] istu[m] doctor[um]: notitia practica d[icitur] i[n] ext[er]io[n]e ad praxim. f[or] de speculativa t[ame]n actu intellig[er]e e[st] notitia practica: q[ui] de opib[us] n[ost]ris e[st] notitia practica: t[ame]n h[oc] e[st] intellig[er]e de opib[us] q[ui] s[un]t i[n] potestate n[ost]ra: q[ui] ip[s]a intellectio[n]e cu[m] sit op[er]atio ex[tra] i[n] potestate n[ost]ra e[st] praxis. Preterea ois op[er]atio sequit[ur] electione[m] est praxis: f[or]

Opinio scda.

Prima conditio.

Secunda conditio.

Tertia conditio.

Extra scdam opinionem quo ad primam conditionem.

act[us] intellig[er]e d[icitur] sequit[ur] electione[m] t[ame]n p[ro]p[ri]am. P[ro]p[ri]a e[st] aliq[ui]s p[ro]p[ri]am an deat studere an n[on]: t[ame]n post eligere studere. q[ui] istud studi[um] sequit[ur] p[ro]p[ri]am t[ame]n electione[m] e[st] de praxi. Preterea ois act[us] intellect[us] q[ui] e[st] directiv[us] alterius act[us] mediante actu volu[n]tatis e[st] act[us] practice: t[ame]n act[us] direct[us] est praxis. f[or] v[er]ba act[us] intellect[us] vere dirig[er]e ali[us] actus mediante actu volu[n]tatis. q[ui] p[ri]mo dirig[er]e de erit practice: t[ame]n al[ia] direct[us] vere erit praxis. maior e[st] manifesta: q[ui] talis act[us] vere ext[er]io[n]e ad ali[us] d[icitur] rig[er]e d[icitur] p[ri]mo. minor p[er] q[ui] dictam[us] quo dicitur p[ro] loco t[ame]n t[ame]n e[st] stud[er]e i[n] t[er]bo. v[er]ba alia facultate de dirig[er]e mediante actu volu[n]tatis i[n] actu stud[er]e. P[ro]p[ri]a e[st] volu[n]tatis co[n]formit[er] impare illud studi[um]: sic dicit[ur] p[ro]p[ri]am p[ro]p[ri]am intellect[us]. q[ui] t[ame]n. Si d[icitur] q[ui] n[on] ext[er]io[n]e sic m[od]o loq[ui]mur de ext[er]io[n]e: q[ui] n[on] ext[er]io[n]e extra se. Hoc n[on] sufficit: q[ui] b[ea]t[us] v[er]ba e[st] q[ui] sic posset artari significatio illi[us] vocabuli. Et ead[em] facilitate posset artari significatio vocabuli: q[ui] vocare p[ro]p[ri]am: q[ui] sol[us] e[st] ext[er]io[n]e ad actu[m] ext[er]io[n]e. S[ed] neq[ue] artatio videt[ur] visitata a p[ro]p[ri]is. q[ui] q[ui] distinguunt istas scias: dicunt[ur]: q[ui] vna e[st] de opib[us] n[ost]ris: t[ame]n alia n[on]. q[ui] sufficit ad notitia[m] practica[m] q[ui]c[un]q[ue] ext[er]io[n]e ad op[er]atio[n]e n[ost]ra t[ame]n ad obiectu[m]. t[ame]n p[ro]p[ri]is quodcu[m]q[ue] op[er]atio[n]e n[ost]ra e[st] praxis v[er]ba obiectu[m] praxis. Et ita q[ui]libet intellectio[n]e q[ui] e[st] n[ost]ra hoc est i[n] potestate n[ost]ra: vere erit praxis vel obiectu[m] praxis: f[or] n[on] obiectu[m] praxis. q[ui] erit p[ro]p[ri]a ip[s]a. Et si dicat[ur] q[ui] t[ame]n q[ui]libet habit[us] intellect[us] et[er]nalis e[st] practice: q[ui] q[ui]libet ext[er]io[n]e ad actu[m] q[ui] est opus n[ost]ra. Ista inst[an]tia n[on] valet. q[ui] ext[er]io[n]e sio habit[us] intellect[us] practice ad op[er]atio[n]e n[ost]ra e[st] sic ad obiectu[m] f[or] v[er]ba p[ro]p[ri]am t[ame]n doctor[um]. q[ui] dicit[ur] q[ui] e[st] de opib[us] n[ost]ris ita t[ame]n de obiectis. N[on] sic q[ui]libet act[us] intellect[us] ext[er]io[n]e ad actu[m]: q[ui] n[on] q[ui]libet h[ab]et h[ab]et actu[m] p[ro] obiecto: f[or] q[ui]libet habit[us] h[ab]et actu[m] p[ro] actu elicit[us] ab illo habitu. Preterea arguo sicut ip[s]e arguit ad p[ro]p[ri]am q[ui] electio[n]e finis sit praxis. q[ui] illa op[er]atio e[st] vere praxis ad qua[m] inclinat virt[us] appetitiva: q[ui] q[ui]libet tal[is] virt[us] e[st] habit[us] electiv[us]. iij. ethi. t[ame]n electio[n]e e[st] praxis f[or] istu[m]: f[or] ad cognitio[n]e t[ame]n studi[um] inclinat habit[us] seu virt[us] appetitiva. P[ro]p[ri]a e[st] aliq[ui]s inclinari ad virtuose stud[er]e t[ame]n ad speculativu[m] p[ro] loco t[ame]n t[ame]n: et f[or] alia circumstantias debitas f[or] imp[er]iu[m] volu[n]tatis: sic ad orad[um] t[ame]n ad alia opa ext[er]io[n]e: q[ui] illa cognitio[n]e vere erit praxis. Preterea ois act[us] impar[is] avoluntate e[st] praxis: f[or] aliq[ui] intellect[us] impar[is] avoluntate sic act[us] alteri[us] pot[en]tie: q[ui] t[ame]n. Ad istud resp[on]det p[ro]p[ri]am doctor[um]: q[ui] l[icet] speculatio sit q[ui]da[m] op[er]atio: t[ame]n ita praxis ext[er]io[n]e do[n]d[um] me. t[ame]n v[er]ba praxis d[icitur] sola op[er]atio ad qua[m] intellect[us] p[ro]p[ri]am ext[er]io[n]e: nulla intellectio[n]e e[st] praxis. Et h[oc] m[od]o accipit[ur]: q[ui] ad praxim d[icitur] cognitio[n]e practica ext[er]io[n]e. Et q[ui] arguit. intellectio[n]e e[st] p[ro]p[ri]a a volu[n]tate: q[ui]

ē praxis. nō sequitur. S; sequit̄ ḡ ē practica. Ipsa em̄ nata ē denotari accidētali a praxi ad quā ē extēnsibilis. nō autē est terminū tal' extēnsionis.

Contra istā respōsionē arguitur ē pus. q; ipsa intellectio ē termin' extēnsionis ⁊ ad eā alia intellectio vere extēdit. q; vna dicitur de alia eliciēda. talia intellectio nō pōt eē recta ī genere moris: nisi eliciat' pformit̄ rōni recte. Sic em̄ null' act' exterior: nec aliq's act' cuiuscūq; potētie sensitivē v' motivē v' etiā volūtatis: pōt eē moralit' bon' nisi cōformit' eliciat' rōni recte ⁊ si eliciat' cōformit' q̄cūq; istoz: ipse erit rect' ī genere moris: ita intellectio nō pōt eē recta ī genere moris nisi eliciat' pformit̄ rōni recte. ⁊ si eliciat' pformit̄ rōni recte: erit recta. ḡ tal' intellectio vere pōt esse praxis. Preterea q; dicitur q; nō sequit' intellectio ē impata a volūtate: ḡ ē praxis. s; sequit' ḡ ē practica. Hoc nō ē verū: q; bñ sequit' ē impata a volūtate. ḡ ē praxis. q; fm̄ istū doctoz. actus potētie sensitivē nō dicitur praxis nisi q; impat' a volūtate: ḡ eadē rōne si eiq; pfecte impet' ipsa intellectio: ipsa eiq; dicit' praxis. Cōfirmat' q; qñ act' impatis est praxis. act' impar' etiā ē praxis. S; nō sequit' intellectio ē impata: ḡ ē practica. q; pura speculatio q; nullo mō pōt eē practica pōt eē impata a volūtate. ⁊ tñ nō pōt eē practica Cōtra scōdaz cōditionē. si intelligat' q; ē posterior: intellectuē cui pōt pformari: sic nō ē vera. q; sola notitia ī cōplexa sufficit ad praxim fm̄ pncipia ist' doctoz ⁊ fm̄ veritatē. Et si intelligat' q; p̄supponit' aliq' intellectio. verū dicit' q; nūq; ē ali' q's act' praxis nisi sit act' elicit' volūtatis imparat' ⁊ q̄libet talis p̄supponit' intellectuē.

Cōtra tertiā cōditionē. Aliq' opatio ē praxis q; nullo mō pōt elici cōformit' rōni recte: si cur illa q; elicit' pformit' oppositē rōni recte nec cessat. Un̄ sic ē aliq' dicitur de necērio: ita ē aliq' de suo opposito qd' est ipossibile: ⁊ illi pōt elici pformit' aliq' praxis: ⁊ tñ nō pōt elici pformit' rōni recte: nec ad h' vt sit rect' nec ad h' vt nō sit rect'. Cōfirmat' q; q; rōne act' elicit' cōformit' rōni recte ē praxis: eadē rōne act' elicit' cōformit' rōni false erit praxis. ḡ nō ois praxis ē nata elici pformit' rōni recte Ideo ad istā. q. dico: q; difficultas mag' cōsistit ī nomine q; ī re. Om̄es em̄ vel fere oēs ponūt ista q; ē ibi intellectio ostēdēs finē et ea q; sūt ad finē: ⁊ q; ē ibi volitio finis: ⁊ etiā p̄silū de hijs q; sūt ad finē. Post qd' p̄silū vel inq̄sitionē sequit' vel seq' pōt finia q; dicitur de hijs q; sūt ad finē ipsi: ⁊ post istā finiam q; dicitur q; vnu ē eligēdū ⁊ aliud nō: sequit' vel seq' pōt electio q; dicitur v' sentētiatū eē eligēdū pponit' illi qd' nō ē sic sentētiatū eē eligēdū Post autē istā electioez

sequit' illud qd' ē sic dictatū ⁊ sentētiatū: si nō sit aliqd' ipedimētū Verbi grā. alicui infirmo ostēdit' p̄ intellectū q; sanitas ē acq̄rēda: ⁊ h; tūc intellect' vnu pncipiū practici respectu finis. quo dicitur q; sanitas ē acq̄rēda. Post istud autē dicitur sequit' volitio ī volūtate: q; desiderat' sanitatē: quis forte nō necērio. Istā autē volitionē sequit' p̄silū intellect': vel inq̄sitionē q; inq̄rit p̄ qd' meli' pōt attingere istā sanitatē: vtrū p̄ abulationē: vel potioem: vel cocturā: v' alia quā aliā viā. Et post illud p̄silū v' inq̄sitionē sequit' finia: q; determinatē sentētiat' q; sanitas meli' attingit' p̄ istā viā determinatē v' p̄ aliā determinatē. Et istā finiam v' dicitur sequit' electio volūtatis v' seq' pōt: q; determinatē vult abulare: v' potioez accipere: s; sic de alijs. Post ea autē sequit' si nō sit ipedimētū determinatē v' ipsa abulatio v' aliqd' aliud. Et ista p̄cessio fere ab oib' etiā diuersimode opinantib' dicitur p̄cedit' ⁊ ita discrepat pauci ī re. S; qd' isto rōne deat vocari praxis: ⁊ qd' nō. de h' sūt opiniones. Et idē q; vtrū ē vocabul' s; vtrū auctoz ⁊ int' auctoz q; loq̄bāt de isto vocabulo. cōmētoroz: cuius sup li. et h. frequēt' vsus ē eo. idē fm̄ intētionē suā dicit' qd' ē praxis. q; etiā ipse cōcordit' vtrūq; h' vocabulo Art. ⁊ Lōmē. suo Auer. ⁊ alijs p̄bis Dico ḡ q; h; istū cōmē. p̄mo et h. Praxis q; dicitur accipi p̄. s. large. stricte. stricti. strictissime. P̄mo mō praxis idē ē qd' opatio cuiuscūq; virtutis: siue libere: siue naturalis. Hoc p; q; energia ⁊ praxis isto mō dicitur sūt idē: s; energia ē opatio cuiuscūq; virtutis: ḡ ⁊ c. maior p; p̄ Lōmē. dicit' ē: s; itaq; praxis ⁊ energia idē ē act' ⁊ opatio s; appropatas significatiōes distinguat' cōiter tñ acceptis rōnib' praxis p̄ energia: ⁊ eōuerso indifferēt' ponit' ḡ ois energia ē praxis. mino: p; p̄ eūdē dicit' Energia siue opatio ē natural' vniuscuiusq; substātie virt' ⁊ mor'. Et rursum: energia est natural' ois substātie innat' mor'. Et ista aucto. p; q; energia vno mō dicitur ē mor' vel actio vel act' cuiuscūq; virtutis siue potētie siue substātie Scōdo mō praxis siue energia dicitur ois opatio cognitiua siue passio p̄sequēs cogit' scētē inq̄rū cogit' ē. h' ē sequit' cognitionē. Et isto mō ipsa cognitio: ois etiā act' potētie cuiuscūq; q; ē cognitiua v' appetitiua ⁊ passioes s; delectatōes: tristitie: ⁊ h' mōi p̄nt dici energie siue praxes. Un̄ dicit' ibi cōmē. energia ē naturalis ⁊ p̄ma sp̄ mobil' virt' intellectivē aie. h' ē sp̄ mobil' ipsi' rōnis natural' ex ipsa sp̄ irrigata. Istō p̄t intelligi d' actu cognitio ipsi' intellectu. p̄o alijs autē opationibus elicitis a potētia appetitiua sequitur. Dicitur etiā energie idē ē opatiōes. praxes id est actus vel actiōes:

E Contra secundam conditionem.

F Contra tertiam.

S Resoluto aucto ris.

D Respōsio aucto ris.

ut loqui: ambulare: comedere: bibere et hmoi
 Pro passioib? aut seqt: passioes q? naturales
 multoties energie siue rones dicunt vt fames
 sitis: et hmoi. et eade rone et alie passioes. puta
 delectatioes et tristitie: pnt dici energie. Ter
 tio mo accipit praxis stricti?: et praxis isto mo
 dea id e qd opatio etns i nra potestate. h pz:
 qz ois opatio etns i nra potestate e op? nru?
 vl vicij: qz ois tal opatio etns i nra potestate
 pot ee nruosa vl viciosa: s? praxis e op? nruis
 et vicij: g? et c. minor: pz p comē. vbi supra dicēte
 Dicunt nruosa energia op? nruis: id e qd a nruore
 opatiū e: s? q rone op? nruis e praxis eade rone
 op? vicij erit praxis. Quarto accipit strictis
 sine: p opatioe pformit elicitā dictāmini rō
 nis et electiois volūtatis: et isto mo praxis e sp
 pformit elicitā intellectui piliariuo? p pns cō
 formit elicitā electiois volūtatis. q? s? p h m cō
 siliabile et eligibile id e. Ma aut praxis sic acci
 piat. pz p comē. vbi pns dicēte. Praxis autez
 quā p uenerit trāsferre i actū: et fm electionē
 hois energia id e opatio. Ma aut p praxim itel
 ligat actū sequēte electionē. pz p illd qd qbus
 dā iterpositis subdit. electio vero e duob? p
 positis iudiciū hois h pte altero pponēs. Se
 quit aut post electionē mot? et ipetus ad actū
 deinde seqt vsus et sic cessat appetit? post vsū
 motū aut et impetū ad actū vocat praxim stri
 ctissime sumptā: quā p dicit ee hz hois electio
 nē opationē. vsū aut vocat cōsecutionē finis:
 qz an psecutionē finis nō cessat appetit?. Ad
 ppositū dico: q? pmo mo et scdo nō loquūt do
 ctiores de praxi. i tractādo q? scia e speculatiua
 et q? practica. qz p extēsiōē ad illā nō dī notitia
 practica: s? tertio mo et quarto mo loquunt do
 ctiores de praxi. qz ad praxim tertio mo dicitaz
 saltē aliquā extēdit intellect? practice? respectu
 aut praxis quarto mo dicte sp e intellect? cōsili
 liariū. Et id ad solutionē istū. q? pmo vidē
 dū e q? lter distiguūt intellect? practice? et itelle
 ctus cōsiliariū. Scdo vidēdū e: q? opatio est
 praxis tertio mo dicta. Tertio. q? opatio e pra
 xis vltimo mo dea. Circa p mū dico: q? itel
 lect? practice? e respectu practicoz pncipioz
 et etiā respectu cōclusionū practicoz: et id itel
 lect? practice? e respectu finis qn. s. de aliquo fi
 ne iudicat q? est appetēdū vl psequēd?: et h
 e itelligēdū. qz e respectu vni? cōplexi: qd affir
 mat aliqū finē ee appetēdū et istud e p mū p n
 cipiū practice? i opādo. Et h mo dic pbs q? sic
 pncipiū i speculabilib?: ita finis in agibilib?.
 Et rō hui? est: qz volūtās nihil agit nisi p p f i
 nē. et h vel p p f finē dictatū a rōne: vel p p f i
 nē quē ex libertate sua sibi pstituit. et ita omis
 actio volūtāt: et p pns ois praxis q? nō e respe

ctu finis: nec rō p supponit volitōne finis. Et
 itellec? practice? e respectu pncipioz practi
 coz sumptoz a fine. et nō tm e respectu pnci
 pioz: s? etiā respectu cōclusionū: qz ois nras
 confesse se hns appetitū recto e practica: et p
 pns notitia nritatis e practica: s? itellec? cōsili
 liariū? e tm respectu cōclusionū practicoz
 Dictato em p itellecū sine oi cōsilio puio ali
 quē finē ee appetēdū. et voluntate appetente
 istū finē itellec? p siliat p qd mediū illū finē
 meli? pot attrigere. et habita iuestigatōe: pclu
 dit tadē q? p tale mediū determinatū est finis
 attigēd?. Et vbi g? itellec? dicit ifirmo q?
 sanitas e appetēda: post volūtās appetit illā
 sanitatē: s? q? sanitas pot acqri p multa media
 et ignorat p qd meli? itellec? p siliat et inqrit
 p qd mediū p facili? et meli? acqri. et post mul
 tā iuestigatōe pcludit: q? p aliqd mediū de
 terminatū: et respectu illi? pclusionis dī intelle
 ctus p siliariū. Et ita p p q? respectu quozūcū
 q? e itellec? p siliariū: respectu eozū dē e intel
 lect? practice?. Cū sciēdū: q? id e itellec? nūe
 ro e practice? et speculariū? et cōsiliariū? tm isti
 termini distiguūt et hnt distinctas diffinitio
 nes expmētēs qd nois. Et ita e itelligēdū dī
 ctū autoz: qn distiguūt iter itellecū specula
 tiuū et practicuū et c. qz hnt distinctas diffinitōes
 expmētēs qd nois eoz. Cū si diffiniat? intelle
 ctus speculariū? h e iste termin? itellec? spe
 culariū? dī sic dici. Intellect? speculariū? e i
 rellect? potēs p siderare illa q? nō sūt i potesta
 te nra. itellec? practice? sic. Intellect? practi
 cus e itellec? potēs p siderare vl hie sciam il
 lozū q? sūt i potestate nra: et sic de alijs. Circa
 scdm dico sic dcm e: q? ois opatio q? e i pote
 state nra e praxis: et id cū tā volitō q? cognitio
 q? ali act? extiores sūt i potestate nra: seqt q?
 qlibet istoz vere poterit dici praxis. tm praxis
 pmo dī d actio volūtāt: cū ipa sit p nro i potesta
 te nra et nulla alia sit i potestate nra nisi medi
 ante ea: et id nulla alia dī praxis pmo. Ma aut
 ois tal opatio possit dici praxis v: qz ois actio
 q? e i potestate nra pot ee nruosa vel viciosa: s?
 ois tal e praxis. g? et c. Sic g? ista pot dici descri
 ptio praxis i cōi. Ista aut praxis diuidit i pra
 xim nruosa et viciosa: qz vtraq? illarū e i potes
 tate nra. Praxis aut nruosa pot sic describi.
 Praxis nruosa e opatio existēs i potestate vo
 lūtatis: nata elici pformiter rōni recte ad h q?
 sit recta. Prima cōditio parz: qz nulla opatio
 que non est existens in potestate voluntas
 tis est vruosa: sed magis naturalis. Secun
 da conditio patet fm p h m. vi. et b. electio re
 cta: et p pns nec alia opatio recta e sine recta
 rōne. qz nō est maior: rō de vna opatione q? de

Donatur tres ar
tiali.

Primus articulus

Secundus
artulus.

alia. Praxis autem viciosa est operatio existens in potestate voluntatis nata elici disformiter rationi recte: vel conformiter rationi erronee et false. Prima conclusio patet: quia aliter non esset imputabile. Quod illud quod non est in potestate voluntatis nullo modo est impunitabile. Secunda conclusio patet: quia omne malum elicitur potest esse dictatum non esse eligendum. Ex istis sequitur aliquid conclusiones. una quod non est respectu cuiuslibet praxis scilicet practica: cuius notitie debeat conformari: vel magis proprie cui sit nata elici conformiter ad hoc quod sit recta. et hoc: quia quantumcumque de omni praxi posset esse aliquid dictamen verum quod deus elici vel non elici: et ita aliquo modo sibi conformari: tamen aliqua est praxis mala quod nullo modo potest conformiter elici rationi recte: quia nulla ratio recta potest dicere eam eliciendam: sicut nulla ratio recta potest dicere quod inimicus est odiendus de divini preceptus.

Alia conclusio sequitur quod est aliqua praxis que nec conformatur nec disformitur elicitur rationi recte: sicut illa que elicitur posita sola ostensione obiecti per intellectum sine omni dictamine vero vel falso. Tertia conclusio sequitur quod praxis non dicitur formaliter practica aliquo actu: sed dicitur actu connotando voluntatem a qua effectivus libere procedat: sicut est de actu meritorio. Et ex hoc sequitur: quod eadem operatio specie vel forte numero potest esse primo praxis et postea non praxis: quod si voluntas libere et contingenter aliquam operationem eliciat: tunc illa operatio dicitur praxis et si post deus illam eadem continuaret sine omni causatione vel servatione voluntatis: respectu illius tunc vere diceretur non praxis. quod non esset in sua potestate. Circa tertium dico: quod praxis ultimo modo dicta est omnis operatio existens in potestate voluntatis: conformata ab intellectu: respectu cuius est electio voluntatis. Et in isto modo praxis dicitur vel predicatur de actione voluntatis quam de operatione intellectus: quam etiam de operatione exteriori. Quamvis possit dici de operatione voluntatis patet: quia appetitum esse istius respectu sanitatis tam respectu finis acquirendi potest esse dubitatio: an ista sanitas possit acquiri melius per operationem exteriori: vel per amorem vel per odium voluntatis: vel etiam per studium et exercitium intellectus: quod secundum medicos: et experientia docet quod quilibet istorum potest esse causa firmitatis saltem prioralis: et etiam causa prioralis sanitatis. Sed de istis potest esse in questione: quod istorum melius est sanitas acquirenda: et per omnes quodlibet eorum est consiliabile: et per omnes eligibile. et per omnes cum quodlibet istorum sit operatio et actus intellectus: et quodlibet istorum poterit esse operatio sequens electionem voluntatis: et per omnes erit praxis ultimo modo dicta: quod secundum Lomen. vi. ethi. ex electione actus generatur. Eligentes enim quod a mente demonstratum est esse bonum: amore ipsi operamur et agimus ut attingamus ipsum. Et ita concedo quod pura speculatio potest esse praxis isto modo dicta: quod

2
Prima conclusio

3
Secunda conclusio

4
Tertia conclusio

5
Tertius articulus

de ipsa potest esse consilium: et respectu ipsi potest esse electio. Ex isto sequitur etiam quod operatio exteriori operata a voluntate: non est semper praxis isto modo dicta: quia quod operatio est preterita a voluntate tamquam finis: tunc non est consiliabilis neque eligibilis. et per omnes nec est praxis isto modo dicta secundum Ari. dicente. ii. ethi. Consiliamur autem non de finibus: sed de hiis que ad fines. Neque enim medicus consiliabit si sanabit: nec rector si suadebit: neque politicus si pacem faciat: neque reliquorum aliquid de fine: sed ponentes finem aliquid. et si siue per rationem rectam: siue per substitutionem voluntatis quodlibet et per que erunt intendunt. Verum tamen quis non quolibet operatio exteriori operata a voluntate sit semper praxis isto ultimo modo: quod tamen poterit ordinari ad finem ulteriores vere poterit esse praxis. Sic ergo patet ad. q. quod non solum operatio potest esse sensitiva vel inferioris est praxis: sed etiam operatio intellectus et voluntatis potest esse praxis propriis siue dicta. Ad primum argumentum prime opinionis respondeo: quod bene invenitur: quod notitia practica est circa opera nostra: et circa contingencia operabilia a nobis: sed nunquam invenitur quod praxis siue operatio de quo est notitia practica sit circa contingens aliter se habere nec circa aliquid quod est in potestate nostra: quod ipsa operatio que est ipsa praxis sit contingens aliter se habere et operabilia nobis. Et ideo pura speculatio et sicut dicitur lectio que sunt operabilia a nobis: quod quis non habet ant talia per obiectis: vere sunt praxes. Et de ipsis vere erit notitia practica. Si dicatur quod omnis notitia practica est respectu actionis vel factiois sed actio est circa agibile: et factio circa factibile: ergo actio et factio que sunt praxes habent aliquid contingens aliter se habere per obiecto. Respondeo quod nunquam invenitur a philosopho dictum quod habitus practici sunt circa actionem et factionem. et actio et factio circa agibile et factibile: sed dicitur quod artes practice sunt circa agibile et factibile: et tunc accipit ista per actionem et factionem. Unde dicitur. vi. ethi. Origines autem aliter se habere sunt aliquid et agibile et factibile. alterum autem est actio et factio. Unde commo. i. commo sequenti littera a legata. ubi dicitur quod aliud est practica actio: et aliud praxis id est actio. et aliud factiva id est factio. Ex quo patet: quod respectu soli actionis et factiois factiois non dicitur activa vel factiva quantumcumque nihil sit ibi contingens aliter se habere nisi sola actio vel factio. Hoc patet quia multe sunt artes mechanice que sunt factive: quarum aliquid nihil contingens a nobis operabile respiciunt nisi ipsam factionem et tamen vere sunt practice: sicut ars cytharilandandi: cantandi: et sic de huiusmodi et illa circa que sunt iste operationes non sunt operabilia a nobis: ergo quantumcumque speculatio ipsa sit circa obiectum non operabile a nobis: dum tamen ipsa non sit operabilis a nobis: non poterit dici praxis. Hoc etiam patet per primum primum ethicorum. et non modo metaphisicorum. quod quod sunt operationes preter quas sunt

6
Ad rationes primas prime opinionis que est henricus brianus tonis.

7
Replicatio.

8
Responsio.

aliq̄ opa et q̄dā nō: et tñ de vtrifq̄ pōt eē noti-
tia practica: sic declarat p̄bs. i. et bi. **Uñ** dicit
Cōmentator: ibidē. **M**usico q̄dē operāte fm
musicā. id ē cantāte: vel fm musicā vtēte orga-
no 7 operāte p̄ illud: deinde quiescente. nullū
opus ip̄ius restat aut relinquif. s̄ musica ē pra-
ctica vere. 7 tñ nihil est ibi opabile a nobis ni-
si ip̄a opatio. **Q**uis instrumētū musicū sit opa-
bile a nobis per altā artē nō per musicā. **A**d
aliud cōcedo. q̄ praxis strictissime sumpta est
opatio fm virtutē moralē. et concedo q̄ circa
ip̄am est electio. 7 id ip̄a est p̄tingēs alit̄ se b̄re
7 opabilis a nobis. nō tñ (sicut declaratū ē)
oportet q̄ obiectū ip̄ius praxis sit p̄tingēs alit̄
se b̄re. 7 id q̄ ip̄a pura speculatio est opabilis
a nobis 7 nō suū obiectū. ideo ip̄a poterit dici
praxis. sed nō poterit dici practica. **S**i dicat̄
q̄ tūc moralis virtus est respectu intellectio-
nis. q̄ habit̄ electiuis 7 p̄ p̄ns virtus moralis
esset in intellectu. q̄d est p̄tra p̄bm. i. 7. vi. et bi.
Respōdeo. q̄ accipiēdo virtutes moralē pro
habitu cōi virtuosō qui nō est itellectualis. q̄
aliq̄s hitus moralis est respectu itellectōis. q̄
sicut pōt aliq̄s b̄re actū bonū 7 malū circa in-
tellectioes. ita 7 habitū. **Uñ** sic aliq̄s peccat
studēdo rēpore 7 loco nō debito. ita meritorie
agit studēdo pro loco 7 rēpore: 7 fm alias cir-
cūstātiās rēq̄sitas. 7 p̄ p̄ns vn̄ istoz actū est
meritorius. 7 alius demeritorius. **I**ta nō est i-
p̄ueniēs tales habit̄ cor̄spōdētēs actib̄ ge-
nerari. nec tñ p̄ hoc habit̄ moralis erit in
tellectu p̄p̄ie loquēdo. q̄a p̄p̄ie loquēdo ois
bit̄ moralis est in volūtate: sic patebit̄ i. et io.
Uñ sicut hitus volūtatis generat̄ ex volitōis
bus q̄b̄ vult p̄ loco 7 tpe: 7 fm alias circūstā-
tiās vt̄ nec̄ns ad salutē est moralit̄ virtuosus
subiectiue et̄ns in volūtate. q̄ etiā nō est itelle-
ctualis: ita ex volitōib̄ q̄bus volūtas vult stu-
dere 7 itellectualit̄ p̄siderare fm debitas cir-
cūstātiās generabit̄ hitus moralit̄ virtuosus.
subiectiue et̄ns in volūtate. q̄ etiā nō est itelle-
ctualis. **Q**uis ex actib̄ itellect̄ ip̄aris a volū-
tate ḡnerat̄ vn̄ alit̄ hitus itellectualis. **A**d
aliud cōcedo. q̄ praxis strictissime sūpre sp̄ elec-
tio ē cā eff. etia. s̄ dico q̄ ista est electio respe-
ctu itellectōis q̄ est pura speculatio. sic respe-
ctu cuiuscūq̄ opatiōis exterioris. 7 ita ip̄a effi-
cit̄ ab electōe volūtatis sicut opatio exterior.
Ita em̄ possum dubitare 7 cōsiderare an de-
beā cōsiderare aliq̄d pure speculabile. sic pos-
sum dubitare 7 cōsiderare an debeā comedere
vel nō. 7 ita possum sententiari 7 p̄cludere q̄ de-
beā p̄siderare tale speculabile. 7 post istā sen-
tentiā possum eligere velle p̄siderare. 7 itelle-
ctio pōt sequi electionē: sicut opatio exterior.

Ad scōdaz.

Sortis replicatio

Responso.

Ad tertiam

Ad auctoritatē b̄ri Gregorij. Dico q̄ accipit
opus pro ope exteriori. 7 ita frequēt accipiūt
sancti: q̄ respectu multoz taliū ē p̄siliū 7 elec-
tio: q̄uis possit eē etiā respectu cōreplatiōis
Uñ frequēt p̄pter vitā eternā p̄sequēdā aliq̄
multū sollicitē inq̄rūt 7 deliberāt: an sit vacā-
dū cōreplatiōi vel p̄dicationi aut alijs opib̄
exteriorib̄: 7 ita ip̄a cōreplatio vere ē post ele-
ctionē. aliq̄ em̄ cōcludūt sententiā sancti q̄
vacādū ē cōreplatiōi. 7 id p̄replatio ē vere pra-
xis. **P**er p̄dicta p̄z: q̄ p̄cessus iste cōcludit q̄
speculatio 7 etiā volitio ē agibilis: ita eligibilis. 7 id
solū inq̄rit q̄d op̄ exterioris ē fugiēdū: q̄d p̄se-
quēdū. s̄ etiā ista oīa inq̄rit d̄ opib̄ interiorib̄
7 post seq̄t electio: et post seq̄it p̄secutio eli-
gibilis. etiā q̄rūt ad ip̄m itellectū et volūtate:
id ē. **A**d vltimā aucto. q̄ agibile 7 eligibile
ē idē. **E**t id sic ista operatio iterior: s̄. specula-
tio 7 etiā volitio ē agibilis: ita eligibilis. 7 id
vere erit praxis. **A**d p̄mū alteri opinionis
q̄ nō ē de rōne itellect̄ practici q̄ se extēdat
extra totā partē rōnalē. s̄ sufficit q̄ se extēdat
ad volūtate: 7 ad quēcūq̄ actū mediāte actū
volūtatis. 7 id sufficiēt vn̄ act̄ itellect̄ se
extēdat ad aliū actū itellect̄ tāq̄ ad obiectū.
Et q̄ d̄: tūc logica eēt practica: ista p̄clusio ē
cōcedēda: sicut post patebit. **A**rgumentus
pro scōda p̄ditōe cōcludit q̄d p̄bat q̄ praxis ē
posterior itellectōe: q̄ omnē praxim p̄cedit
aliq̄ itellectio: sicut omnē actū volūtatis p̄-
cedit aliqua itellectio: nō tñ requirit̄ itelle-
ctio dictatiua: nec aliqua itellectio cōpleta
p̄or. **A**d argumētū p̄ tertia cōditōe: q̄ illa
ē cōditio praxis bone quā p̄bs vocat. ij. p̄bi. 7
vi. et bi. ca. ij. et cōmētator cōmē. lviij. cupra-
xiā. nō ē aut̄ p̄ditio praxis i. cōi. 7 ois praxis re-
cta req̄rit rationē rectā s̄ nō ois praxis ē recta
nec eē pōt: sic nec ois volitio. id ē. **A**d p̄-
mū p̄ncipale p̄z q̄ sola operatio sequēs electi-
onē ē praxis quarto mō dicta: s̄ nō solū opatō
potētē iterioris seq̄t electionē. s̄ ip̄am sequit̄
tā itellectio (q̄uis vna alia p̄cedat) q̄ etiā
operatio volūtatis. **P**ōt em̄ q̄s cōsiliari 7 de-
liberare: vtrū debeat deliberare. 7 vtrū debeat
p̄siderare vel nō. id ē. **S**z praxis tertio mō
dicta respectu cuī dicit̄ notitia practica non
sequit̄ semp̄ electionē: s̄ ip̄amet electio 7 voli-
tio p̄cedēs est praxis: cū sit op̄ nostrū de quo
ē notitia practica. **S**z cōmē. i. aucto. allegata
accipit praxim quarto modo: 7 non tñ tertio
modo. **A**lia questio quarte p̄ncipali cōnexa.

Deinde quero vtrum
notitia practica et speculatiua distinguuntur
p̄ fines an p̄ obiecta. **A**d p̄ fines p̄bat. q̄ scōdo

Ad rōne
de opi. que
p̄ p̄ma cōdi-

Pro secūda
ditōe.

Pro tertia
ditōe.
Eupraxia.

Ad p̄ncipale
q̄ntū.

Questio
te p̄ncipale
eritur bec
ordine est.
Questio.

3
Prima opinio
Dicitur ad gadauo

metaphisice. finis speculatiue veritas. pra
ctice aut opus. g. 7c. Contra Auicenna. i. metha
phisice dicit qd scie practice sunt de operibus
nostris no aut speculatiue. Ad ista qstiones
dicunt aliqui qd scia speculatiua 7 practica di
stinguunt penes fines suos. Distinguit tm de
fine. quia quida est finis scie. 7 quida sciētis.
Finis sciētis est ille ad quez ordinat scientia.
Finis sciētis est ille ad quez sciens ordinat sci
entiam. Sicut finis sciētis est duplex scz per se
et p accidēs. pncipalis et secundarius. Finis
p se scie est ad que ex natura sua habet ordina
ri. Finis per accidēs sciētis siue no pncipalis
est ille ad que no ordinat per se. sed potest or
dinari ex intētionē sciētis. A fine sciētis que
scz ipse sciēs intendit. no dicitur scia nec speculati
ua nec practica. sed a fine scie per se 7 pncipal
iter no a fine no pncipali dicitur scientia specula
tiua vlt practica. quia illa sciētia que ex se ordi
nat ad cognitionē veri est speculatiua. illa q
ordinat ad operationē boni est practica. Dis
tinguitur igit qd sciētia practica distinguit a specu
latiua penes finē sciētis per se 7 pncipalem.
quia finis practice est opus. Finis aut specula
tiue est veritas. Hoc pbat. qd vnusq; effectus
distinguitur per suā cām nobilioz: sed inf omīs
causis. causa finalis est nobilissima cū sit cau
sa causarū fm auicennā. ergo notitia practica
habet distingui ab alia penes finē suū. Pre
terea vna sciētia distinguit ab alia. vel p sub
iectum vel p finē. sed notitia practica no disti
nguit a speculatiua p subiectū. qd de eodez sub
iecto possunt esse et scia speculatiua 7 practi
ca. ergo penes fines. Preterea sicut pncipiū
in speculabilibz. ita finis in opabilibz. ij. phis
icoy. sed scia speculatiua distinguit ab alia p
sua pncipia. ergo 7c. Hoc patet p pbm. ij. me
taphisice. 7. ij. de aia. Ubi dicit. Differt aut a
speculatiua fine. Sicut dicit intellectus qd ppter
aliquid ratiocinat practicus est. Contra istam
opinionē ondo qd practica no distinguit a spe
culatiua fine. i. p cām finalē. ita scz qd habeat
distinctā cām finalē a cām finali speculatiue: s
idē simplr pot eē cām finalē vtriusq;. Hoc pbo. p
mo sic. idē est finis scie 7 sciētis: s idē pot eē fi
nis sciētis ppter que acqrit sciaz tā speculatiua q
practica. g. 7c. minor p3. qd idē est finis agentis
s est intētiō ab agente. 7 actiōis sue. seu forme
facte. qd oīs finis cuiuscūq; actiōis est finis in
tētiō ab isto agente. aut supiore dirigēte illud
agēs inferiō sicut in naturalibz idē ē finis agē
tiū inferior 7 itelligētie dirigētis. 7 a quocū
q; intēdat. sequit qd idem sit finis agētis. s est
intētiō ab agente 7 actiōis sue. Preterea finis
nūq; respicit formā nec materiā nisi mediāte

Probet pmo

Secundo

Tertio

Et contra prima opi.

agente: in qtu. s. mouet efficiēs ad agendū. s
est in qtu itendit ab agente: g no est cām finalis
nisi qd itendit ab agente: g idē est finis agentis. s.
intētiō 7 forme. Propterea illud no est cām essen
tialis alicui rei a quo no dependet. nec in esse
nec i fieri. s a tali qd no mouet efficiēs ad agē
dū no dependet res quocūq; mō. Qd no in esse
p3: qd sine illo est res in rerū natura. qd no i fie
ri. p3: qd nibilonūm erit res. Propterea illud a
quo res dependet essentialr: ita qd sine illo res
no haberet esse reale. videt esse cām essentialis
illi rei. s a fine sciētis dependet ipsa scia realit 7
essentialr: qd sine illo simpliciter no foret. sic po
nat: qd aliq; no addisceret sciam speculatiua
nisi ppter lucrum: vel ppter aliqd tale: nisi ille tūc
hoc intenderet. simpliciter nihil foret illa scia: g
illud bz rōem cause: 7 no nisi rōem cause final
g. 7c. Propterea qd cōtingit respōdere ad q
stionē factā ppter qd bz rōem cause finalis: s p
finē sciētis ptingit respōdere ad qstionē factā
pppter qd. sic si qrat ppter qd est ista scia. ptingit
respōdere p fines sciētis. g. 7c. Ideo alit dico
ad qstionē. 7 pmo distingo de fine: qd accipit
vno mō p aliquo acqrendo p aliquā opatiōez
sic sanitas est finis de abulationis. s iste finis
est amarus: 7 desiderat amorem concupiscentie.
Alit est finis amarus amore amicitie: ppter quez
finis pmo pducit: qd eni hō diligit seipm cōcu
piscit sibi ipi sanitatē. 7 id ad illā habedā opa
tur. Sicut: qd aliq; diligit deū sūme ppter se. idō
oia agit ppter deū. 7 ita de est finis oim actiū
suoz pmo finis est pō: in itentiōe. 7 vltim in
executiōe: qd realit est effectus: 7 cōiter ignobi
lior illo fine: ad que est saltē agēte qd itendit
eū. sed scōs finis vt cōiter est pteritēs ipi opa
tiōi. 7 si fm rectā opatiōez itendat no est igno
bilior illo qd est ad finē. nec est effectus: nec acq
rit ppter loquēdo p ipam opatiōez. Secūdo di
co. qd finis scie ppter loquēdo est illud qd est
amarū ab addiscente. siue amore amicitie siue
amore concupiscentie: fm diuersos modos acci
piendi finē ipm qd mouet ad discendū: ita ad
acqrendū sciam. Et idē idē est simpliciter finis
qd est cām finalis sciētis 7 scie. no tm ita: qd cām fina
lis scie sit cām finalis sciētis. s qd illud qd efficiēs
itendit 7 amat: ppter qd agit ad acqrendū sciaz
est cām finalis ipius scie. No tm est cām finalis sciē
tis: s est itentū 7 amatū a sciente. Verbi gra
tia. Aliq; addiscit sciam ppter amorem amicitie
ad seipm: 7 concupiscit ipam sciam sibi. ppter ali
qd lucrum acq; sibile p ipam sciam. tūc dico qd ipse
met est cām finalis illi sciē: qd est amarus amore
amicitie. 7 realr ipa scia no pducere i effectū
7 ita ipemet amarus a seipso est cām finalis scie. qd
ipse sol est: ad cui esse sic amarus sequit scia: 7 ita

D
Circū qstionē de
ca. ancl.

E

e

ipemet h3 rōem alicui? cause. qz est ad cui? esse sequit aliud. 7 tñ ipemet nō est causa futip? . et ipemet non depēdet sic a seipso. Sifr ipm lucrū v? aliqd tale est cā finalis aliquo modo ipius scie. qz est p quod rñdef ad questionē factam ppter qd. Si em aliq? qrat. qre addiscit vel quare scia pducit. cōueniēter respōdet ppter lucrū p ipm acquirēdū. et tñ illud lucrū nō est cā finalis ipius sciētis. qz ipē sciens nō depēdet ab eo essentialr. sed tñ desideratū et cōcupitū a sciēte. ppter quod agit ad acqrens dum sciam. Hoc poterit declarari. qz sicut in agētibz naturalr illud est causa finalis qd i? tendit a natura. ita in volūtarijs illud est causa finalis quod intēdit a volūtate. sed lucrum vel aliqd tale est intēdit a voluntate. ppter qd pducit scia. qz illud vere erit cā finalis sciētie et nō sciētis. Pterea illud quod intēditur a volūtate diuina in causando vere h3 rōnem cause finalis. nō dei sed scie vel effectus. qz ea? de3 rōne illud quod intēdit a volūtate creata

Et per istū modū pōt poni qz deus est causa finalis oim. qz ipē semp amat. Et ppter ipfuz oia sūt saltē seipō. 7 etiā in naturalib? idē est simplr finis agētis naturalis et agētis supmi dirigētis. Propter tñ cōia dicta pōt distigui de fine scie. vnus est qui simplr potest esse causa finalis pprie dicta. ppter quē ipa scia acq? ritur. 7 qui mouet agēs ad agendū. 7 de illo locutus sum p̄us. Alius est finis scie qui fm re? etiam rationē debet intēdi ab agente qd libere agit. 7 isto modo finis scie practice est opus vel opari. 7 finis speculatiue est p̄siderare. qz rōnabilr addiscēs vel in maiori parte vel semper debet istos fines intēdere. si tñ de facto n̄ faciat nō erūt cause finales. qz ipē scie i nullo dependebūt ab eis. sed alia intēta erūt cause finales. Si d? qz non est de rōne cause final actualr intēdi sed qz sit apra nata intēdi. hoc nō valet. qz de rōne eius est causare actualr si effectus erit. 7 ita cū nō possit actualr causare nisi actualr intēdat nō est causa finalis vel finis nisi actualr intēdat. Si dicat qz hoc est p̄pbm. iij. de anima. 7. vi. metabph. 7. i. metabph. Pterea vni? rei est vna cā final effēctial. sed si oīne tale intentū esset causa finalis essent plures cause finales. cū talia plura pos? sint intēdi. Ad oīs auctes rñdeo qz pcedūt de fine qui fm rectā rōem saltē vt in pluribus debet intēdi si oia essent cōueniēter ordinata 7 ideo quasi ex natura sua h3 qz sit ordinabilis ad talem finē. si tñ nō actualr intēdat nō est vere 7 pprie causa finalis. Ad aliud respon? deo qz sicut nō est incōueniēs. qz eiusdē rei sint plures cause efficiētes. pprie dicte. quarū que

libet est sufficiēs iter causas scdas sicut calor pōt pducī ab igne sine sole: 7 a sole sine igne. ita nō est incōueniēs qz eiusdē rei sint plures cause finales. ita qz qlibet illarū sit sufficiēs in illo ordine causandi. Et ideo eiusdē sciētie fm spēm possunt esse plures cause finales. Et eodē modo sicut aliquod efficiēs pōt esse effectū pluriū effectū specie distinctoz ita eadem causa finalis pōt esse cā finalis plurium sciarū 7 pluriū effectūz specie distinctozum. Tertio dico qz aliqua distingui p aliqua pōt i? telligi multiplr. vel tanq? p aliqua intrinseca vel tanq? p aliq? extrinseca. Exemplū p̄mi. sic aliqua puta homo 7 asinus distinguūt p suas formas substantiales. Scdo modo p̄tingit dupliciter. vel tanq? p aliqua qz sūt cā distinctōnis ipoz. qz sunt cause ipoz qz sunt distincta. 7 tūc distinctiū vel est limitatū 7 p̄p̄iū. vel illimitatū 7 cōe. sicut aliqd est cā illimitata 7 aliqd limitata. vel tanq? p aliq? sibi ppria. sicut aliq? distinguūt p suas pprietates. vel p sua subiecta. f. qz necessario est aliud subiectū vnus. et aliud alterius. vel p effectus sibi p̄pos. Et his rñdeo ad questionē qz iste scie seipis distiguitur intrinsece 7 formalr. sed p fines vel p finē distinguūt causaliter. sicut causalr distiguitur p cām efficiētē. Sed p subiecta scie nullo p̄dictoz modoz distinguūt necessario. quia nec formalr 7 intrinsece nec causalr nec rō. nec tanq? p aliq? sibi p̄p̄a. f. isto vltio mō distiguit p obiecta. h est p̄clusiones scitas. Primū p3 qz iste scie sūt forme simplices. sicut als declarabit de oib? accidētib? f. forme simplices nō p̄nt distigui intrinsece 7 formalr nisi seipsis qz c. Scdm p3. qz ab eodē causalr h3 res esse 7 distinctū esse a quolibet alio. qz cū qlibz scia sic qlibet alia res beāt eē suū a cā finali sua. sequit qz ab ea h3 esse distinctū. Et iō dico qz posito qz scia speculatiua 7 practica babeāt eandem cām finalē p illā distiguit causalr. qz illa in illo genere causandi est cā distinctōis earū. Et isto mō oēs res create distiguit p deū qz est cā distinctōis oim. Et si d? qz nulla distiguit p illud in quo ueniūt. Rñdeo qz verū est tanq? p sibi pp̄iū. tñ causalr qn cā ē illimitata vel simplr vel fm qd. nō est incōueniēs qn p illud distiguant in quo ueniūt illo mō quo ueniūt in illo. Verūtū sciendū qz accipiēdo finē p illo qz fm rectā rōne d3 eē finis mō exposito sic distigunt p fines tanq? per aliqua p̄p̄a. qz ali? est finis vni? 7 alteri?. Istomō intelligit p̄b. iij. de aīa. 7. ij. metabph. et vbiq? vbi dicit eas distigui p fines. tñ sic dictū est. iste nō sunt semp cause finales pprie dicte. Tertū p3. qz em nō distigunt p sub

Euasio. Reprehēso

Instantia

Respondetur.

Respono ad questionē ponentem q̄tmor cōclusiones
 Prima cōclusio
 Secunda cōclusio
 Tertia cōclusio
 Quarta cōclusio
 Probatio p̄ cōclusionis
 Probatio p̄ cōclusionis
 Probatio p̄ cōclusionis

iectū formalr 7 intrinsece manifestū est. quia
 subiectū nec est ipa scia. nec de essentia eius.
 Nec distinguunt causalr p illa pz. qz aliqn
 et fere semp pro statu isto ipm subiectū cuz sit
 ens rōnis fm vnā opinionē in nullo gñe cāe ē
 cā scie. vel saltē possibile est q deus sit cā pci
 se scie. 7 p pns subiectū nullo modo causalr.
 Nec distinguunt p subiecta tanq̄ p aliqua
 sibi propa pz. qz idē simplr pōt esse subiectum
 notitie speculatiue 7 notitie practice. Nā de
 subiecto quod hz aliqs passiones q̄ sunt in po
 testate nostra 7 aliqs que nō sūt in prāte nra
 pōt esse notitia speculatiua qua sciunt ille pas
 siones que nō sunt in prāte nra d illo subiecto
 7 etiā notitia practica qua sciunt alie passio
 nes que sunt in prāte nostra de illo eodē sub
 iecto. sed aliqd subiectū est bmoī sicut pz: q̄a
 terra multas hz passioēs q̄ nō sūt in prāte nra
 sicut terra est rotūda. frigida. sicca. gūis. 7 hu
 iusmodi. ita q̄ om̄s ille p̄clusiones si tamē sunt
 demōstrabiles sunt simplr speculatiue 7 sciū
 tur scia naturali. Silt hz aliquas passiones q̄
 sunt in prāte nra. vel signata illarū passionū
 sunt in prāte nostra. sicut q̄ terra est arabilis.
 pōt sic vel sic colī 7 sic de alijs. 7 de istis est no
 titia practica sicut agricultura 7 vniuersalr ex
 hoc ipso q̄ ens naturale est materia formarū
 artificialiū. idem est subiectū notitie specula
 tiue qz est ens naturale. 7 notitie practice. q̄a
 materia formarū artificialiū. 7 isto mō de ho
 mine 7 de anima intellectiua 7 de mult̄ talibz
 potest eē notitia speculatiua 7 practica. q̄ pe
 nes subiecta tanq̄ per aliqua sibi ppria nō di
 stinguunt. Si d̄ q̄ p̄clusiones practice nō res
 solunt in p̄cipia speculatiua. ergo de eodē
 nō pnt esse iste due notitie. Rñdeo q̄ nō est in
 cōueniēs p̄clusiones practicas saltē mediate
 vel particulatim deduci ex p̄cipijs speculabi
 libus. Verbi grā. ex isto pure speculabili. s. ter
 ra est dura accipiunt multa practica. p̄pter h̄
 em opz q̄ aret vel frangat aliquo duro ad hoc
 q̄ sit apta ad actioēs q̄s agricultor hz exerce
 re circa eā. Silt qz homo est tal̄ vel talis cōdi
 tionis. opz q̄ ad p̄seruatōem sanitat̄ talis vel
 talis adhibeat medicina. Et vlr ex hoc ipō q̄
 in prāte nostra est h̄e opatōes etiā circa pure
 speculabilia. 7 circa rectā rōnē fm variatōes
 ipoz entū 7 p̄ditionū suarū sunt opatōes no
 stre diuersimode eligēde. id ex p̄cipijs pure
 speculabilibz p̄tingit inferre multas p̄clusio
 nes simplr practicas. Potest tñ dici q̄ illa p̄
 cipia sūt aliquo modo practica n̄ruat̄. tñ fm
 modū cōem loquēdi sunt simplr speculatiua.
 qz alr nullū p̄cipiū esset pure speculatiuū. qz
 nullū penitus est p̄cipiū q̄n aliquo mō possit

se h̄e ad praxim. Unde ex isto. ois triagūl⁹ hz
 tres inartibus mechaniq̄ pnt haberi diuerse
 notitie practice. Unde etiā inuenitur aliquā
 do q̄ scia practica subalternat̄ speculatiue scie
 sicut musica arithmetice 7 sic de alijs. quod n̄
 esset verū nisi p̄tingeret resoluerē p̄clusiones
 practicas in p̄cipia speculatiua. Quartuz
 scz q̄ iste notitie distinguunt p̄ p̄clusiones sci
 tas tanq̄ p̄ ppria sibi. ita scz q̄ n̄cicio est alia
 p̄clusio scita notitia practica. 7 alia scita noti
 tia speculatiua. pz qz in illa cōclusiōe q̄ scit no
 titia speculatiua nihil ponit opabile a nob̄ cuz
 notitia speculatiua nō sit de opibz nris. In il
 illa aut̄ p̄clusiōe que scit notitia practica po
 nitur aliqd opabile a nobis. vel aliqd impo
 rās opabile a nobis. cū notitia practica sit de
 opibus nris. hoc est de illis q̄ significāt opera
 nra. q̄ alia est p̄clusio scita vna scia: 7 alia alia
 Ideo dico q̄ cū notitia practica sit directiua
 alicui⁹ praxi. opz q̄ semp notitia practica ha
 beat praxim vel significas praxim: vel opabile
 a nobis p̄ obiecto saltē partiali. 7 cuz notitia
 practica sit respectu alicui⁹ p̄plexi. opz q̄ illa
 notitia sit maḡ directiua opis q̄ notitia incō
 plexa cuiuscūq̄ termini illi⁹ p̄plexi. Et q̄n sic ē
 tūc est notitia practica alr nō. Ex isto sequū
 tur aliq̄. Unū q̄ de opibus nris. h̄ est de termi
 nis vel p̄plexis ip̄tantibus opa nra pōt esse
 scia speculatiua. qz de opibus nris pnt aliqua
 sciri aliq̄ notitia q̄ nō maḡ dirigit q̄ notitia i
 complexa. sicut si scia q̄ dilectio est q̄litas. q̄
 est a deo dependēs. 7 sic de alijs. ille em̄ noti
 tie nō magis dirigit q̄ notitia incōplexa dis
 lectōis. Et isto modo pōt liber de aia p̄tineri
 sub scia speculatiua. q̄uis quo ad p̄te magnas
 sit de opibz nris. Aliud sequit̄ q̄ logica. retho
 rica. 7 grāmatica sunt vere notitie practice 7
 nō speculatiue. qz vere dirigit̄ intellectum in
 opationibz suis. q̄ sunt mediāte volūtate i sua
 prāte. sicut logica dirigit̄ intellectū in sillogi
 sando: discurredo 7 sic de alijs. Potest tamē
 distingui de practica. qz qdā est dictatiua. et
 quedā tm̄ oñsiua. Prima est illa q̄ definate
 dicitur aliqd esse faciēdū vel nō faciēdū. 7 sic
 loquit̄ p̄bs. vi. et bicoz. 7. iij. de aia. Et isto mō
 nec logica nec rethorica est practica. nec etiā
 ars quecūq̄ mechanica. qz nulla istarū dicitur
 q̄ dom⁹ est faciēda. sed h̄ p̄tinet ad p̄uentiā
 qua scit q̄n est faciēda 7 q̄n nō. 7 q̄n ē opandū
 et q̄n nō. Scda notitia practica est tm̄ oñsiua
 qz nō dicitur aliqd fugiēdū aut p̄sequēdū. s̄
 tm̄ oñdit opus quō fieri pōt. n̄rute cui⁹ notitie
 si intellect⁹ dicitur id est faciēdū 7 volūtās ves
 lit. statz pōt recte opari. sicut ars edificatoria
 oñdit q̄ dom⁹ p̄ponit̄ ex lignis 7 lapidibz 7 ex

Z
 Probatio q̄rite

15
 Primū correla.

11
 Scd̄ correlariū.

fundamēto tali. 7 talib' parietib' 7 tali tecto.
 et sic de alijs. 7 nō dicat q' dom' est faciēda
 nec qn' ē faciēda. s' ad prudētia p'inet dicere
 q' tali tpe est faciēda. v' sic est agendū vel sic.
 Et eodē mō logica 7 alie artes sūt tm' ostēsiue
 7 nō dicariue. sūt tm' directiue. hntq; tales ar
 tes frequēter. nō parim p' obiecto: s' obiectus
 pratis. sicut ars edificatoria hz ipam domū p'
 obiecto 7 nō parim v' oparōez ipaz que est in
 prate nra. S3 tūc est h' vnu dubiū. q' s'm p'di
 cta seq'ret q' ois h'it' practie' p'rer istas artes
 eēt prudētia. p'ns est falsum. 7 falsitas eius p3
 q' tūc liber ethicoz eēt prudētia. p'ns ē falsus
 cū sit de vlib' 7 prudētia de p'clarib'. p'na p3
 q' ois h'itus dictatiu' ē prudētia. q' ois tal' ha
 bitus dictatiu' est cuz' rōne actiu'. 7 p' p'ns
 prudētia. Ad istud dicit scotus q' diffinitio
 prudentie debet intelligi de bitu actiuo prio
 qual' est h'itus acq'sit' ex actibus. Cū sic ars se
 hz circa factibilia singlaria ad bitū expimēta
 lem. ita circa agibilia se hz scia moral' ad bitū
 prudētie q' h'itus art' 7 scie moral' sunt remoti
 ad dirigendū: q' vles. s' h'itus prudētie 7 expi
 mēti. q' q'nti sūt ex actib' sūt p'claras 7 p'pi
 qui ad dirigēdū. Ista expositio est necia. alio
 qn' nulla eēt scia practica. q' q'cūq; est habit'
 actiuus v' factiu'. Sed istud q'ntū ad hoc q'
 dicit q' habit' tal' nō est p'xim' ad dirigēdū nō
 videt verū. q' sicut se videt h'ie i' speculabilib'
 ita in agibilib'. s' q'cūq; h'ns p'positōez vlez. si
 subsumat quacūq; singlarē. statim scit' d'cto. q'
 eodē mō h'ns p'positōez vlem. q' sic est agēdū
 p' tali tpe 7 tali loco. 7 sic h'm alias circūstan
 tias. nō o3 nisi q' ondat aliqd h'ns tales p'ditō
 nes. 7 statim v' tute p'positōis vlis pot' rit ope
 rari. Et si d' q' ex h' ipō q' req'rif tal' onō. nō
 sufficit cognitio vlis. s' nō valet. q' ē h'it' pu
 dētie q'cūq; sine tali onōsione nō sufficit. et ita
 equaliter diriget h'itus vlis respectu actus. q'
 uis nō respectu oim. sicut q'cūq; alius. p'xter
 ea sicut p3 in alia questione ista v'lia nō possūt
 euidēter cognosci nisi p' experiētia. 7 p' p'ns p3
 supponit experiētia. 7 ita immediate diriget
 respectu alicui'. Ideo dico q' h'itus vlis ali'
 q's ita poterit p'fecte dirigere respectu alicui'
 actus q'ntū est ex parte sui. sicut quicūq; alius
 7 frequēter pot' h'ri sine experiētia singlarium
 et posito q' posset ad huc p'fecte diriget respe
 ctu actus. Sed istud videt' p' p'bm. i. metaph.
 vbi vult q' ars pot' esse sine expimēto. 7 q' exp
 ti certius operant'. Pro intēōne p'bi dico q'
 dupl' pot' p'ringere q' exp'ti certius opant'. ali
 qn' p'pter exere tiū organoz exterioroz. q' p'pter
 taliū experiētia 7 exercitiuz. aliq'n hō acq'rit
 habitū in organo. p'pter quē meli' opat'. sicut

aliquis addiscēs musicā vel arrē citharā sandi
 p' exercitiū actuale meli' opabit' q' ali' q' forte
 oēs habitū intellectuāle circa v'lia 7 circa par
 ticularia hz meliorē. q' organa alteri' p'pt' de
 sectū exercitiū nō sunt apta. sicut aliq's tm' aus
 diendo cantū 7 h'mōi pot' acq'ere habitū itel
 ligibile. 7 eodē modo p'ringere pot' in medici
 na 7 in alijs. ad quoz opa req'runt opa exterio
 ra. Aliq'n pot' h' p'ringere. q' exp'ti hnt notitiā
 aliquoz singlarium et aliquoz v'lium quozum
 ali' nō hnt euidēter notitiā. Unde exp'tus in
 expiēdo acq'rit notitiā multarū p'positionuz
 v'lium q's alius h'ie nō potest. q'uis exp'tus ne
 sciat eas p' cāz. sed tm' q' 7 aliud scz artifex ali
 quo modo nouit cām in v'li vel p'iculari. sicut
 aliq'n p'ringit in scia subalnāte. et iō q' tales
 p'positiōes vles magis immediate dirigūt q'
 alie v'liores. 7 iō exp'ti certius opant'. S3 tunc
 est dubiū quō artifices hnt notitiā euidētes si
 talia nō pnt sciri nisi p' experiētia. Respondeo
 q' sicut in alijs aliq' p'ncipia pnt sciri p'cise per
 experiētia. 7 aliq' sunt p'ncipia p' se nota. ita in
 practicis. Aliq'n sūt p'ncipia p' se nota. 7 aliq'n
 tm' nota p' experiētia. De p'nis 7 de p'clonib' se
 quētib' ex illis hz artifex notitiā euidētē. et
 s'lr studēs in morali p'bia sine exercitio. frequē
 ter tm' taliū nō hnt exp'ti notitiā euidētē: sed
 ignorāt ea: vel saltē multa eoz. Alia aut' sunt
 p'ncipia p' experiētia nota. 7 aliq'n illoz habēt
 artifices notitiā euidētē 7 nō exp'ti. 7 tm' aliq'n
 notitiā p'clonū q' pnt p' experiētia sciri hnt exp
 ti 7 nō artifices. Et ita p3 quō possibile est q'
 artifex sit mag' sciēs q' exp'tus. 7 q' exp'tus cer
 tius operet. 7 tm' notitiā vlis nō quecūq; s' re
 spectu mimi vlis. ita p'fecte diriget respectu
 alicui' actus. sicut quicūq; alius h'itus. Et iō
 dico q' si aliq's studēs in morali p'bia sine omi
 actu prudētie vel morali posset acq'ere notiti
 am oim p'positionū v'lium q's acq'rit ali' exere
 citatus. q' ita p'fectū habitū 7 ita p'fecte direc
 tiuū haberet ip'e sicut ali'. s' de facto vel hoc
 nō est possibile vel cū maxima difficultate. et
 p'pter istā rōnem sicut patebit in tercio. nō pot'
 prudētia separari in acq'sitōne ip'ius a v' tute
 morali. S3 quō tūc distinguunt scia moral' 7
 prudētia. Dico q' distinguunt sicut h'it' mag'
 vlis 7 min' vlis. q' scia moral' est de mag' vlib'
 et prudētia de min' vlib' q' cognoscunt p'ci
 se p' experiētia 7 nō p' deductionē ex mag' vlib'
 Sed quō est tūc prudētia circa particularia.
 Dico q' est circa particularia in acq'redo de scō
 7 v' tualr: s' de h' 7 de mltiplicatōe prudētie pa
 tebit in tercio. Et p'dict' m' deo ad formā q'stio
 nis q' scia specularia 7 practica distinguunt
 p' fines vel p' finē causalr. q' sp' fines vel finis

Primum dubium

Risio scoti

Improbatur risio scoti.

Risio auctoris

Aliud dubium

Risio ad hanc questionem

est cā distinctōis istarū sciarū sicut est cā scia
rū istarū. accipiēdo autē finē ppe s p illo qd s
rectā rōem dz eē finis. sic distinguunt p fines
tanq̄ p aliq̄ sibi ppa. s est distinctarū sciarū
sunt distincti tales fines. s scie neutro mō dis
tinguunt p subiecta. s scdo mō distinguūt p
obiecta. Ad rōnes alteri opmōis p3 p dicta
Ad p̄mā p3 q scia speculatiua distinguit a pra
ctica causat̄ p finē tanq̄ p cās. 7 s siue sit idē
finis siue ali. s p distinctū finē scdo mō dcm̄
distinguit tanq̄ p aliqd sibi p̄pūū. Ad scdaz
p3 q scia speculatiua 7 practica distinguūt p
obiecta. s ē p cōlones scitas. Ad tertiā q scie
speculatiue distinguit p seip̄as. t̄m p̄ncipia sua
distingunt tanq̄ p p̄pa. 7 q̄rū ad h nō ē sile
de p̄ncipijs respectu cōlōnū speculabiliū. et de
fine respectu cōclusionū practicarū. 7 h maxi
me accipiēdo finē p cā finali p̄p̄e dicta. Ad
auctoritatē aristotel̄ p3 p̄us q pbs loquit̄ de
fine qui s3 rectā rōnē debet intēdi: 7 tūc sciaz
practica distinguit a speculatiua fine nō ē aliqd
nisi q scia practica h3 aliū finē talē q̄ scia spe
culatiua. Unde sciendū est q ppe loquēdo ni
hil distinguūt ab alio nisi p seip̄s vel p aliqd si
bi intrinsecū. q sicut unūquodq̄ seip̄o ē vnus
7 non per aliquod sibi additum. nec per aliqd
sibi extrinsecum. ita unūquodq̄ seip̄o vel per
sibi intrinsecum distinguitur a quocūq̄ distin
guūt. t̄m d̄r distinguūt per aliqd ab aliquo: quādo
illud est p̄p̄ūū v̄i 7 nō pōt p̄petere alteri. ita
s q ex distinctōe aliquorū p̄tingit inferre disti
ctōnē aliorū. sicut sequit̄. q̄litas corporalis et
sp̄ialis distinguūt. s̄ subiecta earū distinguūt
et ita nō sequit̄. albedo 7 dulcedo distinguūt
s̄ subiecta earū distinguūt. 7 ita improp̄e pos
test dici q sba sp̄ial̄ distinguūt a sba corpea p
q̄litate suā. 7 t̄m lac nō distinguūt a cigno p al
bedinē. Ad p̄mū p̄ncipale p3. q finis practi
ce q̄ fm̄ rectā rōnē dz intēdi ē op̄ natū dirigi
p sciam practica. nō t̄m sp̄ tale op̄ ē cā final̄ p
p̄ue dca. T̄m p̄ intēdiē pbi sciēdū q̄ finis q̄ dz
fm̄ rectā rōnē intēdi scie practice nō ē v̄itas
sicut est finis scie speculatiue. sed finis vltim̄
scie speculatiue est v̄itas. finis aut̄ vltim̄ scie
practice nō est v̄itas: sed opus.

Demū quero vtrū ha:
bit̄ theologie sit practica: an speculatiua? U
det̄ q sit speculatiua. q̄ fm̄ p̄bm. vi. et bicozū
ps aie sc̄ificica (p quā itelligit̄ speculatiua)
ē circa nccia. Rōcinatiua aut̄ (p quā intelli
git̄ practica) ē circa p̄tingētia: s̄ theologia ē
circa nccia. s̄ theologia est speculatiua. Pre
terea ois notitia speculatiua ē nobilioz oī pra
ctica. s̄ nulla speculatiua ē nobilioz theologia.

ḡ theologia nō ē p̄ctica. maior p̄t3 qz qn̄ aliq̄s
cōc diuidit̄ p aliq̄ inferiora oē p̄ctū s̄ nobilit̄
oī ē nobilit̄ oī p̄cto s̄ iḡbiliōis. s̄ scia diuidit̄
in speculatiua 7 practica. 7 speculatiua ē nobili
oī: s̄ p̄bz. i. meta. s̄ q̄libz speculatiua ē nobilioz
oī practica. Preterea multē v̄itates theologicē
sunt etiā meta. sed v̄itas meta ē speculatiua.
s̄ 7c. Ad oppositū illa notitia q̄ est directiua
op̄atiōis volūtariē est practica: theo. est h̄mōi
qz viator idiget aliquo directiui i diuinis mā
daris iplendis. s̄ t̄le directiui nō est nisi theo.
igit̄ 7c. Circa istā q̄stionē sūt diuersē opinio
nes. Una est q̄ ponit q̄ est simpl̄ speculatiua
qz sic̄ moralis l3 speculēt̄ verū: q̄a t̄m nō nisi ad
operādū bonū. 7 iō nō d̄r speculatiua s̄ practi
ca: sic̄ ista. qz nō est i ea labor op̄is nisi p̄p̄ spe
culatiōe: sic̄ oēs practice ordināt̄ ad specula
tiua. 7 vita actia ad cōtēplatiua. iō dz dici pu
re speculatiua. nō practica. licet vt̄ in pluribz
possit dici practica p̄p̄ cōsideratiōē op̄abi
liū. t̄m simpl̄ dz dici scia speculatiua. Dec cō
clusio p̄bat̄ ab alijs. p̄io sic̄. Dilectio vel act̄
amoris quo volūtas se vnit̄ deo nō est praxis.
s̄ p̄p̄ extēsiōes ad illū actū amoris nō diceēt̄
aliq̄ notitia practica. s̄ ad illū actū solū extēdi
tur theo. igit̄ 7c. V̄at̄ ille act̄ nō sit praxis
p̄bat̄ p̄io auctoritate pbi. xij. metha. vbi dic̄
q̄ p̄mū mouēs mouet sic̄ amatū 7 d̄s̄ d̄eratiū.
s̄ celi mouet̄: sic̄ amās 7 desiderās: vt̄ sic̄ ass̄
milet̄ p̄mo mouēti. 7 accipit̄ celū put̄ sibi p̄iū
git̄ intelligētia mouēs ip̄s: s̄ assimilatio marie
sit p̄ actū b̄rificū q̄ est diligere. s̄ fm̄ ip̄s b̄ritu
do cōsistit i speculatiōe. s̄ act̄ amoris erit spe
culatiō: 7 nō praxis. sic̄ actus b̄rific̄ est specta
tio 7 nō praxis. Itē fm̄ cōmē. x. erbi. felix p̄ i
tellectū est cognat̄ deo p̄ extēsiōē ad ei: dile
ctiōnē. s̄ felicitas cōsistit i speculatiōe. s̄ 7c.
Itē felicitas vltia est speculatiua 7 nō practi
ca. 7 t̄m p̄p̄bēdit̄ tā actū volūtariē q̄ itellectus.
Itē Aug. xij. de tri. c. iij. 7. iij. distinguit̄ int̄ di
uersas portiones aie. q̄ruz vna d̄r portio sup̄ior.
in q̄ ponit̄ sapiētia 7 ymago trinitat̄ s̄ ip̄m. 7
t̄m est ps cōtēplatiua fm̄ eū. Ex quo arguit̄ sic̄.
portio sup̄ior fm̄ Augustinū. est ps p̄tēplatiua
s̄ i ip̄a portōe est mēoria 7 itellect̄ 7 volūtas
q̄ sunt pres ymagis. igit̄ fruitio 7 dilectio p̄i
nēt̄ ad p̄tē p̄tēplatiua. Preterea si dilectio dei
esset praxis. s̄ metha. esset practica. qz rō fm̄
nādi dilectōes i deo: est rō essential̄: 7 n̄ p̄sonal̄
s̄ metha. maḡ cōsiderat̄ cēntialia q̄ theo. n̄
notionalia. s̄ si theo. n̄ sit practica. m̄t̄o ma
gis metha. Itē metha. cōsiderat̄ de deo rōes
bonitat̄ 7 p̄ōns rōes diligibilibitat̄. s̄ si extēsi
ōe ad dilectiōes sit scia practica. metha erit
practica. Itē de iuenit̄ in triplici ḡnē cāe. s̄

Ad p̄mā rāōēz
alēti opinionis

Ad scdaz

Ad tertiā

u

Ad p̄ncipale arḡ
gumētū.

Quare q̄stionē
p̄ncipal̄ itur̄ plo
q̄ an̄c̄it̄ h̄ vlti
ma q̄ in ordine ē
Questio XII

Pr̄ia opinio hen
rici de gādauo.

Et a brō thoma

Probatio prima

Scda

Tertia

Quarta.

Quinta.

Sexta.

Septima.

Prologi

Primi sententiarum

formal. efficiēt. 7 final. ḡ mouet sic amatu. ḡ fi
nis metha. nō sic mouet. ḡ metha. est practica
Itē sic theo. nra est directia circa dilectionē
dei p aliqd supnaturalē. ita possibile est hoies
acq̄rere sciaz circa dilectionē dei nāl̄: ql̄e ha
buerūt p̄bi. illa nō p̄t esse practica. q̄a tūc aliq̄
scia practica naturalr acq̄sita esset nobilior oi
specularia scia acq̄sita naturalr. qd̄ est ḡ p̄bm
l. 7. r. etbi. 7. i. meta. p̄ntia p3. q: sicut dilectio
dei supnatural̄ est nobilior q̄ cognitio dei sup
natural̄. sic caritas ē nobilior fide. ita 7 dilectō
natural̄ ē nobilior q̄ cognitio naturalis. et p
p̄ns hitus q̄ dirigit circa dilectōes dei erit no
bilior: speculariuo hitu. Itē theologia nō est
de obiecto agibili nec factibili. ḡ 7c. Itē ois
hitus practice p̄ficat intellectu practicu. s̄ itel
lect̄ practice est t̄m p̄rigētū alit se b̄re. theo.
q̄r nō ē b̄mōi. ḡ 7c. Cōtra istā opinionē. De
nitrate simplr practica pōt esse notitia simplr
practica. sed m̄te nitratē mere theologicē sūt
simplr practice. ḡ de eis pōt eē notitia simplr
practica s̄ nō nisi theo. ḡ theo. ē simplr practi
ca. Maior p3 q̄ sic se b3 notitia specularia ad
nitratē speculariā. ita notitia practica ad veri
tatē practicā. s̄ respectu cuiuslibz nitratē specia
riue pōt eē notitia specularia. ḡ respectu cuius
libet nitratē practice pōt esse notitia practica.
Sic̄ fm istos notitia d̄r practica vel ab obiecto
uel a fine. s̄ siue sic siue sic. sc̄q̄ q̄ respectu
nitratē practice pōt eē notitia practica. q̄ si d̄r
cū practica ab obiecto. sequit̄ q̄ respectu veri
tatē practice pōt eē notitia practica. et quo ob
iectū est practicu. si a fine sequit̄ idē. q̄ respec
tu nitratē practice pōt eē aliq̄ notitia directia
praxis ḡ 7c. Minor p3 q̄ ista est nitras practi
ca de ē tali mō colēd̄ vel subueniēdū ē p̄rio
pp̄t deū. 7 sic de mult̄ alijs q̄ sūt pure theolo
gicē. ḡ de istis pōt eē notitia practica. et nō ni
si theologica. q̄ nulla scia naturalit̄ inuēta po
test eē de ill̄. ḡ 7c. Si dicat̄ q̄ ista p̄sideratio
de talibz opibz nō est nisi pp̄t̄replationē eter
nox. ad quā ista ordinat̄. 7 ita cū illa sit specu
latiua. ista erit speculariua maxie cū theologia
sit vna scia. Cōtra. p̄bo q̄ nō est vna scia. q̄a
sicut argumtatū ē pus respectu distictarū
nitratū q̄r vna pōt sciri alia iḡrata sūt distin
cte scie. sed possibile ē (7 ita ē frequē) q̄ aliq̄s
sciat aliquā veritatē theologicā. 7 t̄m nūq̄ co
ḡtauerit de alia. ḡ sūt disticte notitie. Si di
cat̄ q̄ tal̄ hit̄ theologicē ē vn̄ nūero. nō t̄m est
vna ql̄itas nūero omogenia. s̄ eutherogenia:
7 de tali nō ē incōueniēs q̄ vna acq̄rat̄ an̄ aliā
vel q̄ aliq̄d ster cū vna p̄t 7 repugnet alteri.
S̄ nō valz. q̄ nūq̄ ē aliq̄d eutherogeniū nisi vbi
ē distictio specifica. vel saltr̄ sūt aliq̄ alteri et

alteri rōis. De p̄mo p̄t̄ exēpluz i boie 7 alijs
aiabilibz: q̄ nō dicunt eutherogenia: nisi pp̄t̄ di
stinctionē accidētū specificā i diuersis p̄tibz
7 s̄ si organa nō distinguant̄ per diuersas for
mas substantiales alteri 7 alteri rōis. Exēplū
sc̄di p3. accipiēdo p̄positū ex materia 7 forma
sbali nō vltia. illud nō pp̄t̄ dicit̄ eutheroge
niū. sic ignis: q̄ cōtinet̄ pres alteri rōis. quīs
illa materia 7 illa forma nō distinguant̄ sp̄e p
p̄t̄. q̄ nō sunt p̄p̄t̄ 7 p̄ se nec i ḡnē nec i sp̄e. s̄
tale vere est omogeniū fm p̄bz. Aliud exēplū.
verū esset de boie si organa distiguerent̄ p for
mas sbales alteri rōis. Si ḡ illa scia sit ql̄is
tas vna numero eutherogenia. aut ḡ p̄mo mō
aut sc̄do. Nō p̄mo mō. q̄ tūc iformaret̄ aliq̄b̄
accidētibz distictū sp̄e: sicut aial informāt̄ ac
cidētibz distictū specie in distictis organis. s̄ s̄
est impossibile. q̄ illa accidētia nō p̄nt eē respec
ctiua. q̄ nō eēt nisi qd̄a respect̄ ad distictas
cōclusiōes. s̄ s̄ nō est possibile. tū q̄ ad cōclusi
ōne: cū nō sit nisi ens rōis fm eos: q̄a verū et
falluz sunt i aia. vi. metha. ad ipas nō p̄t eē res
pect̄ real̄. Tū q̄ respect̄ real̄ nō p̄t acq̄ri ali
cui de nouo. nisi p̄ acq̄sitionē alicuius absoluti.
vl p̄ motū locale. s̄ nullū tale p̄t dici i p̄posito
p̄t̄ discurredo. Tū q̄ error respectu alicuius cō
clusiōis est aliq̄d absolutū. ḡ illud qd̄ sibi p̄p̄t̄
p̄riat̄ est absolutū. q̄ p̄ria sunt i codē ḡnē. ḡ il
la disticta sp̄e nō sunt p̄t̄e qd̄a respectus. ḡ
sunt aliq̄ absoluta. Aut ḡ hitus. aut act̄. Nō
act̄. q̄ manēt destruct̄ actibz. ḡ sunt hitus. et
p̄ p̄ns habet̄ p̄positū: q̄ respectu distictarū ni
tarū sunt disticti hit̄ specie. Si sit eutheroge
niū sc̄do mō. seq̄ret̄ q̄ ql̄itas de cōponeret̄ ex
materia 7 forma. Quā sunt aliq̄ faciētia p̄ se
vnū alteri 7 alteri rōis. vere vnū est actus: 7
aliud potētia. s̄ s̄ est incōueniēs. q̄a accidētia
nō hnt̄ materiā ex q̄: s̄ t̄m in q̄. s3 p̄bm. viij. me
tha. Si dicat̄: q̄ ille pres distinguunt̄ sp̄e. 7 t̄m
faciūt vnā sciaz nūero. Cōtra. illud qd̄ est p̄ se
indiuidū alicuius sp̄e nō p̄t esse ps essentialis
alteri sp̄e. P̄t̄ inductiue. Sic̄ si eēt ps. esset
potētia vel act̄ respectu alteri p̄tis alteri rō
nis. 7 p̄ p̄ns nō esset indiuidū p̄ se in ḡnē. ḡ tal
lia disticta sp̄e nō faciūt vnū nūero. nisi sic m̄
ti hoies faciūt vnū regnū vl vnū exercitiū nūe
ro. Et si s̄ habet̄ p̄positū. P̄t̄ea eadē rōne
posset dici. q̄ oēs rōnes scie essent vna ql̄itas
numero eutherogenia. P̄t̄ea nunq̄ est ali
quod eutherogeniū: nisi qn̄ sunt alteri 7 alter
rius rōis. loco 7 situ disticta. 7 s̄ fm cōem cur
sus nature. 7 i p̄tibz determinatū i nūero defmia
to fm cōem cursuz. Exēplū de aialibus 7 plāq̄
Et iō ignis quīs p̄ponat̄ ex materia 7 forma.
non est eutherogeniū. Sic̄ qn̄ aliq̄s lapis ha

etous.

Tena
L cima.

D
Sera thomā et
alos

Thomase

E
Improbaf.

beret distincta accnā i distincti p̄tib⁹. nō esset eu
 rberogētiū. s̄ iste p̄ref illi⁹ q̄litat̄ n̄ p̄nt̄ distigui
 loco r̄itu. ḡ nō faciūt vni⁹ eutberogētiū. s̄lt̄ r̄le
 totū n̄ p̄f̄ de p̄re. 7 p̄ ḡns̄ posito bitu vni⁹ p̄clo
 nis n̄ b̄vna scia nisi forte mōstruosa. sic si na
 sceret hō cūvna māu t̄m. **S̄cdo ex h̄ arguo** q̄
 deāz m̄iōez. q̄ ordo tal̄ ad p̄replatoez n̄ fac il
 la sciaz eē speculariua. q̄ cū h̄z eū. ois notitia
 resp̄cū d̄it̄at̄ p̄ctice p̄mo resp̄ciat op⁹. q̄ r̄tūcū
 q̄ op⁹ possit ordiari ad aliū n̄ min⁹ dicit̄ p̄cti
 ca. ḡ illa notitia d̄e dicit̄ p̄ctica. n̄ obstat̄ t̄m
 ordiatōe ad p̄replatoz. **L̄ōfirmat̄.** q̄ h̄z eū scie
 p̄ctice ordiat̄ ad sciaz speculariua. 7 t̄m ille
 scie d̄e sūt p̄ctice. ḡ eodē mō ista scia erit p̄cti
 ca. q̄uis ordiaret̄ ad p̄replatoez et̄noz. **S̄cdo**
 p̄bo q̄ theo. nō sūt simplr̄ spectaria. q̄ ois notit
 tia q̄ ē de opib⁹ n̄ris. v̄l de ill⁹ q̄ s̄gn̄t̄ opa n̄ra ē
 p̄ctica. s̄ i theo. p̄siderat̄ opa n̄ra q̄ sūt i p̄tate
 n̄ra. ḡ r̄c. **It̄e p̄** ē p̄bat̄ q̄ dilectio finis ē p̄ris
 ḡ notitia q̄ extēdit̄ ad dilectōez dei ē p̄ctica.
 tal̄ ē theo. h̄z eos. ḡ r̄c. **P̄retea** de illo obiecto
 circa qd̄ p̄t̄ volūtas rec̄t̄ male agere p̄t̄ esse
 notitia p̄ctica. s̄ circa deū p̄t̄ volūtas se h̄re
 b̄n̄ 7 m̄le. ḡ de deo p̄t̄ eē notitia p̄ctica. s̄ n̄ n̄
 si theo. q̄ r̄tū ad act⁹ meritorios 7 demeritorios
 ḡ r̄c. **It̄e** ē alia opio q̄ p̄t̄ q̄ ē simplr̄ p̄ctica.
 h̄ declarat̄ p̄mo a p̄ori ex obiecto i ordie ad sci
 entē. **Ille** nāq̄ b̄it̄ ē pure p̄cti⁹ q̄ ē d̄ obiecto
 attrigibili a sciēte excellētiōib⁹ opatiōib⁹ 7 p̄
 nobiliores act⁹ q̄ sūt act⁹ illi⁹ b̄it̄. h̄ p̄z. tū q̄a
 tale obiectū opat̄ ad sciēte nō v̄t̄ sp̄culabile.
 t̄m s̄v̄t̄ opabile. h̄ ē opatiōib⁹ attrigibile. **Tū** q̄
 medicia 7 oēs p̄ctice ex h̄ p̄ctice sūt. q̄ obie
 ctū earū ē ab hoīe opabile 7 nobilitiō mō attri
 gibile q̄ p̄ solū scire. **Ad h̄** ē ei iḡrare sanita
 tē 7 eē sanū. q̄ scire s̄at̄at̄ eē eḡrū. **Et** meli⁹
 ē h̄re v̄tutes q̄ scire qd̄ eḡr̄. h̄z p̄h̄z. n̄. et̄bi. sed
 h̄it̄ theo. h̄z deū p̄ obiecto. qd̄ ē a nob̄ attringi
 bile excellētiōib⁹ opatiōib⁹ 7 p̄ nobiliores act⁹
 q̄ sūt intelligere credita. si illi adhereat̄ p̄ fidē
 7 i cū assurgat̄ p̄ sp̄z. 7 diligat̄ p̄ ebaritatē. 7
 si ei⁹ obediāt̄ p̄ silis 7 p̄ceptis nobilitiōib⁹ opatiō
 nib⁹ attrigit̄. ḡ iste b̄it̄ h̄e erit p̄cti⁹. **L̄ōfir**
 mat̄. q̄ q̄n̄ obiectū ē opabile b̄it̄ trāsitiēs s̄r̄ ip̄z
 q̄ maxie negociat̄ circa opa 7 docet opib⁹ ip̄m
 attrigere ē p̄cti⁹ theo. ē h̄mōi. **S̄cdo** declarat̄
 h̄ a posteriori ex fine. q̄ ille b̄it̄ q̄ nō solū h̄z p̄
 fine actū quē elicit. imo ē actū quēz dirigit̄ ē
 pure p̄cti⁹. theo. est h̄mōi. q̄ h̄z actū quē dirigit̄
 q̄ ē credere h̄z auct̄. it̄. de trini. **Per** istū nā
 q̄ bitū fides defēdit̄. ḡ r̄c. **Alia** ē opio p̄cordāf
 in p̄clōne qd̄ ē pure p̄ctica. **Hoc** declarat̄. q̄
 erit p̄ctice cognitiōis p̄sistit̄ i p̄formitate ad
 p̄ri 7 p̄oritare naturali. s̄ theo. ē p̄formis apti
 tudinalit̄ p̄ri. q̄ dilectōi dei 7 ē p̄o: ea naturali

ḡ r̄c. m̄io: p̄z. q̄ p̄mū obiectū theo. ē p̄formē vo
 litōi rec̄. q̄ a rōe ei⁹ sumūt̄ p̄ncipia r̄ctitudis i
 volitōe. ip̄z at̄ definiat̄ it̄lectū creatū ad no
 titiā r̄ctitudis definiare ip̄i⁹ p̄ris quo ad oia
 theo. n̄c̄ria p̄s̄ naturalit̄ q̄ volūtas creata ve
 lit̄. als nō est̄ n̄c̄ria. ḡ ex p̄mo obiecto sequit̄
 tā p̄formitas q̄ p̄oritare theo. ad volitōez. 7 ita
 extēsiō ad p̄ri. a q̄ extēsiōne cognitio dicenda
 sit p̄ctica. **L̄ōfirmat̄** ista rōe q̄ cū p̄mū obiectū
 the. sit finis v̄ltim⁹ 7 p̄ncipia supra a fine v̄ltio
 sint p̄ctica. ḡ p̄ncipia theo. sūt p̄ncipia p̄ctica
 ḡ p̄clōes sūt p̄ctice. **L̄ōtra** ista opi. q̄ p̄t̄ the.
 eē p̄ctice p̄ctica arguo. q̄ ois notitia p̄ctica ē
 d̄ aliquo ope n̄ro qd̄ ē i p̄tate n̄ra. q̄ h̄z p̄h̄z. vi.
 meth. 7 auicē. i. meth. p̄ h̄ distiguit̄ scia p̄ctica
 a spectaria scia. s̄ notitie resp̄cū taliū p̄p̄mū.
 de⁹ ē trin⁹ 7 v̄n⁹. de⁹ ē oipotēs. de⁹ ḡnat̄ nō sūt
 de opib⁹ n̄ris nec de aliq̄ qd̄ ē i p̄tate n̄ra. ḡ n̄
 sūt p̄ctice. 7 t̄m sūt theo. ḡ theo. nō ē p̄ctice p̄cti
 ca. **Ad** istud d̄: q̄ iste v̄ritates sūt p̄ctice. q̄ ista
 de⁹ ē trin⁹ icludit̄ v̄tualr̄ notitiā r̄ctitudis dile
 ctōis tendēt̄ i tres p̄soas. ita q̄ si act⁹ eliceret̄
 circa v̄nā solā excludēt̄ aliā. sic̄ ifid̄ eliceret̄
 eēt̄ act⁹ nō r̄ctūs. s̄lt̄ ista. p̄ ḡnat̄. icludit̄ noti
 tiā r̄ctitudis act⁹ q̄ ē circa duas p̄soas q̄ r̄v̄na
 ē sic̄ ab alia. **L̄ōtra.** si tal̄ v̄tualr̄ p̄tinetia suffic̄
 ad h̄ q̄ notitia de aliq̄ sit p̄ctica cū de eodē s̄b
 iecto h̄z istū doctore nō possit̄ eē scia spectaria
 7 p̄ctica. se q̄ q̄z notitia erit p̄ctica. q̄ qd̄ li
 bet obiectū sic̄ icludit̄ notitiā r̄ctitudis volitō
 nis. p̄z i ductiue. q̄ h̄o ex h̄ q̄ ē ad imaginē dei
 est̄ maḡ diligēd⁹ q̄ asin⁹. ḡ ista v̄ritas b̄o est̄ ad
 imaginē dei. erit p̄ctica. **Et** eadē rōe ista. aḡel⁹
 ē ad imaginē dei ē p̄ctica. **S̄lt̄** ista. aurū est̄
 qd̄ iaiatū erit p̄ctica. q̄ ex h̄ ip̄o ē min⁹ diligē
 dū. 7 sic de oib⁹ alijs. 7 p̄ ḡns̄ q̄z v̄ritas erit p̄a
 ctica. **L̄ōfirmat̄.** q̄ si ista sit p̄ctica. homo ē ad
 imaginē dei. p̄ deā. ergo d̄ hoīe p̄t̄ eē notitia
 p̄ctica. ergo de eo non p̄t̄ esse notitia spe
 clariua h̄z istū doctore. 7 eadē rōe de aia intel
 lectiā 7 de s̄b̄is sepat̄ nō p̄t̄ eē notitia specta
 riua. 7 ita scia de aia erit p̄ctica. 7 s̄lt̄ metha.
 saltē q̄ r̄tū ad aliquā p̄re. s̄ illa q̄ ē d̄ s̄b̄is sepat̄
 erit p̄ctica. 7 p̄ ḡns̄ tota erit p̄ctica. **P̄retea** q̄
 rōe ista ē p̄ctica. de⁹ ē trin⁹. 7 p̄ ḡnat̄. eadē rōe
 ista erit p̄ctica. de⁹ ē v̄n⁹. q̄ icludit̄ notitiā r̄cti
 tudis dilectōis tendēt̄ i v̄nū deū 7 nō i p̄les. sic̄
 ista de⁹ ē trin⁹ icludit̄ notitiā r̄ctitudis dilectō
 nis tendēt̄ i tres p̄soas h̄z istū. ḡ simplr̄ erit p̄a
 ctica. **Et** eadē rōe ista. de⁹ ē ens̄ ifinitū. s̄mūz
 bonū. p̄mū mouēs erit p̄ctica. s̄ iste sūt p̄clō
 nes meth. ḡ p̄clōnes meth. sūt p̄ctice. ḡ p̄nci
 pia sūt p̄ctica. q̄ h̄z istū p̄clōnes p̄ctice nō res
 solūt̄ in p̄ncipia spectariua. s̄ t̄m p̄ctica. ḡ
 meth. 7 q̄ r̄tū ad p̄ncipia 7 q̄ r̄tū ad p̄clōnes erit
 e iiii

Lōfirmatio

Contra opi. scoti.

Opinio
Prima argumē
tum
Probatio p̄ma

S̄cda

Confirmatio

Sec̄s argumētū.

Opinio scoti.
Argumentus.

practica. Si dicitur aliter quod deus est aliquid operabile, quod
 attrigibile per operationes nostras, sic dicitur per opinionem
 contra istum modum agere est operabile a nobis, et sicut au-
 rum et omnia intelligibilia, quod de istis erit notitia per
 cise practica, et vultur omnis notitia erit practica, quia
 omne obiectum est atingibile a nobis per actum amoris. Sed
 aliter dico ad rationem quod theologia non est vna notitia vel
 scia, sed habet plures notitias realem distinctas
 quarum alique sunt practice simpliciter et alique speculative.
 Et declarat, quod omnis notitia que non habet per obiectum ip-
 sam praxi, nec aliquid operatum per praxi est speculativa, et
 omnis notitia que habet per obiectum totalem vel partiali ipsam
 praxi vel operatum per praxi, habet terminum in operationem
 praxi vel operatum per praxi, quod dicitur nouo habet per ipsam
 praxi que est magis directiva operis, siue dictatiue
 siue consue solui que sit notitia incompleta praxi
 est practica, quod per habet distinctam notitiam speculativa a pra-
 ctica, sic declarat, et si alique notitie theologie sunt
 tales sic iste sunt speculatie, de creatura mundi, de
 est trinitate, per quod generatur et homo, de quibus non potest esse
 nisi notitia speculativa, et alique veritates sunt practice,
 ce, sic de diligendo et toto corde, sabbatum est
 sanctificandum, orandum est per locum et tempus homo, dico quod
 quod alique per theologia est practica, quod est de operibus nostris, ac-
 cipiendo opera nostra per omnia que sunt in parte nostra, siue
 sint operationes siue operata, et alique speculativa: quod non
 est de talibus, hoc confirmat, quod omnis notitia que est con-
 fesse se habet appetitui rationis est practica, et illa sola
 est practica, si notitia huius, de summe diligendo a
 nobis est homo, et ista de trinitate non est homo, et cetera, sed
 sunt habet alique dubia, Primum, quod non vultur quod theologia, et
 distinctos bitus, quod bitus non habet evidentiam ex ob-
 iecto non distinguitur habet distinctio obiectorum, tunc
 non oportet potest duas fides infusas, si iste bitus
 non habet evidentiam ex obiecto, quod non distinguitur per
 distinctio obiectorum, quod non est duo bitus propter
 distinctio speculabilium et operabilium, Preterea habet
 per probabiliter possit dici de theologia, ut tradita est in scri-
 ptura, tunc de theologia in se cuius obiectum est divina essentia
 tunc est essentia, non vultur per probable, nam de illo subie-
 cto cum nihil sit vnum cognoscibile nata est habet per
 mo alique notitia de vna, si si illa definitur de illis
 que non sint de ipso sed de alio primo, illa alia non erit
 theologia in se, Theologia ergo est vnum bitus simpliciter, sed for-
 te cum ipsa in scriptura possit esse alia notitia que sit
 de alio subiecto, Preterea ordo sciaturum habet evidentiam
 stat ad vnum terminum, quod non potest esse due eque prime simpliciter,
 Illa vna evidentiam et sola dico theologia, que sola primo
 est de primo subiecto theologia, Sed dubium est quod per
 bat alique deo practica per principia speculativa,
 ibi respectu totius demonstrationis per esse vnum bitus, sic
 et vnum actus, tunc dubium est, an ille bitus sit speculati-
 uum an practicum, Tertium dubium est de isto bitu pra-
 ctico, an prius ad aliquid generum bituum intellectua-
 lium, de quibus loquitur philosophus, vi, et ibi, Quartum dubium est
 an debeat poni iste bitus practicum in intellectu

speculatio an practico. Quia est, quod istorum bituum
 tuum quorum vnum est speculativum et alium practicum sit no-
 bilior, Ad primum istorum dico quod sunt distincti bitus
 quod sic per experientiam vnum acquiruntur an alium, sicut ratio
 est distinctio bituum theologie, nunc de seculo in viatore,
 quia est, si sine omni fide infusa acquirere bitus in
 theologia, quod illo posito essent distincti bitus respectu
 distinctorum scibilium et respectu distinctorum credito-
 rum, sic sunt distincti actus respectu distinctarum celo-
 num habet illud doctorem que facit predicta argumta, quod modo
 de seculo sunt distincti bitus acquiruntur de quibus dicitur
 Preterea bitus fidei et bitus scie distinguuntur, sed theologia,
 sic declarat, et per respectu vnum habet bitum sciale, et
 respectu alteri terminum bitum fidei, et cetera, Ad primum in
 riuo dico, quod ita distinguitur bitus non habet eviden-
 tiam ex obiecto secundum distinctio obiectorum, sic bitus
 tus habet evidentiam ex obiecto, Unum bitus evidentiam
 ex obiecto vel non habet evidentiam ex obiecto nihil
 facit ad distinctio obiectorum vel non distinctio obiectorum, Hoc
 per, quod hereticus primo credens fide acquiruntur vnum ar-
 ticulo et postea alteri, postea tertio habet distinctio
 bitus respectu illorum distinctio articulo, Sed per
 quod error respectu vnum articuli non stat cum fide circa
 illud articulum et tunc stat cum fide respectu alteri ar-
 ticuli, Aliter non possit habet hereticus fide acquiruntur
 respectu vnum articuli nisi habet fide respectu alte-
 rius, cuius oppositum per experientiam est manifestum, quod he-
 reticus respectu distinctorum articulo habet distin-
 ctos bitus, et tunc ille bitus que fides acquiruntur non
 plus habet evidentiam ex obiecto quam fides acquiruntur in
 fidei, Sicut si illa propter essentiam, sequitur quod idem esset
 bitus fidei omni articulo et omni historia, et omni
 gestorum que alique credit de quibus scis, quod iste bitus
 non habet evidentiam ex obiecto, quod non distinguitur per
 distinctio obiectorum, sed est manifeste falsum, quod habet
 evidentiam ex obiecto nihil facit ad distinctio obiectorum
 tus vel non distinctio obiectorum, Ad per obiectum quod dicitur
 oportet esse duas fides infusas, Dico quod non sequitur
 sed non sequitur quod oportet duas fides acquiruntur, et
 ea ista dicitur in tertio, Ad secundum dico quod nulla est theologia
 in se ita quod non sit in alique intellectu, si tunc loquitur voca-
 do theologia in se illa que habet evidentiam ex obiecto,
 sic est in bro, Dico quod ibi sunt bitus distincti, vel
 saltem potest esse, et habet sufficere mihi, vnum non est distinctio, quod
 alique bitus videt essentiam divinam non cognoscit istas
 deus est incarnatus, de deo in sacramento altaris colenda,
 Et ita si postea sciat vel credat istam, poterit
 habet aliquem bitum quem prius non habuit, sic poterit
 habet aliquem actum quem prius non habuit, et ita cedo
 quod potest ibi esse distincti bitus, Et quod dicitur quod theologia
 in se subiectum est essentia divina (vel essentia) cedo,
 Sed dico quod de eodem subiecto potest esse distinctio
 notitie propter distinctio predicato, sic declarat, et in
 preedicti ratione, quod de frigiditate naturalis passio-
 nes naturales, et de eadem frigiditate considerat agricola pas-
 siones que oportet alique que sunt in parte nostra, ita de deo

Quintum
Ad primum dubium

Opinio autoris

Primum dubium

Secundum

Tertium

Quartum

Ad

Et

pnt sciri diuerse passioes. 7 p ois poterit hu
 diuersi bit. Et qn d: q de eentia dina nata e
 hu pmo aliq notitia ne vna. ista pr pcedi si sit
 aliq passio q pmo ppetit eentie dine. s h pces
 so. nihil ad pposito. q post illa pma notitia si
 sit aliq pma. poterit hu vna alia q erit theo. qz
 est de deo sic de sbiecto. Verbi gra. De tra bef
 prio ista notitia. s q tra e dura: vel aliq cõsiliis
 ista posita pr ad huc hu vna alia. s q tra por
 arari ferro duro. 7 vtraqz pinct ad notitiã de
 tra. 7 tñ vna po: alia. 7 vna est practica: 7 alia
 spectaria. ita poterit ee i pposito. Si dicat q
 ista rñsionẽ. q tñ seqret q fides respectu arti
 culoz aliquoz ne possit manere i pna. 7 q tuz
 ad bitu: 7 qntu ad actu. Q: cu qcumq notitia
 stat ignorãtia respectu alteri. cu eade stat fi
 des respectu eiusdẽ. q si aliqs possit videre di
 uinã eentia: 7 ignorare deũ ee icarnatũ possit
 videre diuinã eentia 7 hie actu fidei respectu
 isti articli. de? est icarnat. Prefea h pposito
 theo. nõ erit scia practica. qã brũs cognoscẽs
 q de? e sume diligẽd? a viatore nõ hz sciaz pra
 cticã. qz tñc eade rõe. ego cognoscẽs q celuz e
 mouẽdu ab agelo habere sciaz practicã. Pre
 fea. illa notitia n e theologica q nõ e de do: sic
 de sbiecto. s ista notitia. de? e sume diligẽdus
 de? colẽd? deo e obediẽdu. nõ e de deo sic de
 sbiecto. Q: ill d: sbiectũ alicui? passiois. cui?
 si qtu? de recipit illud qd iporat? p passioẽz. s
 hõ ne 7 sbiectie recipit dilectioẽz: q iporat? p
 istã passionẽ. de? e sume diligẽdus. 7 sic d alijs
 q ipe hõ ne erit sbiectũ taliũ vitatũ. 7 p ois p
 rinet ad sciaz de hoie: 7 n ad sciaz de do. Ad
 pma istoz cõcedo. q nõ e pdictio. q vidẽs di
 uinã eentia beat fide respectu isti articli. de?
 e icarnat? sine oi notitia euidẽti respectu eius
 dẽ. 7 n p sciat euidẽt: q de? e icarnat? q nos
 mõ scim? Lur? nõ e. qã vidẽs eentia diuinã pr
 carere notitia ituitia nature assũpre. et p ois
 nõ poterit scire euidẽt an sit vel nõ sit. 7 per
 consequẽs an sit vnita vel non: 7 per ois sim
 plicit potit credere q e vnita. Sz an fides ma
 neat i pna de scõ respectu aliquoz articloz. 7
 an cu notitia euidẽti possit stare fidei. siue qn
 tu ad bitu: siue qntu ad actu. de h dice in fr. 10
 Ad scõm supposito q brũs cognoscẽs q de?
 est sume diligẽd? a viatore nõ hret sciaz pra
 cticã. tñ dico q brũs cognoscẽs q de? e sume dili
 gẽd? ab ipo brõ hz notitiã practicã. 7 illa erit
 theologica. 7 h suffic i pposito. Ad tñũ dico
 q pposito q taliũ vitatũ. de? e sume diligẽdus
 de? colẽd? deo e obediẽdu. 7 sic de h mõi. de?
 nõ est sbiectũ strictissime supro sbiecto. qã. s.
 nõ hret sbiectũ: q. s. nõ eent ppe. qz nõ subij
 cere qd natũ est sbijci. nec pdicare qd natũ

est pdicari. Sz deberet accipi tales. hõ b3 bi
 ligere deũ ex toto corde suo 7c. hõ b3 obedire
 do. 7 sic de alijs. tñ adhuc oẽs iste erit theo
 gice. Q: sic declaratũ e p? scia nõ tñ reqrit
 sbiectũ: s et pdicatu. Et tdo siue de? ponat a p
 te sbiecti: siue a pre pdicari: tal vitas erit theo
 logica. marie cu n possit hu natural. Et qn
 d: qz p rinebit ad sciaz de hoie ex quo hõ e sub
 iectu in eis. Dico q poterit p rinez ad sciaz
 de hoie 7 ad sciam de deo. ex quo vnũ ponit a
 pre sbiecti 7 aliõ a pre pdicari. sic ista. ois hõ
 e risibilis p rinet 7 ad sciam de hoie 7 ad sciaz
 de risibili. nõ tamẽ q risibile sit sbiectũ i ista s
 pdicatu. ita e in pposito. 7 ita erit vitas theo.
 Ad tertiu argumẽtu doctori dico q pposito q
 sit status ad vnã sciaz simplr. s. ad notitiã pu
 me pconis. adhuc erit aliq bitus theo. qz non
 sola illa e the. sic nec sola pria pco geometrie
 e geometrica. Ad scõz dubiu dico q qn e vn?
 bitus respectu pncipiũ spectatiu? pcois pra
 ctice. ille formalr nõ erit spectatiu? nec practi
 cus s m q iste sũt dõe opposite. s erit equalẽt?
 spectatiu? 7 practic?. Sicut d: ctũ est supra q
 bitus exns vn? respectu pncipioz 7 pconis
 nec e intellect? nec scia nisi equalẽter. s est p
 prie sapia. ita iste bitus vn? formalr nec est spe
 culatu? nec practicus nisi equalẽter. s nõ ha
 bem? vocabulũ impositũ p pna tali bitu. Si
 dicat s m pdicta. ois notitia q est de ope nõ
 rãq? de obiecto totali vel priali e practica. sed
 tal notitia e de ope nõ saltẽ tanq? de obiecto
 priali. q simplr erit practica Prefea ois noti
 tia q pfecte 7 imediare e directiua opis e pra
 ctica. s h e h mõi. q 7c. Prefea. ista e imediata
 diuisio scie ita q nihil sit mediũ qn ois scia sit
 spectatiua vel practica. Ad primũ istoz dico
 q ois notitia hns tñ vnũ cõplexũ p obiecto.
 cui? aliq ps e opus 7 e directiua operi. est noti
 tia practica formalr. Si aut beat plura cõple
 xa p obiecto totali tñc pprie nõ est practica. s
 tñ equalẽt. qz. s. tñ v3 ad op? ereqndũ. 7 ita p
 fecte cogscit illa notitia. sic notitia pprie pra
 ctica. si tñ accipiat notitia practica p oi noti
 tia q e de ope nõ 7 e directiua operi. sic e pcri
 ca. s tñc spectatiu? 7 pcticũ n sũt dõe opposite
 s pnt eide simplr ppetẽ. nec alr tẽ opponũt q
 pductiuũ herbe 7 pductiuũ vñmis. 7 iõ sic idẽ
 sol p eandẽ raturẽ e pductiuũ vñmis 7 pductiuũ
 plãte. ita ead scia totalr erit spectaria. qz e no
 titia q cogscit pncipiũ speculabile vl? er? pco
 spectabil. Et erit pctica. qz e notitia q cogscit
 cõco simplr practica. Et isto mõ nõ loq? pbs
 de scia speculatiua 7 practica. s tñ prio modo
 Per h p3 ad scõm. q ois notitia q pfecte 7 i
 mediate est directiua opis est practica equalẽt

Iustatur primo.

Scõ

Tertio.

Respondet pmo.

Respondet scõ.

Tertio

D

Ad scõz dubiu

Iustitia pmo

Scõs

Tertio

Ad primũ

Ad scõz

Ad tertiam.

isto scdo mo: et no prio mo. Per ide ad tertiu qd e aliqd mediu inf sciam spectatiua et practica. qd no sur dre opposite. qd e equalent vtrug. Sic e aliqd mediu inf intellectu qd e hitus principioz. et sciaz qd est hitus psonu: qd e equaler ter vtrug. s. sapia. Ad tertiu dubiu dico. distiguendo de hitu theo. practico: sic et de theo. speculario. Sic dictu e in vna qstioe. qda hitus theo. e noticia euides. et qdaz no e euides. Ita est i. pposito. q hitus practice. qda est euides. sic ille quo euident cognoscit q vnicius reddedu e qd suu est. nulli est p bono malu reddedu. Alio est no euides. sic ille quo cognoscit q corp? xpi i sacramento altar e adoradu. et sic de alijs. Scds no ptnet ad aliquu hituu. de qb? loqt pbs. vi. etbi. qz tm loqt de hitib? iclinari bus ad act? euides. Sz pm hitus ptnet ad aliquu illoz hituu. s. vel ad sciaz: si sub scia ibi pphedat ta spectatia q practica. vl ad prudtia si sub scia no pphedat nisi scia spectatiua. Sz h magi declarabil i itrio. Ad qrtu dubiu dicit. q hitus theo. practice dz poni i intellectu spectatio: i intellectu practico. Hoc pbat. qa null hitus pcedes ex vlib? et acqst? p rdez vltima e subiecte i intellectu practico. cu? obiectu sur singularia et mod? expimetal. Illi naqz hitus. q i intellectu practico subiectie acqrunf sur expimetales et circa pticularia. vt mecha nici expti absqz arte. de qb? loqt pbs. i. metba. bnt hitu p expientia absqz rde. s. iste hitus no e expimetalu? nec circa singularia. s. est cu rde et ex vlib? q n est i intellectu practico subiectie.

Ad tertiu dubiu.

Ad qrtu dubiu.

Ad cu? intellectuu dicit esse sciendu. q intellect? practice et ro pteclaris sur ide. intellect? aut? speculariu? et ro vluu sunt ide. Est aut? sciendu. q respectu cuiuscunqz obiecti opabil? negociat? pticularis ro et ro vlis. et hz hitus sur acqsbiles circa qdcunqz opabile. Un? qde p expientia et asfucatione actu in rde pteclari. Ali? no p de monstracione vluu i rde vli. siue i intellectu coreplatio. Dme naqz opabile hijs duob? modis e ar: igibile p intellectu. Et hic est. q ois scia qe de opabili diuidit i practica et speculariaz. Si cur i medicia. Appellat aut? practica illa q est expimetalis. et i intellectu practico subiectie Theonica no e illa q est rocinatiua ex vlib?. et e i intellectu coreplatio. Et q: opatdes sur circa singularia. id expti absqz rde. q bnt primu hituz mel? opant? scietib?: et hitu scdm bntib?. vt p3. i. metba. Un? medici bntes scdz habituu no bn opat. ddec p expientia acqsiert sibi pmu. Sed ista opi. qrtu ad pclone pncipale pl?e i vbi? q i re: q voces sur ad placitu: et io vocado intellectu pteclari pteise intellect? respiciere singularia possz dici q hit? aliqz pteice? subiectie in intel

Resolutio auto.

lectu spectatiuo. et eodem mo posset pcedi q i intellectu pteice? e aliqz hit? spectatiu? et hz ista opi. pcedere. Probo. qz hz cu intellect? spectatiu? et ro vlis sur simplr ide. sic intellect? pteice? et ro pteclar? sur simplr ide. s. intellect? pot hre hitu aliqz respectu alicu? singlar? pure spectabil? sic q ista lina tali tpe eclipsabil? s. iste hit? acqst? e i intellectu pteice?. Prefea. p re. hit? acqst? tus p expientia e i intellectu pteice?. s. aliqz hit? vluu ta spectatiu? q pteice? acqrit? p expientia g aliqz hit? vluu ta spectatiu? q pteice? erit in intellectu pteice?. Assumptuz p3. qz p p3. i. metb. et. ij. poste. p expientia acqrit? vlc. qd est pncipiū art? et scie. Hoc et p3 p expientia. qz sic declaratu e p? i alijs qoib? mtra st vlia q nullo mo pnt sciri nisi p expientia sensuu et intellectu?. p h p3 q die q ro pteclar? et intellectu? pteice? sur ides. et q i intellectu? spectatiu? et ro vluu sur ides. no est nisi i stituere vocabula ad placitu. Prefea ro iua p qua pbat nihil valz. qz qn d: null? hit? pcedes ex vlib? et acqst? p rdez e subiectie i intellectu pteice?. ista est simplr falsa. s. hit? pcedes ex vli b? vel singlar? q no est directiu? opis e in intellectu spectatiuo. si aut? sit directiu? opererit in intellectu pteice?. Si dicat q pbs dicit q obiectu intellect? pteice? est singlar? et aliqd pteice? alit se hre. h n valz. qz ibi pbs accipit pteclare et pteice? alit se hre i sua gualitate. qz thia sur mtra naturalia q no respicit intellectu? pteice?. s. accipit ibi pteice? alit se hre p aliq? qd e i pteice? nra. et dicit q intellectu? pteice? est respectu taliu. Un? vi. etbi. c. ij. no loquit de intellectu pteice? i coi. s. de intellectu pteice? que vocat rocinatiuu. vñ dicit pteice? et rocinari ide. id dico alit. q cu intellectu? nullo mo distiguat s. sit simplr ide respectu oiz hituu? oiz actu intellectu? speculariu? et intellectu? pteice? nullā ponit distictioez a pteice? intellectu?. s. sur diuerse denoiatdes accepte a diuersis hitib? q addit? ipi intellectu?. et id qz intellectu? pteice? no e nisi intellectu? hns hitu pteice? cu vel actu pteice? vel saltē nar? hre. et intellectu? spectatiu? e q hz hitu spectatiu? vl actu spectatiu? vl saltē nar? e hre. devi fmdis pot pcedi q hit? pteice? e i intellectu spectatiuo. et hit? spectatiu? e i intellectu pteice?. qz simplr ide e q e intellectu? spectatiu? et pteice?. et ita ex h ipo q aliqz hit? e in intellectu spectatiuo e in practico intellectu. et eoduerso. tm accipiēdo intellectu? spectatiu? et practicu? hz q dicit hitu vl actu? et no potētia tm. si sic dicerē. lac albu? et lac dulce. et no lac dealbabile? et lac dulcorabile. sic loqndo. pofiro habitu practico sequit? q ille habit? est in intellectu practico. et non sequit? necessario q sit in intellectu speculariio. Et eodem modo posito habitu speculariio o3 q bec sit na. iste

Ratio autem

bit⁹ ē in intellectu speculatiuo. ⁊ nō oꝝ q̄ h̄ sit n̄a
 iste bitus ē in intellectu practico. Verbi gratia
 ponat q̄ aliq̄s h̄ns bitū speculatiuū nō h̄at
 aliq̄d bitū practiciū. h̄ posito. h̄ ē n̄a. iste bitus
 ē in intellectu speculatiuo. q̄ valz istā. iste bitus
 est in intellectu h̄ntē bitū speculatiuū. ⁊ tñ h̄ ē
 falsa illo posito. iste bit⁹ ē in intellectu practico
 pp̄t falsa ip̄licatōez. q̄ valz istā. iste bit⁹ est in
 intellectu h̄ntē bitū practiciū. ⁊ eodē mō si tñ
 h̄nt bitū practiciū quēcūq̄; ⁊ nō bitū specula
 tiuū. h̄ est n̄a iste bitus ē in intellectu practico
 et h̄ falsa. iste bitus ē in intellectu speculatio p
 pter falsa ip̄licatōez. h̄ qñ intellect⁹ h̄z ⁊ bitus
 speculatiuū ⁊ bitū practiciū. tñc quēcūq̄ bit⁹ est
 in intellectu speculatiuo est in intellectu practico
 ⁊ ecōuerso. sic qñ idē lac est albū ⁊ dulce. tñc q̄
 cūq̄ albedo ē in lacte albo. ē in lacte dulci: et
 quēcūq̄ dulcedo ē in lacte dulci. ē in lacte albo. ⁊
 vlt̄ quēcūq̄ q̄litas ē in lacte albo ē ē in dulci ⁊ ecō
 uerso. Si tñ lac esset albū ⁊ nō dulce. tñc albe
 do essz in lacte albo ⁊ nō in lacte dulci. ⁊ si essz
 dulce ⁊ nō albū. dulcedo essz in lacte dulci ⁊ n̄
 in lacte albo. vñ dico q̄ intellect⁹ speculatiu⁹ ⁊
 practice h̄nt respectu bit⁹ vel act⁹ practici ⁊
 speculatiui. sic lac albū ⁊ lac dulce respectu al
 bedis ⁊ dulcedis. vel saltr̄ se h̄nt sicut lac des
 albabile ⁊ lac dulcorabile. ⁊ accipio h̄ dealba
 bile ⁊ dulcorabile p̄ illo quod est idē qd̄ aliqd̄
 cui nō repugnat h̄re albedinē ⁊ dulcedinē. Et
 tunc sicut quēcūq̄ ē in lacte dealbabili ē in lacte
 dulcorabili. ⁊ ecōuerso. ita quēcūq̄ ē in intellectu
 speculatiuo ē in intellectu practico ⁊ ecōuerso.
 tñ h̄ tñc erit vera p̄ se. bitus speculatiu⁹ ē in intel
 lectu speculatiuo. nō p̄ se p̄mo mō nec secūdo
 de q̄b⁹ loquit p̄bs p̄mo posterioꝝ. q̄ n̄ ē nec̄ia
 Sz d̄ p̄ se. q̄ nibil h̄ ip̄orat p̄ p̄dicatū qd̄ nec
 ē subiectū nec acc̄ns receptū in subiecto illo. h̄
 ista ē p̄ acc̄ns. bitus practice ē in intellectu spe
 culatiuo. q̄ h̄ ip̄orat aliqd̄ p̄ p̄dicatū. qd̄ nec
 ē subiectū notitię practice nec ip̄a notitię pra
 ctica. h̄ ē aliqd̄ sine quo ita pōt eē notitię pra
 ctica in intellectu sic cū illo. q̄ p̄dicatū ip̄orat
 notitiā speculatiuā q̄ in nullo requirit ad notitiā
 practica. saltr̄ sic subiectū. quis aliqñ sit cā ef
 fectiua ip̄i. ⁊ ita sicut h̄ ē p̄ se illo mō quo p̄bs
 loquit de p̄dicatōe p̄ se p̄mo poste. in p̄n. c. de
 statu p̄dicatoꝝ p̄ se. lignū albū est albū. q̄ illi
 qd̄ ip̄orat p̄ subiectū inest imediare albedo.
 ⁊ h̄ p̄ acc̄ns. lignū durū vel lignū sicū ē albū.
 q̄ siccitas vel durities ip̄orata p̄ p̄ez subiecti
 nō ē subiectū albedis. ⁊ tñ h̄ ē n̄a. lignū durū
 vlt̄ lignū sicū ē albū. Ita h̄ ē p̄ se. in intellectu
 practico ē bit⁹ practice. ⁊ h̄ sicut in intellectu spe
 culatiuo ē bit⁹ speculatiu⁹. sic h̄ ē p̄ se illo mō. i
 ligno albo ē albedo. illo mō loquēdo de p̄ se. ⁊

h̄ ē p̄ acc̄ns. lignū sicū ē albū ⁊ tñ n̄a. Ad rōez
 alteri⁹ qñ accipit. null⁹ habitus p̄cedēs ex vlt̄
 b⁹ ⁊ acq̄sit⁹ p̄ rōez ē subiectiue in intellectu pra
 ctico. Dico q̄ h̄ ē simplr̄ falsa. q̄ ois bitus pra
 ctice ē in intellectu practico. Et qñ d̄ q̄ obiectū
 intellect⁹ practici ē singlarē. Dico q̄ obiectū
 intellect⁹ practici aliqd̄ ē singlarē aliqd̄ vlt̄.
 Et si dicat. h̄ d̄ic p̄bs q̄ intellect⁹ practice ē cō
 tingētū alr̄ se h̄re. Dico q̄ de n̄tute h̄mōis d̄z
 p̄cedi q̄ intellect⁹ practice ē nec̄ioꝝ ⁊ pure spe
 c labiliū ⁊ intellect⁹ speculatiu⁹ opabiliū. q̄ idē
 ē intellect⁹ ⁊ p̄ eodē supponūt illa subiecta. Tñ
 it̄tio p̄bi ē q̄ qñ ē intellect⁹ practice. ita q̄ ime
 diate dirigat aliquod opabile tñc ē singlarē ⁊
 alicui⁹ p̄tingēt alr̄ se h̄re. Et rō est. q̄ tñc illud
 opabile d̄z cogsci si d̄z dirigi p̄ intellectus. ⁊ p̄
 p̄ns tñc intellect⁹ practice ē respectu alicuius
 singlarē; h̄ nō p̄cise respectu singlarē. h̄ frequēt
 et vt in plurib⁹ ē tñc et respectu vlt̄s. Sic autē
 nō ē de intellectu speculatiuo. q̄ pōt eē simplr̄
 i actu suo vlt̄io sine intellectu alicui⁹ singlarē
 h̄ p̄p̄t p̄ se intellect⁹ practice ē respectu opa
 bilis a nob⁹. siue in vlt̄ siue in p̄ctari. Nō sic autē
 intellect⁹ speculatiu⁹ mediare illo bitu rōe cui⁹
 denoiat intellect⁹ speculatiu⁹. Ultra: qñ d̄icif
 q̄ ois bitus ex̄ns in intellectu practico est expi
 mētal. Hoc pōt intelligi duplr̄. vlt̄ q̄ sit bitus
 alicui⁹ p̄plexi imediare accepti a notitiā itui
 tia ⁊ sic ē fla. vlt̄ q̄ sit bit⁹ alic⁹ p̄plexi. siue me
 diate siue imediare accepti a notitiā intuiti
 ua. Et certe tales bit⁹ mlti sūt vlt̄s. q̄ mlti vlt̄s
 mediate accipiūt a notitiā ituitiua h̄z q̄ docz
 p̄bs. i. meta. ⁊. h. posterioꝝ. ⁊ illo mō aliq̄ expi
 mētales sūt vlt̄s. h̄ sic nō loq̄t ibidē. q̄ ibidēz
 nō vocat talē bitū expimētalē. Quis dicat euz
 gnari ex notitiā ituiua mediare expimēto. Alii
 accipit bit⁹ expimētal p̄ bitū q̄ imediare acci
 pit a notitiā ituitiua. ⁊ ille ē respectu singlarē
 p̄tingēt. Verū tñ siue accipiat bit⁹ expimen
 tal vno mō siue alio. h̄ ē falsa. ois bit⁹ ex̄ns i
 intellectu practico ē expimētal. q̄ p̄ter illos p̄nt
 eē aliq̄ bit⁹ deducti ex h̄ncip̄s p̄ se nos q̄ erūt
 i intellectu practico et h̄ ip̄o q̄ sūt practici. Si
 dicat q̄ bit⁹ p̄ctice imediare dirigat circa op⁹.
 q̄ si bit⁹ vlt̄s nō imediare ē directiu⁹ n̄ erit sim
 plicif practice. Dico q̄ bit⁹ vlt̄s imediare diri
 git. n̄ tñ totalr̄ h̄ partialiter tñ. q̄ p̄ter bitus
 vlt̄s requirit notitiā rei singlaris q̄ d̄z dirigi
 vel circa quā debet aliq̄ potentia opari. Et iō
 eō imediare dirigat bitus vlt̄s sic bit⁹ expimē
 talis q̄ est respectu singlarē. p̄tz i arte q̄ aliq̄s
 frequēter faciēs domū. ibi derelinquūt quidā
 bitus gnari ex actib⁹ singlarū. Ille bit⁹ non
 est cā efficiēs ad dirigendū circa domū faciēs
 dā q̄ nisi h̄at notitiā lignoz ⁊ lapidū ⁊ h̄mōi

ex qb' d' fieri dom'. iste nō possz artificialr fa-
cere. sed hita notitia illoz statiz virtute hitus p-
cedētis pōt artificialr opari. Ita hito habitu
vli. 7 hita cognitōe rei singlar' circa quā d'z eē
praxiz. pōt exire in actū opandi. Et istis p'z q'
tota illa deductio de idēitate intellect' specu-
latiu' 7 rōnis vliis. 7 de idēitate intellectus
practici 7 rōis particular' est simplr falsa. Sz
de h' q' d' q' expti certius opant q' artificiatel
p'z quō d'z itelligi in pcedēti q'one. Un' breuit'
dico q' si artifex nihil igret quod sit exptus: s'
scit siue qd. siue ppf qd omē illud quod scit ex-
ptus. 7 ad opus nō req'rit hitus aliq's et'ns in
organis copalib'. q' ita pfecte 7 ita certitudi-
nali opabit' artifex sic expt'. Innuif de me-
dicina q' est speculatiua 7 practica. 7 q' pmo
h' spectatiua 7 postea practica. Dico q' medis-
cina p'inet aliqua pte q' est pure speculatiua.
7 illa speculabilia p magna pte sunt pncipia
p'lonū practicanū. Si aut' medicina aliquoz
vliū practicoz vocef' spectatiua. q' illa nō est
sufficiēs ad opandū sine alijs. pcedat. q' vocef'
sūt ad placitū. Ad qntū dubiū dico. q' cū vn'
hit' nō sit nobilior alio. nisi vel ppf nobilitatē
subiecti v' ppf certitudinē v' euidētia s'z p'bz
7 l' omē. i. de aia. hitus speculatiu' theologic'
si sit eq' euidens erit nobilior hitu practico. sic
scire euidē q' deus est infinit'. sūmū bonū. et
h'mōi ē pfecti' q' scire q' de' est diligēd' a nob'
Et ita pōt pcedi q' aliq's hitus theologic' spe-
culatiu' ē nobilior aliquo hitu theologico pra-
ctico. Et si dicat' q' hit' practice' ē nobilior. qz
quāto plura intelligūt aliqua actu creato. tā-
to ille act' est pfectior: s' qn' pmo intelligit. de'
est trin' 7 vn'. 7 p' intelligit ista ppō. de' est sū-
me diligēd' a creatura rōali. ita q' de' in se in-
telligat 7 nō tm in alio pceptu sicut mō itelli-
gim' deū. q' qd intelligit in pmo actu intelli-
git in scdo actu. qz eēntia dīna nō pōt intelli-
gi sine trib' p'fontis. 7 i scdo actu intelligit ali-
qd plus. s. creatura. q' scds act' erit simplr no-
bilior q' p'm. 7 p' p'ns eadē rōe hitus ē nobilit'
oz pmo hitu quo scit q' deus ē trin' 7 vn'. Sed
secūd' hit' est practice' fm p'dicta. 7 p'm' ē spe-
latiu'. q' practice' est nobilior. Ad illd' pōt dici
q' ex nobilitate obiecti marie icōpleri n' pōt
pcludi maior nobilitas in hitu speculatiuo re-
spectu alicui' p'plexi. in quo aliqd nō opabile
a nob' de deo p'dicat' q' in hitu practico res-
pectu alicui' p'plexi in quo aliqd opabile a nobis
p'dicat' de deo. Sed forte maior nobilitas ē p-
p'f maior certitudinē ppōis. h' ē ppf maiores
necitatē ppōis. Un' cū in ppōnib' nec'ris sūt
gdus. ista ē mag' nec'ria de' ē trin' 7 vn'. qz hic
nō p'dicat' aliqd iportās aliud a deo de deo. q'

Ad qntū dubiū,

sit ista. de' est sūme diligēd' a creatura rōnali
7 ppf istā maiorē necitatē dici pōt notitia no-
bilior. Ad p'mū argumētū p'me opiniois dico
q' scia moral' duplr accipiē. Uno mō p scia q' ē
p'cise de morib' q' sūt in prāte nra. ita q' i oī sci-
to ponat' aliqd iportās aliqd qd ē i prāte nra
Alii accipiē p illa scia fm q' ē tradita ab Ari-
sto. 7 a pbis 7 a scis. p'io mō scia moral' ē sim-
plr practica 7 nullā p'ez bz speculatiua. qz sic
nullū p'plexi bz nisi qd includit aliqd iportās
aliqd opabile a nob' cui' notitia est directiua
mag' q' notitia incōplexa illi' opabil'. 7 sic scia
moral' nō speculat' aliqd verū nisi simplr p'cti-
cū. vn' isto mō accipiēdo sciaz moralē. iste v'ita-
tes. oē qd est i aīavel ē passio vel potētia 7c. 7
aīa diuidit' in intellectū practiciū 7c. 7 b'mōi q'
ponūt i libris et'bi. nō p'inet ad sciaz moralē.
Secdo mō tales v'itates p'inet ad sciaz mora-
lem. 7 sic vna ps scie moral' ē simplr speculati-
ua 7 alia simplr practica. Et rō ē. qz sic dictū ē
p'us. multe p'clones practice depēdēt ex p'nci-
pijs speculabilib' 7 sciunt' p ea. 7 iō volēs tra-
dere notitiā taliū p'clonū practicanū. oz qvtaf'
p'ncipijs speculabilib' ex qb' p'clones ille se-
quūt'. 7 ppf h' in scia morali tradita a p'ho 7 a
scis inueniūt' multe v'itates simplr speculatiue
svocat' eaz sciam moralē. qz p'clones practice
morales sūt vltia acq'sita in illa scia. Si dicat'
scia q' ē vt boni fiam' est simplr practica. s' no-
titia taliū v'itatu' ex qb' sequūt' p'clones practi-
ce est vt boni fiam'. S' ill' illa notitia q' ordiat'
ad op' ē practica: s' oīa q' ponunt' i scia illa or-
dinant' ad op'. Ad p'mū istoz dico q' illa no-
titia q' ē vt boni fiam' ita q' respiciat' p obiecto
aliqd quo format' sum' boni moralit' ē practi-
ca. Si aut' sit cā alicui' notitie imediate diris-
gēt' nos circa aliqd quo sum' moralit' boni nō
oz. qz isto mō q'libet notitia pōt se h're ad boni-
nitatē moralē. vel saltē ad aliqd op'. sic dictū
est in alia q'one de ista. oīs triāgul' bz tres 7c.
Primo mō talis notitia nō ē vt boni fiam'. s'
tm secūdo modo. 7 iō ē simpliciter speculatiua.
Ad secūdū. ordinant' ad op' ē dupliciter vel sic i-
mediate directiua. vel sicut aliqd ex quo seqt'
tale imediate directiua vel qd ē cā final'. Pr-
mū ē p'ctiū. scds nō oz q' sit p'ctiū. qz isto mō
geometria ordiat' ad op'. Un' geometria illo
mō mltū dirigit latomos i opib' suis. 7 cā est.
qz sic dictū ē 7 alias forte pōt declarari aliq'
scia p'ctica ē s'baltnā alicui speculatiue. verūtū
q'ntū ad p'positiū eodē mō ordinat' talia vera
speculabilia ad opatiōes. quō actiōes ex terio-
res ordinant' ad p'p'lationē. Quilla ordinat'
sic p'ncipia: ex qb' depēdēt p'clonōes practice
Opatiōes aut' exteriores ordinant' ad p'p'la

Ad argumētū p'me p'ntis

Infratēdie

Ad p'mū

Ad scdum

tionē. Vel p modū meriti. vt. s. q̄s mereat sibi
 ifundi talē cōreplationē. ⁊ tūc est respectu cō
 rēplatiōis future. vel p modū remouētis p̄bi
 bēs. Unde multa vicia ipediūt cōreplationē
 sic gula. luxuria. iracūdia. ⁊ iō oppositē virtutū
 res aliquomō ordinant ad speculatiōes. Tñ h̄
 nō obstatē notitia de talib⁹ erit pure practica
 aliē scia q̄cūq̄ moralis esset pure speculatiua.
 qd̄ est absurdū. Et ista respōsio p̄firmat. q̄a hi
 tus p̄ncipioꝝ ordinatur aliquo mō ad notitiā
 cōclutionū. ⁊ tñ p̄pter talē ordinē nō d̄r scia. q̄
 q̄ntūcūq̄ aliq̄ practica ordinent ad speculatiō
 nē. nō p̄p̄ h̄ dicent speculatiua. nec e cōuerso
 Ideo dico. q̄ ordinari ad aliā notitiā. vel nō
 ordinari nihil facit. sed cōsiderādū est obiectū
 ⁊ totale ⁊ p̄tiale. ⁊ h̄m dicēda est notitia spe
 culatiua v̄l practica. Ad aliud dico. q̄ actus
 amoris quo volūtas vnit se deo. si sit in p̄tate
 volūtarū est p̄tatis. Si autē nō sit in p̄tate volū
 taris. sic est de itelligētia mouēte celū h̄z p̄bz.
 ⁊ sic est de actu br̄ifico. sic alias patebit. n̄ est
 p̄tatis. Et iō notitia respiciēs illū actū. nō est
 practica. q̄ nō est directiua illi. cū totalit̄ sit
 ab extrinseco. Si tñ teneret. q̄ act⁹ ille amoris
 br̄ifico. que nos ponim⁹ esset i p̄tate volūtaris
 ⁊ p̄ oīs p̄tatis. Adhuc argumētū nō valz. q̄
 dicere q̄ br̄itudo cōsistit i speculatiōe. ⁊ etiā i
 p̄tati. q̄a cōsistēt i actu itellect⁹. q̄ est specu
 latio. ⁊ actu volūtarū. q̄ est p̄tatis. si eēt i p̄tate
 volūtarū. ⁊ ille act⁹ amoris nō esset speculatio.
 Sic act⁹ volēdi nō est act⁹ itelligēdi. Si d̄r. q̄
 si ille act⁹ amoris esset p̄tatis. tūc notitia p̄ce
 dēs eēt practica. q̄a esset notitia cui cōformit̄
 elicere p̄tatis. R̄ndeo. q̄ ille act⁹ ē p̄tatis. nō
 tñ notitia p̄cedēs est practica. Cuius rō est. q̄
 ad habēdū actū volūtarū. q̄ est in p̄tate sua. ⁊ p̄
 oīs q̄ est p̄tatis sufficit notitia incōplexa illi
 obiecti. qd̄ d̄z amari. ⁊ p̄ oīs n̄ requirit notitia
 cōplexa. nec p̄ oīs notitia practica. cū oīs no
 titia practica sit cōplexa. Et ita est ibi p̄tatis
 sine oī notitia practica. Et q̄n d̄r q̄ illi notitie
 elicite cōformit̄ p̄tatis. R̄ndeo. q̄ nō elicite con
 formit̄ illi notitie. q̄a tūc aliq̄s act⁹ elicite p̄for
 mit̄ notitie. q̄n elicite sic dicat̄ eliciedus. v̄l sic
 ond̄it̄ posse elici. S̄z h̄ nō pōt esse nisi ip̄e act⁹
 termiet illū actū. saltē p̄tati. Sed i p̄posito
 illa incōplexa notitia alicui obiecti diligibil̄
 p̄cedit actū amoris. Et iō ip̄e act⁹ amoris n̄ finiat
 illū actū itelligēdi. nec totalit̄. nec p̄tali. ⁊ iō
 nō elicite sibi p̄formit̄. ⁊ tñ est p̄tatis. q̄ ē i p̄tate
 te volūtarū. Per h̄ ad aliud q̄ felicitas cōsistit
 in speculatiōe q̄tum ad actū itellectus. ⁊ in
 vno actu q̄ nec ē speculatio nec p̄tatis si act⁹
 fructōis sit a solo deo. q̄ ille act⁹ nec est actus
 volūtarū. nec ē act⁹ itellect⁹. ⁊ iō nō ē specula

h̄m
Ad octauam.

tionē nec est in p̄tate volūtarū. ⁊ iō nō est p̄tatis.
 Si tñ ille act⁹ eēt in p̄tate volūtarū. p̄sisterz fe
 licitas in speculatiōe ⁊ in p̄tati. Ad aliud dico
 q̄ felicitas vltima q̄ ē actus itelligēdi ē spe
 culatiua. s̄ illa nō rep̄hēdit actū volūtaris nō
 plus q̄ actus volūtarū p̄hēdit actū itellect⁹.
 Tñ sciēdū q̄ notitia speculatiua dupl̄r accipit̄
 vno mō p̄ oī notitia q̄ nō est practica siue sit
 p̄plexa siue incōplexa. ⁊ sic felicitas ē notitia
 speculatiua. q̄ notitia incōplexa itimitiua dei
 tarū. Aliter accipit̄ notitia speculatiua p̄ scia q̄
 scit̄ aliqd̄ verū pure speculabile. ⁊ sic felicitas
 nō ē notitia speculatiua. Ad aliud q̄ beatus
 aug⁹ nō accipit̄ p̄re p̄replatiua nisi p̄ actu itel
 ligēdi et̄na ad quā tñ p̄tinet volūtas. nō sicut
 eētialit̄ inclusa. s̄ sicut vna ps p̄tinet ad aliā
 cū q̄ fac̄ vni. s̄ quō h̄ sit itelligēdū alias pate
 bit. Ad aliud r̄ndeo q̄ metaphisica nō ē pra
 tica. q̄ q̄uis de deo sunt aliq̄ v̄itates practice
 et̄ naturalit̄ inuēre. illas tñ nō p̄siderat meta
 phisica. q̄ metaphisica n̄ p̄siderat aliqd̄ d̄ deo
 qd̄ sit i p̄tate n̄ra. s̄ tñ illa q̄ nō sūt i p̄tate n̄ra
 sic q̄ de⁹ ē incōp̄ribil̄. simpl̄r. p̄p̄ter cā oīs
 ⁊ sic de alijs. ⁊ iō metaphisica ē simpl̄r specta
 tiua. Illa tñ q̄ p̄siderat̄ a metaphisica p̄nt esse
 p̄ncipia ad p̄bādū p̄clones practice de deo.
 sic ex h̄ q̄ de⁹ ē cā oīm ē sūme diligibil̄ vel bo
 norād⁹ v̄l aliqd̄ h̄mōi. s̄ ille p̄clones practice n̄
 p̄tinet ad metaphisicā. s̄ ad aliquā aliā sciam
 moralē q̄ erit practica. Si d̄r q̄ rōne v̄itas spe
 clarina de deo sup̄naturalit̄ v̄itas practica de
 deo sup̄naturalit̄ p̄tinet ad theologiā sup̄natu
 ralē. eadē rōne v̄itas speculatiua de deo naturalit̄
 et v̄itas practica de deo naturalit̄ p̄tinet ad
 theologiā naturalē. i. ad metaphisicā. ⁊ ita me
 taphisica saltē h̄z aliquā sui p̄tē erit practica.
 R̄ndeo q̄ extēdēdo nomē theologie naturalit̄
 et nomē metaphisice. pōt p̄cedi q̄ metaphisicā
 h̄z aliquā sui p̄tē est practica. q̄ sic vocando
 metaphisicā. metaphisica s̄m aliquā sui p̄tē ē
 moralit̄. sic theologia n̄ra h̄z aliquā sui p̄tē ē mo
 ralit̄. tñ p̄p̄e accipit̄ metaphisica h̄z q̄ distiguit̄
 p̄ totā p̄biaz moralē. ⁊ sic ille v̄itates n̄ p̄tinet
 ad theologiā naturalē nec ad metaphisicā. et
 sic loquit̄ p̄bi sci de metaphisica. Ad aliud
 q̄ accipiēdo rōez bōitat̄ p̄ aliquo p̄ceptu ab
 soluto cōi deo ⁊ creatur. s̄ bonitati creature q̄
 distiguit̄ a creatura sic p̄siderat̄ a metaphisicā.
 S̄z s̄m q̄ p̄uertit̄ cū ēte. sic nō cōsiderat̄ a
 metaphisica. nisi q̄n cōcludit̄ cōclonē p̄cticas
 ex p̄ncipijs speculatiuis. s̄ als declarabit̄ ista
 distinctio. Ad aliud q̄ siue deus sit finis siue
 non hoc habet metaphisica cōsiderare sed nō
 habet considerare q̄ mouet cām rationalem
 habentē actū in sua p̄tate. q̄ nō h̄z cōsiderare

Ad tertiam

Ad quartam.

Ad quintam.

Ad sextam

Ad septimā

Finis prologi

Primi sententiarum

Ad octauā.

an aliq̄ creatura beat̄ actū i sua prate vel nō. s̄
 h̄ p̄tinet ad sciam de aīa: vel ad sciam moralē
 Ad aliud cōcedo. q̄ scia naturalis acq̄sita cir
 ca dilectōez dei est practica. s̄ ex h̄ nō sequit̄ q̄
 sit nobilior bitu speculatio. Tū q̄ poterit esse
 ignobilior p̄p̄t̄ minorē necessitatē sciri: q̄. s̄. nō
 tū notitia practica est conclusio: et notuz notit
 tia speculatio est p̄cipiū: et ita se habēt sic h̄
 tus p̄cipiū: et bitus conclusiois. s̄ bitus p̄cipiū
 est notior: q̄. et. Tū q̄ aliq̄ i noto notitia spe
 culatiua est aliq̄s termin⁹ nobilior p̄ter termi
 nū cōem: q̄ sit termin⁹ p̄ quē distinguit̄ ab illo
 qd̄ scitur notitia practica. Sic p̄ de istis dua
 bus. de est cā efficiēs s̄barum separarū. de est
 ab hōe adorādus. Ad aliud p̄z p̄dicata. q̄
 aliq̄ ps theologie n̄ est de obiecto agibili nec
 factibili. et ideo illa ps non est practica s̄ specu
 latiua. Aliq̄ aut̄ ps est de obiecto agibili p̄tia
 li. sic illa q̄ est respectu v̄itātū in q̄b̄ attribuū
 tur deo aliq̄ p̄dicata q̄ ip̄ortat̄ aliq̄ opa n̄ra. et
 ideo illa est practica. Ad aliud dico. q̄ theolo
 gia q̄rū ad aliquā sui partē est de illis q̄ ip̄oz
 tāt cōtingētia alit̄ se h̄ie. s̄ est illa q̄ sunt i p̄as
 te n̄ra. et ideo illa ps est practica. Ad primū p̄
 scda op̄mōe m̄deo. q̄ bitus q̄ est de obiecto a
 sciēre attrigibili p̄ opationē ex̄tēz i p̄tate sua.
 siue nobilior: siue ignobiliorē nihil refert. et
 h̄z illā opationē p̄ obiecto: saltē p̄tiali. est vere
 practica. Si aut̄ aliq̄s bitus sit de obiecto sic
 attrigibili. et nō h̄z aliquā talē opationēz pro ob
 iecto nō est practica. et q̄ aliq̄ ps theologie est
 de deo sic attrigibili: nō t̄m h̄z illā opationē pro
 obiecto. ideo illa erit speculatiua et nō practica.
 Et ideo notitia q̄ scit̄ vel cognoscit̄ q̄ de? gene
 rat. vel q̄ de? creat mundū: nō est practica sed
 speculatiua. s̄z illa q̄ h̄z deū p̄ obiecto. et etiā
 talē opationē ex̄tēz i p̄tate op̄tis seu sciētis.
 siue sit nobilior q̄ act⁹ sciētis: siue nō. est simpli
 cit̄ practica notitia. Et ideo notitia q̄ cognoscit̄
 tur q̄ deo est obediendū. de? est diligēdus. est
 practica. Et q̄ cognoscit̄ q̄ nō est mechanduz
 q̄ parētēs sūt honorādi p̄p̄t̄ deū. et sic de alijs
 Ad p̄mā p̄bationē p̄cedo. q̄ tale obiectū cō
 parat̄ ad sciētē: nō t̄m vt̄ speculabile: s̄ etiā vt̄
 attrigibile. s̄ nō vt̄ opabile. Et ideo sciēs pōt̄ h̄ie
 de illo obiecto: nō t̄m notitiā speculatiuā. s̄ et̄
 practica. Sic de auro pōt̄ h̄i notitiā specula
 tiua. q̄ est res naturalis nō opabilis a nobis.
 et de auro habet aurifaber notitiā practica. q̄a
 aurū est attrigibile mediātib⁹ opatiōib⁹ n̄ris.
 Ad scdam p̄bationē dico. q̄ nō ex h̄ solū me
 dicina et oēs practice dicunt̄ practice. q̄ obie
 ctū est attrigibile mediātib⁹ opatiōib⁹ excellē
 tioub⁹: s̄ ex h̄ q̄ nō t̄m cōsiderāt̄ talia attringis
 bilia. s̄ q̄ etiā p̄siderāt̄ ip̄as opatōes q̄b̄ attri

Ad nonā.

Ad decimā.

Ad primū scdē opinionē.

Ad p̄mā p̄batio nem.

guntur. s̄z q̄ opatōes sint nobiliores q̄ actus
 sciētis vel ignobiliores nihil refert. q̄ artifices
 mechanici habēt notitias practicas de rebus
 naturalib⁹. q̄uis ille opatōes sūt ignobiliores q̄
 act⁹ illor̄ sciētis. Ad cōfirmatōez p̄cedo q̄ ha
 bitus trāsies sup̄ obiectū. et q̄ negotiat̄ circa
 opa et c. q̄ ille est practicus. Et ideo p̄cedo q̄ illa
 ps theologie q̄ docet deū attingi opatōib⁹ et
 negotiat̄ circa opa n̄ra est practica. s̄ aliq̄ ps
 theologie nō est tal̄. et ideo illa ps nō ē practica.
 Tū q̄ accipit̄ q̄ deus est opabil. nō est verum
 q̄ deus nō est op⁹. s̄ attingit̄ a nob̄ mediante
 op̄e n̄ro. Ad scd̄z q̄ ille habit⁹ q̄ h̄z actū quē
 elicit̄ et quē dirigit tanq̄ obiectū saltē p̄tiale
 ē practica. ideo aliq̄ ps theologie est practica. q̄
 aliq̄ h̄z talē actū p̄ obiecto. aliq̄ nō. Ad argu
 mentū subtil̄ doctor̄ p̄ eadē conclusiōe dico q̄
 nō q̄libet ps theologie est p̄formis dilectioni
 dei. q̄ sicut̄ dicit̄ est p̄us. tūc d̄: notitia cōfor
 mis p̄ari. q̄ ip̄a p̄aris elicit̄ vel pōt̄ elici. sic
 dicit̄ eē eliciēda si illa notitia sit dictariua.
 Si aut̄ sit onisua t̄m. oz q̄ saltē p̄aris v̄l f̄m̄
 nus p̄aris sit obiectū illi notitiē. s̄z aliq̄ est
 ps theologie q̄ nihil opabile h̄z p̄ obiecto. Si
 em̄ omnis notitia q̄ aliquo mō pōt̄ valere ad
 p̄arim eēt̄ practica. q̄libz v̄itas eēt̄ practica.
 Tū ista ignis ē calid⁹ eēt̄ practica. q̄ em̄ ignis
 ē calid⁹. ideo valz ad m̄ltas opatōes būanas ex
 ercedas. nec hō m̄ltas opatōes sciēt̄ facere
 nisi p̄us sciret q̄ ignis ē calid⁹. Eodē mō h̄ eēt̄
 practica. sol ē calefactiuus. q̄ em̄ sol est calefa
 ctiv⁹. ideo hō se volēs calefacere vadit ad soles.
 qd̄ nō faceret nisi sciret solē eē calefactiuū. et
 ita a sole. auro. igne. fra. et ab alijs reb⁹ natura
 lib⁹ sumunt̄ m̄lta p̄ncipia ad recte opandū et
 ad p̄ares recte eligēdas. et t̄m de istis nō ē t̄m
 notitia practica: s̄ et̄ speculatiua. ita de deo nō
 obstat q̄ sit h̄z imprope p̄formis volitōi recte
 de eo poterit eē t̄m notitia practica: s̄ et̄ spe
 culatiua. Per h̄z ad p̄firmatōez. q̄ ab illo
 qd̄ ē finis sumūt̄ nō t̄m p̄ncipia practica: s̄ et̄
 speculatiua. et frequēt̄ p̄ncipia speculatiua sūt po
 ra p̄ncipijs practici. et p̄ncipia p̄ma inf̄ practi
 ca sūt p̄clones deduce ex speculatis. Ad p̄mū
 p̄ncipale p̄cedo q̄ theologia q̄rū ad aliquam
 sui p̄tē ē speculatiua. Ad scd̄z dico q̄ aliq̄ spe
 clatiua est nobilior aliq̄ practica et aliq̄ p̄ctica
 ē nobilior aliq̄ speculatiua. et ideo si v̄nū cōe sit no
 bili⁹ alio. illo mō quo v̄nū cōe pōt̄ eē nobili⁹ n̄
 oz q̄ oē p̄tētū s̄ nobiliori sit nobili⁹ oi cōtēto
 s̄ ignobilior. s̄ suffic̄ q̄ nobilissimū p̄tētū s̄ v̄no
 sit nobili⁹ nobilissimo s̄ alio. et sic ē i p̄posito.
 Ad argumētū i oppositū p̄cedo q̄ illa ps theo
 logie q̄ ē directiua opatōis volūtariē ē p̄ctica.
 finis questionū Prologi.

Ad cōfirmatōem

Ad scd̄z argu

Ad argumētū scoti.

Ad cōfirmatōem

Ad p̄ncipale

Questio prima. distinctionis prime.

Circa primam distinctionem: in qua magister tractat de frui et vti. Quero primo de vti. Utrum tamen omni alio a deo sit vti deus. Non arguo duplici via. Primo quod non omni alio a deo sit vti deus. primo sic. Ipo actu vti deus non est vti deus: quod non omni alio a deo est vti deus. consequentia patet. Ans pbo. qz si sit vti deus ipso actu vti deus. aut ergo eodem actu. aut alio. Non eodem actu. qz non est idem actus rectus et reflexus. Nec alio. qz tunc duo actus essent simul in voluntate. Secundo sic. quocumque convenit vti eodem convenit abuti. s aliqua sunt quibus non convenit abuti. ergo aliqua sunt quibus non convenit vti. maior pars: quod opposita habent fieri circa idem. s vti et abuti sunt contraria. ergo circa quod contingit vti: contingit abuti. minor patet. qz virtutibus non contingit abuti. qz sicut magister virtutibus nemo male vti: ergo nemo eis abuti. Tertio sic. illo est vti deus: quod est in deum referibile: s multa sunt que non convenit referre in deum: ergo etc. Ad hoc patet. qz hoc est vti. diligere aliquid propter aliud. et pro consequens omne illud quo est vti deus potest diligere propter aliud. s vni quodque propter deum est maxime diligendum. quod omne illud quo est vti deus est in deum referibile. minor pars. Tu quod intentiones secunde: cum non possint fundare relationem realem ad deum. non sunt in deum referibiles: sicut non sunt diligende cum non sint res. Tu quod mala: que nec propter se. nec propter aliud sunt amanda. non sunt in deum referibilia. Secundo ostendo quod deo sit vti deus. quia omni illo quod potest esse licite obiectum amoris concupiscentie est vti deus. s deus licite potest amari amore concupiscentie. igitur deo est vti deus. Ad hoc patet. qz illud quod amat amore concupiscentie: amat propter aliud amatum amore amicitie. Hoc est enim amari amore concupiscentie. amari propter aliud amatum amore amicitie. qz amari amore concupiscentie. est esse concupitum vel desideratum alteri. s quod diligit aliquid propter aliud vti deus illo. Ad hoc patet. qz illud quod est vti deus alicui amato amore amicitie. potest sibi concupisci. et pro consequens amari amore concupiscentie. s deus est vti deus alicui creature rationali amato amore amicitie. igitur potest licite concupisci sibi. igitur illa creatura potest licite vti deo. Ad oppositum. solo illo est vti deus quod est ad aliud ordinabile et omni illo. s quodlibet aliud a deo est ordinabile ad deum: quod est finis omnium. et deus non est ad aliud ordinabilis. ergo etc. Circa istam questionem primo exponendus est intellectus. q. secundo. ad. q.

Questio 1
Primum principale

Secundum.

Tertium.

B
Probat quod deo sit vti deus.

In oppositum.

C
Circa questionem vti deus.

Circa primum est sciendum quod non intelligitur quod de vti deus est operatio cuiuscumque potentie: quod accipitur versus quod dicitur. cuius versus bonus: ipsum quod bonum etc. Nec de vti deus quo dicitur vti deus ad eligendum actus potentiarum. Nec de vti deus quo dicitur vti deus habitibus quod volumus. s de vti deus quo dicitur vti deus aliquo tantum obiecto. Et sic intelligitur de questione. dico quod vti deus dupliciter accipitur scilicet large et stricte. Large est omnis actus voluntatis sicut dicitur Augustinus. r. de trinitate. xi. Stricte autem accipitur sicut quod est aliquis actus voluntatis distinctus contra frui. et sic magis in particulari intelligitur questio. Circa quod primo videndum est quod distinguatur actus vti deus ab actu fruendi. Secundo quod est obiectum actus vti deus. Circa primum sciendum quod aliquis potest assumere aliquid in facultate voluntatis dupliciter. vel propter se vel propter aliud. Primo modo aliquid assumitur in facultate voluntatis. quod aliquid presentatur voluntati per intellectum etiam si sine omni alio presentaretur: assumeret in facultate voluntatis. Secundo modo assumitur in facultate voluntatis aliquid presentatur. ita quod si illud aliud non presentaretur voluntati vel non assumeret in facultate voluntatis. illud non assumeret in facultate voluntatis. Primus actus est non referibilis. quod si voluntas elicit aliquem actum circa illud. ita quod eundem actum eliceret etiam posito quod nihil aliud ostenderet. sicut si alicui ostenderet deum. appeteret deum nullo alio sibi osteso. Secundus actus est referibilis quod non eliceret actum circa illud si nihil aliud sibi ostenderet. vel si nihil aliud assumeret in facultate voluntatis. sicut quod aliquis appetit portiones amaras. quam non appeteret si non appeteret sanitatem. Sed quod aliquis actus si non referibilis potest esse dupliciter. vel quod obiectum acceptet tantum summum sibi possibile presentari. s est tantum summe diligendum ab ea. vel absolute quod acceptet et absolute assumat in facultate voluntatis nec ut summum nec ut non summum. Primum actus est actus si fuerit. quod aliquid acceptat tantum simpliciter summum. Secundus actus non est proprie frui nec proprie vti. sed tertius actus est propriissime vti. Circa secundum dico quod obiectum versus in compositum que est compositum ad versus ordinatum et ad versus ordinatum est quodlibet siue creatum siue increatum. Hoc patet. quod quodlibet quod potest voluntas referre ad aliud est obiectum versus. s voluntas ex libertate sua potest quodcumque referre ad aliud. s potest vti quocumque. maior est manifestata. minor pars: quod quocumque sibi in se potest aliquid aliud magis diligere: et propter omnes potest diligere ipsum propter aliud. Secunda conclusio est quod deus non est obiectum versus ordinatum. quod si sic aut esset obiectum versus ordinatum aut nollet. non nollet. quod nullus potest ordinare odire deum. nec voluntatis. quod tunc posset aliquid propter amari ordinare

Primum

D
Circa secundam primam conclusionem

E
Secunda conclusio



quod deus. Si finis ultimus non est ad aliquid aliud referibilis, sed deus est simpliciter finis ultimus? Tertia conclusio est quod omne aliud a deo potest esse obiectum usus ordinari. Hoc probatur, quia omne aliud a summe acceptato potest assumi in facultatem voluntatis propter summe acceptatum, sed deus ordinate summe acceptatur. Ergo omne aliud a deo potest ordinate assumi in facultate voluntatis propter deum, et per consequens de alio a deo contingit ordinate utriusque maior pars, quia omne aliud a summe acceptato aut est bonum aut malum. Si bonum potest esse amatum propter summe acceptatum. Si sit malum potest ordinate esse nolitum a voluntate propter summe acceptatum. Ergo omne aliud a summo acceptato potest ordinate assumi in facultate voluntatis propter ipsum. **Secunda.** Sed circa predicta sunt tres difficultates. Prima est de illo medio actu an talis actus sit possibilis, et an ille actus sit necessario malus vel bonus? Secunda difficultas est de actu utrum potest simpliciter dicto, an sit simpliciter unum actus numero, vel includat plures actus distinctos numero, quorum unum sit precise respectu finis et alius respectu illius quod est ad finem. Tertia difficultas est tacta in primo argumento principali, an actus utrumque quo quis utitur actu suo proprio utrum sit idem actus numero vel alius.

Ad primam dico quod est actus talis medius quo aliquid amat, nec tanquam finis simpliciter vel ultimus, nec actualiter refertur in aliud. Et si dicitur, si non amat propter aliud, ergo amat propter se, sed omne tale amat tanquam finis ultimus. Respondeo quod tale amat propter se, quia scilicet si nihil aliud ostenderet voluntati ad huc amaret, et tamen non tanquam finis ultimus, sed tunc positivum. Quia tunc aliquid amat tanquam finis ultimus, quando acceptatur aliquid tanquam magis amandum omni alio, vel tanquam magis amatum de alio quodcumque ostenderet sibi amandum, sed isto modo non omne amatum propter se est amatum tanquam finis ultimus, quia aliquis apprehendens virtutem et non cogitans de felicitate virtutem appetit, et tamen non propter felicitatem, non tamen appetit virtutem tanquam aliquid magis appetendum quam quodcumque aliud si sibi ostenderet, nec tanquam minus appetendum et ita est de amato, et ita est aliquis actus medius ut dictum est. Hoc declarat philosophus in ethicorum, ubi vult quod aliquid sunt eligibilia propter alia, aliquid autem precise propter se, nullo modo propter aliud, aliquid autem et propter se et propter aliud. Unde dicit sic in ethicorum, c. vii, Perfecti autem dicimus quod secundum se ipsum est preferibile eo quod propter alterum. Et quod nunquam propter aliud eligibile his quod secundum se ipsa et propter hoc eligibilius. Et simpliciter utriusque perfectum quod secundum se ipsum eligibile semper et nunquam propter aliud, tale utriusque felicitas maxime videtur esse, hanc enim eligimus semper propter

seipsum et nunquam propter aliud. Honore vero et voluptate et intellectu et omnem virtutem eligimus quidem et propter seipsum, nullo enim adveniente eligemus utriusque unumquodque propter se, eligimus autem et felicitatis gratia propter se in specie felices fore, felicitate autem nullam eligimus bonorum gratia, neque omnino propter aliud. Et quo pars quod aliquid est volubile nullo alio preterato voluntati, et ita tunc non eligimus positivum propter aliud, et tamen non est finis ultimus, sed propter alium finem est eligibile. Et si dicitur quod ille actus est malus quando diligit aliquid quod est ad finem et non propter finem. Respondeo quod actus respectu alicuius ad finem potest esse non malus, quibus non dirigat vel non referat positivum ad finem, et hoc maxime si non apprehendat finem. Et si dicitur quod omnis defectus circumstantie requiritur ad actum bonum facit actum malum, sed circumstantia finis est requisita ad actum morale bonum, ergo quandoque deficit, actus erit malus, sed in proposito deficit, ergo etc. Respondeo quod non omnis defectus circumstantie requiritur ad actum morale bonum facit actum esse malum vel peccatum, tunc enim ignorantia nunquam excusaret, cum tamen secundum doctores et sanctos ignorantia aliquando excuset a toto, sed quando deficit aliqua circumstantia ad quam elicitus actus per tunc obligat, tunc est actus malus, si autem non obliget tunc ad illam circumstantiam non est actus malus. Ita est in proposito, quia in tali casu non est iste obligatus ad volendum hoc propter finem, si tamen eliceret actum circa hoc positum endo illud tanquam finem sibi respectu omnium aliorum peccaret. Circa secundam difficultatem posset aliqui videri quod sit alius actus numero et specie, ita quod talis actus utrumque non potest esse sine distinctis actibus realiter differentibus. Et propter hoc potest argui primo sic. Quando illud quod est ad finem diligit, propter finem et finis et illud quod est ad finem diligit sed finis et illud quod est ad finem non possunt diligi uno actu, ergo sunt ibi plures actus. Maior pars, quia illud quod est ad finem certum est quod diligit, aliter enim non esset ibi actus utrumque, cum non sit ibi nolitio ipsius. Quod etiam finis diligit pars, quia propter quod unumquodque tale et ipsum magis, ergo si illud quod est ad finem diligit, propter finem, oportet quod finis magis diligit. Ad minor probatur, quia finis diligit actu fruendi, quia diligit propter se, illud quod est ad finem diligit actu utrumque, igitur si essent unum actus numero, idem actus numero esset actus utrumque fruendi, persequens est falsum, quia iste sunt species opposite. Secundo potest argui sic, si esset tamen unum actus numero, actus utrumque esset perfectior actu fruendi persequens est falsum ergo et antecedens, et per consequens pars, quia esset alius actus voluntatis perfectior fruendo divine essentie, et per consequens beatitudine, consequens quod pars, quia quando aliquo actu respiciunt plura obiecta ab alio potentia et eque perfecte, ille actus

Tertia conclusio

Primum dubium

Secundum

Tertium

Ad primum dubium

Ad secundum dubium

Primum argumentum

Secundum

Distinctionis I

est pfectio: q̄ ille actus q̄ respicit pauciora. s̄
 isto posito fruitio: seu actus fruēdi esset tm̄ re
 spectu finis. actus vrēdi esset respectu finis: et
 respectu illius qd̄ est ad finē: et eque pfecte re
 spectu finis: sic actus fruēdi. q̄ p hoc q̄ aliq̄s
 diligit aliq̄a creaturā p̄p̄ deū. nō minus dil
 ligit deū. q̄ actus vrēdi creatura esset pfectior
 actu fruēdi deo. Tertio sic. voluntas nō p̄t si
 mul et semel h̄c duos actus pfectos respectu
 eiusdē obiecti. s̄ posito actu merito in volū
 tate quo aliq̄s diligit deū p̄pter se. p̄t offerri
 volūtati per intellectū aliq̄ ordinabile et dis
 ligibile p̄pter deū: qd̄ p̄t volūtas diligere. p̄
 p̄ter deū. et nō op̄z qd̄ voluntas dimittat actus
 primū merito. q̄ tūc ille actus sc̄ds elicitus
 p̄cise terminabit ad creaturā. Alii essent simul
 in volūtate duo actus respectu dei. Quarto
 sic. sicut aliq̄s p̄t diligere aliq̄d p̄pter aliud
 dilectū: ita p̄t detestari aliq̄d p̄pter aliud di
 lectū. q̄ qua rōne act⁹ diligēdi aliq̄d p̄p̄ aliud
 est vnus act⁹ nūero habēs vtrūq̄ pro obiecto
 eadē rōe actus detestādi aliq̄d p̄p̄ aliud: seu
 prop̄ amorē alterius: est vnus habens vtrūq̄
 pro obiecto. s̄ hoc est impossibile. q̄ tūc act⁹ amā
 di: et act⁹ odiēdi essent vn⁹ act⁹ nūero. Ista vl
 tima p̄sequētia p̄z. q̄ si ille act⁹ terminat ad fi
 nē. Aut illo actu amat finis. aut odit. Nō odit
 tur: q̄ amat. q̄ ille act⁹ est act⁹ amādi: et est act⁹
 odiēdi: q̄ aliq̄d illo odit: q̄ r̄c. Quinto sic. idē
 act⁹ nūero nō p̄t esse intēsus et remissus. p̄fer
 ctus et imperfect⁹. s̄ quicūq̄ diligit aliq̄d p̄pter
 aliud. s̄ p̄pter finē intēsus et p̄fect⁹ diligit si
 nē. et remissus et imperfect⁹ diligit illud qd̄ est
 ad finē. q̄ nō eodē actu diligit vtrūq̄. Cōfir
 maf. q̄ si eodē actu diligeret vtrūq̄. q̄ ita p̄fer
 ctio actu diligit aliq̄s merito creaturam sic
 deū. et p̄ p̄ns tm̄ diligeret. et ita de nō eēt sūme
 diligēdus et sup̄ oia: qd̄ ē absurdū. Sexto sic
 fr̄io et h̄i. electio nō est voluntas. q̄ electio est
 eoz q̄ sunt ad finē. et volūtas est ip̄ius finis. s̄
 si esset vn⁹ et idē act⁹ electio ex h̄ ipo q̄ essz ali
 cui⁹ p̄p̄ finē esset ip̄ius finis. Prefea. sic intel
 lect⁹ nō p̄t intelligere plura: ita nec volūtas
 p̄t velle plura. q̄ nec est vnus actus. nec est si
 mul vtrūq̄ voliti. Sed istis rōibus nō ob
 stātibz videt̄ pbabile q̄ possint esse duo act⁹
 et q̄ p̄t esse vnus act⁹. Hoc p̄t declarari: q̄a
 sicut intellect⁹ se habet ad p̄cipia et cōclusio
 nes: ita se habz volūtas ad finē: et ad ea q̄ sunt
 ad finē. s̄ intellect⁹ p̄t scire cōclusionē distin
 ctio actu ab actu quo cognoscit p̄cipiū. et p̄
 vnico actu cognoscere vtrūq̄. q̄ eodē mō volū
 tas p̄t h̄c distinctos act⁹ respectu finis et il
 li⁹ qd̄ est ad finē. et vnū actū respectu vtrūq̄.
 Ad h̄aio: p̄z de se. q̄ nō min⁹ p̄t voluntas sup

Questio I

obiecta sua q̄ intellect⁹ sup̄ obiecta sua. m̄ior
 p̄z quo ad p̄mā p̄tē. q̄ notitia p̄cipij ē causa
 notitie p̄cloms. sed cā distinguit̄ realr̄ ab esse
 ctu suo. q̄ p̄t eē ali⁹ act⁹ quo cognoscit̄ p̄nci
 piū et quo cognoscit̄ p̄clo. Sc̄da ps minor p̄z
 q̄ nō maḡ repugnat̄ intellectui itelligere vnū
 co actu vnū discursum vel vnā p̄nam q̄ vnā p
 positionē. s̄ vnico actu p̄t intelligere vnā p
 positionē. p̄z p̄ p̄m. ij. de aia. vbi diuidit̄ opa
 tionē intellect⁹ in opationē simplicia et p̄posi
 toz. q̄ si diuisio sit p̄p̄ia. ita erit vnā itellectio
 p̄plexi sicut incomplexi. Prefea si nō sit vnus
 actus. q̄ sunt duo actus distinctoz obiectoz.
 sed hoc est falsū. q̄ tūc p̄ponere vel diuidere n̄
 esset nisi h̄c diuersos actus respectu diuerso
 rum obiectoz. sed hoc est manifeste falsum. q̄
 tūc ita bene posset sensus p̄ponere et diuidere
 sic intellect⁹. q̄ sensus p̄t h̄c distinctos act⁹
 distinctoz obiectoz. p̄t enim visus simul videre
 diuersa alba vel nigrū et album. Prefea. ij. de
 aia. sensus cōis cognoscit̄ d̄iam diuersoz sen
 sibiliū eiusdē sensus. aut q̄ vnico actu aut disti
 ctis. si vno actu. q̄ multo fortius tā intellect⁹
 q̄ volūtas vnico actu p̄nt in multa obiecta. si
 distincti h̄ p̄t sensus particulari. q̄ p̄p̄ illam
 opationē nō ōz ponere sensus cōem. Prefea i
 tellectus in p̄ria vnico actu intelligit̄ pla. q̄a
 n̄bū et res i n̄bo fm̄ cōit̄ loq̄ntes. Sicut h̄z cōit̄
 loq̄ntes vnico actu diligit deū et creaturā. q̄ h̄
 n̄ ē negādū ab istis i via. ex q̄ n̄ appet̄ euidēs rō
 i p̄uū. nec experientia nec auctas scripture. Si
 d̄: q̄ sint distincti act⁹. tūc neut̄ erit act⁹ vt en
 di. nō p̄mus vt manifestū est nec sc̄ds p̄bo. q̄a
 q̄n aliq̄s actus sine alio a quo p̄t separari nō ē
 actus vrēdi. ille idē p̄t̄ct⁹ cū illo nō erit act⁹
 vrēdi. q̄ actus ali⁹ nō facit actū eundē nūero
 eē actū vrēdi q̄ nō erat p̄ns actus vtendi. nec
 ecōuerso. sed ille actus q̄ p̄cise fminat̄ ad illd̄
 qd̄ est ad finē. posset eē sine oī actu respectu fi
 nis. q̄ volūtas libere p̄t ferri in qd̄cūq̄ obies
 ctū sibi oñsum nullo alio oblato. sed h̄ posito
 nō erit actus vrēdi. q̄ nō diligit̄ p̄pter aliud.
 nec q̄ q̄n sil̄ est cū actu respectu finis erit act⁹
 vrēdi. Cōfirmat̄. q̄ actus q̄ p̄cise terminat̄ ad
 vnū et p̄t eē sine oī alio nō tēdit in aliq̄d p̄p̄
 aliud. q̄ nō est act⁹ vrēdi q̄ tēdit in aliq̄d p̄p̄
 aliud. quō tm̄ tēdit in aliq̄d p̄pter aliud. si nō
 tendit in illd̄ aliū. Ad istud p̄t dici q̄ stricte
 loquēdo de actu vrēdi talis actus q̄ p̄cise ter
 minat̄ ad aliq̄d nō sūme acceptatū h̄ ē nō ac
 ceptatus tanq̄ summū nō est actus vrēdi. Et
 ideo p̄t distingui de actu vrēdi q̄ triplr̄ acci
 piē. Cū mō p̄ omi actu q̄ nō est fruitio. Alio
 mō p̄ actu fmiato ad aliquod obiectū cāto et
 actu fruēdi respectu alicui⁹. Tertio accipit̄ p

Terminat

Quartū.

Quintū.

Confirmatio.

Sextū.

Septimū.

Resolutio docto
ris.

Distinctio q̄
p̄lex circa h̄c
tūm vtendi

actu q̄ cūns vnus rēdit in aliqd̄ ppter aliud. Primo mō iste actus est actus vrēdi. 7 h̄ siue sit p̄iūctus cū alio actu siue nō. Scdo mō act̄ iste nō ē act̄ vrēdi. nisi qñ causat̄ ex alio actu sibi p̄iūct̄. 7 isto mō accipiēdo actū vrēdi idē actus nūero pōt eē p̄mo actus vrēdi. 7 postea etiā manēs pōt nō esse actus vrēdi. q̄ potest p̄mo causari ab aliquo actu respectu finis vel ab aliquo actu fruēdi. et postea destructo illo actu fruēdi pōt volūtas illū actum numero p̄tinuare. sicut si aliq̄s diligit p̄mo portiones simplr̄ q̄ diligit sanitatē. tūc illa dilectio portionis erit actus vrēdi. q̄ causat̄ ab alio actu et si p̄tinuet̄ ex libertate volūtat̄ etiā qñ sanitas actuali nō diligit. tūc nō erit act̄ vrēdi q̄ tūc nō causat̄ ab alio. nec p̄seruatur ab illo actu respectu sanitatis. Et tertio mō strictissimi accipit̄ actus vrēdi. 7 ille semp̄ est idē respectu diuersoz̄. Et ita dico. q̄ nō est inconueniēs eundē actū numero esse respectu finis vltimi. 7 illoz̄ que sunt ad finē. Ad primū argu-

Ad primū argu-
mentum alioz̄

mentu in p̄m̄ dico. q̄ qñ aliq̄ significat̄ vnū 7 p̄notat̄ diuersa illa q̄uis fm̄ nomē videantur diuersa vel opposita. 7 respectu eiusdē inferret̄ oppositōem. tñ p̄nt̄ eidē p̄petere respectu diuersoz̄. sicut est de naturali 7 libero 7 de cōtingētī 7 necrīo q̄ nō possūt p̄petere eīdez̄ respectu eiusdē. tñ nō est inconueniēs q̄ cōpetat̄ eidē respectu diuersoz̄ sicut volūtas diuina h̄z̄ om̄s est p̄ncipiū p̄ducēdi scilz̄ sp̄m̄ sanctū necessario. 7 tamē ē p̄ncipiū p̄ducēdi creaturas p̄tingēt̄. Et ita est in p̄posito q̄ idē act̄ potest esse actus fruēdi respectu finis vltimi. et tamē esse actus vrēdi respectu illi qd̄ est ad finē. Hoc p̄z̄. q̄ actus diligēdi deū est fruitio respectu diuine eētīe. 7 tamē diligēs deū nō fruit̄ illo actu. sed vr̄t̄ eo. Ita poterit dici i p̄posito. Sicut intellectus vno actu scit̄ p̄clonē. 7 p̄ p̄ns nō tñ intelligit̄ p̄clonē illo actu. s̄ etiā terminos illius p̄clonis. 7 tñ illo actu scit̄ p̄clonē 7 illo actu nō scit̄ aliqd̄ incōplexū illi p̄clonis. Et ita idē actus respectu p̄clonis d̄ scia. 7 respectu termini nō d̄ scia. s̄ pōt aliter denoiari. igit̄ n̄ ē inconueniēs eundē actū volūtat̄is for̄tin diuersas denoiatōes ppter diuersitatē obiectoz̄. vr̄ isto actu dicat̄ volūtas frui vno obiecto 7 vr̄ alio obiecto. sicut aliqñ ē act̄ vrēdi sine oī actu fruēdi. Ad scdm̄ p̄cedo q̄ nō est inconueniēs aliqñ actū vrēdi esse p̄fectiorē aliquo fruēdi actu qñ ille actus vrēdi est etiā actus fruēdi aliquo obiecto. Unde nō videt̄ q̄ actus quo diligit̄ creatura p̄cise p̄p̄ deū. sit imp̄fectior q̄ actus quo diligit̄ p̄cise deus 7 h̄ si sit act̄ eq̄ int̄sus. qd̄ nō semp̄ cōtingit. Tñ forte fruitio br̄a i p̄ria erit p̄cise a solo

Ad scdm̄

deo 7 respectu soli deī: et tñ erit p̄fectior q̄ cūq̄: q̄ pōt esse simul respectu deī: 7 respectu creature. Nam illa q̄ pōt esse respectu deī 7 respectu creature potest elici a volūtate creata. alia aut̄ nō. Ad tertū p̄cedo: q̄ volūtas p̄t simul habere duos act̄ p̄fectos respectu eiusdē obiecti. maxie qñ illud obiectū est obiectū totale respectu vni actus: 7 p̄iale tñ respectu alterius. Et ita est in p̄posito. q̄ qñ diligit̄ finis p̄cise p̄p̄ se. tūc finis ē obiectū totale illi act̄: qñ nihil terminat̄ illū actū nisi finis. qñ at̄ diligit̄ illd̄ qd̄ est ad finē ppter finē. est tñ obiectū p̄iale. Istō modo dictū fuit p̄us. q̄ qñ p̄mo itelligit̄ aliqd̄ incōplexū: 7 postea p̄plexū. poterit p̄ma notitia remanere cū scda. alit̄ cū apprehēsis terminis intellect̄ nō possit statim eodē instātī formare ex illis p̄positionē. 7 p̄ p̄ns app̄hēsiō terminoz̄ n̄ p̄supponeret̄ p̄ se cōpositiōi 7 diuisioni. q̄ nihil p̄ se p̄supponit̄ alicui effectui: nisi qd̄ pōt manere cū illo effectū. p̄p̄ h̄ enī ponit̄ p̄ba p̄riuationē esse p̄ncipiū tñ p̄ accidēs. Qualit̄ tñ h̄ sit intelligēdū alibi ostēdet̄. Ad q̄rtum pōt p̄cedi. q̄ idē actus nūero respectu vni p̄t denoiari de se statio seu actus detestādi. 7 respectu alteri act̄ amādī. qñ vnico actu detestoz̄ aliqd̄ p̄p̄ aliqd̄ amari eodē actu. Si dicat̄ isti sunt act̄ oppositi scz̄ detestari 7 amare. q̄ nolle 7 velle sunt act̄ oppositi. s̄ detestari est nolle. amare est quoddaz̄ velle. 7 c̄. Potest dici q̄ sicut act̄ amandī: 7 act̄ odidī nō opponūt̄. nisi qñ idē est amari 7 oditū. q̄ qñ vnū est amari: 7 aliud oditū nō opponūt̄. Ita dicendū est de velle 7 nolle. 7 frui 7 vr̄i. Et iō illa respectu eiusdē nō p̄nt̄ eidē p̄petere finē q̄ sunt qd̄a cōnotatiua. quīs p̄nt̄ cōpetere eidē respectu diuersoz̄. Ad q̄ntuz̄ concedo. q̄ idē act̄ nō p̄t esse int̄sus 7 remissus. tñ eodē actu p̄t aliqd̄ diligi int̄se: 7 aliqd̄ remisse. sic de intensissime diligit̄ se ip̄m. 7 tñ n̄ intensissime diligit̄ quācūq̄ creaturā. Ad cōfirmationē nego istā cōsequētā. diligit̄ illd̄ qd̄ est ad finē actu eq̄ int̄se. 7 ita int̄se. Et rō oīm istoz̄ est ista. q̄ diligerē eq̄ int̄se plus cōnorat̄ q̄ act̄ eq̄ int̄sus. de quo alias quomō d̄z̄ itelligi patebit. Ista m̄sio p̄firmat̄. q̄ de vno actu remisso p̄t acceptat̄ q̄ oīa alia. 7 tñ h̄ p̄posito possibile est q̄ vn̄ act̄ creature sit int̄sus. 7 ita nō sequit̄. diligit̄ actu ita int̄se. 7 tñ diligit̄. Ad sextū dico q̄ electio nō est volūtas h̄z̄ int̄tionē p̄bi. q̄ volūtas est respectu alicui respectu cui: sic respectu obiecti totali nō est electio. Sicut volūtas ē impossibilitū. respectu quoz̄ nō ē electio. Tñ volūtas vocat̄ q̄ est respectu vni tñ: 7 nō vni p̄p̄ aliud. Electio at̄ q̄ est respectu alicui p̄p̄ aliud p̄rio volitū.

Ad tertū

Ad quartum

Ad quintum

Ad cōfirmatō

Ad sextum

sent̄. Autho. in hoc stat. q̄ in hoc consistit, ut p̄n. h̄sionibz̄ constat que in
maxo. in h̄sionibz̄. s. qd̄ vir lutes p̄t h̄sionē debent, h̄m̄ s̄ ut fruamur
ab ea cui sent̄. s. qd̄ vno actu. s. p̄hibe. ea que sunt ad finē. s. c̄
7 unū h̄sionē, hoc problema consistit. In his totis eius h̄sionibus insu
mitur

Distinctionis I

Questio I

R
Ad septimū

Ad septimū dicitur: cōiter quod intellectus non potest se in
telligere plura ut plura. sed plura ut unum. eodē
modo voluntas non potest ferri in plura ut plura. sed
in plura ut unum. Unde spalius dicitur in proposito. quod
voluntas potest ferri in ea quae sunt ad finem vel finem quod
finem ordinant: et sic est idem actus voluntatis respectu
finis: et respectu eorum quae sunt ad finem. vel potest ferri
in ea finem quae sunt res quaedam per se desiderabiles
et sic fertur in ea distincto actu. Unde dicitur quod in primo
modo ferendi in ista finis est obiectum formale: et ratio
ferendi in ista. et illud quod est ad finem est obiectum
materiale. et sunt unum obiectum sicut lumen et color
sunt unum obiectum. Sed ista ratio non valet. quia ita
distincte intelligitur aliquid quam intelligitur cum alio
sicut quam intelligitur sine alio. et ita sub propria ratione
ne intelligitur. quia potest intelligi sub propria ratione diffi-
nitiva. et ita non intelligitur in quantum unum. sed frequenter
magis in quantum diversum. Praeterea si finis est obiectum
formale. et illud quod est ad finem obiectum materia-
le. igitur propter variationem illius quod est ad finem non
variaretur actus. quod ad variationes obiecti mate-
rialis non variatur actus. sed hoc est falsum. quia tunc idem
actus numero esset diligere deum propter se et dili-
gere creaturam propter deum. Ideo dico ad argu-
mentum quod sicut alias patebitur intellectus potest in-
telligere plura uno actu et distinctis actibus. Et
si queratur. aut illa intelligitur in quantum sunt plura.
aut ut unum. Dico quod nec ut plura nec ut unum.

Unde neutra illarum est cum nota reduplicatio
De tertia difficultate patebitur in una alia que-
stione. id differatur versus tunc. Ad argumentum prin-
cipale dico sic post declarabitur quod actu
alio utendum est obiecto aliquo. et ipso actu uten-
di. et procedo rationem quod in voluntate potest esse simul
duo actus volendi. Ad secundum dico quod uti aliquo
vel abuti contingit dupliciter. vel tanquam obiecto actus
voluntatis. vel tanquam aliquo habitu inclinante ad actum
sibi proprium. Et alijs modis contingit uti vel abu-
ti. sed illi non sunt ad propositum. primo modo dico quod
quocumque venit uti: venit abuti: sed non e converso
scilicet sic uti finem quod distinguitur abuti est ordinare
uti. Nunc autem deo venit abuti. sed nullo modo con-
venit eo uti. quia nullus potest eo ordinare uti. tamen
quocumque venit ordinate uti: venit abuti. quia
quod quicquid potest esse obiectum versus ordinari potest esse
obiectum abusus. Et quam dicitur: quod contingit abuti
abuti. Dico quod contingit abuti sic obiectum
quod enim desideraret caritatem propter se tanquam propter
finem ultimum summe amatum abuteretur caritate. et
sic de alijs contingit. Unde isto modo finem aliquos
primus angelus abutebatur brevitate. quod apperebat
eum sibi inordinate. et propter se tanquam propter finem ulti-
mum. sed modo ipsa caritate non contingit abuti. quia
ipsa non inclinatur ad actum malum. et sic intelligitur ma-
gister et augustinus. Tamen accipiendo omne absolutum in

Tertium dubium
Ad primum punctum

Ad secundum

quocumque nature quod distinguitur a caritate illo eodē
venit abuti. sic declarabitur in tertio libro. Et quam
dicitur: quod tria debent fieri circa idem. Dico quod tria debent fieri
eri circa idem subiectum. et idem in quocumque subiecto potest
esse usus. et abusus sibi proprius et e converso. sed non debent
fieri circa eundem effectum: nec sepe circa idem obiectum.
Et idem quod contingit abusus possit esse circa deum
non tamen operis quod versus sibi proprius possit esse circa eundem
Sicut quis contingit uti aliquo habitu respectu alii
cuius effectus. non tamen operis quod possit abuti eodē habitu
respectu aliius effectus. quia ille habitus non habet ali-
quod aliū effectum. Si dicitur quod ex hoc sequitur quod corin-
thios ordinare uti deo. quia versus ordinatur et abusus
contingitur. sed respectu dei in voluntate poterit esse ab-
usus. sed respectu dei potest esse versus ordinatur et ex quo
in quocumque potest esse unum trium subiectum. reli-
quum potest esse in eodē subiectum. Ratione quod ille abu-
sus respectu dei non habet aliquid versus versus ordinatur si-
bi proprium. quia omnis versus respectu dei est inordinatus
et ita abusus. Et idem non operis quod possit esse in eodē
subiecto. quia non sunt possibiles in rerum natura.
Tamen procedendum est quod aliquid versus respectu dei contingit
tunc. sed uterque illorum erit abusus. Ad tertium dico
quod omnia sunt in deum referabilia. quia omnia sunt assumē-
da in facultate voluntatis propter deum. Ad primam
probationem dico quod intentiones scilicet sunt in deum re-
ferribiles. quia aliquid potest velle eas esse illo modo quo
sunt. et intelligi ad honorem dei. Et quam dicitur: non potest
fundare relationem realem. procedo: sed hoc non sequitur quod
non sunt in deum referribiles. Unde quam aliquid deside-
rat portionem futuram propter sanitatem. vel sanitatem
propter deum. illa referuntur. quia desiderantur propter alia. et
tamen non fundant relationes realem. quia non sunt. Ita potest
dici in proposito. Et quam dicitur. ultra. non sunt res. sed non
referuntur in deum. nego primam. sed opinionem quod po-
tuit quod tamen debent esse obiectum. quia etiam ratio potest re-
ferri in deum: et hoc ipso quod potest acceptari esse illo modo
quo sunt propter deum. Ad secundam probationem dico. quod
aliquid ordinari vel referri in deum potest intelligi dupliciter
vel tanquam voluntati propter deum. vel tanquam nolentia propter
deum. primo modo non est utendum malo culpe. quia non
est volendum propter deum. Secundo modo est utendum malo
culpe: quia est detestandum propter deum. Unde respectu
cuiuscumque potest voluntas habere aliquem actum. vel volē-
di: vel nolēdi: vel acceptandi: detestandi: vel to-
lerandi. quem non haberet nisi deo omnino per intellectum
voluntati illo est utendum. Si dicatur obiectum actus
utendum est utile. sed non omnia alia a deo sunt utilia. sic
mala et intentiones scilicet et habitus. sed non omnia sunt ob-
iecta actus utendum. Ratione quod non omne obiectum actus
utendum est utile. quia utile propter deum est illud quod est appe-
tendum propter aliquid consequendum. vel propter aliquid consequen-
dum. sed obiectum actus utendum est omne illud quod potest assu-
mi in facultate voluntatis propter quocumque actum propter
aliquid. ita. I. quod voluntas rationalis actum circa illud. sive

Ad tertium

quod et subiectum
actus utendum

Ad quartum

Questio II
Arguit pmo:

Seco

Confirmatio

Circa questionē
duo facit

Primum

actum volēdi. siue actū nolēdi. siue detestādi. siue patiēdi. siue quēcumq; aliū nō eliceret circa illud. nisi sibi aliud pntaret ⁊ assumere in facultatē volūtatis. circa qd etiā hz actū aliqū. Ad quartū dico q nō semp volūtas vritur illo qd amat amore ꝑcupie. sed qn ꝑcise diligit illd amore ꝑcupie ⁊ nō amore amicitie tūc vrit illo. Nūc aut volūtas nō diligit deuz ꝑcise amore ꝑcupie: s etiā amore amicitie. Et qn d: h est vti aliquo diligere ipz ꝑpter aliud dico q h est verū qn diligit ꝑcise ꝑpter aliū. et h est qd dictū est ꝑus. q vti aliquo ꝑꝑe est qn volūtas elicit aliqū actū circa aliqd. quē nō eliceret nisi aliqd aliud sibi pntaret. circa qd habet actum suū. *Questio secda.*

Secundo quero de frui. ⁊ primo Quid frui sit act? soli us volūtāt. Q nō. q act? optim? et delectabilissim? est in potentia nobilissima. s iste act? est optim? ⁊ delectabilissim? ⁊ intellect? est potētia nobilissima fm ꝑhm. x. et bi. q in ea ponit felicitatē. q fruitio est in potētia intellectiua. Secdo sic. fruitio est formalr bñtudo. q d: a fructu qd ē vltimū cuiusmodi est bñtudo. s bñtudo ē opatio itellectus fm ꝑhm. x. et bi. q fruitio erit opatio in tellect?. *Lōfirmat.* q in eadē potētia hz pōi bñtudo natural? ⁊ supnatural. s bñtudo naturalis ponit in intellectu fm ꝑhm. x. et bi. q et bñtudo supnatural. Ad oppositū fm beatus augustinū. frui est amore inherere alicui ꝑꝑe se. sed solius volūtatis est amare. q c. Circa istā questionē pmo videndū est q frui est act? solius volūtāt. Secdo vidēdū est quō volūtas se hz ad actū istū. Primum ꝑbari sufficiētcr nō pōt. cū voces sint ad placitū. ⁊ iō vtenduz est eis sicut vtunt auctores. s auctores volūt q frui sit act? solius volūtāt. s ꝑz. qz fm eos frui d: a fructu. s fruct? est vltimus. q frui erit vltimus actus. s act? volūtāt est vltim?. Itē act? soli? volūtātis est maxime quietariuus. sed frui est actus maxime quietariuus. q c. Ad alioꝝ ꝑz qz ille actus q est vel delectatio vel imediata eā delectatōis maxie qctat. s bñmōi est act? volūtāt solius. qz si delectatio essz i alia potētia vel sine actu volūtāt. q stāte eq̄li actu alteri? potētie staret eq̄lis delectatio. vlt saltē staret aliq̄ delectatio. qns ē falsū ꝑz ꝑꝑiētā. qz si aliq̄s intēse intelligat aliqd si nō diligit illd nō delectat in illo. ⁊ si odit mag? tristat. *Conzfirmat.* qz si tristitia est soli? volūtāt. qz s bñm augustinū est de bis reb? q nob nolētib? accēdūt. igif delectatio sibi ꝑua erit soli? volūtāt. cū ꝑua sint in eodē subiecto. q c. Hoc ꝑz ē ꝑ

bñm augustinū. i. de doctrina xpiana. frui est alicui amore inherere ꝑꝑe se. s ad solā volūtātē p̄inet alicui inherere ꝑ amore. q c. Itēz. x. de tri. c. x. frui mur cognit? in qbus volūtas delectata ꝑquiescit. An intelligēdū est q qn d: q fruitio est act? soli? volūtāt nō intēdo negare q ꝑꝑiet ⁊ de xtrute hmonif loquēdo. fruitio nō sit act? itellect?. qz sicut alias ondēt itellect? ⁊ volūtas sūt oīno idē. ⁊ nō qd qd ē in intellectu est in volūtate. ⁊ ecouerso. ⁊ ita fruitio est in intellectu ⁊ est act? itellect? ex quo ē actus volūtāt. s intēdo dicere q fruitio nō ē intelligēre nec scire. ⁊ sic de alijs actib? q dicunt actus quocūq; mō cognitīui. Et isto mō cōformādo me mō loqndi alioꝝ itelligo qn dico fruitioz esse actū nō itellect? s volūtāt ⁊ silia. Circa scdoz dico q frui accipit multiplex. Vno mō large ꝑ oī actu quo aliqd assumit in facultatē volūtāt ꝑꝑe se tanq̄ summū. ⁊ h siue sit ꝑns siue abns siue sit bitū siue nō bitū. ⁊ h mō dicimur nos frui mō in via qn diligit? deū ꝑꝑe se tāꝑ sumū ⁊ sup oīa. Alio mō accipit s̄ctice ꝑ actu vltimo bñficio. sicut bñ dñr frui in ꝑna. ⁊ illo mō nō dicimur mō frui deo. Ista distinctione ꝑmissa dico pmo q obiecto fruibili oīso volūtātati ꝑ intellectū siue clare. siue obscure. siue in particulari. siue in vlt. pōt volūtas actiue elicere actū fruitōis. ⁊ h ex puri naturalib? circa illud obiectū. Secdo q respectu act? beatifici volūtas nullo mō se hz actiue s tantū passiue. *Prima ꝑꝑo ꝑz q̄tū ad ꝑmā ꝑꝑe.* s qz si obiectū ondāt obscure ⁊ in vlt pōt volūtas elicere actū fruitōis. h est sume diligere illd ⁊ vlt oīa ꝑz. qz volūtas pōt se ꝑformare rectō dictamini rōnis sed itellect? pōt recte dicere tale obiectū eē sic diligendū. q volūtas pōt cōformitē talē actū elicere. Alia ꝑꝑ vidēz q possit i actū fruitōis obiecto clare viso ꝑz. qz nō min? pōt volūtas i obiectū ꝑfecti? cognitū q i obiectū ip̄fecti? cognitū. s volūtas pōt talē actū elicere circa obiectū obscure cognitū. q nullo mag? circa obiectū clare cognitū. Hoc ꝑfirmat ꝑꝑ rōem ꝑcedētē. qz volūtas pōt se ꝑformare dictamini rōnis. s obiecto clare viso dictat vel pōt dictari illd obiectū eē summe diligēdū. q c. *Præea oīs potētia libera pōt hēe aliquē actū circa obiectū sibi oīnū. q volūtas pōt hēe aliqū actū circa deū clare visū ⁊ nō hz nec rō actū inordinatū. igif ex puri naturalib? pōt hēe actū ordinatū quīs n̄ meritōū. igif c. Secda ꝑꝑo. q act? fruitōis q est bñficio? nō sit actiue a volūtate pōt ꝑsuaderi ꝑmo sic. Qn aliq̄ sūt ordinata eēntialr ⁊ sūt in eodē gñe. si ꝑmū ⁊ ip̄fecti? nō sit actiue ab aliqua creatura. nec totalr nec ꝑcialr s a solo deo. supmū ⁊ vltimum*

Seco

Prima cōclū

Secda cōclū

vide dicitur
q fruitio
q i.

notē. q falso asserit, voluntate
⁊ intellectum solum esse forma
sicut loquens.

Distinctionis I

Questio II

erit a solo deo actiue. s. visio dine eēntie ⁊ frui
tio q̄ est act⁹ bñfic⁹ bñt talē ordinē. ⁊ sūt in eo
dē gñe. qz vtrunq; ē supnaturalē. ḡ cū visio nu
da sit a solo deo actiue. fructio illa erit a solo deo
actiue. **¶** tñ h̄ possz negari de vtroq;. **¶** 3do
arguo p̄mo sic. qñ aliq̄ duo sūt supnaturalia.
si ip̄fecti⁹ pp̄ sui p̄fectionēz sit a solo deo crea
bile. ⁊ p̄fecti⁹ erit a solo deo creabile. sed h̄it⁹
caritatē ⁊ lumē gl̄ie si ponā sūt supnālia ⁊ ip̄
fectiores q̄ act⁹ supnāles eis corrdētes. ⁊ sūt
a solo deo actiue h̄z cōit loq̄ntes ḡ mlto magi
et act⁹. igit̄ ⁊c. **¶** Pretea sp̄ār de actu volūtāt
arguo sic. oīs potētia libere agēs ⁊ p̄tingēter
p̄t de sua potētia absoluta cessare ab actu suo
⁊ h̄ mediate v̄l imediate. qd̄ dico pp̄ vnā istā
riā adducēdā i alia q̄one s̄vnā opionē. sed vo
lūtas respectu cuiuscūq; obiecti libere ⁊ p̄tin
gēter agit. ḡ simplr̄ s̄ potētia sua absoluta p̄t
cessare ab actu suo ḡ volūtāt possz simplr̄ face
re se nō beatā. ⁊ ita volūtas b̄ti nō pōt eē p̄fū
mata i bono. sic nec volūtas viatoris. maior ē
māifesta. mīor p̄t. qz volūtas nō pōt n̄cārari
respcū cuiuscūq;. **¶** Pretea. nō min⁹ repuḡt vo
lūtati b̄ti recipe actū b̄rificū a solo deo q̄ vo
lūtati p̄banari recipe aliquē actū voluntāt a so
lo deo. sed d̄nar̄ nō h̄z se actiue respcū alicu
ius act⁹ volūtāt. qz si sic possēt se facere sine il
lo actu. ⁊ p̄ p̄ns sine tristitia. ⁊ p̄ p̄ns sine p̄ca.
De illa rōe patebit in sc̄do. **¶** Istas rōnes nō ad
duco tāq; insolubiles. qz postea i diuersis q̄sto
nib⁹ dabit̄ via m̄dēdi ad eas. tenco tñ istā p̄tē
tāq; p̄babiliorē. qz respcū b̄ritudis siue itelle
ct⁹ siue volūtāt sol⁹ de⁹ ē cā effectiua: ⁊ h̄ pp̄t
nobilitatē ip̄ius b̄ritudis. **¶** S̄z s̄ p̄dicta pōt
argui p̄mo sic. oīs act⁹ volūtāt respcū dei cla
re visū ē b̄rific⁹. qz oīs tal̄ sūme q̄etar. s̄z p̄cessū
ē q̄ obiecto clare viso p̄volūtāt frui deo acti
ue. ḡ actiue poterit se h̄re respcū illi⁹ fructiōis.
ḡ erit b̄rificā. **¶** Pretea nobilit⁹ ē agere q̄ pari
ḡ h̄ pōt p̄perere volūtati respcū illi⁹ p̄ qd̄ mas
time p̄ficiē. ḡ respcū illi⁹ d̄z se h̄re actiue. **¶** Pre
terea p̄miū corrdz merito. ḡ eiusdē ⁊ eod̄ mō
ē p̄miari. cui⁹ ē mereri. s̄z volūtas meret̄ ⁊ acti
ue meret̄. ḡ ip̄a p̄miabit̄ ⁊ actiue p̄miabitur.
¶ Ad p̄mū istoz dico. qz tal̄ vidēs dinā eēntiā
p̄t elicere aliquē actū diligēdi deū. s̄z ille act⁹
nō erit b̄rific⁹ nec erit marie q̄etari⁹. qz vn⁹
ali⁹ p̄fectior magi q̄etabit̄. **¶** Et si d̄z qz tūc b̄tās
b̄ret duos act⁹ fruēdi deo. vnū a solo deo. ⁊ ali
um actiue a seīpo. p̄ns vidēt incōueniēs. p̄na
p̄z qz volūtas b̄ti tenet diligere deū q̄tū pōt.
⁊ oib⁹ modis q̄b⁹ pōt. ḡ si pōt actiue se h̄re ad
aliquam fructiōem elicit eā nisi impediatur:
sed nō impedit̄ p̄ actū beatificū. qz cū illi act⁹
distinguat̄ sp̄ēz nō p̄tēnt vn⁹ nō ip̄edict̄ aliū.

Ad illud pōt dici. p̄cedēdo: qz s̄sequēs nō est
icōueniēs. qz beat⁹ b̄ret duos act⁹ respectu di.
vnū a solo deo. ⁊ aliū a deo ⁊ seīpo. q̄ ar̄ v̄l nes
gare: p̄t dicere qz ille act⁹ nō elicit a volūtate.
qz de⁹ nō vult sibi coagere ad actū illū. **¶** Ad se
cūdū dico. qz quis agere in cōi sit nobilit⁹ q̄ pa
ti in cōi. qz nobilit̄simū agēs est nobilit⁹ nobilit̄
simo passo. tñ aliq̄d pati est nobilit⁹ aliquo age
re. ⁊ respectu eiusdēz ⁊ respectu diuersoz. Res
pectu eiusdē p̄t. qz si itellect⁹ ⁊ sensus eēnt p̄
cise passiui. adhuc pati illas cognitiones esset
nobilit⁹ q̄ agere eas. **¶** Tñ potētia recipiēs esset
nobilit⁹ q̄ obiectū efficiēs. qz illa itellectō eēt
nobilit⁹. **¶** Respectu ēt diuersoz p̄t. qz nobilit⁹
est recipe itellectiōez q̄ p̄ducere vnū calozes.
iō dico qz i nullo repugnat nobilitati volūtāt
qz sit p̄cise passiua respectu act⁹ b̄rifici. **¶** Si di
cat̄ qz saltrē sequit̄ volūtate esse imp̄fectā. **¶** Rū
deo qz volūtas nō est simplr̄ p̄fecta. qñ b̄eat i
p̄fectionē aliquā. **¶** Ad t̄tū dico. qz argumē
tū est magi ad oppositū. qz meritū ⁊ p̄miū d̄nt
se h̄re opposito mō ad actiuitatē merētis ⁊ p̄
mīatis. qz de rōe meriti est qz sit actiue a merēte
s̄ de rōe p̄mī est qz sit passiue i p̄miato magis
qz p̄miūz d̄z eē actiue a p̄miāte. **¶** Ar̄ sit actiue a
p̄miato h̄ accidit: imo in h̄ nō h̄z rōem p̄mī in
t̄m. qz si esset a p̄miato totalit̄: nō haberet rōez
p̄mī. **¶** Et iō dico qz eiusdē est mereri ⁊ p̄miari. s̄
meret̄ actiue ⁊ p̄miabit̄ magis passiue. ⁊ pre
miū erit actiue ab illo a quo meret̄. s̄ a p̄miāte.
¶ Ad p̄mū p̄ncipale cōcedo: qz frui est i potē
tia nobilit̄sima. **¶** Et qñ d̄z. itellect⁹ est potētia
nobilit̄sima. cōcedo. ⁊ s̄l̄r volūtas est potētia
nobilit̄sima. qz illa potētia q̄ est itellect⁹ ⁊ illa
q̄ est volūtas nullo mō distigunt̄ a p̄te rei. nec
a p̄te rōis. sic alias declarabit̄ p̄t. qz illa sunt
noīa significātia idē p̄notādo p̄cise distinctos
act⁹. s̄ itelligēdi ⁊ volēdi. **¶** Si tñ distiguerent̄.
dicerē. qz potētia volūtatiua esset nobilit̄or. ⁊ h̄ di
cit̄ Thomas. quis alibi dixerit oppositū. **¶** Tñ
in lib. i. distinctiōe. i. q. i. dicit sic. **¶** Sup̄ma ps h̄z
itellectū ⁊ volūtatez. quoz itellect⁹ est altior
s̄m ordinē ⁊ volūtas h̄z p̄fectionē. ⁊ s̄l̄s ordo
est in habitib⁹ ⁊ etiā in actib⁹. s̄. visione ⁊ amo
re. **¶** Fructio aut̄ noīat altissimā opationē q̄tuz
ad sui p̄fectionē. **¶** Et ita iste tanq; a p̄tate coa
ctus dicit h̄ fructiōem q̄ est act⁹ volūtatis esse
nobilit̄or actu itellect⁹. licet alibi in mult̄ lo
cis dicat̄ oppositū. **¶** Ad sc̄dū dico. qz vna ps
b̄ritudinis est in itellectu. alia in volūtate. de
h̄ alias. **¶** Ad cōfirmationē dico. qz b̄ritudo na
tural̄ si eēt aliq̄ tal̄ eēt in volūtate sic in itelle
ctu. nec p̄bs ponēs eā esse in intellectu negat
felicitatē esse in volūtate. qz non p̄sistit p̄cise
in vno actu. sed in duob⁹. **¶** Questio tertia.

Ad sc̄dū.

Ad t̄tū.

Ad p̄mū p̄ncipale.

Ad sc̄dū.

Ad cōfirmationē.

Institutio p̄mo.

sc̄dū

tertio

Ad p̄mū

Questio III

Argumentū p̄mū
p̄ncipale

Scdm

Tertiu.

Opinio p̄ma q̄
est aureoli

Probatio p̄ma

Secundo.

Lez quero vtrū
fruitio sit q̄litas reālī disticta a
delectatōe. Q̄ nō. qz volūtas p
fruitōez vltimate q̄tat: s̄ volūtas
nō pōt vltimate q̄tari nisi p delectatōez. q̄ de
lectatio ē fruitio. Maior p̄z. qz fruitio est vlti
mū. q̄ vltimate q̄tat. minor p̄z. qz q̄tatio volun
tat dicit quādā delectatōne. igit̄ illd̄ qd̄ vltia
re q̄tat ē delectatio. s̄llr̄ q̄cqd̄ beat voluntas
ad huc q̄rit delectatio si careat ea. igit̄ nūq̄
vltimate q̄tat nisi p delectatōez. Secdo sic. si
distiguūf̄ reālī. at̄ delectatio ē p̄fectior fruitōe
at̄ eōverso. si p̄mo nō igit̄ felicitas p̄ncipālī
pōret̄ i delectatiōe. p̄ns ē falsū. igit̄ ans. p̄na
p̄z. qz felicitas ē p̄fectissimū actūs qd̄ pōt cō
petere creature rōnali. falsitas p̄ns p̄z. qz s̄z
p̄bz q̄ s̄z oēs felicitas p̄sistit in opatōe. delecta
tio aut̄ nō ē opatio sed supuenēs opationi. r.
etbi. Si d̄. qz fruitio est p̄fectior. s̄. r. metba. q̄
sūt p̄ora ḡnatōe: sūt posteriora p̄fectōe. igit̄
fruitio si distiguūf̄ reālī a delectatiōe erit p̄
or: ea ḡnatōe. igit̄ erit posterior p̄fectōe. Ter
tio sic. si fruitio eēt aliq̄ res p̄ior: delectatōe. r
oē p̄i pōt fieri sine posteriori. igit̄ posset esse
fruitio sine delectatiōe. p̄ns ē falsū. qz oē qd̄ ē
p̄possibile vni p̄ior ē p̄possibile alteri p̄rio. q̄
si fruitio ē p̄possibil̄ delectatōi. r pōt eē sine ea
ergo ē p̄possibil̄ tristitia. et p̄ p̄ns aliq̄s posset
fruit̄ deo r eē m̄s. r ita br̄s r m̄s s̄l. Ad op
positū fruitio ē act̄ elic̄it̄. s̄ delectatio nō est
act̄ elic̄it̄. s̄ supuenēs opatōi. r. etbi. q̄ fruitio
nō ē delectatio. Ad istā q̄onē dicūt aliq̄. qz ois
act̄ volūtat̄ affirmatiū est desideriu vel de
lectatio. sic ois ad̄ ē ad̄ desideriu v̄ delectatōis
r p̄oppositū oē eadē didit̄ p̄ fuga r tristitia. s̄
sic qz oē odire v̄ ē aboiari vel fugere v̄. trista
re r displicē. r s̄z h̄ois act̄ volūtat̄. p̄t ē p̄cu
piscibil̄ q̄ qd̄ ē act̄ sūt nolle. r velle. s̄. iij. vide
s̄z velle desideriu r velle delectatōis. nolle fuge
r nolle displicē. s̄. p̄bat̄ p̄mo sic. sic se bz ap
petit̄ nāl̄ i c̄ntib̄ sensu carētib̄. sic se bz aial̄ i
sensibilib̄ r volūtas i intellectualib̄. s̄ appetit̄
r nāl̄ nō bz nisi duos act̄ positivos r duos p̄i
uatiuos. Positiuos qd̄ moueri i finē r q̄scere
i ip̄o. p̄uatiuos aut̄ fugere ab opposito r i q̄e
tari dū est s̄b ip̄o. q̄ s̄llr̄ appetit̄ sensitiū r vo
lūtas h̄nt duos act̄ positivos. s̄. desideriu r p̄
secutiōez r q̄tez i obiecto. s̄. delectari. r duos
negatiuos. quoz p̄im̄ cōm̄d̄s fuge r resilitōi
videlicet abominatio seu detestatio et fuga
a malo. Secūduo vero inquietationi scilicet
displicentia r tristatio. Secūdo sic si aliquis
amor esset alius a desiderio et delectatione
esset vtr̄q̄ ille amor q̄ scitat̄ desideriu r fac̄ de

lectari. s̄ ille nō ē aliud q̄ delectari r p̄placere
i obiecto r cōditōib̄ ei. vt ex r̄minis p̄z. id ē
em̄ ē dem̄: tale qd̄ amo. r tale qd̄ ē p̄placēs m̄
bi r delectabile. q̄ est delectatio p̄ueniēs desi
deriu. r delectatio obiecti p̄ntis s̄p̄sequēs de
sideriu. Tertio. qz ois amor ē amor p̄cupiscē
tie vel amicitie. s̄ ois amor cōcupiscētie ē desi
deriu. r ois amor amicitie. vel ē delectatio ab
sent̄ vel p̄ntis. Quarto. ois amor ē desideriu
vel p̄placētia. s̄ ois p̄placētia ē delectatio. p̄z
ex term̄is. cōplacēs mibi. i. delectabil̄ es mibi
Quinto si sic. s̄ est vt vn̄ ref̄ obiecto. r trās
formaret̄ i ip̄m. r q̄sceret̄ i amato. r amato se
cōdonaret. s̄ h̄ oia p̄petūt delectatōi. Pref
ea. Auḡ. r̄iij. d̄ ciui. dei. c. viij. Amor in bias. i.
desiderās h̄re qd̄ desiderat̄: cupiditas ē. Amor
aut̄ habēs illd̄ qd̄ amat̄: eoq̄ fruēs. letitia est
seu delectatio. Amor nō fugiēs qd̄ ei aduersat̄
timor est. Et sequit̄. illd̄ q̄ si acciderit sentiēs
tristitia est. Cū q̄ ip̄e diuidat̄ h̄ amorē i amorē
i byatē q̄ est desideriu. r amorē fruētē eo qd̄
amat̄ q̄ est delectatio. odiū aut̄ in fugaz ei qd̄
aduersat̄. q̄ est timor. et in abominationē mali
qd̄ p̄ns ē: q̄ ē tristitia. māifeste apparet qz fuit
ei r̄itērio oē odiū diuidi i fugā r tristitiā. Amo
rē nō i delectationē r desideriu. Sic q̄ ponit
opinio ista. qz aliq̄s amor ē reālī delectatio. r
aliq̄s nō. Et iō argumēta aliquoz p̄bantū qz
delectatio r dilectio distiguūf̄ reālī. nō p̄clu
dūt̄ p̄ istā opinionē: nec ē r̄ illā q̄ arguūt
sic patebit. Ido arguo p̄ istā opinionē sic. qn̄
aliq̄ sic se h̄nt qz vnū manet alio nō manēte il
la distiguūf̄ reālī. s̄ pōt manere dilectio des
structo desiderio. r ē destructa delectatiōe. q̄
distiguūf̄ reālī ab vtr̄q̄. Sciēdū est qz ista
forma arguēdū nō valet sic sonat. qn̄ aliq̄ sic se
h̄nt qz vnū manet alio nō manēte. illa distig
uūf̄ reālī. s̄ possibile ē qz maneat dilectio r n̄
maneat delectatio nec tristitia. q̄ dilectio dis
tiguūf̄ reālī a delectatiōe r tristitia. s̄ fallas
cia accidētis. sic alibi est declaratū. s̄ seq̄ ista
cōclusio. q̄ s̄ possibile. dilectio distiguūf̄ reālī
a tristitia r delectatōe. r s̄ suffic̄ p̄ p̄dictā opi
nionē. Maior ē māifesta. minor p̄z. Nā dyabo
lus tēptās aliq̄s boiez r p̄ducēs eū ad p̄ctm̄
vult eū eē i illo p̄ctō: r tūc h̄z aliq̄e actū volū
tat̄ respectu illi p̄cti. qz detinet eū in illo p̄ctō
q̄tuz pōt. qd̄ nō faceret sine oī actu volūtat̄
respectu illi p̄cti. r tū nō h̄z desideriu. qz desi
deriu s̄m̄ istū ē respectu n̄ bit̄i. Nec h̄z delecta
tiōez. qz dānat̄ nullā delectationē bz. Et h̄ p̄t
p̄bari. qz sic beat̄ se bz ad tristitiā. ita dānat̄
ad delectatiōez. s̄ beat̄ nullā penit̄ bz tristitiā
q̄ nec dānat̄ bz aliq̄a delectationē. Hoc cō
firmat̄. qz s̄m̄ oīs dānat̄ p̄ iudiciū nullā bē

Tertia.

Quarta.

Quinta.

Sexta.

Justatur p̄mo

bit delectatōez. s̄ p' iudiciū hēbūt dānati ml
 ros act' volūtat' respēcū p̄ntiū. sic diabol' volz
 alios secū puniri. igit' p̄ter desiderii' delecta
 tōez habebūt aliq̄ez actū volūtat'. P̄fecta
 nō oē odiū est fuga vel tristitia. ḡ eadē rōe nō
 ois aōz ē desiderii' v̄ delectatio. p̄na p̄z. qz oī
 odio opponit' aliq̄s amor. ḡ distincto odio disti
 ctus amor. ⁊ ita illi odio qd nec ē fuga nec tri
 stitia opponit' v̄ amor. q̄ nec est desiderii' qd
 opponit' fuge. nec delectatio q̄ opponit' tristi
 tie. ams p̄bo. Nā sic oē desiderii' fm istū p̄sup
 ponit' amorē et quo cāt. ita ois fuga p̄suppōit
 odiū a quo cāt. s̄ fuga nō necrīo p̄suppōit tri
 stitia. ḡ illud odiū p̄suppositus nec ē fuga nec
 tristitia. Assūptū q' fuga nō necrīo p̄suppōit
 tristitiā p̄z. qz brūis fugit aliqd. qz vult aliqd
 nō eē qd adhuc est. sic desiderat aliqd esse qd
 nōdū ē. ḡ tūc hz v̄nū actū oppositū desidio.
 ⁊ p̄ nōs fugā ⁊ p̄ nōs v̄nū odiū a quo cāt fuga
 s̄ nullā hz tristitiā s̄z oēs. ḡ illud odiū p̄suppo
 sitū nec est fuga nec tristitia. P̄fecta s̄z p̄bz
 ⁊. et hī. sūma tristitia excludit delectatōē nō
 solū n̄ oppositā s̄ ⁊ oppositā sibi. sic q̄ summe
 tristat' de amissione rei t̄pal. nō delectat' d̄ cō
 sideratiōē alicui' rei t̄pal. s̄ illa tristitia nō ex
 cludit oēm amorē illi' p̄sideratōis. p̄z qz h̄ po
 sito adhuc poterit laborare ad acq̄rendū illā
 p̄sideratiōē. P̄fecta rōes sue nō cōcludūt. s̄
 magi ad oppositū. Prima nō p̄cludit. qz n̄ sic
 se hz appetit' nāl in sensu carētib' sic aialis i
 sensibilib'. ⁊ volūtas i intellectualib'. qz appe
 tit' nāl in actuali appetēdo nulluz absolutuz
 siue formalr inherēs acq̄rit. Appetit' aial' ē
 intellectual' acq̄rit i appetēdo aliqd absolutū si
 bi formalr inherēs qz actū appetēdi q̄ ē vna q̄
 litas absoluta sicut act' cognoscēdi ē vna qua
 litas absoluta. ⁊ ita si enū bōa silitudo. seq̄ret
 q' sic appetit' nāl nō hz duos act' absolutos
 sibi formalr inherētes. ita nec appetit' aial' nec
 rōnal qd ē māifeste falsū. Et s̄līr qn accipit' q'
 appetit' nāl nō hz nisi duos act' positivos et
 duos p̄uatiuos. illd est māifeste falsū. qz nō hz
 duos act' positivos. qz qn ḡue est in cētro nul
 lū actū positivū hz. qz si sic. qro de illo actu. at
 ē realr ipa ḡuitas. aut distiguit realr. nō p̄mo
 mō. qz tūc illū actū h̄ret qn eēt ex cētruz. sic hz
 ḡuitates ex cētrū. Nec distiguit realr. qz nec ē
 absolutū māifestū ē. nec respēcūs. qz ibi nō ē re
 spect' nisi de ḡue vbi. s̄ ille nō ē act' appetit'
 nāl. Eodē mō p̄z qz nō hz tales duos act' p̄ua
 tiuos. nā qn ḡue est ex cētrū nullū actū hz nisi
 i p̄hibēs. qz frāgit trabē si p̄r. ⁊ ita agit i t̄bē
 v̄nū si p̄hibēs nō eēt passibile. ḡue nullū actuz
 h̄ret. Dico ḡad rōez q' nō est s̄le. qz appetit'
 nāl nō hz tales act' elicitos sic hz appetit' rō

nal' ⁊ appetit' aial'. S̄līr appetit' nāl sp ē acti
 uus respectu act' que elicit. Tū graue nūq' ap
 petit nisi actie agar. v̄l monēdo localit'. v̄l des
 truedo aliqd repugnās. Appetit' aut aial'. ⁊
 s̄līr rōnal p̄r h̄ic actū q̄tūcūqz pure passiuē se
 b̄eat. ⁊ iō nō est s̄le. Scda rō nō cōcludit. qz
 deberet p̄bare q̄ idē est dicere. aō aliqd: ⁊ illd
 delectat me. ⁊ ita narrat s̄līr qd n̄ p̄bat. M̄ em̄
 sit s̄līr p̄batū ē: ⁊ p̄z. qz dyabol' ⁊ ḡlibz dāna
 r' itēse diligit se. ⁊ tū n̄llā delectatōez hz respe
 ctu suiūp'. S̄līr desiderat britudinē. ⁊ m̄ta ⁊
 tū i ill' n̄ delectat. Tūc ei cū itēse d̄sideraret ali
 qua. itēse delectaret i illis. qd ē manifeste s̄līr
 S̄līr iracūd' n̄ delectat i vidcā quā itēse desid
 derat. q̄uis delectaret si poneret i eē. ḡ nō oē
 desiderii' cāt ex delectatōē. Cōfirmat. qz ali
 q̄s iracūd' credēs se nō posse vindicare tristat'
 ⁊ n̄ delectat. ḡ illd desiderii' nō cāt ex delecta
 tōez tū cāt ex aōze suiūp'. v̄l ex aōze amici que
 desiderat vindicare. ḡ nō ois aōz ē desiderii' v̄
 delectatio. Et ita argumētū ē ad oppositū sic
 arguēdo. oē desiderii' cāt ab aliquo aōze q̄ nō
 ē desiderii'. s̄ nō oē d̄siderii' cāt ex delectatōē
 ḡ ē aliq̄s aōz: q̄ nec ē desiderii' nec delectatio.
 Ad aōz: h̄c ab eo. Ad iōz: p̄bara ē de deside
 rio iracūdi ⁊ desiderio dyaboli respectu britu
 dinis ⁊ multoz alioz. Ideo dico ad argumē
 tū: q' nō ois aōz icitās desiderii' ē delectatio.
 Tū p̄placere p̄r accipit' dupl'r: vel p̄ oī velle re
 spectu alicui' b̄iti. ⁊ sic nō oē p̄placēs delectat.
 Al'r idē ē qd delectari. ⁊ sic nō oē amatū p̄pla
 cet. p̄z dyabolo q̄ vult istū peccare q̄ peccat
 ⁊ tū n̄ delectat i p̄cō ipi'. Tertia ē rō nō cō
 cludit. deberet ei p̄bare: q' ois aōz amicitie est
 delectatio. qz oppositū p̄batū est: q' aliq̄s dili
 git se aōze amicitie: ⁊ tū n̄ delectat. Ad q̄rā
 p̄z p̄us q̄ p̄placētia ē delectatō: ⁊ q̄ nō. Ad q̄n
 tā p̄z. p̄ idē. qz stricte loq̄ndo aliq̄ illoz q̄rnoz
 noiatoz sūt magi effect' aōz: q̄ ipē aōz. ⁊ aliqui
 sūt effect' sepabiles. sic declaratū ē p̄us. Ad
 augustinus leuit' d̄: q' ē ibi p̄dicatio cāl. qz aōz
 frequēs ē cā delectatiōis ⁊ leticie. nisi ipediāt
 Et q̄līr p̄rit ipediri. declarabit i scdo. Alia
 ē opio scoti. q̄ p̄rit q' v̄l ois aōz realr distiguit
 a delectatōē. Nec cōclo p̄bat multipl'r. P̄rio
 sic. act' volūtat' ē i p̄tate n̄ra. s̄ delectatio nō ē
 i p̄tate volūtat'. qz tūc tristitia est ⁊ volūtat'is
 p̄tate. p̄ns ē s̄z. qz. v. metha. oē triste ē i volūta
 riū. ḡ tristitia nō ē volūtat'ia. ḡ nec ē i p̄tate vo
 lūtat'. P̄fecta. qz odiū ⁊ tristitia d̄nt realr. ḡ
 aōz: ⁊ delectatio. ams p̄z. qz odiū nō req̄rit obie
 ctū app̄hēsus s̄b rōe exnī. s̄ tristitia req̄rit obie
 ctū app̄hēsus s̄b rōe exnīs: qz nūq' cōristoz
 nisi cū nolitū eueit v̄l timēt euenire. Alias rō
 nes. quaruz aliq̄ concludūt aliq̄ue nō. require

D
Ad argumētum
scoti.

Ad scdm.

Ad tertiā.

Ad quartā.
Ad quintā.

Ad sextā.

Scoti opūis.

Probat p̄mo.

Scdo

E
Ad p̄tinā p̄ba.

Libri primi

Sententiarum

Circa qone po
nunf qtuor arti
culi

De pmo articulo

De scdo articulo

Improbaf opio

Sntia auctoris

In Job. Repoz. parisiens. di. i. q. iij. Jo alr dice
 du ad qone circa qua sic e pcededu. Prio vide
 du e quod se hnt inf se dilectio 7 delectio sz ide
 ritate 7 diversitate. Scdo quod se hnt sz effici
 etia 7 effectitate. Tertio quod se hnt qru ad sb
 iectu recipies ea. Quarto quod sz nobilitatez
 qd illoz e nobilius. Quatu ad pnu dico q
 amor 7 delectatio distinguunt realiter. quia si
 aliqs amor estz realr delectatio marie cet ille
 q e i psecutoe pus desiderati. Sille no e realr
 delectatio q null e realr delectatio. Assu ptu
 pbatu e arguedo pcedete opi. Circa scdm
 d: q dilectio 7 delectatio sunt a diversis cai s
 efficietibz. qz dilectio e effectiue a volutate. s
 delectatio e effectiue ab obiecto: qz sic obiectu
 sensibile e ca delectatois i appetitu sensitivo. ita
 obiectu intellectuale e ca delectatois i appeti
 tu intellectu. h et pbat. qz q act diligedi sit ef
 fectiue a volutate p. qz act odiedi e effectiue
 a volutate. q 7 act voledi vl diligedi. pna p.
 qz sit act oppositi. qz sit eiusde potetie. sllr ve
 q act e q liber. Ans p. qz sic act diligedi est
 respectu boni in qru bonu. ita act odiedi est res
 spectu mali in qru malu. qro q. an act voledi
 est a volutate an ab obiecto. si a volutate b. p
 positu. no ab obiecto. qz puatiuu in qru tale n
 e ca positiui. malu aut in qru tale e puatiuu. 7
 act est aliqd positiuu. q no ca ab obiecto. q a
 volutate s act delectatois no ca a volutate:
 s ab obiecto. Di. n. p. r. et. b. c. iij. q obiecto
 sensibili sensato sp e delectatois act. 7 pmo
 rerbo. di. q delectabile e ca delectatois. sllr
 tristitia q opponit delectato e ab obiecto et
 no a volutate. qz nihil tristat seipz. q nec delectio
 e a volutate. Sz h opio no e na. qz qn
 aliqd e q pot ee sine alio sic cu alio 7 illo posi
 to no pot ee nisi aliud ponat. no e ca effectiua
 ipius. sz posito actu volutat e q pot ee delectio
 sine obiecto sic cu obiecto. 7 ipso obiecto
 posito destruendo actu volutat nullo mo pr ee
 delectatio q obiectu no e ca delectatois salte
 imedia. Pretea plalitas no e poneda sn nca
 tate vl certa expietia. sz posito actu volutatis
 solo vl hri ca sufficiens delectatois. qv obiectu
 supflue. Pretea illd qd no e n e ca positiua ali
 cui. sz obiectu pot ee noes. vn respectu mltor
 q no sit est delectatio. Si d: q sit i cognitoe
 intellect. 7 h suffic ad h q sint ca delectatois.
 Coni si h. q ipa cognitio erit ca delectatois.
 qz h no e aliqd etns realr nisi ipa cognitio vl
 volutio. q alteri istoz e ca. sz neutru istoz e ob
 iectu. q obiectu no est ca. Jo dico qru ad istu
 articulu q obiectu no e ca imediata delecta
 tois: sz ca imediata delectatois e ipa act vol
 utat. Et ro e qz posito actu volutat e q. siue
 obiectu sit siue n sit. se q. e q delectatio. 7 sine

actu volutat nullo mo pot se q delectatio. q so
 l'actus volutat erit ca imediata. Si dicat q
 illa ro no sufficit. qz respectu eiusde effect. pnt
 ee ples cae qru qz sit sufficiens. q qru cuq volu
 tio sit ca sufficiens delectatois. ex h no se q q
 obiectu no sit ca. Sllr ex h q sine volutoe no
 pr ee delectatio no se q q voluto sit ca. qz aliq
 aliqn ordinat quoz neutru e ca alteri. ita qz e
 ordo effectuu respectu eiusde cae. qz n no ordinat
 tur inf se sm ordine calitat. ex plm si sol illu
 naret aliqua pre sibi ppiqua 7 ps sibi reotior
 no eer illu inabil nisi a sole ppf ei opacitate.
 sol illu naret illa pre reota. no aut ps pma illu
 miata eer tuc ordo inf pre ppiqua 7 reota. sic
 ordo effectuu eiusde cae. no tn ordo cae ad ef
 fectu. qz sllr i pposito poterit volutio ncia pre
 supponi delectatois no ee ca illi. Pretea pp
 eade roez se qref q no eer effectiue a volutate
 Ad pnu istoz indeo q quis respectu eiusde effe
 ct possint ee ples cae. h tn e ponedu sine ne
 cessitate. puta nisi p expietia possz quici. ita. s.
 q ipo posito alio dstrueto se q effect. vl q ip
 so no posito quocucq alio posito n se q effect.
 Ex plm pmi pbat q ignis e ca calor. qz igne
 ipo posito oib alijs amof. se q calor in calefa
 ctibili appropriato. eode mo pbat de sole q est
 ca calor. qz igne amor 7 sole appropriato se q
 calefactio. Ex plm scdi pbat q obiectu e ca i
 tellectois ituitie. qz oib alijs positi ipo solo a
 moto n se q notitia ituitia. q obiectu e ca noe
 titie ituitie. 7 tze argumtu p tale ppoez. q
 qcucq res absoluta requit i ee reali ad ee alicu
 ius: e ca illi i aliq gne cae. Pmu argumtu tze
 p ista ppoez. De illd quo posito sequit ali d e
 ca illi. Alr. aliqd ee caz alteri pr pbari sn tli
 expietia p roez. 7 isto mo pbat q volutas e ca
 effectia act sui. qz ois potetia libera q no pot
 ncrari e ca effectia sui act. 7 forte ista ro sola e
 quices volutate ee caz effectiua alic act sui.
 Alie aut roes. puta sudare sup tlia media. qd
 appetit ne inferior: no dz sine nccitate negari a
 supiori. ca vlis scda pcurrit priatrl imediate ad
 pducedu effem cae ptielar. q ca pma simplr.
 Sllr cor p no e ca tol alic spual. 7 hmoi magl
 sut psualioes q roes demitatie vl nccio quice
 tes. Lu q nlla tal via pz ad pbadu delectoem
 can ab obiecto. no dz poi q caet ab eo. De ei
 possz pbari p expietia pz no ei pmo mo. qz ipz
 obiectu quocucq mo poat no se q delectio a
 mota cognitoe ipi vl adra et volutoe. nec se
 cudo mo pz. qz obiecto dstrueto pot ee delectio
 Er si possz pbari q posito aliq actiuo
 lutat 7 dstrueto obiecto no se qref delectio:
 ee possz pbari q obiectu e ca illi delectois. 7
 io si possz pbari q posita notitia ituitia p di
 na potetia sn obiecto no se qref tara delectio

Instatu pmo.

Scdo

Ad pma

q̄ra obiecto reali exite. tē possz p̄bari q̄ obiectū eēt cā illi? delectatōis v̄l salte volitōis p̄cedē dēlectatōis. S̄i s̄ n̄ p̄r p̄bari p̄ rōez p̄z. q̄ n̄ p̄ p̄mā. qz obiectū n̄l fac ad liberā p̄ductōez aliū cui? q̄ p̄ lib̄ratē nō pōt p̄bari eē cā cuiuscūqz. S̄i s̄ p̄ alias rōes n̄ p̄r p̄bari. marie. qz obiectū pōt nō existere posita dēlectatōe. Et isto seq̄t q̄ n̄ p̄r sufficiēt p̄bari q̄ itellect? ē cā effectia cōgnitōis s̄ sufficē ad saluādū oīa q̄ sit s̄biectū cōgnitōis. de h̄ alias. Ad sc̄d̄z dico q̄ ex t̄li or̄ die sp̄ p̄uēt iferre cālitate i p̄oz respectū poster̄riori. marie si p̄us p̄r eē s̄n̄ posteriozi. 7 nō ecōuerso n̄l s̄. 7 h̄ p̄ illā p̄pōez quā iste docto: p̄cedit q̄ n̄l absolutū n̄c̄tio erigit ad eē alicuū. ni si qd̄ ē cā illi? i aliq̄ ḡne cāe. q̄ si p̄us erigit ad eē sc̄bi. qz sc̄d̄z nō p̄t eē s̄n̄ p̄oz: p̄us erit cā illi? i aliq̄ ḡne cāe. Si d̄r q̄ p̄uis sit p̄us n̄ t̄n̄ n̄c̄tio erigit ad esse secūdi. Contra: quia si sit p̄ius quero qua p̄ozitate aut p̄ioritate p̄fectionis 7 h̄ nihil est ad p̄positū. qz poster̄ p̄r simplr eē sine tali p̄oz. aut p̄ozitate t̄pis aut nature. aut cālitate. 7 qd̄cūqz istoz def̄ si sit p̄ essentialr 7 nō accidētalr. p̄us erit cā poster̄ior. De p̄ia p̄ozitate p̄z. qz si sit p̄us t̄n̄: 7 nō p̄ accidēs t̄n̄ s̄ p̄ se. q̄ poster̄ nō p̄t esse sine p̄oz. q̄ cā ab eo p̄ p̄dca. 7 p̄ncipia istī doctor̄ de q̄b? mō dictū ē. 7 ēt i p̄ia. q. plogi. si sit p̄ozitas nature. h̄ē p̄positū. p̄ eadē p̄ncipia. Si sit p̄ozitas eē h̄ē p̄positū. Nec videt̄ q̄ aliq̄ alia p̄ozitas sit ad p̄positū. p̄z inductie. Et q̄n̄ d̄r q̄ est ordo effectū respectu eiusdē cāe. qz t̄n̄ nō ordinant̄ ife s̄m̄ ordinē cālitate. Dico q̄ h̄ nō est possibile nisi forte ordie p̄fectiōis. 7 cuz t̄li ordie stat nō solū q̄ p̄us n̄ sit cā poster̄ior. s̄ eq̄lī q̄ poster̄ sit cā real effectia p̄ozis. 7 v̄r null? p̄r esse ordo effectū respectu eiusdē cāe sine ordie cālitate p̄ozis ad poster̄. nisi q̄ q̄tū ē ex natura sua cōpatif̄ secū q̄ poster̄ i t̄li ordie sit simplr cā real p̄ozis i t̄li ordie. 7 ita si volitio sit p̄oz natura v̄l t̄pe v̄l aliquo t̄li ordie. 7 h̄ p̄ se: 7 nō t̄m̄ p̄ accidēs. origit iferre q̄ volitio ē cā delectatōis. Si istef̄ ad huc: q̄ n̄ est p̄batū sufficiēt: q̄ volitio sit cā delectatōis. qz q̄n̄ aliq̄ s̄t̄ isepabilia adinice. de neutro illoz p̄r p̄bari q̄ vnu ē cā aliter? s̄ act? volēdi 7 delectatō s̄t̄ isepabiles ab inice naturalr. q̄ nō pl? p̄r p̄bari q̄ act? volēdi est cā delectatōis q̄ ecōuerso. s̄ sufficē q̄ causēf̄ ab vna 7 eadē cā. qz nō est incōueniēs eandēz causaz habere distinctos effectus specie simul. sine tali ordine. nisi forte cum ordine p̄fectio nis. Ad istud respōdeo. q̄ si sit possibile p̄bari q̄ p̄ potētā dīnā vnu essz isepabile ab alio: 7 nō ecōuerso possz forte p̄bari cālitas i vno respectu alteri? 7 nō ecōuerso. 7 ita si n̄ possz esse delectatio sine actu volēdi. cū sit p̄batū p̄ q̄ p̄r esse act? volēdi sine delectatiōe. seq̄t q̄ act?

volēdi sit cā delectatōis. T̄n̄ dico q̄ naturalif̄ sunt sepabiles. ita q̄ act? volēdi p̄r esse sine delectatōe: 7 nō ecōuerso. p̄z qz aliq̄s b̄ns s̄m̄maz tristitia p̄r aliq̄d velle 7 illd̄ seq̄. 7 t̄n̄ nō delectabit̄ i illo. q̄ naturalr p̄r eē act? volēdi sine delectatōe. 7 nō ecōuerso. q̄ ē cā illi? Ad tertiuū p̄cedo: q̄ n̄ p̄r sufficiēt p̄bari q̄ delectatio ē effectie a volūrate. Ad p̄mū argumētū alteri? opimōis dico. q̄ obiectū s̄sibile n̄ ē cā imediata delectatōis i appetitu sensitio. s̄ ip̄a cognitio maḡ est cā imediata: s̄m̄ p̄bz. x. t̄bi. vbi videt̄ attribuerē ip̄i opatōi cālitate respectu delectatōis. Si d̄r q̄ rōe cognitō sensitua ē cā imediata delectatōis i appetitu sensitio. eadē rōe cognitō itellectia erit cā imediata delectatōis i appetitu itellectio. R̄ndeō negādo p̄nam. 7 cā ē. qz p̄r notitiā itellectiaz? delectatōez ē vn? act? volūrat̄ medi? 7 iō erit ille cā: s̄ p̄r cognitōes sensitua? 7 delectatōez i appetitu sensitio n̄ ē tal act? medi? 7 iō cognitō sensitua erit cā imediata. s̄ h̄ forte alias. Ad sc̄d̄z argumētū p̄cedo q̄ delectatio 7 dilectio s̄t̄ a diuersis agētibus s̄ illa diuersa agētia n̄ s̄r volūtas 7 obiectū. s̄ s̄r volūtas 7 act? volūrat̄. Ad p̄ba. p̄redo q̄ act? volēdi ē a volūrate q̄uis rō nō valeat. q̄a ē dilectio nō ē a volūrate sic a cā rōli cū sit et ab ip̄a cognitōne effectiue sic alias declābit̄. S̄z dico q̄ delectatio nō ē ab obiecto qz iō ē obiectū act? 7 delectatōis p̄ntis. q̄ a quocūqz obiecto nō p̄r eē act? volūrat̄. qz ip̄z obiectū nō est es positiuū ab eod̄ pp̄ eadē rōez nō erit delectatio. cū delectatio sit es positiuū. 7 ita si malū in q̄tū malū sit pure p̄uatiuū. nō pl? poterit esse delectatio effectie a malo ip̄tū malū. q̄ act? Et ita vna ps illi? rōis māifeste d̄struit aliā. 7 q̄n̄ p̄bat̄ p. p. q̄ obiecto s̄sato seq̄t delectatio p̄cedo. 7 ita ip̄a s̄satio ē cā illi? delectatōis 7 eodē mō qz obiecto volito seq̄t delectatio. iō ip̄a volitio erit cā. Ad aliā auctē dico q̄ delectabile ē cā delectatōis mediā. 7 h̄ q̄n̄ delectabile n̄c̄tio ē p̄us n̄l loq̄ndo sic ē de delectabilib? s̄sūū p̄r clariuz. nūq̄ t̄n̄ ē cā imediā. Ad t̄tā p̄ba. dico. q̄ tristitia nō ē ab obiecto nisi forte aliq̄n̄ mediate: s̄ imediate ē ab ip̄o actu volūrat̄. Si d̄r: oīa ista. qz t̄c̄ sp̄ posito actu volūrat̄ seq̄ret̄ delectatio v̄l tristitia. qz act? volūrat̄ nō ē cā libera s̄ n̄l. R̄ndeō q̄ sp̄ seq̄t delectatio v̄l tristitia nisi sit ipedimētū. s̄ aliq̄n̄ ē ipedimētū. sic q̄n̄ ē s̄m̄a tristitia ipedit̄ act? volūrat̄ a dēlectatōe q̄ debet̄ seq̄ pp̄ ip̄az tristitiā. Circa t̄tū ē dif ficultas. an delectatō sit s̄biectie i ip̄a volūrate v̄l i ip̄o actu volūrat̄. dico q̄ n̄ ē s̄biectie i actu volūrat̄: s̄ i ip̄a volūrate. Cui? rō ē. qz oē subiectū receptiuū alic? s̄m̄ ē receptiuū alteri? s̄m̄. q̄ si actus volūrat̄ eēt receptiuus delectatōis idē actus eēt receptiuus tristitie sibi cōtrarie

Ad sc̄d̄z

D. Solutio.

Responsio.

Ad primaz p̄bas rōnes opimōis sc̄oti.

R. Ad sc̄d̄am.

Ad tertiam

De t̄tō articulo

sed hoc est incōueniens. et forte impossibile qd aliq̄s sūme diligat aliq̄d et tñ tristet de illo nisi forte p̄p̄t aliq̄e aliū actū. Si dicat q̄ ista rō nō valz. qz ignis ē receptiu⁹ calor. nō tñ frigiditat. Ad istud p̄t dici q̄ ignis de potētia dei absoluta p̄t recipere frigiditatē. Si dicat qd eodē mō v̄ qd de potētia dei absoluta p̄t stare act⁹ amorī cū tristitia. qz sic oē subiectum receptiuū vni⁹ d̄i est receptiuū alteri⁹. ita qd qd absolutū est p̄possibile vni⁹ d̄iōz ē p̄possibile reliquo de potētia dei absoluta. p̄z inductiue. qz q̄cqd stat cū albedine. stare p̄t cum nigredie. Eōfirmat. qd act⁹ amorī intēsus stat cū tristitia de obiecto eodē. s. cū aliq̄s timet p̄dere illud qd diligit. Ad istud p̄t dici qd talis act⁹ amorī nō stat cū tristitia opposita d̄iē illi delectatōni cui⁹ n̄t est eē cā. Si dicat vni⁹ vni⁹ est d̄iū. q̄ si delectatio illa d̄iaret illi tristitie. ille act⁹ volūtāt nō d̄iaret. q̄ poterit stare cū ea. P̄t dici qd quis act⁹ ille volūtāt nō d̄iaret p̄pe illi tristitie tñ sibi repuḡt. Vñ sic in formis s̄balib⁹ ē incōpossibilitas aliquarū formarū. quīs nō p̄pe d̄iunt. ita poterit dici qd i formis accītalib⁹ est aliq̄ incōpossibilitas. q̄ quis nō p̄pe d̄iunt. et ita ōz negare illā p̄p̄em qd cui⁹q̄ d̄iōz eēt aliq̄d absolutū p̄possibile qd est cōpossibile alteri⁹ d̄iōz. Et idē quīs act⁹ volūtāt qd est amor sit p̄possibil⁹ delectationi. nō tñ ōz sit p̄possibil⁹ tristitie sibi opposite.

Si dicat qd in formis s̄balib⁹. quīs aliq̄d ē possibile vni⁹ illarū formarū repugnātū. et reliq̄. q̄ in formis accītalib⁹ repugnātū q̄cqd absolutū ē p̄possibile vni⁹ reliq̄. P̄t dici qd forma s̄balis ē p̄possibil⁹ vni⁹ forme specificē et nō reliq̄. sic forma sensitīua in hoīe qd distinguit realr ab intellectuā ē p̄possibil⁹ forme intellectuē et nō forme asini. Sicut in accītalib⁹. albedo et intellectio sūt forme repugnātes. qz i possibile ē qd sint i eodē subiecto p̄mo. et tñ aliq̄d est p̄possibile albedini et nō intellectuōi. ita poterit dici i p̄posito. Ad p̄firmatōez r̄ideo qd illa tristitia qd ē de timore amissiois boni amari. et quīs alia nō opponit delectatōi qd est in illo obiecto. Et idē poterit act⁹ amorī stare cū tali tristitia. Qui autē vult p̄cedere illā p̄positōez qd q̄cqd absolutū stat cū vno d̄iōz stat cū reliquo. saltē de potētia dei absoluta. et p̄cedit cū h̄ q̄ vni⁹ est vni⁹ d̄iū h̄z dicere p̄nt qd potētia dei absoluta act⁹ amorī p̄t stare cū tristitia. Dico qd q̄tū ad istū articl̄. qd p̄babil⁹ est dicere qd delectatio sit s̄biectiue in volūtate et nō in actu volūtāt. quīs forte h̄ sufficīeter p̄bari nō possit. qn̄ rōes possent euadī. Dico tñ qd p̄ncipia Ari. p̄t h̄ p̄bari sufficīet. Nā sic p̄z i li. p̄dica. s̄be maxie p̄p̄ū ē. qd est su

sceptiua d̄iōz. ita qd nulli alij p̄t h̄ p̄perere. q̄ cū delectatio et tristitia sint d̄iā. erit immediate in aliq̄ s̄ba et p̄ p̄ns neutriū immediate erit in aliquo accīte. et ita neutriū erit subiectiue i actu volūtāt. s̄ i ip̄a volūtate qd ē ip̄a aīa rōnal. Si dicat qd quātitas ē receptiua d̄iōz. Dico qd intētio aristotelis fuit qd q̄ritas nō ē alia res a s̄ba. et ita stat s̄t s̄m̄ Ari. qd sola s̄ba suscipit cōfria. et qd q̄ritas suscipit d̄iā. Circa q̄rtū articlū dico ad p̄ns. qd act⁹ amorī ē simplr nobilior ip̄a delectatōe. Hoc p̄t p̄suaderi p̄mo sic cui⁹ d̄iū ē p̄ius et p̄fecti⁹ illd ē nobilior. s̄ odii dei ē p̄ius tristitia. q̄ dilectio ē nobilior delectatōe. maior v̄ māifesta. minor p̄z qd ex q̄ vtrūq̄ est accīns. illd qd ē magi fugiēdū ē p̄ius. sed odii dei ē magi fugiēdū q̄ tristitia. Secūdo sic creatura rōnal ē p̄fectior oī creatura irrōnali. q̄ illd accīns p̄ qd distinguit maxie a creatura irrōnali erit p̄fectius. s̄ v̄ qd creatura rōnalis magi distinguit p̄ volitōe q̄ p̄ quātūq̄ delectatōez. Assumptū p̄z. qz maxie distinguit p̄ libertatē qd est p̄ncipiū volitōis. P̄tēta v̄ qd ad̄ amicitie ē p̄fectissimū accīns qd p̄t alicui p̄perere. q̄ ē p̄fectior delectatōe. Ans p̄z. qz ille maxie acceptat a deo. P̄tēta ad̄ vie ē p̄fectior delectatōe vie. q̄ amor p̄tē ē p̄fectior delectatōe p̄tē. et p̄ p̄ns tōtū ad̄ ē p̄fectior delectatōe. P̄tēta sicut se h̄z opatio sensitīua ad delectatōez sensitīuā p̄ntē. sic se h̄z opatio intellectuā ad delectatōez p̄ntē. s̄ opatio sensitīua ē p̄fectior delectatōe. q̄ r̄c. Assumptū p̄z p̄ omē. x. et h̄. Lōmēto. xi. dicētē. q̄tū aut magi delectatōez p̄t opatōes et p̄t viuere p̄sequi mur. ex his magis v̄t̄. qz aliq̄s credet qd p̄mū ex his. qz s̄m̄ r̄t̄es opatōib⁹. si em̄ in q̄tū maxie delectabiles sūt ip̄e s̄ nō delectatōis grā s̄u. diosē agunt. mltas em̄ earū qd s̄m̄ r̄t̄es opatōes eligim⁹. quīs tristitie et laborū seu dolorū cās et̄ntes v̄t i his qd s̄m̄ fortitudinē opatōib⁹. Et ista autē p̄z qd opatōes nō sūt eligibiles p̄pter delectatōez. s̄ ecōuerso v̄t declarat ibi Lōmē. qd delectatio nō ē p̄fectior opatōe. s̄ d̄z qd ista autē nō ē ad p̄positū. qz nō h̄z nisi qd aliq̄ opatōes n̄ sūt eligibiles p̄t delectatōez s̄ ecōuerso. sic p̄z i opatōib⁹ d̄tutū qd nō sūt p̄fectiores p̄t ip̄as opatōes sensitīuas. qz ille n̄ sūt p̄pe opatōes d̄tutū elicitiue. s̄ p̄t opera tōes volūtāt ip̄at̄ illas opatōes qd p̄pe et p̄mo sunt d̄tutose. T̄rū ē qd ille sūt p̄fectiores delectatōe sensitīua. quīs opatōes sensitīue eēt̄ ip̄fectiores delectatōe. s̄ nō valz. qz s̄m̄ cōmē. ibid. n̄ tñ i hoīb⁹ s̄ ēt in h̄m̄ delectatio ē p̄t opatōez et n̄ opatio p̄t delectatōez. vñ dic̄ sic dicam⁹ itaqz norū eē delectatōez aīalib⁹ p̄t opationē a natura datā eē. s̄ in h̄m̄ aīalibus

De q̄to articulo

Et solutio hui⁹ articuli.

nō est nisi opatio sensitua. g̃ delectatio ē pp̃t opationē sensitua nō ecouerso. igit̃ ē ip̃fecti or. Circa p̃dicta sūt m̃lta dubia de q̃bus mō p̃ trāseō. q̃ in. iij. li. 7. iij. dissoluent. Ad p̃m̃us p̃ncipale dico q̃ aliqd̃ q̃erare volūtate vltia re p̃t intelligi dupl̃r. vel q̃ ē vltimū eligibile p̃pter se 7 nō pp̃t aliqd̃. ṽl q̃ est aliqd̃ p̃ q̃d nō est aliqd̃ q̃eratiū. p̃mo dico q̃ fruitio q̃eratiō lūratē. q̃ ipsa p̃pter se est eligibil̃ nō pp̃t aliqd̃ acquirēdū. sc̃do mō delectatio vltio q̃eratiō. q̃ post delectationē nihil aduēit volūtati q̃eratiō ipsaz. Et ita p̃t q̃ in argum̃to ē fallacia equo carōis. Ad sc̃dm̃ dico q̃ fruitio ē p̃fectio: delectatiō. sic declaratiū est. Et q̃ñ d̃ q̃ q̃ sūt p̃steriora q̃ñatiōe sūt p̃ora p̃fectiōe. dico q̃ hoc ē verū q̃ñ illa sūt eiusdē generi 7 vnū eēntial̃. or̃ dinat̃ ad aliud 7 est pp̃t aliqd̃ sic sperma ē pp̃t boiem. de quo ponit p̃bs exemplū. 7 puer ordi nat̃ ex itētiōe nature vt fiat vir. n̄ sic aut̃ fruitiō est pp̃t delectationē. g̃ 7c. Ad tertiū p̃cedūt aliqui q̃ deus de potētia absoluta p̃t facere fruitiōz sine delectatiōe p̃ntē. 7 q̃n̄ vlti? in? fer̃. ergo p̃t esse cū tristitia p̃t sup̃ius q̃d p̃t dici ad hoc. Questio q̃rta distictiōis p̃me

Resea querobtru

P solus de? sit de bitū obiectū fruitiōis nō. Illud cui? actus p̃t satiari appetitū p̃t eē obiectū de bitū fru itōis. s̄ act? aliter? obiecti p̃t satiari volūta re. g̃ obiectū aliud a deo p̃t esse obiectū debi tū fruitiōis. maior ē māifesta. mior p̃bat. q̃ q̃n̄ aliq̃ act? aliter? potētie sic se h̄nt q̃ vn? ē sim? pl̃r imp̃fectioz 7 ali? p̃fectioz: si act? imp̃fectioz p̃t satiari potētiā. multo mag̃ act? p̃fectioz satiabit eandē. s̄ possibile ē q̃ aliq̃s act? volū tat? resp̃cū alicui? creature sit p̃fectioz itētiōz q̃ act? volūtat? resp̃cū dei. q̃ cū act? resp̃cū dei sit finit? 7 p̃ p̃ns h̄eat certā p̃portōez i p̃fectiō ne ad alios act? nō v̄t includere p̃dictiōnem q̃ fiat aliq̃s actus p̃fectioz illo actu finito. igit̃ si iste act? finit? ip̃fectioz satiari. m̃lto mag̃ alius act? p̃fectioz satiabit. Cōfirmat̃ ista ratiō. q̃ si vn? act? volūtat? resp̃cū dei p̃t satiari volun tatē. igit̃ act? m̃l̃tiplicati it̃m̄ q̃ excedāt actū volūtat? resp̃cū dei in p̃fectiōe poterūt satiari volūtatē. igit̃ 7c. Sc̃do sic. illo ē fruēdū q̃d est sūme diligēdū. s̄ aliqd̃ a deo ē hm̄i. g̃ 7c. p̃ bo minoz. q̃ vnusq̃sq̃ magis d̃z diligere se q̃ q̃d cūq̃ aliqd̃ s̄m̄ p̃bz. it. et̃bi. Cōfirmat̃ ista rō q̃ si de? ē sūme diligēdū? h̄ nō eēt nisi q̃ sūm̄z bonū ē sūme diligēdū. s̄ h̄z. p. iij. r̃bo. sic sūm̄z ad sūmū 7 mag̃ ad mag̃ 7 si pl̃r ad si pl̃r. g̃ si sū mū ē sūme diligēdū. mag̃ bonū ē mag̃ diligēz dum. 7 p̃ p̃ns angel? ē mag̃ diligēdū ab boie q̃

ip̃emet q̃d ē p̃ p̃bm̄ 7 sc̃rōs. Tertio sic. illo est fruēdū q̃d ē pp̃t se diligēdū. s̄ aliqd̃ aliqd̃ a deo ē pp̃t se diligēdū g̃ 7c. maior p̃z q̃ oē bonū hōe s̄tū est pp̃t se diligēdū. q̃ ē diligēdū oī alio cir cūscripto. s̄ multa sūt bōa bōesta. vt virtutes et hm̄i. ergo 7c. Secundo p̃ncipal̃ q̃ deo nō sit fruēdū. q̃ isto nō ē fruēdū q̃d nō p̃t ca? pacitatē volūtat? satiari: nec q̃erare capacita tē volūtat? s̄ de? ē hm̄i. g̃ deo nō est fruendūz maior v̄t māifesta. q̃ fruitio ē q̃eratio volūtat? mior p̃bat q̃ q̃n̄ capacitas alicui? potētie sa tiat. illa potētia nō p̃t aliqd̃ v̄t appetere. s̄ volūtas h̄ns actū resp̃ctū dīne eēntie p̃r ali? q̃d v̄t appetē. q̃ p̃t appetē actū resp̃cū crea ture. g̃ tē nō satiāt. Ad oppositū. illo solo ē fru endū ad q̃d oīa alia ordināt: 7 ip̃m̄ ad nil aliqd̃ ordiat hm̄i ē sol? de? Circa istā q̃onē sic p̃ce: dā. p̃mo distiguēdū ē de fruitiōe. sc̃do m̄deduz ad q̃onē. Circa p̃mū ē sciēdū q̃ fruitio ē du: plex. s̄ ordiat 7 inordinata. Ordinata ē illa q̃n̄ aliqd̃ sūme diligēdū sūme diligit. Fruitio inordi nata ē illa q̃ sūme diligit 7 pp̃t se. q̃d minus 7 pp̃t aliqd̃ ē diligēdū. s̄ fruitio ordinata ē duplex q̃ q̃dā ē q̃eratiō simpl̃r volūtatē. q̃ d̄ ee fruitiō p̃rie. Alia nō simpl̃r q̃eratiō. s̄ patit̃ secū ēt nāl̄ r̃aritatē 7 tristitiā. q̃ ē fruitio vie. Circa sc̃d̄z p̃mo vidēdū ē. Vtrū nāl̄ possit p̃bari q̃ aliq̃ fruitio q̃eratiō 7 satiatiō volūtatē sit nob̄ possibil̃ Sc̃do vtrū tal̄ d̄ sc̄o sit ponēda. Tertio q̃d sit obiectū illi? fruitiōis. Quarto vidēdū ē de fru itōe nō q̃erare nec satiari. Quiro vidēdū ē de fruitiōe inordinata. Circa p̃mū ē vna opio que p̃t q̃ p̃t p̃bari nāl̄ q̃ tal̄ fruitiō ē nob̄ possi bil̃. s̄ p̃bat p̃mo sic. Cognita potētia aliq̃ di? stictē 7 p̃fēē p̃t cog̃sci oīs act? ad quē nāl̄ or diat. s̄ nā hūana p̃t nāl̄ cog̃sci distictē 7 p̃fē cre. g̃ 7c. g̃ cū act? tal̄ h̄z r̃aritatē sit nob̄ possi bil̃ ita q̃ volūtas ē i potētia nāl̄ ad talē actū. sc̄q̃ q̃ p̃t nāl̄ p̃bari q̃ ē nob̄ possibil̃. P̃t ea oī cāto cognito p̃t cog̃sci cā a q̃ nāl̄ depē det. s̄ tal̄ fruitio ē finis volūtat? g̃ cognita nā volūtat? p̃t cognosci ille finis. P̃t ea nāl̄ ē cog̃scibile q̃ ēs ē p̃mū obiectū it̃lect? g̃ nā: lit̃ ē cog̃scibile q̃ q̃d̄z p̃tētū s̄ ēre ē distictē cog̃scibile ab it̃lectu. g̃ nāl̄ p̃t cog̃sci q̃ di uia eēntia p̃t nuda 7 p̃fēē videri ab it̃lectu. 7 p̃ p̃ns ead̄ rōe q̃ fruitio dīne eēntie est volū rati possibil̃. P̃t ea obiectū volūtat? ē ens. g̃ nō q̃eratiō nisi i p̃fēssimo p̃tēto s̄ ēre. P̃t ea q̃n̄ potētia respicit m̃lta n̄ q̃eratiō nisi i p̃fēssimo p̃tēto. g̃ volūtas nō q̃eratiō nisi i deo. P̃t ea q̃d cūq̃ bonū p̃t appeti a volūtatē. g̃ sūmū bonū p̃t appeti a volūtatē. 7 p̃ p̃ns n̄ p̃t q̃erari nisi i sūmo bono. Con̄. q̃ tal̄ fruitio est nob̄is possibilis nō p̃t natural̄ p̃bari. v̄t q̃ p̃bi iue

Ad argumenta p̃ncipalia Ad p̃mū

Ad sc̄dm̄

Ad tertiū

Questio III

Primū argumē tu q̃ nō solo deo est fruēdū.

Cōfirmatio

Sc̄dm̄ argumētū

Cōfirmatio

Tertiū

Quartū p̃bas q̃ deo nō ē fruēdū.

Duo faciē

De p̃mo

Circa sc̄dm̄ q̃n̄ p̃bat articuloz.

Primū affictū.

Prima opinio Probatio p̃ma.

Sc̄do

Tertiū

Quarta

Quinta.

Sexto

De cōtra op̃t

ostēderet maius bonus. 7 p̄ oīs pōt appetere
 7 amare illud maius bonū. 7 ita nō quietat in
 ista intelligētia. P̄tēta rō dicitur ē ad op
 positū. qz scōda intelligētia si causat tertiā. nō
 causat eā in n̄tute p̄p̄a s̄ aliena. 7 p̄ oīs nō fi
 nit eā n̄tute p̄p̄ia s̄ aliena: qd̄ aut̄ finit rōe fi
 nis alteri? nō q̄er̄at illō. ḡ 7c. Ad p̄mū istoz
 possēt dici leuif. q̄ intelligētia videt illā itel
 ligentiā i ḡ brificat esse finitā. 7 q̄ est aliqd̄ p̄
 fecti? ea. Et q̄n̄ d̄r. ḡ pōt appetere illud p̄fecti?
 possēt dici leuif q̄ nō sequit. qz intelligētia ife
 rior nō pōt appetere aliqd̄ r̄rectā rōem. Nūc
 aut̄ dicerēt aliq̄. q̄ impossibile esset q̄ illa p̄ma in
 telligētia alif̄ habeat ab intelligētia infima q̄
 habet. 7 ita nō pōt alif̄ appeti. vel possēt dici
 q̄ illa intelligētia inferior nō cognoscit illā itelli
 gētiā sup̄iorē. Et p̄ h̄ p̄z. q̄ expimentū qd̄ nos
 habem? nō cogeret sic opināte. qz volūtas nō
 s̄tra pōt velle impossibile. 7 nō sic volūtas illa. 7
 ita nō est s̄ile. Ad scōm̄ illi negarēt illā p̄naz
 intelligētia finit rōem alteri? finis. ḡ nō q̄er̄at.
 sic diceret sensibile nō delectat nisi i n̄tute al
 teri? qd̄ t̄n̄ nō delectat. 7 t̄n̄ q̄er̄at appetitū sen
 sitiuū. Circa scōm̄ dico. q̄ de facto talis frui
 tio est ponēda. s̄ h̄ t̄m̄ est creditur nō p̄ rōem
 naturalē. notū est. Circa t̄ritus est vna opinio
 q̄ ponit q̄ immediatū obiectū fruitionis nō est
 deus ip̄e. s̄ visio brifica ip̄ius essentie diuine.
 Hoc p̄bat multip̄. p̄rio sic. quicūq̄ volūtas
 vtr̄ rebus mediāte aliquo actu alio. ita q̄ iste
 act? est obiectū formale illi? act? vtendi q̄ se q̄t
 desideriuū. ḡ q̄n̄ aliq̄s frui? aliq̄ re fruidē sequē
 te actū desiderij. fruct̄ mediāte aliquo actu q̄
 erit obiectū formale illi? fruidōis. An̄s p̄z in
 ductiue. q̄n̄ aliq̄s p̄mo desiderat domū. 7 post
 ea p̄seq̄tur eā 7 vtr̄ ea. vtr̄ mediāte ibitatōe
 v̄l aliquo tali. P̄tēta. Amor concupiscētie nō
 fert̄ immediāte sup̄ rē s̄ sup̄ actū quo habet res:
 s̄ fruitio est amor concupiscētie. ḡ nō fert̄ ime
 diate sup̄ deū ip̄m s̄ sup̄ visionē brificā: q̄ ip̄se
 de? habet. Ad̄aior: p̄z inductie. qz q̄ diligit ci
 bū 7 cōcupiscit ip̄m: obiectus ibi immediatū nō
 est ip̄e cib? s̄ act? quo habet cib?. s̄ act? ip̄e cō
 edēdi. Ad̄inor: probat. q̄a fruitio est respectu
 dei habiti. ḡ respectu act? quo habet. 7 p̄ oīs
 est amor concupiscētie. P̄tēta. fruitio succedit
 desiderio. ḡ idē obiectū desiderij 7 fruidōis. s̄
 desideriuū est respectu actus quo postea habet
 de? 7 nō respectu dei absolute. nō em̄ desidera
 mus deū nisi qz desideram? videre eū. ḡ fruitio
 nō est de deo absolute. s̄ de brifica visioe ip̄i?
 P̄tēta. fruitio est respectu alicui? cōplexi. qz
 est respectu eiusdē respectu cui? est desideriuū.
 s̄ desideriuū est respectu alicui? cōplexi. ḡ 7 frui
 tio. s̄ de? est qd̄ incōplexū. P̄tēta. illd̄ est ob

iectū fruidōis qd̄ est maxie desideratū. s̄ h̄ est
 actus quo videt deus. P̄tēta pōt argui sic. idē
 idē est obiectū fruidōis 7 delectatōis p̄ntis. s̄
 obiectū delectatōis est ip̄a visio qz de ea bt̄tis
 sūme gaudebit. s̄l̄r delectatio puenit ex cōiū
 ctōe pueniēt cū pueniēt. ḡ est de ip̄a p̄iūctōe
 ḡ de actu quo fit ip̄a p̄iūctio. S̄ illa opio v̄l
 eē simpl̄ falsa. qz frui aliquo ē adē in berere ill
 li p̄pter se. sed nihil ē amādū p̄p̄ se nisi solus
 de? ḡ solo deo est fruendū. P̄tēta illo solo est
 fruendū qd̄ nō est ad aliud ordinabile. s̄ oē ali
 ud a deo est ad deū tanq̄ ad finē ordinabile. ḡ
 nullo alio a deo est fruendū. P̄tēta aug? .i. de
 doctria xp̄iana. Res qd̄ fruendū est s̄r p̄r fili
 us 7 sp̄s sc̄s. Ad̄ dico q̄ obiectū fruidōis pa
 trie est ip̄emet deus. qz amor amicitie respectū
 cuiuscūq̄ obiecti est p̄fectissim?. ḡ fruitio est
 amor amicitie. s̄ ad̄ amicitie f̄minat ad ip̄suz
 deū in se. ḡ fruitio. Confirmat qz de? pōt imē
 diate diligi a brō. s̄ em̄ ē possibile resp̄cū crea
 ture. q̄ vna immediāte diligit aliā. s̄ illa dilec
 ctio q̄ h̄z p̄fecti? obiectus ē p̄fectior. ḡ dilectio
 q̄ deus immediāte diligit est nobilior 7 p̄fectior
 q̄ illa q̄ ip̄a visio diue eēntie diligit. s̄ fruitio
 ē amor nobilissim? ḡ fruitio f̄minat immediāte
 ad deū i se. P̄tēta nō min? pōt bt̄tis h̄re actū
 resp̄cū diue eēntie p̄ se p̄ter actū resp̄cū visiois
 diue eēntie q̄ viator. s̄ viator p̄t̄ illū actū quo
 desiderat deū videre 7 h̄re h̄z actū diligit de
 us i se. 7 ille ē nobilior 7 magi meritor?. ḡ bt̄tis
 p̄ter illū actū quo diligit ip̄am visioēz dei 7 ha
 bitōēz dei. h̄z vna aliū p̄fectiorē f̄minatū prima
 ad ip̄s deū i se. Ad̄ sup̄ p̄z qz posito q̄ de? nū
 q̄ eēt h̄nd? alr q̄ h̄r i via ad h̄c eēt sūme dilige
 d? 7 t̄n̄ nō actu desideradi illo posito. ḡ alio ac
 tu q̄ nō ē desideriuū. 7 p̄ oīs eadē rōe mō i se est
 diligend?. 7 nō t̄m̄ desiderād?. Et isto arguit
 sic. p̄fectior actui caritat̄ com̄det p̄fectior ac
 tus i p̄ria. s̄ act? volūtat̄ de hitōe dei com̄det
 actui desiderij vie. igit̄ vn? act? p̄fectior com̄
 debet illi actui vie quo de? i se diligit. ille n̄ p̄t̄
 eē nisi resp̄cū dei i se 7 ille ē p̄fectissim? ḡ fruitio
 P̄tēta illo q̄ ē vtēdū nō ē fruendū. s̄ illo actu
 visiois dei ē vtēdū. ḡ n̄ ē fruendū eo. p̄batō assū
 pti. qz obiecta eiusdē rōis h̄nt̄ f̄minare act? eius
 dē rōis. s̄ visio vni? b̄ri 7 alteri? s̄r eiusdē rōis
 ḡ vtroq̄ ē vtēdū v̄l vtroq̄ ē fruendū. s̄ nō ē frue
 dū. vtroq̄ qz bt̄tis nō d̄z frui actu alteri? b̄ri: s̄
 vtr̄ eo. ḡ vtroq̄ ē vtēdū. P̄tēta illd̄ qd̄ h̄z re
 ctā rōez pōt eē nolitū nō ē obiectū fruidōis. s̄
 ista visio p̄t̄ eē nolita. qz vnusq̄s h̄z rectā rōez
 pōt se p̄formare diuine volūtat̄. sed ista visio
 creata pōt eē nolita a deo. ḡ pōt eē nolita a vo
 lūtat̄ creata. ḡ nō ē obiectū fruidōis. P̄tēta
 idē est obiectū fruidōis vie 7 patrie. vel saltes

Secunda

3
Ad primā

Ad scōm

R
Sōs articulus

2
Em̄ p̄ticular? res
durat̄ durād.

Probat primo

Sōs

Zetia

Quarto

Quinto

Sexto

Ad
Improbatur opio

11
Rūno auctoria

nō est obiectū nobilius fructōis vie q̄ p̄rie. sed obiectū fructōis vie est ip̄emet deus 7 nō ip̄a visio creata dei. **ḡtc.** Assumptū p̄z. q̄ si visio illa eēt obiectū fructōis vie. **ḡ** desideriu illius visiois eēt fructio vie. **q̄ns** ē falsum. q̄ tūc q̄cū q̄ desideraret illā visionē frueret deo. **q̄ns** est falsum. q̄ ex̄ns in pctō mortali desiderat illaz visionē sed nō fruit deo. **Silr** dānatus desiderat illā visionē 7 tñ nō fruit deo. **Silr** aliq̄s ex puris naturalib⁹ sine fide pōt frui deo. q̄ summe diligere eū sup oīa. 7 tñ p̄p̄ h nō o3 q̄ desideret illā visionē. q̄ pōt ignorare an tal visio sit sibi possibilis. **Ad rōnes** alteri⁹ op̄iniōis. **Ad primā** dico q̄ q̄uis vsus qui sequit⁹ desideriu fit mediāte aliquo actu. tñ act⁹ vrēdi q̄ nō sequit⁹ desideriu nec est desideriu. est respectu rei in se. **Verbi** gr̄a. ex p̄cepto dīno pōt aliquis teneri diligere primū. et postro q̄ nihil deberet exercere circa eū p̄ter solū actū amoris. et tūc ille vreret primo. 7 tñ nihil t̄minaret illū actū vrēdi nisi ip̄a res. 7 nō aliq̄s actus. **ḡ** eo: dē mō deus diligēdus ē sūme nō mediāte ali⁹ quo tali actu termināte ip̄am dilectionē. **Verū** tamē sicut vsus sequit⁹ desideriu ē mediāte aliquo actu. ita ille actus bri q̄ sequit⁹ desideriu quo deus desiderat in via fit mediāte ali⁹ quo actu. q̄ mediāte ip̄a visioe 7 mediāte fructione. 7 ita poterūt eē tres act⁹ in p̄ria. s. visio 7 fructio. 7 actus respiciēs deū mediātib⁹ duobus actib⁹ intellect⁹ 7 volūtāt. **Ad scđaz** dico q̄ fructio nō ē amor 7 cupiscētie. nō p̄ fructio p̄rie q̄ fructio vie. **Lur** rō est. q̄ omis amor cupie q̄ est p̄ se amor cupiscētie p̄suppōit amores amicitie. ita q̄ q̄n aliq̄d diligit amore concupie est aliq̄d magis dilectū amore amicitie. igit si de p̄cise diligeret amore cupie eēt aliq̄d magis dilectū q̄ de⁹. qd est incōuētiēs. **Nō** dico q̄ fructio est amor amicitie. **Et** q̄n dē q̄ fructio est respectu dei bitū dico q̄ verū ē. q̄ deus est bit⁹. nō tñ est p̄mo resp̄cū illi⁹ bitōis. nec resp̄cū act⁹ quo habet. s. resp̄cū deitatis i se. **Ad triā** dico q̄ fructio nō succedit desiderio nisi q̄ est post ip̄m quō succedit fidei. s. succedit amori vie quō deus diligit in se 7 p̄pter se. q̄ est ali⁹ ab actu desiderādi: sic declaratū est. **Et** istarū duarū fructiois est idē obiectus. scz deus ip̄e. **Ad quartā** p̄z idē q̄ q̄uis desideriu eēt resp̄cū alicui⁹ p̄plexi. nō tñ fructio. quia nō est idē obiectū p̄mū desiderij et fructiois. **Ad q̄rtā** dico. q̄ desideriu p̄rie ē resp̄cū alius futuri. 7 q̄ actus beatificus est futurus et nō deus. **Ideo** p̄cesso q̄ actus beatificus ē sūme desiderat⁹. debet dici q̄ sūme desiderat⁹ nō est obiectū fructiois. sed obiectū illi⁹ sūme desiderati est obiectū fructōis. **Ad sextā** pōt

dici q̄ p̄rie delectatō nō hz obiectū cū nō sit act⁹. **Voc** tñ p̄cesso dico q̄ obiectū delectationis p̄ntis fructiois est ip̄emet deus 7 nō act⁹ aliq̄s. **Et** q̄n dē q̄ br̄ns summe gaudebit de visione. **Dico** q̄ sūme gaudebit de ip̄o deo in se viso sicut ip̄z sūme diligit. **Et** q̄n dē q̄ delectatio puenit ex p̄iuctōe pueniētis cū pueniente **ḡ** est de ip̄a p̄iuctōe. **Nego** p̄nam sed erit d obiecto illius p̄iuctōis. **Circa** quartū dico q̄ obiectū fructōis nō quietatis q̄lis est fructio vie. est deus ip̄e. q̄ illud est obiectū fructōis ordiate qd est p̄pter se diligendū. s. tale est sol⁹ deus **ḡtc.** **Circa** q̄ntū dico q̄ obiectū fructōis ordinate pōt esse ali⁹ a deo. q̄ scz om̄e qd apparet intellectui errati eē summū bonū. 7 etiam illud qd nō apparet. q̄ pōt volūtas ex libertate sua summe diligere quodcūq̄ sibi oblatū et ita frui eo. **Ad p̄mū** p̄ncipale dico. q̄ nullum aliud obiectū a deo pōt satiare voluntates. q̄a null⁹ actus respectu cuiuscūq̄ alteri⁹ a deo excludit oēm antieratē 7 tristitiā. q̄n quocūq̄ obiecto creato habito pōt volūtas aliq̄d ali⁹ cū anxietate 7 tristitia appetere. **Ad p̄batōez** dico q̄ act⁹ fructōis respectu eēntie dīne est p̄fectissim⁹. 7 iō ille solus q̄etabit. **Et** q̄n dē: iste est finit⁹. verū ē. 7 tñ nō poterit attrigi ab alio actu. q̄ distinguat ip̄e ab illo alio actu. 7 argumentū hz locū q̄n talia quoz vñū est p̄fectius 7 aliud imp̄fectius sūt eiusdē rōnis. nō aut q̄n sunt alterius rōnis. **Silr** iste act⁹ excludit oēs anxietatē 7 tristitiā. 7 **h** dico naturalr loq̄ndo q̄uis forte de potētia dei absoluta possit p̄pati secū tristitiā 7 anxietatē. sicut fuit in x̄po hz aliquos: s. de **h** patebit in tertio. **Per** idē ad aliā p̄firmationē q̄ om̄s ali⁹ actus p̄pariunt secū tristitiā 7 anxietatē. **Ad scđm** dico q̄ solus de⁹ sūme diligēdus. q̄ est summū bonus. **Et** q̄n dē q̄ sicut maximū ad maximū 7c. **Dico** q̄ illa p̄pō nō est vltima. p̄z em̄ q̄ summū ens ē p̄ductiuū p̄fectissimi effectus. 7 tñ nō sēp p̄fectius ens est p̄ductiuū p̄fectioris effectus. q̄a angelus est p̄fectius ens q̄ quodcūq̄ bic in inferius. et tñ nō pōt p̄ducere nisi accidēs. cum tamē multa bic inferiora possint producere substantias. **Sed** quādo illa p̄positio habet veritatem alias dicef. **Ad tertiu** p̄z p̄us q̄ illo ē fruentū quod est p̄pter se diligendū. 7 nō propter aliud. **Nunc** autē bona honesta sicut virtutes et b̄mōi. nō tñ p̄pter se sunt diligenda. sed etiam p̄pter aliud. 7 ideo illis nō est fruentum. **Ad vltimū** dico q̄ volūtas in fructioe beatifica quietat. **Et** quādo dicitur q̄ potest aliquid vltra appetere. **Dico** q̄ verum est. sed non potest aliquid vltra appetere cum anxietate et tristitia.

Ad rōnes durādī
Ad p̄mā

Ad scđam.

Ad scđam.

Ad tertiam

Ad quartam.

Ad quintam.

Ad sextā

Quart⁹ articū

Quint⁹ articū

Ad primū p̄nt.

Ad cōfirmatōis

Ad scđ.

Ad cōfirmatōis

Ad tertiu

Ad quartū

Questio contra distinctionis prime.

Utrum queratur utrum

Voluntas possit frui aliquo quod est realiter deus non habendo fructum respectu alicuius quod est realiter deus. Et est. Utrum possit frui eentia non fruendo sapia vel voluntate vel persona siue frui vna persona non fruendo alia. Et sic. quod potest distictie intelligi potest distictie diligi. sed eentia diuina potest intelligi non intellecta persona. Et potest diligi non dilecta persona. maior est manifesta. quod iste poterit sicut eentia abstractiois. minor pars. quod eentia est fructio patrie sicut fructio vite. Et in via pergit intelligere eentia non intelligendo persona. Et in patria. Secundo omne plus potest intelligi non intellecto posteriori. Et eentia est prior persona. Et potest intelligi eentia non intellecta persona. et per omnes voluntas potest frui eentia non fruendo persona. Et confirmat. quod intellectus potest diuisa in esse diuidere intelligendo vnum non intelligendo reliqua. igitur quod tunc est sentia sit persona poterit intellectus intelligere eentia non intelligendo persona Tertio quod hoc distincta bonitate potest distictie firmare actum voluntatis. Et relatio hoc distincta bonitate sic distincta eentitate. Et per. Preterea vna res potest intelligi non intellecta alia re realiter distincta. Et potest intelligi vna persona non intellecta alia persona. igitur contingit frui vna persona non fruendo alia. Quia non magis repugnat eentie firmare actum fruendi sine persona quam repugnat persone firmare dependetiam nature assumpte sine eentia vel sine alia persona. Et cum persona firmat dependentiam nature assumptam et non eentia nec alia persona firmare actum fruendi sine persona. Ad oppositum. Si fructio non est nisi respectu vni fruibili. quod quod est obiectum fructiois est obiectum cuiuslibet fructiois. Et non contingit frui aliquid nisi fruendo omni fruibili. Et sic. Ad quod dicitur quod nec in via nec in patria includit dictionem. quod voluntas fruatur eentia non fruendo persona. et quod fruatur vna persona non fruendo alia. Dicitur igitur primo quod possibile est viatore frui eentia non fruendo persona. Et fruendo ordinata. Et probat. quod secundum augustinum. vii. de tri. c. ij. si eentia relatiue dicitur non est eentia. quod omnis eentia que relatiue dicitur est aliquid excepto relatio. Et quo concludit li. ij. c. vij. quod proprie si per non est aliquid ad se non est aliquid quod ad alterum dicitur. Et eentia diuina aliquid obiectum preceptibile. in cuius preceptu non includit relatio. igitur sic potest accipi a viatore eentia diuina si sit sic precepta hoc roem summi boni. Et perfecta roem fruibilitas. Et contingit ea frui ordinate. Ista ratio confirmat. quod possibile est concludi ex puris naturalibus eentiam summi boni. et tamen ex naturalibus non cognoscimus deum ut trinitatem est. igitur circa summi boni sic cognitum potest voluntas frui

aliquo actus et non necro inordinatum. Et habebit actum fructiois ordinatum circa eentiam et non circa persona. ut nos accipimus persona. Et conuerso autem non est possibile. scilicet quod ordinate fruamur persona non fruendo eentia quod persona in ratione sui includit eentiam. Secundo dicitur quod viator potest frui vna persona ordinata non fruendo alia. Et probat. quod respectu trium personarum sunt tres distincti articuli fidei. Et potest accipi persona vna cui correspondet vnus articulus non accipiendo aliam cui correspondet alius articulus. et tunc in illa persona accipit rationem summi boni. Et possibile est frui vna persona sic accepta non fruendo alia. Secundo principali dicitur quod non includit dictionem. quod possit esse ex parte intellectus et ex parte voluntatis. quod vtriusque actus terminet eentia et nulla persona. vel vna persona et non alia. puta quod intellectus videat eentiam et non persona. vel persona vnam et non aliam et quod voluntas fruatur eentia et non persona. vel vna persona et non alia. Hoc persuadet sic. per plus origine quam genuit filium perfecte est beatus. quod nullam perfectionem sibi intrinsecam habet a persona producta. beatitudo est perfectio intrinseca persone beate. Et in illo potest esse beatus. Et in illo potest hoc obiectum perfecte beatificans. non autem videtur in illo potest esse essentia conicatarum tribus. ut obiectum. Et vel eentia absolute. vel ut eentia in vna persona tamen. Et precise non est de ratione eentie ut est obiectum beatificum. ut ipsa beatificet in quantum conicatarum tribus. et ita non videtur dictione siue quantum ad visionem siue quantum ad fructum. Et simpliciter primum obiectum beatificum est ipsa diuina eentia. absolute. Et comparando ad intellectum creatum est possibile obiectum primum poni sine secundo. Et hoc. Modus ponendi est iste omnis actus hoc obiectum primum a quo eentia dependet. et hoc obiectum secundarium a quo eentia non dependet. Et tunc dicitur in illud nature primi obiecti. licet ergo non possit manere idem actus nisi habeat habitum ad primum obiectum. potest tamen manere idem sine habitudine ad secundum obiectum. quod ab eo non dependet. Exemplum idem est actus visionis diuine eentie et aliarum rerum in eentia. Et eentia est primum obiectum res vise sunt secundarium obiectum. Non possit autem manere visio eadem nisi esset eiusdem essentie posset tamen manere eadem absque hoc quod esset rerum visarum in ea. Et sic de potest sine dictione cooperari ad actum primum in quantum tunc dicitur in primum obiectum non in quantum tunc dicitur in secundum. et tamen erit actus idem. ita sine dictione potest cooperari ad visionem eentie. quod eentia habet quasi rationem primum obiecti non cooperando eidem actui visionis vel fructiois in quantum tunc dicitur in persona et pari ratione in quantum tunc dicitur in vna persona et non in alia. Et ostendit ista opinio. quantum ad primum articulum si intelligat quod aliquis viator potest ordinate diligere eentiam et non persona. quod potest scire se diligere eentiam. et non scire se diligere persona. sic hoc veritate et hoc probant argumenta sua. Si autem

Questio y
Primum principia
Secunda
Confirmatio
Tertium
Quartum
Quintum
In oppositum
D
Confirmatio
Probatio prima

Probatio scda
Scda articulus
Rd persuasua
D
Extra opi. pme
Primum articulus

intelligat q̄ aliq̄s p̄t ordinate diligere ip̄as
 eētia diuinā. ita q̄ simplr nō diligit p̄sonas.
 nō videt̄ veri. cur rō est q̄ q̄liber obligat̄ ad
 diligendū illud qd̄ est sūme diligēdū. s̄ p̄sona
 diuina ē sūme diligēda. ⁊ ita p̄fecte diligibil
 sicut ip̄a eētia. q̄ nō est licitū frui eētia diui
 na nō fruēdo p̄sona diuina. P̄tēa p̄ idē p̄t
 bari q̄ null⁹ viator p̄t ordinate frui vna p̄sona
 nō fruēdo alia. q̄ q̄liber p̄sona est eq̄ fruibilis
 sicut alia ⁊ eq̄ diligibilis. q̄ q̄liber eq̄ obliga
 tur ad fruitionē ⁊ dilectōez cuiuscūq̄ persone
 Eōtra modū ponēdi p̄sonē ostēdo q̄ nō ē
 actus p̄mo terminat⁹ ad obiectū p̄marium et
 sc̄darium. ⁊ post ad obiectū p̄marium vel ecō
 uerso. p̄mo. q̄ impossibile est trāfire a p̄dicto
 rio ad p̄dictorium sine oī mutatōe nisi forte p̄p̄
 solā transmutationē t̄p̄is in actū vel q̄ foret si
 t̄p̄s coexistēret vtriq̄ p̄dictorior. de quo pate
 bit in. ij. li. q̄ si p̄mo intelligat̄ obiectū sc̄darium
 isto actu. ⁊ postea nō intelligat̄. vel ecōuerso.
 cū ad verificādū illa p̄dictoria nō sufficiat sola
 transmutatio t̄p̄is. ōz q̄ sit aliq̄ mutatio. q̄ cum sit
 manifestū q̄ nō sit aliq̄ mutatio localis h. ōz
 q̄ sit mutatio aliq̄ acq̄situa vel dep̄ditua ali
 cui⁹ formalr inherēt. ex quo nō p̄t eē p̄ductio
 nec destructio alicui⁹ p̄ se eētis. Et tūc quero
 aut est mutatio ad aliquod absolutum aut ad
 aliquod respectuum. non ad absolutum. quia
 non posset poni nisi habitus: vel actus: vel
 spēs vel passio. sed manifestū est q̄ illd̄ acq̄si
 tus vel dep̄ditū nec est hitus nec spēs nec pas
 sio. q̄ ōz q̄ sit actus. ⁊ p̄ p̄ns b̄ p̄positū q̄ nō ē
 semp̄ idē actus numero. nec p̄t dici q̄ est mu
 tatio ad aliqd̄ respectiuū. q̄ null⁹ respect⁹ ac
 q̄rit̄ de nouo nisi p̄ p̄ductionē vel destructōez
 absoluti alicui⁹. vel p̄ motū locale. ⁊ h̄ natura
 lit. q̄ cū nō sit h̄ mot⁹ localis ōz q̄ aliqd̄ absolu
 tū vel destruat̄ vel p̄ducatur ⁊ b̄ p̄positū. S̄l̄
 si sit mutatio ad relationē. aut ad relōez reale
 aut ad relationē rōnis. nō p̄mo mō. q̄ relatio
 realis fm̄ istū doctozē nō p̄t eē resp̄cū nō enī
 s̄ possibile est illud obiectū qd̄ ponit sc̄darium
 q̄ sit simplr nōens. q̄ ponit q̄ creature etiā n̄
 exites vidēt̄ in v̄bo tāq̄ obiecta sc̄daria. q̄ ille
 act⁹ nō h̄ respectū reale ad illa obiecta sc̄da
 ria. ⁊ p̄ p̄ns. nō erit h̄ mutatio ad respectū rea
 lez. Nō p̄t esse mutatio ad respectū rōnis. q̄
 cū talis nō sit d̄ nouo nisi p̄ nouū actū. oportet
 ret q̄ eēt h̄ aliq̄s act⁹ non⁹. Itō dico aliter ad
 q̄onē p̄mo q̄ nec licite nec illicite p̄tingit frui
 eētia nō fruēdo p̄sona. nec in via nec in p̄na
 Eui⁹ rō est. q̄ nūq̄ de eadē re debent concedi
 p̄dictoria nisi habeat̄ in scriptura sacra. v̄l ex
 determinatōe ecclie vel euidenter ⁊ p̄na formalr
 ex talibus inferant̄. s̄ manifestū est q̄ illa nec

habent̄ et scriptura sacra: nec ex determinatōe
 ecclie nec sequitur euidenter ⁊ formalr ex talibus
 q̄ ista nō sūt p̄cedēda. sc̄z q̄ aliq̄s fruāt eētia
 ⁊ nō p̄sona. Ad hoc videt̄ satis manifesta. q̄ si
 cur declarabit̄ dist. se. Difficillimū ē intelligere
 re aliq̄ p̄dictoria verificari de eadez re. nec est
 h̄ ponendū nisi p̄p̄ solā fidē. q̄ h̄ nō ē ponendū
 nisi vbi fides p̄pellit. sed fides non p̄pellit ad
 aliqd̄ ponendū nisi qd̄ b̄r ex scriptura sacra v̄l
 ex determinatōe ecclie vel euidenter ⁊ formalr i
 fert̄ ex talibus. Ideo dico v̄l q̄ quicqd̄ verificat̄
 de diuina eētia verificat̄ de p̄sona ⁊ ecōuerso. ni
 si opposituz habeat̄ ex fide mō sup̄dicto. Et
 itō dico q̄ eētia diuina nō p̄t intelligi. nec in
 tuitiue nec abstractiue nisi intellecta diuina p̄so
 na. Sed h̄ istā rōem p̄t argui p̄mo q̄ vnuz
 nō est de intellectu alteri⁹. nō ē p̄dictio vnū in
 telligi sine alio. s̄ p̄sona diuina nō est de intelle
 ctu qd̄ ditatio eētie. q̄ nō ē p̄dictio q̄ intelli
 gat̄ eētia nō intellecta p̄sona. P̄tēa alius
 est p̄cept⁹ eētie q̄ nō est p̄cept⁹ p̄sone. ⁊ ita ista p̄
 dictoria verificant̄ de eētia ⁊ de p̄sona. non
 obstare q̄ sint vna res. P̄tēa p̄bi habuerit
 aliquā cognitionē de deo. s̄ penit⁹ nullā habu
 erit cognitōez de q̄cūq̄ p̄sona diuina. q̄ nō ob
 stante idēitate dei ⁊ p̄sone diuine p̄t aliquod
 p̄dicatū de affirmari de deo et negari d̄ diuina
 p̄sona. P̄tēa q̄uis idē nō possit affirmari ⁊
 negari de eadē re. t̄n non est incōueniens ali
 quid vere affirmari de vna re ⁊ vere negari ab
 alia. q̄ q̄uis coḡsci nō posset affirmari de eēn
 tia ⁊ de negari a p̄sona. q̄ p̄sona ⁊ eētia sunt
 eadē res. possibile t̄n erit q̄ affirmet̄ de vna p̄
 sona ⁊ neget̄ de alia ex quo sunt distincte res.
 Ad p̄mū istoz dico q̄ q̄n aliqd̄ nō ē d̄ intellectu
 alterius nec idē realr cū illo p̄t ip̄m intelligi
 alio nō intellectu. Nūc aut̄ ita est q̄ quī rel
 tio nō sit de intellectu diuine eētie. q̄ nō p̄di
 cat̄ formalr de diuina eētia. ē t̄n eadē realiter
 cū diuina eētia. ⁊ itō nō p̄t intelligi eētia nō
 intellecta p̄sona. t̄n aliqd̄ eē de intellectu ali
 cui⁹ p̄t duplr̄ intelligi. vel q̄ nō p̄t intelligi
 nisi illo intellectu. ⁊ sic relatio ē de intellectu
 eētie ⁊ ecōuerso. vel q̄ est p̄s vel p̄stitues ip̄s
 ⁊ sic relatio nō ē de intellectu eētie. nō t̄n po
 test intelligi eētia sine relatiōe p̄p̄ idēitate
 reale inter eētia ⁊ relatiōez. s̄l̄r dicēdū est de
 eētia ⁊ p̄sona. Ad sc̄dm p̄t p̄cedi. q̄ oīs con
 ceptus eētie est p̄cept⁹ p̄sone ⁊ ecōuerso oīs
 p̄cept⁹ p̄sone ē p̄cept⁹ eētie. t̄n aliq̄s p̄cept⁹
 p̄mo d̄ de eētie ⁊ nō p̄mo de p̄sona. Et rō est
 q̄ est aliq̄s p̄cept⁹ q̄ nō ē de oī illo de quo d̄
 eētia diuina ⁊ de nullo alio. ⁊ t̄n nō sic respicit
 aliquā p̄sonā diuinā. q̄ d̄ aliquo de quo nō

279

Extra scdm

Instatu p̄m

Scdo

Tertio

Quarto

Rūdet ad p̄m

Rūto auctoris

Ad scdm

dicit illa psona. sicut esse sapiens. esse creatiuū
 et bñmōi pmo ppetit dīne eēntie et nō alicui p
 sone primo. nō em creatiuū primo cōpetit pī.
 qz ppetit etiaz filio q nō est pī. Si dicat. ista
 rñtio inficit rōem primā: qz b aliqd vere affir
 mat de eēntia diuina. qd tñ vere negat a diui
 na psona. sicut dicit q eēntie diuine primo cō
 petit iste pceptus. et pī nō ppetit iste pceptus
 primo. Respondeo q ista affirmatio et negatio
 debet pcedi. qz sequit ex ill q fide tenem. ex
 b em ipō q fide tenemus q deus est creatiuū.
 et quicqd vere pdicat de deo ē creatiuū. qz scz
 qlibet psona diuina. et cū b tenemus q pī nō
 est filius. sequit euidēter et formalr q iste con
 ceptus primo ppetit eēntie. et nō primo patri.
 qz primo ppetere alicui est ppetere illi et nulli
 nisi de quo ipz verificat. ppetere alicui nō pī
 mo est ppetere alicui et tamē cū b ppetere ali
 cui ali de quo ipm nō vere pdicat. et ita si esse
 cōceptū alicuius est repñtare vel significare
 aliqd et nō aliud. pcedo q est aliqs pceptus p
 sone qui nō est eēntie. qz est aliqs pceptus p sōe
 qui p cise ppetit vni psonē et nō alteri. et p con
 sequēs nō est cōceptus eēntie. ex quo nō vere
 ppetit oī illi de quo dicit eēntia. Ad tertiu q
 quācūqz cognitionē habuerūt pbi de diuina
 essentia. habuerūt de psona. qz pbi nō habue
 runt cognitōnē de diuina eēntia: nisi habēdo
 aliquos pceptus simplices cōes deo et creatu
 ris. vlt ppositos ppios et negatiuos. vel cōno
 tatiuos ppios. sed omīs tales pceptus ad quos
 potuerūt pbi deuenire. eque veraciter ppetūt
 cuilibz psonē diuine sicut deo vel dīne eēntie
 et ita in talibz pceptibus nō plus cognoscitur
 diuina eēntia vel deus q psona diuina. Si aut
 sint aliq cōceptus naturalr cognoscibiles de
 deo qui sint ppii diuine eēntie. et qui nō ppe
 tant diuine psonē qrum ad illos pōt pcedi q
 pbi habuerūt cognitionē aliquā de diuina eēn
 tia quaz nō habuerūt de diuina psona. qz seqt
 euidēter ex creditis. Et iō qrum ad omīs instan
 tias tales est pporōabilr dicēdū. sicut dictū
 est in solutōe pcedēti. Tñ de talibz pceptibus
 pbi nō multū se intromiserūt. s p cise de illis q
 ita verificant de psona sicut de eēntia: et con
 uerso. cuiusmodi sūt tales. imateriale. sūmū.
 eternū. et bñmōi. qz auenit tam eēntie q psonē
 diuine. Iō rōne taliū pceptuū nō plus coguit
 pbi diuina eēntia q psonaz. tñ b nō obstatē pbi
 potuerūt scire istā ppōnē. deus vel diuina eēn
 tia est incorruptibil. ens sūmū. bonū. et sic de
 alijs. et nō potuerūt scire istas ppōnes. pī vel
 aliq psona diuina ē p mū ens incorruptibil et sic
 d alijs. Et isto mō dicit boies q potuerūt co
 gnoscere deū et nō trinitatē psonarū. Et rō ē.

qz ad cognoscēdū istā ppositionē de est imor
 talis: vel primū ens sufficit creature. Ad cog
 noscēdū aut istā. psona diuina est primū ens
 reqrit distincta notitia deitatis: q nō pōt bñ in
 via. Quātūcūqz em fmini ppositionū oīm pro
 eodē supponāt. qz tñ sunt distincti fmini et nō
 synonimi. pōt vna ppositio sciri alia ignota.
 Exemplū pōt poni ad b. ponēdo q sapia di
 uina et oipōtētia diuina dicāt in deo simplr eā
 dē rē. tūc illa res q est sapia diuina nō pōt cogno
 sci quocūqz mō: nisi eodē mō cognoscat oipo
 tētia diuina. et tñ b nō obstatē. ista ppō pōt esse
 nota. de est sapiens. et ista ignota. de est oipo
 tēs. Silt ponēdo q intellectus diuinus nullo mō
 distinguit a volūtate. nō pōt intellectus diuinus
 cognosci: nisi cognita volūtate diuina. et tñ pos
 sibile est q ista sit nota. de est intellectus. et hec
 ignota. de est volūtās. Silt fm rei veritatē si
 cur post declarabit. pñtitas in diuinis nullo
 mō distinguit a gñatiōe actiua. et p pñs nullo
 mō a fideli pōt cognosci pñtitas nisi cognosca
 tur eodē mō gñatio actiua. et tñ multi credūt
 istā esse verā pñtitas cōstituit diuinā psonā. et
 nō istā. gñatio pstituit psonā. Et iō frequēter p
 pter solā variationē tminoz pōt vna ppositio
 esse nota: et alia ignota. q tñcūqz fmini p eīs
 dē simplr supponāt. et p pñs significatus vni
 fmini nō plus cognosceret q significatū alte
 rius. Et ita est i pposito. q diuina essentia et ē
 psona cognoscit a pbiis fm tales cōceptus q cō
 ueniūt eēntie et psonē. quīs oīm ppositiones
 ignorauerūt: in q pdicat aliqd de b termino di
 uina psona. Ad aliud dico. q nō est pcedēdū
 aliqd vere affirmari de aliq re: et ne negari ab
 alia re. q tñ sunt vna res nūero. et vna res nūes
 ro singularissima et simplicissima est vtraqz illa
 rū rerū. nisi vbi fides modo pdicto ppetit. Et
 ita est in pposito. q quis pī et filiū distinguatur
 realr. tñ vna res simplicissima est pī et filiū. s. di
 uina eēntia. Et iō qcqd cōpetit vni psonē. cō
 petit alteri. vbi nō obuiat relatiōis oppositio
 vel vbi nō dclaratū est pīū in scriptura sacra
 vel ab ecclia. vel sequit formalr ex talibz: sal
 tē mediātibz ppositiōibz p se notis. Et p3 per
 rōez piorē. qz si intelligat pī. intelligit eēntia
 qz sunt vna res. q si intelligat pī. intelligit fi
 lius. Et hec est intētio bti Augustini. i. de tri
 nita. ca. x. vbi dicit sic. siue audiamus ostēde
 nobis filiū. siue audiamus ostēde nobis patrē
 rātūde3 v3. qz neut sine altero pōt ostēdi. vñū
 qppe sunt. sicut ait. ego et pater vnū sum. Et
 ista auctoritate p3. q ex vnitāte patris et filij
 ostēdit q neuter sine altero pōt ostēdi. q ex vni
 tate eoz eadē rōe pōt ostēdi q neut sine altero
 pōt itelligi. Preterea in diuersis locis ex vnitā

Ad tertiu

Ad quartū.

2
Ad argumenta
scori
Ad primā pba.

te eorū ostēdit q̄ neuter creat sine alio. ḡ eadē
rōne potest ex eodē medio ostēdi q̄ neuter itel-
ligit sine alio. Ad primū argumentū alterū
opinionis dico q̄ eētia est aliqd̄ obiectū cō-
ceptibile. in cui⁹ cōceptu nō est relatio. q̄ sc̄z
relatio nō p̄dicat p̄ se p̄mo mō de essentia. Si
aut̄ intelligat q̄ eētia est aliquod obiectum
p̄ceptibile in cui⁹ p̄ceptu nō includit relatio.
sed est aliqd̄ sibi extrinsecū. ḡ differēs realiter
ab eētia. sic est negandū. sed p̄mo mō p̄cedo
q̄ sic pōt concipi. q̄ illa eētia in cui⁹ p̄ceptu
nō includit relatio modo exposito potest con-
cipi a viatore. nō in se s̄ in cōceptu aliquo cōi-
vel p̄prio. ḡ ideo p̄tingit ea frui ordinare. S̄z
arguēdo. ḡ p̄tingit ea frui sine p̄sona. est falla-
cia consequētis. Unde cōcedo q̄ p̄tingit frui
eētia qualificū. eētia accipiat etiā abstra-
ctiue. sed nō sequit̄ vltra. ḡ cōuenit ea frui nō
fruedo p̄sona. Si d̄z. si p̄tingit frui eētia q̄li-
ter cūq̄ accipiat. ḡ cōtingit ea frui vt ē in vna
p̄sona tm̄. ḡ p̄uenit ea frui sine alia p̄sona. R̄n̄
deo. negando primā p̄nam. q̄ in antecedēte nō
est aliqua falsa implicatio. sed in p̄ntē ē falsa
implicatio. q̄m implicat q̄ p̄tingit eam acci-
pere vt est in vna p̄sona tm̄. ḡ hoc est māifeste
falsum. q̄ cū illa sit affirmatiua simpl̄. seq̄ret̄
q̄ esset in vna p̄sona tm̄. quod est māifeste falsū
sum. Si dicat q̄ aliq̄s potest credere eā esse
in vna p̄sona tm̄. ḡ tamen talis pōt frui ea. ere-
go talis fruet̄ ḡ vt est in vna p̄sona tm̄. Respō-
deo negando p̄nam. q̄ q̄uis aliq̄s credat eaz
esse in vna p̄sona tm̄. ḡ fruat̄ ea. ḡ ideo credat
frui ea vt est in vna p̄sona tm̄. hoc est. credit
istā p̄pōem esse verā. fruit̄ ea vt est in vna p̄so-
na tm̄. nō t̄n sequit̄ q̄ fruit̄ ea vt est in vna per-
sona tm̄ p̄pter fallam implicationē. q̄ in con-
sequere implicat q̄ est in vna p̄sona tm̄. quod
t̄n nō implicat in ista. credit eā esse in vna per-
sona tm̄. ḡ ideo p̄na nō valet. sicut nō sequit̄.
aliq̄s credit aliquod corpus eē in loco vbi nō
est ḡ cognoscit illud corpus. ḡ cognoscit ip̄m
vt est in loco vbi nō est. Sicut nō sequit̄ sc̄tes
credit platonē nō esse et cognoscit ip̄m. ḡ co-
gnoscit ip̄m vt non est. s̄ bene sequit̄ q̄ credit
istam p̄pōem esse verā. cognoscit forte q̄ nō ē.
Ad p̄firmationē p̄cedo. q̄ ex pur̄ naturalib⁹
possumus cognoscere istā p̄pōem. deus ē sum-
mum bonū. ḡ t̄n ip̄a eētia diuina nō plus co-
gnoscit s̄z tales p̄ceptus q̄ trinitas p̄sonarū
q̄ illud quod cognoscim⁹ ita vere cōperit tri-
nitati p̄sonarū sicut diuine eētie. ita c̄m reas-
liter ita vere trinitas p̄sonarū est summū bo-
num. sicut diuina eētia est summū bonū. q̄uis
ista p̄pōitio sit nobis nota. eētia diuina est
summū bonū. ḡ hec nō. trinitas p̄sonarum est

ad
Ad cōfū martōes

summū bonū. ḡ hoc quisi t̄mini pro eisdē sup̄-
ponit. q̄uis h̄ nesciat a nobis. Et ita nō plus
cognoscit diuina essentia q̄ trinitas p̄sonarū.
Sic posito q̄ itellec⁹ sit realit̄ ip̄a s̄ba aie. nec
aliquo mō distinguat̄. sic post ostendēt. tunc i-
possibile est q̄ s̄ba aie cognoscat nisi itellec⁹
coḡscat. q̄ impossibile est q̄ idē de eodē n̄e affir-
met. ḡ vere neget ab eodē. ḡ nō pōt cognosci
s̄ba aie nisi eodē mō cognoscat itellec⁹. ḡ t̄n
mult̄ ista p̄pō est nota. s̄ba aie est s̄ba. ḡ h̄ igno-
rata. itellec⁹ est s̄ba. Et rō est. q̄ nescit a tali
pro quo supponit iste t̄mini itellec⁹. Ita est i-
pposito. q̄ nescit pro quo supponit iste t̄mini
summū bonū. q̄ d̄z de⁹ est summū bonū. vt ruz
sc̄z p̄ vno supposito absoluto. vel pro trib⁹ sup-
positis respectiuis. q̄uis aliq̄ credat se scire q̄
supponit p̄ supposito absoluto. ḡ nō p̄ tribus
suppositis respectiuis. iō poterit h̄ esse nota. de⁹
est summū bonū. ḡ h̄ ignota. de⁹ est tria suppo-
sita relatiua. et t̄n nō plus t̄n itelligit eētia
diuina q̄ trinitas p̄sonarū. et sic nō pōt itelligi
essentia diuina. nisi itelligat trinitas p̄sonarū
ita nō pōt volūtas frui eētia: nisi fruat̄ trini-
tate p̄sonarū. Si dicat. q̄ t̄n posset trinitas
p̄sonarū cognosci ex pur̄is naturalib⁹. sic eētia
diuina p̄t cognosci ex pur̄is naturalib⁹. R̄n̄
deo q̄ de n̄tute sei mōis h̄ debz cōcedi. ex pu-
ris naturalib⁹ pōt ita bene cognosci trinitas
p̄sonarū sic eētia diuina. Et rō est. q̄a q̄cqd̄ p̄t
cognosci ex pur̄is naturalib⁹ q̄ ruz ad cōcept⁹
quos cōit̄ p̄cludebāt p̄bi de deo. ita vere p̄pes-
tit trinitati p̄sonarū sic eētie diuine. T̄n ex pu-
ris naturalib⁹ pōt ista p̄pō esse nota. eētia di-
uina est. in q̄ nō subijcit illa eētia q̄ de⁹ est. s̄
vn⁹ cōcept⁹ q̄ nō est diuina eētia nec est deus.
Et ista p̄pō trinitas p̄sonarū ē. in q̄ nō subijci-
tur illa trinitas q̄ ē in deo. s̄ vn⁹ cōcept⁹ q̄ nō
est de⁹. nō pōt eē nota ex pur̄is naturalib⁹. Et
sic intelligūt sc̄ri ḡ doctores. q̄n dicūt q̄ ex pu-
ris naturalib⁹ nō pōt cognosci trinitas p̄sona-
rū. h̄ est ex pur̄is naturalibus nō pōt cognosci
euidēter ista p̄pōitio eē vera. trinitas p̄sona-
rū est de⁹. vel de⁹ ē tres p̄sone. Et pōt esse exē-
plus ad h̄. q̄ ista debz p̄cedi de n̄tute sei mōis
res creabilis p̄t cognosci ab itellec⁹ naturalib⁹.
lit. ḡ t̄n h̄ nō pōt esse nota euidēter ex pur̄is na-
turalib⁹. res creabilis est. Et rō ē. q̄ q̄uis aliq̄
res possit cognosci in aliquo cōceptu simplici
vel p̄posito p̄prio. t̄n mlt̄a p̄nt de illa se igno-
rari. q̄ t̄n eē essential̄ sibi cōcūniūt. Si dicat
q̄ si p̄sone cognoscunt ab itellec⁹. ḡ itelle-
ctus est cert̄ se cognoscere tres p̄sonas. Dico
q̄ p̄na nō valz. q̄ q̄uis iste p̄sone cognoscant
in cōceptu tali cōposito p̄prio. nō t̄n euidēter
cognoscit se cognoscere tres p̄sonas. s̄ euidē-

Obiectio.

Responso.

ter cognoscit se cognoscere aliqd. **U**trum tñ illud sit tres psonae vel una non pot euideter cognoscere. et tñ in reiditate tres psonas cognoscere non in se sed in cōceptu aliquo pprio. sed cognitio in tali cōceptu non est aliud q̄ habere tale cōceptu et scire q̄ vere p̄dicat de aliquo ente. **E**t ideo cognoscere tres psonas nō ē aliud q̄ cognoscere vñū cōceptū ppriū tribus psonis. et scire euideter q̄ ille cōceptus de aliis quo ente p̄dicat. sicut cognoscere tres psonas nō est nisi cognoscere q̄ aliquod ens est summu bonū. ens p̄mū actus purus. q̄ oia ista verissime competūt diuinis psonis. **E**t ita pater ad argumentū q̄ p̄tingit habere actū ordinatum circa eēntiā nō tñ sine psona. **S**i dicat ille qui credit tres psonas nō esse. et vult eas nō esse. nō fruit psonis sed magis odit. sed aliquis infidelis credit tres psonas nō eē et vult eas nō esse. q̄ nō fruit eis. et tñ tal p̄t frui eēntia diua. q̄ m̄lti tales vellēt mori p̄ deo. qd̄ n̄ eēt nisi diligerēt deū sup oia. et p̄ns fruit deo. **R**espondeo q̄ tal fruet eēntia diua quis forte p̄pter errorem in intellectu et p̄sumptōem in voluntate nō ordinate. fruit ēt diuis psonis quibus ignoranter. q̄ nescit se frui illis psonis. **E**t qñ dicit vult eas nō esse. dico q̄ nō vult eas nō eē. quibus credit se velle eas nō esse. s̄ vult eas esse et hoc ip̄o q̄ vult rem illā esse que est ille p̄sōe. et ita decipit credēdo se velle illud nō esse qd̄ tñ vult eē. et ita nunq̄ fruit eēntia nisi fruēdo psona. quibus ignorāter. **S**i dicat q̄ nō ignoranter fruit deo vel diuina eēntia. et ignorāter fruit psona diuina. ergo aliquo modo cognoscitur ab eo diuina eēntia quō nō cognoscitur ab eo diuina psona. et ita habet p̄positū. **R**espondeo q̄ p̄na nō valet. sed ad hoc q̄ ignoranter fruatur diuina psona et sciāter eēntia. sufficit q̄ bec sit sibi nota. iste fruit diuina eēntia. **E**t isto modo cōcedo q̄ ignorāter fruit psona. et scienter deo. et tñ fruit psona et nunq̄ deo sine p̄sōa cū deus realr sit psona. **C**oncesso tñ q̄ aliq̄s possit frui eēntia nō fruēdo psona. et q̄ aliquis possit intelligere eēntiā nō intelligēdo psonā quod tñ vt credo difficile est videre. argumētū nō cōcludit q̄ aliq̄s possit ordiāte frui eēntia nō fruēdo psona. **L**uius rō est. q̄ sicut fm̄ istū doctorē aliqd̄ potest distinctius significari q̄ possit intelligi. ita p̄t distinctius diligi q̄ intelligi. sicut em̄ p̄cludēdo q̄ est aliq̄ substantia que est subiectū multoz accidentiū et distincta ab illis. p̄t imponi nomē quod sit ppriū signū illius distincti ab oibus accētibus. ita cōcludendo. q̄ est aliquod ens distinctū realiter ab omni ente finito. quod est causa cuiuslibz entis finiti et p̄ncipiū nostre beatificatōis future. et

sic de alijs cōditionibus. potest voluntas summe diligere illud. et quodlibet qd̄ est idē realr cuz illo. et ad hoc obligat. **E**x quo intellectus pot euideter cognoscere q̄ illud et quodlibz quod est realr ip̄m est summe diligibile. et p̄ns cuz quelibet psona sit realr illud ēs summu qd̄ est causa oim. potest voluntas et debet quālibz psonam summe diligere. et tñ nō p̄t intellectus distincte intelligere et in particulari. nec eēntiā nec psonā. **E**t ideo qui fruere eēntia et nō p̄sona. si tñ hoc eēt possibile nō ordinate fruere tur. **E**t iō infideles et heretici q̄cuq̄. q̄ credūt se frui deo. et credūt se nō frui diuinis psonis. nō ordinate fruunt. **A**d aliud nego istā p̄sententiā. sūt tres distincti articuli respectu p̄sonarū. q̄ vna psona p̄t recipi sine alia. **S**z tñ p̄t credi cōcipi vna psona sine alia. **E**t rō est q̄ ad distinctōem articuloz sufficit distinctio signoz. siue cōceptuū. siue vocū. et iō possūt eē tres articuli respectu triū psonarū. ex quo ip̄e p̄sone distinguūt realr. nō tñ p̄t vna intelligi alia nō intellecta. sicut fm̄ istos correlatōnes distinguūt realr. et ideo potest vna significari vno signo et alia alio. et sūt distincte n̄itates de distinctis correlatōibz. et tñ fm̄ istos nō p̄t vna relatio intelligi sine alia. q̄ multo fortius p̄sone diuine (que quibus distinguunt realr tñ vna res simplicissima est iste p̄sone) sic se habebūt q̄ vna nō p̄t intelligi sine alia. quāuis possit significari sine alia. **S**i dicat q̄ n̄sio inficit rōem positionis. q̄ sic idē affirmat de vna psona et negat ab alia. q̄ nō est incōueniens q̄ idē affirmat de vna psona et negat ab alia. **A**ssumptū p̄s. nā bec est vera. psona p̄ma significat hoc noie p̄. et bec s̄l̄r est vera. scda psona nō significat hoc noie p̄. q̄ eodē modo poterit bec esse vera. p̄ intelligit. et bec similr filius nō intelligit. **R**espondeo q̄ vñū significat ex sacra scriptura et determinatōe ecclesie et aliud n̄. **N**am aliqd̄ significari aliquo noie vel cōceptu ad p̄ns est esse illud de quo verificat illud nomen vel cōceptus p̄ quo supponit. **N**ūc autē B nomē pater vere p̄dicat de p̄ma psona et nō de scda. et ideo p̄ma psona significat hoc noie et nō scda. **S**ed ex parte alia nō ita formalr sequit ex creditis q̄ bec sit possibilis. p̄ma psona intelligit sine scda. **E**t ideo vlt̄ cōcedo q̄ de oibz talibz. intelligi nō intelligi. frui nō frui. significari nō significari. et de h̄mōi. debet cōcedi q̄ vñū p̄t p̄petere eēntie et nō p̄sone. si sit exp̄sum in scriptura sacra. vlt̄ ex defmiatōe ecclesie vel formalr sequit ex illis. et alr nō. **A**d argumentuz p̄ scdo articulo qñ accipit. pater p̄ns origine q̄ generet filiū est p̄fecte brūs. si intelligat q̄ in aliquo signo vel instanti p̄ est brūs

Ad scdas p̄s.

Replica

Respondetur.

Ad rōes p̄suas nā scdi articuli

in quo non generat filium. est propositio simpliciter falsa. et sic procedit argumentum. quod tunc aliquid beatificaret patrem in aliquo signo vel instanti sine filio. Unde in quocumque signo vel instanti imaginabili est pater beatus. in eodem generat filium et spirat spiritum sanctum. et ideo in eodem est filius et spiritus sanctus. Si autem intelligat quod sicut invenit portus in divinis. sic pater sus origine est beatus et generet filium. tunc cum non sit ibi alia portus originis nisi a quo alius et qui ab alio. iste est intellectus? propositio. pater ex se est beatus. negativus. hoc est. est beatus? et non est ab alio beatus principiativus. sed non ex se generat filium. sed ab alio principiativus hoc quod generet filium. sic adhuc est propositio simpliciter falsa. quod pater nihil hoc a filio. nec quod sit beatus. nec quod generet. nec quod sit pater. sed ex se hoc quod generat filium. sicut quod sit beatus. Unde nec perfectione intrinsecam: nec non intrinsecam hoc a persona producta. Si autem intelligat sic. quod pater est sus beatus et generet filium quod est beatus filio non generato. et non est pater filio non generato. sic adhuc est simpliciter falsa. quod quocumque pater est beatus. filius est generatus. Nec videtur posse illa propositio aliter intelligi. si tamen dimittat portus originis. et accipiat ista propositio. pater sus aliquid portus est beatus et generet filium. Dico quod ista propositio potest habere bonum sensum. intelligendo quod beatitudo patris est aliquid portus est generato qua producit filium et etiam ipso filio. Et hoc potest concedi quod ibi est portus cuiusdam generato et hinc. quia sequitur formaliter a est pater. quia est beatus. et non sequitur e converso. a est beatus quia est pater. nam filius est beatus. et tamen filius non est pater. nec etiam spiritus sanctus. Et sub isto intellectu potest concedi ista propositio. Vel forte sub isto intellectu beatitudo est principium generandi filium. et ita potest origine filio aliquid modo. et per hunc generato per quam producit. Et concessa ista propositio sub aliquo bono intellectu. Rursus ulterius ad idem quod dicitur. in illo potest esse perfectus beatus. quod in illo potest hoc obiectum perfecte beatificans. Dico quod si isti ablativo adiectivo. potest corripit aliquid substantivum aliud quod patet vel essentia divina. vel filius. vel spiritus sanctus. vel aliquid tale. pura intelligendo quod in illo potest signo vel instanti sit perfecte beatus. ans est simpliciter falsum. nec sequitur ex propositio prioris sub licito intellectu concessa. Si autem suum substantivum sit essentia vel pater. tunc est iste sensus in illo potest. hoc est in illa potestri essentia. vel in illo potestri patre. est perfecte beatus. Et tunc si intelligat sic. in illa potestri essentia est perfecte beatus. hoc est. est perfecte beatus in essentia quod est potestri creatura. et aliquid potestriate seque potestriate hinc. est potestri etiam quilibet persona. sic potest concedi quod in illo potestri est perfecte beatus. Si in potestri patre. hoc est in patre quod est potestri ois ente creato. et quod est potestri origine filio est perfecte beatus. et sic filius in

priori filio. hoc est in filio quod est potestri ois ente creato. et spiritus sanctus. et est perfecte beatus? et sic de aliis. quod libet talis ut substantivum illius adiectivum intelligit. vel essentia divina vel persona. vel productio seu relatio. potest concedi sub convenienti intellectu non spiritus sub eodem ut patet. Et quod ulterius inferat. quod in illo potestri hoc obiectum perfecte beatificans. ista potest concedi sub uno intellectu. quod sub uno intellectu potest concedi quod in filio hoc obiectum perfecte beatificans. quod. si. quod beatificat patres. vel est in filio potestri idem formaliter. vel potestri idem realiter. vel circumfessionem. vel per aliquem alium modum. Unde etiam aliquo modo accipiendo esse in. potest concedi quod potestriitas est in filio. quod is ille modus essendi in non sit forte visitatus. Intelligendo enim per esse in alio quo. ois illud quod est alia eadem res numero cum alio potest concedi quod potestriitas est in filio. quia una res numero est potestriitas et filius. Si dicat quod hoc non videtur vera. patet beatificat in filio. Rursus quod non est magis inconvenienter quod patet beatificat in filio. quod sit in filio. hoc scilicet procedunt quod pater est in filio. quia poterit beatificari in filio. Et forte sic intellexit Augustinus quod dicit quod patet oia videtur in deo. Sed de beatificans. Dico quod stant simul. quod pater beatificat in essentia ut est potestri filio aliquid portus. et tamen quod beatificat in essentia in quantum coicarat tribus. quod eadem est. et ex hoc ipso quod est coicarat tribus est potestri tali potestriitate hinc. ista tamen propositio. pater beatificat in essentia ut est potestri filio. potestri beate intellectu verum et hinc. quod si fiat reduplicatio. ut denotet esse quod tribus in se predicatum principalem et illud super quod cadit reduplicatio. sic est falsa. quod tunc inferret ista quod pater beatificat in ois filio. et potestri in potestri filio et hoc est hinc. quod beatificat in filio quod non est potestri filio. Si autem intelligat quod predicatum principale in se ut illi super quod cadit reduplicatio. sic est vera. quod in ois potestri filio potestri perfecte beatificat. quod in essentia et in se ipso. Sed ista ratione videtur arguere iste doctor. quod quilibet persona intelligit formaliter intellectu ut est in ipsa. non ut est in alia. nec ut in tribus ex. xv. de trinitate. Videtur quod quilibet intelligit perfecte intelligendo essentiam ut est in se formaliter. quod perfecta in intellectu quod est beatificans non necesse requirit essentiam intelligi ut in tribus. Probatio hinc hinc. quod non minus requirit intelligibile quod intellectu. quod in perfecte intelligente ex se. non minus requirit quod beate obiectum in se ut formaliter intelligibile. quod quod beate intellectu in se ut quo intelligat. Confirmat. quod si pater intelligendo divinitatem indiget essentia ut in filio. ergo aliquid recipere a filio. vel ab aliquo ut in filio. non patet per argumentum philosophi. xij. metha. qui probat deum non intelligere aliud a se. quod videtur ret intellectu eius. quod tunc perfectiones recipere ab intelligibili. quod ita hinc. imo quod est magis inconvenienter perfectionem simpliciter. puta visiones

Resolutio aut.

Instaur

Confirmatio

beatificā quā recipet p̄ a tribus p̄sonis v̄ ab aliquo vt in tribus. Et quo vidēt sc̄q̄ duo absurda. Pr̄mū q̄ nō oēm p̄fectionē h̄z p̄ se. Aliud q̄ nō oīs p̄fectio simplex vel eēntial sit ali quo mō prior p̄prietatib⁹. sed aliq̄ quasi posterior ip̄is p̄sonis. puta illa q̄ est ab obiecto vt in tribus. si eīm intelligib⁹ b̄s vt in aliquo p̄ducēdo eēt p̄ncipiū b̄ritudis p̄ris. pater nō eēt b̄ritas a se. xv. de trinit. c. vii. ḡ si eēntia vt in p̄ducto sit p̄ se obiectū b̄ritudinis patris. pat̄ nō erit b̄ritas a se. p̄na p̄bat. q̄ obiectū vt est obiectus nō min⁹ requirit ad b̄ritudinē q̄ intellectus.

Ad istud r̄ndeo q̄n accipit. q̄libet p̄sona intelligit formalr̄ intellectu vt est in ip̄a. nō vt ē in alia nec vt in tribus. Hoc p̄t̄ intelligi duplici. Uno mō q̄ p̄sona intelligat intellectu vt in alia p̄sona. ita q̄ intelligat illa p̄sona. et t̄nc eēt illa p̄sona. Et isto mō intelligit beat⁹ Aug⁹. xv. de trini. c. vii. In illa trinitate q̄s au deat dicere p̄sem nec seip̄m nec filiū nec sp̄m sanctū intelligere nisi p̄ filiū. nec diligere nisi p̄ sp̄m sanctū. aut memisse t̄m mō vel sui vel filii vel sp̄s sancti. Et sequit̄. Si eīm sol⁹ sibi filius intelligit. vt intelligētia sit. ⁊ sibi. ⁊ patri. et sp̄s sc̄o. ad illā redit absurditatē vt p̄ non sit sapiēs de seip̄o sed de filio. Hoc est sicut ex p̄esse ibidē exponit b̄ritas augustin⁹. q̄ fili⁹ nō est intelligētia nec sapia ip̄i p̄ri. vt ip̄o sapiat vel intelligat. q̄ si ip̄e et seip̄o nō b̄eat intelligētia vel sapiam. Et eodē mō filius non est b̄ritudo p̄ri. quasi pater nō habeat b̄ritudinē a seip̄o. Et isto mō nō b̄rificat eēntia vt in filio quasi p̄cise b̄eat b̄ritudinē a filio vel a tribus p̄sonis ⁊ nō a se ip̄o. Si aut̄ intelligat q̄ q̄libz p̄sona intelligit formalr̄ intellectu vt ē in ip̄a nō vt in alia. quasi possit b̄rificari vel intelligere sine alia p̄sona. h̄ est impossibile ⁊ cōtra b̄m̄ augustinū. xv. de trini. c. xv. vbi dicit. Nō uit oia deus p̄ in seip̄o. nouit ⁊ in filio. h̄ in se ip̄o tanq̄ seip̄m. in filio tanq̄ d̄bum suū. quod d̄bum natum est de oibus bis que sūt in seip̄o. **D**ia s̄l̄r nouit ⁊ filius in se. sc̄z tanq̄ ea q̄ natura sūt de bis que p̄ nouit in seip̄o. in p̄re autē tanq̄ ea de q̄bus nata sunt q̄ ip̄e filius nouit in seip̄o. Sciūt ḡ inuicē pater ⁊ fili⁹. sed ille ḡ gnēdo. iste nascēdo. Et qua autē p̄z q̄ q̄libet p̄sona nouit oia in q̄libet p̄sona. ⁊ eadē rōe beatificat in q̄libet p̄sona. q̄uis p̄ nō sit beatus qualibet p̄sona. sicut nec est sapiēs qualibz p̄sona s̄m b̄m̄ Augustinū. Sic ḡ p̄z quō intelligenda est illa p̄po. q̄libet p̄sona intelligit formalr̄ intellectu vt est in ip̄a nō vt in alia. q̄ sc̄z nō habeat ab alia p̄sona q̄ intelligat intellectu. ⁊ hoc loquēdo de p̄ma p̄sona. Sed cum b̄at q̄ intelligit ⁊ eēntiā in alia p̄sona et alias

personā ⁊ q̄ non possit intelligere seip̄am nec eēntiā diuinā. nisi intelligēdo quācumq̄ p̄sonā. Et q̄n vltra accipit. nō min⁹ requirit ad intellectionē intelligibile q̄ intellect⁹. ḡ i p̄fecte intelligēte se nō min⁹ requirit q̄ habeat in se obiectū vt formalr̄ intelligibile. q̄ q̄ habeat intellectu in se quo intelligat. R̄ndeo q̄ nō min⁹ requirit intelligibile q̄ intellect⁹. t̄n̄ aut̄ requirit aliqd̄ qd̄ est intelligibile. ⁊ alr̄ intellect⁹. q̄ intellectus requirit vt realk̄ ⁊ formalr̄ idē cū intellectio ne. ⁊ vt realk̄ idē cū intelligēte. q̄uis nō vt formalr̄ idē. s̄ aliqd̄ qd̄ ē intelligibile nō requirit vt formalr̄ idē cū intellectōe. ⁊ p̄t̄ realk̄ distingui ab intelligēte. Et iō nō op̄z q̄ oī eodē mō intelligēs b̄eat intelligibile quo h̄z intellectu. Et iō q̄uis b̄eat formalr̄ ex se intellectu. nō t̄n̄ op̄z q̄ b̄eat quālibz p̄sonā intellectuā. Hoc p̄z etiā h̄z eos. q̄ ip̄i ponit q̄ p̄r̄ simplr̄ ⁊ realk̄ intelligat filiū. ⁊ q̄ intelligit eēntiā in filio. ⁊ eadē rōne q̄ b̄rificat in filio. ⁊ t̄n̄ nō eodē mō h̄z intellectu ⁊ filiū s̄m̄ eos. **S**z cōtra. visio q̄ p̄r̄ videt eēntiā vt est in p̄re est p̄fecta. q̄ b̄rificat. ḡ nō requirit eēntiā intelligi vt est in tribus. Respōdeo q̄ bec p̄sequētia nō valet. q̄ eodē modo est indi stincta re ⁊ rōe. q̄ videt eēntiā vt in patre. ⁊ vt in tribus p̄sonis. nec plus p̄r̄ visio eēntie vt in patre separi a visione eēntie vt in tribus. q̄ visio eēntie vt in patre p̄t̄ separi a visione eēntie vt in patre. Et p̄ hoc p̄z. q̄ dictū doctoris nō valet s̄m̄ p̄p̄ua sua p̄cipia. Nā visio q̄ p̄r̄ videt eēntiā vt in patre. nō distinguit realk̄ nec formalr̄ a visione qua videt eēntiā vt in tribus. sed non b̄rificat nisi visione qua videt eēntiā vt in tribus. ḡ nō prius b̄rificat q̄ videt eēntiā vt in tribus. Ad cōfirmationē p̄ dicti argumēti dico. q̄ ista p̄na nō valz. pater intelligit b̄rificat visione eēntiā vt in filio. ḡ aliqd̄ recipit a filio vel ab aliquo. Et hoc q̄ filius nec aliqd̄ in filio est causa illi⁹ visionis nō plus q̄ est causa deitatis. q̄ in nullo distinguit visio a deitate. Ad p̄bationē dico. q̄ p̄bs p̄bat deū nō intelligere aliud a se tanq̄ recipiēs intellectionē ab alio. q̄ t̄nc vilesceret intellectus eius. Et isto modo dico q̄ p̄r̄ nō intelligit eēntiā vt in filio. nec in p̄mo instāti originis nec in aliquo: imo nunq̄ in p̄petuū sic intelligeret eēntiā vt in filio. q̄a nunq̄ recipit aliqd̄ a filio. Et ita argumētū p̄bat. q̄ p̄r̄ nunq̄ intelligit eēntiā vt in filio. Et hoc veruz est. recipiēdo intellectionē a filio: v̄ ab aliquo in filio. t̄n̄ vere intelligit eēntiā in filio nō recipiēdo intellectionē a filio. Et ita p̄z q̄ nō seq̄tur p̄mū incōueniēs ad qd̄ deducit. q̄ p̄r̄ n̄ bil recipit a filio. q̄uis intelligat filiū ⁊ eēntiā

Ad cōfirmatōes

in filio. Ad aliud etiā in cōueniētiā nō sequitur
 qz eēntia vt in filio est prior aliqz prioritate etiā
 ipō. scz prioritate cuiusdā cōitatis. Nā eēntia
 que est in filio est filius. et tñ pater nō est filius
 Tñ de ista ppōne reduplicatiua. eēntia vt i fi
 lio est prior pprietate. pōt dici qz ipa est falsa.
 qz infert istā. omne quod est in filio est prior p
 prietate pñs. qd est falsum de filiarōe. Et idō
 qruz ad tales ppōnes reduplicatiuas. an sint
 vere vel false. reducendū est ad regulas qz dicē
 tur infra. dist. xij. q. iij. de ppōnibus reduplica
 tiuis. Et qñ dē qz si intelligibile vt in aliquo
 producēdo eēt principiū bñtitudinis pñs. pat
 nō eēt bñs a se. qz si sit obiectū vt i aliquo pro
 ducēdo nō est pater bñs a se. Dico qz producē
 dū pōt duplr accipi. vel pro nō producto. qd tñ
 producē. et sic pñs est bona. s tñc est añs falsū
 qd sumit. scz qz filius est producēdus. Nā isto
 mō accipiēdo producēdū. nūqz filius fuit pro
 ducēdus nec vnqz erit producēdus. Alr pōt ac
 cipi producēdū pro producto qd et vere produ
 cēt. sicut filius semp producit et semp producēt.
 et sic pñs nō valet. nā obiectū nō est principiū
 intellectōis. et iō nō sequit. bñficat aliquo qd
 est vel erit in producēdo. qz nō est bñs a se. qā
 illa visio est eadē totalr in producēte et produ
 cēdo. Si dicat qz tñc in primo signo originis
 in patre non est filius. qz in primo signo filius
 nō est. Dico qz signū si pcedat in deo nō pōt eē
 nisi eēntia vel psonal relatio. Et ideo idē erit
 dicere. in primo signo originis filius nō est. et di
 cere. filius nō est in patre. vel nō est in eēntia. vt
 filius nō est in pñtate. Et de istis p3 p predi
 cta qd est dicendū. Et p dictis mōdo ad for
 mā qñtionis qz nō est possibile frui aliquo qd ē
 realr deus. seu bñe fruitōem respectū alicui? qd
 est realr deus. nō habēdo fruitōem alicui? qd
 est realr deus. ppter idētitatē realē eēntie ad
 psonas et relatiōes dinas. Et si dicat qz fm pre
 dicta pōt haberi pceptus pprius eēntie diue.
 sicut pōt haberi nomē ppriū diuine eēntie pu
 ta tale nomē qd significet idē qd nec ē gene
 rans nec gñatū. et p pñs cū tante abstractōis
 sit volūtas sicut intellectus. poterit volūtas
 frui eēntia nō fruēdo psona. Dico qz quis intel
 lectio illa eēt aliquo mō ppria diue eēntie. sic
 nomē tale eēt ppriū. et ita tñc intelligeret eēn
 tia et nō psona illa intellectōe: tamē fruitio nō
 eēt ppria. imo talis tñc fruere tam essentia qz
 psona ppter idētitatē realē eēntie et psona: et
 b. qz expsum est qz eēntia nec est generās nec
 qz pducta. et qz qlibet psona est generās vel p
 ducta. et p pñs talis pceptus est pprius eēntie
 et sibi cōueniēs p pñtationē: et nō pñtationē de
 aliqua psona. nec de pnoie demōstrāte pñse

psonā. et hoc est tñc cōuertibile cū hoc qz dico
 eēntia intelligi illa intellectōe et psonā nō in
 telligi illa intellectōe. Non tñ debet absolute
 negari psonā intelligi illa intellectōe. et hoc:
 qz quis ille pceptus nō respiciat psonā tanqz
 subicibile respectu illius pceptus. tñ dat itel
 ligere vel pnotat. vel alio mō significat psonā
 Et iō illa intellectōe aliquo mō psona intelli
 git. quis nō eodē modo. sicut nec eodē modo
 significat. Et ita p3 quō pōt saluari qd dicitur
 est prius. scz qz nunqz nec abstractiue nec itur
 tiue pōt intelligi eēntia nisi intelligat psona.
 quis possit bñ aliqz pceptus pprius diue eēn
 tie. qui tñ aliquo mō importabit psonā. et eodē
 mō aliquo mō intelligit psona. Et ita p3 quō
 sub vno sensu pōt cōcedi. qz pōt intelligi essen
 tia nō intellecta psona. qz sequit ex creditis i
 scriptura vel ex determinatiōe ecclie. Sed nō
 d3 cōcedi qz aliqz pōt frui eēntia nō fruēdo p
 sona. qz bec nō sequit euidēter ex creditis. Et
 ideo qñ aliqz sunt idē realr. nō est tanta abstra
 ctio volūtaris sicut intellectus. scz qz sicut in
 tellect? pōt intelligere vnū sine alio mō supi?
 declarato. qz eodē mō volūtas pōt frui vno nō
 fruēdo alio ppter rōem dictā. Ad pñm argu
 mentū pncipale p3 p iaz dicta. quō equo ce ac
 cipēdo. pōt eēntia intelligi sine psona. et quō
 nō. Ad scōm pcedo qz omne pñs causalitate et
 rpe et pfectōe pōt intelligi a nobis sine poste
 riori. quis nō a deo: sed pñs pñtate cuiusdā
 cōitatis. cū quo tñ est vnū realr. nō pōt intelli
 gi sine illo. bñmōi est eēntia respectu psona. Et
 ppter calumniātes expono me et dico. qz nihil
 aliud intelligo p eēntia esse priorem psona. ni
 si qz eēntia est tres psona et tres relatiōes. et nul
 la psona est tres psona. Ad pfirmationē dico
 qz intellectus pōt pñcta in re diuisim intelli
 gere. s si sint vna res. vel si aliqua vna res sim
 plex est illa. nō pōt intellectus intelligere dis
 uisim. Ita est in pposito qz eēntia et psona non
 sunt pñcta in se. sicut paries et albedo pñtāt
 inmo sūt vna res. et iō nō pōt intelligi eēntia
 nisi intelligat psona. quis albedo possit intelli
 gi nō intellecto pariete. Ad tertiū dicēdū qz
 relatio nō b3 distinctā bonitate. nec b3 etiam
 distinctā entitatē ab entitate eēntie. qz rela
 tio et eēntia nō sūt due entitates. Et si dicat qz
 est distincta entitas ab alia relatiōe. pōt pcedi
 qz est distincta entitas relatiua. qz tñ iste due
 entitates relatiue sūt vna simplex entitas ab
 soluta. iō non pōt vna intelligi sine alia. Ad
 quartū per idē dicendū est. qz vna res pōt itel
 ligi nō intellecta alia re. qñ ille due res nō sūt
 vna res simplex. qñ aut sūt vna res simplex nō
 oportet. Ita est in pposito. qz due psona sunt

Ad formā qñtionis

Ad pñm pñc.

Ad scōm

Ad cōfirmatiōis

Ad tertiū

Ad quartū

realt vna simplex eēntia. Ad vltimū dico. qd plus repugnat eēntie diuine terminare actuz intelligēdi sine psona. q̄ repugnat vni psonae terminare nature assumpte depēdētiam sine alia. sic h̄z b̄m aug. pl̄ repugnat vni psonae create sine alia q̄ icarnari sine alia. s̄ vñ h̄ ē notū dico qd vñū est notū per scripturā. ⁊ aliud nō. et ideo debet vñū cōcedi ⁊ nō reliquū. Unde per rōnez etiā supponēdo articulo fidei de trinitate nō pōt plus pbari qd vna psona pōt incarnari sine alia. q̄ qd vna pōt creare sine alia nec pōt pbari plus qd relatō pōt esse rō terminādi depēdētia nature assumpte. q̄ qd pōt esse rō terminādi depēdētia rei create. Vñū tñ est tenendū ⁊ nō aliud. ppter rōem dictam.

Questio sexta distinctionis prime.

Secundo quero vtrū

volūtas p̄tingeret ⁊ libere fruaf̄ si ne vltimo. **S**ed nō. qz volūtas naturaliter inclinā ad volēdū finē vltimū. sic vñū qd n̄r inclinā in suā p̄fectionē q̄ nō pōt in oppositū. qz i quocūq; fuerit oppositū illi qd n̄r inclinā violētā. s̄ volūtas nō pōt violētari. s̄ r̄c. Ad oppositū. volūtas ē receptia volitōis ⁊ nolitōis respē cuiuscūq; obiecti. s̄ nulli ē receptiua nisi cui ē actiua. q̄ actiue pōt i volitōez respē cuiuscūq; obiecti et etiā in nolitionē. s̄ libere ⁊ p̄tingeret. / Ad q̄onē d̄z qd volūtas nō nec̄rio fruif̄ sine vltimo on̄so in vli. **S**ed qd nec̄ sine vltimo on̄so i particulari s̄ obscure. **T**ertio qd nec̄ h̄ne vltio on̄so clare in particulari. **P**rimo pbat̄ p̄mo sic. Nec̄sitas n̄r n̄ stat cū libertate. qz n̄r volūtas sunt p̄ncipia actiua b̄ntis oppositū modū p̄ncipiādī. q̄ cū mō p̄ncipiādī volūtāt nō stat modū p̄ncipiādī nature. s̄ volūtas libere vult finē q̄ n̄ p̄r nec̄itate n̄r velle finē. nec̄ p̄ p̄ns aliq̄ mō nec̄ria. Assūptū sc̄z qd volūtas libere velle finē pbat̄. qz eadē est potētia q̄ vult finē ⁊ illd̄ qd est ad finē. q̄ eūdē modū agēdi h̄z. qz diuer si modi operādī arguūt diuerfas potētias. libere aut̄ opat̄ circa ea q̄ sūt ad finē. s̄ circa finē. **P**reterea s̄m b̄m augustinū. i. retracta. c. ix. nihil ē tā in pr̄ate volūtāt q̄ ip̄a volūtas qd nō intelligit nisi q̄rū ad actū elicītum si q̄ actus volūtatis sit in pr̄ate volūtāt mediante actu alteri potētie. **M**icroforū ē in pr̄ate volūtatis immediate. s̄ in pr̄ate volūtatis est velle vel nō velle finē mediāte actu intellectū. qz in pr̄ate volūtatis est auertere intellectū a p̄side racōne finis. s̄ r̄c. **C**onfirmat̄ ista ratio. quia illud quod nō impeditū necessitatē ad agendū de necessitate remouet. p̄hibēs actōez si pōt. ergo si volūtas nō impedita. necessitata ex na

tura sua ad agēdū de necessitate. remouet nec̄sario oē p̄hibens illā volitionē si pōt. p̄hibēs aut̄ h̄c volitionē est nō cōsideratio finis. ⁊ h̄c pōt volūtas remouere faciēdo intellectū stare in cōsideratiōe finis. s̄ volūtas de necessitate faciet intellectū stare i cōsideratiōe finis. **A**d alior̄ p̄t̄. qz qd ex se necessitatē ad agendū nūq̄ p̄hibet. nisi p̄ aliqd̄ repugnās vincēs virtutē eius actiua. sic p̄t̄ de graui. p̄hibet enī a descēsu ppter aliqd̄ repugnās vincēs eius inclinātoez. ⁊ pari necessitate remouet ip̄edimētuz si pōt. **P**te arguit̄ sc̄do sic. oē agens de necessitate. agit s̄m vltimū potētie sue. qz sic nō est in pr̄ate eius actio. ita nec̄ modus agēdi. s̄. intēse vñ nō intēse agere. s̄ volūtas de necessitate vult s̄p̄ finē intēssimē. q̄ q̄rū pōt cuius opposituz exp̄imur. **T**ertio sic. potētia libera p̄ p̄icipationē nō magis rēdit in obiectū p̄fectū q̄ in aliud obiectū. s̄ nec̄ potētia libera p̄ essentia. Non est aut̄ d̄ra int̄ finē volitū ⁊ alia volita. nisi ex pte obiecti p̄fectionis. **A**ns p̄t̄. qz visus q̄ est potētia libera p̄ p̄icipationē. q̄tinus actus eius subest ip̄erio voluntatis. nō magis nec̄rio videt pulcrū q̄ min⁹ pulcrū. ⁊ iō ab vtroq; cōlitter auertit. ⁊ vtrūq; eō cōtingēter videt. **S**ed qd dicit̄ qd nō nec̄rio fruif̄ sine i particulari obscure apprehēso. p̄t̄ ex p̄batio ne tertij. **T**ertiu pbat̄ sc̄z qd volūtas etiā eleuata p̄ caritatē non necessario fruif̄ vltio sine clare viso. **P**rimo sic. qñ p̄ncipiū elicitiuū nō necessario elicit. habēs illud p̄ncipiū nō necessario agit. s̄ p̄ncipiū elicitiuū eodē mō se habēs quo prius qñ eliciebat p̄tingeret actuz nullo mō elicit necessario. s̄ nec̄ agens habēs illud p̄ncipiū necessario ager. **V**olūtas aut̄ habēs eandē caritatē quā modo h̄z. p̄tingent̄ p̄us eliciebat actū fruendi. s̄ modo nō nec̄rio elicit actū illū. cū nulla talis sit facta mutatio ex pte eius. **H**oc p̄t̄ in raptu pauli. si p̄us habuit eōlē caritatē cū ea quā habuit in raptu illo. nulla erat mutatio ex pte volūtatis. nec̄ p̄ncipiū elicitiuū. nlla q̄ necessitas eliciedi tūc magis q̄ nūc. nec̄ p̄ consequēs necessitas agēdi. **V**el format̄ sic rō. necessitas agēdi nō pōt eē nisi p̄ aliqd̄ intrinsecū actio p̄ncipio. **P**er hoc aut̄ qd intellectū mō videt obiectū. nihil nouū est intrinsecuz p̄ncipio actio in fruitiōe. s̄ nec̄ noua necessitas agēdi. **A**d alior̄ pbat̄. alioquī necessitas agēdi nō esset p̄ rōez p̄ncipiū actiui. ⁊ ita p̄ nichil. vel p̄ p̄ncipiū extrinsecū. ⁊ p̄ cōsequēs p̄ illud esset agere. **A**d alior̄ p̄t̄. qz visio vel nō est cā fruitiōis vel nō p̄ncipialis. s̄ necessitas agēdi nō est nisi p̄ aliqd̄ p̄ncipio actiui p̄ncipali intrinsecū. **N**ā sc̄darū nō dat actiuitatē p̄ncipali. sic nec̄ dēminat̄ ip̄m ad agē

Ad quātū
B
Questio VI
B
Ratio sc̄oti tenet
D
Probaf̄ p̄mo
sc̄do.
Confirmatio

Tertio.
Sc̄dm̄ probabit̄
D
Tertiu p̄babit̄

ad. sed eodverso principale agēs ex se fm modū
 sui vrit sedario. ita qd si nihil in principali exclu
 dat cōtingentiā. tota actio erit ptingēs. Itē
 aut finis mouet. aut potētia mouet. Si finis
 pty. qd nō est necessitas. qā ille finis ad nullus
 actū creatū necrō mouet. Si voluntas. 7 illa
 nō hz dīam ex pre obiecti nisi approximatōez
 maiorē vel minorē. tūc arguo. Diuersa appro
 ximatio passi ad agēs nō causat necessitatē: s
 tm intēsiōe actiōne. sicut pty de calido respe
 ctu calefactibilitū plus 7 min⁹ approximatōez.
 Diuersa aut pntia obiecti. puta vili 7 nō vili.
 nō vidēt esse nisi diuersa approximatio ei? cir
 ca qd dī esse act⁹ volūtatis ad volūtate. qd illd
 nō diuersificat necitatē: 7 nō necitatē. s tm fac
 intēsiōe 7 min⁹ intēsiōez actū. Quis pclusio
 nes vt credo sint tenēde. tm rōnes nō vidēt p
 bare sufficient. Ideo arguo ptra eas. Cōtra p
 mā cui⁹ vrit stat in hoc qd eadē potētia nō hz
 diuersus modū pncipiādi. Arguo. qd ista ppo
 sitio si itelligat qd eadē res opatiua indistincta
 oī modo ex pre rei. nō habz respectu distinctoz
 distinctos modos pncipiādi. est simplr falsa
 qd volūtas diuina necrō est pncipiū spirādi
 spūscī fm istos. 7 ipa eadē est pncipiū creā
 di creaturas ptingēt. Ita dicerēt illi de alia
 opītiōe. qd eadē volūtas est pncipiū natura
 le 7 necrō volēdi finē vltimū. 7 eadē est prin
 cipiū cōtingēs 7 liberū volēdi ea qd sunt ad fi
 nē. Si dicat. qd pncipiare cōtingēt 7 necrō
 pōt ppetere eidē respectu diuersoz. nō aut p
 cipiare naturāl 7 libere. Hoc nō valet. qd nō
 plus repugnāt pncipiare naturāl 7 libere di
 uerfa qd pncipiare necrō 7 ptingēt diuersa.
 Silt h dato hēt ppositū qd nō est in cōueniēs
 qm volūtas necrō seraf i finē. 7 tm ptingēt i
 illd qd ē ad finē. ita qd ex talib⁹ mōis pncipiā
 di diuersis nō pōt oppositū probari. Quis fm
 istos in vtrūq; ferret libere. Prefea. sic post
 ea declarabit itellect⁹ 7 volūtas nullo mō di
 stinguūtur ex parte rei. 7 tm fm istū itellect⁹
 necrō causat itellectiōez. 7 cōtingēt 7 li
 bere volūtas causat volitiōe. Prefea. qd nō
 tm idē pncipiū possit esse causa diuersoz spē
 ita qd aliquoz sit cā naturalis 7 aliquoz libe
 ra. s qd respectu eōmdez spē pōt esse cā natura
 lis 7 libera vidēt. qd volūtas fm istū doctoz
 ptingēt 7 libere causat dilectiōe sui ppius i
 seipā. 7 ipa eadēz voluntas naturāl 7 necrō
 causat dilectōez sui ppius in alia volūtate. As
 sumptū pz. qd fm istū doctoz. obiectū est cā p
 rialie: nō tm act⁹ itelligēdi: s etiā act⁹ volēdi.
 s obiectū distinctū a volūtate mō nō causat il
 lū actū illū volūtate ptingēt 7 libere. qd tūc il
 le act⁹ esset i pte sua. 7 p pns possit nō diligi

Ab illa volūtate fm libitū suū. qd est māifeste
 falsū. g necessario causat ab ea. Si dicat qd vo
 lūtas nō causat volitiōe in alia volūtate im
 mediate. s tm mediate actu cognoscēdi. Hoc
 nō sufficit. qd nō vidēt de intentōe istū doctoz
 ris qd actus itelligēdi sit pccise causa effecti
 ua actus volēdi. et cū aliqd aliū a voluntate
 est causa actiua partialis actus volēdi. ergo
 illa cā prialis erit obiectū. silt h dato. saltem
 h ppositū qd volūtas est cā cōtingēs 7 libera
 actus diligēdi seipam. 7 qd eadē volūtas est cā
 natural 7 necrō. vel actus volēdi in alia volū
 tate: vel actus itelligēdi vel spēi itelligibil
 si reqrit ante itellectiōe. Et qd cūq; istoz
 derur. h ppositū qd videt respectu vni⁹ pōt esse
 pncipiū nāle. 7 respectu alterius liberuz. Si
 dicat qd obiectū nō est cā effectiua ppiet 7 p se
 sed quodā spālī mō cādi. Ita responsio ē ptra
 pncipia istius doctozis qd pbat qd obiectū est
 prialis cā itellectōis p hoc qd nō pōt poni in
 tellectō sine obiecto. g vidēt ponere qd obiectū
 est ppiet cā. Silt eque facit possit ponē qd ca
 loz nō causat effectiue ppiet. s quodā speciali
 mō cādi. Prefea sed a rō nō pcludit. qd dice
 rēt leuit ad brm augustinū qd itelligit d actu
 volūtatis respectū eoz que sūt ad finē. nō autēz
 de actu volēdi respectū finis. Prefea pfirmā
 tio illa nō vidēt pcludere. qd nō est in cōueniēs
 qd aliqd sit in pte volūtate mediate actu ali
 quo. 7 tm qd immediate non sit in sua pte. qd
 si illud aliud ponat. necrō redat in illū actū
 Assumptū pz. qd volūtate cōdēre in aliqd aūs
 necrō tendit in pns scitū esse pns. ita qd stāte
 pma volitōe 7 actu illo itellect⁹. volūtas nec
 cessitat ad scdam. nec pōt nō elicere scdam ni
 si destruat pma. Et ita dicerēt ali. qd stāte itel
 lectōe finis volūtas necessitat ad volēdū fie
 nem. ita qd nō pōt nō velle finē nisi destruat is
 itellectōez finis. Si dicat qd quis stāte vna
 volitiōe necrō sequat alia volitio. tm h nō est
 possibile de itellectōe. qd nō est siltis ordo vo
 litōis ad itellectōez seu itellectōis ad volū
 tiōe. qd is est vni⁹ volitōis ad aliā. Cōtra. h
 nō sufficit. qd volūtas poterit sic disponsi qd hz
 aliqū actū in sua pte. qd nulla scā variatiōe
 puiat illi actū. pōt libere illū actū elicere vel h
 elicere. 7 sola itellectiōe de nouo supueniēte
 volūtas necrō eliciet illū actū. g nō est incon
 ueniēs qd aliqū actus sit in pte volūtate med
 iate actu itellect⁹ posito in esse euz ceteris
 dispōib⁹. 7 tm p p itellectiōe de nouo sup
 ueniētē nō sit simplr in pte volūtate. Assum
 ptū pz. qd ponat qd aliqū velit efficacit sanita
 tem. sed ignoret an portio amara sit necrō re q
 sita ad sanitates psequēdā vel nō. Hoc posito

E
 Cōtra rōes scoti.

Cū dē beat⁹ Tho
 mas. i. ij. q. x. argu
 mēto. i. 7. ij. 7 hēt
 e⁹ de gandauo qd
 liber quarto.

ille poterit libere velle hñc portionē amara
 nō velle. ipō aut incipiēte credere q̄ nullo mō
 poterit hñc sanitarē sine portione amara. stantē
 illa credulitate ⁊ volitōe efficaci portio sanita.
 necērio sequet volitio portionis amare. ⁊ ita ne
 cessario. sicut ad pñtia ignis sequit calor in li
 gno. Et isto pz q̄ illa ppō. q̄ illud qd nō impe
 ditū necessitat ad agendū de necitate remo
 uer phibēs actionē si potest. nō est vlr̄ nā. q̄a
 sicut declaratus est. volūtas hñs certamen. q̄
 nullo modo pōt psequi sanitarē sine portione
 amara. ⁊ hñs volitionē efficacē sanita. neces
 sitat ad volendū portionē amara. ita q̄ illis stā
 tibus nō potest nō velle portionē amara. et tñ
 nō necessitat ad amouendū omne phibēs. q̄ p
 bibens illā volitionē est nolicio sanita. et tñ
 illā pōt libere amouere vel nō amouere. Ido
 dico q̄ illa ppō nā ē de cā totali. q̄ cā totali p̄ eē
 creatura. ita q̄ si aliq̄ creatura oī alia creatus
 ra circūscripta necitat ad agendū. reouet oē p
 bibēs si pōt. nō aut ē nā de cā p̄tiali. ita q̄ vna
 creatura p̄tēt cū alia ad causandū. q̄uis ali
 q̄ sit ppō nā. Per h̄ pz ad p̄bationē illi. ppō
 nis q̄ accipit q̄ illud qd ex se necessitatur ad
 agendū nūq̄ phibet nisi p̄ aliq̄ repugnāsvi
 eēsntitē eius actiua. ista ppō nō est nā nisi d
 cā totali. ita q̄ vna creatura sufficit sine alia.
 sicut pz p̄ exemplū de graui. Tñ sic cā p̄tialis
 impedit p̄ solā nō assistētiā alteri cāe p̄tialis
 ita aliq̄ cā vna p̄tial alia sibi assistēte necrio
 cāt. necitate tñ p̄ditōata. videlz si nō velit des
 truire aliā cām p̄currēt. ⁊ eadē amora aliq̄
 p̄tingēt causat. Et isto pz q̄ nō tñ idē respectū
 diuersoz pōt hñc diuersos mōs cāndi. sed idēz
 respectū eiusdē diuersis t̄pib⁹ ⁊ alr̄ dispositū. po
 test hñc diuersos modos cāndi. sic volūtas cas
 rēs volitōne efficaci sanita. vel carēs opione
 firma q̄ opinat se non posse p̄seq̄ sanitarē sine
 portōe amara. p̄tingēter appetit portionē ama
 ra. ⁊ tñ posita volitōe efficaci sanita. ⁊ firma
 opione itellect⁹ q̄ nō pōt alr̄ p̄seq̄ sanitarē. nō
 simplr̄ p̄tingēter vult portionē amara s̄ necrio
 tali scz necessitate. q̄ nō pōt nō velle nisi ves
 lit destruere vel volitionē efficacē sanita. vlr̄
 illā opinionē itellect⁹. Sed p̄dicta pōt i
 stari sic istar̄ isti ⁊ alios. q̄ impossibile est extre
 mū respicere aliud extremū q̄cūq̄ necitate. q̄n
 tanta necitate respiciat quodcūq̄ necrio req̄
 sitū tñter illa extrema. aliq̄n necriū depēde
 ret necrio a nō necrio. q̄ qua necitate volūtas
 tendit in portionē amara. ea necitate tendit i
 volitionē sanita. sine q̄ nō tendit in portionē
 amara. P̄terea. q̄cūq̄ necrio q̄escit in aliquo
 sibi p̄tēte. necrio tenet illud sibi p̄ns. si habz ⁊
 pōt. q̄ si volūtas necrio tendit in portionē ama

ram ⁊ quiescit in ea. necessario tenet eā si pōt.
 sed nō sine volitōe sanita. q̄ necrio tenet vo
 litionē sanita. Ad p̄mū istoz dico q̄ añs est
 verū q̄n illd̄ extremū est cā vtriusq̄. ⁊ extremū
 ⁊ req̄siti. ⁊ necitate absoluta respicit extremū
 ita q̄ nāl̄ nō pōt poni nisi ponat illud aliud ex
 tremū. q̄n aut nō est cā vtriusq̄. tñc nō est p̄be
 extremū ita q̄ illd̄ req̄siti sit mediū. vlr̄ si sit cā
 vtriusq̄ et pōt simplr̄ ex puris naturalib⁹ pōt
 sine illo alio extremo. tñc nō oporteret. Et ita
 est in p̄posito q̄ volūtas est cā. ⁊ volitōis sant
 tatis. ⁊ volitōis potōis amare. ⁊ ex puri natu
 ralibus pōt fieri sine vtraz. Et q̄n dī. necriū tñ
 dependet a nō necrio. Dico q̄ necriūz simplr̄
 nō pōt dependere a nō necrio. s̄ illo nō nulla
 creatura est necria. nec aliq̄s effect⁹ sic necrio
 depēdet a quacūq̄ cā. Nō est tñ in cōueniens
 aliq̄e effectū necrio elici ab aliq̄ cā. ita q̄ nō
 sit p̄ tñc simplr̄ in sua p̄tate nisi mediante alio
 nō necrio. qd̄ scz est in sua p̄tate. Ad scd̄z di
 co q̄ q̄n aliq̄d necrio tendit vlr̄ q̄escit i aliquo
 necrio tenet se in illo si pōt. q̄n nulla alia cā q̄
 est in sua p̄tate p̄currit. q̄n aut p̄currit aliq̄ cā
 que est in sua p̄tate nō opz. Per p̄dicta respō
 derēt alij ad aliā rōem. p̄cedēdo q̄ p̄sideratōe
 finis er̄ntē eq̄li. semp̄ equalr̄ volūtas appetet
 rer̄ finē. sicut volitōe sanita er̄ntē eq̄li equali
 ter appetit portio amara. si opinio firma sit eq̄
 lis. Unde illa p̄positio. omne agens de neces
 sitate agit fm̄ vltimū sue potētie. est vera de
 causa agēte necessario omni alio circūscripto
 et de causa agente necessario nullo cōcurrēte
 quod sit in sua potestate. nō aut de agente ne
 cessario quādo concurrat aliq̄d quod est i sua
 potestate. Ad aliud argumentū dicerent fa
 culiter. q̄ nō est simile. q̄ potētia libera p̄ par
 ticipationē equalr̄ fm̄ indifferentiā ⁊ contin
 gentiam respicit omnia sua obiecta. q̄ si nō
 nō tñ esset libera per participationē. s̄ respec
 tu alicuius esset libera per essentiā. sed potē
 tia libera per essentiā nō sic equaliter fm̄ idif
 ferentiam ⁊ contingentiā respicit omnia sua
 obiecta. sed aliqua cōringenter et aliqua ne
 cessario. Per p̄dicta patet q̄ rationes pro
 tertio articulo nō sufficiēter p̄cludūt. q̄ possz
 dici q̄ visio diuine ec̄ntie est cā p̄tialis fruitio
 nis. q̄ posita necessario volūtas elicit fruitōez
 et sine ea tñ p̄tingēter. Et ita q̄ p̄tū ad p̄mā
 rōem dicret. q̄ hñs idē p̄ncipiū elicitivū. sep
 eodē mō elicit. nisi p̄currat aliq̄d aliud elicitivū
 in vno t̄pe ⁊ nō in alio. Si aut aliud p̄ncipiū
 um elicitivū p̄currat. nō opz. Sicut voluntas
 necrio elicit actū appetēdi potōez amara cō
 currētib⁹ volitōe efficaci sanita ⁊ opione fir
 ma se nō posse cōsequi sanitates sine portione

Rur ad p̄mā

Ad scd̄m

Thomas ⁊ Bā
denis

D
Ad p̄mā

Ad

Libri primi

amara. et illis non percurreribus. non necesse est
 cit. Per idem ad aliud. quod necessitas agendi potest esse
 palidus principium actus percurrere. Et si dicatur quod unum
 principium actuum non tribuit alteri modum agendi.
 sicut nec tribuit sibi activitatem. Sed idem principium
 actuum respectu eiusdem semper habet eundem modum
 agendi. Dico quod sicut una causa partialis non tribuit al-
 teri activitatem quasi una recipiat aliquid ab alia et tamen
 sine illa non potest agere. ita aliquando una causa partialis
 non tribuit alteri modum agendi. quasi illa aliquid re-
 cipiat ab ea. et tamen cum illa potest agere uno modo et si-
 ne alia alio modo. nec est causa alia quare. nisi quod na-
 tura illarum causarum partialium est talis. Sed vnde constat nobis
 quod natura illarum est talis. hoc est perceptibile. quod experi-
 mur quod libere et contingenter aut volentes efficaciter
 sanitas possumus appetere potionem amaram vel
 non appetere. non autem stante illa volente cum firma
 opinione aliter non posse. Si tamen recederet quod idem
 principium actuum respectu effectus eiusdem spiritus. semper
 haberet eundem modum agendi. ad huc argumenta pre-
 dicta non concluderent. quod tunc oporteret dicere quod
 cum sit manifestum perceptibile quod aliquando ad actum
 alique intellectus et actum voluntatis. sequitur necesse est
 et naturam alique actus voluntatis. et quod ille actus suffici-
 enter ab illis actibus procedentibus sine activitate
 voluntatis. et ita esset ibi nova necessitas agendi. non
 in principio actuum quod prius contingenter agebat. sed
 uno novo principio actuum quod est causa sufficientes ef-
 fectus actus ponendi sine necessitate illius principii pro-
 cedentis contingenter agens. Per predicta posset dici
 ad ultimum quod non sunt in intentione illorum quos
 arguit quod diversa talia principia obiecti cogniti. pu-
 ta visum et non visum. non est tamen diversa appropriatio.
 sed est principia vnde causa partialis. cum voluntas est nata
 agere necesse est. et sine illa vel nihil agere vel pro-
 gressum. vel est principia vnde causa sufficientes sine activi-
 tate veritatis. sicut credo secundum veritatem ponendum est
 altero dictionum modorum. devolutoe sanitas et opi-
 nione firma. quod non potest haberi sanitas sine potione
 amara. respectu volentes potens amare. Ad
 rationem primo premissam alique distinctiones. Secundo po-
 nuntur conclusiones. Prima distinctio est de contingenti
 quod dupliciter accipitur ad prius frui aliquo contingenter
 sicut perducere aliquid contingenter. Uno modo quod
 simpliciter potest frui et non frui. vel perducere et non per-
 ducere. Isti modo quod quicquid perducit quicquid effectus
 perducit contingenter. quod potest deus facere quod non per-
 ducatur. Alio modo accipitur per illo quod perducit alique
 effectum. et nullo variato ex parte sua. nec ex parte
 cuiuslibet alteri. hoc in parte sua ita non perducere
 sic perducere. ita quod ex natura sua ad neutrum
 determinat. et eodem modo dicendum est de contingente
 frui. et isto secundo modo intelligitur quod. Secunda di-
 stinctio est de libere frui. quod libere vno modo
 distinguitur a coactione. et sic accipitur improprie

Z
 Circa rationem potest
 distinctiones.

M
 Secunda distinctio.

Sententiarum

me. quod isto modo libertas potest pertere intellectu
 Alio modo opponitur futuri creature rationali. et hoc
 vel futuri culpe. vel futuri pene. Et hoc modo
 beati sunt liberiores quam viatores. quod magis liberi
 a futuri culpe pene. Alio modo opponitur necesse
 est secundum quod necessitas opponitur contingenti secundo modo
 dicto in priori dist. et sic libertas est quodammodo indifferens
 rebus contingenti. et distinguitur a principium actuum
 naturale. et licet tamen per se libertate et voluntate. et
 isto modo distinguitur principia actuum. h. p. b. i. r.
 merb. hoc etiam per damas. quod per bar. quod brutum
 habet liberum arbitrium. quod magis agunt quam agunt.
 autem intelligitur quod agunt secundum se habes eorum. et nihil
 ad oppositum. quod illo modo boves et angeli non habent
 liberum arbitrium. quod agunt illo modo. aut intelligitur
 de actibus eorum. et tunc quod agunt. aut quod actus eorum
 sunt ab extrinseco et non ab intrinseco. et hoc non. quod
 poterit potest quod appetit sensitivum causat in se ipso
 effectus actus suos sicut ponit de intellectu vel
 de gravi. vel quocumque alio mouere se. Aut intel-
 ligitur quod ideo non habet liberum arbitrium. quod agunt. i.
 quod non habet actus in sua parte. nec diuini super
 actus suos. sed hoc non est sine indifferentiis contingenti-
 tia. id est. Tertia distinctio est. quod sic secundum ansel-
 mum est quedam affectio modi. et quedam affectio
 iusti. ita est quoddam nolle incommodi. et quoddam
 nolle iniusti. et verum quod velle et nolle elicitur hoc
 dictam rationis. Quarta distinctio est. quod sicut
 quodammodo est velle respectu incompleti. et hoc per voca-
 tur amor. et quoddammodo est respectu completi large ac-
 cipiendo completum. sicut velle habere beatitudinem. vel
 velle esse. vel aliquid tale. Ita est quoddammodo nolle
 respectu incompleti et potest vocari odium vel detesta-
 tio. et est quoddammodo nolle respectu completi. sicut nolle
 esse vel nolle habere diuitias. vel nolle habere honores
 et tamen non odit propter hoc diuitias nec honores.
 nisi accipiendo large odire. Prima ergo conclusio erit
 quod voluntas contingenter libere modo exposito frui
 sine ultimo obiecto in vltimo. quod scilicet diligere beatitudi-
 nem potest et non diligere. et potest appetere sibi
 beatitudinem et non appetere. Ista conclusio persuadetur
 primo sic. Illud potest esse nolitum a voluntate. quod
 potest intellectus dicere esse nolendum. sed intel-
 ctus potest credere nullam beatitudinem possibilem.
 quod potest credere tamen statum quem de seculo videmus
 esse sibi possibilem. ergo potest nolle omne illud quod
 isti statui quem videmus repugnat. et per prius potest
 nolle beatitudinem. Ratio est manifesta. quod quod
 quis sicut alias declarabit voluntas non necessaria
 propter iudicio rationis. potest tamen reformari in
 iudicio rationis tam recto quam erroneo. Et confirmat
 ista ratio. quod potest nolle illud in quo credit se
 non posse querari. sed potest credere non posse querari
 in quocumque sibi possibile. ergo potest nolle omne sibi
 possibile. et certum est quod potest nolle omne

T
 Tertia distinctio.

Q
 Quarta distinctio.

P
 Prima conclusio.

sibi impossibile. q̄ qd̄ libz p̄t nolle. Prefea. q̄ cūq̄ p̄t efficacit̄ velle aīns. p̄t velle p̄ns scitū vel opinatū eē p̄ns. s̄ aliq̄s p̄t efficacit̄ velle nō esse. 7 p̄t scire eundēter. q̄ nō eē b̄m̄ e p̄ns ad nō eē. q̄ p̄t velle nō eē beat̄. 7 p̄ns nolle britudinē. Assumptū p̄t. qz multi vrētes rōe tā fideles credētes vitā futurā. q̄ ifideles nullā vitā futurā credētes: iterfecerit seipos. 7 ex p̄ofuerūt se morti. q̄ volebāt nō esse. Confir- mat rō. qz aliq̄ fideles credentes se posse p̄se q̄ britudinē si nō peccarēt. elegerit peccare. scie- tes se vel credētes. pp̄t tale p̄ctm̄ penā eternā hituros. qd̄ nō est nisi tūc habuissent nolle re spectu britudinis. nō in cōi t̄m̄. s̄ etiā in p̄icu- lari. Scda p̄clo est. q̄ aliq̄s p̄t nolle britudi- nē in p̄iclarī. Et p̄t p̄bari p̄ rōes p̄cedētes. Tertia cōclusio. q̄ aliq̄s p̄t nolle britudinē in p̄iclarī creditā esse possibile. ita q̄ p̄t nolle hīc britudinē. Dec cōclusio p̄suadet. q̄a q̄cqd̄ p̄t eē dictatū a recta rōe. p̄t cadere sub actu volūtatis. s̄ recta rō p̄t dicare q̄ iste carebit sp̄ britudine. q̄ p̄t velle carere sp̄ britudie. q̄ p̄t nolle eā. Cōfirmat. qz dānat̄ tā pena sen- sus q̄ pena dāni posset si relinq̄ret se cōforma re diuie volūtati tā scite q̄ credere in volito. s̄ volūtas diuinā vult istuz sp̄ carere britudie. q̄ p̄t h̄ esse volitū a volūtate tali. 7 p̄ns eadē rōe a volūtate viatoris. Prefea quicūq̄ vult efficacit̄ aliqd̄. vult oē illd̄ sine quo credit nul- lo mō se posse p̄se q̄ illud volitū. s̄ aliq̄s fidelis credit se nullo mō posse p̄se q̄ britudinē sine bo- na vita. 7 t̄m̄ nō vult bonā vitā 7 sanctā serua- re. q̄ nō vult efficacit̄ britudinē. 7 p̄ns eadē rōe p̄t nolle eā. Quarta cōclusio est. q̄ vidēs di- uinā essentia: 7 carēs fruitiōe b̄rifica. p̄t nolle illā fruitiōe. Voc. p̄bat. qz sic p̄us dictū est q̄libet volūtas p̄t se p̄formare volūtati diuie in volito. s̄ de p̄t velle ip̄m̄ sp̄ 7 pro sp̄ carere fruitiōe b̄rifica. q̄ 7c. Prefea. q̄cqd̄ p̄t eē vo- litū vel nolitū pro vno tpe. 7 pro sp̄. s̄ volūtas talis p̄t nolle hīc britudinē pro aliquo tpe de- terminato. pura q̄ diu de vult eā nō hīc fruitiō- nē b̄rifica. q̄ p̄t nolle eā simplr. Quarta p̄clo est. q̄ talis vidēs diuinā essentia. carēs p̄ potē- tiā diuinā absolutā dilectiōe dei de quo pate- bit in. iiii. p̄t nolle dēū. Voc. p̄bat vel p̄suadet sic. oē incōmodū p̄t esse obiectū nolitōis. siue sit vere incōmodū siue estimatū. sic oē cōmodū siue verū siue estimatū p̄t esse obiectū volitōis siue verū siue estimatū. Assumptū p̄t qz talis posset puniri a deo tā pena dāni q̄ pe- na sensus. Confirmit. qz xp̄us nō obstāte q̄ fuerit beat̄: fuit punit̄ et suscepit penas cor- porales. s̄ oē punitiū vel afflictiū alicui p̄t

esse incōmodū illi. vel verū vel estimatū. q̄ de? p̄t hīc rōem incōmodi veri vel estimati. Cō- tra p̄dicta sunt multa dubia de quibz patebit in quarto libro in materia de britudine. ideo transeo p̄nūc. Et p̄dictis p̄t m̄deri ad for- mā q̄stionis q̄ finis vltimus p̄t accipi dupl̄r vel p̄ britudine creata possibili volūtati. v̄l p̄ obiecto illius britudis. Primo mō nō est licitū volūtati frui vltimo fine. pp̄t loquēdo de frui. p̄t t̄m̄ p̄ringēter libere frui. qz p̄t non frui ex hoc ip̄o q̄ ē illicitū: 7 p̄t frui. qz si volū- tas p̄t frui aliquo creato min⁹ bono. mlto for- tius bono summo creato sibi possibili. Si aut̄ accipiat frui large p̄ actu appetēdi. sic dico q̄ finē vltimū siue ondāt in ḡnali siue in p̄iclarī siue in via siue in patria. p̄t absolute volūtas cū velle vel nō velle vel nolle. Et sub h̄ sensu posite sūt cōclones p̄cedētes. loquēdo de fine scdo mō. sic dico q̄ in via p̄t eē obiectū voli- tionis 7 nolitōis. Si aut̄ ostendat nude 7 cla- re. 7 deus suspēdat actiuitatē volūtatis respectū volitōis p̄t nō eē obiectū volitōis. Si autēz nō suspēdat actiuitatē volūtatis. s̄ relinq̄t eam sue nature. sic est magi dubitandū. de quo dice- tur in. iiii. li. Ad argumētū p̄ncipale dico q̄ volūtas n̄ naturalr̄ inclināf i finē nisi accipie- do inclinātoēz naturalē q̄ sit fm̄ cōez carnis. Et de tali inclinātoē nō est verū. q̄ q̄cqd̄ sit p̄ inclinātoē violētā. Et q̄n̄ d̄: q̄ vni qd̄q̄ na- turalr̄ inclināf in pp̄iā p̄fectionē. Ista est ne- gāda stricte accipiendo inclinātoē. nisi q̄n̄ illd̄ p̄fectibile est actiū naturale. cuiusmodi non est voluntas. Et bec de p̄ma diuinctōe.

Questio prima distin. scde.

Circa distinctōes scdam i qua magi tractat de vni- tate diuie eēntie 7 trinitate p̄sōa- rū. Quera p̄mo de vnitare diuie eēntie. Ad cuius euidentia 7 pp̄t multa q̄ dicēt etiā i isto libro: i libris sequētibz. Quera p̄mo de vnitare diuie eēntie ad p̄fectō- nes attributales. scdo de idēritate 7 diuersita- te diuie eēntie ad creaturas. Et tertio de vni- tate dei. Circa p̄mū q̄ro p̄mo. Utrū tanta sit idēritas diuie eēntie 7 oibz modis idēritatis ex natura rei ad p̄fectōes attributales 7 ip̄arum p̄fectionū attributalū inter se q̄lis ē diuie eē- ntie ad diuā eēntiā. Et videt q̄ nō. Primo sic p̄dictoria n̄ificant ex natura rei de diuā essen- tia 7 de p̄fectōibz attributalibz. q̄ nō sūt idem oibus modis ex natura rei. Ans. p̄z. qz h̄ est ve- ra. p̄fectōnes attributales demonstrantur de diuina eēntia. 7 bec est vera. diuina eēntia nō dem̄rat de diuā essentia. q̄c. Prefea eēntia

Scda conclusio

Tertia conclusio

Quarta conclusio

Quinta conclusio

Ad fo: mā qonif

Ad argumētum p̄ncipale

Distinatio II

Questio I

Arguit p̄mo:

divina est fundamētū oīm pfectionū attribu-
 talium. nulla autē pfectio attributa est fundamē-
 tum oīm pfectionū attributa. q: nō sūpī?
 § 7c. Ad oppositū ē Anselm? i mono. c. xvij.
 Quēadmodū itaq; vñū est quicquid cēntialr d
 sūma sba dr. ita vno mō vna cōsideratōe ē. qc
 quid est cēntialr. g cēntia dīna nullo mō disti-
 guī ex natura rei a pfectōibus attributalib?
 Ad qōnē dr. q inter diuinā cēntiā r inter p-
 fectōnes attributales nō est tm̄ dīa rōnis. b
 est modoz p̄siderādi idē obiectū formale. talis
 distinctio est inter sapiēs r sapiam. r vtq; ma-
 ior inter sapiam r vītātē. Nec est ibi tm̄ distin-
 ctio obiectoz formalium in intellectu. q: ista nū
 q̄ est in cognitōe intuitiua nisi sit in obiecto i-
 tuitiue cognitōe. sed est ibi tertia distinctio p̄-
 cedēs intellectū oī mō. r est ista q̄ sapia est in
 re r ex natura rei. r bonitas est in re r ex natu-
 ra rei. Sapia autē in re formalr nō ē bonitas i-
 re. Quod pbat. q: si infinita sapia eēt forma-
 lit̄ infinita bonitas. sapia in cōi esset formalr
 bonitas in cōi. r z p̄na. q: infinitas nō destruit
 rōem formale illius cui addit. q: in quocūq; g
 du intelligit eē aliq̄ pfectio. q: tm̄ est g d̄ illius
 pfectōis. nō intelligit destrui rō formal̄ illius
 pfectōis ppter istū g d̄. r ita si nō includit for-
 malr vt in cōi. nec vt infinitū. Hoc declarat
 q: includere formalr. est includere aliqd̄ in sua
 rōe cēntiali. ita q̄ si diffinitō includit affigret
 inclusū eēt diffinitio vel ps diffinitōis. sic autē
 diffinitō bonitat̄ in cōi nō hz in se sapiam. ita
 nec infinitē infinitā. Est ḡ aliq̄ nōidentitas for-
 malis inter sapiam r bonitatē. in q̄rū eēt ea-
 rū diffinitōes distinguēde si eēt diffinibiles
 Diffinitio autē nō tm̄ indicat rōem causatā ab
 intellectu. sed qd̄ dicitur rei. est ergo nōidenti-
 tas formal̄ ex pte rei. Et intelligit sic q̄ intel-
 lectus pponēs istā. sapia nō est formalr boni-
 tas nō causat actu collatiuo vītātē illi? p̄pōis
 s̄ in obiecto inuenit extrema. et quoz p̄pōne
 fit act̄ verus. Et idē argumētū de nōidenti-
 tate formal̄ dixerūt antiq̄ doctores. ponētes
 in dīnis eē aliquā p̄dicatōez verā p identitatē
 vītātē eē bonitatē. nō tm̄ vītātē eē bōitates
 formalr. Ista opinio p̄firmat̄ aucte damasce-
 ni. c. iij. li. i. vbi vult q̄ inter oīa noīa dicta de
 deo p̄p̄issimū est. q̄ est. q: eē dicit quoddā pe-
 lagus infinite sbe. cetera autē vt dicit. c. iij. di-
 cūt illa q̄ circūstant naturā. Illud nō eēt nisi
 eēt aliq̄ distinctio ex parte rei. nō em̄ ē pelag?
 infinite sbe. p̄p̄ b̄ q̄ multe relatōes rōnis pos-
 sunt cārī circa ipm̄. ita em̄ p̄ actuz intellectus
 possunt causari circa quodlibet. Lōfirmat̄.
 p̄ Augustinū. viij. de tri. c. ij. vbi p̄bat q̄ i dīnis
 nō est aliqd̄ maius due p̄sone q̄ vna. q: nō ali

qd̄ verius. q̄ rō nō valeret si tm̄ eēt distinctio
 rōnis inter vītātē sapiam et magnitudinē. q: nō
 videt̄ aliud argumētū q̄ si p̄baret̄ sapia.
 ḡ sapiēs r ecōuerso. Ad qd̄ etiā doctores qui
 tenēt oppositā opiniōez implerēt tot q̄temos
 oñdēdovñū attributū ex alio. si nō est inter ea
 nisi tm̄mō diuersus respect̄ rōnis? Sic em̄ cōq̄
 p̄fecte cognoscere deus q̄rū ad oēm p̄ceptū
 reale cū cognoscit̄ sub vno attributo. sic si co-
 gnoscere sub rōne oīm attributoz. q: cogni-
 tio pluriū relationū rōnis nō facit p̄fectioez
 cognitōnē. nec aliqd̄ fac̄ ad p̄fectioez cog-
 nitōnē reale habēdā de aliquo. Sifr iux̄ auctez
 dama. p̄dictā ad qd̄ assignat̄ ordinēz attribu-
 toz quasi cēntia sit fundamētū. r qdā sint p̄p̄s
 q̄ora cēntie. r qdā p̄p̄inq̄ora emanatōib? si tm̄
 sint relatōes rōnis? Sifr aug. § maximū. Si
 potes deū p̄rem intelligere simpliciter. r tm̄ sap-
 ientē r bonū. r ānumerat̄ ibi multas p̄fectōes
 tales. q̄romaḡ vñ deus p̄t eē simplex r tm̄ tri-
 nitas. ita q̄ tres p̄sone nō sūt p̄tes vnius dei.
 Arguit etiā. Si intelligi sine p̄positōez p̄tia-
 litate p̄nt mlte p̄fectōes simplr. multomaḡs
 p̄nt eē tres p̄sone in dīnitate sine p̄pōnez p̄tia-
 alitate. Ad argumētū eēt istū d̄ si attributa tm̄
 differrēt relatōe rōnis. r p̄sone distinguerent̄
 realr? Nō ei seq̄ret̄. si relatōes rōnis nō faciūt
 p̄pōez in aliquo. ḡ nec relatōes reales. Sifr
 aug. xv. d̄ tri. c. i. dicit oīa ista eē equalia. nihil
 autē p̄p̄e ē sibi equale. Quid em̄ ē dicere q̄ ali-
 qd̄ sub vna relatōe sibi ipi ē equale sub alia re-
 latōe rōis? Ista opi. p̄bat mltriplr. P̄rio sic.
 distinctō emanatōnū dīnarū nō ē p̄suppōit̄ disti-
 ctōez p̄ncipioz elicitiuoꝝ. s̄ nō p̄supponūt di-
 stinctioez rōnis. ḡ p̄ncipia elicitiua distinguūt
 ex nā rei. P̄fecta si illa distinctio ex nā rei p̄ce-
 dit distinctōez emanatōnū p̄sonarū. ḡ nō ē vna
 p̄ductō i dīnis p̄ modū intellect̄ factiue r alia
 p̄ modū libtat̄. q: nullū p̄ncipiū p̄cedit qd̄ ex
 se alr se bēat ad hāc p̄ductōez q̄ ad illā. r iste
 p̄ductōes in q̄b̄ ē p̄ma distinctio oīno vnifor-
 mes s̄ i nālitate vt iā posite s̄ i cē. P̄fecta ar-
 gnit̄ sic. q̄cqd̄ vñū r idē formalr ēs ē p̄ncipiū
 p̄ducēdi p̄la supposita eiusdē nature. ipm̄ nō
 dēterminat̄ ex se ad certā p̄salitatē p̄ducēdoꝝ.
 Hoc p̄s iductiue tā i agere equoco q̄ vniuo-
 cō si cēntia dīna put̄ ē intellect̄ r volūtas ē vna
 r eadē formalr. r ē p̄ncipiū p̄ducēdi p̄la sup-
 posita i nā dīna. ipa n̄ dēterminat̄ ex se ad certā
 p̄salitatē p̄ducēdoꝝ. Assūp̄tū patz. q: si aliqd̄
 vñū r idē formalr em̄ sit p̄ncipiū p̄ducēdi
 plura supposita vni? nature. v̄tus sua produ-
 ctiua nō ē adeq̄ta p̄vna productōez nec p̄vñū
 p̄ductiū. q: p̄ncipiū p̄ductiū qd̄ est vñū for-
 malr. si bēat vna p̄ductōez adeq̄ta n̄ p̄t s̄l in

*hrr opinio imō potū
 uera scrip̄t Generat̄
 a Fe non quam op
 i rlo nez Auctoz scrip̄t
 falsaz r nobilēz
 aapt̄ tamus*

*B
 P̄rio opi. p̄ue*

Probat p̄uo

Secūda.

Tertio.

Quarto.

Quinto.

Sexto.

Septimo.

*E
 Probat opinio
 alijs argumētis
 P̄rio*

Octo

Tertio

aliā pductionē eque pfectā. qz tale pncipiū
 pducit pductū toto conamine suo. 7 fm oēm
 gradū acritatē sue. q pncipiū pductiuū sibi
 adequatū nō pōt in aliā pductionē. 7 p pns si
 pōt in aliā pductionē. vtus sua pductiua nō ē
 adequata p primā pductionē. Sz cuiuscunqz
 pncipiū vni rōnis formalis vtus nō est adeq̄ra
 p vni pductū. nec erit adeq̄ra p aliud pductū
 eiusdē rōnis. nec p tertiū. 7 sic in infinitū. cuz
 eodē mō se habeat in se 7 ad illud pncipiū p
 ductiuū. q̄ q̄rum est ex se pōt in infinita. Lō
 firmat. qz si illud pncipiū pducatur duo pducta
 ordine quodā. aut eadē vtute. aut alia. si alia.
 habet ppositū. si eadē. q̄ vtus illa non fuit to
 talit̄ exhausta in pma pductōe. nec p pns pdu
 ctio fuit adeq̄ra. Prefea si aliqd pncipiū
 pducatur distincta pducta pluribz pductōibz
 eiusdē rōnis. nullū illoz adeq̄bit vtutem. pdu
 ctiuū pncipiū. q̄ si pducet pla plibz pductōibz
 alterius rōnis. nullū illoz adeq̄bit vtutē pnci
 piū pductiuū. pns p. qz nō maior vtus requirit̄
 tur ad pducendū aliq̄ alteri rōnis. q̄ ad pdu
 cendū illa pductionibz eiusdē rōnis. si neutra
 pductionū eiusdē rōnis sit imperfectior alijs p
 ductōibus. q̄ si vtus pncipiū pducēt aliū sup
 posita pductōibz eiusdē rōnis nō sit adeq̄ra p
 aliqd illoz. sequit̄ q̄ nec erit adeq̄ra. 7 si pdu
 cant pductōibz alterius rōnis. Arguit̄ q̄ sic
 nullū pducēs eodē pncipio formalis vno. pōt
 sil pducere plura pducta in pfectōe sibi adeq̄
 ta. qz ofne pductū adeq̄tū pductū in pfectōe
 entitatē adequat sibi in pfectōe sue actiuitatē.
 et p pns sua actiuitas nō pōt sil se extēdere in
 aliū terminū eā pfectū. Sed deus p sil pduc
 filiū 7 spm̄ sanctū. quoz vtcrqz adequat p̄i i p
 fectōe. q̄ p̄i nō eodē pncipio formalis vno pdu
 cit filiū 7 spm̄ sanctū. Producit autē filiū siue v
 bū p intellectū. spm̄ autē sanctū producit p vo
 lūtate. q̄ intellectū 7 volūtās in deo p̄e nō sūt
 formalit̄ idē. Lōfirmat. qz volūtās vt est po
 tētia dei opatiua. nō pōt h̄re duo obiecta sibi
 adeq̄ta. q̄uis possit h̄re vniū obiectū p̄mariuz
 sibi adeq̄tū. 7 aliud sedariū vtualit̄ inclusuz in
 p̄mario. q̄ volūtās vt pductiua potētia nō h̄z
 duo pducta sibi adeq̄ta. Itē ad p̄cipale ar
 guit̄. filiū dei nō libere s̄ nālr pducit̄. ecōuer
 so aut spūscūs nō nālr sed libere spirat̄. Un
 aug. v. de tri. c. ij. spūscūs id nō est filiū. qz ei itē
 nō quō nat̄ s̄ quō dar̄. Sed spūscūs nō pōt
 dici libere pduct̄ ppter libertatē intrinsecā
 in pductōe sua. q̄ nō est in pductōe filij. tū q̄a
 pductōes q̄ fmināt ad spiratū 7 natū sunt cō
 nāles 7 eā nālr respiciūt oppositas relatōes.
 tū qz actus volūtātē create nō est liber formali
 ter s̄ solū denotiatiue a libertate volūtātē. ergo

spūscūs nō pducit libere 7 nō nālr. 7 filiū econ
 uerso. qz volūtās dina est formalit̄ libera et nō
 intellectū. Prefea pductōes nō p̄t eē dī
 uerse rōnis. nisi pncipia earū nō sint idē for
 malit̄ vel f̄m̄ini formalit̄ nō sint idē formalit̄. s̄
 eēntia q̄ est f̄m̄ini formalit̄ vtutisqz ē vna forma
 lit̄. q̄tc. Lōfirmat. qz quīs pductōes i deo
 seipis formalit̄ distinguūt. oz tū vt earū distin
 ctio reducat ad modū aliq̄ nō idētitatē i p̄i
 cipijs pductiuīs. aut f̄m̄is formalit̄ produ
 ctionū. tū qz circūscript̄ earū f̄m̄is formalit̄
 7 p̄cipijs nō distinguūt. tū qz ille pductōes
 sūt bitudies 7 relatōes. q̄ nō distinguūt nisi pe
 nes terminos. aut penes f̄m̄inamēta. aut penes
 vtutē. Itē si eēntia dina t̄m̄ pōt i duas pdu
 ctōes. aut dēfinit̄ ad eas ex se. prout ē eadē
 realit̄ 7 formalit̄. aut p p̄prietates relatiuas. at
 p aliq̄ in eēntia q̄ nō sūt idē formalit̄. nō primo
 mō. qz illd qd ē oīno idē realit̄ 7 formalit̄ ex se nō
 dēfinit̄ ad diuersa. qz ex se n̄ h̄z q̄ magi dēfī
 nat̄ ad vniū q̄ ad aliū. cū h̄z se vniūformit̄ se h̄e
 at ad vtutē. Nec scdo mō. qz p̄prietates res
 latiuē origis vel nō d̄nt ab origibz. v̄l sequit̄
 act̄ origis. sic sua f̄m̄inamēta. si t̄rio mō b̄f pro
 positū. Lōfirmat. qz q̄cqd vni rōnis formalit̄
 ē pncipiū diuersarū pductōnū. nō dēfinit̄ ex
 se ad dēfinitū ordinē illarū pductionū. s̄
 vel ex ordine passōz. vel ex ordine passi in res
 piciēdo formā. Exēplū p̄mi. si id obiectū mo
 ueat intellectū p̄io 7 sedario volūtātē. Exēplū
 scdi. si idē ignis calefaciat 7 rarefaciat aerem
 Prefea. viij. meth. si mā fuerit vna 7 agēs vniū
 effect̄ erit vniū. s̄ pductōes dine sūt diuerse.
 et passa nō sūt distincta. q̄ ē aliq̄ distinctio i p̄i
 cipijs pductis. Prefea si aliq̄ sint idē rea
 lit̄ 7 formalit̄. q̄cqd p se p̄uēit vni sine p̄notatōe
 7 resp̄cū ad extrinsecū p se p̄uēit alteri. qz eidē i
 q̄tū eidē realit̄ 7 formalit̄ nō p̄ueniūt opposita
 s̄ aliqd p̄uēit intellectui dīno. qd nō p̄uenit for
 malit̄ volūtati. Tū qz act̄ dīcēdi v̄bū est actus
 mēorie. s̄ act̄ dīcēdi v̄bū nō ē act̄ volūtātē sub
 rōe volūtātē. qz p actū volūtātē pducit̄ spūscūs
 Tū qz v̄bū pducit̄ p actū itelligēdi nō p actū
 volūtātē. 7 spūscūs spirat̄ p actū volūtātē. nō
 p actū itellec̄tū. Tū qz de ex nā rei itelligit̄ p
 itellec̄tū. nō p volūtātē 7 vult p volūtātē nō p
 itellec̄tū. qz si vellz p itellec̄tū. seq̄ret̄ qz nālr
 vellz q̄cqd vellz. sic nālr itelligit̄ q̄cqd intelli
 git̄. Tū qz volūtās ex se dēfinit̄ ad volēdū ali
 qd obiectū eē. Intellect̄ ex se nō dēfinit̄ ad
 itelligēdū illud obiectū eē. Tū qz intellect̄
 diuinus itelligit̄ mala. volūtās dina nō vult
 mala. q̄ ista nō sunt idē formalit̄. Lōtra istaz
 opinione Arguo qz vniū argumentuz quod est
 equalit̄ contra distinctionē vel nō idētitatez

Probatio

Quinto

Lōfirmatio

Sexto

Confirmatio.

Septimo

Octavo.

Confirmatio

Quinto

D
Infra 2 opt.

Rñfo ad iura

formale vbi cuiq; ponit. Et arguo sic. Vbi cuiq; est aliq; distinctio vel noidentitas, ibi pnt aliq; dictionia de illis verificari, sed impossibile est dictionia verificari de quocunq; nisi illa vel illa pro quib; supponit sint distincte res. vel distincte rōes, siue entia rōnis, v. res r. rō. Sed si oia illa sunt ex natura rei, nō sunt distincte rōnes, nec res r. rō. q; erūt distincte res. Adior ē manifesta, q; si a. r. b. nō sunt idē oibus modis tūc sunt iste abe vere, a est idē a oibus modis, r. b nō est idē a oibus modis, ita q; esse idē a oibus modis, r. nō esse idē a oibus modis verificatīde a r. b. Et ita ipi cōcedūt q; sapia diuina ē formalit sapia diuina; r. bonitas diuina nō est formalit sapia diuina, ita q; esse formalit sapias diuina verificat de sapia diuina, r. vere negat de bonitate diuina, r. ita vlt. vbi cuiq; ē aliq; distinctio vel noidentitas, ibi vere pringit aliqd; vere affirmari de vno, r. vere negari d; reliquo. Adior ē pbo, q; oia dictionia hnt eqle reputatiā inf se. Tara em ē repugnātia iter aiām r. nō aiām, asinū r. nō asinū, q;ra ē inf deū r. nō deū, siue ens r. nōens. Nisi forte dicat esse maioz repugnātia inf ista q; illa, ppf maiore pfectionē alicui; pris in vna dictione q; in alia. Sed h nō ē ad ppositū. Nūc aut er aliqb; dictionibus pringit inferre, q; illa de quib; verificat sunt distincte res, vel distincte rōes, vel res r. rō. q; vlt nūq; idē vere affirmat r. vere negat, nisi ppf distinctionē rerū vel rōnū, vel rei r. rōis. Assumpit pz, q; sequit formalit. A est, r. b nō ē q; ibi ē aliq; distinctio rerū vel rōis, vel rei r. rōnis. Et replū pmi. Ut si sba ē, r. accūs nō ē, seqt q; nō sunt vna res, s; distincte res in actu vlt in potētia. Sili si vnu ens rōis itelligit, pura A r. b, qd ē ens rōis nō intelligit, seqt q; sunt distincte entia rōis. Sili si a ē extra aiāz, r. b nō est ex aiāz s; obiectie tm in aiā, seqt q; a r. b distinctunt, sic ens reale r. ens rōnis, q; vt videt, ex affirmatiōe r. negatiōe eiusdē de entib; realib; pringit inferre noidentitatē realē. q; si esse idē formalit sapie, de affirmat de sapia; r. de negat a bonitate, oportet q; sapia diuina r. bonitas diuina iporet aliq; q; nō sunt idē realiter. Confirmat ista rō, q; qua rōe tu dicis, aliqd; pr vere negari de sapia diuina, r. vere affirmari de bonitate diuina, nō obstāte reali idētitate ppter solā distinctionē formale, eadē facilitate dicā vlt q; esse r. nō esse verificatū de a r. b ppf distinctionē formale, nō obstāte q; sint idē realit, r. ita perit ois via pbandi aliquā distinctiōnē vel noidentitatē realē int quecunq;. Si em dicas, q; asinus nō est rōnalis r. bō ē rōnalis, q; distinguunt realit bō r. asinus, dicā q; nō sequit, s; sufficit q; distinguunt formaliter.

not. qn talis est deus
divinis .i. realibus .i. rōn
onīs qualis est ppter
fundamentūz quoq;
ex quo vna q;ro finit
ab ut r. rōnū hnt
talē r. rōnū nō hnt
rōnū .i. realis q;ra fund
a mento rōnū, r. rōnū
alis q;ra a fundamento rōnū
not. qd auctor in hīs
hīsimis verbis opposi
tam fouet q;entē ser
on rōnū, q; rōnū ratur
horat q; d. s. q; nulla
q;et talē pbanit aliq; q;
distinctiōnē realē,
fallitur e rōnū hnt
q;ro, q; q; solūm ser
pbanitū formalis nō
illi rōpōnētis, pri
infarat ppositūz q; d.
ab asinū, o ē, hī nō
sufficit dicit, qd formalit
distinctuntur, s; rōnū
solūtionē q; statim appo
rit. Rō. q; distinctio realis
ea applatū que ex h. rej
nō.
vna res nō est alia ser
vna q; rōnū nō ē alia q; rōnū
tūoz continēt, pte in r. b,
simplicib; ubi vna pte q;
paternitas in diuinis nō
naturāli nō hnt aliq; pte
pops formalit, s; q; talia
formalis hnt, q; rōnū
q; pte nō hnt rōnū nō hnt
q; d. s. q; q; pte nō hnt
rōnū hnt.

Ad istud argumētū posset dici q; qn aliqd; idem vere affirmat r. vere negat simpliciter absolute sine additōe alicui; modi, tūc pringit inferre noidentitatē realē, r. ideo bene sequit simplr. A nō est et b est, ergo est ibi noidentitas realis. Sili sequit, sapiētia diuina est sapientia diuina, r. bonitas diuina nō est sapia diuina, q; distinguunt realit, vel nō sunt idem realit. Sed qn aliquid cū aliquo modo sincere goretumático affirmat r. negat nō requirit nō idētitas realis, sed sufficit noidentitas formalit, ita est i pposito. Nam h est nā, sapia diuina ē formalit sapia diuina, r. bec sili bonitas diuina nō est formalit sapia diuina. Sed hoc nō sufficit, quia ita sunt ista dictionia, esse formaliter sapiam diuinā, r. nō esse formalit sapiam dinā, sicut illa, esse sapiam diuinā r. nō esse sapiētiā diuinā, q; ita ex illa dictione pringit inferre noidentitatē reales sicut ex illa, vel q; rōne tu dicis, q; ex ista nō pringit inferre noidentitatē realē, eadē rōne dicā ego q; nec ex illa. Ideo ppter istaz rōem dico q; sapia diuina oib; modis est eadē eēntie diuine quib; eēntia diuina est eadē eēntie diuine; r. sic de bonitate diuina et iustitia, nec est penitus aliq; distinctio ex natura rei, vlt etiā noidentitas. Cuius rō est, q; q; uis talis distinctio vel noidentitas formalis possit poni eque facilr inter eēntiā diuināz et sapiam diuinā, sicut inter eēntiā r. relationēz q; tm est difficillima ad ponēdū vbi cuiq; ponatur, nō credo eam esse faciliorē ad tenendam, q; trinitatē psonarū cum vnitatē essentie, idō nō debet poni nisi vbi euidēter sequit ex traditis in scriptura sacra vel determinatōe eccle sie, ppter cuius auctoritatē d; ois rō captiuari. Et ideo cū oia tradita in scriptura sacra, r. determinatōe eccle r. dictis scōz pnt saluari nō ponēdo eas inter eēntiāz sapiam, ideo simplr nego talē distinctiōnē ibi possibile, r. eavlt nego in creatur, quis posset teneri in creaturis sic in deo. Ita em credo facile ē tenere trinitatē psonarū cū vnitatē eēntie in creatur, sic in deo, nec difficult' est ppf q;scūq; rōes i oppositū. Sed credo q; p statu isto eōq; posset satisfieri rōnib; pbantib; nō esse tres psonas in vna eēntia in creatur, sic in deo, nec pter euidēter cog sci q; p' fac infinitas ad h; sint ples pone i vna eēntia q; finitas, q; tm vnu est expressū in scriptura, r. aliō nō r. vlt repugre rōni, idō vnu ē ponēdū r. aliud negandū. Ita dico in pposito q; q; ex traditi fac scriptura euidēter sequit, q; eēntia diuina nō est formalit relatio, sic p' paterebit, r. nō sequit ex istis, nec ex determinatōe eccle, nec ex dicti scōz, q; eēntia nō est formalit sapia, nec rō b cōcludit, idō simplr dico q;

Rñfo aucto

q; in pposito distinctio .i. pp. r. rōnū
ant q; d. s. sequentes ex pte ois rōnū
sius hnt, q; rōnū, q; rōnū, q; rōnū
oxia eaz tenent d; portet pates hū qd
dist, rōnū nō solūz q; que sōt hōz
platonē rōnū hnt, s; q; que hnt
rōnū vna q; s; suas pates, i. nō hnt
as aliquorū naturāz rōnūes quas
continet enes, siue eas continēt
mēter, i. nō, s; hnt in eas continēt
s; q; que continēt eas rōnū hnt
attū, s; q; q; continēt illas in se ut
distinctio

q; in pposito distinctio .i. pp. r. rōnū
ant q; d. s. sequentes ex pte ois rōnū
sius hnt, q; rōnū, q; rōnū, q; rōnū
oxia eaz tenent d; portet pates hū qd
dist, rōnū nō solūz q; que sōt hōz
platonē rōnū hnt, s; q; que hnt
rōnū vna q; s; suas pates, i. nō hnt
as aliquorū naturāz rōnūes quas
continet enes, siue eas continēt
mēter, i. nō, s; hnt in eas continēt
s; q; que continēt eas rōnū hnt
attū, s; q; q; continēt illas in se ut
distinctio

q; pte nō hnt rōnū nō hnt
q; d. s. q; q; pte nō hnt
rōnū hnt.

eētia est formalr sapia. 7 oibus modis sapia bonitas 7c. qz nulla talis distinctio media est ponēda nisi p̄cise p̄pter tradita in scriptura. Unde v̄r dico qz nūq̄ de aliquo verificatur distingui formalr nisi p̄pter distinctionē realem. qn̄ scz de vno illoz vere d̄r qz ē aliq̄ res. et de reliquo vere d̄r qz nō est illa res. sic relatioz eētia distinguit formalr. puta eētia 7 pat̄ritas. qz videlicz eētia est filiatio. 7 p̄ritas nō est filiatio. Sic filr eētia 7 filius distinguit formalr. qz eētia est p̄r. 7 filius nō est p̄r. imo distinguit formalr nō est aliud sicut ego teneo distinctionē formale. 7 hoc est qd̄ nois ipius scz qz vnu illoz est aliq̄ res absoluta vel relatiua. 7 alterū nō est illa res. sicut eētia est fili? et p̄r nō est filius. ideo eētia 7 p̄r distinguit formalr. ex quo sunt vna res. qz eētia est p̄r. 7 qn̄ hoc possibile est inuenire: tūc est ponenda distinctio formalis. qz nihil aliud voco distingui formalr. 7 qn̄ nō est possibile. tūc nō est ponēda. 7 iō cū oīs res q̄ est eētia siue illa sit absoluta siue relatiua. est etiā sapia 7 bonitas diuina: 7 iustitia diuina. iō eētia diuina 7 bonitas diuina vel sapia nullo mō distingunt. nec formalr nec quocūq̄ mō. Nec aliqd̄ dz cōcedi de vno 7 negari ab alio nec cū determinatōe quacūq̄ nec sine determinatōe. nisi mod? grāmaticalis aut logicalis impediatur. p̄pter hoc etiā nō debz poni distinctio formalr in creaturis. qz in nulla vna res simplex ē plures res distincte realr. 7 quelz earū. sicut eētia diuina est plures p̄one. 7 q̄libz earū p̄onarū. Et ista est causa quare est hic fallacia accētis. eētia est p̄r. eētia est filius. 7 filius est p̄r. qz scz eētia vnica est plures res realr distincte. sicut b̄ est fallacia accētis. b̄ est fortes. 7 b̄ ē plato. 7 plato est fortes. p̄pter b̄ qz b̄ vere p̄dicat d̄ plibus reb? realr distinct. Verū tñ p̄pter uerētes est sciēduz qz nō intēdo dicere qz illa sit eā p̄cisa 7 totalr. s̄ est cā cū alijs. de q̄bus tñ nō est ad p̄ns discutiendū. qz nec totā naturā fallacie accētis intēdo nūc declarare. Contra tñ rōem p̄dicatā inuari pōt qz d̄dictio possit verificari sine nōidēritate realr. qz fortes 7 b̄ sūt idē realr. 7 tñ bec est vera. fortes nō est plato. 7 bec est v̄a b̄ est plato. Sifr b̄ 7 aial sūt idē realr. 7 tñ bec est v̄a. homo est spēs. 7 h̄ simlr. aial nō est spēs. Sifr ens est subiectū metap̄sifice. vnu nō ē subiectū metap̄sifice. s̄ passio. et tñ sunt vna res. iij. metap̄sifice. Sifr homo et risibile sunt vna res. et tñ risibile est passio. 7 b̄ nō est passio hoīs. Sifr res vt in deo est ydea vt postea dicet. 7 eadē res vt producta extra nō est ydea. 7 tñ est eadē res. Si nullē eētia vt in pie p̄stituit p̄rem. et eētia

vt in filio nō p̄stituit p̄rem 7 tñ est vna eētia Ad primū illoz dico. qz v̄r i creatur talia d̄dictoria vel affirmatio 7 negatio eiusdē. nūq̄ verificant. nisi p̄pter nōidēritatē realē. vnde ista verificat. fortes nō est plato b̄ est plato. qz iste termin? fortes p̄cise supponit p̄ forte. et iste termin? homo supponere pōt p̄ platone 7 manifestum est qz fortes 7 plato sūt distincte res. Unde sicut bec est v̄a. fortes 7 b̄ sūt idē realr. ita bec est v̄a. fortes 7 b̄ nō sūt idē realr nā p̄ma verificat. qz b̄ supponit p̄ forte. Scda qz b̄ supponit p̄ platone. Si dicat qz fortes et b̄ sūt idē realr. nō accipiēdo boiem p̄ forte s̄ p̄ aliquo cōi ad forte 7 platone 7 sic de alijs. hoibus. 7 tñ aliqd̄ verificat de forte 7 de negat ab hoie. 7 ecōuerso. Rūdeo qz si in illa ppōne. fortes 7 b̄ sūt idē realr. ly b̄ supponit p̄ aliq̄ cōi ad forte 7 ad alios hoies? nō p̄ forte. qz b̄ ē simplr falsa sicut post patebit. Ad scōz p̄ illd̄ qz si in illa ppōe. homo 7 aial sūt idē realr. tam b̄ qz aial supponit p̄sonalr qz b̄ est simplr v̄a 7 tñ de istis etiā supponētib? p̄sonalr p̄nt d̄dictoria verificari. scz qz b̄ nō est asin? et qz aial ē asin? qz sic b̄ est v̄a. b̄ et aial sūt idē realr. sic b̄ est v̄a b̄ 7 aial nō sūt idē realr. sic etiā illa est v̄a b̄ 7 b̄ nō sūt idē realr. qz scz ille b̄ 7 ille b̄ nō sūt idē realr. 7 iō aliqd̄ vere affirmat de hoie. et vere negat ab hoie. Tñ vtracq̄ illarū est vera. homo currit b̄ nō currit. Si aut̄ b̄ 7 aial supponit simplr vel vnu? fmin? simplr supponeret. 7 alius p̄sonalr. s̄ est simplr falsa. b̄ et aial sūt idē realr. 7 ideo nō est incōueniēs de ijs supponētib? simplr. v̄ vno supponēte simplr 7 alio p̄sonalr d̄dictoria verificari. Ad aliud qz ens est subiectū metap̄sifice. 7 qz vnu nō est subiectū metap̄sifice dz qz nō sūt idem realr. qz sic sunt distincti p̄cept? quoz vnu nō est ali? Nec est intēditōis p̄bi. iij. metap̄sifice p̄bare qz isti p̄cept? sunt vna res. s̄ qz vnu nō significat aliā rē supueniēte enti de qua ens nō p̄dicet eētia 7 in qd̄. nūq̄ tñ possit d̄dictoria verificari de ente 7 qd̄. nisi eēt p̄sificare res que aliter importarēt p̄ vnu conceptū. et aliter p̄ aliū. ita qz habeat distinctum qd̄ nois vel qz vnu habeat qd̄ nois 7 aliud nō. sic ē de ente 7 vno. qz ens vel nō bz qd̄ nois. vel habet aliud qd̄ nois qz vnu. Unde qd̄ nois vnu? est. qz est ens indiuisū in se. et ab alijs diuisū v̄l distinctū. id aut̄ nō ē qd̄ nois ent. 7 p̄z qz p̄ illd̄ qd̄ nois importat aliq̄ nōidēritas realr. 7 ideo isti p̄cept? nō sūt synonimi 7 pōt aliqd̄ p̄dicari de vno 7 de negari d̄ reliq̄. Ita ē de vno 7 bono 7 sic d̄ alijs. qz nō importat distinctas res supuenientes enti. de q̄b? nō sūt p̄dicet eētia 7 iō qd̄ s̄ qd̄libz boz importat determinatō mō aliqd̄ ens

R̄r ad p̄m̄s

i mō oppositū auctoris
p̄ ueritatem. s. qz homo
supponit suppositōnem
m̄p̄liā ex sua imp̄sico
ne 7 non p̄sonaliter
ex usu terminō ratiōna
supponit ex p̄sonaliter

Ad scōm
auctoritas huius solutio
qz ratiōnalis distinctio
duplex ut paulo antea
diximus. s. si homo
animal supponit idem
ratiōnem. i. ista p̄posico
homo 7 animal p̄sona
hū animal 7 ratiōnel
in 2^o subiecto. s. homi
nis. sicut qz ista p̄posico
est ratiōnel ut ratiōnel
aliter. s. qz ratiōnel
malis hominis opponit
ratiōnel formalr anim
alis 7 h̄r est uera 7 ma
lis distinctio

Ad tēnū
s̄r not. qz unūq̄ uerū
bonū 7 in genis sicut
passiones 7 actus. et
licet nō hō uantur p̄
maliter non tñ re
aliter. i. ex h̄r h̄r
siones sunt in em cum
entis s̄r qz quiritas h
ar? passionū licet p̄
ratiōnel 7. singulr
quēq̄ passionis 7 h̄r
ratiōnel 7. p̄p̄o
nis formalr qz. p̄r
7 funtā mētuū p̄r
mūq̄ singulr qd̄ qz
asione 7 ratiōnel 7
saris alijs quiritas
7 essentia entis in ip
so entis ratiōnel 7
intellectus operatio
quiritas auctoritatis
7 ratiōnel h̄r

h̄r ratiōnel 7. nō h̄r
entis s̄r uerū passio
s. qz h̄r p̄ma p̄r
mentia 7 uerū aq̄
7 in quib? 7 formalr
sumitur 7 ratiōnel
7 ueritatis 7 cap 7
tis. i. unūq̄ 7
uqz non sunt 7
functio ratiōnel p̄
p̄ma ratiōnel 7
bono 7 ratiōnel. i. boni
ratiōnel 7 ratiōnel
7 ratiōnel

D
In h̄r p̄mo.
scō
Tēnū
Caute
Caute
scō

determinatū. quō nō importat aliqd aliud ens
 ens aut importat eodē mō illud ens. 7 oē aliqd
 7 iō in qd nois talis pceptus dz poni es i rco
 7 illud ens determinatū in obliquo. vt qd no
 mis veri sit h ens cognoscibile ab intellectu.
 quid nois boni sit. ens appetibile a voluntate.
 7 sic de alijs. 7 ita vnū importat in rco 7 aliud
 in obliquo. Et ex illo sequit q nō est idēitas
 realis inter aliqd importatū p rectū. 7 illd qd
 importat p obliquū. 7 ista nō idēitas real suf
 ficat ad hoc q illi pcepti vel noia nō sint syno
 nimi. 7 q aliqd pdicet de vno pceptu suppo
 nēre simplr. 7 vere neget de reliquo. Quis ali
 qn quicqd vere pdicet de vno illoz supponē
 te psonalr. vere etiā pdicet d alio psonalr sup
 ponēte. sicut in pposito de ente 7 vno 7 vero 7
 bono. Un si isti tmini supponat psonalr nihil
 pōt vere affirmari de ente 7 negari ab vno. et
 iō sic accipiēdo tminos. h est falsa. ens est sub
 iectū metaphisice. 7 h silr. Unū est passio vel
 vnū est postēte 7 sic de alijs. Aliqn autē
 talis nō idēitas realis sufficit ad hoc q vnus
 vere neget ab alio. 7 q aliqd vere pdicetur de
 vno 7 vere neget ab alio. etiā vtroq supponē
 te psonalr. 7 pillū modū verificant tales ppo
 sitōes homo nō est bois. homo nō est homies
 Unde p bois nō tm importat illud qd impor
 tat p homo. sed etiā importat aliqd qd habet
 dñium sup illud qd importat p hō. Silr p ho
 mines nō importat qlibet res eodē mō quo i
 portat p hō. 7 vlr tles modi grāmaticales cō
 ueniētes pceptui 7 nōi falsificāt ppōes. 7 fre
 quēter reddūt eas incōgruas 7 nō intelligibi
 les. Et de talibus ad videndū distinctōes inf
 sigta eoz. accipiēde sūt diffinitōes expmen
 tes qd nois eoz. 7 tūt erit satis clarū. sed qliē
 tales modi grāmaticales pnt quēre pceptui
 postea patebit. Ad aliud p idē d: q h ē vera
 hō 7 risibile sunt vna res. pur supponūt psona
 liter. 7 ita qn supponūt psonalr. nihil verificat
 de hoie qd nō verificat de risibili. 7 ecōuerso.
 sed si supponūt simplr. sic h est falsa homo 7 ri
 sibile sunt vna res. qz sunt distincti pceptus.
 quoz vnus nō est alius. 7 isto mō verificant iste
 risibile est passio hois. homo nō est passio ho
 minis. Ad aliud pcedo q eadē res est ydea.
 et pducta eē. 7 ideo dico q h est simplr falsa.
 res vt pducta eē nō est ydea. qz ex ista sequit.
 q res nō est idea. que est simpliciter falsa. Si
 dicatur q res aut vt pducta eē est ydea. aut
 vt producta extra non est ydea. Dico q neūf
 est pcedēda. Per idē ad vltimū dico. q h est
 simplr falsa. eētia vt in filio nō pstituit ptes
 qz ex quo reduplicatio ibi q est determinatio nō
 distrahēs nec diminuēs manet affirmata. cō

tingit simplr inferri q eētia nō pstituit ptes
 que est simplr falsa. Et pdictis ad formā que
 stionis mdeo q pfectōnes attriburales nullo
 mō ex natura rei distinguūt ab eētia diuina
 Qualiter aut distinguūt patebit ex qone se
 quēti. Ad pma rōem pme opinionis mdeo.
 q ista pma nō valet. Infinita sapia est forma
 liter infinita bonitas. g sapia in cōi est forma
 liter bonitas in cōi. qz fm istos ens dicit con
 ceptū cōem deo 7 creaturis. 7 tm h est vera. sa
 piētia infinita est formalr ens infinitū. 7 tm h
 nō est vera. sapia in cōi est formalr ens in cōi.
 Silr bec est vera. sapia infinita est realr ens
 infinitū. 7 tm sapia in cōi nō est realr ens i cōi
 quia ista cōmunita etiā fm istos nō sunt nisi q
 dam pceptus. 7 pceptus fm istos. vel tm ē es
 rōnis. qz aliter aliqua res esset cōis deo 7 crea
 turis. 7 certū est q vnū ens rōnis nō est aliud
 ens rōnis vel pceptus est realr actus intell
 gēdi. 7 certū est q vnū actus intell gēdi nō est
 realr alius actus intelligēdi. g quis sapiētia
 infinita sit formalr ens infinitū. nō oportet q
 sapia in cōi sit ens in cōi. Ad pbationē qn dē
 infinitas nō destruit rōnē formalē illi cui ad
 dit. concedo. 7 ideo qz infinitas pcese additur
 pceptib. 7 nō addit alicui rei sic dicēdo. sapi
 entia infinita est formalr bonitas infinita. iō
 pcedo q illi cōceptus simplr distinguūt nec
 sūt vnū. Ista tm diuersitate nō obstat. h ē hā.
 sapia infinita est formalr bonitas infinita. qā
 in illa tmini nō supponūt pceptib diuersis
 quib adderet infinitas. h p ipa re q dimitas ē
 cui nulla infinitas nec aliqd addit. h seipsa ē
 infinita 7 nō p aliqd additū. 7 iō si i illa sapia
 ifinita est bonitas infinita tmini supponunt
 p seipsis. sicut in ista. sapia in cōi est bonitas i
 cōi. ita eēt vna falsa sicut reliq ē falsa. Si di
 cat q qn aliq cōia distinguūt. quodlibet con
 tentū sub vno a quolibz pteō sub alio aliquo
 mō distinguūt. g ome contentū sub sapia i cōi
 aliquo modo distinguūt ab oī pteō sub boni
 tate. Confirmat. qz in libro pcedicamētōuz
 dz. diuersoz generū 7 nō subalternati posito
 rum diuerse sūt spēs 7 dīe. g eadē rōne. diuers
 soz generū in cōi 7 nō subalternati posito
 rum diuersa sūt contēta. sed sapia in cōi 7 bo
 nitas in cōi sunt diuersa cōia. g hnt distincta
 contēta. nec valet dicere. q sufficit q aliq cō
 tenta sint diuersa quīs nō oīa. qz diuersoz ge
 nerū 7 cōmuniū subalternati positoz aliq cō
 tenta sunt diuersa 7 nō oīa. Ad istud mdeo
 q nō opz si sint aliq diuersa cōia q quodlibet
 pteō sub vno ab oī pteō sub alio aliq mō
 distinguūt. qz idē oibus modis pōt esse pteō
 sub vtroq fm p h m libro thopicoz. Ad con

Ad quartū

Ad quintum.

Ad vltimū

Ad formā quā

Ad rōes prime opinionis Ad pma

Iustificatio

Cōfirmatio

Ad rōes ad istū

Ad cōfirmatiō

firmatione dico qd pbs intedit de diuersis ge-
nerib' ordinat in eade pdicamentali coordina-
tione. ita qd pmo vnu pnu diuidat in aliq ife-
riora quoz quodlibet imediate negat de alio.
et vnu eoz. vel quodlibet eode mo diuidat in
alia. quoz vnu vlr negat a reliquo. 7 sic semp
pcededo. sicut sba diuidit pmo in sbaz corpo-
rea 7 incorpea. 7 h est diuisio imediata. nulla
sba corpea est sba incorpea 7 ecouerso. Alteri
us sba corpea diuidit eode mo i corpus aiatu
7 corp' inaiatu. ita qd negatio vni' ab alio est
imediata. 7 sic vtreri' pcededo. Consiit modo
si sba incorpea pmet multa gna sub se. potest
fieri cosilis diuisio. 7 io in talib' generib' veru
est. qd quodlibz pntu sub vno distinguitur a
quolibet pteio sub alio. qd ptingit pbare per
illa ppoez imediata. in qd negat vnu diuiden-
tiu gen' pmo. de alio diuidetu. qn aut genus
pnu no diuidit pprie p aliq duo. quoz vnum
vlr negat ab alio. no oz qd ome pntu sub vno
vere distinguit ab oi pntu sub alio. 7 h e qd
dicit pbs. iij. thopi. qd qn aliqd pmet sub di-
uersis generib'. oz qvnu istoz generu pntea
tur sub altero. vel ambo duo sub tertio. sic po-
nit exemplu de prudetia qd pmet sub scia 7 v-
tute tanq sub diuersis generib' quoz neutru
pmet sub alio. s ambo pntent sub fruo. puta
sub hitu 7 dispoie. Nec etia est intetio phi. ij.
poste. vbi docet vnu modu diffinitedi p diuer-
sa coia. quoz quodlibz e in pl' qd diffinitu 7 in
totu aggregatu est egle diffinito. qd non esset
possibile. nisi aliqd id pnteret sub differen-
tijs coibus no subaltnis. Id dico qd aliqd vnu
pot pnteri sub diuersis coibus no subaltnis.
et illa deitas pot pnteri sub diuersis coib' in
coi. vr sb sapia in coi. 7 sub boitate in coi taq
sub coibus qd dicitis sic post parebit. quis il-
la coia no sut subaltna. qz abo pntent sb ete.
Ad scdam dico. qd no dz pprie pcedi qd sapia
infinita includit formalr bonitate infinita. s
pprie dz dicit 7 vacit qd sapia infinita e forma-
lit bonitas infinita. Et io dico qd si sapia ifini-
ta qd deus est diffinitet. no poneret in sua diffi-
nitoe bonitas ifinita qd de' est. s eet oibus mo-
dis ipa sapia infinita. Et qn d: qd si sapia infi-
nita eet diffinitil. 7 silr boitas ifinita qd eent
diffinitoes distincte. h est simplr falsu. sed tm
eet vna diffinitio qd pbederet sapiam in coi. 7
bonitate in coi. cui' qlibz ps eet in plus 7 totu
egle. Et si preruiat. qd aliud est qd nois sapie
ifinite. 7 aliud bonitat' ifinite. sicut aliud est
qd nois sapie in coi. 7 bonitat' in coi. s si sapia
infinita 7 bonitas infinita brent qd rei. aliud
eet qd rei sapie ifinite. 7 aliud boitat' ifinite.
Dico qd no sequit. qz pprie qd nois non est nisi

coceptus vel vocis vel signi. Et io qd hic sunt
coceptus distincti 7 distincte voces. sapia in-
finita. bonitas infinita. qz hic ponitur conce-
ptus coes vl' voces coes quib' addit infinitu
Ideo pnt esse distincta qd nois. Sz nec talis
distinctio. nec aliq pntis repit int sapiam in-
finita qd haberet qd rei. 7 bonitatez infinita qd
haberet qd rei. io no sunt ibi distincta qd rei.
s tm vnu. Ad aliud concedo cu doctoub' ariqs
qd de deo est aliq pdicatio p ideritate qd no est
formalis nec in qd. cuiusmo est ista pdicatio.
essentia est pmitas. essentia est creatiua. 7 sic
de alijs. Quelibet aut talis essentia est itelle-
ctus. volutas. sapia. bonitas. vno mo accipie
do pdicata. est pdicatio formalis 7 i qd. Ad
aliud de damasceno. Dico qd no intelligit qd h
nome qd est dicat de diuina eentia in qd. 7 no h
nome sapia. 7 tm qd sapia dicat in qd de sapia
diuina. qz vtrug' dicit in qd de eentia diuina.
Sz intelligit qd fm pprietate vocis. magi di-
cit in qd. qd sapiens. iustu. 7 sic de alijs. qz qd est
no iporat aliqd accns cuiusq' alti aduenies.
etia qn accipit in coi. Sapiens aut. iustu. 7 sic
de alijs in coi accepta. iporat aliqd accns ali-
cui alteri aduenies. qz dicuntur de sapiete 7 ius-
sto creato. qd no pot ee iustus nec sapiens nisi p
aliqd accns aduenies. Et qn dicit vltra. qd ee
dicit quoddā pelagus infinite sbe. Hoc itelli-
gi debz intrasituue. id e qd est quoddā pelagus
qd est ifinita sba. no qd sit quoddā pelagus coi-
tinens vel includens infinita sbam. vel infinita
pfectione. vel infinitas pfectioes. sed est infi-
nita sba 7 infinita pfectio. Et pprie loquedo
nec est ifinite pfectioes reali nec formalr. nec
includit vel cotinet infinitas pfectiones: nisi
forte creabiles. si infinite sint creabiles. qs co-
tinet virtualr tanq res distinctas saltē in po-
tētia. qz pot eas pducere. Et qn dicit vltra. qd
alia noia no dicit sbam. s que circustar sbam.
Dico qd intetio damas. est qd vlr nullu nome di-
ctū de deo dicit imediate ipam sbaz dei. ita. s.
qd apprehededo nome possum' imediate app-
bēdere ipam sbam dei. vel habere cognitioez
ppria dei vel equivalentē. Sed dicit imedia-
te pceptus aliquos pdicabiles de deo. qui no
sunt ipe deus sed circustar naturā dei. no p in-
berentia vel informationē. sed p pdicationez.
Et pise a nobis pot talis coceptus apprehē-
di imediate pro statu isto. 7 nullo modo ipa di-
uina essentia fm vna opinionē. vel no pot ha-
berī cognitio ppria deo vl' equivalentes fm alia
opinionē. Et qd bec sit intetio sua puz per ipm
ca. iij. vbi dicit sic. In do qd est. ipossibile est
dicere fm sbam. Et post subdit. Quēcūq' aut
dicimus affirmatiue in deo. non naturā ipius.

Ad tertis.

Ad quarta.

nota tu fonsio negat illar
rauc et fues et auctho
ris hanc opinionem su-
per abbas

habet ppria cocepto de in har
uita non habet
sunt in in ppria ubi erit
cocepto de deo
in in har cocepto p dicit
que habet et in illa
p puz. s. est. ut dam-
as. transit et har in har
et confirmatur nam queri
to de nomine deus est
qui est. s. nam noisum
en ex pntu reij. ut. o. cog-
nitio cuiusq' a noisum
et nomen de naturae
sicut. et non in nosa
pntis quoz nomen
continet in eo et eaz non ex-
plicat. et sit nomen de -

Ad scdam.

et hinc au horis con...
maxoni ex cap 4. Ex...
q' d'amas. p' certu...
reliqui q' d' b' s. q' d'...
ex p' l'at' de' q' d' n' r' e...
n' h' e' non p' s' e' q' d' r' e...
n' h' e' n' r' e' e' h' i' n' t' f' e'...
ut q' i' n' q' u' i' n' d' e' o' e' s' t' n' o...
n' o' n' s' i' m' s' u' b' h' e' t' e' x' p' e...
s' i' c' o' m' u' s' s' e' r' u' t' p' o' s' s' u' n' t'...
d' e' i' q' u' e' r' e' s' o' n' a' m' u' s' p' e...
a' q' u' e' l' i' c' e' t' s' u' n' t' i' n' d' e...
s' u' b' s' t' a' n' t' i' a' i' p' s' a' n' o' i' n' d' i...
e' n' t' i' s' d' e' i' s' u' b' s' t' a' n' t' i' a' s...
s' u' n' t' t' a' n' t' e' s'.

Ad quintam.

hinc solutioni...
est maxima...
quosdam plures...
q' d' apud...
beatus...
plures...
q' d' e' s' t' p' r' i' m' a...
q' d' s' i' m' p' l' i' c' i' t' e' r' i' n' t' e' l' l' e' c' t' u' s' o' n...
i' a' p' o' s' s' o' n' a' t' e' r'...

Ad primam pba.

op' auctoritatis...
n' o' n' e' n' t' i' a' s' i' n' d' e' o' n' o' n' e' s' t' u' r' u' s...
p' r' i' n' c' i' p' i' u' s' a' l' i' o' q' d' e' t' p' r' i' n' c' i' p' i' u' s' e' s' t...
q' d' s' i' n' q' u' i' s' t' i' o' n' e' s' t' p' r' i' n' c' i' p' i' u' s' e' s' t...
u' n' u' q' u' e' p' r' i' n' c' i' p' i' u' s' e' s' t...
i' u' s' a' l' i' o' e' p' r' i' n' c' i' p' i' u' s'.

Ad secundam pba.

patet iam...
hor' responsa...
solucio...
p' r' i' n' c' i' p' i' u' s'.

sed ea que sunt circa naturā eius ostendūt. Et
si em bonū et si iustū et si sapiēs. et si quodcunq;
aliud dixeris. nō naturā dicis dei. sed ea q̄ sūt
circa naturā. Et ista auēte p̄ q̄ v̄r negat qd̄
cunq; nomē dicere naturā dei. q; quocunq; no
mine dicto: nō possumus apprehēdere diuinā
essentiā p̄ pdicationē. Uel nō possum? habe
re cognitionē ppriā de deo vel equivalentes.
Et ideo pcedo q̄ diuina essentia nō d̄ pelag?
ifinite substantie ppter hoc. q̄ multe relatiōes
rōnis circa ipam possunt causari. s̄ ppter cām
dictā. Ad aliud aug. viij. de tri. Dico q̄ cōm
git pbare q̄ nō est maius die p̄sone q̄ vna. q;
nō est verius ppter solā distinctiōē pceptuū
q̄ tuncq; in deo nulla sit distinctio. tū ista di
stinctio est alia. q̄ inter sapiam et sapiēs. sicut
post patebit. Ad aliud q̄ nō distinguūt s̄m
respectu rōnis. s̄ tū distinguunt rōne: et illa di
stinctio sufficit ad pbandum v̄ aliud. Et qū
d̄ q̄ tūc eque pfecte cognoscere deus. cogno
scendo ipm sub vno attriburo. sicut sub ratiōe
oim attriburoy. Dico q̄ p̄na nō valz. quia s̄m
istos etiā deus nō potest cognosci nisi sub ali
quo cōceptu. et tū pfectius cognoscit qū cog
scit sub pluribus q̄ sub vno. Ultra dico q̄ nō
est talis ordo ita q̄ vnu reali sit ppinquus essen
tie q̄ aliud. vnu tū pōr nobis esse prius notuz
pdicari de deo. vel de p̄noie demonstrāte deuz
q̄ aliud. et ad hoc sufficit distinctio tal' pceptuū
Ad vltimā auēte dico. q̄ nō accipit eq̄litate
pprie. sed p nō eq̄litate. Nec tū dico q̄ aliqd̄
sub vna relatiōe rōnis est sibi eq̄le sub alia rela
tione rōnis. nec etiā aliqd̄ sub vno pceptu est
sibi equale sub alio pprie. sed illud est sibi p̄si
equale impropē. hoc est nō ineq̄le. Ad primā
rōem p̄ illa opione. Dico q̄ distinctio emana
tionū diuinarū nō p̄supponit distinctiōē p̄
cipioy elicitiuoy. nec ex natura rei. nec distin
ctiōne rōnis. Sed sicut videmus in creaturis
q̄ idē p̄ncipiū totali est p̄ncipiū elicitiuuz
diuersoy. ita est in diuinis. Ad aliā dico. q̄ p
pue accipiēdo libertatē et stricte s̄m q̄ distin
guūt contra p̄ncipiū actiuū vel pductiuū na
turale. nō est concedēduz q̄ vna emanatio est
p̄ modū intellect' siue nature. et alia p̄ modum
volūtatis siue libertatis. q; hoc esset dicere q̄
vna p̄sone pducere naturalr. et alia nō pdu
ceretur naturalr sed libere. Sed hoc est ipossi
bile. q; pprie loquēdo nihil pducit libere et nō
naturalr. nisi quod pducit contingēter. et po
test pducit et nō pducit. sed q̄libet p̄sone necrio
et naturalr pducit. Nam ita ex natura habet
pater pducere sp̄m sanctū sicut filiū. et ita nec
cessario pducit sp̄m sanctū sicut filiū. Tamen

metaphorice loquēdo et large pōt aliquo mō
concedi q̄ vna p̄sone pducit p̄ modū nature
siue intellectus. et alia p̄ modū volūtatis siue
libere. Et hoc sic intelligēdo. q̄ intellectus et
volūtatis vno modo pur v̄sitant a factis cons
norant actū generādi et actū spirādi. ita q̄ in
tellectus dicit ipam diuinā essentiā elicitiuuz
actus generādi. et volūtas dicit ipam diuinā
essentiā elicitiuā actus spirādi. Et isto modo
pcedi pōt q̄ filius pducit p̄ modū intellectus
et sp̄m sanctus p̄ modū volūtatis. Alius tū in
tellectus pōt h̄i sicut p̄ declarabit. Lōcesso
etiā cū eis q̄ filius pducit naturalr. et sp̄m san
ctus libere. et q̄ p̄ncipiū elicitiuū alr se habet
ad pductionē filij. et ad pductionē sp̄m sancti.
Dico q̄ nō opz ppter istā diuersitates ponere
talē distinctiōē inter p̄ncipia elicitiua. q; sic
dictū est distinctiōē pcedēti. idē totali indisti
ctū re et rōne. pōt eē p̄ncipiū naturale respectū
vni et p̄ncipiū liberi respectū alterius. et idēz
p̄ncipiū pōt se alr b̄re ad vnu et alr ad aliū. Et
ita ois talis alietas vel diuersitas ita pōt sal
uari p̄ vnu p̄ncipiū elicitiuū. sicut p̄ plura. Et
si dicat q̄ oppositi modi p̄ncipiādi nō possūt
cōuenire eidē formālī. Dico q̄ tales modi p̄n
cipiādi. s̄ naturalr et libere nō p̄nt s̄l cōpetere
eidē respectu eiusdē. Et tū cōueniat eidem re
spectu diuersoy nō est incōueniēs. et forte nō
est incōueniēs. q̄ p̄petat eidē diuersis r̄pibus
aliter et alit' disposito etiā respectu eiusdē. sic
tractū est in dist. pced. Ad aliā rōem qū acci
pit. quicqd̄ vnu idē formālī ens est p̄ncipiūz
pducēdi plura supposita eiusdē nature. nō de
terminat ex se ad certā pluralitatē pducēdoz
Dico q̄ hec ppō nō est v̄r. s̄ si tū accipiat q̄
sit p̄ncipiū pducēdi plura supposita eiusdēz
nature numero. nō pōr inueniri instantia. nisi
in p̄posito. q; nūq̄ alibi p̄nt esse plura suppo
sita in certo numero possibili eiusdēz nature.
Si aut accipiat q̄ sit p̄ncipiū pducēdi plu
ra supposita eiusdē nature specie et nō nūcro.
sic potest ppō pcedi. q; in nulla specie possūt
a quocūq; agēte pducit tot supposita. q̄n pos
sint plura pducti. Si aut pducta sūt eiusdem
generis et nō eiusdē sp̄ci. pōt tale p̄ncipiū ex
se determinari ad certā pluralitatē s̄m sp̄m.
sicut sol est p̄ncipiū pducēdi plures effectus
s̄m sp̄m. et ex se determinat ad istos. ita q̄ ali
os s̄m sp̄m nō potest pducere. Ita dico in p̄
posito. q; q; ista supposita nō sunt oino eiusdē
rōnis. q̄n sit maior distinctio inter p̄rem et filiū
et sp̄m sc̄m q̄ eēt int' istas p̄sonas si q̄libz earū
eēt p̄. vel q̄libet filius. vel q̄libet sp̄m sanctū.
sicut post dicef. idē idē p̄ncipiū pōt determinari
ex se ad certā pluralitatē. sicut s̄m opinioez

Ad tertiam

ad pbarionem.

Zuicenne. eadē intelligētia est p̄ncipiū imēdiare. p̄ducēdi aliā intelligentiā. ⁊ corpus cesleste. ⁊ determinat ex se ad certā istā p̄falaritē. Ita in eēntia diuina. vnica existēs est p̄ncipiū p̄ducēdi filiū ⁊ sp̄m̄ctm̄. ⁊ ex se determinat ad istā pluralitatē. Ad p̄barionē q̄n accipit q̄ talis p̄ncipiū virtus p̄ductiua nō est adēq̄ta p̄ vnā p̄ductionē nec p̄ vnū p̄ductū. Dico q̄ virtutē p̄ductiua adēq̄ri p̄ aliquā p̄ductiōez p̄t intelligi multipl̄. Vno mō q̄ p̄ductū sibi adēquat f̄m p̄fectiōē. ita q̄ sit eā p̄fectum. Alio mō q̄ p̄ductū sit p̄fectissimū p̄ductū in quod p̄t. Et h̄ p̄t intelligi dupl̄. vel positiuē. q̄ ē p̄fectius oī aliō. vel negatiuē. q̄ nihil est illo p̄fectius p̄ducibile ab illo p̄ncipio. Alio mō accipit q̄ p̄ducit f̄m totā virtutē. ⁊ f̄m vltimū potētē ⁊ toto conamine illius virtutis. Quarto mō p̄t intelligi ista adēq̄tio. q̄si extēsiua. q̄a p̄t in istā p̄ductionē ⁊ in nullā aliā. P̄rio mō dico q̄ talis virtus p̄ductiua potest adēquari p̄ primā p̄ductionē. q̄ primū p̄ductū potest esse equale sibi in p̄fectiōe. Et quādo dicit. ergo nō potest in aliā eque p̄fectā. nego p̄sequētiā. Ponat em̄ q̄ sit aliq̄s calor q̄ in aliquo passo possit p̄ducere caliditatē sibi eāq̄lē. Iste calor s̄l ⁊ semel in alio passo eāq̄liter disposito. ⁊ eāq̄liter sibi app̄ximato. p̄ducit aliū calozē eāq̄lem sibi ⁊ aliū calozē. Lūm̄ rō est. q̄ virtus p̄ductiua calozis p̄ h̄ q̄ p̄ducit istū calozē in nullo p̄nit̄ impedit a p̄ducēdo aliū calozē eāq̄ p̄fectus nisi forte p̄ accēs. q̄ in agēdo diuinit̄ a re agēs. Et q̄n d̄. q̄ tale p̄ncipiū p̄ductiuū p̄ducit toto conamine. ⁊ f̄m oēm gradū actiuitat̄ sue p̄cedo q̄ calor p̄ducēdo h̄nc calozē p̄ducit toto conamine ⁊ f̄m oēm gradū. Sed ex hoc nō sequit̄. q̄ nō p̄t aliū eāq̄ p̄fectū p̄ducere. ita etiā sol f̄m totū conamē suū. ⁊ f̄m oēm gradū p̄fectiōis sue. ⁊ f̄m oēm gradū actiuitat̄ sue p̄ducit aliq̄d imp̄fectū. ⁊ t̄m p̄ eandē virtutē tota lit̄ p̄t p̄ducere aliud nō t̄m eāq̄ p̄fectū. s̄ etiaz aliq̄d multo p̄fectū. Ita dico in p̄posito. q̄ p̄ f̄m oēm gradū p̄fectiōis sue ⁊ toto conamine p̄ducit filiū. ⁊ eadē virtutē ⁊ p̄fectiōē p̄ducit sp̄m̄ sanctū eāq̄ p̄fectum. Et ita isto mō intelligēdo adēq̄tiōē. virtus p̄ductiua est p̄ quālibet adēquata. ita p̄ p̄mā s̄c̄ p̄ sc̄dam. Sc̄do mō itelligēdo adēq̄tiōē ⁊ h̄ positiuē. Dico q̄ virtus p̄ductiua adēq̄ta p̄ vnū p̄ductū. nō p̄t in aliud eāq̄ p̄fectū. s̄ isto mō virtus diuina nō adēq̄t p̄ aliā quā vnā p̄ductionē. q̄ nec p̄ p̄mā nec p̄ sc̄dam. Sed p̄ illas duas s̄l. q̄ sc̄z illa duo p̄ducta s̄ p̄fectiora oībus alijs p̄ducibilib̄ a deo. ⁊ ibi ē status. nec est possibil̄ tertia. Et hoc est ex natura rei q̄ ex se determinat ad istas. Si aut̄ intelligat̄ illa p̄ductio negatiuē. sic dico s̄c̄ p̄us

q̄ virtus p̄ductiua adēquata p̄ vnū p̄ductus p̄t in aliud eāq̄ p̄fectū. s̄c̄ declaratū est de calore. Si. d. q̄ hoc est p̄pter diuersa passa. Hoc nihil refert q̄tum ad adēq̄tiōē. q̄a equalit̄ adēquat s̄i p̄ducit p̄ se. s̄c̄ si p̄ducet̄ in passo. ⁊ cōuerso. Et ita sp̄ habet ista p̄positio q̄ virtus p̄ductiua adēq̄ta p̄ vnū p̄ductū. p̄t in aliud eāq̄ p̄fectū. Tertio mō dico. q̄ virtus adēq̄ta p̄ vnū p̄ductū nō t̄m p̄t in eāq̄ p̄fectū sed etiā p̄t i p̄fectius. Sicut sol in p̄ducēdo calozē virt̄ sua adēquat. q̄ p̄ducit f̄m vltimū sue potētē ⁊ toto conamine. ⁊ t̄m p̄t p̄ducere vermē qui est multo p̄fectior calore. Si dicas q̄ hoc est p̄pter diuersitatē passi. Dico q̄ nihil refert q̄n sp̄ sit illa p̄positio vera. q̄ virtus adēq̄ta isto mō p̄t in p̄fectius. Sicut si esset aliq̄ voluntas q̄ possit p̄tingēt̄ p̄ducere diuersas voluntates diuersarū speruz p̄ se subsistētēs. illa voluntas f̄m vltimū sue potētē possit p̄ducere vnū indiuidū sp̄i i p̄fectiōis. ⁊ p̄ oīs virt̄ sua p̄ductiua esset adēq̄ta. ⁊ t̄m possit p̄ducere aliud p̄fectius. Quarto mō dico. q̄ virtus p̄ductiua adēq̄ta p̄ vnū p̄ductū. nō p̄t in aliud eāq̄ p̄fectū. S̄z isto mō virtus p̄ductiua diuina nō est adēquata p̄ vnā p̄ductionē nec p̄ aliā. s̄ p̄ ambas simul. ⁊ iō in nullā aliā intrinsecā p̄t.

Ad cōfirmatōes

Ad cōfirmatōē dico. q̄ eadē virtute p̄ducitur ista duo supposita ordine quodā. q̄. s̄. primū p̄ductū est p̄ductiuū sc̄d̄i p̄ducti. Et q̄n dicit. q̄ in p̄ma p̄ductiōe virt̄ illa nō fuit exhausta. cōcedo q̄ nec in p̄ma nec sc̄da est exhausta. Sicut nihil exaurit̄ de sole. p̄ hoc q̄ p̄ducit vnū effectū vel aliū. Vñ illud est verbū metaphoricū ⁊ ip̄p̄e dictū. Et q̄n dicit. si nō est exhausta. q̄ nō est adēquata. P̄z quō ē adēquata ⁊ quō nō. Per p̄dicta p̄z. quō virtus p̄ductiua si p̄ducit plurib̄ p̄ductiōib̄ eiusdē rōnis vel alteri rōis. quō vnū illoz p̄ductor. adēquat virtutē p̄ductiua. ⁊ quō nō adēquat ⁊ quō idē p̄t p̄ducere plura p̄ducta adēquata sibi i p̄fectiōe. Et q̄n dicit. Om̄e productus adēquatū p̄ducēt̄ in p̄fectiōe entitat̄ adēq̄tur sibi in p̄fectiōe sue actiuitatis. Dico q̄ aliq̄d adēquari alicui in p̄fectiōe sue actiuitatis p̄t intelligi dupl̄. Vel q̄ est eāq̄ p̄fectū cuius illo p̄ncipio actiuo. ⁊ sic cōcedo q̄ idē est. Vel q̄a est oē p̄ductū vel p̄ducibile ab illo p̄ncipio actiuo. ⁊ h̄ est nihil aliud posse cōrēspōdere illi p̄ncipio actiuo. ⁊ sic dico q̄ aliq̄d adēquat alicui in p̄fectiōe entitat̄. ⁊ t̄m nō in p̄fectiōe sue actiuitat̄. Et ita est i p̄posito. s̄c̄ p̄z vno calore p̄ducēt̄ duos calozes sibi equales i p̄fectiōe. quoz t̄m neut̄ est sibi eāq̄lis i p̄fectiōe actiuitat̄ sue isto sc̄do mō. P̄mo mō. si vnū p̄ducit adēq̄t virtutē p̄ductiua in p̄fectiōe actiuitat̄

b ij



siue illa virtus poterit se extendere in aliu terminu
nu eque pfectu. 7 sic est in diuinis. scdo mo no

Ad confirmacione dico q pater hz filiu tanq
obiectu pmaru 7 adequatu. 7 sicut spm sanctu
et seipm. et ita sunt ibi duo producta. quorum
vtriusq est obiectu adequatu voluntatis diuine.
Et si dicat ergo sunt duo obiecta pmaria. no
sequit. Sicut ens no sequit. Pater est ens ifinitu
filius est ens ifinitu. 7 sunt duo entia ifinita
tn sunt duo supposita quoz vtriusq e obiectu
pmaru 7 adequatu vno mo. igit sunt duo pro
ducta adqta vno modo. Ad alia rde z p3. q
ois libertas respectu spm sancti q no e resp cu
filij. etia si p impossibile esset ibi libertas ad
ctiois 7 ptingentie siue indifferentie posset sal
uari p vnu pncipiū formalit. qd respectu vnus
esset naturale 7 respectu alterius liberu. sicut
per duo. quoz vnu esset naturale 7 aliud liberu

Ad aliud d: q productoes sunt seipis distin
cte. 7 si requirar aliquā distinctionē. sufficit di
stinctio terminoz productoz. Ad pfirmato
nem dico. q no opz q distinctio productionū
reducat ad aliquā distinctionē. nec in princi
pijs productiuis nec in terminis formalibus.
Et qn d: q circūscriptis earū pncipijs produ
ctiuis 7 terminis formalib? no distinguuntur
Dico q si circūscribant realit veruz est. ex hoc
tamen no sequit q distinctio earū reducat ad
illam distinctionē tanq primā. Si aut circū
scribant p intellectum. remanebūt distincte.
Unde si p impossibile vel possibile videretur
intuitiue productiuis ille. no visa aliq psona.
nec visa eēntia. dico q talis intellectus videret
illas productiōes distingui. Et qn dicit q
relatiōes no distinguunt nisi penes fundamenta
vel terminos 7c. Dico q seipis distinguunt for
malit. nunq tn sine distinctoe fundamentoz.
vel terminoz. no tn tanq p̄uia. 7 hoc saltez
verū est qn ipse relatiōes sunt pstitutiue 7 essen
tiales ip̄sis. sicut in proposito vt post dicitur.

Ad aliud q aliqd determinari ex se ad diuersa
fa p̄t intelligi duplr. Vel q determinet ad
vnu. ita q respiciat vnu 7 no aliud 7 fiat prop
uz vni. 7 isto modo eēntia diuina nec ex se nec
ex alio. nec quocūq modo p̄t determinari ad
duas productoes. qz includit dictionē. scz q
eēntia sit propa vtriusq et neutri. Aliter potest
intelligi q determinat ex se ad diuersa. qz ex se re
spicit illa diuersa 7 qdlibz illoz. illo mo quo
natiū est respicere. 7 sic eēntia diuina ex se deter
minat ad duas productoes. 7 cū h staret qvni
formiter se h̄ret ad vtriusq. Istto mo ei calor ap
proximat eqliter diuersis passis eā dispositis
et se determinat ad producēdu diuersos calo
res. 7 tamē ad quēlibet se habet vniformiter.

Ad confirmacione dico. q no plus p̄t dūcer
sa principia formalit determinari ad determinat
tū ordinē pductiuū. q idē principiu formalit.
qz iter productiōes vel pducta no p̄t esse or
do. nisi qz vnu est ps vel cā alteri? vel pfectius
alio. Sz oia illa poterūt p̄tingere. si pducant
ab vno pncipio formalit. sicut si producatur a
duob?. Ita em poterit idē pncipiū formalit p
ducere. pmo p̄t. scdo totū sicut eadē virt? ge
neratiua pmo pducit p̄t corpis hūani. 7 scdo
totū. sic si essent distincta pncipia productiua
Sic sol eadē virtute formalit illuminat p̄t aeris
7 totū aerē. Sicut eadē cā poterit pmo pduce
re aliquē effectū. 7 postea cū illo tanq cā p̄ia
li poterit producere aliū effectū. Ita est in p
posito. q pat pducit filiū. 7 pater 7 fili? produ
cunt spiritū sanctū p eandē virtutē. Et si qrat. q
est causa. Dico q ita est. sed sola fide est hoc te
nēdu. nec est possibile aliquē in via ista scire q
re ita est. Ad aliud. q auctoritas pbi 7 comē
tatoris est intelligēda de formis incōpossibilibus
7 agētib? naturalib?. Ad aliud cōcedo
maiorē. 7 id pcedo q qd cōuenit illi rei q est
intellect? diuin? cōuenit illi rei q e voluntas di
uina 7 eōuerso. tn aliq termini p̄t eandē rez
pncipalit ipotare. 7 alia distincta cōnotare p
p̄ter q distincta cōnotata. p̄t aliqd vere p̄di
cari de vno: 7 vere negari de reliquo. sic dicitū
est p̄us. Et ita est in pposito. q intellect? diui
nus 7 voluntas diuina. h̄ est isti f̄mini cōnotat
determinato mo grāmaticalivel logicali aliq
difficta fm vsuz sanctorz 7 doctoz. id p̄t aliq
qd cōuenire vni 7 no alteri. Per h̄ ad primā
p̄bationē si debeat p̄cedi q act? dicēdi ē act?
memorie 7 no act? voluntatis. debet cōcedi sub
istto intellectu q act? dicēdi est actus memorie.
Voc est act? elicitus ab essentia diuina tanq
actus generādi. ita q memoria totū istud ipoz
tat. s. essentia diuina elicitantē actū generādi
7 voluntas totū illud. s. essentia pductiua act?
spirādi. 7 ita ex mo significādi fm vsū loquē
tū sequeret. q si act? generādi esset act? volū
tatis q esset ille act? quo essentia est elicitiua
actus spirādi. 7 ita esset act? spirādi. qz act? spi
rādi est pncipiū spirādi spiritus sancti. Sicut dico
q deus intelligit p intellectū. 7 p illā rem que
est realit 7 formalit voluntas. dicit tn no intel
ligere p voluntatē. qz no oē qd intelligit intel
ligit vlr p voluntatē. 7 q sit causa ist? post di
cet. Si dicitis q circūscribēdo oia talia cōno
tata. 7 loquēdo p̄cise de ipa re hec est h̄a act?
dicēdi est actus memorie 7 no actus volūtaq
7 similis deus intelligit per intellectū. 7 no p
volūtatē. ergo in ipa re est aliqua diffictio vel
nōidēntitas. Dico q circūscribēdo oia cōnotat

Ad quartā.

Ad quintam.

Ad confirmatōes

Ad sextam.

Ad confirmatōes

Ad septimā
Ad octauā

EE

ta. ita q̄ p̄ ista noīa. intellectus. volūtas. itelli gere. velle. nihil p̄notet. sed p̄cise significetur hoc noīe intellectus. illa res q̄ est formalr itel lectus. et hoc noīe volūtas. p̄cise illa res abso luta q̄ est formalr volūtas. et sic de alijs noīb⁹ et nō plus. hac institutiōe noua vocabuli factā. ita hec erit vera. actus dicēdi est act⁹ volūtas et deus intelligit p̄ volūtatē. sicut hō intelligit p̄ intellectū. q̄ tūc termini de nouo instituūt ad significandū. et ideo nō est mirū si illa ppō est ista que p̄us falsa erat. Si dicis volo circū scribere oīa p̄notata sine noua institutiōe vo cabuli. R̄ndeo q̄ hoc nō est possibile. Unde si ista vox hoīes p̄cise significaret illd̄ quod hoc nomē homo significat. et nō h̄ret aliū modum grammaticale. puta q̄ nō plus esset pluralis numeri q̄ homo. et sic de alijs grāmaticalibus quod n̄ esset bñ possibile nisi de nouo instituē do ad significandū. qua institutiōe facta. ita h̄ esset vera. homo est hoīes. sicut h̄ homo est hō

Si dicas. nolo loqui de vocib⁹ h̄ t̄m de rebus dico q̄ quis velis loqui t̄m de rebus. t̄m h̄ nō est possibile nisi mediāribus vocib⁹ vel p̄cep ribus vel alijs signis. et iō fm̄ q̄ illa signa q̄cū q̄ fuerint alr̄ significāt et p̄notāt vel nō cōno scant. Aliter ad ppōnes r̄ndendū erit mō p̄dis cto. Per idem patet ad aliā p̄bationē. q̄ de⁹ intelligit mala et nō vult. nō p̄pter aliquas dis tinctionē vel nōidentitatē a parte dei. s̄ p̄p̄ nōidentitatē a parte creature sicut deus bea tificat petrū et nō damnat petrū. h̄ nō est p̄p̄ aliqua distinctionē formale inter d̄turē dīnas beatificantē et damnantē. s̄ p̄pter distinctiōez inter penā eternā et vitam eternā. q̄ per istaz deus beatificat petrū. importat totum istud. deus dat petro vitā eternā. et per istā deus nō damnat petrū. denotat totū istud. deus nō pu nit petrū pena eterna. Et ita p̄nt r̄ficari sine oī distinctionē a parte dei p̄pter nōidentitatē vel varietatē a parte creature. q̄ deus p̄ eadē d̄turē omnibus modis dat petro vitā eternā et n̄ dat sibi penā eternā. Similr̄ deus potest creare aliqua et nō creat illa. ex hoc nō sequit̄ q̄ posse creare et nō creare distinguunt forma liter in deo. Ita in p̄posito. deus vult a p̄ istaz importat q̄ a sit. hoc aut̄ nō importat p̄ istam deus intelligit a. et ideo ista possunt verificari sine omni nōidentitate dei. sicut et ista. de⁹ po test creare a. deus nō creat a. Silr̄ per istam deus vult malū nihil importat nisi q̄ deus facit aliquid quod facere nō debet. et p̄sequēs eo ip̄o importat q̄ sit creatura. ita q̄ p̄ faciens malum importat res faciens aliquid quod nō debet. quod potest soli creature cōuenire. per istam aut̄ deus intelligit malū nō importatur

nisi q̄ deus facit vel p̄mittit aliqd̄ fieri ab ali quo creato. qd̄ non deberet illud facere. et ita aliud cōnotat per vnū et per aliud. et p̄p̄ hoc sine omi nōidentitate a pte dei p̄nt ista verificari. Per idē p̄t̄ quō sine oī nōidentitate a pte dei p̄nt ista verificari. q̄cqd̄ deus intelligit naturalr̄ intelligit nō q̄cqd̄ deus vult natura lit vult. q̄ q̄cqd̄ deus intelligit n̄c̄rio est aliqd̄ siue ens reale siue ens rōis: qd̄ mō sibi p̄ueniēs et vel est vel p̄t̄ esse. et t̄m nō q̄cqd̄ deus vult n̄c̄rio p̄t̄ inesse. et iō nō necessario nec natu ralit̄ vult. Eodē modo p̄nt alie p̄similes p̄pos itiones q̄ vident̄ p̄tradictorie cōcedi. que t̄m fm̄ rei veritatē nō sunt p̄tradictorie p̄p̄ tales p̄notationē. et h̄ est qd̄ dicit magister li. i. dist. xxxv. q̄ deus p̄pter diuersos effectus s̄onit̄ di uersa vocabula. sicut p̄uidentiā. p̄destinatio nez. p̄sciētīā et sic de alijs. Et p̄pter talē diuer saz cōnotationē cōcedit̄. q̄ deus aliquos p̄des tinat: et alios p̄scit et non p̄destinat. et sic de alijs sine oī nōidentitate a pte dei. Et iō si ista noīa. itelligere. velle. et sic de alijs nō essent cō notatiua. sed p̄cise quodlibz̄ istoz̄ importaret il lā rez̄ absolutā q̄ deus est sine omi cōnotatiōe nō plus esset vera. deus intelligit mala q̄ illa deus vult mala. Ad argumētū principale di co. q̄ p̄fectiōes attributales que demonstratur de diuina essentia nō sunt realr̄ ip̄a diuina eēnz̄ tia. sicut in sequenti questione patebit. Ad se cundū dico. q̄ essentia diuina nō est fundamē tus perfectionū attributaliū que sunt realiter ip̄a diuina essentia. **Questio secda dist. ij.**

Supposito q̄ per fectiones attributales nō distinguā tur ex natura rei a diuina essentia cū qua sunt idē realr̄. Quero. utrū sint realr̄ ip̄a essentia diuina. Videt̄ q̄ sic. q̄ intellect⁹ est realr̄ ip̄a diuina essentia. et similis voluntas. et iste sunt p̄fectiōes attributales. ergo r̄c. Ad a ior̄ est manifesta. q̄ alit̄ deus nō esset realit̄ in telligēs et volēs. qd̄ est manifeste fm̄. Ad ior̄ p̄t̄. q̄ ista attribuūtur deo et creaturis. Ad oppositū. p̄fectiōes attributales sunt plures. s̄ si nullo mō distinguātur ex natura rei a diu ina essentia et sint realit̄ ip̄a diuina eēntia seq̄ tur q̄ diuina eēntia sit plurificabilis. Ad istā questionē est opinio multoz̄ et oīz̄ p̄ter illos q̄ ponūt distinctionē ex natura rei. q̄ p̄fectiōes attributales sunt ip̄a diuina essentia realiter sed int̄ se et ab essentia diuina distinguunt solū rōne. Aliqui aut̄ ponūt q̄ hoc nō est possibile nisi fm̄ q̄ intellect⁹ cōparat ip̄am diuinā eēn tiā ad aliqua realit̄ distincta in creaturis. Cū dicūt q̄ oīs pluralitas fm̄ rationē requirit̄ tria.

DD
Ad argumentus principale.

A
Questio. II

B
Prima opinio

sz rez circa quā est talis pluralitas. vt funda-
 mentū taliū rōnū. ne intellectus appbēdens
 talia sit van? Secdo q talis diuersitas nō cō-
 uenit rei in suo esse reali. sed fm q cadit in ap-
 prehensione intellectus. ideo requirit appben-
 sio eius ab intellectu. 7 tertio requirit aliq̄ rea-
 lis diuersitas ad quā illud vnuz comparet. q̄a
 rō vnus fm q̄ considerat in se nō est nisi vna
 Unde lz ista differentia attributoꝝ continea-
 tur ſturalr in eēntia diuina oim perfectiones
 compbēdente. nō tm̄ potest reduci in aliquam
 operationē intellectus. nisi accipiat in com-
 paratiōe ad diuersa. nō aut accipiunt attribu-
 ta fm̄ talē opationē ppter habitudines cause
 agētis. sed fm̄ habitudinē eminētie. Qu aut
 nō possunt ideo plura distingui rōne nisi p cō-
 parationē ad plura extra se. pbatur sic primo
 Illud qd fm̄ se est vnū simplicissimū si p̄side-
 retur per se tm̄. sicut est vnū simplicissimū. ita
 bz p̄siderari fm̄ vnā simplicissimā rōnem. q̄ si
 debeat p̄siderari in eo plura rōne hoc erit illd
 p̄siderādo in comparationē ad plura extra se.
 Secdo qz ista distinctio attributoꝝ. aut acci-
 pit ex parte ipoz attributoꝝ sz se 7 absolute
 acceptoz. aut ex opatiōe itellect⁹ ea ad iuices
 ppāt. p̄mū n̄ p̄t t̄. m̄ qz q̄ ex seipis 7 sz nāz suā
 absolute sumptā sūt diuersa reali 7 nā sua sūt
 diuersa. talis aut diuersitas nō p̄t esse in deo
 inter absolute qualia sūt attributa. ergo nec
 scdm̄ potest dari. qz illud qd p̄supponit distin-
 ctionē attributoꝝ fm̄ rōnem nō potest esse rō
 talis distinctiois. qz causa nō p̄supponit illud
 cuius est causa. sed ecōuerso. Sed comparatō
 attributoꝝ ad inuicē per opationē itellect⁹
 ea ad inuicē comparātis p̄supponit distinctio-
 nem attributoꝝ que comparant. q̄ distinctio
 attributoꝝ fm̄ rōne nō potest puenire ex eoz
 comparatōe ad inuicē. Tertio qz in creaturā
 rō generis 7 rō differētie que solū rōne differēt
 accipiunt a diuersis rebus in comparatōe ad
 diuersas res. q̄a simili differētia rōnis inf̄ at-
 tributa accipit ex cōparatōe ad diuersas res.
 Quarto qz sicut attributa differūt in deo sol-
 la rōne. ita 7 ydec. nec differūt nisi in h̄ q̄ idee
 dicūt formas rerū extra rep̄tatiuas fm̄ quē-
 dam gradū limitatuz 7 determinatū fm̄ q̄ in
 deo p̄siderant diuersē imitabilitates quo eēn-
 tia dina a creaturis est imitabil. attributa nō
 importāt p̄fectiones oim entū absolute 7 sine
 limitatōne. sed in hoc conueniūt. qz hinc inde
 nō est nisi differētia rōnis: sed differētia rōnis
 inter ydeas accipit ex comparatiōe ad diuersas
 creaturas fm̄ diuersos gradus imitabili-
 tatis. igit 7 differētia rōnis inter attributa
 accipit ex comparatōe dei ad diuersas perfe-

Probat pmo

Secdo

Tertio

Quarto

ctōnes in creaturis repertas. p̄t accipiūt
 absolute 7 absq̄ limitatiōe. sicut est iustitia et
 sapiētia. 7 sic de alijs. Alij aut ponūt eandē
 p̄clusionē. q̄ attributa sunt ipa diuina eēntia
 reali sola rōe distincta. Sed illa distinctio nō
 accipit ex cōparatiōe ad aliquā diuersā realitē
 in creaturis. Sicut distinctio rōis ydearū nō
 p̄t poni nisi ex cōparatiōe ad diuersa in crea-
 turis. Quia sicut ratio ydealis nō est in deo
 nisi qz sit in creatura aliqd̄ correspōdēs. ita nō
 dicet esse in deo bonitas vel sapiētia. nisi quia
 est bonitas vel sapiētia in creatura. qd̄ est ma-
 nifeste falsuz. P̄tēa. eque absolutū qd̄ a re
 spectu ad creaturas est bonitas vel sapiētia. si-
 cut ipa substātia vel spirit⁹. ergo sic nō est sba
 vel spirit⁹ ex respectu ad creaturas. ita nec sa-
 piēs vel bonus. Dicūt ergo q̄ attributa d̄nt
 p̄ solos respect⁹ rōis nō ad extra. sed ad intra
 sicut p̄sone diuine distingūtur p̄ relatōes reas
 les nō ad extra sed ad intra. Cōtra istas opi-
 niones p̄mo arguā in generali cōtra cōclusio-
 nem: quā tenēt. q̄ attributa diuina sunt reali
 ipa diuina essentia 7 sola rōe distinguūt. Secdo
 arguo cōtra eas in speciali. Cōtra primā ar-
 guo sic. si iste rōes attributales sunt distincte
 in deo. aut sunt i deo formalit 7 subiectie. aut
 sunt in deo tm̄ obiectiue. Si p̄mo mō. 7 oē tas
 le est p̄ter operationē itellect⁹. 7 ex natura rei
 ergo iste distincte rōes attributales sunt ex na-
 tura rei in deo. 7 p̄ oīs sunt distincte ex natu-
 ra rei. qd̄ negāt. Si scdo mō. 7 illud qd̄ tm̄ ha-
 bet esse obiectiuū nō est realitē diuina essentia
 igit ille distincte rōes nō sunt ipa diuina eēntia.
 Si i isto mō sunt p̄cise in ipō itellectu. 7 nō i
 essentia. qz fm̄ eos itellect⁹ est h̄c aliqd̄ i esse
 obiectiuo. 7 nō essentie nisi sub rōe itellect⁹. q̄
 fm̄ istos magis debz dici q̄ itellectus format
 istas rōes circa seipm̄ q̄ circa essentia. Simil-
 liter isto mō ipemet creature sunt in deo. sicut
 tūc nō esset in deo ex natura rei. nec sapia nec
 bonitas 7c. Confirmat ista rō. qz illa q̄ conti-
 nētur sub p̄mis diuidētibus aliqd̄ cōc. magis
 distingunt q̄ que p̄nētur sub scdis diuidētī-
 bus. sed ens p̄rio diuidit in ens reale. 7 ens rō-
 nis fm̄ istos. ergo ens reale 7 ens rōis magis
 distingūt q̄ duo entia realia. ergo nihil qd̄
 est p̄cise habēs esse obiectiuū ē realr aliqd̄ es
 reale. 7 p̄ oīs si ista attributa h̄nt tm̄ esse obie-
 ctiuū. 7 p̄ oīs sunt entia rōis. nō p̄t esse realr
 ipa essentia diuina. P̄tēa. aut itellect⁹ for-
 mat istas rōes attributales. aut iuenit eas in
 re. si p̄mo mō. 7 nō format eas in esse reali. q̄a
 tūc essent realr p̄ducte. q̄ format eas p̄cise in
 esse rōnis. ergo sunt p̄cise entia rōis q̄ nō sunt
 aliq̄ res extra aiām. si iuenit eas in re. q̄ itelle-

Secda opinio q̄ b̄rici de gādano

Probatio p̄ma

Secunda

Cōtra opinioes

Cōtra p̄ma

ctus nihil plus facit ad rōnes attributales. q̄ ad ip̄am diuinā eēntiā. Tertio sic. q̄n̄ d̄r alia est rō sapie et alia est rō bōitatis. aut ratio ibi supponit p̄ re extra aiām. aut p̄ aliquo ente rō nis. Si p̄mo mō. q̄ si sit alia rō sapie et alia rō bōitatis. esset nec rō alia res sapie et alia res bōitatis. et ita erūt distincte res. Si sc̄do mō ergo rō sapie nō est realit̄ in deo. nec est realit̄ deus. q̄ ista attributa nō sūt realit̄ ip̄a diuina eē sentia. Si d̄r ad istas rōnes q̄ ille rōes attri butales sunt in deo et natura rei. sed non sunt distincte nisi p̄ opationē intellect̄. et ideo sūt realit̄ ip̄a diuina eēntia. s̄ solū p̄ operationē in tellect̄ distinguūt. Unde in deo ex natura rei est bonitas et sapia. s̄ bōitas illa nō distingui tur a sapia et natura rei. sed tm̄ p̄ opationē in tellectus. ita q̄ intellect̄ causat istā distinctō nem. et reducit eā de potētia ad actū. Cōtra q̄n̄ aliqua oimode vniformiter se hnt an̄ actuz intellect̄ et post. vel semp̄ distinguūt vel nūq̄ sed sapia diuina et bonitas semp̄ vniformiter se hnt an̄ actū intellect̄ et post. nulla em̄ varia tio causat in eis et hoc solo q̄ intelligunt. q̄ si nullo mō distinguunt ante opationē intellectus nec post. Si d̄r q̄ quis realit̄ vniformit̄ se habeat. nō tm̄ fm̄ rōes. q̄ aduenit eis p̄ opationē intellect̄ respect̄ rōnis. et p̄ illos respectus rōnis distinguūt. Cōtra sicut pōt respectus rōnis aduenire et p̄paratōe sapie ad bō nitatē. ita pōt aduenire respectus rōnis et cō paratōe eēntie ad eēntiā. et ita nō aliter distin gueret sapia a bōitate p̄ actū intellect̄. q̄ eēntia ab eēntia. vel sapia a sapia. Præterea aut isti respectus rōnis sūt oino eiusdē rōnis. aut nō. si sic. q̄ non plus distinguūt rō sapie a rōne bonitatis q̄ a rōne sapie. q̄ ip̄ius sapie erunt duo respectus. vel plures respect̄ rōnis. imo rō bonitatis erit rō sapie. q̄ nō est maior rō q̄ vnus respectus facit rōne sapie q̄ ali. ex quo respectus sunt oino eiusdē rōnis. et an̄ istos re spectus inter sapiam et bonitatē nulla penit̄ est distinctio si nō sint oino eiusdē rōnis. ergo in fundamētis nō est oino idētitas. vel in ter minis. q̄ diuersitas relatōnis rōnis nō potest aliūde confurgere. Ista est directe q̄ sc̄das opi nionē. q̄uis nō ita directe q̄ primā. Præterea isti respectus rōnis siue sint ad itra siue ad ex. nullā faciēt distinctiones rōnis circa sapiam et bōitatē. sicut nec relatōes reales circa eēntiam diuinā faciūt aliquā distinctiōne reales in eēntia diuina. q̄ ip̄a realit̄ nō distinguūt. q̄ sicut sole relatōes reales diuine vel p̄sone co strute p̄ eas distinguūtur realit̄ et nō ip̄a diuina essentia. sole relatōes rōnis vel aggregata et ip̄is et sapia diuina et diuina volūtate distinguūt

tur fm̄ rōem. et nō illa bonitas et sapia q̄ p̄cece dūt oēm actū intellectus. Sed illi respect̄ rōis nō sunt realit̄ de. q̄ quicq̄d est realit̄ deus. est vna res. et p̄ns illi respect̄ essent̄ de et nō res spect̄ rōis. Si r̄ eadē rōne aggregata ex illis relatōibus rōis et sapia q̄ deus est et bonitate q̄ deus est. nō sunt realit̄ de. q̄ nihil qd̄ est realit̄ deus distinguūt fm̄ rōes ab aliquo qd̄ ē realit̄ de. et p̄ns attributa nō sunt realit̄ diuina essentia. et tm̄ distincta inf̄ se fm̄ rōem. Præterea. q̄ro qd̄ est intellectū cāre distinctiōne illarū rōnū. Aut h̄ est p̄cise itelligere illā rē. siue vno actu siue plurib. ita q̄ nihil intelligat nisi res ip̄a. Aut hoc ē p̄pare eandē rē ad seip̄am. Aut p̄pare eandē rez ad aliā vel alias res. Aut for mare aliqd̄ vel aliq̄ q̄ nō sunt ibi et natura rei s̄ tm̄ p̄ opus intellect̄. Nō p̄mo mō. q̄ p̄ h̄ sp̄ q̄ eadē res p̄cise. et nihil aliud itelligeret. nulla multitudo ibi causat nisi forte q̄ruz ad actū itelligēdi si plurib. actibus itelligat. q̄ in deo nūq̄ erit multitudo attributor̄ q̄ sint plura at tributa et tm̄ realit̄ ip̄e de. Si r̄ eadē rōe i forte et in q̄libz re quā possuz itelligere possim causare talia multa. qd̄ est absurdū. Nec sc̄do mō q̄ p̄ talē p̄parationē nō causat nisi forte respectus rōis fm̄ istos. s̄ respect̄ rōis nō est realit̄ ip̄e de. Nec tertio mō p̄p̄idē. Si r̄ eodē mō pōt cōpari q̄libet res ad seip̄as et ad alias res sic eēntia diuina. q̄ oēm talē distinctiōne quā pōt itellect̄ facere circa diuinā eēntiā. pōt facere circa oēm rē equalit̄. Si dicat̄ q̄ro mō habet p̄positū q̄ sunt ibi mlt̄a. quoz nullū est ex natura rei. et p̄ns nullū illoz est realit̄ ip̄e de. Præterea. accipio istas distinctas rōes attribu tales fm̄ p̄p̄riā rōem sapie et p̄p̄riā rōem boni tatis. et q̄ro. aut rō sapie aliquo mō distinguūt ab ip̄a sapia q̄ ē ibi et natura rei. aut nullo mō si sic. et nō nisi rōe. q̄ alia est ratio sapie. et alia ē rō illius rōis et erit p̄cessus in infinitū. Si r̄ si aliquo mō distinguūt. aut illa rō est ibi et natu ra rei. et ita erit distinctio ex natura rei. aut nō ē ibi ex natura rei. et p̄ns rō attributalis nō est in deo ex natura rei. et p̄ns nō ē realit̄ de si nullo mō distinguūt. q̄ idē ē dicere. alia ē rō sapie a rōe bonitatis et dicere. alia est sapia a bonitate qd̄ ē absurdū. Cōtra primaz opinio nē q̄n̄ aliq̄ distinguūt solū p̄ respectū ad extra ip̄osibile ē itelligere illa sine illis extra. p̄. q̄a nō pōt itelligi p̄ct̄ q̄ sit p̄ncipiū et finis nisi itelligant̄ iste medietates rerū. quarū rerū est p̄ncipiū et finis. s̄ p̄t̄ dici q̄ de ē sapiēs sine sapientia creature. q̄ et c. Præterea fm̄ omnem habitudinē causalitatis et eminētie. pōt essen tia diuina comparari ad albedinē. q̄ continz albedinē causaliter et eminēter sicut sapiētia.

Quærit
Dotoz.

Cōtra primā opi
uionē.

Contra scdas opi.

et ita albedo pfectit in eē suo ⁊ bñ'eē sicut ⁊ sapientia. ḡ ppter talē opationē nō plus dicitur deus sapia q̄ albedo. Cōtra scdam opitiōes q̄ oia sua argumēta equalit̄ pbant q̄ attributa nō distinguunt p opationē intellectus. sicut p respectus ad extra. p̄ inductiue. Sicut em̄ in deo nō est bonitas vel sapia p respectus ad creaturā. ita nec p opationē intellectus nō pl̄ q̄ deitas vel eēntia. Cōfirmat. q̄ ois pfectio simplr est indepēdens ab opatione intellectus sic a respectu ad creaturā q̄ cūq̄. s̄ sapia dina est pfectio simplr. ḡ nō depēdet ab opatōe intellectus. Præterea. cō absolutū qd̄ est sapia q̄ est in deo ⁊ sicut bonitas. sicut illa q̄ ē in creatura. s̄ ista que est in creatura nō includit alios quos respectus. ḡ nec illa que est realr ipse deus Præterea distinctio rōnis nō præerigit distinctioni reali psonarū. s̄ h̄ istos distinctio attributorū est fundamētū ⁊ presupponit distinctio ni psonarū. ḡ nō distinguunt sola rōne. Ideo dico aliter ad questionē q̄ pfectio attributa pot̄ accipi duplx. Uno mō p aliq̄ pfectōe simpliciter q̄ ipse deus realr. Alio mō p aliquo p̄dicabili vere de deo ⁊ de oibus tribus psonis diuinit̄ ⁊ diuinit̄. Primo mō dico q̄ nō sunt plures pfectiones attributales. s̄ tm̄ ē ibi una pfectio indistincta re ⁊ rōne. q̄ p̄p̄t̄ ⁊ de v̄tute sermonis nō debet dici eē in deo v̄l in dina eēntia sed est oibus modis ip̄a diuina eēntia. Secdo modo dico q̄ nō sūt nisi pceptus quidā vel signa q̄ p̄nt p̄dicari vere de deo ⁊ magis p̄p̄t̄ debet dici pceptus attributales vel nomina attributalia q̄ pfectiones attributales. q̄ p̄p̄t̄ p̄p̄t̄ pfectio nō ē nisi res aliq̄. ⁊ tales pceptus nō sūt p̄p̄t̄ res. vel nō sūt pfectio. vel saltē nō sūt pfectiones simplr. Isti aut̄ pceptus attributales vel nomina attributalia quedā important ip̄am diuinā eēntiā absolute ⁊ affirmatiue. quedā p̄notatiue p̄notādo aliqd̄ aliud. ⁊ quedā negatiue. p̄ma sunt sicut intellectus et volūtas ⁊c. Secda sunt sicut p̄destinās creās vel creatiū. tertia sunt sicut incorruptibile ⁊ imortale. Et isto mō sūt pl̄a attributa p̄dicabilia de dina eēntia. Et sic intelligēdo q̄ones dico q̄ pfectiones attributales q̄ p̄nt ip̄op̄t̄ dici pfectiones attributales q̄ important pfectionē simplr. scz ip̄am diuinā eēntiā. nō sūt tm̄ realr ip̄a diuina eēntia. q̄ sūt p̄cise vel cōceptus vel noia. Sed nec pceptus p̄les nec nomina sunt diuina eēntia. ḡ talia attributa nō sūt realr ip̄a diuina eēntia. Q̄ aut̄ noia nō sūt diuina eēntia est manifestū. q̄ nec etiā cōceptus p̄z. q̄ pceptus nō h̄zesse sine actu intellectus. s̄ quicqd̄ est realr eēntia dina nō depēdet realr ab actu intellectus. sicut nec ip̄a di-

Rūno auctoria

uina eēntia. ḡ nullus talis pceptus est realr dina eēntia. Præterea vbicūq̄ est aliq̄ m̄lritudo. ibi est aliq̄ distinctio. s̄ attributa s̄m̄ oēs sūt pl̄a. ḡ aliq̄ mō distinguunt in se ⁊ etiā ab eēntia cū eēntia nō ponat attributū s̄m̄ eos. aut ḡ distinguunt ex natura rei. aut sola rōne. si ex natura rei. aut igit̄ formalr ⁊ h̄ ip̄obatur est p̄us. aut sicut res distincte ⁊ h̄ negat oēs. Sicut tūc habere p̄positū. q̄ attributa nō sūt realr eēntia dina. Nec pot̄ dici scdo mō. q̄ distinguunt iter se ⁊ ab eēntia dina sola rōne sicut p̄batū est ⁊ p̄cedentes opiones. Et adhuc p̄bo sic. nihil qd̄ realr est dina eēntia distinguunt rōne a quocūq̄ qd̄ est realr eēntia diuina. ḡ attributa nō distinguunt rōne inter se ⁊ a dina eēntia si sint realr dina eēntia. p̄na est manifesta. D̄ns p̄bat p̄na mo sic. Idem v̄l distinctū sūt passiones immediate cōueniētes illi cui cōueniūt ⁊ p̄ns sibi pueniūt oī alio circūscripto. ḡ si aliqd̄ quocūq̄ mō distinguat ab aliquo. v̄troq̄ illoz ex̄te mō sibi pueniēte. semp̄ distinguunt ab eo oī alio circūscripto ⁊ s̄m̄ se. ḡ si v̄nū attributū distinguunt rōne ab alio v̄troq̄ illoz p̄posito. circūscripta oī opatōe intellectus distinguunt. s̄ s̄v̄tūq̄ illoz sit dina eēntia realr v̄trūq̄ illoz erit mō sibi pueniēti oī opatōe intellectus circūscripta ⁊ p̄ns distinguunt ex natura rei ⁊ nō sola rōne D̄ns p̄z. q̄ sicut v̄nūq̄d̄q̄ se h̄z ad es. ita se h̄z ad v̄nū. ⁊ p̄ns ad eē distinctū vel indistinctū ḡ sicut v̄nūq̄d̄q̄ qd̄ est realr ex̄ aiāz est seip̄o immediate formalr ens. ⁊ nō p̄ aliqd̄ extrinsecū. ita erit de v̄nūz seip̄o ⁊ immediate formalr distinctum a quocūq̄ ex̄te p̄st̄ extra aiām a quo distinguunt quoquo mō. ⁊ nō p̄ aliud extrinsecū. ⁊ p̄ns circūscripta oī opatōe intellectus Tertio sic. idēntitas vel distinctio p̄sequit̄ ip̄a extrema ip̄is posit̄ in eē. ḡ si extrema illa in nullo penit̄ variant̄ an opationē intellectus ⁊ post semp̄ vniformiter distinguunt. s̄ sapia ⁊ bōitas dina in nullo penit̄ variant̄ p opatōes intellectus. ḡ ip̄a p̄ intellectū nō distinguunt. Si d̄ q̄ aliquo mō variant̄. q̄ s̄m̄ eē intellectum. q̄ mō sūt intellecta ⁊ p̄us nō. Cōtra illo mō possent variari realr. q̄ actus intelligēdi realr distincti p̄nt ad ip̄os terminari. ⁊ tm̄ ppter h̄ non dicent̄ distinguunt realr. Præterea nihil distinguunt realr ab aliquo nisi sit res ⁊ nō rō vel saltē alterum distinctoz d̄z eē res. ḡ nihil distinguunt ab aliquo s̄m̄ rōem. nisi sit rō vel alterū sit ratio. ḡ saltē alterū attributorū erit rō. ⁊ p̄ns illud nō est realr dina eēntia. Cōfirmat. q̄ nihil reale est idē sibi ip̄i vel alteri rei s̄m̄ rōez. q̄ nihil est dictū q̄ bō ⁊ asin̄ sūt idē s̄m̄ rōem ⁊ nō realr. vel q̄ bō et bō sūt idē s̄m̄ rationē. ḡ eodem mō nihil reale est distinctū s̄m̄ rōez ab aliquo

reali. q̄na est plana. q̄ quicq̄d est idē s̄m rōem potest esse distinctū s̄m rōez. ⁊ ecōuerso. Assū ptū p̄z. q̄ sicut nullū ens rōnis est idem realit̄ cuiuscūq̄ enti rōnis. ita nihil reale p̄t esse idē s̄m rōem cuiuscūq̄ enti reali. Cōfirmat. q̄a sicut ens rōnis se h̄z ad esse idē vel distinctūz realit̄. ita ens reale se h̄z ad eē idē vel distinctūz s̄m rōem. q̄ sicut nullū ens rōnis est idē vel distinctū realit̄ a quocūq̄ ente rōnis. ita nihil reale est idē vel distinctū s̄m rōem a quocūq̄ reali. ergo essentia diuina nec eadē nec distincta s̄m rationē a quocūq̄ reali. ⁊ p̄ cōsequēs a nullo quod est realiter ip̄a diuina essentia. Et eodē modo sapia q̄ realit̄ deus est nō distinguit s̄m rōem a bonitate q̄ deus est. Et iō dico. q̄ attributa diuina q̄ sunt plura. non sunt realit̄ essentia diuina. Sed attributa q̄ sunt cōcepti si cōceptus sint tm̄ entia rōis. tūc illa attributa distinguntur inter se sola rōne. q̄a sunt plura entia rōis. sic plura entia realia distinguntur realiter. sed ab eēntia diuina distinguitur sic entia rōis ab ente reali. ⁊ iō nō sunt realit̄ nec formaliter ip̄a essentia diuina. p̄dicat̄ tm̄ vere de ip̄a essentia diuina. q̄ pro ip̄a vere supponūt. Si aut̄ cōceptus sint aliq̄ entia. sicut aliqui ponūt q̄ sint quedā q̄litates mētis. tūc attributa distinguntur re. ⁊ inf̄ se. ⁊ ab essentia diuina. q̄ tm̄ vere p̄dicantur de ip̄a essentia diuina. q̄ p̄ ip̄a vere supponūt. sicut voces vere p̄dicantur de alijs a quib̄ distinguntur realit̄. Et esset q̄rum ad hoc dicendus p̄ oia eodē mō de cōceptib̄ ⁊ de vocib̄. Si aut̄ attributa dnr̄ q̄daz noia attributalia. tūc distinguntur realit̄ inter se ⁊ ab essentia. Si querit̄ p̄ qd̄ distinguntur. Respō deo. q̄ siue sint entia rōis siue realia seip̄is formalit̄ distinguntur. causalit̄ autē distinguntur p̄ illud a quo causant̄ illo mō quo nata sunt causari. Et ex h̄ p̄z q̄ nō est bene dictū. q̄ attributa distinguntur p̄ respectus rōis. Tum q̄ sic alias patebit. tales respectus rōis nō sunt ponēdi. tū q̄ si ponerent̄ nō distinguerēt ip̄a attributa. q̄ essent̄ qd̄a totalit̄ accidentalit̄ attributis. ⁊ nullo mō de essentia attributorū. ⁊ p̄ q̄ns. nec p̄ illos distingunt̄ formalit̄. q̄a essent̄ qd̄a extrinseca. nec etiā cālit̄. q̄ nō sūt cāe attributorū. Secōdo p̄z. q̄ nō est bene dictū q̄ attributa distingunt̄. q̄ intellect̄ nō p̄t totalit̄ diuinā eēntiā app̄hēdere. ⁊ iō p̄ricularit̄ eā app̄hēdit. q̄ diuina essentia nō est sic p̄ricularit̄ app̄hēnsibilis sed vel totalit̄ app̄hēdit vel nihil. Nec p̄t app̄hēdi sub vna rōe reali q̄ sit realit̄ de ⁊ nō sub alia. s̄ p̄ se app̄hēdit q̄ daz p̄dicabilia de diuina eēntia q̄ nō p̄ricularit̄ nec realit̄ sunt ip̄a diuina eēntia. s̄ p̄ illa app̄hēdit dicit̄ diuina eēntia app̄hēdi nō ime

diate s̄ q̄si mediate. Vel s̄m alia opinione ip̄a attributa sunt qd̄a intrinsecos cōes deo ⁊ alijs. Tertio p̄z. q̄ nō est bene dictū q̄ attributa distingunt̄ p̄ cōnotata. Tum q̄ nō oia attributa sunt cōnotatiua. sic patebit i. q̄. de vniuocatiōe entis. Tū q̄ attributa cōnotatiua nō distingunt̄ p̄ cōnotata. q̄ illa cōnotata nō sunt nisi qd̄a significata p̄ ip̄a cōnotatiua. S̄ nūc est ita. q̄ signa nō distingunt̄ p̄ signata sua. q̄ siue significēt siue nō. semp̄ equalit̄ remanēt distincta. t̄ ita em̄ equalis distinctio eēt inf̄ hāc vocē bō. ⁊ hanc vocē aīal. supposito q̄ nihil significaret̄ vel q̄ significaret̄ idē qd̄ substantia ⁊ accēs quāta est mō. Et ita nō est bñ dicitur q̄ distinguit̄ p̄ sua significata. s̄ seip̄is distingunt̄. eodē modo est de cōnotatiuis siue sine cōceptus siue voces q̄ nō distinguit̄ p̄ sua cōnotata. q̄ supposito q̄ nō cōnotaret̄ equalit̄ distinguerent̄. sicut si cōnotaret̄. Ista opinio cōcordat cū dicitis tam antiquoz q̄ modernoz. q̄uis eā negēt in diuersis locis. Ipī em̄ dicūt in diuersis locis q̄ talia diuersa rōne q̄ tm̄ sunt vna res distingunt̄. q̄ vni dicit aliqd̄ in recto ⁊ aliud in obliquo. ita q̄ importat̄ diuersa in obliquo. ⁊ tm̄ idē in recto. Et illo mō p̄t oia distingui. ⁊ s̄l̄ ponūt aliq̄ q̄ attributa distingunt̄. q̄ sapia vel iustitia aliqd̄ cōnotat in obliquo. qd̄ aliud attributū nō cōnotat. s̄ cōnotat aliqd̄ aliud. Ista autē nō p̄t verificari de aliquo qd̄ est diuina eēntia. q̄ ip̄a nō importat̄ aliqd̄ in obliquo vel in recto. s̄ maḡ importat̄. Sed nec significat in recto vel in obliquo s̄ maḡ significat. Eodē mō iustitia q̄ est ip̄a diuina eēntia. ip̄a nō cōnotat. q̄ rei ex̄ nō est cōnotare nisi forte ex̄ institutiōe. q̄ est aliqd̄ aliud a diuina essentia. ⁊ a diuina sapientia. vel a diuina bonitate quod vocat̄ attributum importās vel significans vel connotās aliquid aliud. et illa sic importatiua vel significantia vel connotatiua que ex hoc ip̄o nō sunt diuina eēntia voco attributa. Ad primā rōnem pro p̄mo modo ponendi dico. q̄ illd̄ qd̄ est vni simplicissimū s̄m se potest cōsiderari sub diuersis rationib̄ q̄uis iste ratiōnes nō sint respectiue v̄l connotatiue. sicut sunt ratio p̄ncipiū ⁊ finis que conueniūt puncto ⁊ dextrum ⁊ sinistrū que cōueniunt colūne. quia possunt esse quidā cōceptus cōmunes p̄dicabiles in quid de illo vno simplicissimo. Si tamē intelligeret̄ illa opinio q̄ nō essent aliqua distincta realit̄ ter ad q̄ diuina essentia posset comparari. vel quib̄ ⁊ diuine eēntie posset esse aliqua cōmunia. nullo modo possent attributa distingui ⁊ eē attributa. nec seip̄is nec quibuscūq̄ alijs. sic concedo. q̄ sicut dictū est alias. a re simplici nō possit for

Ad primā prime opinionis.

Ad secundam.

vari diversi conceptus simplices et proprii predicabilia in quodam. Per idem ad aliud dico quod ista distinctio attributorum proprie loquendo de virtute finis. accipit ex parte ipsorum attributorum absolute et sic. nec ex hoc sequitur quod distinguunt realiter quod non sunt realiter in deo. et ita ex distinctione illorum nulla sequitur distinctio realis in deo. pcedo tamen quod si non essent aliquid distincta realiter vel in deo vel extra non possent attributa dici distincta. Sed si essent et importaret aliquid quod est realiter divina essentia essent pure synonyma. Et ita pcedo quod omnia attributa, vel connotant aliquid distincta realiter. vel sunt composita aliquibus distinctis realiter. Ad tertium pcedo quod sicut ratio generis et differentie non possunt distinguere nisi essent diverse res. quod tamen rationes non dicunt respectus ad illas. ita attributa non distinguuntur si manerent attributa distincta nisi aliquid que res distincte importarent. non tamen oportet importent respectus ad res illas. Sicut animal non importat respectus ad boiorem nec ad asinum. quod vis importat tam asinum quam boiorem. Ad quartum dico sicut alias patebit. quod ydec non distinguuntur in deo sicut attributa. quod ydec sunt ipse res predicabiles a deo nec predicantur de deo sic ipsa attributa de deo predicantur. Ad primam rationem alterius modi ponendi dico quod ipsa sapientia non que est attributum. sed importata per attributum. vere est realiter sine operatione ad extra sine operatione intellectus. prima est ipse deus. Sapientia tamen que est attributum non est realiter in deo et illa que est attributum non posset esse. nisi esset aliquid alia res distincta realiter. Supposito tamen quod illud attributum sapientia nec esset nec esse posset. nihilominus deus est vere sapiens. et eadem sapientia que nunc est sapiens.

Ad tertiam

Ista tamen propositio quam modo formamus. scilicet deus est sapiens non esset si illa propositio in qua predicatur illa sapientia que deus est illa esset tunc deus sicut nunc. sic supposito impossibile. quod nullum animal esset possibile nec videtur etiam a divino intellectu nisi solus homo. si posito illa realiter esset tunc homo animal sic nunc est quod natura hominis in hoc in nullo variatur. et tamen illa propositio homo est animal in qua predicatur genus de specie non esset. quod tunc animal non esset genus ad boiorem. Si tamen predicaret illud animal quod est homo de se illa tunc esset ita deus sic nunc est. si esset alia propositio propter aliteratam finem. quod in vna predicatur vnum compositum in alia minus eodem. et ideo dico. quod deus non est sapiens. quod est causa sapientie create. nec quod per se emittit sapientiam creatam. si seipso alio circumscripto simpliciter est sapiens et ipsa sapientia. Ista tamen propositio deus est sapiens in qua predicatur vnum attributum non esset. nisi esset aliquid sapientia creata vel in re vel in intellectu divino. et ita illud attributum non esset si non esset aliquid distinctio realis possibilis. illa tamen sapientia que deus est nihil minus esset.

Ad quartam.

Ad secundam pcedo quod sapientia est quod ita absolutus

Ad primam secundam op.

ta sentia qd. uia e. ut
y. s. s. m. a. q. d. u. l. u. r. e. q. t. e. n. t. i.
e. s. o. l. u. t. i. o. n. e. a. l. i. q. u. i. b. u. s.
e. s. p. r. e. m. i. s. s. a. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. r. e. s.
a. l. i. q. u. i. b. u. s. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. q. u. a. n. t.
p. o. s. s. i. t. r. e. h. o. i. n. p. r. i. a. a. u. t. h. o. r. i. t. a. t. e.
o. r. i. s. q. d. n. o. a. t. r. i. b. u. t. i. s. i. n. d. e. o.
h. i. c. t. r. a. n. s. c. o.
q. d. d. p. h. i. a. r. s. e. n. t. i. a. a. u. t. h. o. r. i. t. a. t. e.
h. o. r. m. e. t. s. a. h. i. s. a. l. i. q. u. i. b. u. s. a. b. h. o. r. i. t. a. t. e.
i. t. e. a. u. t. q. d. t. e. s. e. s. t. q. d. s. i. q. u. i. b. u. s. s. i. c. e. t. c. a. p. n. o. n. t. e. r. e. a. t.

Ad secundam.

Ad secundam pcedo quod sapientia est quod ita absolutus

a respectu ad creaturas sicut ipsa deitas vel essentia. et ideo non plus est sapiens vel minus ex respectu ad creaturas quam est de respectu ad creaturas. Ista tamen attributa que non sunt de ipse. sed quedam vere predicabilia de deo non essent nisi essent aliquid creature vel in actu vel in potentia. sicut si nulla esset creatura nec in re nec in cognitione divina. deus non esset ens. et tamen homo esse ens tunc non esset. quod nihil est esse. nisi vel in re vel in cognitione divina sint aliquid per quod sit esse. Ad argumentum principale dico quod intellectus realiter est deus et sicut voluntas realiter est deus. quoniam istis de virtute finis. intellectus et voluntas non possunt haberi nisi suppone personalis. sed quando accipit intellectus et voluntas ut sunt attributa. dico quod illa est distinguenda. eo quod intellectus et voluntas possunt haberi suppositione personalis vel simpliciter vel materiale. Si personalis. sic est simpliciter falsa. quod nullus intellectus nec divinus nec creatus est attributum. si intellectus divinus est omnibus modis ipsa essentia divina nec plus distinctus ab essentia quam essentia ab essentia. Si vero quibus intellectus creatus realiter distinguitur ab essentia divina nec sibi propter potestatem. sed modo et ratio ista est de intellectu et voluntas sunt attributa. quod tunc fit suppositio per ipsos conceptus vel nominibus et tamen conceptus que nominibus sunt attributa. quod de deo predicabiles et predicabilia de omnibus personis unctis et diuisis. Et si eodem modo supponeret in ista propositio intellectus et voluntas sunt realiter divina essentia. si si supponeret simpliciter vel materiale illa esset simpliciter falsa. quod nec illi conceptus nec illa nominibus sunt realiter divina essentia que supponatur per ea. Questio. iij.

Ad argumentum principale

De identia predicatorum

Utrum aliquid reale possit distinguere se ab alio reali. sic habet per se primo per se. et in diversis locis aliquid si idem subiectum tamen sunt idem ratione. aliquid autem sunt idem et subiectum et ratione. quod aliquid quorum quodlibet est reale si idem ratione. et per se eadem ratione aliquid realia possunt distinguere se. Ad oppositum probatur est per se. quod sic nulla ratio potest distinguere realiter ab alia ratione. ita nihil reale potest distinguere se ab alio reali. Ad quoniam respondeo habet predicta in pced. quod quod nihil reale potest distinguere nec esse idem ratione cum alio reali. ita quod sic distinctio rationis et identitas rationis se habet ad etiam rationis. ita divina realiter et identitas realiter se habet ad etiam realia et forte non excludendo distinctiones formales et identitates ubi deus potest. 3o dico quod nulla res nec a seipso nec a quocumque alia potest distinguere vel esse eadem ratione. Hoc probatur sic. si aliquid eadem res a seipso separatur ab alia redifferat ratione si non esset nisi per diversas rationes fabricatas circa eadem res vel eandem res vel quod aliquid accipit eadem res ab intellectu. si primo non sufficit quod sic intellectus potest formare diversas rationes circa eandem rem. ita causa realis potest formare diversas

Questio III

Respondeo

Conclusio

res realiter distinctas circa eandem rem. s. nō ob-
stante q̄ circa eandem rem 7 in eadē re fiāt res
diuerse realit̄ distincte nunq̄ dicet q̄ illa res
realit̄ distinguit a seip̄a. Sed q̄ precise ille res
facte vel aggregate ex illa vna 7 duabus reb⁹
factis distingunt̄ realit̄. sic si in lacte fiāt albe-
do 7 dulcedo. nunq̄ ppter hoc dicet q̄ lac dis-
tinguit̄ realit̄ a seip̄o. sed q̄ albedo distinguit̄
realit̄ a dulcedine. 7 aggregate ex lacte 7 albe-
dine distinguit̄ realit̄ ab aggregate ex lacte 7
dulcedie. sicut vniū compositū ex hac materia
et hac forma distinguit̄ realit̄ ab vno pposito ex
eadē materia 7 vlla alia forma. 7 nunq̄ dicere-
tur q̄ hec materia distinguit̄ a seip̄a realit̄.
q̄ q̄tūcūq̄ intellect⁹ fabricet diuersas ratōes
circa eandem rem nunq̄ dicet q̄ hec res distin-
guit̄ rōne a seip̄a. sed q̄ hec rō distinguit̄ rōne
ab illa rōne. 7 q̄ aggregate ex hac re 7 hac rōe
distinguitur aliquo mō rōne ab aggregate ex
hac re 7 illa rōne. Et ita nunq̄ aliq̄ res distin-
guit̄ a seip̄a rōne ppter diuersitatē rationum
que nō sunt ip̄a. sicut nec distinguit̄ realiter a
seip̄a ppter diuersitatē rerū q̄tūcūq̄ q̄ nō sūt
ip̄a. Nec scdm̄ sufficit. q̄ si aliqua res sit alit̄ 7
aliter cōceptibilis. aut illud quod p̄cipitur est
idem oibus modis. siue accipiat̄ vno mō siue
alio mō. ita q̄ illud qd̄ est obiectū nullo modo
nec fm̄ rem nec fm̄ rōnem multiplicat̄. q̄uis
ip̄i modi cōcipiēdi q̄ nō sunt ip̄a res concepta
multiplicent̄. aut ip̄m obiectū aliquo mō ml-
tiplicet̄ saltē fm̄ rōnem. ita q̄ sint̄ plura obie-
cta formalia fm̄ modū loquēdi aliquoz. si pri-
mo mō arguo sicut prius. q̄ ip̄a res nō distin-
guit̄ rōne a seip̄a. s. q̄ illi modi cōcipiēdi sic di-
stinguunt̄ re vel rōe. 7 ip̄a res nullo mō. Hoc
p̄firmo. q̄ sicut idē multiplicatiōe a parte ob-
iecti pōt̄ alit̄ 7 alit̄ p̄cipi ab intellectu. ita idē si
ne oī multiplicatiōe a parte obiecti pōt̄ aliter
et aliter videri oculo corpali. 7 alit̄ 7 alit̄ audiri
et vlt̄ a quocūq̄ sensu sentiri. eodē mō pōt̄ eas-
dem res inaiata alteri rei inaiata aliter et alit̄
appropinari. 7 tñ ppter istā aliatatē nō dicet̄
res distingui a seip̄a nec re nec rōne. Nō re cer-
tum est. Nec rōne. q̄ etiā fm̄ istos distinctio
rōnis nō causat̄ nisi ab intellectu. q̄ nō a sensu
Nec ab aliq̄ re inaiata. q̄ eodē mō ppter h̄ q̄
res aliter 7 alit̄ cōcipit̄. nō dicet̄ ip̄a res distin-
gui nec re nec rōne. Si d̄ q̄ obiectū ip̄m ali-
quo modo multiplicat̄ ita q̄ sint̄ plura obiecta
formalia. Aut illa multiplicatio est ex natura
rei aut tñ p̄ act⁹ intellect⁹. Si p̄mo mō q̄ n̄ di-
stinguit̄ rōe s̄ ex natura rei. Si scdo mō arguo
sicut prius. q̄ p̄ nullā opatiōnē quā intellectus
facit quocūq̄ siue in rōne siue in re pōt̄ eadez
res distingui rōne a seip̄a. Ideo dico q̄ exces-

pra distinctioe vel idēitate formalis. 7 que ē ex
natura rei. 7 q̄ est difficillima ad intelligendū
et q̄ nō est ponēda nisi vbi fides p̄pellit. nihil
distinguit̄ ab aliquo nisi sicut ens reale ab ēte
reali. 7 ois tal̄ distinctio est distinctio realit̄. nec
plus depēdet ab intellectu q̄ ip̄a entitas depē-
det ab intellectu. vel distinguit̄ sicut ēs rō-
nis ab ente rōnis. 7 ois tal̄ distinctio est disti-
ctio rōnis. q̄ idēitatē realē simplr̄ excludit. si
cur ens rōnis nō pōt̄ eē ens reale. Vel distin-
guit̄ sicut ens reale ab ēte rōnis. vel eōuerso.
7 illa distinctio stricte 7 pprie nec est realit̄ nec
rōnis. sicut ip̄a distincta nec sūt etiā realia nec
entia rōnis. sed ē quali media. q̄ vniū extremū
est ens reale 7 aliud est ens rōnis q̄r̄ aut̄ debe-
at vocari nō curo ad p̄ns. q̄ hoc est ī voluntate
loquētiū. vel distinguit̄ sicut aggregate ex re
7 rōne. ab ente reali vel ente rōnis vel a cōsili
aggregate. 7 illa distinctio sicut nec p̄cedēs.
nec est pprie 7 stricte realis nec rōnis. propter
eandē rōem. Et sicut dico de distinctioe realit̄
rōnis. eodē mō p̄portionabilr̄ dico de idēita-
te realit̄ 7 rōnis eodē mō p̄portionabilr̄ sibi op-
posita. Sed p̄ p̄dicta pōt̄ argui multipl̄. q̄
aliq̄ p̄nt̄ eē eadē res 7 tñ distingui rōne. 7 hoc
p̄bat̄ multipl̄. p̄mo sic fm̄ omē. r̄ij. meth. com-
men. xxx. in eis q̄ sunt forma nō in materia dis-
positio 7 dispositū reducit̄ ad vniū in esse. et in
duo in p̄sideratiōe. q̄ dispositio 7 dispositū sūt
vniū in eē. 7 p̄ p̄ns sunt vna res. 7 tñ sūt duo in
p̄sideratiōe. 7 p̄ p̄ns si sunt duo sunt distincta.
et nō nisi rōne aliqua. q̄ duo distincta rōne sūt
vna res. Preterea comē. ibidē intellectus ē
nat⁹ diuidere adunata in esse in ea ex quib⁹ cō-
ponit̄. q̄ aliq̄ sūt vniū in re. 7 tñ intellect⁹ diuis-
dit ea qd̄ nō ē possibile sine distinctioe rōnis. q̄
7c. Itē ibidē multiplicitas in deo nō ē nisi in
intellectu nō in eē. q̄ in deo sūt ml̄ta q̄ sūt vniū
in eē. 7 tñ ml̄ta in intellectu. Preterea. iij. me-
tha. ens 7 vniū dicūt eandē re. 7 tñ distinguit̄
aliquo mō 7 nō nisi rōne. Eodē mō pōt̄ argui
de bono 7 bono. d̄ subiecto 7 passiōe. Sicut p̄nci-
piū 7 finis ī p̄cto aliq̄ distinguit̄ 7 sūt vna res
Sicut currere 7 cursus sūt vna res. Sicut. iij.
phi. actio 7 passio sūt vniū mō. 7 tñ aliquo mō
distinguit̄. Sicut fm̄ Ari. 7 omē. p̄mo phi. Ma-
teria ē eadē s̄ s̄baz. 7 p̄la fm̄ eē. Preterea ydee
ī mēre dina realit̄ sūt ip̄a dina eētia. 7 tñ disti-
guit̄. q̄ alit̄ nō eēt̄ p̄les ydee. nō magi q̄ p̄les
eēt̄ie. Preterea q̄ id̄ possit̄ differre a seip̄o v̄
sortes ī foro distinguit̄ aliquo mō a seip̄o ī thea-
tro. Sicut s̄z p̄oph. sortes puer differt a seip̄o
sene. q̄ eod̄ mō ead̄ res p̄cepta s̄bz vna rōe d̄r̄ a
seip̄a p̄cepta sub alia rōne 7 nō nisi rōne. q̄ 7c.
Preterea. iij. v̄ q̄ aliqd̄ distinguit̄ ab aliquo

Instat p̄mo.

Secdo

Tertio.

Quarto.

Quinto.

Sexto.

Septimo
Octauo.

Nono

Decimo.

Undecimo

Endo

nec sicut res a re. nec sicut ens rōnis ab ēte rōnis
nis ꝛc. qz tenebra distinguit a luce ꝛ ab alijs re
bus. ꝛ tñ nullo ꝑdictoz modoz. Silt negatio
differt ab affirmatōe. ꝛ tñ nullo ꝑdictoz mōz.

Duodecimo

Quarto videt q̄ attributa dina sint ip̄a eētia
dina. ꝛ tñ ꝑ ꝑdicta distinguit rōne. qz ali
qua est ꝑfectio simplr que in quolibz meli⁹ est
ip̄m q̄ nō ip̄m. tūc quero. aut ip̄a ꝑfectio sim
plr que in quolibet est meli⁹ ip̄m q̄ nō ip̄m est
oibus modis dina eētia. aut nō. si sic. q̄ n̄ eēt
nisi tñ vna ꝑfectio simplr. Silt tūc nihil aliū
eēt dicere q̄ sapia ē ꝑfectio simplr. q̄ q̄ sapiē
tia est dina eētia. Si aut nō sūt idē oib⁹ mo
dis ꝛ nō pōt esse nisi dina eētia realr. qz tunc
esset aliq̄ ꝑfectio simplr q̄ nō esset realr dina
eētia. q̄ aliq̄d qd̄ est realr dina eētia. ꝛ tñ n̄
est oibus modis dina eētia. q̄ distinguit saltē
rōne. Ad primū istoz dico. q̄ intētio om̄e. est
q̄ pnt esse aliq̄ noia vel ꝑceptus q̄ distinguit
subiectū ꝛ ꝑdicatū. q̄ nata sunt eē in intellectu
obiectiue. qz solus intellectus potest facere ꝑ
positionē. ꝑter ꝑpositionē platā ꝛ scriptam
ꝛ alia hmoi. ꝛ ita in intellectu distinguuntur.
que tamen reducunt ad vnū in esse. sicut duo
signa reducunt ad aliquod vnū signatuz. que
tamen nō sunt realr illud vnū signatum. Ita
in ꝑposito omnia posteriora de deo nō signifi
cant nisi ꝑcise vnū in deo oibus modis idem.
que tamē nō sunt synonyma. qz habēt distincta
significata non in deo sed extra deū. Et q̄ bec
sit intētio commē. patet ꝑ illud quod dicit ibi
dez. sicut est intelligendū cū dicit ip̄m scilicet
deum esse viuū ꝛ habentē vitā sūt idēz in sub
iecto. ꝛ duo fm̄ modū. nō qz significāt idē om
nibus modis. sicut significāt noia synonyma.
neq̄ sicut ꝑncipale ꝛ secundariū alias suppositi
tum. qz suppositū significat illud quod signifi
cat ꝑncipale ꝛ aliq̄d magis. vita ei significat
aliquid nō in subiecto. viuū aut significat ali
quid in subiecto. scz formā in materia ꝛ bitum
in subiecto. he q̄ sunt dispōnes significatiōnū
noiz in eis que sunt forma in materia. Et ista
auēte patet q̄ loquit̄ de distinctōe noim signi
ficantiū ꝛ identitate significati. Et vult dice
re q̄ noia significātia quedā sunt noia synoni
ma qualif nō se habēt noia dicta de deo. quoz
rum vnū ꝑdicat̄ de alio. quedā sunt noia se ha
bentia sicut abstractū ꝛ concretū. que si verifi
cent in rebus ꝑpositis. cōcretū significat illū
quod significat abstractū ꝛ aliq̄d aliud realif
differēs. sicut ponit ibidē exempla. Si aut ꝑ
dicant̄ de deo nō significāt aliq̄d distinctū in
deo. ꝛ hoc est quod subdit ibidē dicens. qñ aut
fuerit ꝑsiderata dispositio ꝛ dispositū in eis q̄
nō sunt in materia reducūt ad vnā intētiōez

D
Rur ad primū

oibus modis. et nullus modus est quo ꝑdica
tum distinguit a subiecto extra intellectū. scz
ex natura rei. Et ista auēte patet q̄ nō intelli
git aliā distinctiōē nisi inter ꝑdicatū ꝛ subie
ctum. sed ꝑdicatū ꝛ subiectū sunt nomina vel
cōceptus quidā qui nō sunt realr deus. q̄ nul
la q̄ sunt realr ip̄e deus sunt distincta in itelle
ctu. Et ideo dicit signāter. q̄ reducūt ad vnāz
intentionē oibus modis. ita sicut signa redur
cunt ad vnū signatū oibus modis q̄ nec disti
guunt̄ re nec rōne. Et ita per dispositionem ꝛ
dispositū nō intendit commētor aliquid in
deo realr. sed ꝑdicatū ꝛ subiectū que suppo
nunt vere ꝛ ꝑꝑue ꝑ deo. Si d̄: q̄ fm̄ commē
tatorē ibidē. dispositio ꝛ dispositū nō sūt no
mina synonyma. q̄ quis bec noia viuū ꝛ vitā ꝛ
hmoi. q̄ sūt cōmunia rebus creatis in quibus
est distinctio realis importata per concretū ꝛ
abstractū ꝑꝑter talē distinctiōē nō eēt no
mina synonyma. tamē ista noia deus ꝛ deitas
essent synonyma. qz nulla penitus distinctio i
portat̄ per ista noia nisi sit aliq̄ nōidentitas i
deo. ꝑterea. ibidē eētia si fuerit accepta
fm̄ q̄ est posita ꝛ fuerit disposita aliq̄ disposi
tione. tūc dispositio ꝛ dispositū vnū erit in ꝑ
dicatiōe ꝛ duo in intētiōe. ꝑꝑ ꝑdicatū dis
fert a subiecto. sed tñ fm̄ euz ibidē aliter est in
deo ꝛ aliter in rebus compositis. Et cum ꝑꝑ
dicatum equaliter differt a subiecto in vna ꝑ
positione ꝛ in alia. si ꝑdicatum ꝛ subiectum
sunt ꝑcise nomina vel cōceptus. ergo opoz
tet fm̄ eum q̄ in re ip̄a aliter sit distinctio i
rebus separatis a materia. ꝛ in rebus compositis
ita q̄ in separatis sit tñ distinctio rationis in
alijs distinctio realis. ꝑterea ibidem euz
intellectus componit aliquā ꝑpositionem ex
dispositiōe ꝛ disposito in talibus rebus. scilz
separatis a materia. tūc nō intelligit ex eis no
mina synonyma. ita q̄ ꝑpositio sit ꝑꝑ nomē nō
fm̄ intentionē. sed intelligit ea esse diuersa ꝑꝑ
assimilationē fm̄ q̄ intellect⁹ accipit duo. quo
rum ꝑꝑortio ad inuicē alterius ad alteruz sit.
sicut ꝑdicati ad subiectū. Ad primū istoz ꝑ
test dicit dupliciter. Uno modo q̄ illa nomina
que habemus de deo scilicet deus et deitas nō
sunt synonyma. quia nomina aliqua sunt qui
bus correspondēt aliqui conceptus simpli
ces. vel aliquis conceptus simplr. Et si idēz
conceptus simplr correspondēt illis possūt
dici nomina synonyma. Aliquibus autem no
minibus non correspondēt idēz conceptus
compositi. et talia nomina non opoztet q̄ sint
synonyma. et hoc ꝑꝑter distinctiōē reper
tam in illis conceptibus compositis. euz vna
pars potest alicui competere cui alia parsonō

E
Replica p̄ma

Secunda.

Tercia

Ad primū

competit. Ita est de deo et deitate. fm enim qd a nobis imponunt eis corruer vn? pcept? ppius deo. qz null? simplex ppius deo e nob possibil? 7 vna pars illi? pceptus pperit alicui cui alia ps no pot ppetere. Sicut deus dicit ali quod ens intellectuale vel intelliges 7 sic de alijs que pperit deo. ita qd quodlibz est in pl? 7 totu est egle. deitas aut dicit oia illa magis in absoluto. 7 de ill aliqd abstractu pperit alicui cui no pperit pperit et ecouerso. vt descriptio expmes quid nois deitatis sit ista. ens qd est sapiavoluntas 7 bmoi. Alr pot dici fm vltiaz autre allegatas. qd talia noia q imponunt fm assilatione abstracti 7 cōcreti vbi signit realit disticta no sūt synonyma. qz pēise imponunt fm assilatione istoz q no sunt noia synonyma Et h est qd dicit. q in talib? accipiunt duo. s. noia quoz pportio ad inuicē alteri? ad alterū est sicut pportio pdicati ad subiectū. Et quō h sit intelligendū subdit dices. Intellect? em no pot intelligere idē his duob? moīs fm sili tudine ad pponē cathogozicā in reb? ppositis sicut intelligit mltā fm silitudine. h ē intel lectus pot formare duos pceptus in qb? quasi i telligit deus qz alr no pot intelligi? h fm sili tudine ad duos pceptus. quoz vn? est pcept? 7 alr? absolut? formatos de re pposita. ita q nisi inueniret in reb? ppositis pceptū 7 abstractū di stingui quo ad signatū. no formare tales con cept? de deo nec imponeret talia noia. 7 talia noia no sūt noia synonyma. 7 rō hui? pot eē. qz aliqs pot scire signatū vtriusq; vocabuli. et tñ ignorare vtrū vnū pdicet de reliquo sic aliqs ignorās vtrū ens simplr p mū sit simplrvl cō positū. pot scire qd intelligit p h nomē deitas 7 etiā qd intelligit p h nomē deus. 7 tñ dubi tare an deitas sit deus. sic pot dubitare an albedo sit alba. sic et pot aliqs scire qd iporaf v h nomē intellectio āgelica 7 qd imporat p h nomē intelligētia. 7 cū h tñ igrare an intelli gētia sit intellectio. qz pbi posuerūt q sic. qd tñ fm rei veritatē est simplr falsum. Et ideo ta lia noia talit disticta no sūt noia synonyma. qz de noibus synonymis no pot sciri qd signē 7 tñ ignorare vtrū vnū vere pdicat de reliquo p inductiue. Et vntū sciendū q synonyma sūt duplicia. quedā sūt synonyma. qz simplr idē significāt 7 cōnotāt. ita q nihil significāt nec cōnotāt p vnū qn eodē mō significāt 7 pnotā tur seu significāt p reliquū. 7 sic deitas 7 de? bō 7 humanitas. 7 multa talia sunt synonyma h sic no accipio h synonyma. qz sicut alibi sic ac cipiā. Alr dñr aliq synonyma q significāt vt pmo mō. 7 pter h rā imponētes q vtētes oēs p ea intelligūt q simplr idē significāt 7 cōnot

tant modo pdicto. 7 isto mō bō 7 humanitas; deus 7 deitas no sūt synonyma. 7 h qz relique rūt in dubio qm est ex impositōe istoz noiz an bec sit nā. bō est hūanitas. vel falsa. 7 ita d alijs. Ad scdm pz. q illa eēntia no pot aliter disponi: nisi sicut illud de quo aliqd predicat disponit ipō pdicato. Et tūc dico q dispositō et dispositū erūt vnū in pdicatoe. h est dictuz p eodē simplr supponēt. 7 tñ erūt duo in intē tione. qz illa seipis erūt duo formalr. quō subie ctum 7 pdicatu sunt duo. ita q nunq formalr et realr sunt vnū sed supponūt p vno. sicut bec vox homo 7 bec vox aīal sunt vnū in pdicatio ne. hoc est no sunt vna res realr. sed in illa pdē catione supponūt p vna re realr. Et qñ d: fm ipm. qz aliter est in rebus abstractis 7 compo sitis. Dico q verū est qm ad illud p quo ter mini supponūt. Ad aliud pz quō talis ppō ē no tñ fm nomen scz synonymū. sed dico h in tentionē 7 assimilationē mō declarato. Ad scdm dico q adunata in re sunt aliqua multa distincta realr faciētia tñ vnū in re. sicut se h materia 7 forma subiectū 7 accidēs 7 bmoi. d talibus verū est q intellect? pot separare vel diuidere ea. h est pot intelligere vnū no intel ligēdo reliquū. qz vnū no sit in re sine reliq vel fm intentionē cōmē. aliq vnū non possit esse sine reliquo. 7 de talibus loquit commen rator. Unde dicit intellect? natus est diuidere adunata in esse. i. que faciūt vnū in esse ex quibus componit. qz non diuidant in esse. sicut diuidit materiā a forma. 7 formā a composito ex materia 7 forma. Intellect? q tñ de rebus distinctis 7 hoc est bene possibile. Et tñ a 7 b sint vna res 7 a no distinguat realr a b. 7 tñ q intellectus diuidat a: a b intelligēdo a et non intelligēdo b. vel ecouerso est impossibile. Ad tertiu dico q multiplicitatē esse in deo potest intelligi multiplr. vel q sit in deo realr 7 sub iectiue aliqua multiplicitas. 7 h ē impossib le fm intētionē cōmēta. aut q sit mltiplicitas in deo p predicationē. qz esse in vno modo fm Damascenū in logica sua est dici de re. et isto modo multiplicitas est in deo. hoc est sūt mul ta predicabilia de deo. Et ideo sunt tantuz in intellectu. scilicet obiectiue fm vnam opinio nem. vel subiectiue fm aliam et non in deo. scilicet realiter et subiectiue. Ad aliud q cō et vnum si supponant personaliter pot? sunt vna res et vna natura q dicant eandem natu rā. et si sic supponant non aliter distinguūtur ens et vnum. qz ens et ens. et vnum et vnum. Si aut supponāt simplr vel materialr. sic no sūt vna res nec vna nā. h dicūt eādē naturā et distinguūt inter se. sicut duo cōceptus v? duo

Ad scdm.

Ad tertiam

Ad scdm argu.

Ad tertiam

Ad quartam

synonyma sunt

noia que nō sunt synonyma. quia aliter et aliē significat eandē rē et naturā mō p̄us exposito Et h̄ est qd̄ dicit cōmē. iij. mēb. cōmēto. iij. q̄ necesse est vt ens et vnū significēt eandē naturā nō diuerſas naturas. Et post subdit dicēs. q̄ significat vnā eētā h̄ modis diuerſis. Et post subdit dicēs. iste homo significat vnū hominē p̄ significatōnē. et tūc p̄palat h̄ nomē vnū. Et iō nō erit dīa iter duas significatōes nisi q̄ in illo significat vnū p̄ significatōem et in hoc p̄palationē. Ecce q̄ itelligit de nominibus q̄ significat eandē naturā. nō q̄ sint eadē natura. qualr aut nō sint noia synonyma pōt patere ex p̄dict̄ in p̄cedētibz q̄stionibus et partim ex ista q̄one. Per idē dico sic pius ad illud de bono et vero. q̄ si in ista p̄pōnē. bonū et verū sunt idē realr termini supponūt per sonalr. est p̄pōnē. si supponūt simplr. ē simplr falsa. Per idē ad illud de p̄ncipio et fine i p̄ncipio q̄ p̄ncipiū et finis si supponāt p̄sonalr. hoc est p̄ illo qd̄ est realr p̄ncipiū et finis. nullo mō distinguunt in re nec rōne. si aut supponūt p̄ceptibus vel noibus. hoc est simplr vel materialr. sic distinguūt nec sūt vna res sic accēpta sed ita significat eandē rem. iō de eadē re verificant. p̄notant t̄m distinctas medietates hoc dictū sit si p̄ctus sit alia res a linea. sicut cōiter ponit. de quo alias. Ad aliud de curre re et cursu p̄ idēz. q̄ si supponūt p̄sonalr potest aliquo mō p̄cedi q̄ sunt vna res. nec rōne distinguūt. nec aliquo modo distinguūt. nō plus q̄ currere et currere. vel cursus et cursus. Si aut supponāt simplr vel materialr. sic nō sūt vna res. sed significat eandē rem et distinguūt in se. nec vnū realr nec fm̄ rōnē est idē alteri non plus q̄ fortes est idē platon. Ad aliud de actione et passione alias patebit. Ad aliud dico sicut patebit alias. q̄ ydec in mēte diuina nō sunt realr ip̄a diuina essentia. Ad aliud dico q̄ nihil differt a seip̄o. et iō de vi f̄monis nō d̄z cōcedi q̄ fortes in foro differt a seip̄o in theatro vel in choro. q̄ siue fortes sit in choro siue i foro cuz nō sit sūm vtroq̄ est falsa implicatio si vtrūq̄ remaneat affirmatū. si aut scd̄z negatum tūc si fortes sit in foro erit h̄na. Fortes in foro differt a forte in choro. q̄ valet ista fortes in foro nō est fortes in choro. q̄ nō erit i choro. Et verū est tūc q̄ fortes in foro nō est realr fortes in choro. sed ex hoc nō sequit̄ q̄ idē differt a seip̄o. nisi idē eēt fortes in foro et fortes i choro. Eodē mō nō est dicendū q̄ lac albū differt a lacte dulci. t̄m p̄ int̄tōe loquētū dico. q̄ in tendebāt nō q̄tales p̄pōnes de vi f̄monis sūt vere. sed q̄ p̄ ista noia importāt aliqua diuersa. Et certū est q̄ chorus et forū distinguūt re-

alr. Et eodē mō si autores dicūt q̄ tales p̄pōsitiones lac albū et lac dulce distinguunt. intel ligenduz est q̄ intelligūt q̄ ista noia importāt aliqua distincta. q̄ importāt albedinē et dulce dinē. Et iā aliter possunt intelligere q̄ illa aggregata distinguunt. h̄ hoc nō est de vi sermo nis. q̄ de vi f̄monis. sic lac albus et maxime in tali p̄pōnē nō h̄z suppositōes p̄ aggregato tali. sed p̄ se p̄ subiecto. Et si dicit q̄ pro eodez supponerēt lac et lac albū. et p̄ p̄ns idē esset dicere. lac est substantia. et lac albū est substantia p̄terea h̄ est h̄na. lac albū est aggregatuz p̄ accidēs. aut q̄ ly lac habet suppositōnē simplicem. aut p̄sonalē aut materialē. Non simplicē nec materialē. q̄ nec conceptus nec illa vox est aggregatū p̄ accidēs et subiecto et accidēte. q̄ habet suppositōnē p̄sonalē. ergo quādo supponit p̄sonalr supponit pro tali aggregato. Ad p̄mū istoz dico. q̄ quis supponit pro eodez. q̄ t̄m nō necessario supponunt pro omni eodez. et q̄ aliqd̄ importat per vnū quūis pro illo nō supponāt quod nō importat per reliquū. ergo magna est diuersitas ponēdo vnū vel reliquū. Ad scd̄m respōdeo q̄ bec p̄positio. lac albū est aggregatū p̄ accidēs ex subiecto et accidēte. nō est h̄na de n̄ture f̄monis. q̄ talia nō habent de n̄ture vocis supponere. nisi p̄ se pro subiecto q̄ si possent supponere pro aggregato. tunc sequerēt q̄ lac albū est aggregatū per accidēs. q̄ lac est aggregatū p̄ accidēs. q̄ oē lac albū est lac. et tūc arguāt in tertia figura sic lac albū est aggregatū per accidēs. omē lac albū est lac. q̄ lac est aggregatum per accidēs. p̄cho ē falsa. et nō minor. q̄ maior. Item q̄n supponit terminus p̄sonalr. particular et indiffinita ouertunt. q̄ illa cōuertunt aliquod lac albū est aggregatū p̄ accidēs. et lac album est aggregatū p̄ accidēs. sed ista est falsa. aliquod lac albū est aggregatū p̄ accidēs. ergo et reliqua. Ex isto patet q̄ talium terminoz. homo albus. lac albū. et huiusmodi nō sunt aliqua supposita per se. puta talia. iste homo albus. hoc lac albū et h̄mōi. et aliqua per accidēs. puta fortes et plato et h̄mōi. q̄ terminus supponēs p̄sonalr si sit cōmunis supponit pro suis suppositis. sed iste terminus homo albus nō supponit nisi pro forte et platonē et h̄mōi. q̄ nō habet alia supposita. Sciendū est tamen q̄ per se suppositū duplr̄ accipit̄. Vno modo pro aliquo p̄ se cōtēto sub aliquo cōmuni. qd̄ cōmune vere predicat de pronōie demonstrāte p̄cise illud suppositum. Sicut fortes cōtinetur sub homine. et de pronōie demonstrāte p̄cise fortem verificatur homo. Nam bec est vera. hoc est homo demonstrando fortem.

Ad quintū

Ad sextum

Ad septimū

Ad octauū
Ad nonū

Ad decimū

Instātia p̄ma

Secūda

Ad p̄mū

Ad scd̄m

Et isto modo talis terminus homo albus siue albus et huiusmodi non habent supposita nisi ipsa subiecta: et non habent talia duplicia supposita scilicet aliqua per se: et aliqua per accidens. et sic loquor hic de supposito per se et per accidens. Alii dicunt suppositum per se alicuius. quoniam scilicet de tali supponere personam taliter verificat illud cōe. et illud inferius significat aliqd de significatis illius cōis et non oia si illud cōe significet plura. et etiā pnotat aliqd cōnotatū per illud cōe si illud cōe pnotat plura diuersis modis. qd pot fieri per distinctionē expmētē qd nois ipsius. qd illud inferius eisdē modis cōnotet illa plura cōnotata. quoniam non oportet reat qd cōnotet alia pnotata. et tñ de pnoie de mōstrāte illud nō predicat illud cōe. Et sic iste terminus hoc albus est per se suppositū albi. et nō iste terminus fortis. qz hoc albus cōnotat et significat sicut iste terminus albus. et tñ hec est falsa. h est albus demonstrādo istū terminū hoc albus. qz iste terminus nō est albus. Et isto modo dicit alias posse saluari per se primo modo in multis ppositiōibus. Et sic pot pcedi qd terminus cōis hz aliqua supposita per se: et aliq per accidens. h nihil est ad ppositū nostrū h. Sicut sequitur homo albus est aggregatū per accidens. h hō est aggregatū per accidens. per illa regulā. a determinabili sumpto cū de terminatōne nō destrabere nec diminūere. ad ips determinabile per se sumptū est sequētia bona. et h quoniam termini habent suppositionē personāle et arguit affirmatiue. qz si habeat aliā suppositionē: vel arguat negatiue. nō oportet qd sequatur. Dico tñ pro intētiōne loquētū qd tales cōceduntur nō de vi fermōis. s; qz termini ipotāt aliqua duo qd per accidens aggregātur. et ex vlu loquentiū supponūt pro talib; aggregatis per accidens. quoniam nō de vi fermōis. Et isto modo itel ligēdo pnt tales cōcedi. lac albus distinguit a lacte dulci. lac albus nō est dulce: imo lac albus nō est dulce nec lac. Et ita piz manifeste qd talibus cōcessis sub illo intellectu nunq sequit idē differre a se: s; qd duo diuersa reali distinguntur. Et sub illo intellectu intelligit porphirus qd fortis puer differret a se sene. quia aliqūa diuersitate habet quoniam est puer et quoniam est sener. et ita tota res aggregata distinguit. et nō idē a seipso. Eodem modo dico. qd oēs tales pponēs. eadē res pcepta sub vna rōe distinguit a seipā aliis pcepta. et vlt oēs tales. simplr false sunt de vi fermōis. Ad aliud piz. sup plogū quō tenebra et puatio: et vlt negatio distinguitur a reb; posituis. qz scz sunt pceptus distincti. ipamet ppositiua et nihil aliud ipotātēs. Ad vltimū dico. qd pfectio simpliciter dupliciter accipit. Uno modo. pprie pro aliqua re vna pfecta: nullā includentē impfectionē essentialit. nec necrio

aliquā impfectionē annexā habētē. et isto modo nulla est pfectio simplr nisi cēntia diuina. Nec sic pfectio simplr pot cōpetere alicui creature. qz talis pfectio simplr vocata est oī creature repugnās. Alter accipit pfectio simplr large et improprie pro omni pceptu ad quē pna formali nō sequit illud esse impfectus: de quo verificat. sicut nō sequit formali. a est sapiēs. g a est impfectū. Nec sequit. a est bonū. g a est impfectū. et sic de multis talibus. Et tales pfectiōes simplr sunt multe et sunt attributa diuina. et possunt competere creature. qz sūt cōceptus quidā cōes deo et creature. Et sic itelligit anselmus. qd in quolibet est melius ipm qd nō ipz. scz qz ex tali nō sequit formali illud eē impfectū de quo verificat. et ex quolibet sibi i composibili sequit formali ipm esse impfectus Sicut ex hoc qd a est sapiēs nō sequit formali qd a est impfectū et ex quolibet cui repugnat maliter esse sapiēs sequit formali ipm esse impfectum de quo verificat. et ita aliquid esse eo melius. Ad argumētū principale dico qd pbs nō accipit esse vni rōne vel distingui ratōne sicut modo loqmur in pposito. sed illa dicit eē vni rōne. que habent vna rōcm. hoc est vna diffinitioē expmētē quid nois. et illa distingui rōne que nō hnt vna diffinitioē. et ita talia pba nihil sunt ad ppositū

Ad argumētum principale

Questio. iij. Circa identitatē

et distinctionē dei a creatura est qd rēdum. An deo et creature sit aliquid cōmune vniuoce predicabile essentialr de vtroq;. Quia ista questio et multa dicta et dicēda in questionib; sequētib; depēdet ex notitia nature vniuoci et vltis. id ad euidentiā dictoz et dicēdoz querā pmo aliquas questioēs de natura vltis et vniuoci. Circa qd primo quero. Utrū illud qd immediate et p rime denoiat ab intēntione vltis et vniuoci sit aliqua vera res extra aiām. intrinseca et essentialis illis qd est cōis et vniuoca distincta realiter ab illis. Primo qd sit ha res cēntialis et intrinseca illis qbus est cōe. qz hz Lommē. v. metb. cōmē. vij. Isti duo boies vltis et particularis scilicet cui accidit vniuocatio sunt vnuz essentialiter. sed illud quod est vnum essentialiter cum aliquo entē reali extra animā est vera res et cēntialis alicui rei. ergo homo vniuocalis est vera res extra animā et essentialis illi quibus est cōmūis. Secūdo qd sit res distincta reali videt. qz impossibile est eandē rez eē corruptibile et incorruptibile. sed vltia sunt incorruptibilia. et illa quibus sunt cōmūia sunt corruptibilia. ergo non sunt eedem res

Questio III Dui? distincōis cōrinet sepre qd nes circa idē ver santes.

Questio huius qz te pma

Primo arguit.

Secdo

Ad undecimū.
Ad duodecimū.

In oppositū

cū singularib⁹. Ad oppositū. Comentator
 xij. meth. cōmeto. xij. Unū 7 ens sunt ex reb⁹
 vltibus q̄ nō hnt esse ex aiām. ḡ fm euz vltia nō
 hnt esse ex aiām. 8 nihil qd̄ nō hz esse ex aiāz ē
 idē reār cū ente ex aiām. ḡtc. Ad istā qonē ē
 vna opio q̄ qd̄libet vltvniocū est quedā res
 exns extra aiām reār in quolibz singulari. et
 de eēntia cuiuslibet singulari distincta reār a
 quolibz singulari. 7 a quolibz alio vlti. ita q̄ hō
 vltis est vna ḡa res ex aiām exns reār in quoli
 bet boie. 7 distinguit reār a quolibz homie: 7
 ab aiāli vlti. 7 a sbavlti. 7 sic de oibus generib⁹
 7 spēbus siue subalternis siue nō subalternis.
 Et ita fm istā opionē. quot sūt vltia p̄dicabi
 lia in qd̄ p se pmo mō de aliquo singulari p se
 in ḡne. tot sūt in eo res reār distincte. quarūz
 q̄libet reār distinguit ab aliā 7 ab illo singu
 lari. 7 omis iste res in se nullo mō multiplican
 tur q̄tūcūq; singularia multiplicent que sunt
 in quolibz idiuiduo eiusdē spēi. Pro illa opi
 nione arguit multiplr. Primo p roes. primo
 sic. Diffinitio pmo est substātie. scdario accūsi
 fm p̄bz. vij. metha. Sed diffinitio nō est pmo
 substātie singulari fm ipm̄ ibidē. ḡ est aliā sba
 a singulari q̄ est pmo diffinibil. 8 illa nō ē sepa
 ra a singularib⁹. q: talis nō est diffinibilis fm
 ipm̄ p̄bz ibidē. ḡ est de eēntia singulari. Nec
 p̄firmo. q: aliqd̄ in ḡne substātie est diffinibile
 fm omis. 8 indiuiduū nō est diffinibile. q: si sic.
 quero qd̄ p̄deret in eius diffinitōe. nō nisi sba
 fm p̄bm̄. vij. meth. ḡ aliq̄ sba poneret in eius
 diffinitōe. 8 nō sba singulari. q: aut ipamet sba
 singularis q̄ diffinibil est. qd̄ est impossibile. q̄a
 idē nō diffinit. Nec aliā. q: nulla sba singulari
 p̄dicat vere de aliā sba singulari. ḡ opz q̄ aliq̄
 sba vltis ponat in eius diffinitōe. 7 p̄ omis hī p̄
 positū. Confirmat. q: sba diffinit diffinitōe
 p̄p̄dicata q̄ est data p̄ genus 7 dīaz. tūc q̄ro.
 aut gen⁹ est res: aut intērio. Si res 7 nō singu
 laris res. q: nulluz singularis est gen⁹. ḡ est res
 vltis. 7 est de eēntia spēi diffinit. q: alr̄ illa spe
 cies diffinit p̄ additāmētū. q: p̄ aliqd̄ qd̄ eēt
 ex essentia suā. ḡ p̄ter rē singularē est aliq̄ aliā
 res vltis de eēntia ipius rei singulari. Si autē
 dī: genus 7 dīa sūt quedā intērdēs. Cōtra sba
 nō diffinit nisi p̄ sbas p̄ p̄bm̄. vij. meth. ḡ gen⁹
 et dīa sūt sbe. Silt̄ tūc sba diffinit p̄ additā
 mētū. q: p̄ intērdēs q̄ nō sūt de essentia rei.
 Tertio p̄firmat. q: diffinitio hē p̄dicat pmo
 de diffinito. 8 nō pmo de aliquo indiuiduo. q̄a
 tūc de nullo alio ab indiuiduo p̄dicaret. Nec
 p̄dicat pmo de aliquo extrinseco ipi indiuiduo
 q: nihil tale est aiāl rōnale. ḡ p̄dicat p se pmo
 de aliquo quod nō est aliqd̄ indiuiduuz. est tū
 intrinsecū cuiuslibz indiuiduo. 8 nihil est tale ni

B

Opinio p̄ma

E

Pro prima opio
ne pmo arguit

Cōfirmatio p̄ia

Secūda

Tertia

Secūdo arguit

Tertio arguit

Quarto

Quinto

Sexto

Cōfirmatio p̄ia

Secūda

si res vltis distincta reār ab indiuiduo. 7 intri
 seca sibi. Secūdo arguit sic. Scia realis ē d̄ ve
 ris rebus ex aiām. q: p hoc distinguit scia rea
 lis a scia rōnali. sed nulla scia est pmo de reb⁹
 singularibus. ḡ sunt aliq̄ res extra aiām p̄ter
 res singlares. minor est manifesta fm p̄bm̄ p̄
 mo posse. 7. vij. meth. Tertio sic. h̄ vox homo
 pmo significat aliquaz rem extra aiām. q: ois
 vox vnioca hz pmo vniū significatū. q: p hoc
 differt a voce equoca. q̄ eque pmo plura signi
 ficat. sed nō pmo significat aliquā intērdēm
 q: tūc esset nomen sc̄de intērdēs. Silt̄ tūc bec
 esset ḡa sine oī distinctōe. intērio sc̄da est hō.
 q: vox semp ex institutiōe sua hz supponere p
 suo significato. Sed manifestū est q: ista vel ē
 simplr̄ falsa vlt̄ distingūda. ḡ h̄ vox hō n̄ signi
 ficat pmo intērdēm. ḡ significat aliquā rem
 extra aiām 7 nō pmo rem singularē. q: nō p̄us
 significat vna q̄ aliā a singulari. 7 nō extrinsecā
 illi singulari. ḡtc. Quarto sic. Intellect⁹ p̄t
 intelligere boies nō intelligēdo aliq̄ boies
 singularē. sed intelligēdo boies intelligit vna
 rem. ergo est aliq̄ vna res tūc intellecta disti
 cta a quolibz boie singulari. Quinto sic. Pri
 mū obiectū adequatū potētie realis ē ḡa res.
 Sed p̄mū obiectū adequatū cuiuscūq; potē
 tie siue sensitivē siue intellectivē nō est aliqua
 res singulari. q: tūc nihil app̄bēderet ab illa
 potētia nisi illa res singulari. vel sub rōne illi
 singulari. quoz vtrūq; est manifeste falsū. ergo
 aliqua aliā res a re singulari est p̄mū obiectuz
 adequatū potētie realis. Aliaior est māifesta
 maxime de potētia sensitiva. q: nihil est app̄
 bēibile a potētia sensitiva. nisi ḡa res. ḡ nihil ē
 obiectū nec adequatū nec n̄ adequatū nisi ḡa res.
 Sexto sic. Primū subiectū passionis realis
 est vna res. 8 nulla res singularis est p̄mū sub
 iectū cuiuscūq; passiōis. q: tūc illa passio nulli
 p̄peteret nisi illi de quo dī: illa res singulari hz
 p̄bm̄ pmo posse. 7 p consequēs nō competet
 alicui alteri rei singulari eiusdē rōnis quod ē
 manifeste falsuz. ḡ passio realis primo compe
 tit alteri rei a re singulari. Aliaior p̄z. q: tūc
 subiectū esset imp̄fectius sua passione. ergo si
 passio sit realis. subiectū erit reale. Cōfirma
 tur p̄ p̄bm̄. ij. de aiā. dyapboneitas inest aque
 et aeri nō p̄ rōem aque tm̄. nec rōne aeris tm̄.
 sed rōne nature cōmunis. ergo illa natura ē in
 vtroq; ergo est aliqua natura cōmunis ivtro
 q; differens ab vtroq;. Secūdo p̄firmat idem.
 quia primo de generatōe quādo ex aere fit aq̄
 manet eadem dyapboneitas fm numeruz. et
 nō rōne materic. quia tūc semp maneret sicut
 materia semp manet. nec rōne forme singulari.
 quia nulla talis est eadem. ergo ratōne forme

Septimo argu.

Octavo.

Nono

Decimo

Undecimo

Duodecimo

Tridecimo

D
Quarta opi.

cois. g̃ est aliq̃ forma cois differēs a q̃libz for
ma singulari. Septimo sic. Agēs naturale i
agēdo intēdit vna rem. 7 nō intēdit rē singlar
rez. q̃ qua rōne intēderet vna intēderet 7 aliā
cū equalr respiciat quālibz aliā singularē rem
eiusdē rōnis sicut illā. 7 p̃ p̃ns intēderet infini
ta. 7 ita frustraret intēdoe sua. cū nunq̃ possit
pducere infinita. g̃ intēdit aliquā rem distins
ctam a singularibz. Octavo sic. Aut genus
g̃nalissimū est vna res. aut tm̃ p̃ceptus mētis
Si sit vna res. 7 certū est q̃ nulla res singulari
est g̃natus g̃nalissimū. q̃ nulla tal̃ res singulari
p̃dicat̃ de oibus cōtentis sub g̃ne g̃nalissimū.
de quo tm̃ ip̃m genus g̃nalissimū vere p̃dicat̃.
g̃ est alia res. Si sit p̃cept̃ mētis. g̃ cū p̃cept̃
possint esse plēs. sequeret̃ q̃ plura possent esse
g̃na g̃nalissima substātie. Item nono sc̃dm
porphiriū collectiū multoz est spēs in vna
naturā. g̃ spēs dicit vna naturā p̃ter illa m̃stra
collecta. Sicut ibidē participatiōe sp̃ei plures
hoies sunt vñ homo. sed nō sunt vñ hō singu
laris. g̃ est aliq̃s ṽlis p̃ter pticulares. Item
decimo fm̃ p̃bm in p̃dicamētis. Loz que sunt
quedā dicunt de subiecto 7 nō sūt in subiecto
7 talia nō sunt accidētia. q̃ fm̃ ip̃z ibidē. acci
dētia sunt in subiecto. g̃ cū sint substātie 7 nō
substātie singulares. q̃ fm̃ ip̃m ibidē ille. nec
sunt in subiecto nec dicunt de subiecto. g̃ 7c.
Ite ṽndecimo ibidē. ca. de sba. q̃dā est sba pri
ma quedā sc̃da. sbe p̃me sunt sbe singlares. er
go p̃ter sbam singularē est alia sba q̃ est sba se
cūda. s. geñ vel spēs. Et p̃firmat. q̃ ibidē dicit̃
q̃ sc̃darū sbarū mag̃ est sba spēs q̃ geñ. ergo
g̃na 7 spēs sunt sbe 7 nō sbe singlares. q̃ tunc
eēt sbe p̃me. g̃ sunt alie a singularibz. P̃terea
duodecimo. p̃mo piarmenias. rerū. quedā sūt
ṽles quedā pticulares. s̃vnū diuidētū non
est reliquū. g̃ res ṽles nō sūt res pticulares.
nec ecōuerso. g̃ sūt alie. Tridecimo sic. p̃mo
rhopicoz. idē d̃z triplr. idē genere. idē specie.
idē numero. ex b̃ arguit̃. Nec triplex idēritas
est realis. s̃ idēritas specifica nō p̃uenit p̃mo i
diuiduo. nec idēritas gener. g̃ aliq̃b̃ alijs res
bus. Ista opinio ē simplr falsa 7 absurda. idō
arguo p̃ eā p̃mo sic. Nulla vna res numero nō
variata nec multiplicata est in pluribus sup̃
positis vel singularibz. nec etiā q̃buscūq̃ indi
uiduis creat̃ simul 7 semel. s̃ talis res si p̃one
ret̃ esset vna numero. g̃ nō eēt in pluribz singu
laribus nec de eēntia illoz. Adiaior est mani
festa. q̃ hoc est p̃p̃tū soli d̃ine eēntie. q̃ sine oi
diuisione 7 multiplicatiōe est in pluribz suppo
sitis distinctis realr. minoz sc̃z q̃ talis res est
vna numero p̃bo sic. quicūq̃ sunt due res eq̃
simplices realr disticte. quarū neutra maiorē

pluralitatē rerum sibi intrinsecam includit q̃
alia. vel vtraq̃ illarū est vna nūcro vel neutra
q̃ nō est maior rō q̃ vna illarū sit vna nūcro q̃
alia. Vel si vna illarū includit maiorē plurali
tatē q̃ alia. ita q̃ nō sint eq̃ simplices. si illa g̃
maiorē pluralitatē includit 7 est miñ simplex
est vna nūcro illa q̃ minorē pluralitatē icludie
7 est magis simplex erit vna nūcro. Sz res sin
gularis 7 ṽlis p̃ se sunt due res disticte realr
7 eq̃ simplices. vel res ṽlis est magis simplex.
nec maiorē pluralitatē rerū intrinsecā icludie
vna q̃ alia. sc̃z res ṽlis q̃ singularis. igr̃ si res
singularis est vna nūcro. res ṽlis erit vna nu
mero. P̃ria ps istius sillogismi. s̃ q̃ res ṽlis et
singularis sunt due res disticte realit̃ est cō
cessa ab ip̃is. Sc̃dam p̃tē. s̃ q̃ res ṽlis nō iclu
dit maiorē pluralitatē reruz q̃ res singularis.
p̃bo. q̃ si ṽlis res includit maiorē pluralitatē
rerū sibi intrinsecā. aut g̃ maiorē pluralitatē
rerū ṽliuz. vel rerū singulariū. nō rerū ṽliū. q̃a
accipio vna illarū rerū ṽliuz iclufarū. 7 q̃ro an
includit maiorē pluralitatez q̃ res singularis
aut non. Si sic. q̃ro de vna illarū iclufarū sic
pus. 7 ita vel stabit̃ q̃ aliqua res ṽlis nō iclu
dit maiorē pluralitatē reruz q̃ res singularis
vel erit p̃cessus i infinitū. Si nō. ergo illa res
ṽlis que nō includit maiorē pluralitatē q̃ res
singularis. erit vna nūcro sicut res singularis
et p̃ p̃ns eadē rōe q̃libet alia res ṽlis erit vna
nūcro. Nec p̃t̃ includere maiorē pluralitatez
rerū singulariū. q̃ tūc nō distingueret̃ a rebz
singularibz. nisi sic totū a p̃tē. q̃d est ip̃ossibile
7 fm̃ istos singulare includit eēntialr ip̃m ṽle
7 aliqd plus. 7 p̃ p̃ns singulare est totuz. 7 ṽle
ps fm̃ istos. Sicut ex hoc sequit̃ p̃positū. q̃ si q̃
libz ps sit vna nūcro. totū erit vnū nūcro. Lo
firmat. q̃ fm̃ istos. q̃cqd includit in ṽli. inclu
dit i quolibz p̃tēto p̃ se sub illo ṽli. g̃ q̃cqd in
cludit eēntialr in hoie. icludie i sorte eēntialr.
q̃ q̃cqd est de eēntia hois est de eēntia sortis.
g̃ nūq̃ ṽle icludie maiorē pluralitatē rerū sin
gulariū nec ṽliū. q̃ singulare. 7 p̃ p̃ns est. que
simplex. 7 p̃ p̃ns vna nūcro. si singulare sit vnū
nūcro. Sicut ṽz illos ṽle nō icludie singulare. s̃
ecōuerso. Si d̃z q̃ icludie multas res nō tanq̃
sibi intrinsecas. 7 p̃p̃t̃ h̃ nō est vna nūcro. Lo
tra. talis iclusio vel cōtinētia nō excludit vni
tatē nūcales. Sic em̃ deus 7 materia 7 q̃libz
cā p̃tinet multas res realr distinctas. 7 tm̃ q̃libz
bet talis res est vna nūcro. Si d̃icit q̃ illa res
ṽlis est realit̃ cōicabilis multis. 7 est realit̃ in
multis nō sic aut̃ res singularis. et iō q̃uis nō
includat intrinsece maiorē pluralitatē rerū. nō
tm̃ est vna nūcro sic res sing. ṽlis. Lo tra. q̃ro
quomō est cōicabilis multis. 7 quō est in mult.

aut p idētatē cuz multis p sui realē multipli-
 cationē ad multiplicatiōē illoz in qbus est.
 Aut ipa in se nō multiplicata nec variata cōi-
 cat multis. ⁊ est in eis a qbus sp remanet rea-
 lister distincta. Si pmo mō. q nō est distincta a
 singularib⁹ ⁊ dicit ipas res singulares. si cōicat
 eis p idētatē. Si hīc est oppositū in adie-
 cro. q cōicat eis p idētatē. q hoc est idē dice-
 re. q ipemet res cōicant sibi p̄is. Si hīc si mul-
 tiplicatur p multiplicatiōēz indiuiduoz. q rea-
 lister essent vna quot singularia. et ita nullū
 eoz esset vlc. oppositū etiā isti⁹ dicit dicens q
 est simpliciter alia res nō variata in se. exns tñ i
 mult. reali. Si dicit scdo mō. q ipa nō va-
 riata in se nec multiplicata cōicat mult. et dis-
 tincta remanet realit ab illis. talis cōicabili-
 tas vel existētia i mult. n̄ excludit vnitatē nūe-
 rale. tū q materia vna nūero est successiue i di-
 uersis realiter. nec magis est vna nūero. q suc-
 cessiue exns in diuersis: q si simul sine variata
 te sui existeret in eisdē. tū q si forma eadez pfi-
 ceret simul plures materias nō min⁹ esset vna
 nūero. tū q fm fictionē cōmē. q̄uis intellect⁹
 possibilis sit in multis hoibus nihilomin⁹ est
 vn⁹ nūero. q distinguit realit a quocūq; illorū
 nec multiplicat in se: q̄uis hoies qbus vnitur
 multiplicent. q eodē mō q̄uis ille hō cōis qui
 ponit distinguit realit sit in multis hoibus sin-
 gularibus. a quoz quolibz distinguit realit. si
 tñ in se nō multiplicet ⁊ solū hoies singulares
 in qb⁹ est multiplicent. erit simpliciter vn⁹ nūe-
 ro. tū q eētia diuina: q̄uis cōicat suppositis
 etiā p idētatē. q tñ ipa in se non multiplicat
 ⁊ sola supposita quib⁹ cōicat multiplicant est
 vna nūero. q̄ forti⁹ si ille hō cōis cōicat multis
 vt sit in mult. a quoz quolibz realit distinguit
 si ipē tñ in se nō multiplicet. ⁊ solū multiplicē-
 tur hoies singulares in quib⁹ est. erit simpliciter
 vn⁹ nūero. Cōfirmat ista rō. q ois res faciēs
 cū alia re numerū. ita q sit verū dicere q sunt
 multe res. vel erit vna res nūero. vel mltē res
 nūero. q impossibile ē hīc duas res: vel tres res
 nisi sint multa. quoz qdlibz sit vnū nūero. Sz
 p te res singularis ⁊ res vlis sunt multe res ⁊
 plures. igit res vlis est vna res nūero vel mul-
 te res nūero. ⁊ qd cūq; def hētur ppositū. Si
 dicit q̄ minor nō est vlr p̄a. q vnum nūero sic nec
 nūerus nō inuenit i oibus reb⁹ ⁊ tñ i cōtinuis.
 Cōtra ista rō pcedit ppositū. q ita vere ⁊
 ppe p̄t dici mō suo. q illa res vlis ē vna nūero
 sic eētia diuina est vna nūero. et sic intellectus
 possibilis q̄ fingit a cōmētatoz est vn⁹ nūero
 ⁊ sic q̄cūq; āgel⁹ est vn⁹ nūero. et aīa itelectia
 fm rei p̄tatē est vna nūero. ⁊ ita p̄ p̄ns cū ois
 res vna nūero sit p̄a res singulari. ois res vlis

erit vere res singulari. Tota rō pcedēs confir-
 mat sic. ois res faciēs numerū cū alia reali di-
 stincta est vna res numero vel ples res nūero
 ⁊ talis res vlis si ponat vere facit numerū cū
 re singulari. q̄ ipa est vna res numero vel ples
 res numero. ⁊ nō est ples numero. q tūc esset
 plura singularia. q fm istos ⁊ fm veritatē. ois
 res vna numero est singulari. q̄ ples res nūero
 sunt plura singularia. ⁊ nulla vlis est pla singu-
 laria fm istos. q̄ fm istos distinguit realit ab oi-
 bus singularib⁹. q̄ est vna nūero. Ad hōz istū
 rōnis est manifesta. q̄ oēs res faciēs numerū
 sunt nūerate. ⁊ p̄ p̄ns q̄libet illarū est vna fm
 numerū. Ad hōz est etiā manifesta. q̄ p̄ istas
 res singularit res vlis sunt ples res realit dis-
 tincte. sicut sūt sortes ⁊ illa res vlis quā signi-
 ficat hō sūt ples res ⁊ nō infinite. q̄ finite. igit
 vel sūt due vel tres vel q̄tuor vlc in aliquo cer-
 to numero. ⁊ nō p̄nt dici nisi due. certū ē. vt p̄
 inductiue. q̄ h sunt due res tñ. q̄ ita dē erit hic
 binari⁹ sicut ille homo ⁊ iste āgel⁹ faciūt bina-
 riū. q̄ ita vere vtraq; illarū rerū dēmiando istā
 rem vlem. ⁊ istā re singularē est vna numero.
 sicut tā ille homo q̄ ille āgel⁹ est vn⁹ numero.
 Item p̄firmat q̄ ista duo vlia. scz hō vlis ⁊ an-
 gel⁹ vlis sunt seipis vel p̄ aliq̄ intrinseca sibi
 due res realit distincte ⁊ nō sūt plures q̄ due. q̄
 vtraq; illarū vere est vna res ⁊ nō ples. ⁊ p̄ cō-
 sequēs vtraq; illarū est vna numero. Cōfir-
 mat oia p̄dicta. q̄ q̄ro significatū istius voca-
 buli vnū numero. ⁊ oz dicere q̄ vel significat
 illd qd est vnū ⁊ nō pla. ⁊ tūc bī ppositū. q̄ q̄li-
 ber res vlis ē vna ⁊ nō ples. vel significat illd
 qd est vnū ⁊ nō plura. nec est in plib⁹. ⁊ tūc in-
 tellect⁹ q̄ t̄ncūq; eēt vn⁹ ⁊ nō ples. si tñ esset in
 plurib⁹ n̄ eēt vn⁹ nūero. ⁊ sicut eētia diuina. cū sit
 in plurib⁹ nō eēt vna numero. Et eodēz modo
 si h forma eēt in plurib⁹ ppositū. p potētiā dinā
 nō eēt vna nūero. q̄ oia falsa sūt. Et oz dicere
 q̄ significat illd qd est vnū p̄tinuū ⁊ nō pla cō-
 tinua. ⁊ tūc āgel⁹ nō eēt vn⁹ numero. nec dina
 eētia nec aliq̄ aīa intellectiua. nec aliqua res
 simplex. q̄ absurda sūt. Et ita ex oib⁹ p̄dictis p̄z
 manifeste. q̄ talis res vlis ipa erit vna nūero.
 sic āgel⁹ vel aīa vel aliq̄ res nō p̄tinua. Scdo
 arguo. ois res p̄o: alia realit distincta ab illa p̄t
 eē sine ea. ⁊ p te ipa est p̄o: ⁊ realit distincta. et
 go p̄t eē sine re singulari. Alr arguo sic. q̄n ali-
 qua res realit distincta ab alijs reb⁹ p̄t esse si
 ne q̄libet earū diuisim. ⁊ h p̄ naturā ⁊ nō depē-
 det eētia ab aliqua illarū. p̄t eē sine q̄libz
 illaruz cōiūctim. ⁊ hoc p̄ potētiā diuinā. sed
 sine quolibz hoie singulari fm istos p̄t realit
 existere illa res vlis q̄ significat p̄ hoiez. ergo
 p̄ potētiā dinā possit eē illa res vlis sine oi re

Nulla. ⁊. s. p̄p̄ta ex se
 ⁊ singularis nūq; hūic
 salis. p̄. q̄ si suapte h̄
 est singularis. o. non p̄
 si p̄ta. q̄. sūm p̄p̄ta
 i. quiditas sit contrā h̄
 us aut mltiū dūz impli-
 cat q̄. h̄. sū una nūc
 ⁊ h̄ h̄ uerū in cōmē.
 nec h̄ h̄ uerū q̄ sit
 repugant ē mltiū dūz
 o. ⁊ h̄ h̄ h̄ h̄ h̄ h̄
 ex h̄ sua. p̄p̄ta

singulari. De ista rōnez de illa ppōne in q̄ sū-
 dat alias parebit. **L**ōfirmat ista rō. qz indiui-
 duū al. qd̄ addit supra naturā fm istos. et bec
 aliqd̄ faciēs p se vnū cū illa re vli. qz si nō. tunc
 eēt aliqd̄ qd̄ nec eēt sba nec accns. ergo nō vī
 includere p̄dictionē. q̄ illud additū p̄seruet a
 deo sine oi nā vli adueniēte. qd̄ videt absurdū
Tertio sic. idiuiduū alicui sp̄ei pōt creari de
 nouo. q̄ trūcūq; maneāt alia indiuidua eiusdez
 sp̄ei p̄us creata vī p̄ducta. s̄ creatio est simplr
 de nibilo. ita q̄ nihil eēntiale vel intrinsecum
 rei simplr p̄cedat in eē reali. ergo nulla res nō
 variata p̄eristēs in quocūq; idiuiduo ē de eēn-
 tia isti indiuidui de nouo creati. qz si sic aliqd̄
 eēntiale isti rei p̄cederet. 7 p̄ns nō crearetur
 ergo nō est aliq̄ res vlis de eēntia istoz indiui-
 duoz. qz si sic. illa p̄eristeret oi indiuiduo post
 p̄mūz p̄ductū. 7 p̄ns oia p̄ducta post p̄mūm
 p̄ductum nō crearent. qz nō essent de nibilo.
P̄terea ois res singulari pōt annihilari sine an-
 nibilatoē vel destructōe alteri rei singulari. a
 q̄ in nullo depēdet. ergo pōt iste hō annihilari
 a deo nullo alio hōie annihilato vel destructo.
 Sed in annihilatoē vel intrinsecū rei remanet
 nec in se nec i alio q̄ in eē reali. ergo nō ē aliq̄
 tal̄ res cōis vtriq; qz tūc illa annihilaret. 7 per
 p̄ns null̄ alius hō remaneret fm eēntiā suam
 et q̄libz hō saltē corūpet. qz annihilata q̄cūq;
 parte destruit totū. Si p̄teruāt p̄ istas rōes
 q̄ aliqd̄ creat vel annihilat q̄n qd̄libet in illo
 qd̄ est vnū numero in illo creat vel annihilat.
 nō t̄n oz q̄ natura cōis sibi alis creēt tūc vel
 annihilaret. **L**ōtra creatio est simplr d̄ nibilo
 ita q̄ nihil intrinsecū 7 eēntiale rei p̄cedat. si
 null̄ in annihilatoē nihil reānet. q̄ si aliqd̄ eēn-
 tiale rei creabili vī annihilabili p̄cedat 7 reānz
 nō annihilabit. **L**ōfirmat. qz ita eēntialis ē in
 diuiduo illa res vlis sic q̄cūq; res p̄ricularis.
 ita em̄ eēntialr fm eos fortes est hō. sic hz hāc
 materiā 7 hāc formā. q̄ sic sōr nō pōt annihilari
 nec creari. nisi tā h̄ materia q̄ h̄ forma crearet
 vel annihilaret. ita fortes nō poterit creari vī
 annihilari nisi h̄ res sibi eēntialis simplr p̄us
 sit nihil. vī postea sit simplr nihil. **S**ilr ista nā
 cōis est magi eēntialis 7 intrinseca isti indiui-
 duo. q̄ q̄cūq; materia vel potētia materie for-
 me materiali. s̄ si forma material̄ p̄ducat i ma-
 teria p̄ma de potētia materie. non creat vel si
 remaneat materia vī potētia materie. nō ani-
 bilat fm istos. q̄ multo fort̄ si h̄ res intrinseca
 isti indiuiduo p̄cedat vel sequat. nō creat vel
 nō annihilat. **S**ilr eadem facilitate dicā q̄ ista
 res poterit creari. si illud additū nature prius
 nō sit purū nihil. dū t̄n ip̄a natura p̄us sit purū
 nihil. cuz vtrūq; sit sibi eēntiale. **Q**uito

arguo sic. **A**ut iste hō vlis seu cōis ē de eēntia
 for̄ aut nō: si nō. 7 certuz est fm istos. q̄ for̄ nō
 est de essentia isti hōis cōis. qz tūc iste hō cōis
 nō maneret sine forte. qd̄ negāt. q̄ sūt duo quo-
 rū neutrū est de eēntia alteri. tūc q̄ro. aut s̄
 ciūt aliqd̄ p se vnū. 7 si sic. q̄ for̄ nō ē idiuiduuz
 s̄ erit ps alicui p se vnū. **S**ilr tūc nō pl̄ essentia-
 lit̄ est hō. q̄ materia aut forma cū q̄ facit p
 se vnū. **S**i nō faciāt p se vnū. 7 vnū nō est acci-
 dēs alteri. q̄ vtrūq; erit p se subsistēs exns cū
 multis. qd̄ negāt. et ml̄tra alia absurda q̄ null̄
 sane mētis caperet sequunt. si illa res vlis nō
 est de eēntia fortis. nec fac̄ cū aliquo p se vnū.

Si dicat q̄ illa res vlis est de eēntia fortis 7
 nō tota essentia fortis. qz tūc nō esset res alia a
 forte. q̄ est ps essentialr fortis. **E**x illo sequunt̄
 multa absurda. **P**rimū qz tūc fortes nō magis
 esset res singularis q̄ vlis. qz totū nō magi de-
 noiatur ab vna sua pte essentiali q̄ ab alia. sic
 p̄positū nō dicat magis esse forma q̄ materia.
 nec ecōuerso. q̄uis forma sit pars p̄ncipalior.
Scōm qz tūc res singularis vere est materia
 rei vlis. 7 res vlis esset forma. vel ecōuerso. q̄a
 aut illa res singularis addita 7 vlis sunt eius-
 dē rōis aut alteri. nō eiusdē. q̄a tūc nō magis
 esset vna vlis q̄ alia. **S**i alteri. 7 oia q̄ sunt al-
 teri rōis si faciāt p se vnū. se habeāt sic forma
 7 materia. q̄ res vlis 7 singularis se hnt sic ma-
 teria 7 forma. **S**i dicat q̄ h̄ nō est verum. nisi
 q̄ vtraq; illarū rerū est singularis. h̄ nō valet
 qz eadē facilitate dicā. q̄ q̄n vtraq; rerū est sin-
 gularis. nō opz q̄ sic se habeat q̄ vna sit mate-
 ria 7 alia forma. **T**ertio sequit̄ q̄ qd̄libz accns
 esset vere 7 realr cōpositū ex diuersis reb̄ rea-
 lit̄ distinct̄. s̄ ex natura vli tali. 7 ex aliquo sibi
 addito. **E**t vlr seq̄ret q̄ tot essent res realit̄ di-
 stincte i quolibz singulari. quot sunt vlia p̄di-
 cabilia vniuoce de eodē. **I**te tūc for̄ esset alte-
 rius rōis a platone. qz illa addita plurib̄ eēnt
 diuersarū rōm. **S**exto sic arguo. omis res eē
 aiaz in ḡne sbe est susceptiua p̄rioz. q̄ si sit alis
 qua sba vlis nō erit susceptiua p̄rioz. s̄ nullū
 vī est susceptiū p̄rioz. q̄ nullū tale vī ē res
 real̄ i ḡne sbe. **A**ns p̄z. p̄ p̄m i p̄dicamētis dis-
 cētē. q̄ h̄ est p̄pe p̄p̄riū sbe. **M** aut nulluz tale
 sit susceptiū p̄rioz. p̄bo. qz sic p̄ria possunt eē
 in diuersis indiuiduis eiusdē sp̄ei specialissime
 ita ista p̄ria essent i eodē vli simul qd̄ est ipossi-
 bile. p̄na p̄z. qz illa indiuidua p̄ria nō p̄nt existe-
 re. nisi sua cōia vlia existāt. q̄ opz q̄ illa cōia p̄-
 ria sint i aliquo susceptiūo p̄mo. s̄ nō sunt p̄rio
 in aliquo singulari. nec i aliqb̄ singularib̄. q̄
 sunt p̄mo i aliquo vli. vī i aliqb̄ vlib̄. s̄ n̄ opz
 q̄ sint sibi i aliqb̄ vlib̄. q̄ poterunt esse sibi i ali-
 quo vli vno. qz possibile est q̄ illa singlaria in

quod sunt accidentia singularia sunt eiusdem speciei
 lissime. Verbi gratia. ista anima intellectiva respectu
 alicuius actionis habet sciam. et alia anima intellectiva
 respectu eiusdem habet errorem. tunc scia in eodem. quod per se
 respectu actionis habet. et error in eodem sibi dicitur. non
 sunt subiective in diversis vltibus ad istas animas
 intellectivas. ergo erunt subiective in eodem vlti.
 et per consequens aliquid dicitur sibi in eodem subiecto primo.
 Confirmat per istos. dicitur primo reperit inter
 vltia. et repugnancia et opposita. ergo dicitur vltia nullo
 modo poterit esse in eodem subiecto primo. Sicut sequitur
 res vltis est primo et per se transformabilis. quod
 illud quod primo et per se recipit aliquam rem subiective
 vere transformata. sed per istas opinionem ponit quod
 natura vltis primo recipit et per se accens vltis. quod est
 primum subiectum suum. igitur primo transformata. primum est
 falsum. quod per omnia. actus operatioes et transformatioes
 primo sunt singularium non vltium. Sicut sequere
 quoddam absurdum in theologia. quod aliquid intrinsece
 secundum et essentialiter in christo est dicitur et miserum. tunc
 miseria culpe quam miseria pene. quod illa natura com-
 munis christo et alijs hominibus informaretur britudine
 ne in eodem et miseria eodem tam culpe quam pene. Sicut
 tunc eadem res esset sibi in diversis locis. multa alia
 absurda sequuntur ad istam opinionem quam sicut nec
 predicata propter suam irrationabilitatem et absurditatem
 essent et ea adducenda. nisi quod fuit opinio multorum
 adhuc forte ponit a multis. Confirmat istud vlti-
 mum. quod quod sunt duo realiter distincta informata
 christi. totum non potest denotare ab uno illo dicitur. quod
 a reliquis. sed si non humana vltis est de essentia christi.
 informaretur miseria tam culpe quam pene. et certum est
 quod aliquid quod est de essentia christi informat britudine.
 sed christus non magis denotabit formaliter brutum quam mis-
 eriam quod est absurdum. Confirmat. quod omne essentialiter in christo
 est vnitum deo dicitur. sed nihil vnitum deo dicitur est da-
 natum vlti miserum. sed nulla talis vltis quod sit receptiva
 vltis pura britudinis et miserie est in christo.
 Si dicitur quod non est intentio per se quod omnia sibi est susceptiva
 dicitur. sed tamen propria sibi. Contra. sicut sunt vltia sub-
 stantiarum. ita sunt vltia accidentium. sed albedo et nigres-
 do in eodem sunt in aliquo subiecto primo vlti et aliquid
 sed non sunt primo in singularibus. sed sunt primo in vltibus.
 contra. Assumptum per se. quod sicut se habet accens singula-
 re ad subiectum singulare. sic accens eodem ad sub-
 iectum eodem. sed sic accens singulare est in subiecto sin-
 gulari. ita eodem in eodem. et per consequens sicut singulare est sus-
 ceptivum dicitur sic spes specialissima erit susce-
 ptiva dicitur. Sed dico aliter ad quod non. quod nulla res
 realiter distincta a singularibus rebus et intrinseca eis est
 vltis vlti eorum. quod talis res non est ponenda. nisi ad
 salvandam talem predicationem essentialiter vnitam altero
 vel ad salvandam sciam de rebus. et diffinitioes re-
 rum quas omnes inveniunt arguentes per opinionem pla-
 tonis. Sed primum non valet. quod eo ipso quod ponit in-

trinseca ibi et distincta a re singulari realiter. opus
 quod sit per se rei. sed per se non potest predicari essentialiter de re: si-
 cut nec materia nec forma predicat essentialiter de
 proposito. sed si predicat essentialiter de re opus quod non sup-
 ponat per se: sed per se singulari. sed talis suppositio
 potest salvari ponendo quod predicet aliquid quod non est
 tota res. nec per se rei. sed propter talem predicationem sal-
 vandam. non opus ponere talem predicatum esse aliquam rem
 aliam tamen intrinsecam rei. Verbi gratia. quod ista propositio habet
 est anima. vlti foris est anima sit essentialiter. et per se primo
 modo et in quod. ita potest salvari. ponendo predicatum nec
 esse subiectum reale nec parte subiecti realiter. sicut
 ponendo quod predicatum sit per se essentialis subiecti. quod
 si ponat quod predicatum sit per se essentialis subiecti. quod
 ro quod denotat per positionem. aut quod subiectus sit
 essentialiter predicatum ipsum. et hoc est impossibile. quod totum
 tamen non est essentialiter nec realiter sua per se. Aut de-
 notat quod illud quod est vere habet. est aliquid quod est de
 anima. hoc est dicere. quod illud per quo supponit habet esse
 illud idem per quo supponit anima. quod tunc predicatum
 tamen quod supponit. non sit illud per quo supponit in il-
 la propositio. Sed hoc totum potest esse bene salvari. ponendo
 quod predicatum non sit subiectum nec per se sua. sicut po-
 nendo quod sit per se sua. quod eadem possibile est quod aliquid ex-
 trinsecum alicui supponat per illo sicut quod per se sua sup-
 ponat per se. sed propter istam predicationem salvandam non
 opus ponere predicabile eodem de aliquo. esse sibi in-
 trinsecum. Confirmat. quod in ista propositio habet esse anima
 aut finem supponit per seipsis aut non. si sic: tunc
 esset hypothesis propositio flos. quod finem isti sunt distincti.
 nec vnitum est aliter. et per se opinionem recitatur per se. et
 per se dicitur. si non supponit per seipsis. sed per alios a
 se. et ita potest competere alicui extrinseco suppone-
 re per alio a se. sicut intrinseco. contra. Nec propter secundum
 opus ponere propter idem. quod ad habendum sciam reale
 sufficit habere propositio per se primo modo et secundo modo. quod per
 habet sine tali alia re. sicut declarabit in respondendo
 ad argumenta. et probatum est in priori ratione. contra. Nec
 opus talem rem ponere propter tertium propter idem. sicut post
 ea patebit. Hoc potest persuaderi aliquid quod dicitur lo-
 gicaliter. Pro se. quod illud a quo aliquid generatur vlti
 negat. non est res per se preterita sub isto genere. sicut si hoc
 sit vera nullum anima est a. a non erit per se preterita sub
 animi. sed a tali genere. puta a genere generalissimo sube quod habet
 tale vlti negat. Nam hoc est simpliciter non. nulla sibi
 est a. sit a illud vlti quod significat per anima. vel sup-
 ponat per illo vlti. et ita de quocumque alio. et nullum
 vlti est aliquid res realiter preterita sub genere sube. Ad aliorum
 per se. quod generatur vere predicat de omni preterito per se sub illo
 genere. Ad minorum per se. quod accipio rem in preterita per anima
 per me. et sit a. tunc hoc est non. nulla sibi est a. quod nul-
 la sibi incorporea est a. sicut nulla sibi corporea est a.
 sicut nullum corpus aiatum est a. Nec vltima per se. quod
 nullum corpus aiatum insensibile est a. sicut nullum

ad q. 110. m. 11

corpus aiatu sensibile est a. Nec vltima pz. qz null' bō est a. null' a sin' est a. 7 sic d' oib' spēb' p'ctis sub corpe aiatu sensibili. g nullū corp' sensibile ē a. 7 t3 h' argumētū p illā reglāz pbi 7 thopicā. Quocūq; negat q̄libz spēs alicui' generi. ab eodē negat illud gen'. g si h' sit vera nulla sba ē a. a nō ē p se res p'ctā sub illo gñe gñalissimo. P'ctea ab inferiori ad supi' p se est bōa p'na. qn scz supius 7 inferi' supponit p reb' p'ctis. q̄uis nō sequit qn supponunt p se ipis. g sequit bō est spēs. g aial est spēs. q̄ro g quō supponit p aial. aut psonalr. 7 tūc hec est falsa. etiaz fm istos. qz nullū aial est spēs. aut simplr. 7 tūc est falsa. qz tūc aial suppoit p illo cōi h' istos. 7 illa res cōis n̄ ē spēs spēalissima h' gen'. P'ctea sequit. oē aial est corruptibile p se 7 gnabile p se. ergo h' res dem'ando rez vlem ipozitatā p boiem est p se corruptibil'. et eodē mō de oibus vlib' spēb' spēalissimis p'ctis sub aiali. pns ē falsū. g aīns. 7 p pns hec eēt fella. oē aial est p se corruptibile. quaz tñ null' negat. qz eadē rōne h' est negāda. oē corpus ē mobile. 7 p pns h' ois bō ē p se risibil'. 7 vlt' ois ppō in q̄ p'dicat passio d' suo subiecto cū nō p se itatis eēt falsa. qd est absurdū. Prima p'na pz. qz a supiori' distributo ad q̄libz p se inferi' qd est res p'ctā sub illo est bona p'na. Si d' q' supius nō distribuit p oibus p se inferiorib'. h' solū p singularib' nō p vlibus. Eōra oē supi' p se distribuit p illis ad q̄ imediat' se bz. g cū illa vltā p se sint imediata supiori' p eis primo distribuere. P'ctea gen' vniuoece p'dicat de re vlt'. 7 re singulari. qz si nō p'dicat de eis equi uoce. qd negat. g eā h' distribuit p vna rez p'ctā alia. qz sine rōe d' q' distribuit p vna rez p se cōtēra. 7 tñ nō p alia eadē. Eadē ei facilitate d' eā q' distribuit p se p reb' vlibus tāq' p illis q̄ imediate p'ntent sub gñe. 7 nō p' singularibus. Silr q̄ rōne vni vlt' nō distribuit p talibus p'ctis. nec aliud. g ens nō distribuit p alijs vlibus. h' tñ p singularib'. 7 p pns de n'ute sermonis h' eēt falsa. aliqd ens est vlt'. qd negat. P'ctea si h' sit vna. spēs spēalissima est sba. aut sba supponit simplr aut psonalr. Si simplr. tē h' est falsa. qz tūc spēs spēalissima eēt gen' gñalissimū. Si psonalr. ad huc est falsa. qz tūc supponit p suppositis 7 p singularibus. 7 p pns spēs spēalissima eēt aliqd singulare. Iō dico q' nulla talis res est q̄ sit vlt' 7 intrinseca illis quib' est cōis. Ad p'mū argumētū alteri' opionis qn accipit q' diffinitio est p'mo sbe. Di co q' diffinitio ē alicui' p'mo. pōt intelligi duplr. Vel q' sit illi' de quo diffinitio p'mo 7 adeq̄te p'dicat. ita q' diffinitio 7 diffinitū conuertant. 7 isto mō diffinitio nō est p'mo sbe. qz

de nulla sba talis diffinitio p'mo 7 adeq̄te p'dicat. Sz diffinitio isto mō p'mo ē alicui' t'mini vni' p'uertibil' cū diffinitōe. q̄uis t'mini' nō sit realr illa diffinitō. Quid aut sit ille t'mini' post dicit. Alii' pōt intelligi diffinitionē eē alicui' p'mo. qz scz aliqd est ill' d' cui' p'ct' p'mo p'rale diffinitionē exp'munt. Et h' pōt intelligi duplr. qz p'mo sic q̄libet suplatiu' pōt teneri positiue vel negatiue. Si p'mo mō. ad huc dico q' diffinitio null' est p'mo. qz nullū est p'mo diffinitibile. qz nihil est cui' p'ct' debeāt exp'mi. nisi p'ct' alicui' singulari. 7 p'ct' hui' singulari non plus exp'munt p diffinitionē q' alterius. Scdo mō dico q' diffinitio p'mo est substātie q' p'ct' substātie p'mo p diffinitionē exp'munt. Qn d' q' diffinitio nō est p'rio sbe singulari. Dico q' h' est verū p'rio mō. qz de nulla sba singulari diffinitio p'mo vel adeq̄te p'dicat. tñ isto vltio mō dico q' diffinitio p'mo est sbe singulari. qz eius p'ct' p'mo p diffinitionē exp'munt. nec talis diffinitio de aliquo alio supposito p se vere p'dicat. Verbi grā. h' vna diffinitio. aial rōale. Ista diffinitio p'rio est isti' t'mini' bō. qz de isto t'mio p'rio 7 adeq̄te p'dicat. qz de nullo p'dicat nisi de quo p'dicat iste termin' bō. 7 de oī de q' p'dicat iste termin' bō qn h' suppositionē psonalē vere p'dicat ista diffinitio si suppoat psonalr. 7 iō h' diffinitio 7 diffinitū p'uertunt. qz h' est eē aliq' p'uertibilia. q' de quocūq; p'dicat vni' 7 reliquū. 7 ecōuerso. si supponat psonalr qz de p'uertibilib' semp est necesse q' aliqd p'dicetur de vno supposito alr q' psonalr. qd nō p'dicat de reliquo 7 ecōuerso. Verbi grā. bō 7 risibile p'uertunt. 7 tñ risibile est passio boīs 7 bō nō est passio boīs. Sic g h' diffinitio aial rōnale est p'mo isti' t'mini' bō. cui' tñ p'ct' nō exp'munt p diffinitionē. Scdo mō ista diffinitio null' ē p'rio. qz p istā diffinitionē nō exp'munt nisi partes sort' 7 platonis. sic em nihil est aial rōnale nisi sortes vel plato. 7 sic de alijs singularib'. ita null' alteri' p'ct' p istā diffinitionē exp'munt. 7 tñ nō plus exp'munt p'ct' sort' q' platonis. nec ecōuerso. g null' p'ct' p'mo exp'munt. ita scz q' alicui' p'ct' exp'mat p'ct' q' p'ct' cuiuscūq; alteri'. Tertio mō p'ct' sort' p'mo p istā diffinitionē exp'munt. 7 silr p'ct' platonis. qz null' alteri' p'ct' p'ct' exp'munt. Et iō sic intelligēdo p'mū diffinitū dico q' sortes ē p'mū diffinitū. 7 silr plato. 7 sic de quolz boie qz de quolbz tali vere p'dicat h' diffinitio. nec de aliquo alio supponēte p se vere p'dicat h' tñ de illis q' supponit p boibus singularib'. Qn si in ista' ppōne bō est aial rōnale. bō supponeret p aliquo alio q' p boie singulari. ista eēt simplr falsa. 7 nihil ymaginabile ē aial rōnale

Ad argumēta p'ct' p'mū

Libri primi

Sententiarum

Instantia prima

Secunda

Tertia

Ad primam

Ad secundam

Ad tertiam

nisi iste hō vel ille. et sic de alijs singularib⁹. et p̄ om̄s eadē rōe. nulli⁹ p̄tes reales p̄ istā diffinitōe expr̄mūtur nisi p̄tes istius hoīs et illi⁹. et sic de alijs singularib⁹. Si diceret. diffinitio et diffinitū sūt eadē res. s̄ ille termin⁹ hō nō est eadē res cū ista diffinitōe. s̄ ille termin⁹ nō p̄ mod⁹ diffinit. P̄terea. nulli⁹ singularis p̄tes expr̄mūtur. p̄tio p̄ diffinitōe. q̄ diffinitio ē p̄ncipiū cognoscēdi p̄fecte illud cui⁹ p̄tes p̄tio p̄ diffinitōe expr̄mūt. s̄ nulli⁹ singularis p̄tes p̄fecte cognoscunt p̄ diffinitōes. q̄ nō pl⁹ vni⁹ q̄ alteri⁹. et ita vel nulli⁹ vel cuiuslibet. s̄ certū est q̄ nō cuiuslibet. s̄ nulli⁹. P̄terea. p̄tes p̄tio posterior. dicit q̄ diffinitio p̄tio est s̄be. et dicit q̄ s̄ba singularis nō diffinit. Ad primū istoz dīco. q̄ unū q̄ diffinitio et diffinitū sunt eadē res sic em̄ nō sūt idē termin⁹. ita nō sunt eadē res hoc nō obstāte. p̄ eadē re supponūt. et p̄cise p̄ eadē re. nec alia res significat p̄tio et p̄ncipalit̄ p̄ vni⁹. q̄n significat p̄ reliquū. nec aliq̄d extrinsecū p̄notat p̄ alterū eoz. Et isto mō itelligūt auctores. si dicant q̄ diffinitio et diffinitū sunt vna res. q̄ scz h̄nt vni⁹ significatū. quā intentionē auctoris et etiā aliq̄ moderni quīs alī qui eoz nō aduertat t̄n satis expr̄mūt. q̄n dicitur frequent̄ q̄ diffinitio et diffinitū importāt eadē rem. et q̄ significat eadē re. et p̄ om̄s nō sunt eadē res. sic nec duo signa. vel duo importātia sunt vni⁹ significatū vel importatū. Ad scđm dīco. q̄ nō semp̄ est diffinitio p̄ncipiū p̄fecte cognoscēdi q̄libz cuius est diffinitio. q̄ aliq̄n sic post declarabit. illud cui⁹ est diffinitio p̄fecte p̄t cognosci sine om̄i diffinitōe. s̄ b̄n verū est q̄ habita diffinitōe p̄tes alicui⁹ cui⁹ est diffinitio p̄t cognosci esse i illo cui⁹ est diffinitio. Verbi gra. cognis diuersis hoīb⁹. et diuersis eos circūstātib⁹ cognitis. t̄adez accipit̄ hec diffinitio aīal rōnale sciēdo. s̄ q̄ oīs hō est aīal rōnale. qua diffinitōe b̄ta ab aliquo. si illi p̄ntet aliq̄s hō cui⁹ nullā noticiā p̄us habuit. p̄tute noticie p̄dicte diffinitōis talis cognoscit q̄ iste hō quē in se nō cognouit nisi cōfuse q̄ nō apprehēdit distīncte quālibet p̄t̄ et. h̄z p̄tes reali distīctas. s̄ corp⁹ et aīaz intellectiū et h̄ nō cognosceret nisi haberet et sciret. q̄ distīcta diffinitio est diffinitio cōis oī hōi. et ita diffinitio isto mō ducit i noticiā aliquo mō distīctaz rei singularis. cui⁹ est p̄tio. vltio mō sup̄ declarato. s̄ nō nisi coexistēte noticiā p̄fusa illius rei singularis. Nō t̄n p̄prie cognoscit illa res singularis distīncte p̄ illā diffinitōe. sed ipropue. scz q̄ cognoscunt de eo p̄dicabilia q̄ significat p̄tes distīctas illi⁹ rei singularis. s̄ qualic̄. postea dicit. Ad tertiu dīco. q̄ nō est incōueniētiē p̄ h̄m terminū eq̄uocare i diuersis

locis. maxime q̄n in vno loco satis expr̄mit se eq̄uocare. Vel p̄t dicit ad intētionē p̄b̄t cōmē. vij. meth. et in diuersis locis q̄ frequer accipiat s̄baz p̄ noie vel termino significare substantiā. et tūc dīco q̄ diffinitio est p̄tio s̄be. s̄ p̄tio et adēq̄te p̄dicat de noie vel termino cōimportate p̄cise s̄bam singularē. et isto mō sic dictuz est. diffinitio nō est p̄p̄e s̄be singularis. Ad p̄mā p̄firmationē dīco. q̄ nulla res in genere s̄be est diffinitibil̄ p̄tio mō. et dīco. q̄ in et diffinitōe nō d̄z p̄tio s̄ba q̄cūq̄. s̄ deb̄t poni t̄mini p̄cise significates s̄bas. et isto mō dicit p̄dicabilia s̄balia. scz p̄dicabilia solas s̄bas importātia. et sic vocat p̄mē. p̄dicabilia s̄balia. vij. meth. p̄mē. v. vbi dicit q̄ t̄m sūt tria s̄balia p̄dicabilia. scz gen⁹ d̄ra et diffinitio. h̄ est q̄cūq̄ est p̄dicabile de s̄ba et nō importat nisi s̄bam. vel est gen⁹. vel d̄ra. vel diffinitio. q̄ t̄n scz genus et diffinitio et d̄ra nō sūt s̄be. s̄ t̄m sūt signa importātia s̄bas. et ista ponunt in diffinitōe. et n̄ s̄be importate p̄ gen⁹ et d̄ra. q̄ nulla s̄ba importat p̄ hoc gen⁹ aīal. nisi t̄m aliq̄d singularē. et t̄n nullū tale ponit in diffinitōe. Ad scđm p̄firmationē dīco p̄ idē q̄ gen⁹ et d̄ra q̄ ponit in diffinitōe sp̄ci nō sūt s̄be. s̄ p̄cise importāt s̄bas nullū acc̄ns p̄notādo. nec t̄n sunt de eētia sp̄ci. s̄ p̄pter h̄ nō sequit̄ q̄ diffinitio tal̄ sit p̄ additamentū. q̄ nō d̄z diffinitio p̄ additamentū. q̄ ali quid ponit in illa diffinitōe q̄ nō est de eētia diffinitū. s̄ q̄ ponit ibi aliq̄d. q̄ importat et significat aliq̄d ex eētia diffinitū. sicut ista diffinitio. albedo est color disgregati⁹ visus ē p̄ additamentū. q̄ iste t̄min⁹ visus h̄ pos̄it⁹ est ex torā eētia albedis. i. importat aliq̄d ex torā eētia albedis. Et q̄n d̄z q̄ fm̄ p̄m̄ p̄tio p̄b̄. s̄ba nō diffinit nisi p̄ s̄bas. Dīco q̄ h̄ est sic intelligendū. s̄ba nō diffinit nisi p̄ p̄dicabilia importātia p̄cise s̄bas et nō aliq̄d acc̄ns. Ad tertā p̄firmationē dīco. q̄ diffinitio p̄dicatur de diffinito p̄tio mō d̄co nō p̄ se s̄ p̄ diffinito tertio mō d̄co. q̄ in illa p̄pone oīs hō est aīal rōnale. subiectū ē diffinitū p̄tio mō et nō supponit p̄ se sed p̄ singulari q̄ est diffinitū tertio mō Ad scđm p̄ncipale dīco. q̄ scia realis nō ē sp̄ de rebus tanq̄ de ill̄ q̄ immediate sciunt. sed de alijs p̄ reb⁹ t̄n supponit. Ad cui⁹ intellectū et p̄pter m̄tra p̄us dicta et dicēda p̄p̄t aliquos in exercitatos in logica. Sciendū q̄ scia quibet siue sit realis siue rōnalis est t̄m de p̄p̄onibus tanq̄ de illis q̄ sciunt. q̄ sole p̄pones sciuntur Prop̄o aut̄ fm̄ boeti. i. piar. h̄z triplex esse. scz in mēte. in voce. et i scripto. h̄ ē dictū aliq̄ p̄tio est t̄m p̄cepta et intellecta. aliqua est p̄lata. et aliq̄ est scripta. et ita si eēt aliq̄ alia signa eoz modo instituta ad significandū. sicut voces et

Ad primā eētia m̄ades p̄m̄a et gu. p̄m̄e opt.

Ad scđam.

Ad tertiam

Ad scđm argu. p̄ me opt.

littere in illis eēt ppō sicut in istis, et ideo sicut ppō plata vere pponit ex vocibus, et ppositio scripta vere pponit ex scripturā, ita ppō tñ cōcepta tñ pponit ex intellectōibus vel pceptibus seu intētionibus aīe, et ideo sicut oīs vox pōt eē ps ppōnis i voce, ita oīs intellectio potest esse ps ppōnis in mēte fm ynā opinionēz vel eē pcept' fm aliā opinionē. Sicut autē vox q est ps ppōnis plate pōt hēe multiplicē suppositionē, scz materialē et psonalē et simplicē, sic p3 in istis ppōnib' plaris et audit' auribus, scz homo est vox dissillaba, in q illa vox tenet materialē, q illa vox ibi fm q ppō est vera stat et supponit p seipā. Sicut hō currit, ibi stat p dōaliter, q supponit p ipīs boibus nō p voce, q illa vox nō pōt currere. In ista autē hō est spēs illa vox supponit simplr p aliquo cōi, eodē mō ps ppōnis cōfisis in mēte etiāz circūscribēdo oēs vocē, q si oīno nulli' lingue est, quē admodum dicit Augu. li. iij. de tri. q est aliqd' vbum qd nulli' lingue est ista in quā ps talis ppōis pōt hēe suppositionē psonalē, et tūc stat et supponit p ipīs reb' significat, si significaret res vel potest habere suppositionem simplicem, et tūc stat et supponit p seipā. Per hoc ad argumētū dico sicut ista ppō plata oīs homo est risibilis scif, sicut em ipa est na, ita vere scif. qā oē verū pōt sciri, null' autē nisi furiosus pōt negare qn aliq' ppōnes plate sint vē et aliq' false, qā em diceret se nunq' audiuisse aurib' corp'alib' aliqd' mēdaciū. Nihil pōt audiri auribus nisi vox vel sonus, sicut nihil pōt videri oculis cor'por'alib' nisi color vel lux. q aliq' ppōnes pōt eē ppositae ex vocib' sunt vere, sicut iste, oīs hō ē aīal, oīs homo est risibilis, spēs pōdicat' de pluribus dīntib' numero in eo q qd. gen' pōdicat' de plurib' dīntib' specie, et sic de alijs que pōt sciri, ita ppō in mēte que nulli' lingue est vere scif. Nūc autē ita est, q scia aliquarū taliū ppositionū platarū est realis, et aliq' rōnalis, et tñ illa scita et oīs ptes istoz vere sunt voces, qā cū partes aliquarū supponūt et stant nō p seip'is vocibus, s' p rebus eē, puta p subiect', ideo illarū ppōnū scia dī: realis. Alie autē ptes aliarum ppōnū stant p ipīs pceptib' mētis, ideo scia illarū pōt dici rōnalis vel logical, et istarū ppōnū platarū hō est vox dissillaba, aīal ē vox trissillaba, scia pōt dici grāmatica, et tñ oēs p pōnes tales et ptes earū sunt voces, et solū dicunt' ad diuersas scias ptiere, q ptes dicrarū ppōnū p diuersis supponūt, q aliq' supponūt p rebus alieque p cōceptibus mētis, et aliq' p ipīs vocibus, ergo eodē modo pportionabit' liter de ppōnibus in mēte, que vere pōt sciri a nobis p statu isto, q oīs termini illarū ppos

sitionū sunt tñ cōceptus et nō sunt ipse substantie extra, q tñ termini aliquarū ppōnū stant et supponūt psonalr, scz p ipīs rebus extra, sicut in talib'. oīne mobile partim est in termino a quo et cōi, oīs hō est risibilis vel oīs triangulus hz tres et c. et sic de alijs, ideo taliū ppōnū dī: esse scia realis. Termini autē aliarū ppōnū supponūt simplr, scz p ipīs pceptibus, sicut in istis, oīs demonstratio est ex p'mis et veris et c. homo est spēs et sic de alijs, iō taliū dī: esse scia rōnalis. Nihil g' refert ad sciam realē, an termini ppōnis scite sint res eē aīam vel tñ sint in aīa, dū modo stent et supponāt p ipīs rebus eē, et ita ppter sciam realē nō o3 ponere tales res vles distinctas realr a rebus singularib'. Per hoc ad formā argumēti dico, q sciam esse de rebus pōt intelligi triplr. Vel qz ipia res esse scita, et sic nulla scia est de reb' substantialib', maxime qz nihil scit nisi pplexū, pplexū autē nō ē extra aīam, nisi forte in voce vel in p'sili signo. Aliē q res sint ptes illius qd scit, et sic nō o3 sciam realē esse de rebus eē. Tertio mō q res sint illa pro quib' ptes sciti supponūt, et sic scia real' est de rebus, s' nō de rebus vlibus, qz pro illis nō fit suppo. Nam in ista ppositōe in mente oīne corpus pponit ex materia et forma singulari, nō fit suppo pro aliquo corpe vli qz nullum tale corpus est, etiā si eēt nō pōeret ex materia et forma singulari. Sed scia isto mō ē de rebus singularib', qz pro ipīs singularib' t'mini supponūt. Et isto mō nō negat pbs esse sciam de singularib', s' scdo mō, qz termini propōnū scitarū nō sunt res singulares, s' sūt vlia de quibus est scia scdo mō, qz vlia sūt termini ppositionū scitarū. Et si aliq' inueniat q scia est de reb' vlibus hz intelligi q est de vlib' p'dicabilibus de rebus. Breviter g' ad intētionem pbi est sciendū q scia realis nō p hoc distinguitur a rōnali, qz scia realis est de reb', ita q ipse res sint propōnes scite vel ptes illarū ppositionū scitarū, et rōnalis nō est sic de reb', s' p hoc q ptes scz termini ppositionū scitarū scia reali stant et supponūt pro reb', nō sic autē termini ppositionū scitarū scia rōnali, s' illi termini stant et supponūt pro alijs. Exempluz p3 de istis, hō est risibilis, oīs hō ē susceptibil' discipline, et sic de alijs que sciunt' scia reali, et de istis gen' pōdicat' in qd de dīntibus specie, spēs spēalissima tñ pōdicat' de indiuiduis et sic de alijs. Ad tertiū dico q bec vox homo non significat pmo aliquā rem, si ly pmo teneatur postriue, si autē teneat' negatiue, tūc dico q significat aliquāz rem pmo, qz significat pmo quālibet rem singularē de qua pōdicat'. Et si diceret q tūc eēt vox equoca, qz vox equiuoca

Ad tertiū

illa q̄ eā p̄mo pla siḡr. R̄ideo q̄ aliquā vocē
 pla p̄mo siḡre p̄rigit tripl̄. Vel q̄ ita impoſit
 vni ac ſi nō ipocer̄ alteri. ⁊ duob⁹ duab⁹ ipoſi
 ſitionib⁹ imponit. ſicut eſt de h̄ noie ſortes im
 poſito duob⁹ hoib⁹. q̄ vn⁹ imponēs h̄ nomē
 ſortes iſti homini nihil cogitauit de alio. ⁊ eo
 dem mō imponēs alij nihil cogitauit de iſto ⁊
 talis vox eſt equoca. ⁊ dicunt equiuoca a caſu
 Sc̄do mō p̄tingit aliquā rem pla ſignificare
 eque p̄mo. q̄ multis equalit̄ imponit. ſvna im
 poſitōe. ita q̄ imponēs nō plus intēdebat q̄
 ſignificaret plus iſtā rez q̄ aliā. ⁊ ſi nihil plus
 fiat. pōt dici vox equoca. nō tñ a caſu ſ aliquo
 modo a p̄ſilio. Sicut ſi aliq̄s imponat hoc no
 men petrus p̄ciſe iſtis tribus hoib⁹. ⁊ h̄ vna im
 poſitōe q̄ tñ equalit̄ plurib⁹ impoſitionib⁹
 tūc h̄ nomē nō eſt equiuocū a caſu. ⁊ nec ē vni
 uocū p̄p̄e. q̄ cuiſlibet voci vniuoce cor̄ndet
 vn⁹ cōceptus ſecū p̄uertibilis. null⁹ aut̄ eſt cō
 ceptus p̄uertibilis cū iſta voce. q̄ vltim⁹ con
 ceptus vel eſt ſpecificus. ⁊ p̄ p̄ns cōis oib⁹ in
 diuiduis eiſdē rōnis. vel eſt p̄cept⁹ proprius
 alicui indiuiduo. ⁊ p̄ p̄ns null⁹ eſt medius qui
 ſit p̄ciſe cōis iſtis indiuiduis ⁊ non alijs. Et
 ita illa vox nō eſt p̄p̄e vniuoce ſed equoca. ⁊
 hoc a p̄ſilio. h̄ eſt q̄ ex deliberatōe certa impo
 nit ſil iſtis. Tertio mō p̄tingit aliquā voces
 eā p̄mo pla ſignificare. q̄ vna impoſitōe im
 ponit oibus q̄bus cōceptus deſminat⁹ bitus
 ab imponēte eſt cōis. ita q̄ ſint ſigna q̄ſi ordi
 nata. nō q̄ vox p̄mo ſignificet illū p̄ceptū. ſed
 q̄ imponit ad ſignificandū p̄mo ⁊ p̄ciſe om̄e
 illud de quo p̄ceptus p̄dicat. ita q̄ ſi p̄ceptus
 de aliq̄bus p̄dicet vno rpe. ⁊ de alijs alio rpe.
 vox eodē mō importat ſignificata ſua. Et tal
 vox tali mō eā p̄mo pla ſignificās eſt ſimpli
 citer vniuoce. Et talis vox eſt h̄ vox hō. q̄ im
 ponēs hanc vocē hō intēdebat q̄ ſignificaret
 oēm rem de q̄ p̄cept⁹ mētis deſminat⁹ p̄dicat.
 ita q̄ q̄n̄ ille p̄ceptus p̄dicat de re. q̄ tunc vox
 illā ſignificaret. ⁊ q̄n̄ nō. Ad q̄rtū dico. q̄
 ſvna op̄inionē intellect⁹ intelligēdo hoies
 nō intelligēdo aliq̄e hoiem ſingularē nō in
 telligit rem vnā de ḡne ſubſtātie. ſ tñ intelli
 git quendā p̄ceptū mētis. Quid aut̄ ſit ille cō
 ceptus. poſt dicet. Sed h̄ aliā op̄inionē vere
 intelligit q̄libet hō ſingular. nō cognitōe pro
 pria nec equalit̄. ſ cōi tñ. Ad q̄ntū dico. q̄
 aliq̄d eſt obiectū adequatū pōt intelligi dupl̄.
 Vel q̄ eſt aliq̄d app̄hēſibile a potētia primo.
 ita q̄ nihil app̄hēdit ſub rōne eius. Et ſic di
 co q̄ nihil eſt obiectū adequatū alicui⁹ potē
 tiē ⁊ max̄ ime ſenſitiue. q̄ eā p̄mo app̄hēdit
 a viſu iſte color ſicut ille ⁊ nihil p̄us app̄hēn
 ditur q̄ iſte color vel ille. ⁊ ſic de alijs potētis

ſenſitiuis. Sc̄do mō dico q̄ pōt aliq̄d eſſe ob
 iectū adequatū alicui⁹ potētie. nō de n̄tute ſer
 monis: ſ ſm q̄ equalit̄ vni actui ſignato qui
 erit iſte. aliq̄d eſt de quo p̄mo ⁊ adequatē p̄dis
 cat eſſe obiectū talis potētie. vel eē app̄hēſi
 bile a tali potētia. Iſto mō cuiſlibet potētie
 ſenſitiue eſt aliq̄d obiectū adequatū. q̄ eſt ali
 quod tale de quo adequatē ⁊ p̄mo p̄dicat eē ob
 iectū talis potētie. ⁊ tñ in rei veritate non eſt
 obiectū talis potētie. nec pōt app̄hēdi. nec
 p̄ ſe nec p̄ accūs a tali potētia. Verbi gr̄a. illd
 cōe color eſt illud de quo p̄mo ⁊ adequatē p̄dica
 tur app̄hēſibile a potētia viſiua. q̄a iſtd cōe
 color p̄dicat de oi illo qd̄ ē app̄hēſibile a po
 tētia viſiua. ⁊ ſolo tali. ⁊ hoc h̄ op̄inionē que
 ponit q̄ lux nō app̄hēdit p̄ ſe. de q̄ op̄ione
 ſiue ſit vera ſiue falſa nihil refert ad p̄poſitū. ⁊
 tñ hoc cōe color nec p̄ ſe nec p̄ accūs pōt app̄
 hēdi a potētia viſiua. q̄ potētia viſiua nō eſt
 app̄hēſiua niſi rei ſingulari vel ſaltē non eſt
 app̄hēſiua generi. Et q̄n̄ d̄ q̄ nec eſt obiectū
 potētie ſenſitiue niſi de res. Dicendū q̄
 iſta ſvna eſt de n̄tute ſmonis. ſed tñ q̄n̄ equalit̄
 iſti actui ſignato. de nullo p̄dicat eē obiectus
 potētie ſenſitiue niſi de ſvna re q̄ ſez eſt ex aiam.
 eſt ſimpli falſa. q̄ de iſto cōi color pōt eſſe ob
 iectū potētie viſiue. ſic dicēdo. ois color eſt vi
 ſibilis. ⁊ tñ illud cōe nō eſt ſvna res extra aiam.
 et cā. q̄ eſſe obiectū potētie viſiue nō p̄dicat
 de illo cōi p̄ ſe. ſ p̄ ſuis inferiorib⁹. ⁊ ideo in ta
 li p̄pone h̄z ſuppōnē p̄ſonālē nō ſimpli. iſta
 em. color eſt viſibilis nō eſt ſvna niſi p̄ colore ſin
 gulari. Ad ſextū dico q̄ paſſio realis duplici
 ter accipit. Vno mō imp̄p̄e p̄ aliquo qd̄ ſit
 ſvna res ⁊ accūs alterius rei. Alio modo dicitur
 paſſio realis p̄p̄e. Proprie em̄ d̄: paſſio. q̄ p̄
 dicabil̄ ſc̄do mō dicēdi p̄ ſe. ⁊ d̄: realis. q̄ ē paſ
 ſio importās vnā re ex aiaz. nō tñ eſt res extra
 aiam. Primo mō dico q̄ ſubiectū paſſionis re
 alis eſt ſvna ⁊ vna res ſingulari. ⁊ ſic paſſio non
 plus p̄dicat de plurib⁹ q̄ eius ſubiectū qd̄ eſt
 res ſingulari. Sc̄do mō ſubiectū paſſiōis real
 nō eſt res ex aiam. ſ eſt quidā p̄ceptus mētis
 ſuppōnēs p̄ reb⁹ ex aiam. ſicut p̄z in iſta pro
 poſitōe ois hō eſt riſibilis. ſubiectū nō eſt ali
 qua res extra aiam. ſed eſt quidā p̄cept⁹ mētis
 ſuppōnēs p̄ciſe p̄ ipis hoibus ſingularib⁹
 q̄ ad n̄tate iſtius p̄p̄onis p̄ciſe ſufficit q̄ riſi
 ſibile de p̄dicat de quolibet hoie particulari.
 nec requirit q̄ p̄dicet de aliqua re vli. q̄ tunc
 nunq̄ talis vliſ poſſet ſufficiētē induci ex ſu
 is ſingularib⁹ qd̄ eſt ſvna logicā. Et ex iſto
 pōt fieri argumētū p̄ p̄clōne p̄ncipali. q̄ om̄s
 p̄p̄onēs vliſ equalit̄ inducunt ex ſuis ſingula
 rib⁹. ſed aliqua eſt vliſ p̄p̄o q̄ ſufficiētē idu

No hic q̄
 expliciti
 Summi q̄
 uocabuntur

Ad quartū arg.

Ad quintū

Ad ſextū

citur ex singularibus suis. ita q̄ p̄dicatū repu-
gnat cuilibet alteri a singularib⁹. sicut ista. ois
homo est singularis ⁊ vn⁹ numero. ḡ eodē modo
erit de vli quolibet. qđ simplr erit verū si p̄dis-
catū repugnat cuilibet alteri a singularibus.
ḡ ad verificandus tales ppōnes vles a parte
rei sufficiūt singularia. ⁊ ita tales res vniuers-
sales oīno frustra ponunt. Et tota cā est. qz in
talibus ppōnibus terminū supponit p̄sonalr
et nō simplr. B est supponit p̄ singularibus et
nō p̄ seip̄s. Et si d̄. ista ppō est vera homo ē
p̄mo risibilis. aut ḡ fm q̄ homo b3 supponem
p̄sonalē. ⁊ tūc est simplr falsa. qz null⁹ hō p̄mo
est risibilis. aut fm q̄ supponit p̄ceptu ⁊ tūc
etiā est falsa. qz tūc denotat q̄ ille cōcept⁹ sit
p̄mo risibilis. qđ est manifeste falsū. qz iste cō-
ceptus nec p̄mo nec scđario pōt ridere. ergo
o3 q̄ sit d̄a fm q̄ supponit p̄ aliquo medio inf-
rem singularē ⁊ conceptū. Rñdeo q̄ sicut di-
ctus est ad q̄ntū argumentū q̄ bec est falsa de
p̄tute fmōis. homo est p̄mo risibil⁹ sicut ⁊ ista.
aliqd est p̄mū obiectū ⁊ adequatū alicui⁹ pos-
sentie. s̄ est d̄a fm intellectu recte loquētium.
qz per ip̄am intelligūt vnū actū signatū. scilz
istū. de boie p̄dicat p̄mo risibile. ⁊ in isto actu
signato homo b3 supponē simplicē. ⁊ suppoit
p̄ceptu. qz de isto p̄ceptu p̄dicat p̄mo risibi-
le nō p̄ se sed p̄ rebus singularib⁹. ⁊ iō in actu
exercitato cōm̄dente qui erit. aliqs homo est
risibilis. homo b3 supponē p̄sonalē. Sicut in
isto actu signato. genus p̄dicat de specie. ge-
nus supponit p̄ceptu. qz p̄ceptus gener p̄-
dicatur de p̄ceptu sp̄i. nō pro se s̄ pro reb⁹. Et
ita in actu exercitato cōm̄dente qui non d3 sic
exerceri. sp̄s est gen⁹. s̄ sic. homo est aial fm̄i-
ni habebūt supponē p̄sonalē. Ad p̄mā cōfir-
mationē dico q̄ aliqua passio inest mltis p̄ na-
turam cōem extra aiā. qz est aliqd idē in illis
manēs in eis successiue. Aliqn̄ aut d̄. in eē ill⁹
p̄ naturā cōem. nō p̄ in formationē s̄ p̄ p̄dicati-
onē. qz p̄dicatur p̄mo de natura cōmuni. hoc
est de aliquo cōi ad naturas illoz p̄ p̄dicatōez
et alteruz duoz modoz intelligit p̄bs de quo
alias. Per idēz ad scđam p̄firmationē. qz nō
manet eadē dyaphoneitas numero. nisi idem
subiectū numero maneat. qz fm istos etiā vnū
accūs numero est p̄mo in vno subiecto nūero.
Ad septimū dico. qz agens naturale in agē-
do intēdit verā rem singularē. qz illud intēdit
quod p̄ se et p̄mo p̄ducit. sed res singularis p̄
se et p̄mo producit. ergo ⁊c. Et qñ d̄. qz non
plus intēdit vnā rem singularē q̄ aliā cum
equalr respiciat oīs. Rñdeo qz vnā defmina-
tē intēdit eam scz que determinate producet.
Unde quia idem est intēctū ab agente p̄xiō

et posteriori. ideo qz agēs p̄mū intēdit aliquid
vnū determinate. illud vnū intēdit ab agēre
naturali. nec equalr respiciē quodlibet singla-
re ab agēre naturali. sicut nec quodlibet idis-
ferēter p̄ducit. De isto tñ magis dicit in q̄rto
Et si p̄teruiat cōtra hoc ⁊ cōtra alia p̄di-
cta. qz bec est vera aliqs promittit se daturum
alteri aliquē equū. tunc quero. aut iste promit-
tit alteri rē aliquā singularē. aut vlem. aut cō-
ceptū. Non rem singularē. qz nō plus vnāz q̄
aliā. ⁊ ita vel nullū equū promittit. ⁊ ita possz
tenere promissū nullū equū dādo. Vel promit-
tit quēlibet equū. ⁊ ita nō posset tenere pro-
missū nisi dando quēlibet equū. Si promittat
rem vlem. habet propositū. Si p̄ceptū hoc nō
est verū. qz promittit verā rem. S̄ si tūc possz
adimplere promissū nō dando aliquem equūz
realem. sed tñ quēndā cōceptū. Ista cauilla-
tio nō esset bic ponēda. nisi quia aliqui putan-
tes se scire logicaz ponderarēt talia puerilia.
propter que ponūt mltā absurda circa suppo-
sitionē terminoz. sed hoc tractare foret nimis
prolixū ⁊ tediosum. ideo dimitto ⁊ dico qz iste
promittit verā rem singularē. qz in ista propo-
sitione. iste promittit alteri equū. ly equū sup-
ponit p̄sonalr pro equis singularib⁹. Unde ta-
lis nunq̄ impleret promissū. si daret aliqd vni-
uersale. nisi daret aliquē equū particularem.
Unde sicut iste sic dicēdo. promitto tibi vnūz
equū particulare promittit singularē. ita sic di-
cēdo promitto tibi equū. Et qñ d̄. qz nō plus
promittit vnā rem singularē q̄ aliā. ḡ vel nul-
lam promittit vel quālibet. Nō sequit. sed est
fallacia figure dictionis. commutādo vnū mo-
dum supponēdi in aliū. sicut sic arguēdo. om-
nis homo est homo singularis. sed nō plus est
vnus homo singularis q̄ alius ergo omnis ho-
mo est quilibet homo singularis vel nullus.
quia in prima homo singularis supponit con-
fuse tantum. et in secunda supponit cōfuser
distributiue. Ita est in proposito. in ista pro-
positione promitto tibi equum. ly equū sup-
ponit confuse tantum. vel aliquo modo confi-
mili. quia non supponit confuse et distributi-
ue. et p̄tingit inferre quodlibet singulare sub
disiunctione. ita qz consequēs sit de disiuncto
predicato et non disiunctiua. Quia bene se-
quitur. promitto tibi equum. igitur promitto
tibi istum equū illum vel illū. ⁊ sic de omnib⁹
presentibus et futuris. Sed disiunctiua non se-
quitur. non enim sequitur promitto tibi equū
ergo promitto tibi equum istum vel illum
tibi illum equum. et sic de alijs. Sicut bene se-
quit. ois homo est animal. ergo ois homo est
hoc animal vel illud animal. et sic de singulis

Causilla

Respondetur.

Replica

Ratio

Ad primā cōfir-
mationē septimū arg.

Ad scđas cōfir.

Ad septimū

sed nō sequit̄ disiunctiua. ois homo est aial. q̄
ois hō est hoc aial. v̄ ois hō est illud aial. ⁊ sic
de alijs multis talib⁹. Quia sepe termin⁹ p̄di-
catus habz suppositionē ⁊ usuz tm̄. vel aliquā
q̄rū ad p̄dicata p̄siles cū signo distributio p̄-
cedētī. Quētm̄ vtrū de vi f̄monis beāt suppo-
sitionē ⁊ usuz tm̄ vel nō. ad p̄ns nō curo. Et iō
ista omittant. qz p̄tinent ad logicos. Ignorā-
tia tm̄ istoz facit multa difficilia. ⁊ i t̄beologia
⁊ in alijs sciēt̄is realib⁹. q̄ si ista ⁊ p̄silia pueri-
lia eēnt p̄fecte scita. eēnt valde facilia: vel nul-
lā p̄nt̄ habere difficultatē. Ad. viii. dico
q̄ gen⁹ ḡnālissimū est ⁊ cept⁹ mēt̄is. q̄lit̄ tm̄ est
vnu⁹ gen⁹. parebit in sequēt̄ib⁹. Ad. ix. dico.
q̄ p̄p̄bit̄ vult q̄ sp̄s est vnu⁹ collectiuū mlt̄
toz. in vnā naturā nō realē. s̄ i vnu⁹ qd̄ ipoztat
naturas multoz. ⁊ iō dicit̄ vna natura p̄ signi-
ficationē. qz est vnu⁹ impoꝛtās multa. Et eodē
mō plures hoies p̄cipatiōe sp̄i sunt vñ⁹ hō.
nō vñ⁹ hō nūero. nec ois homo cōis. q̄a etiā h̄z
istos null⁹ hō est talis hō cōis. s̄ vult q̄ de plu-
ribus hoibus p̄tē sub vna sp̄e p̄dicet̄. q̄a alia
p̄cipatio nō est possibilis vñ⁹ hō s̄ est vñ⁹ ter-
min⁹ de quo p̄dicat̄ hō. q̄n̄ hō supponit̄ simplr
si tm̄ p̄dicet̄ de plurib⁹ hoibus. supponit̄ p̄sona-
lit̄. Ad decimū dīcēdū. q̄ qz p̄bs in libro p̄dis
camēroz tractat̄ p̄ncipalr de noib⁹ et f̄minis
p̄positionū. ⁊ iō illud frequēt̄ attribuit̄ f̄m̄is
nō p̄pōnis qd̄ attribuit̄ rei. et aliq̄n̄ ecōuerso.
Et iō est. qz purus logic⁹ nō h̄z disputare vtrū
v̄lia q̄ sunt termi p̄pōnis sint res ex aiam vel
tm̄ in aia. vel in voce vel in scripto. ⁊ iō nō di-
stinguit̄. s̄ aliq̄n̄ attribuit̄ rei qd̄ p̄uenit̄ v̄li ter-
mino p̄pōis. ⁊ aliq̄n̄ ecōuerso. Dico ergo q̄ in
tellect⁹ suis ibidē est iste. q̄ eoz q̄ sūt. i. nomi-
nuz vel terminoz ipoztatiū ea q̄ sunt de ex aiaz
⁊ vere res. qd̄a dicunt̄ de subiecto. s̄ est de s̄ba
p̄ma. qz ip̄met̄ termi dicunt̄ de s̄ba p̄ma. nō p̄
se s̄ p̄ ip̄a s̄ba p̄ma. ⁊ nō sunt in subiecto. s̄ est
nō ipoztāt̄ rē aliquā ext̄nē i subiecto. ⁊ ecōuer-
so mō. qd̄a dicunt̄ de subiecto nō pro se s̄ p̄ re.
⁊ sunt in subiecto. s̄ est ipoztāt̄ rez in subiecto
ext̄nē. Et ita in actu signato f̄min⁹ h̄z eādē sup-
positionē sp̄. ⁊ tm̄ in duob⁹ actib⁹ exercitat̄ cor-
respōdēt̄ h̄z variā suppositiōez. qz i vno sim-
plicē vel materialē. ⁊ in alio p̄sonalē. Ad vn-
decimū dico. q̄ ibi nō ē diuisio in res distinctas
q̄n̄ s̄ba diuidit̄ i s̄bam p̄mā ⁊ scd̄az. s̄ est diuisio
in illa q̄ ponūt̄ur in linea p̄dicamētali. quoz
aliq̄ p̄nt̄ esse vere res. ⁊ aliq̄ simplr nō sunt res
q̄ sūt s̄be. Et cā est. qz s̄ba q̄ est gen⁹ ḡnālissimū
de oibus talib⁹ p̄ se ⁊ in qd̄ p̄dicat̄. q̄uis de ali-
quib⁹ p̄dicet̄ p̄ se. puta de rebus. si res p̄dicet̄.
p̄dicat̄ aut̄ de aliq̄bus. puta de p̄cept̄ibus.
nō p̄ se s̄ pro reb⁹. qz in talib⁹ p̄pōibus f̄mini

nō supponit̄ p̄ se ⁊ simplr. s̄ p̄ ip̄is singularib⁹
et p̄sonalr. Verbi gr̄a. in ista propōne. ois hō ē
aial. ⁊ in ista. ome aial est corpus. ⁊ in ista ome
corpus est subst̄tia. termini nō supponūt̄ pro
se ip̄is ⁊ simplr. s̄ pro ip̄is singularib⁹ ⁊ p̄sona-
liter. ⁊ tm̄ quibet̄ istarū est p̄ se p̄mo mō. ⁊ s̄l̄r s̄
quolibet̄ istoz p̄dicat̄ iste termin⁹ s̄ba. Eodem
mō ⁊ prop̄ hoc isti termini ponunt̄ in linea p̄-
dicamētali. Et isti soli tm̄ini vel p̄siles se h̄nt
f̄m̄ sup̄ius ⁊ inferius. Et ita diuisio subst̄tie
que est gen⁹ ḡnālissimū. est in illa q̄ p̄dicantur
de mlt̄is. ⁊ i illa q̄ nō predicant̄ de mult̄. Ad
p̄firmationē. q̄ sp̄s dicunt̄ magi s̄be q̄ gen⁹.
qz aliq̄ imp̄fectiora important̄ p̄ genus q̄ per
sp̄m̄. salte aliquat̄. etiā qz sunt prop̄inq̄ora in
linea p̄dicamētali ip̄i indiuiduo quod solū est
res in illo ḡnē. ⁊ prop̄ rōnes p̄bi q̄s p̄ōit̄ ibidē
Et si d̄z q̄ p̄bs assignat̄ aliq̄s p̄p̄erates esse
cōes subst̄tie p̄me ⁊ scd̄e. que nō possūt̄ come-
petere nisi rei. sicut̄ esse susceptiuū cōtrarioz.
Dicendū q̄ dicit̄ illas esse cōes. nō per reales
inherentiā. s̄ per verā p̄dicationē. qz vere p̄nt̄
p̄dicari de p̄cept̄ibus. nō pro se s̄ pro reb⁹. sicut̄
ēē aial. vere p̄dicat̄ de hac voce hō. q̄n̄ prop̄o
profer̄ hō est aial ⁊ p̄dicat̄ de hac voce homo
nō pro se s̄ pro re singulari pro q̄ h̄vor hō sup-
ponit̄. Q̄n̄ nō denotat̄ q̄ h̄ vox hō sit aial. s̄ q̄
illa res quā h̄c vox significat̄ ēē aial. Ad
duodecimū p̄ idē. qz illa diuisio est terminoz
impoztatiū veras res. qz quidā s̄r̄vles. qd̄am
singlares. ⁊ vocant̄ res. qz sūt impoztates ver-
ras res. Ad decimūtertū m̄deo q̄ triplex est
idēritas real̄ q̄ p̄uenit̄ ip̄is reb⁹. scz idēritas
nūeralis p̄uenit̄ vni soli rei. idēritas aut̄ speci-
fica nō p̄uenit̄ vni soli indiuiduo s̄ p̄uenit̄ plu-
ribus indiuiduis. ita q̄ nō p̄dicat̄ de quocūq̄
vno s̄ de pl̄ibus. Et q̄ hec sit int̄crio p̄bi patz.
qz dicit̄ idē numero qd̄e. s̄ sunt. quoz noia pla-
res nō vna vt tunica ⁊ vestis. Specie aut̄. que
cūq̄ sunt plura indistincta f̄m̄ sp̄m̄ vt homo
homini. ⁊ equus equo. Nam hec dicunt̄ spe-
cie eadem. quecūq̄ sub eadem specie sunt. Si-
militer autem genere eadez. quecūq̄ sub eo-
dem genere sunt. vt homo ⁊ equus. Et quo p̄z
qz idem specie vel idem genere non dicuntur
de aliquo quod non est indiuiduum. sed dicū-
tur de ip̄ismet̄ indiuiduis. ita qz sores et pla-
to sunt idem specie. et iste homo est idem ge-
nere cum isto equo. Hoc est dictum sicut̄ expo-
nit̄ Aristoteles q̄ sores et plato continentur
sub eadem specie. et iste homo continetur sub
eodez genere sub quo cōtinet̄ iste equ⁹. Et ita
p̄cedo qz aliq̄ est idēritas minor v̄nitate. s̄ idē-
ritate numerali. s̄ talis idēritas nō est alicui⁹
vniuersalis. sed est ip̄ozum singulariū vel sup-

Ad octauum
⁊
Ad nonum

Ad decimū

Ad vndecimū

Ad cōfirmatōez

Ad duodecimū

Ad dāmitatē

EE
Ad p̄m̄ punct.

Ad sc̄m

Questio V
est q̄re q̄onis
sc̄a

Probat q̄ sic

In oppositū

Opinio p̄ma q̄
est sc̄a

Improbaf

positoz. sicut fortes et plato sunt unū specie.
Ad primū principale respōdeo. q̄ hec ē falsā
de forte s̄monis. homo vlt̄z homo particular̄
sunt unū cēntialr. nec hoc intedit cōmē. sed in
tendit q̄ sunt unū cēntialr. q̄ unū cēntialiter
p̄dicat de reliquo7 importat cēntiaz alterius
nec tñ est realr de cēntia alteri7. Ad secūdu7
dicendū q̄ vlt̄a siue sint incorruptibilia siue n̄
sint res incorruptibiles. p̄nt tñ dici incorrup-
tabilia. q̄ s̄m intentionē p̄bi de eis semp̄ p̄di-
cat esse. ita q̄ h̄mōi semp̄ est v̄a. homo ē s̄i p̄pō
illa formaret. nō sic aut̄ esse semp̄ p̄dicatur de
aliquo singulari sensibili s̄m intentionē p̄bi. q̄
quocūq̄ singulari demonstrato. hec est contin-
gens. hoc est.

Questio. v.

Similit̄ circa idē

S quero sc̄do. Utrū vlt̄z uniuocum
sit v̄a res ex̄ aiām realr distincta
ab indiuiduo. in eo tñ realr ex̄ns.
realr multiplicata 7 variata. **M** sic. Primo q̄
sit res extra aiām realr distincta ab indiuiduo
q̄ s̄m p̄mē. vii. meth. cōmē. xlv. vlt̄ nō signifi-
cat s̄bam nisi s̄bam quā significat ps. ḡ res si-
gnificata p̄ vlt̄ est ps. s̄ ps realiter distinguit̄
a toto. ḡ 7c. **M** aut̄ sit multiplicata 7 variata.
p̄ p̄ idē. q̄ ps variat̄ ad variationē toti7 cuius
est ps. et s̄ si simul sit ps multoz totorū. Ad
oppositū. ois res extra aiām distincta ab indi-
uiduo. in eo tñ realr ex̄ns. realr multiplicata
et variata est ps eius cēntialis vel acc̄ns eius.
s̄ inter totū7 partē. s̄l̄r inter subiectū et suū
acc̄ns est talis p̄portio. q̄ si unū sit singulare.
reliquū erit singulare. ḡ ois talis res ē vere sin-
gularis. 7 p̄ns nō est vlt̄s. Ad q̄onē est vna
opinio q̄ imponit̄ doctozū subtili a q̄busdā. sic
ab alijs. opinio recitara7 improbata in prece-
dente q̄one sibi imponit̄. Et est opio q̄ vlt̄ est
vera res ex̄ aiām distincta realiter ab vna d̄ra
p̄bente. realr tñ multiplicata 7 variata p̄ talē
d̄ram p̄bentē. Sed ista opinio videt̄ esse sim-
pliciter falsa. q̄ res realr distincta ab alia re. se-
ip̄a vel p̄ aliqd̄ sibi intrinsecuz distinguit̄ ab
eadā re. s̄ humanitas q̄ est in forte s̄m istā opi-
nionē realr distinguit̄ ab hūanitate que ē in
platore. ḡ seip̄a vel p̄ aliqd̄ intrinsecū distin-
guit̄ ab ea. ḡ circūscripti differētis p̄bētibus
iste hūanitates distinguit̄. s̄ nō distinguit̄
specie. ḡ numeralr. ḡ vtraz ip̄aruz se ip̄a sine
d̄ra p̄bēte est vna numero7 singulari. Et si d̄r
q̄ iste hūanitates nō sūt p̄ se in specie. q̄ p̄ se
indiuia nō sunt p̄ se in specie. 7 iō seip̄is nō
distinguit̄ numeralr. s̄ nihil ē. q̄ quis forme
nō sunt p̄ se in specie. s̄ tñ p̄posita. tñ vere due
forme etiaz materis circūscriptis distinguit̄

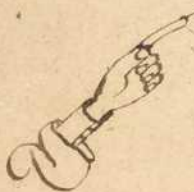
numeralr. Unde due aie separate numeralit̄
distinguit̄. ḡ nō obstat q̄ iste humanitates
fortis 7 platonis nō sint p̄ se in specie. tñ nū-
eralr distinguit̄ circūscriptis q̄buscūq̄ realit̄
differētibus. Et si d̄r q̄ iste humanitates nō
distinguit̄ nisi p̄ d̄ras p̄bentes. **C**ōtra hūa-
nitas fortis p̄ re realis distinguit̄ a d̄ra p̄bente
illā humanitatē. aut ergo seip̄a realr distinguit̄
aut p̄ illud p̄bens. Non p̄ ip̄m cōtrabēs. q̄ ni-
hil distinguit̄ ab a p̄ ip̄m a. sed magis est idē
ip̄i a p̄ a. ergo humanitas seip̄a distinguitur a
differētia contrabēte. ergo sunt hic due res re-
aliter distincte seip̄is. s̄ hoc nō est possibile. ni-
si vtraz sit vna numero. ḡ humanitas illa dis-
tincta realr ab illa differētia contrabēte est
vna nūcro. ergo 7 numeralr distincta. ergo nō
est hec vna numero p̄ illaz d̄ram p̄bentē. sed p̄
seip̄az. **S**ilr qñ aliqd̄ seip̄o realr distinguitur
ab aliquo sibi extrinsecō. eadē rōne distinguit̄
tur seip̄o ab alio sibi extrinsecō. ḡ si hūanitas
fortis seip̄a realr distinguit̄ a differētia cōtra-
bente. eadē rōne seip̄a distinguit̄ realr ab hū-
manitate platonis. **C**ōfirmo. q̄ nō videt̄ con-
tradictio q̄ humanitas fortis separet̄ a diffe-
rētia contrabēte. 7 silr humanitas platonis.
Tūc quero. aut̄ illa humanitas nō variata que
fuit fortis realr distinguit̄ ab illa hūanitate q̄
fuit platonis. aut nō. **S**i sic. habet̄ p̄positū q̄
distinguit̄ realr seip̄is. quia p̄ differētias cōtra-
bentes nō distinguit̄. cū ille nō sint. **S**i non
distinguit̄ realr. **C**ontra. impossibile est du-
as res nō faciētes per se unū facere vel esse p̄
se unū. nisi per realē compositionē. ḡ iste hūa-
nitates realr componunt̄. 7 p̄ consequēs h̄r p̄
positum q̄ seip̄is distinguit̄. q̄ partes eius
dem p̄positi semp̄ seip̄is vel p̄ aliq̄ sibi intrin-
seca realr distinguit̄. **P**reterea nō est incō-
ueniēs. qñ saltē p̄ potentia diuinā quelibz res
absoluta intuitiue videat̄ absq̄ visione alteri-
us rei absolute. ergo humanitas q̄ est in forte
potest intuitiue videri sine d̄ra contrabēte. et
humanitas q̄ est in platore eodē modo. sed ta-
lis videbit̄ eas distingui loco 7 situ siue p̄ quā-
titatez siue nō. nō curo. quia nihil refert. ergo
videbit̄ eas distingui. sed nullus cognoscit̄ in
particulari 7 distincte aliqua distingui essen-
tialit̄ nisi cognoscat̄ i particulari p̄ncipia di-
stincta intrinseca. ergo iste hūanitates seip̄is
distinguit̄. 7 per consequēs sunt seip̄is. **S**e-
cundo arguo. quia si humanitas sit alia 7 alia
ergo tot erūt spēs specialissime quot sūt indi-
uidua. consequēs est falsum. q̄ tunc tot essent
ḡna ḡnalissima necessario quot sūt indiuidua
q̄ videtur absurdū. p̄na pt̄z. q̄ si humanitas
dicat̄ spēm specialissimā. aut humanitas fortis

Replicatio
Reprobatio

et platonis aut alia que non est hec nec illa. Si primum et non plus una quam alia. ergo sunt due humanitates hic. quarum utraque est species specialissima. et per se sunt due species specialissime. Si dicitur secundum quod de illa humanitate que nec est hec nec illa. aut est vera res extra animas. et redit opinio improbata in questione precedenti. aut est tantum in anima. et tunc nullum velle est extra animam. Eodem modo potest argui. Si homo sit species. quod pro quo ly homo superponit. aut pro re extra animam. aut pro re in anima. Si secundo modo habet propositum. Si primo modo. aut illa res est for. vel plato. vel in sorte et platone non variata nec multiplicata. et tunc redit prima opinio precedenti questionis. Aut variata et multiplicata. et tunc habet propositum. quod tot sunt species specialissime quot individua. Et ex hoc sequitur. quod nulla res est species. quod tunc nulla res est cois. quod nec illa que est in sorte nec illa que est in platone. et nulla propositum est pro istas. et cetera. Prefea. tertio illa res que est determinata ad unum nec est in differens ad multa. non est velle. sed humanitas que est in sorte. pro re est determinata ad unum nec potest in alio iueneri. Et secundum istam opinionem. nulla est humanitas nisi que est in for. et pla. que nulla res extra animas est velle.

Si dicat quod isti humanitati que est in for. non repugnat ex se esse cum alia dea habente. sed per aliquid extrinsecum determinatur ad hoc individuum. et id quod est ex se. est indifferens et cois. Contra illud quod per nullam potentiam potest pluribus convenire non est realiter et positiviter cois. sed si illa res que est in sorte per nullam potentiam potest esse in alio. non est realiter positiviter cois. nec cois quod hec forma vel hec materia. quod utraque istarum potest per potentiam divinam esse in pluribus. saltem successiviter. Prefea. sic nature de se non repugnat quod sit cum alio gradu. ita etiam illi gradui non repugnat ex se esse cum alia natura. ergo tanta coitas erit in illo gradu individuali habente. quanta in natura contracta. Hoc confirmat. quod secundum istam opinionem. iste gradus individualis habens realiter est cum pluribus naturis contractis. scilicet cum natura omnium generum et specierum predicabilium de illo individuo. ergo realiter iste gradus magis erit cois ad diversas naturas velles que quecumque natura ad diversa individua. Et si dicas quod hic non est coitas per predicationem. sed coitas coexistencie. Hoc non valet. quia per se coitas precise potest esse nature cois ad individua. quod secundum istam opinionem. illa natura velle est realiter distincta ab isto individuo. que non est cois per predicationem. sed tamen per quandam coexistentiam. vel sicut per se est cois toti. Ideo dico ad questionem. quod in individuo non est aliqua natura velle realiter distincta a dea habente. quod non posset ibi poni talis natura nisi esset per se essentialis ipsius individui. sed semper inter totum et partem est proportio. quod si totum sit

D Ratio ad quoniam



singulare non cois. quilibet per se eodem modo est singularis proportionabiliter. nec potest una per se plus esse singulari quam alia. ergo vel nulla per se indivisibilis est singularis. vel quilibet. sed non nulla. que quilibet. Si si in individuo essent talia duo realiter distincta. non videret includere predicationem que unum istorum posset esse sine altero. et tunc posset esse gradus individualis sine natura contracta vel e converso. quorum utrumque est absurdum. Si si quod non sit talis natura. probant fere omnes rationes posite in priori questione contra opinionem ibi improbata. Ad argumentum principale dico. quod uniuersale aliquo modo significat partem. quoniam illud velle est genus ad multa composita distincta formis specificis. Cuius ratio est. quod in quolibet suo significato nec ratio inuenit una pars eiusdem rationis. non sic autem alia pars. et ideo magis dicitur significare illam partem quam aliam. Qualiter autem hoc sit intelligendum patebit in sequentibus. Et ideo velle non est realiter per se. et id non oportet quod realiter multiplicetur.

Questio. vi.

Circa idem quero tertio. Utrum aliquid quod est velle et uniuersum sit realiter extra animas ex natura rei distinctum ab individuo. quod velle non realiter. Videret quod sic. quod natura bois est hec et tamen non est de se hec. quod tunc non posset esse in alio ergo per aliquid sibi additum. et non per distinctum realiter quod eadem ratione natura albedinis esse hec per aliquid additum distinctum realiter. et tunc hec albedo esset realiter posita. quod videret falsum. ergo natura est hec per aliquid distinctum formaliter additum. Ad oppositum. nulla natura que est realiter individuum est realiter uniuersale. ergo si ista natura sit realiter istud individuum non est realiter uniuersale. Ad istam questionem dicitur. quod in re extra animas est natura eadem realiter cum differencia contrahente ad determinatum individuum. distincta tamen formaliter. que de se nec est uniuersalis nec particularis. sed incomplete est uniuersalis in re. et complete secundum esse in intellectu. Et quod ista opinio est ut credo opinio subtilis doctoris qui alios in subtilitate iudicij excelebat. Ideo volo totam istam opinionem quam sparsim ipse ponit in diuersis locis hic recitare distincte verba sua que ponit in diuersis locis non mutando. Et est de intentione istius doctoris quod propter unitatem numeralem est unitas realis minor unitate numerali. que conuenit ipsi nature que est aliquo modo velle. Et ideo potest natura contrahibilis primo comparari ad ipsum singulare. Secundo potest comparari ad unitatem numeralem. Tertio potest comparari ad esse velle. Quarto ad unitatem minoris unitate numerali. Si appareat ad ipsa singulare. sicut

E Ad argumentum principale

B Questio VI que est circa questionem tertiam

B Ratio scilicet

ponit ista opinio primo q natura nō est de se
 bec. sed p aliquid. additū. Et scdo ponit q illd
 additū nō est negatio. li. ij. dist. ij. q. ij. Nec ali
 quod accns. q. iij. nec accntal exntia. q. iij. nec
 materia. q. v. Tertio q illud additū est i gene
 re substācie 7 intrinsecuz indiuiduo. Quarto
 q natura est pōr naturalr illo p̄bete. Tñ dicit
 ois entitas siue totalis siue prialis alicur? ge
 nerj est de se indifferēs ad hāc entitatē vel illā
 ita q vt entitas qdditarīua est prior naturalr
 illa entitate vt h est. Et vt pōr est naturalr sic
 nō quēit sibi ex se q sit h. ita nō repugnat sibi
 ex rōne sua suū oppositū. Et sicut ppositū non
 ācludit illā entitatē q est h compositū. ita mas
 teria in q̄trum materia nō includit illā entitas
 tem q est h materia. eodē modo de forma. Nō
 est ergo ista entitas materia vel forma vel cōs
 positū in q̄trū quodlibet istoz est natura. s est
 vltima realitas entis qd ē materia. 7 ent qd ē
 forma. 7 entis qd est compositū. ita q qdlibet
 cōe 7 tñ determinabile. Adhuc pōr distingui
 q̄trūcūq; sit vna res i plures realitates forma
 liter distinctas. quarū h formalr nō est illa. et
 bec formalr est entitas singulari. 7 illa formalr
 rer est entitas nature cōis. Nec pnt iste entis
 tates esse res 7 res. sicut possunt esse realitas.
 vnde accipit genus. 7 realitas vñ accipit dīa
 ex quib? realitas specifica accipit q̄nc. sed sp
 in eodē. siue in parte. siue in toto sumpte sunt
 realitates eiusdē rei formalr distincte. Ex isto
 pz q circa istā dīam p̄bete pōit iste. Primo q
 dīa indiuidualis nō est qdditarīua. Secdo q
 natura est pōr naturalr ista dīa p̄bete. Tertio
 q nature de se nō repugnat oppositū isti? dīe
 indiuidualis. sicut nec sibi uenit ex se. ista dīa
 indiuidualis. Quarto q h est verū vñ taz in
 toto q̄ in partib? suis. et sicut q dīa indiuidual
 7 natura nō distinguunt realr. sicut res 7 res.
 Quinto q tñ distinguūt formalr. Sexto ponit
 alibi. vij. q. i. in fine dist. ij. li. ij. q natura ē rea
 liter alia 7 alia. cū alio et alto p̄bete. Tñ dicit
 sic. Dis sba p se exns est ppria illi cui? est. hoc
 est. vel est ex se ipa vel p aliqd p̄bens facta pro
 pria. quo p̄bete posito nō pot inē alteri. Is nō
 repugnat sibi ex se inē alteri. Tñ ppter h dīe
 ipe q ydea q imponit platoni nō est sba sortis.
 Tñd sequit ibidem. ydea nō erit sba sortis. qz
 nec natura sortis. qz nec ex se ppua nec ppara
 sortis vt tñ sit in eo. sed etiā est in alio fm ipm.
 scz in platone. Consiles snias ponit alibi i di
 uersis locis. Si aut ista natura comparet ad
 vnitatē numeralē. sicut ponit q natura ex se nō
 habet numeralē. nec est illd qd immediate de
 noiat quacūq; vnitatē reali. Est tñ realr vna
 numero. nec est realr aliqd vñū q̄cūq; vnitatē

reali in duob? indiuiduis. s in vno tñ. Unde
 dicit sic q vnitatis realis nō est alicui? existens
 in duobus indiuiduis s in vno. Et cū obijcis
 quicqd est in vno numero. est idē numero. Rñ
 deo primo in alio sibi manifestiori. q̄cqd est in
 vna specie est vñū specie. color: g in albedine ē
 vñū specie. g nō hz vnitatē minorē vnitatē sp̄i
 Nō sequit. nā sicut alias dictū ē aliqd pōr dī
 ci aiatū denoiatiue. sicut corpus. vel p se pmo
 mō vt hō. 7 ita superficies d: alba denoiatiue. 7
 superficies alba d: alba p se pmo mō q: s̄biectū
 includit p̄dicatum. ita dico q potētiāle qd
 p̄bit p actuale informat ab illo actuali. et p h
 informat ab illa vnitatē p̄ntē illā actualitatē
 siue illū actū. Et ita est vñū vnitatē p̄pā illius
 actualis. s denoiatiue est sic vñū. nō aut est de
 se sic vñū. neq; pmo neq; p partē essentialē.
 Color: g in albedine est vñū sp̄e. s nō de se. nec
 p se. nec pmo. s denoiatiue tñ. Dīa aut specifi
 ca est vna pmo. qz sibi pmo repugnat diuidi ē
 p̄la specie. Albedo aut est vna specie p se. sed
 nō primo. qz p aliqd intrinsecū sibi vt p illam
 dīam. Ita p̄cedo q quicqd est in hoc lapide ē
 vñū numero. vel pmo vel p se. vel denoiatiue.
 Primo forte vt illud p qd vnitatis talis uenit
 huic pposito. Per se vt h lapis cui? illd qd est
 primo vñū hac vnitatē est ps. Denoiatiue tñ
 illud potētiāle qd p̄ficif isto actuali. qd quasi
 denoiatiue respicit actualitatē eius 7 vnitatē
 Si aut tertio mō natura pparet ad eē vñ. sic
 ponit q de se nō est p̄plete vñ. s fm q hz esse
 in intellectu. Secdo q de se uenit sibi cōitas
 nō singularitas. Tñ dicit sic. Vñ in actu est il
 lud qd hz aliquā vnitatē indifferētē fm quaz
 ipm est in potētiā prima vt dicat de quolibet
 supposito. q: fm p̄m primo posterior. vñ est
 qd est vñū in mult? 7 de mult. nihil aut hz quā
 cūq; vnitatē in re est tale. qd fm illā vnitates
 p̄cise sit in potētiā prima ad quodlibz suppo
 sitū p̄dicatōe dicēte. hoc est hoc. q: licz alicui
 exntē in re nō repugnat ex se esse in alia singu
 laritate ab illa in qua est. nō ramen illud vere
 potest dici de quolibet inferiori. videlicet q qd
 liber est ipm. Hoc enim solum est possibile de
 eodem obiecto numero. cōsiderato actu ab in
 tellectu. quod quidē vt intellectū habet vñis
 ratē etiā numeralē obiecti fm quā ipm idē m
 est p̄dicabile d oi singulari. dicēdo h est h. Et
 subdit q in re est cōmune quod nō est de se h.
 et per consequēs de se ei nō repugnat nō hoc.
 sed tale cōmune nō est vniuersale i actu. quia
 deficit illa indifferentia fm quam vniuersale
 completiue est vñ. fm quā scz ipz idēz aliqua
 idēritate est p̄dicabile de quoz idē duo. ita
 q qdlibet sit ipm. Itē ibidē subdit. q non ita

Comario

se hnt cōitas singularitas ad naturā. sicut eē in intellectu et esse verū extra aīam qz cōitas cōuenit nature ex tra intellectu. 7 sūt singularitas. 7 cōitas cōuenit ex se nature. singularitas aut cōuenit nature p aliqd in re cōtrabēs ipam. sed vltas nō cōuenit rei ex se. 7 iō concedo q querēda est cā vltatis. nō tñ querēda est causa cōitatis alia ab ipa natura. Et postea cōitate in ipsa natura fm ppriā entitatē et vnitatē. necessario o3 querere cām singularitatis q supaddit aliqd ipi nature cuius est. Si quarto comparet natura ad vnitatē minorem vnitare numerali. sic pōit q ista vltas nō est infra rōem quidditatiuā nature. sed pdicatur de ea scdo modo dicēdi p se. Tñ dicit sic. Hoc modo intelligēdo naturā hnt vnitatē realem minore vnitare numerali. lz nō habeat eaz de se. ita q sit intra rōem nature. qz cōnitas ē tñ eqnitas fm auicē. v. metba. tñ illa vnitatis ē ppria passio nature fm entitatē suā ppriā 7 p rōem. Pro pcellione pncipali ist' opinionis arguit multiplr. Primo sic. Quicqd inest alicui ex sua rōne p se. inest ei in quocūq. q si natura hoīs de se cēt bec. in quocūq. cēt natura hoīs illud esset h homo. Scdo. qz cui de se puenit vnū oppositū. eidē de se repugnat aliud oppositū. q si natura de se est vna numero. ex se sibi repugnat multitudo numeralis. Tertio sic. obiectū in qtrū obiectū est pus naturalr actu. et in isto pōit p re. obiectū est de se singulare qz hoc semp puenit nature nō accepte fm quid. siue hz cē qd hz in aīa. q intellectus intelligēs illud obiectū sub rōne vltis. intelligit ipm sub rōne opposita sue rōni. nō q in qtrū est obiectū vt pcedēs actū determinat ex se ad opposituz illius rōnis scz vltis. Quarto sic. cuiuscūq. vnitatis realis ppria 7 sufficiens est minor vnitare numerali. illud nō est de se vnū vnitare numerali. siue non est de se h. h nature exītis in isto lapide vnitatis ppria realis siue sufficiens ē vnitatis minor vnitare numerali. q 7c. Adatoz de se pz. qz nihil est de se vnū vnitare maiore vnitare minoz sibi sufficēte. Nam si ppria vnitatis q debet alicui de se. sit minor vnitare numerali. vnitatis nūeralis nō cōuenit sibi ex natura sua et fm se. alr p cise ex natura sua hz maiorem et minoz vnitare. q circa idē 7 fm idem sunt opposita. qz cū vnitare minoz pōt stare multitudine opposita vnitati maiori sine pdictiōe. que multitudo nō pōt stare cū maiore vnitare. qā sibi repugnat. q 7c. Probatio minoris. quia si nulla est vnitatis nature realis minor singularitatis. 7 oīs vnitatis alia ab vnitare singularitatis. etiā nature specificice est minor vnitare reali nūerali. q nulla erit vnitatis realis minor vni-

tate numerali. qns est falsuz sicut pbabo. v. vt vi. vjs. q 7c. Prima via est talis fm pbz. r. metba. In oī gñe est vnū pmiū qd est metrū 7 mēsurā oīm q sunt istius generi. Ista vnitatis pmi mēsurātis est realis. qz pbs pbat q vni cōuenit pma rō mēsurādi. 7 declarat p ordinē quō illd est vnū cui cōuenit rō mēsurādi in omni genere. Ista etiā vnitatis est alicui in qtrū est pmiuz in genere. qz mēsurata sūt realia 7 realr mēsurata. ens aut reale nō pōt realr mēsurari ab ente rōnis. q. Ista aut realis vnitatis nō est singularis. qz nullū est singulare in gñe qd sit mēsurā oīm illoz que sūt in gñe. Nam fm pbm. iij. metba. In indiuiduis eiusdē spēi nō est hoc pus et illud posterius. qd pus eēntialr ordinat ad posterius. Sed cōmē. aliter exponit de pnoze pstitūte posterius. tñ nihil ad pbm. qz intentio pbi. est ibi pcordare cū platone. qz in indiuiduis eiusdē spēi nō est ordo eēntialis. q 7c. Nullū ergo indiuiduū est p se mēsurā eoz que sunt in specie sua. q nec vnitatis numeralis siue indiuidualis. Pretea scdo pbo q idem qns falsū sit fm pbm. vij. pbi. in specie arthoma sit pparatio. qz est vna natura. nō aut i gñe. qz genus nō hz talē vnitare. Ista dīa nō est vnitatis fm rōem. qz pcept' generi est nūerovm apd in intellectu. sicut pcept' spēi. alioqñ null' pcept' dicit in qd de mult' spēibus. 7 ita null' pcept' cēt genus. h tot cēt pceptus dicti de spēibus. quot sunt pcept' spērū. 7 tūc in singularibus pdicabilib' idē pdicaret de se. Sitr vnitatis cōcept' vel nō cōcept' nihil ad intētionē pbi ibi scz ad pparatiōē vel nō. q intēdit ibi naturā specificā eē vnā vnitare nature specificice. non aut intēdit ipam eē sic vnā vnitare numerali. qz in illa nō sit pparatio. q 7c. Pretea hz pbz v. metba. ca. de adaliqd. idē silē: 7 egle sūdant sup vnū. h relatio nō est realis nisi beat fundamētū reale 7 rōem fundādī realē. ergo vnitatis q requirit in fundamēto relatiōis similitudis est realis 7 nō nūeral. qz nihil vnū idē est silē vel egle sibi ipi. Pretea qto. vni' oppōnis real' sunt duo pma extrema realia. h vnitatis est oppositio real'. qd pz. qz vnū eoz realr corrūpit alterū circūscripto oī ope intellect'. 7 nō nisi qz sunt dīa. ergo vtrūq. pmiū extremoz huius oppositionis est reale. vt aut est extremus. est vnum aliqua vnitare reali et non numerali. quia tūc precise hoc albus vel precise illud album esset panum contrariuz nigro. quod est inconueniēs. tunc enim essent tot contrarietates prime quot indiuidua. Preterea quinto. vnius actionis sensus est obiectum vnum: fm aliquam vnitatem realem. sed non numeralē. ergo est aliqua alia vnitatis realis.

D
Pro cōclusionē
pme opī. Arguit
tur pmo

Secdo

Tertio

Quarto

Probat ona but
vno falsitas pnt
Primum argu

Secundū

Tertū

Quartū

Quintū

Probatio maioris. qz potētia cognoscēs obie-
ctuz suū. inq̄tū videlz bac vnitāte vni. cogno-
scit ipm inq̄tū distinctū a quolibet qd non
est vni illa vnitāte. sed sensus non cognoscit
obiectū inq̄tū est distinctū a quolibz quod
nō est vni illa vnitāte numerali. qz null⁹ sensus
distinguit hūc radiū solis differre numera-
liter ab alio radio. cū tñ sint diuersi ppter mo-
tum solis. s̄ circūscribant oīa sensibilia cōia.
puta diuersitas loci vel scitus. 7 si ponerentur
duo quāta s̄ esse p potentia diuinā que etiaz
essent oīno similia 7 eq̄lia in albedie. visus nō
distingueret ibi esse duo alba. Si tñ cognosce-
ret alterū eoz inq̄tū est vni vnitāte nume-
rali. cognosceret ipm inq̄tū est vni distinctū
vnitāte numerali. Possz etiā iuxta hoc argui
de pmo obiecto sensus. qd est vni in se aliqua
vnitāte reali. saltē de obiecto vnus actus sen-
tiendi. qz sicut obiectū hui⁹ potētiē inq̄tūz
obiectū pcedit intellectū. 7 ita etiā s̄ vnitāte
suam realē pcedit oēm actū intellectū. Pre-
terea sexto. qz si oīs vnitas realis ē numeralis
ergo oīs diuersitas realis est numeralis. p̄ns
est falsum. qz diuersitas numeralis inq̄tū nu-
meralis est eq̄lis. 7 ita oīa eēt eq̄ distincta. et
tūc nō plus possz intellect⁹ abstrahere a sorte
et platone aliqd cōe q̄ a sorte 7 linea. 7 eēt qd
liber vlt purū figmentū intellect⁹. P̄ia p̄na
dupl̄r p̄bas. P̄imo qz vni 7 multa. idem 7 di-
uersum sunt opposita. ex. x. metab. c. v. quotiēs
aut̄ d̄ vni oppositorū totiēs d̄ 7 reliquū ex p̄-
mo thopi. ergo cuiuslibet vnitāti cōrūdet sua p̄-
p̄ia diuersitas. Probaf scdo. qz cuiuslibet di-
uersitatis vtrūqz extremū est in se vni 7 eo mō
quo est vni in se. videt esse diuersuz a reliquo
extremo. ita qz vnitas extremi vni⁹ videt esse
p se nō diuersitatis alteri⁹ extremi. Cōfirmat
etiā alit̄. qz si tñ est in hac re vnitas realis nu-
meralis. q̄cūqz vnitas ē in re illa. ē ex se vna nu-
mero. ergo illud 7 illud fm oēs entitatē in eis
sūt p̄mo diuersa. qz in nullo vno aliquo modo
p̄ueniētia. Cōfirmat etiā p hoc. qz diuersi-
tas numeralis est s̄ singulare nō esse illud sin-
gulare. supposita tñ entitate veriusqz extremi
s̄ talis vnitas ē nec̄io alteri⁹ extremi. Pre-
terea nullo ex̄tre intellectū. ignis generaret
ignē 7 corrumpet aquā. ḡ est aliq̄ vnitas real
ḡnantis ad ḡnarū fm formā ppter quam esset
ḡnatio vniuoca. Intellect⁹ nō p̄siderās. nō fa-
cit ḡnationē esse vniuocā. Pretea Auicē. v.
metb. dicit qz eq̄nitas est tñ eq̄nitas. 7 qz nec
est vna nec ples. nec vltis nec particulari. ḡ 7 c.
Pretea. impossibile est idē eodē a pte rei rea-
liter differre ab aliquo 7 reali p̄uenire cū eodē
s̄ sortē reali differt a platone 7 reali cōuenit

cū eodē. ḡ 7 c. 7 sic b̄ p̄positū. Cōtra istā opi-
nionē potest argui duplici via. P̄imo qz im-
possibile est in creaturis aliq̄ differre formalr
nisi distinguant realr. ḡ si natura distinguit ali-
quo mō ab illa d̄ra p̄bente. o3 qz distinguatur
sicut res 7 res. vel sicut ens rōnis 7 ens rōnis
vel sicut ens reale 7 rōnis. Sed p̄mū negatur
ab isto. 7 s̄l̄ scdm. ḡ opz dari tertiu. ḡ natura
quocūqz mō distinguit ab individuo nō est ni-
si ens rōnis. Ans p3. qz si natura 7 illa d̄ra con-
trahens nō sunt idē oibus modis. ḡ aliqd p̄t
vere affirmari de vno et negari a reliquo. s̄ de
eadē re in creatur. nō p̄t idē vere affirmari 7
vere negari. ḡ nō sunt vna res. Adino: p3. qz
si sic. periret oīs via p̄bandi distinctionē rerū
in creaturis. qz p̄dictio est via potissima ad p̄-
bandū distinctionē rerū. si igit in creatur ab
eadē re. nihil ab eodē p eadē re p̄t oīno idēz
vere negari et vere affirmari. nulla distinctio
realis potest p̄bri in eis. Cōfirmat. qz omia
p̄dictoria h̄nt equalē repugnantia. s̄ tanta est
repugnantia inter eē 7 nō esse. qz si a est. 7 b nō
est. sequit qz b nō est a. ḡ sic est de quibuscūqz
p̄dictoribz. Si d̄ de p̄mis p̄dictoribz est s̄ verz
qz per illa p̄tingit p̄bare nōidentitatē realez.
nō aut̄ cōtingit hoc per alia p̄radictoria. Cō-
tra. forma sillogistica equalr tenet i omni ma-
teria. ergo hic est bonus sillogismus. omne a
est b. c nō est b. ḡ. c nō est a. 7 p consequens ita
de a 7 nō a est verum. qz si hoc est a. 7 hoc non
a. qz hoc nō est hoc. Sicut si hoc est 7 hoc non
est. ergo hoc nō est hoc. ergo cōsim̄l̄r in p̄posi-
to. si oīs differētia individualis est de se p̄p̄ia
alicui individuo. 7 natura nō est de se p̄p̄ia
cuiusqz individuo. sequit qz natura nō est d̄ra
individualis 7 hoc realr. Si dicat qz b̄ argu-
mentū nō valet. qz essentia diuina est filius. et
tamē pater nō est filius. 7 tamē pater est eēn-
tia. Hec respōsio nō sufficit. qz sicut est singla-
re in deo. qz tres res sunt vna res numero. 7 iō
illa res vna numero est quelibet illarū triū res-
rum. 7 tamen vna illarū triūz non est reliqua
ita est singulare et excedēs omnem intellectū
qz non sequit. essentia vna numero est filius.
pater non est filius. ergo pater nō est essentia
Et illud singulare nō debet poni. nisi vbi aus-
croitas sacre scripture compellit. Et ideo ta-
lis consequētia nunq̄ debet negari in creatur
ris. quia ibi nulla auctas sacre scripture com-
pellit. cum in creaturis nulla vna res sit ples
res. et quelibet earū. Si dicat qz talis sequē-
tia est bona. si ambe p̄misse sumant sine omni
determinationē. Et ideo bene sequit. oīs diffe-
rentia individualis est p̄p̄ia alicui indivi-
duo. natura nō est p̄p̄ia. ergo natura non est

scdm
p̄mo p̄na p̄ba
scdm
scdm
Cōfirmatio p̄ia
Cōfirmatio scdo
scdm
scdm
scdm

differētia individualis reali. Sed si sumat sine determinatōe. tūc est minor falsa. nō autē tenet vlr. si pmissē accipiāt s̄b aliq̄ defmiatōe certa sicut hegozeumatica. cuiusmodi ē de p se. Hoc nō valet. q̄ sicut est forma sillogistica vniformis. tā in illis de in eē q̄ in ill de modo. 7 s̄līr ē forma sillogistica tā vniformis q̄ mixta in alijs ppōnibus sumptis cū alijs determinatōib⁹. sicut sunt p se. in q̄rū. 7 b̄mōi. 7 p̄ns ita est forma sillogistica h. ois homo p se ē animal. nullus lapis p se est aial. ḡ nullus lapis p se est homo. 7 p̄ns vltra null⁹ lapis est homo. Sicut est hic. ois aial de nēcitate est substantia. nullū accidēs de nēcitate est substantia. ḡ nullū accidēs de nēcitate est aial. Similit̄ hic est bonus sillogism⁹ mixtus. ois homo per se est aial. nullū albū est animal. ergo nullū album est homo. ergo eodē modo hic erit bonus sillogism⁹. ois differētia individualis est de p se p̄p̄ia alicui individuo. natura nō est de p se p̄p̄a. ergo natura nō est differētia individualis. Et s̄līr hic erit bon⁹ sillogism⁹. nulla differētia realis est reali cōis. natura est reali cōmunis. ergo natura nō est differētia individualis reali. 7 p̄misse sunt vere ergo 7 conclusio. Confirmat. q̄ sicut semp̄ ex ppōnibus de nēcessario sequit̄ cōclusio de in esse. ita ex p̄p̄ositionibus cū nota pleitat̄ sequeret̄ cōclusio de in esse. 7 hoc. q̄ p se est nēcessariū. ergo sicut sequit̄ formalit̄ 7 sillogistice natura nēcessario ē cōmunicabilis. differētia contrahēs nō nēcessario est cōmunicabilis. ergo differētia p̄bens nō est natura. ita sequit̄. natura p se est cōmunicabilis multis. differētia p̄bens de se nō est cōmunicabilis multis. ergo differētia p̄bens nō est natura. Nec valet dicere q̄ conclusio est vera puta q̄ differētia p̄bens nō est natura. quāuis nō distinguant̄ reali ab inuicē. q̄ sequit̄. nō distinguunt̄ reali. 7 vtrūq̄ est res. ergo s̄nt idē realiter. ergo sunt vnū reali. 7 vltra. ergo vnū est aliud. 7 p̄ns p̄dicatio vnus de alio est n̄a Penultima p̄na patet. q̄ reali nō est determinatō distrabēs nec diminutēs. sicut nec forma liter. 7 p̄ns ab aliquo sumpto cū tali defmiatōe ad ip̄m p se sumptū est formalis p̄na s̄z p̄bi regulā sc̄do Periar. Tota rō p̄cedēs confirmat. Naz sicut iste sillogism⁹ regulat̄ p̄dici de nullo. nulla differētia est cōis. natura est cōis. ergo natura nō ē differētia. ita iste regulat̄ p̄dici de nullo. nulla differētia est de se cōis. natura est de se cōis. ergo natura nō est differētia. Secda via potest argui p̄dictam opinionē q̄ nō est vera. etiā posito q̄ eēt talis distinctio. Primo sic. quācūq̄ cōuenit alicui reali vnū oppositorū. ita q̄ vere 7 reali denoia-

Secda via

tur ab illo. siue cōueniant sibi ex se. siue p̄ aliq̄ hoc stante 7 nō mutato. reliquū oppositorū sibi nō p̄uenit reali. immo simplr̄ ab eo negabitur. Sed per te ois res extra aiām est realiter singularis. vna numero. quāuis aliqua de se sit singularis. 7 aliqua t̄m p̄ aliq̄ additū. ergo nulla res extra aiā est reali cōmunis nec vna unitate opposita unitate singularitatē. ergo reali nō est aliqua unitas nisi unitas singulari. Si dicit̄ q̄ iste due unitates nō sunt opposite realiter. 7 eodē modo singularitas et cōmunitas nō opponunt̄ reali. Contra. si nō opponuntur realiter. ergo ex nulla oppositōe pōt̄ concludi q̄n a parte rei possūt eide p̄mo cōuenire. ergo nō potest sufficēter cōcludi. q̄n idem 7 p̄ idē oibus modis sit vnū ista unitate 7 illa. 7 quā idem 7 p̄ idem oibus modis sit cōmune 7 singularē. Præterea q̄n p̄sequētia repugnāt. etiā antedētia repugnabūt. s̄ sequit̄. a est cōmune vel vnū unitate minorū. ergo cū a stat multitudine opposita unitati maiorī. sc̄z multitudine numeralis. Et sequit̄. a est vnū unitate maiorī ergo cū a nō stat multitudine opposita. sc̄z multitudine numeralis. sed ista repugnāt. cū a stat multitudine numerali. 7 tamē cum a nō stat multitudine numeralis. ergo ista repugnāt. a ē vnū unitate minorū. a est vnū unitate maiorū. s̄ ista est vera p̄ te. a est vnū unitate maiorū. q̄ tu dicit̄ q̄ natura est vna numero. ergo ista ē falsa. a est vnū unitate minorū. accipiēdo a p̄ ip̄a natura quā dicit̄ semp̄ vnā unitate minorū. 7 si natura nō sit vna unitate minorū. multo fort⁹ nec aliq̄ aliud. Assumptū p̄z p̄istū. q̄ ista. q̄ de ista materia dicit̄ sic in tertio argumēto p̄ vnā opinionē q̄ cū unitate minorū pōt̄ stare multitudine sine p̄dictōe maioris unitatis. q̄ multitudine nō pōt̄ stare cū maiorū unitate. q̄ sibi repuḡt. Si d̄z q̄ ista forma arguēdi nō valet. q̄ cū bonie stat nigredo. 7 cum albo nō stat nigredo. 7 t̄m hō ē alb⁹. 7 a est hō. ḡ a est albū. Hoc nō valet q̄ accipiēdo vniformit̄ stare. altera illarū est falsa. q̄ accipiēdo stare actualit̄. tūc h̄ est falsa q̄ cū forte stat nigredo. si fortes sit alb⁹. Accipiēdo aut̄ potētiā. tūc hec est falsa. cū albo nō stat nigredo. q̄ cū albo pōt̄ stare nigredo. sicut albū pōt̄ esse nigrū vel habere nigredinē. Un̄ quāuis nigredo repugnet albedini. nō t̄m repuḡt illi qd̄ ē albū. 7 p̄ns nō repugnat albo q̄ isti duo s̄mini albū. 7 illd̄ qd̄ ē albū conuertunt̄. Præterea qd̄ d̄c̄ q̄ cū unitate minorū pōt̄ stare sine p̄dictōe multitudine opposita unitati maiorū. videt̄ repugnare alteri dicto. quod dicit̄ q̄ natura 7 d̄ra individualis nō d̄nt realiter. q̄ quando aliqua duo sunt idem realiter quicq̄ potest p̄ diuinā potentiam esse vnū

Distinctionis II

illoz realit. pōt esse reliquā. sed ista differētia
 indiuidualis nō pōt esse plura nūero realit di-
 sticta. q̄ nec natura q̄ est eadē realit cū ista dīa
 cōtrabēte pōt esse plura realit. nec p̄ p̄ns pōt
 esse aliq̄ alia res ab ista dīa cōtrabēte. 7 ita na-
 tura sine dīctōe nō cōparit̄ secū multitudi-
 nē nūerales. Cōfirmat̄ ista rō. qz omē vlt̄ realit
 sine sit p̄plete vlt̄ sine nō: est realit cōe plurib?
 vel saltē pōt esse realit cōe plurib?. s̄ nulla res
 est realit cōis plurib?. q̄ nulla res est vlt̄is quo-
 cūq̄ modo. s̄ dīctō ē manifesta. qz p̄ hoc disti-
 gunt̄ vlt̄ a singulari. qz singulare est determīa-
 tus ad vnū. vlt̄ autē est indifferēs ad multa il-
 lo modo quo est vlt̄. s̄ dīctō ē manifesta. qz
 nulla res singularis realit ē cōis plurib?. s̄ oīs
 res fm̄ istos ē realit singularis. q̄ r̄c. s̄ si aliq̄
 res ip̄ortata p̄ boiem est cōis plurib?. aut na-
 tura q̄ ē in sorte. aut natura q̄ ē in platone. aut
 alia tertiā ab istis. non natura sortis. qz illa ex
 quo est realit singularis nō pōt esse in platone
 nec natura platonis: p̄p̄ idē. nec natura ter-
 tia. qz nulla talis est extra aiām. qz fm̄ euz. oīs
 res extra aiām. est realit singularis. Cōfirma-
 tur idē sc̄do. qz illud qd̄ nec p̄ potentīā diuinā
 pōt cōicari p̄ urib?. nō est realit cōe: s̄ quacūq̄
 re demonstrata: illa p̄ potentīā diuinā nō pōt
 cōicari plurib?. qz est realit singularis. q̄ nulla
 res est realit 7 positīue cōis. Si dicit̄. qz q̄uis
 repugnat̄ isti nature eē in plurib?. nō tñ repu-
 gnat̄ s̄i bi de se: sed p̄pter additamentū cū quo
 est vnū per realit idēitatē. Cōtra. ista nōre-
 pugnantia de se nō est positīua. 7 p̄ p̄ns ista cōi-
 tas non est positīua. ita qz sit aliqd̄ cōe. sed tñ
 negatiua. 7 p̄ p̄ns nō est aliqua vnitas positī-
 ua nisi tñ nūeralis vnitas. P̄tēca. talē vni-
 tatē numeralē negatiuā possuz attribuerē illi
 gradui indiuiduali. q̄ certe non est ex se et p̄ se
 p̄mo modo dicēdi p̄ se vnus nūero. 7 ita acci-
 piēdo nō repugnat̄ ex se vel p̄ se. fm̄ qz oppo-
 nit̄ huic qd̄ est cōuenire alicui p̄ se p̄mo mō di-
 cēdi p̄ se. bec erit vera. isti dīe indiuiduali nō re-
 pugnat̄ ex se esse in plurib?. vlt̄ nō repugnat̄ s̄i
 bi ex se eē vnū vnitate minore vnitate nūera-
 li. qz sua opposita est falsa. s̄ qz dīa ista indiui-
 dualis p̄ se p̄mo mō est vna numero fm̄ istos.
 Sc̄do p̄cipalit̄ iuxta istā viā arguo sic. qz si
 natura esset isto mō cōis sequerēt̄ qz tot essent
 spēs 7 genera quot sunt indiuidua. qz natura
 sortis est spēs: 7 eadē rōe natura platonis. Tūc
 arguo. q̄ncunq̄ aliq̄ sunt realit distincta: quoz
 vtrūq̄ pōt dici spēs. tūc sunt plures spēs. s̄ sic
 est in p̄posito. q̄ r̄c. Cōfirmat̄. qz ad multi-
 tudinē subiecti p̄miti sequit̄ multitudo pas-
 sionis. sed fm̄ istū. ista vnitas minor est passio
 nature. ergo sicut natura realit multiplicat̄. ita

Questio VI

passio cū sit realit realit multiplicabilis. 7 p̄ cō-
 sequēs sicut realit sunt due nature i sorte 7 pla-
 tone. ita crūt realit due vnitates minores. sed
 ista vnitas minor vel est cōitas vel inseparabilis
 a cōitate. 7 p̄ p̄ns inseparabilis a cōi. q̄ sunt duo
 cōia in sorte 7 platone. 7 p̄ p̄ns due spēs. 7 per
 p̄ns sortes esset sub vno cōi. 7 plato sub alio. 7
 ita tot essent cōia 7 generalissima quot sunt i
 diuidua. q̄ videntur absurda. Si dicat̄ qz res
 nō est cōplete vlt̄is. sed solū s̄ q̄ est p̄siderata
 ab intellectu. Cōtra. q̄ro de illo qd̄ imēdiare
 denoiatur vlt̄. Aut est p̄cise vna res ex animā
 Aut erit p̄cise ens rōis. aut est aggregatū ex
 ente realit 7 ente rōis. Si detur p̄mū hētur
 p̄positū qz res singularis est simplr̄ cōplete vlt̄
 cōtra dīctū p̄mū. qz extra aiām fm̄ eos nulla
 est res q̄n sit realit singularis. 7 p̄ p̄ns eadē res
 q̄ est realit singularis est cōis. 7 nō plus vna q̄
 alia. ergo quot sunt singularia: tot sunt cōple-
 tiue vlt̄is. Si detur fm̄. sequitur qz nulla res est
 vlt̄is. nec p̄pletīue. nec inchoatiue. nec in actu
 nec in potētia. qz illud qd̄ per potētiā diuinā
 nō pōt reduci ad cōpletū actuz vt sit actuale
 nō est tale. nec in potētia: nec inchoatiue. 7 s̄
 est verū. vbi non ex hoc ip̄o qz reduci ad vnū
 actū remanet potētia ad aliū actū sic est in di-
 uisione cōtinui in infinitū. 7 q̄n aliqd̄ est in po-
 tētia ad cōtradictoria. qualit̄ nō est in p̄posito.
 q̄ si p̄cise ens rōis est cōpletīue vlt̄. 7 i actu
 7 nullo mō res extra aiām sequit̄ qz res ex aiāz
 nullo mō est vlt̄is. non plus vna q̄ alia. Si det̄
 tertiū habet̄ p̄posituz. qz semp̄ ad multiplicā-
 tionē cuiuscūq̄ p̄s sequit̄ multiplicatio totū
 vel aggregatū. ergo si cōpletīue vlt̄ est aggre-
 gatū ex re 7 ente rōis. quot sunt res ex animā
 quarū qlibet est ps̄ totius aggregatū. tot erūt
 talia aggregata. 7 ita stabit̄. qz quot sunt indi-
 uidua tot erūt generagīalissima. P̄tēca. sic
 vlt̄ est vnū in multis 7 predicabile de eis. ita
 cōe est vnū in multis 7 de multis. 7 p̄dicabile
 de eis. sed hoc sufficit ad hoc qz aliqd̄ sit p̄ple-
 tiue vlt̄. fm̄ eos. igit̄ oē cōe habet̄ qc̄quid̄ req̄-
 ritur ad hoc qz aliqd̄ sit cōpletīue vlt̄. et per
 sequēs ad hoc qz aliqd̄ sit p̄pletīue spēs vlt̄
 genus. sed fm̄ eos sicut probatū est cōitas cō-
 uenit nature ex se extra intellectū. ergo 7 esse
 cōpletīue vlt̄. 7 p̄ sequēs ex quo sicut p̄batū
 est. quot sunt indiuidua tot sunt cōia. sequitur
 quot sunt indiuidua tot sunt generagīalissima
 Cōfirmat̄. quia si illa natura que est in sor-
 te vere est cōis. ergo cū dīstructo sorte destrua-
 tur quodlibet cōitale sibi. sequit̄ qz aliqd̄ cōe
 vere destruat̄ 7 ānihilletur. 7 certū est qz rema-
 net aliqd̄ cōe. ex quo remanet indiuiduū. Et ex
 tali p̄radictōe cōtingit inferre distinctionē

Euasio

13
T̄reprehēso

5
Sicut arguit p̄s
quāz.

k

Libri primi

Sententiarum

3
Tertio arguitur.

realit' s'z eos: g' vnu illoz coizuz no e realit' aliud
 7 p' pns qn sunt: s'z plura. Si dicit: q' illa na-
 tura e cois ex h' ipo q' e appropata fori p' diaz
 sbentē. Lōtra p'te. nature extra itellectū que
 nit aliq' coitas. qro g' p' quo supponit ibi natu-
 ra. aut p' ente reali. aut p' ente rōnis. scdm nō
 pōt dari. q' h' icluderet p'dictionē. Si suppo-
 nat p' ente reali. aut p' ente reali qd' e' singulare
 realit'. aut p' aliquo ente reali qd' nō e' singula-
 re realit'. Si p'mū. g' nō e' cōe. et p' pns nō e' ex se
 cōe. Si det scōz: g' e' aliqua res extra aiaz q' nō
 e' realiter singularit': qd' tñ negat q' dicit q' na-
 tura e' realiter vna nūero 7 singularis. Ter-
 tio arguo sic. hūanitas in sorte: 7 humanitas i
 platone realit' distinguūt. g' vtraq' illarū e' rea-
 lit' vna nūero. 7 p' pns neutra e' cois. Si dī:
 q' iste nature nō sūt distincte nisi p' istas diaz
 additas. sicut nec aliq' carū e' vna numero nisi
 p' diaz additā. 7 iō neutra e' de se singularis: s'
 e' de se cois. Lōtra. ois res seipā v' p' aliqd' sibi
 intrinsicū distinguūt essentialit' ab omī alia re
 a qua essentialit' distinguūt. s' humanitas q' e'
 in sorte essentialit' distinguūt ab humanitate
 q' e' in platone. g' seipā vel p' aliqd' intrinsicū
 sibi ab ea distinguūt. Nō g' p' aliqd' extrinsecū
 additū illi. maior: p'z. q' nūbil e' dicit: q' fortes
 distinguūt ab isto asino p' platone essentialit'.
 S'z e' idē 7 diuersū p' sequit' ens imediate: g'
 nūbil e' idē v' diuersū ab aliquo p' aliqd' extrin-
 secū. S'z f'm p'bm 7 cōmē. iij. metba. Omne
 ens e' vnu p' essentialit' 7 nō p' additū: g' nūbil est
 vnu numero p' aliqd' additū. g' natura q' e' i for-
 te: si sit vna nūero. seipā v' aliquo sibi essentiali
 crit' vna numero. Similit' si natura sit vna. g'
 nō e' cois. 7 p' pns nō e' de se cois. q' ista deter-
 minatio: de se: nō e' determinatio distrahēs nec
 dim: nūēs: g' a negatiōe determinabilis abso-
 lute: ad negatiōe determinabilis cū ista det-
 minatiōe e' bona p'na. g' sicut sequit': fortes nō
 e' homo: g' nō e' necrio hō. ita sequit': hūanitas
 fortis q' e' i sorte nō e' cois: g' nō e' d' se cois. Lō-
 firmat'. q' qñcūq' aliqd' debet cōuenire alicui
 de se nō posititue s' negatiue: sicut dī q' creatu-
 ra de se nō est ens. 7 q' materia de se est p' uata:
 q' 7 cōsimilia falsa sunt de vi sermonis. s' vera
 sunt s'z q' equipollēt q'busdā negatiuis. puta
 talib' materia nō e' de se formata. creatura nō
 est de se ens tale. q'uis nō oporteat q' aliqd' in-
 sit illi cui dī ex se iuenire. tñ illud simpliciter:
 saltē p' potētiā diuinā pōt sibi inesse: sicut cre-
 atura simpliciter pōt e' ens. et materia pōt
 p'uari vel e' p' uata. g' similit' humanitas q' e' in
 sorte: pōt e' cois plurib' hoib'. pns e' impossi-
 bile: g' 7 aēs. pbo falsitate p' sequētis. q' qñ ali-
 qua sūt idē realit' impossibile est q' vnu sit idē

realit' cū aliquo qñ aliud sit idē realit' cū eodē
 7 hoc est verū in creaturā. 7 etiā aliquo mō est
 verū in deo. q' q'uis nō sit verus dicere q' paf
 est filius. nō obstāte idēitate tā patris q' filij
 cū essentia diuina. tñ verū est dicere q' paf est
 illa res q' est filius. ergo humanitas q' est in for-
 te cū sit eadē realit' cū differētia p'rabēte. si hu-
 manitas q' est in sorte pōt esse realit' cū differē-
 tia contrahēte in platone. sequit' q' differētia
 ista cōtrahēs. et illa cōtrahēs possent esse vna
 res. 7 p' pns aliqua vna res posset esse fortes 7
 plato. qd' includit cōtradictionē. Prefea. qe
 quid a pre rei distinguūt ab alio qd' nō est de i-
 tellectu suo formali pōt intuitiue videri sine il-
 lo alio. f'm istū doctore: qui etiā ponit q' essen-
 tia diuina p' intuitiue videri sine p'fona. ergo
 humanitas que est in sorte. pōt intuitiue videri
 sine aliqua dīa p'rabēte. 7 p' pns cū iste bus
 manitates distinguātur loco 7 subiecto. p' ta-
 lis intellect' distinguere vnā ab alia sine omī
 dīa p' bente. qd' nō esset possibile si p'fice distin-
 gueretur p' suas dīas p' bentes. g' seipā distin-
 gūtur nūeralit'. Lōfirmat'. q' talis intellect'
 pōt formare talē p'positiōe negatiuā dicēdo
 hoc non est hoc. 7 pōt scire istā esse verā. g' ista
 res seipā nō est alia res. Lōfirmat'. q' f'm istū
 doctore formalit' cōpossibilia vel repugnātia.
 suis rōibus formalib' sunt cōpossibilia vel re-
 pugnātia. igit' eadē rōe. q'cūq' distinguūt vel
 sunt eadē. suis rōibus formalib' distinguūt v'
 sunt eadē. g' si iste humanitates. pura fortis
 et platonis distinguūt: realit' suis p'p'is rōib'
 formalib': 7 p' nulla addita distinguūt. et per
 pns q'libet istarū de se. sine oī addito distingi-
 tur realit' ab illa. Assumptū p'z. q' dicit sic. No-
 tandū q' sic repugnāt ex p'p'is rōibus. ita nō
 repugnātia siue p'possibilitas est ex p'p'is rō-
 nibus cōpossibilia. Si dicat q' ex hoc ipo q'
 dicit. iste humanitates distinguūt realit'. in clu-
 dis istas dīas p' bentes. q' nō sunt iste nisi per
 istas dīas p' bentes. 7 iō suis rōib' formalib'
 distinguūt. q' iste differētie sunt de rōne for-
 mali istarū humanitarū. ita q' istis differētis
 circūscriptis non remanet nisi hūanitas indi-
 stincta. Lōtra. qñcūq' aliqua distinguūt
 quocūq' modo a pre rei: pōt iponi termin' q' p'
 cise stet pro vno 7 nō pro reliquo. Aliē em non
 posset e' aliqua p'positio vera. denotās distin-
 ctionē vni ab alio. Impono ergo istū terminū
 a. q' p'cise stet pro illo qd' in sorte distinguūt for-
 malit' 7 nō realit' a dīa p' bente. q' p' te aliqd' est
 in sorte qd' distinguūt formalit' a dīa p' bēte. qd'
 tñ est idē realit' cū illa dīa. 7 iō est realit' singu-
 lare. Impono etiā istū terminū b. q' p'cise stet
 pro illo qd' formalit' distinguūt a dīa p'rabēte

Quarto arguitur

Distinctionis II

in platone. et tñ ē idē realiter cū illa dīa p̄bent
re: tūc quero Aut. a. et b. sunt idē realit. aut nō
Si sic. ḡ ipsi nō variatis nullo mō distinguū
tur realiter. et p̄ p̄ns est aliqd̄ indistinctū reali
ter in forte et platone. qd̄ isti negāt: qz ponunt
q̄ nihil idē realit indistinctū est in forte et pla
tone. si nō sūt idē realit. ḡ distinguūt realit. ḡ
p̄ suas rōnes p̄p̄nquas formales. s̄ iste nō in
cludūt illas dīas p̄bentes p̄ positū. Et ita hab
bet p̄positū q̄ seip̄is distinguūt. Et p̄pterea
h̄ est vera p̄ te a formalit̄ repugnat die p̄benti
ipsi? platonis. ḡ p̄ p̄p̄iā rōnē sibi repugnat. ḡ
p̄ p̄p̄iā rōnē ab ea distinguūt realit. ḡ seip̄a di
stinguūt realit. et nō nisi nūeralit. qz nō distin
guūt specie nec genere. ḡ seip̄a ē vna numero.

Si dī q̄ q̄cūqz repugnat: vel sunt cōpossibi
lia suis p̄p̄is rōnibz. vel p̄ aliq̄ eadē realiter
cū illis repugnat. vel sūt cōpossibilia. Hoc nō
valet. qz sicut s̄m istū doctore p̄z ibi. nō tñ lo
quit̄ de repugnātia et cōpossibilitate rerū rea
liter distinctarū: s̄ etiā de repugnātia et cōpos
sibilitate illoz q̄ formalit̄ distinguūt. vel sunt
cōpossibilia: sicut p̄z de essentia diuina. ḡ. a. et
b. seip̄is distinguūt. vel erūt idē realit. etiā cir
cūscriptis illis differentiis. et nō sūt idē realit
qz si sic. nūq̄ possent distinguī realit: ḡ seip̄is
distinguūt. Quarto arguo sic. si natura p̄
cta esset realit̄ distincta ab oi gradu p̄bente.
natura ex se esset vna numero sic p̄batū est in
p̄ma q̄stīōe. ḡ cū ista natura p̄p̄ identitatem
realez cū dīa p̄bente nō sit min⁹ vna sequit̄ qz
īp̄a erit ex se vna numero. Cōfirmatur. qz na
tura nihil vnitaris p̄dit p̄ q̄ ē eadez realiter
cū illo qd̄ ē sūme vniū. ḡ nō min⁹ erit de se vna
p̄ hoc q̄ ē eadē realit̄ cū dīa individuali: q̄ si dis
tingueret realit̄ a dīa individuali. Cōfirma
tur. qz s̄m istū doc. quēcūqz ordinē haberēt ali
qua si essent distincta realiter. eūdē ordinē ha
bent vbi distinguūt aliquo mō. nō tñ realiter
sed si differentia cōtrabēs et natura distingue
rentur realiter haberēt ordinē sicut duo: quo
rū vtrūqz esset vniū numero. et vnum esset ex se
potētia et aliud actus. et ḡ consimilē ordinē ha
babunt vbi distinguūt formaliter. Ista cō
firmatio magis est manifesta de natura gene
ris respectu dīarū specificarū. qz si natura co
loris nō esset realiter eadē cuz differentia spe
cifica albedinis nec natura coloris cēt eadez
realiter cū dīa nigredinis. et cū distinguerent
iste nature seip̄is. haberent ordinē perfectio
ris et imperfectioris. ḡ vbi nō nō distinguūt
realiter a differentiis specificis. sed inter se dis
tinguntur realiter seip̄is: ha bebūt eundē or
dinē. quod non esset possibile nisi seip̄is disti
gueretur: quia cōtradictio est: q̄ aliqua seip̄is

Questio VI

se habeant sicut perfectius et imperfectius. ni
si seip̄is distinguatur. cū p̄fectū et imp̄fectū ne
cessario distinguatur. ḡ si mō iste nature speci
fice seip̄is habeāt ordinē perfectioris et imp̄
fectioris. seip̄is distinguuntur Quinto sequeret̄
q̄ ille gradus est cōicabilis cū natura. imo de
fectō cōicaf pluribz vniuersalibz. qd̄ repugnat
nature respectu differentiarū individualiū. ḡ
nō minus cōicabilis ē gradus individualis q̄
natura. Sexto. q̄a illa dīa et illa natura. aut
sunt eiusdē rōis. aut alterius. Si eiusdē rōis
ergo nō plus est vniū singulare de se q̄ reliquū
Si alterius rōis. Cōtra. illa q̄ sunt vna res in
creaturis. nō sunt alterius et alteri⁹ rōis. sed
dīa individualis et natura p̄tracta sunt vna res
ergo et. Similit̄ maior est similitudo et cōue
nientia vel eq̄litas int̄ illa q̄ sunt vna res. q̄ int̄
illa q̄ distinguuntur realit. ergo magis vel eq̄lit̄
p̄t̄ cōuenire in p̄p̄ietatibz et passionibus. dū
mō tñ oīa sint essentialit̄ simplicia vel p̄posita
ergo si gradus individuales cōtrabēs: es natu
ra alim. cōueniūt in hac passione. qz vterqz est
de se hoc. eque poterit gradus individualis et
natura q̄ est eadē realit̄ cū illo gradu in eadez
passione cōuenire. Similit̄ nō sunt min⁹ eius
de z rōis. a et b q̄ sunt idē realit. q̄ a et d. si disti
guatur realit. s̄ natura q̄ est in forte. et natura q̄
est in platone q̄ distinguuntur realit. sunt eiusdē
rōis. ergo multo fort⁹ natura fortis et dīa cō
trabens erūt eiusdē rōis. Silt̄ tūc fortes in
cluderet aliqd̄ alteri⁹ rōis ab illo qd̄ est in pla
tone. qd̄ falluz ē. qz tūc fortes et plato nō cēt
simplicit̄ eiusdē rōis. Septio. si natura sic p̄
beret̄ p̄t̄e per dīam p̄bentē distinctā solū for
malit̄. equalit̄ possz poni vniuocatio realis. s̄
est alicui⁹ realis a p̄te rei vniuoci deo et creatu
ris. sic pōt̄ poni talis vniuocatio respectu indi
uiduoz quorūcūqz in creaturis. cōsequēs est
cōtra eos qui ponūt p̄t̄e q̄ est aliq̄s cōcept⁹
vniuocus deo et creature. et nō aliqd̄ a p̄te rei
sicut ponūt ex p̄te alia. p̄na p̄z. qz nō debet ne
gari talis vniuocatio. nisi qz sequeret̄ cōposi
tio in deo ex aliquo cōtracto. et aliquo p̄rabēs
re. sed ponēdo distinctionē formale: nō sequit̄
aliqua p̄positio. qz illa q̄ tñ formalit̄ distingū
tur nō cōponūt. sicut p̄z de diuina essentia et
relatione. ergo talis vniuocatio nō repugnat
simplicitati diuine. Cōfirmat̄. qz nō est ma
ior ratio. q̄ ista distincta formalit̄ cōponant q̄
alia. q̄uis ista magis distigatur q̄ alia. qz qua
rōe ponūtur gradus in distinctiōe formali. ea
de z rōe ponūtur gradus in cōpositiōe ex disti
ctis formalit̄. Cōfirmat̄. qz sicut qm̄ aliqua di
stinguuntur realit. siue magis siue min⁹. si faciāt
p̄ se vniū. nō est maior rō q̄ ista cōponāt q̄ illa.

2
Quinto arguitur.

AD
Sexto arguitur

Hic probat trib⁹
medijs q̄ natura
et dīa individual
nō sunt alteri⁹ rō
nis p̄mo

Secundo.

Tercio

7
Septio arguit.

7
Quarto arguitur

Libri primi

Quis ista min? q̄ illa. Ita si aliqua distinguatur formaliter et faciant per se vnū nō est materia: ratio q̄ ista cōponant q̄ illa. q̄ vel omnia distincta formaliter facientia vel constituētia p se vnū: cōponunt. vel nulla. Item discuro per dicta. in me do ponendi videntur multa nō bene dicta. P̄imū qd̄ dicit: q̄ natura ē prius naturaliter hac entitate vt bec est. Nō ē verū. tuz qz eadē ratiōe cū sit distinctio formalis inter essentia et relationē. essentia esset prius naturaliter relatione qd̄ falsum est. rū qz h̄z dicta sua alibi. omne prius natura alio: pōt p̄ potentia diuinā fieri sine posteriori. sed hoc ē impossibile de natura: cū sit eadē realiter tuz differentia contrabente. Assumptū p̄z. qz pōt nit q̄ omne prius alio: pōt esse sine eo: et nō eō uerso. Secūdo nō videt bene dictū: q̄ differentia indiuidualis nō est quidditatiua. qz omne quod est de essentia alicuius per se in genere: est de quidditate ipsius: et per p̄ns est entitas quidditatiua. h̄ bec differentia indiuidualis est de essentia indiuidui qd̄ est per se in genere. q̄ r̄c. Si dicat q̄ requirit q̄ sit entitas cōicabilis: qz omis quidditas ē cōicabilis. Hoc videt dictū sine rōne. qz sicut tu ponis q̄ ois quidditas est cōicabilis: ita eadez facilitate ponā q̄ ois quidditas realis ē cōicabilis distinctis specie: et ita entitas specifica: non erit entitas quidditatiua. Videt q̄ dicendū: qz ois entitas q̄ ē de essentia alicui? rei p se vnū? et existentis p se in genere: est entitas quidditatiua. ita q̄ siue sit cōicabilis siue sit icōicabilis: nihil refert. imo veri? debet dici sicut patebit: q̄ nulla entitas quidditatiua realis est cōicabilis: nisi sicut forma cōicatur materie vel tali modo quo res distincta cōicatur rei distincte. Tertio nō videtur bene dictū: q̄ natura sit indifferens de se. et tñ q̄ realiter sit differentia cōtrabens. qz sic argutū est illud qd̄ est de se indifferens est indifferens. h̄ indifferens nō est idē realiter: tuz nō indifferenti reali. q̄ natura et dīa cōtrabēs nō sunt idē realiter. Cōfirmat. qz si sit de se indifferens aut est realiter de se indifferens: aut nō. si non: q̄ nihil facit ad p̄positū. si sic. q̄ pōt cōicari: qd̄ prius improbatū est. Ex isto sequitur: q̄ nō videt bene dictū: q̄ natura sit de se indifferens. et tñ appropriata per idētitatē. qz si sit realiter in hoc: repugnat sibi esse in alio. q̄ nō est de se cōis nisi forte negatiue. Quarto non videtur bene dictū: q̄ natura est realiter vna numero: quīs sit de se cōis. et sit vna nūes ro tñ denominatiue. qz qñ aliq̄ faciunt vel cōstituūt vnū per se. qua ratione passio vel p̄p̄etas forme predicatur denominatiue de materia: eadem ratiōe p̄p̄ietas vel passio materie

Extra dicta scott

Sententiarum

predicat denotiatiue de forma. ergo cū natura et dīa cōtrabēs faciāt vnū p se. qua rōe vnitas nūeralis predicat denotiatiue de natura. ita q̄ natura est vna nūero realit. eadē rōne vnitas minor: q̄ est passio ipsius nature predicabit denotiatiue de differentia indiuidualis. Ita qz dīa indiuidualis realit erit cōis: et vna vnitate minore. et per p̄ns totū singulare eadē rōne denotabit ab vtraqz vnitate. et ita singulare nō plus erit vnū nūero q̄ cōe vel vnū vnitate minore. Per illud p̄z. q̄ illud simile est ad oppositū. qz sicut dīa specifica nō debet dici vna vnitate minore q̄ sit vnitas specifica. ita vnitas generis nō p̄t dici vna vnitate maiore q̄ sit vnitas generis. Quito nō videt bene dictū qd̄ dicit. qz v̄le in actu est illud qd̄ habet aliquas vnitate indifferētē r̄c. Quia tunc oporteret qz v̄le in actu esset vnū in multis et de multis. Adodo q̄ro. Aut illud v̄le est ens rōnis. et per p̄ns nō est vnū in multis singularib? extra aiaz nisi p̄ pd̄icationē. qd̄ est dicit de multis. q̄ distinctio esse in multis a dicit de multis. nō ē verū. Si aut illud v̄le sit extra aiaz. ergo est in re fm aliquā vnitate. Secūdo nō videt bene dictū. qz cōiras et similit singularitas cōueniūt nature extra intellectū. q̄a nihil ē intellectū est cōe. cū ex intellectu sit qd̄libet realit singularare. Ideo dico alit ad q̄stionē. et prius ondā cōclusionē. qz q̄libz res singularis seipsa est singularis. Et h̄ p̄suadeo sic. qz singularitas immediate cōuenit illi cui? ē. q̄ nō p̄t sibi puenire p aliquā aliud. q̄ si aliqd̄ sit singularare. seipso est singularare. Preterea. sic illud qd̄ est singularare se h̄z ad esse singularare. ita qd̄ ē v̄le se h̄z ad eē v̄le. q̄ sic illud qd̄ ē singularare. nō p̄t p aliquā additūz sibi fieri v̄le vel cōe. ita illud qd̄ est cōe. nō p̄t p aliquā sibi additū fieri singularare. ergo q̄cqd̄ est singularare per nihil additū: est singularare seipso. Secunda cōclusio. qz ois res extra aiam est realit singularis et vna numero. qz ois res extra aiaz vel est simplex vel cōposita. Si sit simplex. nō includit multas res. sed ois res nō includens multas res est vna numero. qz ois talis res. et vna alia res cōsimilis seipse sunt due res. ergo vtraqz illarū est vna numero. ergo ois res simplex est vna nūero. Si sit cōposita. tandē opz deuenire ad certū numerū p̄tū. et p̄ns totūz cōpositū ex eis erit vnū nūero. vel erit vnū aggregatiue. Et hoc etiaz pōt argui sub ista forma. Accipio illā rem quā nō ponis rem singularare. et quero. Aut includit plures res. aut nō. si nō Accipio vnā cōsimilē distinctā realit. et arguo sic. Iste res sunt distincte realit. et nō sunt in numero infinito. ergo i numero finito. et nō nisi in dualitate manifestū est. ergo sunt p̄cise

Conclusio p̄ta r̄ honis auctoria p̄ batur P̄mo.

Secundo

Secunda conclusio

due. et per cōsequēs vtraq; illarū erit vna numero. Si autē includit plures res 7 non infinitas. ergo finitas 7 per p̄ns ibi erit numerus rerū. 7 ita quelibz illarū inclusarū erit vna numero et singularis. Ex istis sequitur: q̄ quelibet res extra animā seip̄a est singularis: ita q̄ ipsa sine omni addito est illud quod immediate denominat ab intētionē singulari. nec sūt possibilis quecumq; a parte rei qualitercumq; distincta: quorū vnū sit magis indifferens q̄ reliquū. vel quorū vnū sit magis vnū numero q̄ reliquū: nisi forte vnū sit perfectius alio. sic iste angelus est perfectior isto asino. 7 ita que libet res extra animā seip̄a erit bec. nec est querenda aliqua causa indiuiduationis: nisi forte cause extrinsece et intrinsece quādo indiuidū est compositū: sed magis esset querenda causa quomodo possibile est aliquid esse cōmune et vniuersale. Respondeo q̄ ad formā questionis: q̄ illud quod est vniuersale 7 vniuersū non est aliquid realiter ex parte rei: distinctū formaliter ab indiuiduo. *¶* Et nō sit distinctum formaliter t̄m pater. quia tunc quando cumq; predicaretur superius de inferiori: p̄dicaretur idem de se: quia superius et inferius essent eadem res. p̄ns est falsum. Item tunc nō q̄ idēz genus predicaretur de diuersis speciebus: sed esset aliud et aliud predicatū: quod videtur inconueniens. Ad primū argumentū alterius opinionis dico: q̄ inesse alicui p̄t eē dupliciter. vel realiter. vel fm̄ predicationem quomodo dicit̄ predicatum inesse subiecto de quo dicitur. Primo modo verū est: q̄ cuiuscūq; inest aliquid: inest sibi in quocūq;. Secundo modo non oportet: si subiectū sit terminus cōmunis. Et ideo non sequit̄. si natura hominis de se sit bec: q̄ in quocūq; est natura hominis q̄ est bic homo: t̄m ista p̄positio. natura hominis de se est bec. est distinguēda q̄uis forte nō de virtute vocis seu sermonis: eo q̄ natura hominis p̄t supponere simpliciter vel personaliter. hoc est eo q̄ p̄t stare pro re extra animā v̄l pro se: si sc̄do modo. bec est falsa. natura lapidis de se est bec. quia tunc denotatur q̄ conceptus mentis qui est vniuersalis de se sit bic lapis. et hoc est falsum. quia iste conceptus nec de se nec per quācūq; potentia p̄t esse bic lapis: q̄uis possit vere predicari de eo: nō pro se sed p̄ re extra. Si accipiatur primo modo. sic bec est vera. natura hominis de se est bic homo: et t̄m cū hoc stat q̄ natura hominis d̄ se sit ille homo 7 ille homo: imo q̄ natura hominis de se nō est bic homo: quia cū natura hominis sit terminus cōis. ille poterunt esse vere sicut due subcontrarie: quarū vtraq; verificatur p̄

aliquo alio singulari. q̄ t̄m equipollēt istis particularibus. aliqua natura de se est bic homo. que verificat̄ pro hac natura 7 aliqua natura de se nō est bic homo. que verificat̄ pro alia natura q̄ nō est bec natura. Et eodem modo sicut iste stant simul. homo est fortis. homo est placidus. ita iste stant simul. natura hoīs de se est bic homo. natura hoīs de se est iste homo. Et q̄n dicitur. si natura hoīs de se ē bic hō. q̄ in quocūq; est natura hoīs. illud est bic hō. Respondeo q̄ nō sequit̄ formalit̄ de vi sermonis: s̄ est fallacia figure dictionis. eo q̄ mutat̄ vnū modum supponēdi in aliū. Nā in ista. natura hoīs de se est bic homo. ibi natura hominis supponit̄ determinate. in p̄nte aut̄ magis supponit̄ p̄fuse t̄m. Tamē quicūq; sit de hoc. bec est vera. Natura hoīs in quocūq; est illud est bic homo. q̄a habz vnā singularē verā. scz bec natura hoīs i quocūq; est illud est bic homo. Et t̄m arguet̄ do sic. Natura hoīs in quocūq; est illud: ē bic homo. natura hoīs est in illo hoīe. ergo iste homo est bic homo. est fallacia p̄sequēt̄. q̄ arguitur ex oibus indiffinitis. Sed quātū ad diuersitatem illarū p̄positionū. quarū vna negat̄: 7 alia cōcedit̄ est dicendū vniiformit̄ sic de istis cuiuslibz hoīs asinus currit. Asinus cuiuslibz hoīs currit. Sciendū t̄m q̄ q̄n dicitur natura hoīs de se est bic homo. debet intelligi vt sit cōstructio intrāsitiva. hoc est. natura que est homo est de se bic homo. Ad sc̄dm p̄cedo. q̄ cui p̄uenit de se vnū oppositorū. ei de se repugnat aliud oppositū. 7 iō q̄ natura de se est bec. fm̄ q̄ natura supponit̄ p̄sonaliter. iō cōcedo vniiformiter q̄ nature repugnat multitudo numeralis. hoc est nature repugnat esse in alio: 7 nature repugnat esse in multis. Prima istarū verificat̄ pro vna singulari. q̄ huic nature repugnat esse in alio. cū hoc t̄m stat q̄ nature nō repugnat esse in alio. imo nature de se conuenit esse in alio. hoc est nature cōuenit esse aliud. q̄ verificat̄ pro alio singulari. q̄ sicut dicitur est. iste due sunt indiffinite. 7 per p̄ns cū subiectū in eis supponat̄ p̄sonaliter. equipollēt duabz particularibus. quarū vtraq; habz aliquā singularē verā. 7 per p̄ns vtraq; est simplicit̄ vera. Ista aut̄. nature repugnat esse in multis est vera pro qualibet singulari. q̄ cuiuslibet nature repugnat esse in multis. Si dicat̄. nature non repugnat̄ p̄dicari de multis. ergo nec nature repugnat esse in multis. Respondeo q̄ ans est distinguendū. eo q̄ subiectū p̄t supponere p̄sonalit̄. 7 sic est simplicit̄ falsū. q̄ q̄libz singularis est falsa. scz isti nature nō repugnat. 7 illi nature nō repugnat 7c. 7 sic de singulis. Vel p̄t subiectū supponere simplicit̄. 7 sic est ans

R
Responso aucto-
ris ad formā que-
stionis.

S
Ad primū argu-
mentū prime opi-
nionis.

Z
Ad sc̄dm

verū. quia tūc denotat q̄ istud cōe natura q̄d nō ē in re. sed tūc in mente pōt p̄dicari de multis nō p̄ se sed p̄ reb⁹. Primo modo p̄na ē bona. q̄ tā i ante q̄ in p̄nte supponit subiectū p̄sonalr. et sicut p̄ns ita et āns ē falsū. sc̄do modo p̄na nō valet q̄ in ante subiectū supponit simpliciter. et in p̄nte p̄sonalr. et ita ē fallacia eq̄ uocatiōis penes tertiu modū. Si tū subiectū cōsequētis posset habere suppositionē simplicē. p̄ns esset negandū. et p̄na negāda: accipiēdo esse in p̄esse in aliquo realiter et subiectiue q̄ sic natura in nullo singulari ē: hoc est dictū istud cōe in nullo singulari est subiectiue. Si dicit q̄ aliquid eodē mō est hoc aliqd: et distiguit ab omī alio hoc aliquo. s̄ natura de se nō distiguit ab omī alio hoc aliquo: tūc em̄ nō esset ille lapis: lapis. q̄ de se nō est hic lapis. Respondeo sicut p̄us q̄ hec est vera. natura lapidis de se distiguit ab omī alio hoc aliquo. p̄ vna singulari: s̄ q̄ subiectū supponit p̄sonalr et hec s̄r est vera p̄ alia singulari. natura lapidis de se est ali⁹ lapis ab isto. et ideo nō seq̄t q̄ ali⁹ lapis nō sit lapis: sicut nō sequit. homo distiguit a sorte. vel homo nō est sortes. et hō est sortes. q̄ sortes nō est sortes vel distiguit a sorte. Est etiā illud argumētū p̄ncipale ad oppositū. q̄ sicut q̄n alicui cōuenit de se vnus oppositū: ei de se repugnat aliud oppositū ita q̄n alicui cōuenit vnū oppositū: eidē dum sibi cōuenit illud oppositū repugnat aliud oppositū: sicut si forti cōuenit eē albū. dū sortes est albus: nō pōt sibi cōuenire aliud oppositū sc̄z q̄ sit niger. s̄ si natura lapidis est hec natura lapis. dū est hec nō pōt eē in alio. et ita dū est hic lapis: nō pōt eē aliquis lapis quin sit iste. et ita p̄z q̄ argumētū est contra seipsum. Et idē p̄o eo et p̄o me respondendum est: sicut dictū est. Ad tertium dicendum q̄ aliquod obiectū est prius naturaliter ipso actu et aliquod non. et ideo vniuersale nūq̄ est prius naturaliter vniuersaliter ipso actu. nec est ista p̄p̄a ratio obiecti intellect⁹: sc̄z vniuersale in actu quia sicut patebit alias primum obiectum in intellectus puritate generationis est ipsius singularare. et hoc sub p̄p̄a ratione: et non sub ratione vniuersalis. Ad quartū dico. q̄ nulla est vnitas nature existentis in isto lapide: quin eque p̄mo sit istius lapidis. Tamen distiguo de vnitate. Vno mō dicit vnitas s̄m q̄ denominat p̄cise aliquid vnū et non plura. nec vnū in comparatiōe ad aliud distinctum ab eo realiter: et isto modo dico q̄ omnis vnitas realis est vnitas numeralis. Aliter dicitur vnitas s̄m q̄ denominat plura. vel vnus in comparatione ad aliud distinctus realiter.

Ad tertium.

Ad quartum.

et isto modo vnitas specifica denotat ip̄m sortem et platonē. et vnitas generis denotat istū boiem et istū asinū. nō aliqd quocūq̄ modo distinctus ab ip̄is indiuidu. s̄ denotat imediate ip̄a indiuidua. Unde sicut vere dicit. q̄ sortes et plato sunt vnū vel idē specie et sortes est idē sp̄e cū platonē: et ille hō est idē vel vnus cū isto sp̄e. ita vere dicit q̄ ille homo et iste asinus sunt vere vnū genere. hoc est dictū. q̄ ista sub eadē specie vel sub eodē genere cōtinētur quā expositionē expresse ponit p̄hs. i. rbo. c. de eodē: sicut dictū est in p̄ma q̄stione istius materie. et isto modo cōcedo q̄ nō ois vnitas vel idēitas realis est nūeralis. sed ista vnitas nō cōuenit nature quocūq̄ modo distincte ab indiuiduis. sed cōuenit imediate ip̄is indiuiduis vel vni in cōparatiōe ad reliquū. quod idē est. Sed q̄ argumēta vadūt cōtra primū intellectū. ideo respondeo ad illa. Ad primū q̄n dicit s̄m p̄hm. q̄ in oi genere est vnus primū q̄d est mētur et mensura oim alioz illius generis. Dico q̄ sicut patebit in sc̄do libro. q̄ mensura aliquādo est vera res extra aiām. sicut p̄ vlnā mēsurat p̄anus. Aliq̄ mensura est tūc quidā p̄ceptus in mente. Prima mensura dicit esse vna vnitate numerali. sed hec est falsa. q̄ in oi genere est tūc vnū q̄d est mensura oim alioz. s̄ si habeat veritatē debz intelligi. q̄ in oi genere est aliqd q̄d est mētura oim alioz specie distictoz. nō aut oportet q̄ sit mensura oim alioz. siue distiguatur specie siue nō. et isto mō sunt plura quoz q̄dlibet est mensura oim alioz sp̄e distictoz. et q̄dlibet illoz est vnū vnitate numerali. Et q̄n dicit vnitas p̄mi mēsurātis est realis. Dico q̄ si ly p̄m teneat positine. sic h̄ ē falsa p̄pter falsas implicationē. q̄ nihil est sic primū mēsurās. Si aut teneat negatiue. p̄cedo eā. q̄ talia p̄ma sunt multa. sc̄z q̄dlibz indiuiduū illius speciei. maxime si q̄dlibz sit eque simplex. Et q̄n dicit. q̄ nullū singulare est mētura oim illoz que sunt in illo genere. cōcedo q̄ nō indiuiduoz eiusdē speciei. sed est mētura oim sp̄e distictoz. et hoc sufficit ad p̄positū. Verū tū sciendū. q̄ p̄hs vel p̄ncipaliter vel solū loquit de illis que sunt eiusdē speciei. sic p̄z per exempla sua ibidē. et de illis que habēt indiuidua. quoz aliqua sunt maiora: et aliqua minora. et vult q̄ illd q̄d est minus alijs sit mētura alioz. nō tū oim indiuiduoz illius speciei sed tū illoz que nō sunt ita pua. Ad sc̄dm dico. q̄ in specie arbo. fit cōparatiō: nō p̄ vnitate cōceptus: nec p̄cise p̄pter vnitate numeralē: nec p̄cise p̄pter vnitate specificā. siue ponat sicut positū est in p̄ncipio solutiōis istius argumēti. siue ponat s̄z modū alioz falsus

Ad primum

Ad scdm.

ymaginandi. q: tūc in omni specie arbo. esset comparatio, sed propter hoc est comparatio: quia plura indiuidua eiusdē speciei possunt facere vñū indiuiduū. et ideo vbi multa indistincta loco et subiecto possunt facere vñū. ibi ponenda est talis comparatio et nō alibi. Et q̄a hoc est possibile de indiuiduis eiusdē speciei. et non de indiuiduis diuersarū specierū. ideo in specie arborum. ponit̄ cōparatio 7 nō in genere. Verbi gratia. hoc albuū dicit̄ albius alio albo. quia habet plures partes albedinis i eo dē subiecto primo. et si isto mō plures partes albedinis 7 nigredinis concurrunt simul ad faciendū per se vñū colorē: illud posset dici coloratus alio. Et quando dicitur: q: ista comparatio nō fit fm vnitatem numeralē. veruz est primo modo loquendo de vnitatem numerali. 7 ideo fit fm vnitatem specificam. quia fit fm duo: quorū vtrūq; est vnum numero. nec requiritur aliquod tertiū quocūq; modo distinctuz ab istis duobus. Ad tertiū dico: q: ponēdo similitudinem relationū distinctā realiter ab extremis. tunc dicendū: q: sunt hic due similitudines habētes duo fundamēta realia. quorum vtrūq; est vñū numero. et ideo illud vñū non est ratio fundandī similitudinem eiusdem ad se. sed est ratio similitudinem fundandī ad aliud. Quare intelligat pbs de vno numero parz. quia postq̄ dixit quomodo simile idē et quale dicuntur fm vñū: postea subdit. vñū autē numero principiū et metru: ergo non intelligit de aliqua vnitatem alicuius quod nō est vñū numero. Sed nunquid est concedenduz: q: ista vnitatem est ratio fundandī istā relationē Dicendū q: fm istos qui ponunt istas relationes realiter distingui. non est plus ponenduz q: vnitatem est proxima ratio fundandī similitudinem: q: relationes alteri? modi. Sed differentia est in hoc: q: ad istas relationes requiritur aliqua vnitatem realis scdo modo dicta in principio solutionis istius argumenti qualis non requiritur ad alias relationes alterius modi. quia ad illas requiritur saltem vnitatem specifica: qualis non necessario requiritur ad alias: q: vñū aliquādo sit ibi talis vnitatem Ad quartum dico: q: aliq̄ eē prima extrema oppositio: nis realis est dupliciter. Vel quia sunt illa de quibus primo positue predicatur opponi realiter. non tñ predicatur de eis pro se: fm q: habent suppositionē simplicē: sed pro rebus singularibus fm q: habet suppositionē personalem. Vel quia in re sit realiter cōtraria. Primo modo extrema oppositio realis nō sūt realia. q: iste terminus oppositio realis: non predicatur primo et adequate de quibuscūq;

rebus. sed tñ de cōceptibus pro rebus: vel de vocibus si predicatio sit in voce. 7 sic de alijs. Nec tñ debet concedi de virtute sermonis q: sunt cōtraria. sed dicendū est vñiformiter sicut dictū est p̄us de p̄mo obiecto adequato potētie sensitue. 7 de subiecto p̄mo passiōis realis Scdo mō nō sunt tñ duo extrema oppositio: nis realis. sed sunt multa. si sint multe oppositio: nes reales. Unde hec albedo 7 hec nigredo opponūtur realit̄. similiter illa nigredo 7 illa albedo opponūtur realiter. Et de istis est p̄ci se verum. q: vñū cōtrarioz corripit reliquū: 7 vtrūq; illoz est vñū numero. Et qñ dicit̄. hoc albuū est primū cōtrariū nigro. Dico q: p̄prie albuū nō cōtrariat nigro. sed albedo nigredini. 7 cōcedo q: hec albedo p̄mo cōtrariat nigredini fm q: ly p̄mo tenet̄ negatiue. q: cōtrariat nigredini 7 nihil plus. fm autē q: ly p̄mo tenetur positue sic nihil primo cōtrariatur nigredini.

Si dicat q: vñū vni est cōtrariū. ergo multa nō cōtrariatur nigredini. Si cōtraria p̄nt esse in eodē nō sic autē duo indiuidua. Si cōtraria maxime distāt. sed duo indiuidua nō maxime distāt. Ad primū dico. q: pbs loquit̄ de vno fm speciē. non de vno fm numerū. Et quomō vnitatem specifica est real̄ 7 a pte rei. dictū est. q: hoc nihil aliud est q: a pte rei esse aliqua plura. que sub eadē specie continētur. fm p̄m. i. t̄bo. Ad scdm cōcedo. q: cōtraria p̄nt esse in eodē. saltem successiue. Et t̄o dico. q: nō est cōtradictio q: aqua sit calida etiā in sumo. sicut nec est cōtradictio q: sit summe frigida. si sit status in talibus formis. Ad tertiū dicitur q: cōtraria maxime distāt. distātia illa q: p̄t esse inter indiuidua diuersarū specierum. Cuius tñ maxima distātia specifica requirit̄ ad cōtrarietate 7 cuius nō. alias dices. Ad quintū dico. q: obiectuz vñū sensationis est vñū vnitatem numerali. Et qñ dicit̄ q: potētia cognoscēs obiectū suū inquantū se: hac vnitatem te vñū. cognoscit ipm inquantuz distinctū ab omi alio. Dico q: cognoscit illud qd est distinctū ab omi alio. 7 cognoscit illud sub illa rōne per quā distinguit̄ ab omi alio. q̄a illa rō q: est ipamet res terminat̄ immediate actū cognoscēdi. nō tñ oportet p̄pter hoc q: possit discernere vel distinguere ipm ab omi alio. q: ad cognitionē discretiua plus requirit̄ q: ad cognōdes apprehensiuas. q̄a cognitio discretiua in actu nunq̄ est nisi respectu distinctoz. nec ad h̄ sufficit q: distincta apprehendātur. nisi ipsa in se sint dissimilia. vel loco 7 situ differentia. Et h̄ est verū. quādo subiecta talia apprehēsa nata sunt facere vñū per se. sicut de qualitatib; sensibilibus 7 nō de quibuscūq; intellectioibus.

Instantia prima
Secunda
Tertia

Ad primā.

Ad scdam

Ad tertiam

Ad quintū argu-
mentum

Ad
tertium.

Ad
quartū.

vel amoribus voluntatis: neq; de intelligentijs vel animabus. Et ideo quantumcumq; talia apprehendantur: non oportet q; possint discerni propter maximam similitudinem inter illa. tamen si sit potentia intellectiva: potest cognoscere ipsum esse distinctum ab omni alio aliquo tamen certo demonstrato: non oportet q; possit cognoscere ipsum esse distinctum ab omni alio vel ab hoc. quia aliqua vniuersalis potest sciri: et tamen multe singulares ignoscere ipsum distinctum a quocumq;. quia hoc pertinet ad notitias complexam. quia scitur hoc non esse hoc. Potest tamen sensus discernere hoc ab aliquibus: et ab aliquo non. et aliquando discernere hoc ab hoc: et aliquando non. propter aliquam variationem a parte rei. Et ista responsio confirmat: quia sensus discernit magis album a minus albo. Tunc quero: aut apprehendit aliquid istorum precise sub ratione communi: aut sub ratione singularis. Si primum et in illa conueniunt. ergo per illam non discernit. Si secundum: habetur propositum q; apprehenditur sub ratione singularis. non q; ista intentio singularis sit ratio terminandi: sed q; illud qd immediate denominatur ab hac intentione sit immediate terminans. Et ad confirmationem concedo: q; primum obiectum intellectus primitate generationis est vnum vnitrate numerali et illud precedit. Sed primum obiectum primitate adaequationis: si tamen aliquid sit tale non est vnum vnitrate numerali precise quin sit commune: nec precedit sicut post dicitur

DD
Ad sextum

Ad sextum pcedo q; illo modo quo omnis vnitatis realis est numeralis q; illo modo omnis diuersitas realis est numeralis. etiam diuersitas specifica est numeralis. cum scilicet per se quaecumq; sunt diuersa genere: sunt diuersa specie. et quaecumq; sunt diuersa specie: sunt diuersa numero. Unde diuersitas numeralis est in plus ad diuersitatem specificam et generis. quia sequitur sunt diuersa genere vel specie. q; sunt diuersa numero: et non e converso. Et quoniam dicitur q; omnis diuersitas in quantum numeralis est equalis. Dico: q; hec est simpliciter falsa. quia tunc sequeretur q; omnis diuersitas esset equalis: cum in quantum non sit determinatio distrabens. Si tamen sic intelligatur quod omnia que solum differunt numeraliter sunt equaliter diuersa potest concedi in hijs que non suscipiunt magis et minus. Et si dicatur: q; omnis vnitatis numeralis est equalis. q; omnis diuersitas numeralis est equalis. Dico q; non sequitur sub illo intellectu quo ans est verum. sic non sequitur: quaecumq; sunt equalia sunt equaliter equalia. quia equalitas non suscipit magis

et minus. q; quaecumq; sunt in equalia: sunt equaliter in equalia. ita est de talibus quando vnum opus positum suscipit magis et minus. et non reliquum: et ita est in proposito. Ad illud quod innuitur in illo argumento: q; si omnis diuersitas esset numeralis: non plus posset intellectus abstrahere a sorte et platone aliquid commune: q; a sorte et linea. et quodlibet vniuersale esset purum figmentum intellectus. Dico ad primum: q; ex hoc ipso q; sortes et plato seipsis differunt solo numero et sortes per substantiam suam est simillimum platoni: omni alio circumscripito. potest intellectus abstrahere aliquid communi et platoni: quod non erit communi et albedini. nec est alia causa quare nisi quia sortes est sortes. et plato est plato. et vtrique est homo. Si dicatur q; sortes et plato potest conuenire reali q; sortes et asinus. q; sortes et plato in aliquo reali conueniunt in quo non conueniunt reali sortes et asinus: sed non in forte nec in platone. q; in aliquo alio aliquo modo dicto. et illud est communi vtrique. Respondedo q; de virtute sermonis non debet concedi: q; sortes et plato in aliquo conueniunt. nec in aliquibus. sed q; conueniunt aliquibus. quia seipsis. et q; sortes conuenit cum platone. non in aliquo. sed aliquo. quia seipso. Si tunc dicatur q; sortes et plato conueniunt in homine. Dico q; ly homine potest supponere vel simpliciter vel personaliter. primo modo potest concedi quia hoc non est aliud dicere: q; q; homo est quoddam communi predicabile de sorte et platone. Si autem ly homine supponit personaliter pro alia re: sic est simpliciter falsum. quia in nullo homine communi. nec in alia re conueniunt. sed conueniunt rebus. quia hominibus. quia seipsis. Ad formam q; dico: q; sortes et plato plus conueniunt seipsis realiter: q; sortes et asinus. non tamen in aliquo reali. Ad aliud de figmento patet: quomodo est figmentum: et quomodo non. Ad primam confirmationem istius argumenti dico: q; aliqua esse primo diuersa potest intelligi dupliciter. Vel quia non est vnus et idem in vtroque. sed quicquid est in vno simpliciter et absolute de se non est aliquid quod est in alio: et sic concedo q; omnia indiuidua sunt seipsis primo diuersa: nisi forte aliter sit de indiuiduis ex quorum vno generatur aliud. propter identitatem numerali materie in vtroque. Aliter autem dicuntur aliqua secundo modo esse primo diuersa. quoniam vnus immediate et primo negatur ab alio. et ideo quoniam vnus non immediate negatur ab alio: ita q; negatiua composita ex eis non sit immediata. tunc sunt differentia: et non tamen diuersa. Et isto modo omnia indiuidua eiusdem speciei sunt primo diuersa. quia ex eis componitur oppositio immediata negatiua. Similiter omnes species coherentes immediate sub aliquo genere sunt primo diuersa. q;

Ad duo que innuitur.

EE
Ad primum.

Ad aliud
EE
Ad primam confirmationem.

et eis cōponitur ppō imediata. et ideo fortes et plato sūt pmo diuersa isto modo. s̄ fortes et iste asinus nō sūt pmo diuersa. qz bec est imediata. fortes nō est plato bec aut nō est imediata. fortes nō est iste asinus. qz bec est imediata. nullus homo est iste asinus. q̄ nō est bene dictū que d cōiter dicitur. q̄ primo diuersa sūt illa que in nullo cōueniunt. et differentia sūt illa que in aliquo cōueniunt. Sed primo diuersa sunt illa quorū neutrum differt ab alio per ali quod cōius: a quo alterū prius negatur. Differentia autē sunt illa quorū vnū negatur ab alio quo. qz aliquid cōius eo prius negatur ab eodē. hoc est pmo diuersa sūt illa. qz nihil cōius altero illorū est mediū cōcludendi negatiuaz vnū de altero. Differentia sunt illa. qn aliqd cōmunius altero est mediū cōcludendi negatiuā i qua vnū negatur ab altero. sicut iste homo et iste asinus differunt. qz homo est mediū tale. et similiter asinus. Nā iste fillogismus est bonus. Nullus homo est asinus. iste homo est homo. q̄ iste homo nō est iste asinus. *¶* bec sit i tentio pbi p̄z per ipm. x. metha. vbi dicit sic. Differentia vero et diuersitas aliud. diuersum em̄ etiā a quo est diuersū nō necesse aliquo diuersū eē hoc ē nō necesse q̄ sit aliqd cōius illo quod est diuersū a quo p̄us imediate negat illud a quo est diuersus. sicut ad hoc q̄ fortes sit diuersus a platone: nō opz q̄ sit aliquid cōius forte a quo imediate negatur plato. et a forte tm̄ mediate. sed ista est imediata. fortes nō est plato. Et ponit pbs rationē omē autē aut diuersū aut idē quodcūq; ē ens. Hoc est: omē ens siue habeat cōius a quo aliud negatur siue non. hoc ens est idē vl̄ diuersū ab alio ente quocūq; demonstrato. Differens vero ab alio quo: aliquo differēs. hoc est. omē differens ab aliquo differt per aliquid prius et cōius. a quo aliud imediate negatur. et ab isto tm̄ negatur mediate. q̄ iste hō differt ab asino per hominē a quo asinus imediate negatur. et ab isto homine tm̄ mediate. Sciendū: q̄ quādo dico istū hominē differre ab asino per hominē accipio differre per aliquid: sicut expono i diffinitione differentie. quando expono q̄ aliqd differt ab alio per differentiam essentialē. Et idē differre per aliquid: equo ce accipitur in diuersis differentibus. Unde aliquid esse quo differt hoc nō debet intelligi q̄ sit aliquid idem quo vtrūq; differt ab altero. quia hoc est impossibile: quia tunc magis conuenirent q̄ differrent isto. sed debet intelligi q̄ est aliqd idē quo tāq̄ per mediū ostēditur hoc differēs differe ab illo: sicut per substantiā tāq̄ p mediū ostēditur q̄ homo nō est quantitas. sic dicēs

do: nulla substantia est quantitas. omnis homo est substantia. ergo nullus homo est quantitas. et ita illud medium communiusest q̄ sit homo differens quia semper est genus illius vel species. Et hoc ē quod dicit philosophus. Hoc autem ipsum idem C quo supple: differens differt ab aliquo) aut genus aut species: supple est ad illud differens. et non est differentia illius. omne namq; differens differt genere vel specie. Et ita nihil est dictum: q̄ illa que sunt differentia: differunt suis differentijs. et conueniunt in genere si sint in genere: sed debet poni q̄ differunt suis generibus vel suis speciebus. non a parte rei. sed in negatione vnus ab altero: mediatavel imediata. Et ponit philosophus exempla dicens. Genere autem C supple sunt aliqua differentia) quibus nō est communis materia nec generatio adinuicem: vt quorumcūq; est alia figura categorie. Ecce q̄ illa que sunt in diuersis predicamentis genere differunt. et per consequēs differunt. Specie vero quorum idem est genus. et tamen species sunt diuersae. Unde dico: q̄ homo et albedo differunt suis generibus: quia vtrūq; habet genus superius per quod potest fieri negatio vnus de alio fm̄ artem quam tradit pbs primo posteriorū. Albedo autem et substantia differunt genere: et quāuis albedo habeat genus per quod p̄r ostēdi negatiua in qua negatur albedo a substantia. vel econuerso tm̄ substantia nō habet tale genus. sed ista cōia. substantia et qualitas nō differunt genere nec specie. Et eodē modo p̄ proportionabiliter dicendum est de differentibus specie. Et ita cum pbs dicat: q̄ omnia differētia s̄z q̄ distinguuntur contra diuersa differunt genere vel specie. et fortes et plato nec differunt genere nec specie. manifestum est q̄ non differunt. sed fortes et iste asinus differunt. qz differunt specie. Si dicatur q̄ hoc est contra intentionem pbi. quia imediate subdit dicitur autem genus quo ambo idem dicuntur fm̄ substantiam differentia. ergo videtur fm̄ ipsum q̄ illa que imediate continentur sub genere: sunt differentia. Similiter Commentator ibidem commento. xij. Illa que differunt per differentias formales. sunt illa quorum genus est vnum. Item. v. metha. Differentia dicuntur quecūq; diuersa sunt aliquid idē entia. et non solum numero. sed specie. aut genere. aut proportionē. Amplius quorū diuersum genus contraria. et quecūq; habent in substantia diuersitatem Ad primum istorū dicitur. q̄ illud est genus quod predicatur de aliquibus fm̄ speciem differentibus: qz omne

65

Instat primo

Secundo.

Tertio.

Respondetur ad primum

k v

genus pdicat de plurib⁹ differentib⁹ specie.
 no tm oia illa differut de quib⁹ pdicat. qz ex ali
 quib⁹ de quib⁹ pdicat coponit ppo imediata
 et ex aliquib⁹ no. Ad scd⁹ dico qd aliq⁹ dif
 ferit p formales dias. hnt idē gen⁹. 7 vlt om̄s
 res et aiā q⁹ realit differunt p dias formales
 habēt aliquod idē gen⁹. qz talia nō sūt nisi in
 diuidua diuersarū sp̄rū. nō tm opz q⁹ oia q⁹ ha
 bent idē gen⁹ differāt p dias formales. sic pa
 tebit alias. Ad tertius dico: q⁹ pbs accipit
 differentia ibi p vt p̄cise cōueniūt reb⁹: 7 tūc
 oēs res q̄cūq⁹ sūt diuerse. 7 fm aliqd idē en
 tia. nō p idēritatē: s⁹ p essentialē pdicationē h
 est: aliqd idē vere 7 in quid de eis pdicat. 7 nō
 solū nūero. h ē 7 iste res nō sūt solū diuerse fm
 nūerū: sicut sūt indiuidua eiusde⁹ sp̄i. aut
 genere aut ppositione supple sūt diuerse. Et
 talia inq⁹ diuersa sūt dia. nō tm oia diuersa sūt
 dia. qz ens reale 7 ens rōnis sūt diuersa: non
 tm sūt dia. qz nihil idē pdicat de eis in qd. h⁹
 opinionē q⁹ ponit ens rōnis tm habere eē obie
 ctivū. Scd⁹ aliā: aliqd pdicat de eis i qd. Si
 dicas q⁹ si illa q⁹ sūt dia plus pueniūt q⁹ q⁹ tm
 sūt diuersa: q⁹ plus pueniūt iste hō 7 iste as
 nus: q⁹ iste hō 7 ille homo. Dico: q⁹ accipiendo
 dia sicut accepit pbs. x. metba. sic nō semp dif
 ferentia plus cōueniūt q⁹ pmo diuersa: s⁹ suffi
 cit q⁹ plurib⁹ differāt. h est: q⁹ a plurib⁹ q⁹ dicū
 tur vere de vno illoz. alia vere negat: sicut a
 plurib⁹ q⁹ dicūtur de isto hōie: vere negat iste
 lapis: q⁹ iste homo. Ad aliā cōfirmationē p
 idē. Ad aliū dico: q⁹ nullo existēte intellectu
 esset aliqua vntas realis ignis generātis ad
 ignē genitū: p̄p̄ quā diceret generatio vni
 uoca: s⁹ illa vntas nō diceret d aliquo vno: s⁹ di
 ceret de plurib⁹ realiter distinctis: sic dictū ē
 ideo 7c. Ad aucto. auicēne dico: q⁹ nō debz
 intelligi q⁹ eq̄nitas est tm eq̄nitas: ita q⁹ eq̄ni
 tas nō sit vna nec plures. nec in intellectu nec
 in effectu. qz realit eq̄nitas est in effectu. 7 rea
 liter est singularis: sic em̄ eq̄nitas realit ē cāra
 a deo. 7 eq̄nitas ē distincta realit a deo: ita eq̄
 nitas ē realit: 7 veracit singularis. s⁹ intelligit
 Auicēna q⁹ ista nō cōueniūt eq̄nitati p se p̄
 mo mō nec aliqd istoz ponit in eius diffinitio
 ne: sicut ipemet exprimit Si dicat fm auicē
 nā 7 fm alios p̄bos eq̄nitas ē de se indifferēs
 v̄sit singularis 7 vt sit v̄lis q̄ro quō ista ē nā
 Aut h⁹ q⁹ eq̄nitas supponit simplr. aut p̄sona
 liter. Si simplr: 7 iste p̄cept⁹ nō est indifferēs
 qz nullo mō p̄t esse singularis. q̄ nō ē supposi
 tio simplr. qn̄ termin⁹ supponit p̄ p̄ceptu qd
 est cōtra pdicta. Si supponit p̄sonalr: tūc est
 fallum. qz tūc supponit p̄ singularib⁹: s⁹ nihil
 singulare est sic indifferēs. q̄ videt q⁹ p̄ter sup

positionē p cōceptu 7 re singulari opz pone
 re tertiā qn̄ termin⁹ supponit p̄ ipa q̄dditate
 absolute indifferenti ad vtrūq⁹. Respōdeo
 vnioumter ad alia pdicta: q⁹ bec nō est nā eq̄
 nitas nō est de se v̄lis nec p̄cularis. scz indif
 ferens ad eē v̄le 7 ad eē singulare: nisi fm q⁹ p
 eē intelligit v̄nus act⁹ signat⁹: q⁹ est iste: q⁹ de
 eq̄nitate p̄t indifferēter pdicari esse v̄le 7 eē
 singulare. 7 in isto actu signato eq̄nitas habz
 suppositionē simplicē. s⁹ in duob⁹ actib⁹ exer
 citatis veris corespondētib⁹. eq̄nitas hz di
 uersam suppositionē: qz in vno habebit suppo
 sitionē simplicē. s⁹ in isto: eq̄nitas est v̄lis. 7 in
 alio p̄sonalē. scz in isto. eq̄nitas est singularis.
 Verbi grā. bec ē vera: de hōie pdicat vox 7 cur
 rere. 7 in ista ly hō hz suppositionē materialē.
 qz de ista voce hō pdicat vtrūq⁹. Et isti actui
 signato corespondēt duo act⁹ exercitati veri
 scz iste hō ē vox in quo ly homo supponit ma
 terialr. 7 iste hō currit. in quo hō supponit p̄so
 nalr. Ad vltimū dico: q⁹ qn̄ cōuen̄ entia et
 differentia cōpatiūtur se nō ē incōueniens q⁹
 cōueniant eidē p idē. 7 iō q⁹ aliqua cōueniant
 specificē et differāt nūerāl⁹ nō ē incōueniens
 p̄tz p̄ exēplū p̄p̄ū. qz certū est q⁹ natura h̄cta
 cōuenit realit cū differētia indiuidualit. qz ē ea
 dez res realit cū dia. 7 tm natura differt aliquo
 mō a cōtrahente tūc q̄. Aut eodē cōuenit 7
 differt. aut alio et alio. si eodē: habeo p̄positū
 q⁹ idē eodē indistincto cōuenit realiter cū eoz
 dē 7 distinguit formaliter. 7 eadē facilitate di
 cā ego: q⁹ fortes eodē sp̄e puenit cū pla. 7 disti
 guit nūerāl⁹. 7 ita v̄l de oib⁹ talib⁹. Si alio
 7 alio conuenit 7 distinguit: quero de illis: q̄a
 illa aliquo modo distinguitur: 7 tm cōueniūt.
 qz sūt vna res. Aut q̄ eodē cōueniūt 7 disti
 guitur. aut alio et alio. 7 ita vel erit p̄cessus i
 infinitū. vel dabit q⁹ idē eodē cōuenit s⁹ c cum
 aliquo 7 distinguit sic ab eodē. Et eadē facili
 tate dicā: q⁹ idē eodē cōuenit specie cū aliquo
 7 distinguitur numeraliter ab eodē. Si di
 cat. om̄i intellectu circūscripto: maior est p̄ue
 nientia ex natura rei est inter forte et platonē
 q⁹ inter fortes 7 asinū. q̄ ex natura rei fortes et
 plato conueniunt in aliqua natura: in qua nō
 conueniunt fortes 7 iste asinus. Similiter
 nisi maior esset conuenientia inter forte 7 pla
 tonē q⁹ inter fortem et istū asinū: non plus pos
 set abstrahi cōceptus specificus a forte 7 pla
 tone: q⁹ a forte et isto asino. Ad primū istoz
 dico: q⁹ consequētia facta non valet: sicut non
 sequitur: magis conuenit natura intellectua
 lis cum deo: ex hoc q⁹ est ymago dei: q⁹ natura
 insensibilis que non est ymago dei: et tamen
 in nullo reali conueniunt quod sit aliquo mo

Ad scdm

Ad tertiu

Ad scdam cōfir.

Ad septimū

Ad octauum

Instantia.

22
Respōsio

Ad ad
Ad nonū

Instantia p̄ma

Secūda

711
Respōdetur ad
primam.

do distinctū ab istis. etiā fm eos: s̄ seipsis pl⁹ cōueniūt. Ita in pposito: q̄ fortis et pla. seipsis plus conueniūt: q̄ fortis et iste asinus: cum omī alio circūscripto. Si ens reale plus cōuenit cū deo q̄ ens rōnis. et tñ deus nō in aliquo conuenit cū vlla creatura: nisi forte in cōceptu. Per hoc p̄ ad scōdū: q̄ est maior cōueniētia inter fortis et pla. q̄ inter fortē et istū asinū. nō p̄pter aliqd̄ aliquo mō distinctū: sed seipsis plus conueniūt. Confirmatur ista responsio per dicta eorū: q̄ accipio duas differētiās indiuiduales contrabentes naturā hōis iste differentie plus cōueniūt q̄ vna differentia indiuidualis cōtrabēs naturā hōis. et alia differentia indiuidualis cōtrabens naturam albedinis. Probo. q̄ differentia indiuidualis cōtrabens naturā hōis conuenit cū natura cōtracta q̄ est eadē res realit̄ cū illa sed illa natura cōtracta: puta natura fortis. plus conuenit cū natura platonis: q̄ cū natura albedinis. q̄ plus conuenit cū differentia indiuiduali hōis. et p̄ p̄mō ad vltimū differentia indiuidualis fortis plus cōuenit cū differentia indiuiduali pla. q̄ cū differentia indiuiduali hui⁹ albedinis et certū est q̄ distinguit realiter ab ipsa. Aut q̄ eodē pl⁹ cōuenit cū vna q̄ cū alia. et distinguitur realiter ab illa. aut alio. si eodē conuenit cū vna et distinguit realiter ab illa. habetur p̄positū: q̄ aliquid eodē pōt cōuenire cū aliquo: et distingui ab eodem. si alio et alio. ergo differentia indiuidualis includeret multa et esset processus in infinitū: quoz vtrūq̄ est inconueniens. Si dicatur q̄ ista differentia indiuidualis pura fortis: nō ex se vel per se: sed p̄ naturā p̄tractā plus cōuenit cū natura platonis. et cū differentia indiuiduali platonis: q̄ cū natura hui⁹ albedinis. Cōtra. sic indiuidualis differentia fortis cōuenit cū natura platonis: ita e cōuerso natura platonis plus conuenit cū dīa indiuiduali fortis q̄ cū dīa indiuiduali hui⁹ albedinis. q̄ aut ex se pl⁹ cōuenit aut p̄ dīam indiuidualē hōis. aut p̄ naturā fortis. Si p̄mū et certū est q̄ distinguit ex se. q̄ idē eodē cōuenit et distinguit ab eodē. Scdm̄ nō pōt dari. q̄ tūc illa dīa indiuidualis pl⁹ cōueniret cū vna dīa indiuiduali q̄ cū alia. Nec pōt dari tertiu⁹. q̄ nūq̄ est aliqd̄ idē realit̄ euz aliquo p̄ aliqd̄ sibi extrinsecū et realit̄ distinctū ab eo. Si dicat q̄ quīs ex se cōueniat cum ista dīa indiuiduali: nō tñ distinguit ab ea nisi p̄ aliquā dīam indiuidualē. Cōtra. natura ex se distinguit ab omī dīa indiuiduali. q̄ h̄ eos nō repugnat sibi esse sine q̄cūq̄ dīa indiuiduali. Præterea due dīe indiuiduales ex h̄ ipso q̄ vtrāq̄ ē creatura. plus conueniūt q̄ ista creatur

Ad secundum.

Euasio.

pp Improbatur

Euasio. pp Improbatur

ra et de? et certū ē q̄ distinguit. q̄ opz q̄ idē eodē mō distinguit et cōuenit vel opz ponere p̄ cessum in infinitū. Ad argumētū p̄ncipale p̄t: q̄ natura lapidis de se ē h̄. et id natura lapidis nō pōt ēē in alio. et tñ cū h̄ stat q̄ natura lapidis nō sit de se h̄: s̄ illa. et in alio. q̄ sūt due indiffinitē verificare p̄ diuersis singularibus. Tamē sciendū ē q̄ de x̄te sermonis h̄ ē falsa natura lapidis ē in lapide. s̄ d̄z p̄cedit q̄ natura lapidis ē in x̄po. cōiter tñ p̄cedit. s̄z si itelligat: q̄ natura lapidis vere sit in lapide tāq̄ i aliquo quocūq̄ mō dicto: ē simplr falsum. Si aut itelligat q̄ illa natura ē lapis. verū est.

RR Ad principale

Quæretur circa idē
 p̄ quarto quero. Vtrū illd̄ qd̄ ē vltē et cōe vniocū sit quocūq̄ realit̄ a preterit et aiam. Sic. h̄z cōmē. vij. m̄rba. cōmē. xi. Diffinitio ē idē cū s̄ba rei. q̄ est aliquo mō ex aiam. et p̄ p̄ns omēs pres sue sūt aliquo mō ex aiaz s̄ diffinitio cōponit ex vltibus. q̄ r̄c. Ad oppositū. Opposita non p̄nt cōpetere eidē: s̄ ois res ex aiaz ē simplr singulari. q̄ nulla res ē aliquo mō vltis. In conclusiōe ist̄. q̄ omēs quos vidi p̄cordat. dicētes: q̄ natura q̄ est aliquo mō vltis: saltē i potētia et icōplete. ē realit̄ in indiuiduo: quīs aliq̄ dicat q̄ distinguit realiter. Aliq̄ q̄ tñ formalit̄. Aliq̄ q̄ nullo mō ex natura rei: s̄ tñ fm rōnē. vel p̄ cōsiderationē itellec̄t̄. Vñ dicit aliq̄ q̄ i creaturis ē qdā forma: que fm rem et naturam nullam vnitatē h̄z i se oīno. fm in se ē naturalit̄ diuisa. et h̄z solū vnitatē fm intellectū rōnis: ita q̄ i p̄mitate illi⁹ vnitatē absq̄ formali alicui⁹ positiuē adiectōe. i nullo indiuiduo subsistit: vt ē forma generis: q̄ ē in rerū natura nō nisi diuisa per formas sp̄erū. Alia est forma q̄ fm rē et naturā in se sic ē vna et indiuisa. et ab alia diuisa: vt i supposito nullo formali sibi addito subsistat vt ē forma cuiuslibet sp̄ei sp̄alissime: cui⁹ vnitatis ē nō nisi h̄z rōnē indiuisa. quātū ē ex se quo ad p̄tes subiectias. Vult q̄ ista opinio: q̄ forma generis nō est vna simplex ex se: s̄ ex se ē diuisa: s̄ forma sp̄ei ex se ē vna simplex: et vt sic ē vltis: s̄ ipa forma vt signata in h̄ supposito ē p̄culari. Ita q̄ ista opinio ponit q̄ rā forma generis q̄ sp̄ei subsistit i ipis singularib⁹: quīs alit̄ et alit̄. Aliq̄ aut ponit q̄ res fm eē suū i effectu est singularis. et eadē res fm eē suū i intellectu est vltis: ita q̄ eadē res fm vnu eē. vlt fm vnā cōsiderationē ē vltis. et fm aliū eē. vlt fm aliā p̄siderationē est singularis. Aliq̄ autem moderatim ponunt q̄ eadem res sub vno conceptu est vniuersalis. et sub alio cōceptu. est singularis.

B Questio VII que ē quarta que stionis quarta

B Opinio p̄iacōis

C Opinio scōa

D Opinio tertia q̄ et thome et scoti

E Opinio quarta

Unde dicitur qd superioritas et inferioritas conuenit tñ rei in cõparatione ad intellectũ. Nã fm auicẽ. i. metha. vna et eadẽ res sub vno intellectu vel conceptu est singularis: 7 sub alio est vltis. Hoc modo dico: qd omis res posita extra aiam eo ipso est singularis. 7 hec res sic singularis est apra nata mouere intellectũ ad cõcipiẽdũ ipsã cõfufe. 7 ad cõcipiẽdũ ipaz distincte. Et voco cõceptũ cõfufũ: quo intellectus nõ distinguit vnã rem ab alia 7 sic fortis mouet intellectũ ad cõcipiẽdũ boiem. 7 per illũ intellectus nõ distinguit nec distincte cognoscit fortẽ a platone. **M**odo dico: qd supius ad fortẽ pura hõ vel aial nõ significat aliã rez nisi rẽ qd est fortis: vt tñ cõcipit cõfufe. Etiam mouet intellectũ ad concipiẽdũ ipm nõ nõ cõfufe. Et sic dico qd hic fortis est hõ: est pdicatio superioris de inferiori qd nõ est aliud nisi qd fortis est: 7 qd fortis est fortis absolute vt distincte conceptus: fortis est fortis. 7 fortis est absolute hõ vt cõfufe cõceptus. Unde in rei veritate fortis est hõ: aial cõp? ista oia sũ vnũ realiter. nec est superi? nec inferi?. nisi fm intellectũ p̄siderãtẽ modo dicto. Sic gões iste opiniones ponũt qd vlc 7 singulare sũt ea dẽ res realr: nec differũt nisi fm rõnẽ. Et in b̄ discrepãt a trib? opinionib? recitat i trib? q. p̄cedẽtib?: om̄s tñ cõueniũt i b̄ qd vltia sũt alia quo nõ a pte rei: ita qd vltia sũt realr in ipis singularib?. **P**ro ista cõclusiõẽ p̄t argui multipr. **P**rimo sic. illud qd realr diuidit i veras res ẽ ña res. s̄ forma generis et s̄lr forma sp̄i diuidit i veras res rãq̄ in ptes suas subiectiuas 7 eodẽ nõ vlc om̄e diuidit i ptes suas subiectiuas. gõẽ tale ẽ ña res extra aiam. **S**ecundo sic. om̄e qd est de essentia alicui? rei. 7 includit essentialr in intellectu qd dicitur alii? cui? rei ẽ aiam: ẽ vera res ẽ aiam. s̄ om̄e gen? om̄is sp̄s: 7 vlr oẽ vlc pdicabile i qd de ña re ẽ aiam: ẽ de essentia inferioris 7 includit i intellectu qd dicitur cuiuslibet p se inferioris. gõẽ. **C**õfirmat. qz ois res ẽ aiam p̄t de 7 pfecte 7 distincte intelligi sine illo qd nõ ẽ alio quo nõ vera res nec intrinseca sibi. s̄ nullũ in diuidiũ p̄t vere intelligi nec distincte nõ intellectu p se supiori: sic fortis nõ p̄t intelligi n̄ intellectu aial vlr boie vlr quocũq̄ supiori. gõẽ cũq̄ supiori? fortis ẽ de essentia fortis. 7 p̄ns vera res ẽ aiam. qz nullũ ens rõnis ẽ de essentia rei ex̄tis ẽ aiaz. **T**ertio sic. i rerũ natura ẽ aliqd p̄ idẽtãtẽ cõicabile plib?. s̄ tale ñ ẽ nisi vlc. gõẽ ẽ aliqd realr ex̄tis i rerũ natura. **Q**uarto. qz oia q̄ sũt i linea predicamẽtali sũt vere res: 7 nõ tñ entia rõnis. s̄ i linea pdicamẽtali ponũt tã gñã qd sp̄s. gõẽ sũt vere res ẽ

aiam. **M**aior p̄t. tñ qz gen? pdicat i qd ẽ vnũoçe de oib? p se cõrentis sub illo. s̄ nihil pdicat vnũoçe de ente reali 7 ente rõnis. gõẽ oia q̄ sũt p se in genere pdicamẽtali: vel sũt entia realia vel entia rõnis. 7 certũ ẽ qd nõ omia sũt entia rõnis. gõẽ oia sũt entia realia. **T**ũ. qz nihil cõrẽtũ sub aliquo imediate diuidẽtiũ aliqd cõẽ p se: cõrẽtẽ sub aliquo cõrẽto sub altero diuidẽtiũ. sic si s̄ba diuidat p substantiã corporeã 7 incorporeã. 7 nihil cõrẽtũ p se sub s̄ba corporeã: contineat p se sub aliquo cõrẽto sub s̄ba incorporeã. s̄ ens p̄ma diuisione diuidit in ens extra aiam 7 ens rõnis. 7 ens reale extra aiam: diuidit in decẽ pdicamẽta. gõẽ cũ genera 7 species contineant sub substantia q̄ est vnũ pdicamẽtũ: nõ poterunt cõtineri sub ente rõnis. 7 p̄ns nõ sũt entia rõnis s̄ realia. **T**ũ. qz si genera et species essent entia rõnis gõẽ cũ entia rõnis variẽt ad variationẽ intellectũ. sequitur qd quot sũt intellect?: tot erũt generalissima substantie. **P**reterea aliqua distinctio est inter suppositũ 7 naturã. alioq̄n ita esset hec vera. homo est humanitas sicut h̄ homo est homo. s̄ suppositũ est a parte rei 7 si nihil natura. qualis nulla esset distinctio in re gõẽ est aliquo modo a parte rei. **P**reterea p̄ aucto. boeti? em̄ dicit: qd sp̄s ẽ totũ esse idiuuiduoz. gõẽ sp̄s est eadẽ res cũ indiuiduis: gõẽ est a pte rei. **P**reterea aucto. vi. p̄ncipioz q̄rit vtrũ vltia fiant a natura vel ab arte. 7 respondet qd fiãt a natura. s̄ natura opatur occulte i vltib?. nã pducẽdo singularia pducit vltia. ois cõitas vt dicit a singularitate pcedit. Et h̄ arguit sic. illud qd fit a natura habz esse extra aiaz. s̄ vlc fit r̄c. **I**tem. iij. **L**bo. interẽptõẽ genere: interimĩt sp̄s 7 indiuidiũ: sed nõ qd ad i terẽptiõẽ entis i aia sequit interẽptiõẽ entis extra aiam. gõẽ gen? ẽ extra aiam. **I**tem p̄bs. i. poste. demonstratiões sũt de p̄petuis 7 incorruptibilib?. Et linco. dicit ibidẽ: qd manifestũ ẽ qd demonstratio sit de vltib? reptis in singularib?. gõẽ vltia sũt vere extra aiam. **I**tem p̄bs. i. poste. vlc sp̄ 7 vbiq̄ ẽ: 7 linco. ibidẽ dicit sic intelligim? vltia p modũ aristotelis formas reptas i quidditatib? singulariũ sine p̄culariũ a q̄b? sũt res p̄culares id qd sũt. tñc vlc ẽ vbiq̄ nihil aliud ẽ qd ipm ẽ in quolibet p̄culari. **U**nũ em̄ ẽ ẽ esse in quolibet suoz locoz. **L**oca aut̄ ipoz vniuersaliũ sũt ipa singularia in quibus sũt ipa vltia. **I**tem p̄bs p̄mo p̄bi. dicit: qd p̄fusa sũt nobis magis nota gõẽ vltia nõ sũt p̄cise entia in aia. **I**tem **L**õmen. i. p̄bi. cõmen. iij. intelligit per vniuersalia vniuersalissima que possũt inueniri in istis rebus reruz materialũ. gõẽ vniuersalia sũt in singularib?.

Resolutio doctõis.

Conclusio opinionũ.

Probatũr eozũ cõclusio primo

Secundo.

Confirmatur

Tertio.

Quarto.

Probatio prima maioris.

Secũda.

Tertio

Quarto arguitur

Secũdo.

Septimo.

Octavo

Nono.

Decimo.

Undecimo.

Duodecimo

Decimo tertio
Decimo quarto
Decimo quinto
Decimo sexto
Decimo septimo
Comentatos
Decimo octavo
Decimo nono
Alcimo
Alcimo primo
Alcimo secundo
Altra opiniones
et conclusionē.

Itē ibidē Lōmē. xij. Intēciones de quibz
dicif hoc nomē ens. s. vlc 7 indiuiduū multuz
differunt. g vlc est vere ens. Itē ibidē Lō
mē. xv. hoc nomē ens dicif de intētiōe vll er
priculari. s. idiuiduo. Itē. iij. merba. dicim?
singulare vnū nūero. vlcvero qd ibijs. Itē
v. merba. c. de eodē socrates nō in multis. pro
pter qd nō omis socrates est. Itē. vij. me
rba. ens significat qd qd est de substātia: nō est tm
qd. g vtrūqz est ens reale Et sif r idē Lōmē.
cōmē. i. Manifestū ē q p mū de quo dī B ens
pncipali 7 simplr. ē illud qd dī in respōsiōe ad
qd ē B indiuiduū demonstratū crns p se. 7 ista i
terrogatio ē d substātia. Et B pr argui sic. illd
qd ē pncipali? ens q aliqd accidēs est ens ex
aiam. s vlc est bmoi fm cōmē. Sif illud p
qd rēpondet ad qd est de substātia: nō est tm
res i aia. qz illud nō ē d qdditate rei ex. s p vlc
substātie respōdet ad qd ē indiuiduū. nō p in
diuiduū. g 7c. Sif dicit q ista interrogatio ē
de substātia. s ista interrogatio ē de vli: sic er
respōsiō est p vlc. g 7c. Itē Lōmē. iij. qddita
res sūt substātie. qz sūt pres substātiarū q sunt
substātie in rei veritate. s. priculariū. Itē
Lōmē. iij. signū ei? q substātia apd nos ma
nifestio: accidentib? s. vlia substātie q vlia ac
cidentiū ē q scire indiuiduū substātie per sua
vlia substātia: est pfecti? q scire illud p vlia
accidētū. Itē Lōmē. x. Cōsiderem? de hac
substātia quā significat: merbapbific? cōside
rat de substātia quā significat diffinitio: s nō
cōsiderat de aliquo idiuiduo. g 7c. Itē Lō
mē. xxi. in pncipio. Sba rei ē illud qd dī in res
pōsiōe ad qd ē B indiuiduū substātie. 7 iō de
scriptim? illā substātia descriptiōe dyalectica:
q ē illud qd significat sermo: q dicit essentiaz
rei q ē diffinitio 7 ē illud qd dī p se. i. qd pdica
tur essentialr. 7 inuit ipm modū pdicabiliū es
sentialiū. s. diffinitioē Et ista auc. pz q diffini
tio significat substātia q pdicat essentialr et p
mo mō. s tale pdicatu nō pdicat nisi de pluri
bus. g 7c. Itē Lōmē. xl. declaratū ē ibi qd
ē substātia q ē qdditas. et ista substātia ē pdi
cabilis de illo qd ē subiectū: 7 q B ē ei? fm q
vliis. g aliq substātia ē pdicabilis fm q vliis.
Cōtra istā opinionē. Pmo d cōclusiones
nō videt q aliq res ex aiām sit substātia vliis
nisi fore p voluntaria institutionē. pmo qz illa
q sūt opposita reqrūt distincta qb? pmo puez
niāt. s vliitas 7 singularitas sūt bmoi: s omis
istos. g q pmo 7 imediate denoiant ab illis di
stinguūt. Aut g distinguūt formalr: qd ē pus
iprobatiū. Aut distinguūt sic res 7 res. 7 p pns
redit pma vel scda opinio iprobata i pms. q.
Aut distinguūt sic ens rōis 7 ens rōis. aut sic

ens reale 7 ens rōis. 7 certū ē q illud qd ē sin
gulare pmo 7 imediate nō ē ens rōis. g illud
qd pmo 7 imediate denoiant vlc: ē tm ens i aia
7 sic nō ē in re. Scdo sic. Aut eadē res realif
ē vliis 7 singularis. aut nō. Nō pōt pōt dici q
nō: sic pbatū ē i trib? q pcedētib? Si sic. Lō
tra illa res q ē singulari nō ē pdicabil de pluri
bus. s qd ē vlc ē pdicabile de plib? g nō ē idē
Et B ē sic arguere. Impossibile ē dicitōria p
mo de eodē verificari. s pdicabile d plurib? et
nō pdicabile de plurib? verificat de vli 7 sin
gulari fm eos. g nō sūt idē Si dicas q vlc
nō pdicat de plib? nisi p actu intellect? cōpo
nētis. 7 iō qd de se nō pdicat de plurib? pōt p
actu intellect? pdicari d plib? Hoc nō v3. qz
nō tm pdicari de plib? 7 nō pdicari de plib? d
dicūt. s pdicabile de plib? et nō pdicabile de
plib? dicitur. Sif posse pdicari de plib? 7 nō
posse pdicari de plib? dicitur. s3 aut actu itel
lect? vlc pōt pdicari de plib? 7 singulare nō ē
pdicabile: nec pōt pdicari de plib? fm eos. g
sine oi actu intellect? singulare nō ē vlc. Pter
ea arguo p rōes pbi p qs nitit pbare 7 demō
strare istā cōclusionē q nullū vlc ē substātia sic
substātia rei ē ppa illi? cui? ē substātia. s vlc n
ē alicui ppu s coe. g vlc nō ē substātia. Si
dicat q pbs itēdit pbare q vlc nō ē substātia
pdicabil ppa. Un cōmē. arguit sic. cōmē. xlv.
sba cuiuslibet rei demonstrare ē ei ppa. Vlc
aut ē coe plib? g nō ē sba ppa. et ita nō pbat
absolute q nō ē sba. s q nō ē sba ppa. Dec
mō nō v3. qz itētiō pbi ē arguere d eos: q po
suerūt vlia eē sbas: sic fuerūt platonici. ipi aut
sic ipe iponit eis n posuerūt vlia eē ppas sbas
s coes. Un dixerūt qsdā sbas eē priculares: 7
qsdā coes. g nō sufficit sibi pbare d eos q nō
sūt sbe ppe. nisi pber q nō sūt sbe. Un arguit
sic. Si vlc qd ē coe plib? est sba. aut ē oim. aut
vni? nō aut ē possibile q sit ois. g erit sba vni?
7 p pns oia qb? ē coe erit illd vni qd ē iposs
bile. Itē arguit sic. Vlc ē qd pdicat de aliquo
subiecto s sba nō pdicat de subiecto aliquo. g
vlc nō ē sba. Tertio arguit sic. ipossibile ē in
diuiduū sbe cōponi ex qdratib?. qz tūc qdras
eēt pōz idiuiduo. ita ipossibile ē indiuiduū cō
poni ex n h aliqd. g nullū vlc ē ps sbe. 7 p pns
cū n sit p se crns. n erit sba aliquo mō. Quar
to. qz nihil sit ex duob? i actu. g qn aliq distins
guūt 7 faciūt vnū p se: o3 q vnū sit potētia et
aliū act? 7 p pns si vlc eēt sba: 7 si aliqd eēt si
bi additū. opteret q se bēret sic act? 7 potētia
qd ē icōueniēs. Quito. qz tūc eēt tertius hō
Itē. x. merba. dic pbs q ipossibile ē aliqd vliū
eē sba3. Vbi dic Lōmē. cōmē. vij. cū sit decla
ratū in tractatu de sba 7 de generibus ensis a

Euasio
Improbatio
Instantia
Improbatio

qm impossibile e vt aliqd vniuersaliu sit sub-
 stantia. manifestu e q vnu vlt n e substantia. Et
 sequit. 7 cu vltia no sint sbe. manifestu e q ens
 coe no e sba. Et sequit. vnu 7 ens pdicata sut
 vltia q no hnt ee nisi in aia. Et sequit. cu vltia n
 sint sbe. g neq gna sut sbe. Et seqt. neq substā
 tie sut gna: q gna sut vltia. Et quo pz qvle no
 bz ee nisi in aia tm. g no e res ex aiaz. Silt p h
 q ens 7 vnu sut vltia. pbat q no sut sbe. g nul-
 luvle est sba. Itē Lōmē. xij. metha. cōmē. xij.
 vnu 7 ens sunt ex reb' vltib'. q no habent esse
 extra aiam: g vltē no e extra aiam. Itē Lōmē.
 xxiiij. pncipiū 7 vltē: no existit extra aiam. s in
 diuidua. Et sequit nullū vltē generat vel gene-
 rat: g no est in re. Itē Lōmē. xxix. de particulari
 no sit demonstratio quous ipm tm sit ens in rei
 veritate: g vltē in rei veritate no e substantia. nec
 ens extra aiaz. hoc idē vult. vij. metha. Lōmē.
 xx. xxi. 7 in alijs locis quasi ifinitis. Cōtra
 p̄mū modū ponēdi quero quō distinguūt
 natura et designatio nature. si nullo mō. g no
 plus est natura vltis q̄ natura designata. Si
 aliquo mō. Aut fm re aut bz rōnē p̄mū e p̄us
 ipobatu. Si scdo mō seqt q vnu illoz sit tm
 rō: sicut dictū e in. q. d. attributis: q no sit dīa
 media in creaturis patebat ibidem. Cōtra
 scdōz modū ponēdi arguo sic. qn aliqd p̄cise de
 noiāt aliud pp̄ extrinsecū aliqd: cuiusq̄ pōt
 puenire illud extrinsecū. et illud denominās ei
 p̄portionabilr poterit puenire. g nulla q̄ reali-
 ter e singularis e vltis fm ee suū i intellectu: qd
 no e possibile nisi pp̄ itellectionē. g q̄libz res
 q pōt itelligi cōsilt pōt ee vltis eodē mō. 7 ita
 fortes pōt ee vltis 7 cois platonī: fm ee suū in
 intellectu. Silt essentia diuina fm ee suū i in-
 tellectu poterit ee vltis: quous ipa fm ee suū re-
 ale in effectu sit singularissima. q̄ sut oia absur-
 da. Et cōfirmat. qz qn aliqd repugnat ex na-
 tura sua alicui p̄ nihil extrinsecū pōt sibi com-
 petere: s̄ cuiuslibet rei repugnat ex se q sit cois
 alteri rei. g p̄ extrinsecū no pōt sibi illa coitas
 puenire. 7 ita siue itelligat siue no illa res q̄ e
 singularis fm vnu ee suū poterit esse cois seu
 vltis. Per idē pz q̄ tertū mod' e silt falsus 7
 no itelligibil: q̄ ponit q eadē res cōfufe cōce-
 pra e vltis. 7 distincte p̄cepta sit singularis: qz
 si res cōfufe cōcepta e vltis. q̄ro q̄ e illa res 7 sit
 a. g. a. cōfufe cōceptū e vltē. 7 p̄ p̄ns. a. confufe
 cōceptū e coe ipi. b. ḡ h e pdicatio superioris de
 inferiori. b. e. a. cōfufe cōceptū. 7 ista fortes e pla-
 cōfufe cōcept'. 7 de' e creatura cōfufe conce-
 pra. Dicit ad istud q no seqt. qz ista p̄na no
 v3. aial e fortes cōfufe cōcept'. plato e aial. g
 plato e fortes cōfufe cōcept': pp̄ variationē

medij: qz de alio aiali e sermo in maiore et mi-
 noze. et i re nihil e coe eis. sicut cū aial signi-
 ficat forte cōfufe cōceptū ita significat plato
 nē cōfufe cōceptū. Sz illud no e de nec lo-
 gice dictū. qz qn dī aial e fortes p̄fufe cōcept'
 aut aial supponit simplr: aut psonalit. s̄ p̄so-
 naliter aial no tm est fortes cōfufe p̄cept'. sed
 aial est fortes distincte cōcept'. qz tūc e vna i2
 diffinita hns vna singularē verā. s. ista h aial
 est fortes distincte p̄cept' demonstrādō fortes.
 Si aut aial supponit simpliciter. aut supponit
 p̄ aliq̄ vera re. aut p̄ ente tm in aia. aut p̄ ag-
 gregato. Si p̄ re: g aliqua vna res e cois. et p̄
 p̄ns vna res pdicat de de alia re. 7 ita sic h est
 na simpliciter hō e aial. vel asin' e aial. ita erit
 h vera. asin' e fortes p̄fufe p̄cept'. qz p̄ te illud
 coe p̄ quo supponit aial i ista. aial e fortes cō-
 fufe p̄cept'. est fortes p̄cept'. 7 nullo mō disti-
 guit a forte p̄cepto. g de quocūq̄ pdicat vnu:
 7 reliquū. Si vtrūq̄ supponat psonalr: g sic h
 est na. asin' e aial: fm q supponit aial psona-
 liter: ita h erit na. asin' e fortes p̄fufe p̄cept':
 fm q pdicatū supponit psonalr. Preterea
 cū dicit q̄ superior: tas 7 inferioritas puenit rei p̄
 cōparationē ad intellectū. illud e simplr falsuz:
 qz nulla res quātūcūq̄ p̄sideret e superior: sicut
 nulla res qualitercūq̄ p̄sideret e indifferens.
 Cōfirmat. qz si aliqd extrinsecū faciat hōies
 esse albū. aliqd in re de e albū: quous no ex se: s̄
 tm p̄ eam extrinsecū. g silt si itellect' faciat re
 superiorē: de res erit superior 7 indifferēs: quous no
 ex se s̄ tm p̄ intellectū p̄fufe re p̄cipientē. 7 ita
 dicit p̄dictoria. dicēdo q eadē res e superior 7 i-
 ferior. 7 q̄ nihil in re e coe vltē idifferēs. Pre-
 ter ea falsū est qd dī q̄ res subvno p̄ceptu e singu-
 laris: 7 sub alio est vltis. qz res de se singularis
 nullo mō nec sub aliquo p̄ceptu est vltis. Et rō
 est qz semp a determinabili sumptū est formal' p̄na. 7 ita
 seqt formal' res sub tali p̄ceptu est vltis. g res
 est vltis. p̄ns falsū est sicut ista est falsa. res est
 indifferens fm istos. g 7 ans est simplr falsuz
 Si dicat q̄ hic e determinatio distrabēs:
 qz esse intellectū 7 esse cognitū 7 hmoi sut de-
 terminatiōes distrabētes vel diminuētes. Et
 ideo sicut no sequit. cesar opinat' est. g cesar
 est. ita no sequit. res sub tali cōceptu e vltis vltē
 idifferēs. g res est vltis vltē indifferens. Silt
 fm te no sequit. homo in coī vel hō cois est cō-
 cept' mentis. g hō est cōcept' mētis. P̄u-
 mū illoz no valz. q̄a iste no sut determinatiōes
 distrabētes nec diminuētes cui' rō e qz determi-
 natio diminuens est cū pars alicuius toti' ex-
 primitur denominata sub illa determinatiōe:

Contra primū mo-
 dū ponēdi querit
 docto:

Contra secūdū ar-
 gūit.

Contra tertū mo-
 dum.

Euasio.

Improbatio.

Euasio p̄mā.

Secūda.

Ad p̄mā.

sicut p[ro]p[ri]e d[ic]e[n]do: ethyops e[st] albus s[ecundu]m dentes. ibi e[st] e[ss]e p[ro]p[ri]e p[er] d[en]t[em] d[en]o[n]iata. et si d[en]o[n]iatio tal[is] p[ro]p[ri]e n[on] sufficit ad d[en]o[n]iatio[n]e[m] tot[um]: t[un]c e[st] d[en]o[n]iatio terminatio diminuens. Et t[un]c e[st] fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter]. n[on] argu[en]do ad d[et]erminabile absolute sumpt[um]: s[ed] argu[en]do ad d[et]erminatio[n]e[m] absolute sumpt[am]: sic sic argu[en]do. Ethyops e[st] alb[us] s[ecundu]m dentes h[ab]et habes albos dentes: g[er] ethyops e[st] alb[us]. e[st] fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter]. n[on] e[st] t[ame]n fallacia i[n]fer[en]do d[et]erminabile absolute sumpt[um]. sic g[er] ethyops e[st] habes dentes. s[ed] i[n] p[ro]posito n[on] e[ss]e p[ro]p[ri]e talis p[ro]p[ri]e: cu[m] d[icitu]r v[er]o e[st] fortes p[ro]fusa co[n]cept[us]. et i[st]o n[on] e[st] h[ab]et d[et]erminatio diminuens. S[ed] si e[ss]e d[im]inuens: co[n]tingeret i[n]ferre d[et]erminabile absolute sumpt[um]. i[n]fer[en]do g[er] v[er]o e[st] fortes: s[ed] e[ss]e fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter] i[n]fer[en]do d[et]erminatio[n]e[m] absolute sumpt[am]. sic i[n]fer[en]do: g[er] v[er]o e[st] p[ro]fusa co[n]cept[us]. et ita habere p[ro]positu[m]. S[ed] i[n] iste d[et]erminatio[n]e[m] n[on] s[un]t distraberes. q[ui]a d[et]erminatio distrabes e[st] q[ui]a absolute repugnat rei. v[er]o salt[em] exist[en]t[ia] ei[us] cui addit[ur]. s[ed] d[en]o[n]iat ip[s]u[m]: q[ui]a d[en]o[n]iat v[er]o et p[ro]p[ri]e ali[us] q[ui]d q[ui]d fuit p[ro] illi. sicut p[ro] de mortuo cu[m] d[icitu]r h[ab]et mortu[us]. q[ui]a i[m]possibile e[st] q[uo]d h[ab]et s[un]t: t[ame]n q[ui]a s[un]t mortuus. Dicit[ur] t[ame]n s[ecundu]m co[m]m[un]e[m] v[er]bu[m] loquedi h[ab]et mortuus. q[ui]a corp[us] q[ui]d fuit p[ro] ei[us] e[ss]e mortuus. S[ed] p[ro] q[ui] n[on] p[otes]t sic d[ic]i i[n] p[ro]posito. i[st]o n[on] s[un]t iste d[et]erminatio[n]es distraberes. Per h[oc] p[ro] ad s[ecundu]m q[ui]d h[ab]et n[on] e[st] d[et]erminatio distrabes nec diminuens cesar i[n]tellect[us]: et i[st]o absolute seq[ui]t[ur]. cesar i[n]tellect[us] e[st] g[er] cesar e[st] S[ed] i[n] opinio[n]e e[st] g[er] cesar e[st] Si dicat[ur] q[uo]d s[ecundu]m p[ro]p[ri]e. i. elen. h[ab]et fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter] s[ed] talis fallacia e[st] sp[eci]e q[ui]a arguit ab aliquo s[up]ra p[ro] q[ui]d ad ip[s]u[m] s[up]ra simpl[ic]i[ter]. vel e[ss]e co[n]verso. Dico q[uo]d h[oc] n[on] e[st] fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter] s[ecundu]m An[toniu]m. cesar e[st] i[n] opinio[n]e: g[er] cesar e[st]. s[ed] formalis p[ro]p[ri]e. S[ed] h[oc] e[st] fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter] p[ro]p[ri]e e[st] cesar i[n] opinio[n]e: g[er] p[ro]p[ri]e e[st] cesar. Nec sol[us] e[st] fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter] argu[en]do a d[et]erminabili s[up]ra cu[m] d[et]erminatio[n]e[m] diminuente ad ip[s]u[m] s[up]ra absolute: s[ed] ille modus arguendi e[st] t[ame]n v[er]o mod[us] illi fallacie. Et ali[us] mod[us] e[st]: q[ui]a arguit ab aliq[ui]a p[ro]p[ri]e habere p[ro]p[ri]e t[un]c. ad e[ss]e s[ecundu]m adiac[en]s sic sic argu[en]do. fortes e[st] i[n] opinio[n]e: g[er] fortes e[st]. S[ed] h[oc] rosa n[on] e[ss]e rose e[st] i[n]tellect[us]: g[er] rosa e[st]. Et s[ed] h[oc] s[ecundu]m p[ro]p[ri]e ibid[em] Alb[us] n[on] e[st] h[ab]et: g[er] alb[us] n[on] e[st]. q[uo]d h[oc] s[un]t fallacia manifestu[m] e[st]. q[ui]a certu[m] e[st] q[uo]d p[ro]p[ri]e n[on] v[er]o: g[er] peccat penes aliquam fallacia[m] s[ed] p[ro]p[ri]e i[n]ductive p[ro] penes nul[la]m alia[m]. q[ui]a marie videre q[uo]d peccare penes fallacia[m] p[ro]p[ri]e: q[ui]a t[ame]n n[on] e[st] v[er]u[m]. q[ui]a nec sequit[ur] sic. nec e[ss]e co[n]verso. Et id[em] p[ro] de s[ecundu]m q[ui]d e[ss]e p[ro]p[ri]e. et i[st]o sp[eci]e q[ui]a aliq[ui]d p[ro]p[ri]e q[ui]d p[otes]t e[ss]e co[n]cept[us] enti et n[on] enti. sive arguat affirmatiue sive negatiue: e[ss]e sp[eci]e fallacia s[ecundu]m q[ui]d et simpl[ic]i[ter]. Et h[oc] e[st] q[ui]d dicit p[ro]p[ri]e q[uo]d n[on] e[st] id[em] e[ss]e q[ui]d et simpl[ic]i[ter] sic n[on] e[st] id[em] e[ss]e

i[n] opinio[n]e: et e[ss]e. S[ed] i[n] n[on] e[st] id[em]. n[on] e[ss]e q[ui]d: et n[on] e[ss]e simpl[ic]i[ter]. sicut n[on] e[st] id[em]: n[on] e[ss]e h[ab]et. et n[on] e[ss]e simpl[ic]i[ter]. et t[ame]n e[ss]e i[n] opinio[n]e n[on] e[st] d[et]erminatio diminuens vel distrabes: sic n[on] e[ss]e h[ab]et. v[er]o e[ss]e h[ab]et. et g[er] illud argu[en]do: q[ui]a q[ui]a arguit a d[et]erminabili s[up]ra cu[m] d[et]erminatio[n]e[m] n[on] diminuente nec distrabente m[od]o p[ro]p[ri]e ad d[et]erminabile absolute s[up]ra. e[st] bona p[ro]p[ri]e. et hoc si d[et]erminatio sit affirmata n[on] negata sic seq[ui]t[ur]: fortes e[st] h[ab]et alb[us]: g[er] fortes e[st] h[ab]et. N[on] t[ame]n sequit[ur] negatiue fortes n[on] e[st] h[ab]et alb[us]: g[er] fortes n[on] e[st] h[ab]et. Et v[er]o n[on] seq[ui]t[ur] formalit[er] nisi affirmatiue. Ad s[ecundu]m dico q[uo]d n[on] v[er]o: q[ui]a i[n] isto p[ro]p[ri]e h[ab]et e[ss]e co[n]cept[us] m[od]o. p[otes]t subiectu[m] h[ab]et suppositio[n]e[m] simplic[em] vel p[ro]p[ri]e. si simplic[em] e[st] p[ro]p[ri]e bona. si p[ro]p[ri]e n[on] v[er]o: p[otes]t p[ro]p[ri]e variatione[m] suppositio[n]is. q[ui]a i[n] p[ro]p[ri]e supponit simplic[em]. et i[n] s[ecundu]m p[ro]p[ri]e: et ita e[st] fallacia e[ss]e co[n]cept[us] p[ro]p[ri]e tres tertiu[m] mod[us]. et i[st]o sic h[oc] e[st] simplic[em] neganda: aliq[ui]s h[ab]et e[ss]e p[ro]p[ri]e vel v[er]o. q[ui]a i[n] ista ly h[ab]et n[on] p[otes]t h[ab]et suppositio[n]e[m] nisi p[ro]p[ri]e. p[otes]t signu[m] p[ro]p[ri]e additu[m]: ita eod[em] m[od]o ista e[st] neganda simplic[em]. aliq[ui]s res p[ro]fusa p[ro]p[ri]e e[ss]e v[er]o. et ita i[m]possibile e[st] q[uo]d ead[em] res sub vno p[ro]p[ri]e sit v[er]o et sub alio sit singularis. Et i[n] istis p[ro]p[ri]e: q[uo]d n[on] bene dicit[ur] talia co[m]m[un]ia q[uo]d ea d[et]er res sub vna i[n]te[n]tione sit singularis et sub alia v[er]o. vel q[uo]d s[ecundu]m talia e[ss]e h[ab]et et s[ecundu]m aliud e[ss]e n[on] e[st] h[ab]et et multa talia co[m]m[un]ia. puta si res sic co[n]sideret[ur] t[un]c e[st] h[ab]et. Si ali[us] co[n]sideret[ur] vel sub alia p[ro]p[ri]e d[et]er t[un]c e[st] aliud. q[ui]a tales p[ro]p[ri]e accipi[en]tes tales d[et]erminatio[n]es i[n]ferit p[ro]p[ri]e absolute sine illis d[et]erminatio[n]ibus. Ali[us] e[ss]e ead[em] facilitate possem dicere: q[uo]d h[ab]et s[ecundu]m vnu[m] e[ss]e vel sub vna p[ro]p[ri]e d[et]er i[n]te[n]tione e[ss]e v[er]o asin[us]: et sub alia v[er]o bas: et sub alia v[er]o leo: q[ui]d e[ss]e absurdu[m]. Et i[st]o tales sunt nimis i[m]prop[ri]i modi loquedi. et abijc[en]di ab oi[m]ni m[od]o loquedi sci[en]tifico. Ideo aliter ad. q[uo]d nul[la] res extra a[men]iam. nec p[otes]t nec p[otes]t aliq[ui]d additu[m] reale vel r[ati]o[n]is. nec q[ui]a i[n]te[n]tione p[ro]p[ri]e vel i[n]tellect[us] e[ss]e v[er]o. q[ui]a r[ati]o e[st] i[m]possibilitas q[uo]d aliqua res sit extra a[men]iam quocunq[ue] m[od]o v[er]o. nisi forte p[otes]t i[n]stitutio[n]e[m] volu[n]taria[m]. q[ui]o ista vox h[ab]et q[ui]a singularis e[ss]e v[er]o. quata i[m]possibilitate q[uo]d h[ab]et p[otes]t quacu[m]q[ue] p[otes]t p[ro]p[ri]e d[et]er. vel s[ecundu]m q[ui]d e[ss]e sit asin[us]. q[ui]a q[ui]a aliq[ui]d p[otes]t alicui t[ame]n d[en]o[n]iatiue. sive p[otes]t aliq[ui]d i[n]formas sive p[otes]t aliq[ui]d extrinsecu[m]. s[ed] omi[n]i illi ad q[ui]d illud i[n]formas vel extrinsecu[m] se h[ab]et vni[us] m[od]o. illi tale d[en]o[n]iatiue e[ss]e q[ui]a i[n]te[n]tione p[ro]p[ri]e. si aliq[ui]d sit disgregariu[s] visus p[otes]t p[otes]t albedine i[n]formate q[ui]a q[ui]d e[ss]e alb[us] equalit[er] disgregabit[ur]. g[er] si res p[otes]t co[n]sideratione[m] i[n]tellect[us] q[ui]a e[ss]e aliq[ui]d totaliter extrinsecu[m] illi rei e[ss]e v[er]o q[ui]a q[ui]d e[ss]e q[ui]a i[n]te[n]tione: et i[n]te[n]tione vniuersale. et ita omne i[n]tellect[us] cri[st]i v[er]o. Si dicat[ur] q[uo]d res n[on] e[ss]e v[er]o quo cunq[ue] modo i[n]tellect[us]: s[ed] t[ame]n co[n]fusa i[n]tellect[us]

Ad s[ecundu]m

Respon[si]o ad que[st]ione[m] ista[m]

Dicitur
Respon[si]o

et non omnis res est vltima. Ista est opinio tertia super
recitata. In responsio non videtur: quod re ipse intellecta
distincte potest formari propter in quod predicatur super d
inferior: sicut si fortes intuitu videatur. Iam tunc
potest diuina. ad huc potest talis intellectus sci
re quod fortes est homo. quod est animal: sine omni intellectu
confusa propria alicuius super: et per omnes vltime siue cetera.
Preterea tunc de? Ne est vltima: quod de? per te intelligi
tur confuse: si vltima sit res intellecta confuse: deus
erit vltima. vel de? intellectus confuse vere erit vltima.
Preterea visus potest videre aliquid confuse: si quod
rōne re intellecta confuse habet vltima eadem rōne
re visa confuse habet vltima quod est absurdum. Preterea
nulla res simplex potest intelligi confuse. si intelligi
tur: et tamen respectu simplicitatis vere est vltima. Dico ergo
quod per nullam considerationem vel intentionem potest rei ali
quod competere: nisi denotatōe tamen extrinseca et h
ipse talia quod competunt intellectui vel considerationi
primo et ideo potest dici res intellecta potest etiam dici quod
res cōcipit: et res est subiectum et res est predicatum: h
vna opinione. quod h non est aliud quod quod res tali intel
lectu est intelligitur. et quod potest intellectus intelligi: per
dici vere subiectum et vere predicatum: et per se propter
fina illa opinione: et sic de alijs quod omnia ita potest pre
dicari de diuina essentia sicut de creatura. Et ideo
si aliqua res sit vltima et non alia h non facit intellectus
quod potest vniuersum oēs respicere. sicut erit ex natura
rei. et propter aliquam diuersitatem in re ita quod vni quod
est in re et se aliter se habet ad eam vltima quod aliud. et per omnes in
ter illud quod denotat ab intentione vltimitatis et illud
quod denotat ab intentione singularitatis est in re ali
qua distinctio vel notio: cuius oppositum
probatum est in precedentibus. quod. Preterea arguo sic. for
tes sunt nullum esse vel sunt nullam considerationem est
vltima: nec plures: nec iste asinus: nec ille: et sic de
singulis demonstrando omnes singulares: sine nulla
res sunt nullum esse vel considerationem est vltima. propter
arguendo ab omnibus singularibus ad vniuersalem.
Ans per. quod non est maior ratio quod vna singularis sit
vna quod alia: sicut h est vna fortes sunt nullum esse vel conside
rationem vel modum est vltima. quod si sic: eadem rōne di
ca quod fortes aliquo modo est plures: et homo sub aliquo
modo est asinus. et lapis et albedo quod omnia sunt absurda
Sicut si eadem res est realiter vltima et singularis: ideo
predicatio superioris de inferiori est predicatio eius
de de se. quod predicatur vltima de particulari: quod sunt ea
de res per se quod est absurdum. Ideo dico quod vltima non
est in re: nec realiter: nec subiectiue. non plures quod h vor
homo quod est vna vera quantitas est in forte vel in illo quod si
gnificat. Nec vltima est per singulari respectu cuius est
vltima: non plures quod vor est per sui significati: sicut tamen ipsa
vor vere et sine omni distinctio predicatur de suo
significato: non per se sicut per suo significato. ita vltima
vere predicatur de singulari suo: non per se sicut per singu
lari. Et ista est intentio per h. et cōmē. imo omnes per hoc

recte sententiam de vltima. In cōmē. vii. merba.
cōmē. xliii. cum declarauerit scilicet Ari. quod illa quod si
gnificat diffinitio sunt substantie rerum. et diffi
nitioes cōponuntur ex vltimis quod predicatur de particu
laribus: incipit percurari de vltimis. vtrum sint substantie
tie rerum: sicut tamen sunt substantie particularia de quibus
predicatur illa vltima: et h est necessarium in declarando: quod
forme indiuiduorum substantie sunt substantie. et quod
in indiuiduo non sit substantia: nisi materia et for
ma particularis est quod cōponit. Et hac aucto
ritate habet aliqua dicta in hac. quod et in precedentibus primo
quod diffinitioes non sunt substantie rerum. sicut quod signifi
ficat substantias rerum: quod dicit illa sunt substantie
tie rerum quod significat diffinitioes rerum: ita quod dif
finitioes sunt signa: et substantie rerum sunt signata
et signum non est signatum. secundo quod diffinitioes non si
gnificat vltima. et ita cum significet substantias res
rum singularium: significat aliqua singularia: quod
dicit quod diffinitioes cōponuntur ex vltimis: ergo ipsa vltima
non sunt significata per ipsas diffinitioes sicut sunt si
gna et per diffinitioes significates ipsa particu
laria. quod in vltima et particulare non est medium. tertio
habet quod vltima ne predicatur de particularibus: non tamen sunt in
particularibus. quod in particulari indiuiduo non sunt nisi
materia et forma particulari. Et si dicatur quod non est
aliqua substantia prima nisi materia et forma particu
laris: est tamen in indiuiduo substantia secunda quod nec est ma
teria nec forma particulari. Hoc est intentio per h
et cōmē. quod eadem rōne deberet dici quod in indiuiduo
non est nisi vltima: quod nulla est substantia secunda nisi vltima.
Sicut si per hoc et cōmē. tamen probatur quod vltima non sunt sub
stantie prime. et ideo probatur quod non sunt substantie. eadem
rōne deberet probare quod particularia non sunt substantie: quod non
sunt substantie secunde si enim animal diuiditur per boiem et asinum
equum daret per boiem et asinum non est animal: quod non est asinus quod
rōne probaret quod asinus non est animal: quod non est homo. quod non est quod
vltima non sunt substantie nec ex eis proponuntur particularia. Item
cōmē. xlv. Dicitur ergo quod impossibile est aliquid eorum quod
dicuntur vltima sit substantia alicuius rei. et si declararet substantias
rerum. ergo vltima non sunt substantie: nec de substantia alicuius. sicut tamen de
clarant substantias rerum sicut signa. Item cōmē. xlvii. cum
sit declaratum quod vltima sunt dispositioes substantiarum: et vo
cat dispositioes substantiarum: sicut in precedentibus cōmēto. per
dicabilia sunt substantie. etiam impossibile est ista sint per
res substantiarum certum per se. Et si dicatur quod per hoc et cō
mē. non probatur quod vltima non sunt substantie absolute: sicut quod non sunt
substantie separe a se ipsis sicut potest plato. Contra h est per
cessus per h. quod primo probatur quod vltima non sunt substantie. Se
cundo quod non sunt talia exemplaria quod alia posuit plato.
Item cōmē. iij. merba. cōmē. ij. et x. dicit sic. de
minatum est quod forma et per se sunt substantie. et quod
vltima non est substantia neque genus: quod est aliquid vltima.
Deinde dicit de exemplaribus et cetera. et intendit quod de
hoc non est percuratum in tractatu precedentis: sed
post percurabit de hoc quod dicunt quod aliquid quod sunt substantie

separte alie a substatijs sensibilibus. ergo de in
 rectione comē. est q pba. vñ. metha. pbat sim
 plicif q vñā nō sunt sbe. 7 post ondit q nō sūt
 rales sbe separte. Ad primū alteri? o. dico q il
 lud qd diuidit in veras res. sic vere cōpositū i
 suas pres eēntialif iclusas in illo est vā res. il
 lo cō corp? diuidit in suas pres eēntiales 7 to
 tū in suas pres itegrales 7 fit talis diuisio rea
 liter ex aiaz. Sz qñ aliqd diuidit in veras res
 tanq̄ signū i sua signata. nō opz. nō pl? q il
 lud qd diuidit in sbam sit sba. quomō aliq̄ vor
 diuidit in sbas. tanq̄ signū i sua signata. Istō
 scdo mō diuidit spēs 7 sūt gen? qz in nullo va
 riat spēs vel gen? vl? qd cūq̄ vñ p̄t talē diui
 sionē. nec illa in q̄b? diuidit pl? sunt pres realr
 q̄ plura significata sunt pres vocis significā
 tis. Ad scdm dico. q vñ nunq̄ supius est de
 eēntia iferioris. nec includit eēntialif i iferiori
 ri. nec i intellectu ei? qd dicitur p̄dicat tñ eēn
 rialit de iferiori. qz declarat essentia inferioris
 vel declarat ip̄met inferi? vel rē ip̄ortatā p
 iferi?. 7 hē p̄dicari i qd. vel p̄e p̄mo mō 7 eēn
 rialit. Un̄ sic hz aliquos ens dicit vnū p̄ceptū
 q nō est de eēntia dei vt ps sua eēntial. qā tūc
 aliqd reale eēt vniuoctū deo 7 creature. qd ne
 gāt. 7 tñ p̄dicat in qd 7 p se p̄mo mō de deo et
 creatura. Ita dico in p̄posito q nihil a pre rei
 ē vniuoctū q̄bulctū individuis. 7 tñ est aliqd
 p̄dicabile in qd de indiuiduis. Sicut sic ip̄i dī
 cūt. q vñ est vnū obiectū nūero p̄dicabile
 de quolibz supposito p̄dicatiōe dicere. h est h
 nō est in re. qz nihil in re est sic p̄dicabile. et tñ
 ip̄a p̄dicatio vocat eēntialit 7 i qd: 7 p se. Ita
 dico. q vñ p̄dicatio supioris de iferore. nō ē p̄
 dicatio alicui? qd quocūq̄ mō sit in re et aiam
 et p̄ns illud qd p̄dicat nō est ps rei. nec ē de
 eēntia rei. 7 tñ p̄dicat in qd de reb? 7 cā est. qz
 nō p̄dicat p se s̄ p reb? ip̄is de q̄b? p̄dicat. Et
 si dicat q tūc est idē dicere fortes est hō. 7 for
 tes est fortes. Rñdeo q n̄ seq̄t qz quis hō in p̄
 ma supponat p forte. nec possit n̄ficari nisi p
 forte. Aliud ē tñ illud qd p̄dicat. 7 iō quis ali
 qd idē sit p quo fit p̄dicatio i vtrāq̄. tñ aliud
 est qd p̄dicat. iō nō est eadē ppō. Sicut quis in
 ista for est hō ly hō supponat p forte. nō tñ p̄ci
 se p forte. qz potēntialr s̄m modū loquēdi lo
 gicoz supponit p quolibz boie. qz iferē ex quo
 liber. 7 tñ in sp̄ i talib? supponit p eisdē. qz p
 oib? de q̄b? n̄ficat. nō tñ n̄ficat ista. for est hō
 nisi p forte. 7 iō nō ē idē dicere. for est hō. 7 for
 est for. Ad p̄firmationē dico. q cōcedo q res
 p̄t itelligi. nō tñ p̄fuse s̄ etiā p̄fecte 7 disticte
 nullo supiori intellectu. Et qñ dē. q for nō p̄t in
 telligi nisi intellectu aiali. Dico q ista p̄t distin
 gui. siue de n̄tute s̄mōis siue nō. nō curo. qā ly

aiali p̄t supponere simplr. 7 tūc est s̄la. qz tūc
 denotat q fortes nō p̄t itelligi nisi intellectu s̄
 cōi aial. 7 h est simplr s̄m. vel p̄t supponere
 pro re 7 p̄sonalit. 7 sic cōcedo. Istō em mō for
 nō p̄t currere nisi aiali currere. qz n̄crio seq̄t
 fortes currit. i. gif aial currit. nō tñ opz q illud
 cōe currat. Istō modo hō nō p̄t itelligi ente
 nō intellectu. 7 tñ hō p̄t itelligi hoc cōi ente
 nō intellectu. hz eos maxie si illud cōe nō sit ali
 qd reale. sic ip̄i dicit. Ad tertiu dico. q nihil
 cōicabile est reb? p idēritatē. nisi sola essentia
 diuina trib? suppositis q̄b? est eadē realr. 7 iō
 nō debz p̄prie p̄cedi q natura cōicat supposi
 to nisi forte dicat q natura hūana cōicat vbo
 7 tūc nō cōicat sibi p idēritatē. s̄ debz magi p
 p̄rie dici q naturalr est suppositū sic post ostē
 det. Un̄ sic ip̄i h̄nt dicere. q ens qd est cōe do
 7 creature nō est cōicabile cuilibz p idēritatē.
 qz tūc aliqd reale est vniuoctū deo 7 creature
 sic s̄m eos aliqd reale est vniuoctū forti 7 pla
 toni. sic dico vñ q nullū vniuoctū ē cōicabile
 vniuoctū p idēritatē. Ad quartū dico. q nō
 oia q̄ sunt i linea p̄dicamēntali p se ordinata hz
 superi? 7 inferi? sunt vā res extra aiam. s̄ aliq̄
 talia entia sunt tñ in aia. Ad p̄mā p̄batiōez
 p̄cedo. q gen? p̄dicat in qd 7 vniuoctū 7 p se p̄
 mo nō de ente reali. siue de p̄noie demonstrāte
 ens reale. 7 de ente rōis. nō tñ pro ente rōis. s̄
 pro re. qz illud ens rōis nō habebit suppositio
 nez simplicē s̄ p̄sonalē. 7 iō gen? p̄dicat de sp̄e
 nō p sp̄e s̄ pro re. Et iō d̄z sic exerceri iste act?
 signat? hō est aial. ita q vterq̄ termin? stet p
 re 7 p̄sonalr. ita h̄nt aliq̄ dicere q de sapia i cōi
 p̄dicat p se p̄mo mō ens. 7 similt de ente reali
 7 tñ sapia in cōi nō est aliqd reale extra aiam.
 qz tūc est aliqd reale vniuoctū deo 7 creature.
 g ens qd ē p̄cise vniuoctū entib? realib? vniuo
 ce p̄dicat de ente reali et ente rōis. s̄ tūc illud
 ens rōis nō supponit pro se s̄ pro re. Un̄ qñ d̄z
 sic. ois sapia est ens reale. bec est p̄dicatō i qd
 7 ad h nō requirit. nisi q bec sapia q de? est sit
 ens reale. et nō requirit q illd cōe vniuoctū sit
 ens reale. Ita dico q ad veritatez ist? ois hō
 est aial. sufficit q iste hō sit aial. et q ille hō sit
 aial. 7 sic de alijs reb? singularib?. 7 nō req̄rit
 q illud cōe vniuoctū istis boibus sit aial. Et
 sic de istis oē aial est sba. oē corp? est sba. ois co
 lor est q̄litas. ois intērio est qualitas et b̄mōi.
 Ad scdam p̄bationē p̄ idē. q p̄cedit de diuis
 dētibz de quoz vtrōq̄ supponētē pro re n̄fi
 cat diuisus. s̄ qñ illud diuisum nō stat pro re. s̄
 pro aliquo alio nō opz. Un̄ si gñā 7 spēs essent
 sbe. nullo mō possent esse entia rōis. s̄ in rei n̄i
 tate nō sunt sbe. Dico q aliqd esse vel p̄tine
 ri sub aliquo genere potest itelligi dupliciter.

Ad primū alteri?

Ad scdm.

Ad tertium

Ad quartum

Ad primas p̄bas
tionem

Ad confirmatōes

Ad scdam p̄bas
tionem

Et quod est illud de quo p se ipso vel de pnoie
 demōstrante ipm gen^o verificat. et isto mō tm
 singularia p̄tinetur in genere. qz sola singula
 ria sūt substantiē. et sola singularia sūt q̄lirates
 et nec spēs nec ḡna cōtinetur isto mō sub gene
 re substantiē. Alio mō ē aliqd in genere. qz ē il
 lud de quo nō p se. s. p re vere ipm genus p̄di
 catur. et isto modo genera et spēs sūt in genere
 De cōtētis p̄mo mō ē ppō acceptra vera non
 de sc̄do modo cōtētis. Ad tertiā pbationē
 patebit in sequēti. q. Ad quintū dico qz in
 naturā et suppositū aliq̄ est distinctio realis:
 sicut inter suppositū verbi et naturā assumptā
 Aliq̄n aut̄ penitus nulla ē distinctio a pre rei
 tñ isti cōcept^o suppositū et natura distinguūt
 et iō pōt de aliquo verificari qz sit natura. non
 tñ suppositū. qd̄ tm p̄us fuit suppositū. s. h nū
 q̄ est possibile nisi p corruptionē. v̄l p realē af
 sumptionē. Et qn̄ d̄ q̄ tūc bec esset vera. hō ē
 hūanitas. Dico qz nisi aliq̄s mod^o s̄ncart̄ ego
 reumatic^o importat^o fm vsū loquētū i h noie
 humanitas impediatur. qz bec ē pcedēda de vir
 tute sermonis. bec tñ ē cōtingēs. hō est huma
 nitas etiā sine corruptōe humanitatis. Ad
 sextū dico: qz nō ē int̄tōis boerij. qz spēs sit to
 tū eē indiuiduoz: s. qz significat totū eē indiui
 duoz: sicut qd̄amō signū qd̄ nō ē signatū. et
 h ē v̄l̄ verū de spē sp̄alissima. nō aut̄ v̄l̄ verū d̄
 genere. Qualiter aut̄ h sit intelligēdū di. viij.
 patebit. Ad septimū dico: qz natura occulte
 opat̄ in v̄l̄b^o: nō qz pducatur ipa v̄l̄ia ex aiaz
 rāq̄ aliq̄ realia. s. qz pducēdo cognitionē suā
 in aia: quasi occulte saltē immediate v̄l̄ mediate
 pducit illo mō quo nata sūt pducī. et iō omis
 cōit̄as isto mō ē naturalis. et a singularitate p
 cedit. nec opz illud qd̄ isto mō sit a natura eē
 ex aiam: s. pōt eē in aia. Ad octauū dico: qz
 interēpro genere et. Doc ē sic itelligēdū: qz a
 quocūqz vere negat̄ gen^o: ab eodē vere negat̄
 spēs et indiuidū. puta si lapis nō ē aial: nec ē
 hō nec asin^o. Nō tm opz qz si p possibile vel im
 possibile qd̄ ē gen^o nō eēt qz indiuidū nō est.
 Ad nonū dico. qz pbs itelligit qz demōstra
 tio est de p̄teritis et incorruptibilib^o. h ē de p
 pōib^o necessarijs. Ad linco. qz vult saluare cū
 potes dicere: qz itelligit qz demōstratio est de
 v̄l̄b^o reprints in singularib^o. qz ipa v̄l̄ia sunt in
 singularib^o p p̄dicationē. qz nō p̄dicabilia de
 singularib^o. Ad decimū: qz v̄l̄ nō est vbiqz
 et semp. nisi qz eē alicubi p̄dicat̄ de v̄l̄i. nō p se
 sed p re q̄nqz p̄dicat̄ de singulari. et v̄l̄ qz
 quid p̄dicat̄ de singulari. siue de pnoie demō
 strate singulari. p̄dicat̄ de v̄l̄i sumpro p̄ricula
 riter. Ad linco. qz ip̄e itelligit h idē. si nō rece
 dit a snia pbi et a nitare. Ad. xi. qz v̄l̄ia dicūt

Ad tertiā proba.
Ad quintū ar.

Ad sextum

Ad septimū

Ad octauum

Ad nonum

Ad decimū

Ad vndecimū

magis nota q̄ singularia. nō q̄a sint p̄us nota
 q̄ singularia notitia incōpleta. s. qz cōius et in
 plurib^o sciunt̄ p̄prietates cōes de cōib^o suppo
 nētib^o. nō p se s. p reb^o: qz sciant̄ p̄prietates
 sp̄ales de sp̄alibus. sic postea dicet. Ad. xij. qz
 hz damascenū. esse i vno mō idē est qd̄ dici de
 et sic p̄cedit ibi. Lōmē. qz sunt i reb^o. qz dicunt̄
 de reb^o p̄ricularib^o. Ad. xij. et. xiiij. dico. qz es
 reale dicūt de indiuiduo et v̄l̄i. nō fm qz v̄l̄e sup
 ponit vel stat pro se sed p p̄riculari. Ad. xv.
 dicim^o qz v̄l̄e i hys est p̄dicationē. Ad. xvi.
 p idē qz socrates nō est i mult^o. h ē nō d̄r de mlt^o
 Ad. xvij. qd̄ significat qz qd̄ est. fm qz qd̄ ē d̄r
 v̄l̄e. sic supius significat oia iferiora q̄lircunqz
 sint inferiora. siue p̄io mō siue sc̄do. et h ordine
 quodā de quo supra dictū est. Ad. xviij. p idē
 qz ista v̄l̄ia vere dicunt̄ p̄ncipal^o ens. qz de eis
 v̄l̄ificat̄ ens dign^o et nobilit^o et p̄us. nō hz qz sup
 ponūt simplr. s. fm qz supponūt p̄sonalit^o. et ita
 p tales ppōes intelligunt̄ act^o signati. Eodē
 mō m̄deo ad oēs illas auctoritates. Si dicat̄
 qz illud qd̄ declarat qd̄ dicitur indiuidui s̄be est
 s̄ba. s. illud est v̄l̄e. g. et. Dico qz ibi itelligit p il
 lā ppōez v̄nū actū signatū. s. qz de tali spē p̄di
 cat̄ s̄ba. et tñ spēs nō est gen^o. Alibi aut̄ vbi di
 cit qz talia nō sūt s̄be itelligit de n̄tute fm̄ōis
 et ita ibi. qz nō d̄dicat̄ sibi ip̄i exponit quō ppō
 nes potes q̄vident̄ d̄dicere itell̄xit. Ad aliū
 dico. qz pbs et m̄tates p qd̄ dicitur s̄barū itel
 ligūt formā q̄ est altera ps cōpositi. sic p̄z omē
 to. ij. et comē. ix. vel. vij. et comē. xiiij. et i mult^o
 alijs locis. et sic p̄cedo qz qd̄ dicitur s̄barū sunt
 s̄be. et iō qd̄ dicitur sunt p̄culares pres p̄icu
 larius. Ad. xix. qz p̄fect^o est scire p v̄l̄ia s̄balia
 et. qz ista sunt p̄dicabilia in qd̄ alia autē non.
 Ad. xx. qz m̄tha. p̄siderat de s̄ba quā signifi
 cat diffinitio. qz illa s̄ba est illud p quo v̄l̄ificat̄
 tur multe ppōes. Ad aliud. qz diffinitio signi
 ficat s̄bam qz p̄dicat̄. nō qz ip̄amet p̄dicet̄ in se.
 s. qz signū est p̄dicat̄. et illud ē ip̄amet diffinitō.
 Ad vltimū p idē. qz ip̄a qd̄ dicitur realis nō p̄
 dicat̄ in se. s. tm fm qz est v̄l̄is. h est snū v̄l̄e p̄di
 cat̄. et hic est modus loquēdi cōis qz nō est ver^o
 de n̄tute fm̄ōis. sic nec multi aliq̄ q̄b^o v̄l̄imur
 quīs sensus eoz verus sit. quez i alijs locis ex
 plicat. Ad argumentū p̄ncipale dico. qz de n̄
 tute fm̄ōis nō debz p̄cedi qz diffinitio est idēz
 cū s̄ba rei. nec realit̄ nec formalit̄. sed p ip̄am it
 telligit v̄nū actū signatū. qz de diffinitōe p̄e
 dicat̄ eē idē realit̄ et oibus modis cū diffinito.
 et sic debz exerceri. aial rōale est idē oib^o mōis
 cū hōiet̄ ista est vera. Si dicat̄ qz isto mō bec
 esset vera. gen^o ē idē oib^o modis cū spē et qz
 passio est idē oibus modis cū subiecto. qz bec
 est vera. aial est idē oib^o modis cū hōie. et h

Ad duodecimū

Ad decimūtertium
et decimūquartū

Ad decimūquintū
Ad decimūsextū

Ad decimūseptimū

Ad decimūoctū

Ad decimūnonū

Ad decimūdecimū

Ad decimūundecimū

Ad decimūduodecimū

Ad decimūtredecimū

Ad decimūquadragesimū

Ad decimūquingentesimū

Ad decimūsexcentū

Ad decimūseptingentesimū

Ad decimūoctingentesimū

Ad decimūnovecentū

Ad decimūmille

Distinctionis II

Questio VIII

sifr risibile ē idē om̄ib? modis cū hōie. Respō
deō q̄ cōmē. plus ad huc intelligit p̄ illā p̄po
sitionē. s. talē actū signatū. q̄ d̄z p̄dictō mō ex
erceri. 7 p̄ter hoc istā p̄ponē q̄ nihil significa
tur p̄ diffinitionē q̄d nō significat p̄ diffinitū.
7 ecōuerso. q̄uis aliter 7 alr. 7 illud sc̄dm defi
cit instantijs adductis. **Questio. viij.**

Item circa dictā

materiā quinto q̄ro. Utrū v̄le vni
uocū sit aliqd reale existens alicu
bi subiectiue. **¶** Sic. qz v̄le p̄mo mouet itelle
ctū. s. illud qd̄ p̄mo mouet itellectū ē aliqd res
ale. ḡ 7c. Ad oppositū. om̄e reale ē singulare
s̄ v̄le nō ē singulare. ḡ 7c. Ad istā. q. possent
ēē diuersē op̄mōēs quarū multas reputo sim
p̄r falsas. q̄rū t̄n quālibz añ ponerē q̄ aliqūā
improbata in p̄cedētib?. q. Prima opinio
posset ēē: q̄ v̄le ē cōcept? mētis. 7 q̄ iste cōcep
tus est realiter ip̄a itellectio: ita q̄ tūc v̄le nō
esset nisi itellectio cōfusa rei. q̄ itellectio qz
ip̄a nō plus itelligit v̄nū singulare q̄ reliquū.
ip̄a esset ind̄ns 7 cōis ad oīa singularia: 7 ita
fm̄ q̄ ēēt magis cōfusa 7 min? cōfusa ēēt ma
gis v̄le 7 minus v̄le. Contra istā op̄mōēs
pōt argui. qz om̄i itellectiōē aliqd itelligit. 7
nō aliqd singulare ex aiām. qz nō pl? v̄nū q̄ al
terū. nec pl? illud qd̄ ē q̄ nō ē. ḡ v̄le nihil ta
le. v̄le qd̄libet tale itelligit illa itellectiōē. 7 nō
qd̄libet. qz tūc inf̄nita itelligit illa itellectio
ne. ḡ 7c. **¶** Prefea h̄ fm̄ oēs vocat cōcept? qd̄
terminat actū itelligēdi. s. talis itellectio nō
terminat seip̄az p̄mo. qz nō ē maior: rō q̄ vna i
tellectio terminet seip̄ā q̄ alia: 7 ita cū itelle
ctio for̄ nō terminet seip̄ā p̄mo nulla termi
nat seip̄az p̄mo. ḡ cōcept? nō ē ip̄a itellectio.

¶ Sc̄da opinio pōt ēē: q̄ v̄le ē sp̄es aliq̄. q̄ qz
equalr respicit om̄e singul? are. d̄z v̄le. 7 ita ē v̄le
i representādo: 7 t̄n singulare i essendo. Sed
ista opinio v̄t ēē falsa. qz sic̄ alias declarabif.
talis sp̄es nō ē nec̄ria. Sc̄do. qz v̄le ponit illd̄
qd̄ itelligit p̄ abstractiōē itellect? s. illa sp̄es
nō s̄c̄ itelligit qz aut itelligit i se. 7 tūc nec̄rio
p̄mo itelligit ituitiue. aut i alio. et p̄ oīs illud
aliud ē v̄le respectu illi? 7 tūc quero de illo sic̄
p̄us. 7 ita vel erit p̄cessus in infinitū. vel spes
cies nō erit v̄lis. **¶** Preterea tale nō abstrahif
s̄ vere generat. qz esset vera qualitas genera
ta in intellectu. Alia posset ēē opinio q̄ ali
qua est vera res sequens actū intellect? q̄ ēēt
similitudo rei: 7 p̄pter h̄ esset v̄lis. quia equa
liter oīa respiceret Sed bec opinio nō vide
tur vera. qz nulla talis est ponēda. qz om̄e qd̄ ē
in intellectu: vel ē actus vel passio vel habit?
s̄ nullū istoz possit poni ista res. **¶** Iste opinio

nes p̄cedarēt in hac p̄clusionione. qz v̄le esset in
se vera res 7 singularis 7 nō vna nūero. res p̄
ctu rerū extra esset v̄lis 7 cōis 7 indifferēs ad
res singulares. 7 quasi naturalis similitudo illa
rūz rerū. 7 p̄p̄ hoc posset supponere p̄o re ex
7 esset aliquo mō de isto v̄li sicut de statua res
spectu similitū. illa em̄ ēēt in se singularis 7 vna
nūero. 7 t̄n indifferēs ad illa similia. nec plus
duceret in notitiā v̄nū q̄ alterius. **¶** Sift fm̄
hoc q̄ poneret q̄ p̄ter itellectionez esset sp̄es
in aīa vel habitus. nō plus haberet q̄ intelles
ctio esset realit v̄le q̄ sp̄es vel habit? nec ecō
uerso. qz qd̄libet istoz esset indifferēs ad oīa
singularia. **¶** Iste op̄mōēs nō p̄nt facili p̄ba
ri. nec sunt ita ip̄robabiles. nec ita euident fal
sitate p̄tinet. sicut op̄mōēs ip̄robate in alijs
q̄stionib?. **¶** Quarta posset esse opinio. qz nihil
est v̄le ex natura sua sed t̄n ex institutiōe. illo
mō quo vox est v̄lis. qz nulla res habz ex natu
ra sua supponere p̄ alia re. nec vere p̄dicari de
alia re. sicut nec vox. sed t̄n ex institutiōe vo
lūtaria. 7 iō sicut voces sunt v̄les p̄ institutiō
ne 7 p̄dicabiles de rebus. ita oīa v̄lia. **¶** Sc̄z bec
nō videt vera qz tunc nihil ex natura sua esset
sp̄es vel gen? nec ecōuerso. 7 tūc equalr possz
deus 7 s̄ba extra aiām esse v̄le sicut quicqd̄ qd̄
est in aīa. qd̄ nō videt verū. **¶** Ideo pōt alit di
ci p̄babilit. qz v̄le nō est aliqd reale habēs esse
subiectiū. nec in aīa nec extra aiāz. sed t̄n h̄z
esse obiectiū in aīa. 7 est quoddā fictū habēs
esse tale in esse obiectiū quale habz res extra
in esse subiectiū. 7 hoc p̄ istū modū. qz intelles
ctus vidēs aliqūā re extra aiām: fingit p̄silem
rem in mente. ita qz si haberet virtutē p̄ducti
uā. talē rez in esse subiectiū nūero distinctā a
p̄o. p̄duceret extra. 7 esset p̄similiter 7 p̄po
tionabilif sicut est de artifice. sicut em̄ artifex
vidēs domū vel edificiiū aliqd extra. fingit in
aīa sua p̄similē domū vel edificiiū. 7 postea cō
similē p̄ducit extra. 7 est solo nūero distincta
a p̄o. **¶** Ita in p̄posito illud fictū in mēte ex vi
sione alicui? rei extra esset v̄nū exēplar. ita em̄
sicut domus facta. si fingēs haberet virtutē p̄
ductiūā realē ē exēplar ip̄ius artificiatū. ita il
lud fictū esset exēplar respectu singulariū. 7 il
lud p̄t vocari v̄le. qd̄ est exēplar 7 indifferēter
respiciēs om̄ia singularia extra. 7 p̄pter illā si
militudinē in esse obiectiū pōt supponere p̄
rebus extra habētibus cōsimilē esse extra itel
lectū. et ita isto mō v̄le nō est per generationē
sed per abstractiōē q̄ nō est nisi fictio quedā.
¶ Primo igit facia aliqua argumēta ad p̄ban
dū q̄ est aliqd in aīa. habēs t̄n esse obiectiūz
sine esse subiectiū. Hoc p̄mo p̄t. qz fm̄ p̄m
ens p̄maria diuisione diuidit in ens i aīa et in

Questio VIII que e quartae que thonio. v.

B Opinio prima

Circa opi primā

E Opinio sc̄da.

Circa sc̄dam opi monē.

D Opinio tertia

Arguitur contra op̄mōē tertiā

E Opinio quarta

F Cōclusio prima

Libri primi

ens extra aiā. et ens extra aiā dividit in decem predicamēta. Tunc quero. quomodo hic accipitur ens in aiā. aut p illo qd tm̄ habz eē obiectiū. et habetur ppositū. aut p illo quod habet esse subiectiū. et hoc nō est possibile. qz illud quod habet verū eē subiectiū in aiā cōtinetur sub ente: quod p̄cise dividit in decem predicamēta. qz sub qualitate. intellectio em̄ et vlr̄ om̄e accidens informās aiā est vera qualitas: sicut calor vel albedo. et ita nō continetur sub illo mēbro quod dividit cōtra ens: qd dividit in decem predicamēta. Præterea figurata habent esse in aiā et nō subiectiū. qz tūc essent vere res. ita chymera et hircoceruus et hm̄oi eēt vere res. ḡ sunt aliqua q̄ tm̄ hnt eē obiectiū. Similiter ppositiones. sillogismi. et hm̄oi de quibz est logica non habēt esse subiectiū. ḡ tm̄ habent esse obiectiū. ita q̄ eorū eē eē eorū cogsci. ḡ sūt talia entia habētia tm̄ eē obiectiū. Item artificialia in mēte artificis nō videntur habere esse subiectiū: sicut nec creature in mente diuina ante creationē. Similiter respectus rōnis cōmuniter ponūtur a doctoribus. Tunc quero. aut tm̄ habēt eē subiectiū. et tunc erunt vere res et reales. Aut tm̄ esse obiectiū. et habēt ppositū. Similiter hz istos aliter opinantes. ens dicit conceptū vni uocū. et tm̄ nullā aliā rē. Similiter omnes quasi distinguūt intentiones sc̄das ab intētionibus p̄mis. non vocando intentiones sc̄das aliquas reales qualitates in aiā. ḡ cū nō sint realiter extra: nō possunt esse nisi obiective i aiā. Secundo diceret ista opinio: q̄ illud fictū qd p̄mo et immediate denominat ab intētionē vltatis et habet rōnē obiecti. ē illud quod immediate terminat actū intelligendi. qz nullū singulare intelligitur. qd qdē qm̄ est tale i eē obiectiū quale est singulare in esse subiecti uo. iō et natura sua pōt supponere p̄ ipsis singularibus quorū est aliquo modo similitudo.

De illo etiā verificantur aliqua p̄dicata veras res importantia. nō p se sed pro rebus. Et illud est vniū quod predicatur de pluribus. ita q̄ ipsuz nō est variatū. alioquin nullū genz vere p̄dicaret de pluribz sp̄ebz. s̄ necessario esset aliud et aliud. et eēt tot genera quot sūt sp̄s imo nullo modo posset differre genz a specie. nec genus esset in plus q̄ species. Quia si sic. quero quomodo genz differt a specie. aut a p̄te rei. et hoc est p̄us improbatū. Similiter hoc dato q̄ a parte rei distinguitur. tūc quero. aut idē genus non variatū predicatur de pluribz speciebus. aut nō. Si sic. habeo ppositū q̄ aliquid nec variatū nec multiplicatū p̄dicat de pluribus: et nō in re. nisi s̄m opinionē recitatā

Sententiarum

in p̄ma q̄stione. ergo tm̄ in mēte. Si autē mb̄il variatū nec multiplicatū p̄dicat de pluribus ergo genz nō est in plus q̄ sp̄s vel indiuidū. qz certa species variata p̄dicat de pluribus. et indiuidū variatū et multiplicatū p̄dicat vere de pluribus. Si autē genus distinguit a sp̄e in cōceptu mētis. aut idē cōceptus p̄dicat de pluribz. aut nō. sed tm̄ cōceptus multiplicatū et variatū. Si sic. habeo ppositū q̄ idē cōceptus non variatū nec multiplicatū p̄dicat de pluribz. sed nō p se. q̄a tūc illa plura essent vniū nō variatū. qd est impossibile. Si nō. nō p̄dari distinctio in genus et specie. et maxie q̄rū ad maiore cōtate et minore. Sic ergo aliquid idē nō variatū nec multiplicatū p̄dicat de pluribus. et illud voco cōceptū sic fictū nō p̄dicato

Sic idē est subiectū in p̄positōe vlr̄ et p̄ticulari. nō tm̄ in p̄positōibus in voce. sed etiā in p̄positōibus in mēte q̄ nullius lingue sunt. et in illis nō subiectū aliqua res. ergo tm̄ p̄ceptū. Posset ergo dici q̄ sicut vox est vlr̄: et genz et sp̄s. et tm̄ p̄ institutionē. ita cōceptus sic fictū et abstractus a rebus singularibus p̄cognitis est vlr̄ et natura sua. Et pōt aliq̄s vti isto mō loquēdi. vocādo cōceptū et vlr̄ sic fictū. qz iste videt modus loquēdi b̄ri Augustini. et posset alicui videri esse intētio sua qui multa scripsit de ista materia. Hoc p̄z per ip̄m. viij. de trinitate. ca. vi. vbi dicit sic. Necessē est cum aiata corpora lecta vel audita q̄ nō videmz credimz fingit sibi animz aliq̄d in lineamētis formisqz corporz. sicut occurrunt cogitātū: qd verū nō sit. aut etiā qd verū est. qd rarissime accidere pōt Subdit. Quis em̄ legētū aut audientū que scribit ap̄lus Paulus. s̄ q̄ de illo scripta sunt. nō signat aīo et ip̄ius apli faciē et oīz quoz ibi noīa cōmēmorātur. Et post. et ip̄ius faciēs dominice carnis in mirabiliū cogitationū diuersitate variat et fingit. que tamē vna erat. Et ista auctoritate pōt argui sic. nō minus itellectus ex aliquo viso aliq̄d rōabiliter cōsimile fingere pōt. q̄ ex visis aliq̄d cōsile p̄us nō viso. s̄ aliq̄s ex multis faciebus visis pōt fingere aliq̄d p̄simile faciē apli vel xpi. v̄ alicuiz alteri que nunq̄ vidit. ergo nō est incōueniēs: q̄n de aliquo indiuiduo viso vel intuitiue cognitio fingat animus aliq̄d p̄sile et illud sic fictū nō erit ens reale s̄ tm̄ cognitū. et s̄m Augustinū p̄ tale fictū aliq̄d aliud insinuat. ita p̄ fictū ex aliquo viso insinuat et significatur: quasi omnia p̄similia illi p̄us viso. et hoc nō est aliud q̄ aliq̄d affirmare et negare de aliquo sic ficto. nō pro se sed pro re ex qua fingit vel fingi potest. Verbi gr̄a. aliquis vidēs albedinē singulare. fingit p̄simile in aiā sua. sicut artifex ex domo

Distinctionis II

vis vel pictura fingit consimile in mente sua et de illa albedine pdicat tales passiones. albedo est color. albedo est disgregatiua visus et sic de alijs. et non intendit qd illud sic fictu sit color vel disgregatiua visus: s; qd quilibet albedo ex qua pot fingi sit color vel disgregatiua visus. Unde quia no pot omne albedinez extra cogitare vti illo ficto p omni albedine

Preterea augustinus ca. vii. dicit sic. Neq; i fide nostra qua de dno iesu xpo habemus illud salubre est: quod animus sibi fingit longe fortasse aliter qd res se habet sed illud qd fm speciem de homine cogitamus. Habemus em qd si regulariter infiram nature humane notitia fm qua quicquid tale aspiciunt. statim hominem esse cognoscimus. Ex hoc patet qd quis propter diuersitate figure et colorum aliquorum accidentium in diuersis hominibus. possumus fingere diuersa que no sunt similia cuiuslibet homini. vlt forte nulli tm possumus habere notitia alicuius ficti quod equaliter se habet ad omnes homines. s; qd nos possumus iudicare de quolibet si e homo vel no. Qd etiam possum fingere aliquid consimile prius visio: qd si haberet virtute pductiuam no tm fictiuam: posset tale realiter pducere. p; per Augustinum eodem li. ca. x. vbi dicit sic. Cum audissem a multis et credidissem magna ee illam vrbem sic mihi narrare potuit. firi aio imagine eius qua potui. et postq; imagine si ex animo meo proferre possem ad oculos hominum qd alexandriam nouerunt. pfecto aut omnes discerent. no est ipsa. aut si diceret. ipsa est mirarer multum. atq; ipsa intuens in aio meo ymaginem quasi picturam eius. ipsa tm esse nescires. Ex ista aucto. patet primo qd talia possunt fingi. et multo fortius ex visis in se sicut declarat imediare ante litteram allegata: qd ex no visis in se. sed in alijs imperfecte consimilibus. Secundo qd sic fictu vocat similitudo vel ymagove pictura rei et sicut dicit ibidem: vocat verbum rei. Tertio patet qd illud sic fictu vere est obiectu cognitum ab intellectu. et propter ista pot esse terminus propositionis. et supponere p omnibus illis quorum e ymagove vel similitudo. et hoc est esse vlt et comune ad illa. Itē libro. ix. ca. vi. tractans illud. quomodo ex rebus visis diuersa finguntur. et quomodo propter diuersitate reru corporalium aliqua sic ficta sunt similia illis de quibus finguntur. et per consequens sic fingens vtitur fictis infert in fine ca: dicens. Itaq; de istis fm illam iudicamus. et illam certimus ronalis metis intuitu. ista vero aut pntia sensib; corporis tangimus. aut ymagines absentiu fixas i memoria recordamur. aut ex ea similitudine talia finguntur. qualia nos ipsi si vellemus aut possemus

Questio VIII

imoliremur. Ex quo patet qd talia ficta sunt i esse obiectiuo qualia sunt alia in esse subiectiuo. Propter qd et si intellectus haberet virtute pductiuam. faceret ea esse similia in esse subiectiuo.

Preterea qd talia mens fingat ex prius notis. et qd ipsa sint cognita fm qd intellectus pot iudicare de alijs. expresse dicit Augustinus. x. de trinitate. ca. ij. vbi dicit sic. fingit aio ymaginem forma qua excitet in amore. no autem fingit nisi ex hijs que iam nouerat. cur tm forme in aio signate. atq; in cogitatione notissime. si ea que laudabat dissimile fortasse no amabat. Et imediate declarat. quomodo propter tale similitudinem ipsa singularia in ipsa cognoscuntur. et in ipsa aliquo amatur. que oia no essent vera nisi talia ficta comitate quadam haberet ad illa et sibi similia ex quibus finguntur. Et tale comitate voco vltate fm illam opinionem. nec aliam ponit ista opinio nisi forte ex institutione. quomodo vox vel aliqd signum ad placitum ipositum dicit vlt. Et si dicat ad oia ista. qd no est possibile talia fingere nisi de istis corporalibus ppositis. ex hoc scz qd pres eorum diuersimode cognoscunt p intellectu. no autem est hoc possibile de spualibus vel simplicibus tale diuersitate priu no habentibus. Contra. hoc est ipsemet. ij. de trinitate. vbi vult qd etiam aia de se ipsa pot similitem fingere: qd qd figurentu no erit ipsa aia. s; ipz vere erit cognitum ab intellectu. Un die sic. forte. qd no se amat supprimens. sed quod de se fingit hoc amat. Ioge fortasse aliud qd ipsa est. aut si mes simile sui fingit. et io cu hoc figurentu amat. se amat ateq; nouerit. qd illud qd sui simile est intuet. Nouit ergo alias mentes ex quibus se fingat. et genere ipso sibi nota esse. Ex hoc patet. qd etiam tale fictum pot hri de aia qd simplex est. et hoc qd fictu e cognitum. et genus hoc est coe. et hoc est ppositum. Un fm istam opinionem est sciendum. qd illud fictu vocat ab Augustino. ymago. similitudo. fantasia. species. Et dicitur ista ficta ab Augustino in memoria remanere i absentia sensibilibus propter habitum imediate inclinatem ad illa itelligenda. et ita sunt ibi quasi in potentia ppiqua pro qnto intellectus pot facere ea in esse sibi comuenti mediate illo derelicto. no sic autem mediate habitu pot facere corpora extra in ee comuenti sibi. quia esse sibi comueniens est esse reale. Sed contra pdicta sunt aliqua dubia. Primum quia no videt qd aliqd possit habere esse obiectiuum: qn alicubi habeat esse subiectiuum. s; talia ficta vere habebunt esse subiectiuum. saltem in mente. Confirmat. quia omne qd est: e substantia vel accidens. Sedm dubium. qd videt qd talia no sunt similia rebus. qd nullu accidens pot assimilari substantie. s; illud fictu plus distaret

D
Extra pdicta mo
pctur dubia
Primum

Secundum

Libri primi

Sententiarum

Tertium.

a substantia q̄ quodcūq; accidens. q̄ non p̄t esse similitudo rei extra aiaz. Tertiu. qz nō videtur q̄ talia ficta sint v̄lia quia dictū est q̄ si intellectus haberet virtutē p̄ductiuā: non tm̄ fictiuā produceret consimilia extra. s̄ si p̄ducerentur s̄lia in esse. illa p̄ducta nō plus essent v̄lia q̄ quecūq; alia. quia oīa essent eiusdē rationis numero distincta. sicut p̄z de domo p̄ducta ex tali similitudine. ⁊ domo prius nota. ex qua tale s̄le fingebarur. q̄ eodez mō ista ficta nō sunt v̄lia in esse ficto. Quartū dubiū est de conceptibus sine carbegoreumaticis ⁊ cōnotatiuis ⁊ negatiuis. vñ possūt sumi vel abstrahi. quia si p̄cise a reb? nō videtur quomodo possunt distingui ab alijs conceptibus. Aut sint tales cōceptus p̄z. quia omī p̄positioni in voce p̄t correspondere cōsillis in mente. q̄ isti p̄positioni omīs homo est aīal. ⁊ isti aliquis homo est aīal correspondēt distincte p̄positiones in mente. q̄ aliquid correspondent signo in vna p̄positione quod nō est alia

Quartū

Quintū
Primū incōueniens.

Secundū

Tertiu

Ad primū dubiū

Ad secundū

Ad tertiu

Dubiū quintū est de hoc q̄ dicitur: q̄ vox ē v̄lis. hoc videtur falsum. qz tunc vox eēt gen? ⁊ species. ⁊ per consequēs tota vna coordinatio p̄dicamentalis est i vno genere subalterno ipsius qualitatīs. Similiter tūc vñ accidēs numero est ⁊ genus ad multas substantias. qz vna vox numero. Similiter tūc essent innumerabilia genera generalissima: sicut sunt innumerabiles voces: que omīa sūt absurda. ⁊ multa alia absurda videntur sequi. Ad primū istoz dicerent sic opinantes q̄ aliqua sunt entia rationis q̄ nullū esse subiectiuum habent: nec habere possunt. sicut em̄ ante creationem creature nullū esse habebant subiectiuū. et tm̄ fuerūt a deo cognite. ita etiā ab intellectu creato p̄t aliquid fingi: quod nullū esse subiectiuum habet. Et quando dicit. quicquid est: est substantia vel accidens illud est verū q̄ quicquid est extra aīam: est substantia vel accidēs nō tm̄ quicquid est in aīa obiectiue: est substantia vel accidens. Ad secundum dicerent q̄ talia ficta nō sunt realiter similia: sed magis dissimulantur et distant a substantia plusq̄ accidentia tm̄ sunt talia in esse obiectiue qualia sunt alia in esse subiectiue. ⁊ hoc habet intellectus ex natura sua talia fingere qualia cognoscit extra. Unde sicut p̄t fingere qualia non cognoscit: et tm̄ cognoscit multa p̄pter q̄ p̄t talia fingere qualia cognoscit. Ad tertiu dicerent q̄ talia sunt v̄lia: si tm̄ producerentur in esse reali non essent v̄lia. quia tunc essent simpliciter eiusdē rationis cū alijs. nec est maior ratio q̄ vñ esset v̄le q̄ reliquū: sed quia de facto ista nō sunt eiusdē rōnis. qz illud fictū sim

pliciter nō est aīal. nec homo. idō diceret vñ magis v̄le q̄ reliquū. Si dicat. q̄ s̄m linco. v̄le nō est figmentū. Similit̄ tūc eēt v̄lia quōt intellectus. Ad p̄m. q̄ v̄le non est figmentū tale cui nō correspondet aliquid cōsile in esse subiectiue. quale illud fingit in esse obiectiue. sicut est de chymera. q̄ chymera fingit aliqd esse cōpositū ex diuersis aīalibus. et tale non p̄t esse aliqd in rerū natura. sed tale v̄le est figmentū cui correspondet aliqd p̄sile i rerū natura. sicut qñ fingit aliqd cōpositū ex corpe ⁊ aīa. illud fictū est v̄le. Sicut si fingatur domus in mēte anteq̄ p̄ducatur. illud sic fictū nō est figmentū: sicut chymera vel aliqd tale.

Instantia prima
Secunda.
Ad primā.

Ad secundā

Ad quintū dubiū

Ad scdm. siue cōceptus siue figmentū variet̄ ad variationē itelligibilitū. siue nō. nō curo ad p̄sens. Dico q̄ gen? ḡnalissimū substantie. vel est vñ simpliciter nō variatū. vel est vñ p̄ eque ualentia. Per quē modū dicit̄ alij. q̄ idē p̄dicat̄ in istis p̄positionib? platis fortes est homo. plato est homo. q̄uis reall̄ est alia vox. sed tm̄ est eadē p̄ equalentia. vt dicit̄ ⁊ bene. qz ad oīa habēda. tm̄ valeret si p̄ferret eadē vox nūero q̄ p̄us. sicut si p̄ferat illa alia q̄ de facto p̄fert. ⁊ eodē modo. ita est in p̄posito. q̄ sunt tm̄ decē genera ḡnalissima p̄ equalentia. siue simpliciter tm̄ decē. siue nō. siue etiā predicatū variet̄. siue genus variet̄. siue nō. Ad quartū dubiū diceret. q̄ cōceptus sine carbegoreumatici ⁊ cōnotatiui ⁊ negatiui nō sunt cōcept? abstrahi a rebus. ex natura sua supponēt̄es p̄ rebus. vel ipsas modo distincto ab alijs cōceptibus significatēs. ⁊ idō diceret q̄ nullus cōceptus sine carbegoreumaticus vel cōnotatiui nec negatiuus. nisi tm̄ ex institutionē. p̄ quē modū omīa talia per institutionē de ipa voce et alijs p̄dicat̄ur. ⁊ vniuersalit̄. nec modi grāmaticales. nec logicales. possunt plus ex se cōpetere istis cōceptibus q̄ illis. sed tm̄ ad placitū Verūtm̄ possunt tales cōceptus iponi. vel cōceptus abstrahi a vocibus. et ita fit de facto. vel semp vel cōiter. Verbi grā. isti voci homo p̄petit talis modus grāmaticalis. q̄ est singularis nūeri. notatiui casus. cōis generis. et sic de alijs. ⁊ isti voci boīs cōpetūt alij modi grāmaticales. Sicut isti voci homo p̄petit q̄ significet determinate rem per se. Isti voci omīs sic nō cōpetit. sed q̄ significet tm̄ cum alio. Sicut est de ista voce nō. ⁊ de istis. per se. inq̄tum. si. ⁊ hmoi sine carbegoreumaticis. tūc ab istis vocibus sic significatibus. abstrahit intellectus cōcept? cōes p̄dicabiles de eis. ⁊ iponi istos cōceptus ad significandū illa eadē que significat̄ ipse voces extra. ⁊ eodē modo. ⁊ de talib? format p̄positiones cōsimiles. ⁊ habēt̄es p̄li

miles proprietates quales habet ppositioes prolate. Et sicut potest instituire tales conceptus ad sic significandum. ita potest instituire ipsos conceptus abstractos a rebus ad significandum sub eisdem modis grammaticalibus sub quibus significant ipse voces. Hoc tamen fit convenientius pro conceptus abstractos a vocibus propter equiuocationem vitandam. quia illi conceptus sunt distincti sicut ipse voces: quibus non omnes sunt distincte. conceptus autem aliquando non sunt distincti. Et ita quilibet ppositio talis esset distinguenda. puta pro correspondens tali ppositioni. homo est homines. et sic de alijs. et sicut dictum est de istis. sic dicendum est proportio nabiliter de omnibus connotatiuis negatiuis sicut hebreorummaticis: qualia sunt verba. est. currit. et sic de alijs. Ad quintum dico quod ipsa vox vere est vltima: quibus non ex natura sua: sed tamen ad placitum instituentis. Et similiter concederent quod vox est genus et species. et genus generalissimum: et sic de alijs. nec est plus inconueniens talia attribuere voci propter placitum instituentis: quam attribuere voci prolate complere. quod sit vera et falsa necessaria et impossibilis. et tamen sic dicitur quod ipsa vox est vera: et quod ipsa vox est falsa. quia nullus nisi infans potest negare quin multa falsa et mendacia dicantur. et similiter multa vera et necessaria narrantur. Et eodem modo hec est vera per se primo modo. homo est animal. et similiter ista est vera per se secundo modo etiam in voce. homo est risibilis. et hec ppositio prolata homo est asinus est impossibilis. et eodem modo in ista. homo est animal. subicitur terminus compositus et predicatur sicut. similiter genus predicatur de specie. Si dicatur quod ppositio plata non est vera nec falsa: nisi quia est signum ppositionis in mente vere vel false. sed sicut non erit aliqua vox plata genus vel species. nisi quia signum generis vel speciei. Sicut sic idem terminus posset esse genus et species. quia vnus potest imponere eandem vocem ad significandum omnia talia indiuidua. et alius ad significandum alia. et cetera.

Ad primum istorum dico quod potest concedi quod aliqua ppositio est vera in voce: quibus non sit signum alicuius ppositionis in mente de facto: quibus quilibet potest esse signum ppositionis in mente. Et eodem modo concedo quod quilibet vox que est genus vel species potest esse signum generis vel speciei ei in mente. et est etiam signum subordinatum cuiuslibet talis de facto. Secundum est puerile. tamen de virtute sermonis debet concedi. quod propter diuersas impositiones eadem vox numero est genus et species. Nec hoc est plus inconueniens quam concedere quod eadem vox numero est equiuoca et vniuoca. et quod eadem pro numero sit necessaria et

impossibilis. quod omnia debet concedi nisi voce: ppositio vera precise illa que significat verum et non falsum. et sic de alijs. Nam hec vox homo apud Latinos est simpliciter vniuoca. et eadem vox posset a grecis vel alijs imponi ad significandum plura eque primo. et apud eos esset simpliciter equiuoca. Eodem modo est hec simpliciter vera. omnis canis est animal. et est falsa simpliciter. quia habet vniuersum verum et alium falsum. et ideo ista eadem numero significat verum et falsum. et hoc est eandem ppositionem esse veram et falsam. Ad secundum inconueniens dico. quod non est inconueniens totam vniuersam coordinationem predicamentalem. que pertinet predicabilia per se primo modo. quantum ad omnia composita esse in vno genere subalterno. nec est hoc inconueniens. nec negatur nisi a non intelligentibus. Ad tertium per idem quod non est inconueniens vniuersam vocem esse genus ad substantiam. sicut nec est inconueniens aliquam vocem predicari per se primo modo de substantia. Vnde reputantes ista et similia falsa. deberent concedere precise quod nullus potest loqui neque verum neque falsum. nec vnquam aliquis audiuit mendacia nec aliqua vera. et eodem modo quod nec vera nec falsa possunt scribi. et alia absurda. que horret omnes compositas humana. Cui non placet ista opinio de talibus fictis in esse obiectiuo. potest tenere quod conceptus et quodlibet vltima est aliqua qualitas existens subiectiue in mente. que ex natura sua est signum rei extra. sicut vox est signum rei ad placitum instituentis. et tunc potest dici quod per omnem modum sicut voces et signa vultarie instituta. quedam significant rem extra proprie et per se. cuiusmodi sunt hebreorummatica et quedam sunt que non significant sed tamen compositis significant cum alijs. cuiusmodi sunt hebreorummatica. et quedam significant vno modo. et quedam alio. sicut sunt diuersa accidentia partium grammaticalium. ita sunt quedam qualitates existentes in mente subiectiue. quibus ex natura sua pertinet talia qualia pertinet vocibus per voluntariam institutionem. Nec videtur hoc magis inconueniens in intellectu posse elicere aliquas qualitates que sunt naturaliter signa rerum. quam quod bruta animalia et boves aliquos sonos naturaliter emittunt quibus naturaliter comperit aliqua alia significare. Est tamen in hoc differentia. quod bruta et boves tales sonos non emittunt nisi ad significandum aliquos passiones vel aliqua accidentia in ipsis existentia. Intellectus autem quia est maioris virtutis quantum ad hoc. potest elicere qualitates ad quecumque naturaliter significantur. Et sicut ista opinionem debet concedi quod quodlibet vltima et genus generalissimum est vere res singularis. existens res determinati generis. est tamen vltima per predicationem. non pro se sed pro rebus quas significat. et ita ordo predicti

Ad solum inconueniens quinti dubij

Ad tertium

Alia opinio. aucto.

Ad quintum

Substantia prima.

Secunda.

Ad primum

Ad secundum

elementalis. substantie est vnu cōpositus sine
 aggregatū ex multis qualitatibus. naturalit
 se habentibus fm superius et inferius. Hoc ē
 q̄ vnu in illo ordine ex natura sua est plurium
 signū: et aliud paucorū. Sicut si fieret talis co
 ordinatio ex vocibus. esset tñ in hoc differētia
 q̄ voces coordinate fm superius et inferi? nō
 significant illa que significant nisi per volun
 taria institutiōe. Alia autē significant natu
 raliter. et sunt ex natura sua genera et species
 Nec talia argumenta valent contra istā opī
 nionē q̄ qualitas non predicatur de substan
 tia. Et vnu predicamentū remouetur ab omī
 contento sub alio predicamēto. Nam tales re
 plice et alie multe que possent adduci. habēt
 veritatē. quādo termini supponūt personalit
 Sicut hec est vera. substantia non est qualitas
 si termini supponant personaliter. et tñ si sub
 iectū supponat simpliciter. et predicatū perso
 naliter ipsa est concedenda fm istā opīnionē
 Et ita multa talia cōtra istā opīnionē nō va
 lent. Verūtamē ista opīo posset diuersimo
 de poni. Vno modo q̄ ipsa qualitas existens
 subiectiue in aīa esset ipsamet intellectio. Et
 possz ista opīo declarari: et possent argumē
 ta solui contra eā: sicut alibi declarauī. Aliter
 posset poni q̄ ista qualitas esset aliquid aliud
 ab intellectu et posterius ipsa. Et tūc pos
 set responderi ad motiua pro opīnionē illa de
 fictis in esse obiectiui sicut tactū ē alibi. vbi
 magis expressi istaz opīnionem de intentione
 aīe sine conceptu: ponendo q̄ sit qualitas mē
 tis. Quālibet istarū triū opīnionū reputo p
 babilē: sed que illarū sit verior: relinquo iudici
 orū aliorū. Hoc tñ teneo: q̄ nullū vñ. nisi forte
 sit vñ per voluntaria institutiōe est aliquid
 existens quocunq; modo extra aīam. sed omne
 illud quod est vñ predicabile de pluribus ex
 natura sua: est in mente vel subiectiue vel ob
 iectiue. et q̄ nullū tale est de essentia seu quid
 ditate cuiuslibet substantie. et sic de alijs con
 clusionib? negatis: quas dixi in. q. precedenti
 bus. Ad argumentū principale dico. q̄ il
 lud quod mouet intellectum primo: non ē vñ
 sed singulare. et ideo singulare intelligitur p̄
 mo p̄mitate generatiōis. sicut post patebit.

distincta in nullo cōueniūt. minor p̄z. quia nū
 bil magis distinguit ab aliquo q̄ deus a crea
 tura. Preterea tale vniocū predicaretur de
 pluribus differentibus specie sed omne tale est
 genus. ergo deus esset in genere. In oppo
 sitū. in equiuocis non est contradictio. s̄ hic ē
 cōtradictio: nullum ens est deus: aliquid ens
 est deus. ergo termini sunt vniocū. In ista
 .q. respondetur a multis: q̄ nullus conceptus
 nec aliquid vñ est cōe vniocū deo et creatu
 re. Aliqui autē tenent: q̄ est aliquis conce
 ptus vniocū deo et creature: pura cōcept
 entis. Et primo probant: q̄ ens est vniocū
 deo et creature. Et secundo ostēdūt ad que est
 vniocū. Primo ergo dicunt: q̄ est aliquis cō
 ceptus vniocū deo et creature. et ne fiat cō
 tentio de nomine vniocūtionis. conceptum
 vniocū dicūt: qui ita est vnus q̄ eius vnitas
 sufficit ad contradictionem. affirmando et ne
 gando ipsum de eodem. sufficit etiā p̄ medio
 syllogistico: vt extrema vnita i medio sic vno
 sine fallacia equiuocationis concludatur in
 ter se vniri. Et vniocūtionē sic acceptam p̄
 bant tripliciter. Primo sic. omnis intellect
 certus de vno cōceptu: et dubius de diuersis.
 habet conceptū de quo est certus: alium a cō
 ceptibus de quibus est dubius. subiectum in
 cludit predicatum. sed intellect? viatoris pōt
 esse certus de deo q̄ est: dubitando de ente fis
 mito vel infinito. creato vel increato. ergo cō
 ceptus entis de deo est alius a cōceptu isto et
 illo. et ita neuter ex se et in vtroq; illozū icludit
 ergo est vniocū. Probatio maioris. quia nul
 lus idem cōceptus est dubius et certus. ergo
 vel alius. quod est propositū. vel nullus et c. et
 tūc nō est certitudo de aliquo cōceptu. Se
 cundo arguit sic. nullus cōceptus realis cau
 sat in intellectu viatoris: nisi ab hīs que na
 turaliter sunt motiua intellectus nostri. s̄ illa
 sunt: fantasmata: vel obiectum relucens in fā
 tasmate: et intellectus agens. ergo nullus cō
 ceptus simplex naturalis fit in intellectu no
 stro modo: nisi qui pōt fieri virtute istorū. sed
 conceptus qui non est vniocū alicui relucē
 ti in fantasmate sed omnino alius prior: ad que
 iste haberet analogiam. nō potest fieri virtu
 te intellectus agentis et fantasmatis: ergo ta
 lis conceptus alius analogus: qui ponitur na
 turaliter in intellectu viatoris nūq; erit. et ita
 non poterit aliquis conceptus de deo natura
 liter haberi: quod falsum est. Probatio assum
 pti: obiectum quodcunq; siue relucens in se. si
 ue in specie intelligibili: cū intellectu agente
 vel possibili cooperante. fm vltimū sue virtu
 tis facit sicut effectū sibi adequatū conceptū

In oppositū

Opīo prima

Opīo scda que est scoti

Scotus arguit p̄ mo

Scdō

R
Ad principale

A
Questio. IX
que ē quarte que
stionis. vi.

Ulteri? circa hanc
 materiaz quero. Utrū aliquid vñ
 sit vniocū deo et creature. Quid
 quia illa que sunt primo distincta in nullo vni
 uocantur. sed deus et creatura sunt huiusmo
 di. ergo p̄z. quia illa que in aliquo cō
 ueniunt et in aliquo distinguitur: magis con
 ueniunt q̄ illa q̄ in nullo conueniunt. q̄ primo

suū propriū. et conceptū omniū essentialiter vel virtualiter inclusoz in eo: sed ille alius cōceptus qui ponitur analogus. nō est essentialiter nec virtualiter inclusus in isto. nec etiaz est iste. ḡ iste non fiet ab aliquo tali mouente.

Tertio arguitur sic. omnis inquisitio media ta de deo sic procedit. considerando rōnē formale alicuius: et auferendo ab illa ratione formali imperfectionē quā habet in creaturis. et referuando illā rōnē formale: et attribuēdo sibi omnino summā perfectionē. et sic attribuendo illud deo. Exemplū de formali rōe sapientie vel intellectus vel voluntatis. considerat em̄ in se. et fm̄ se. et ex hoc q̄ ista rō nō includit formaliter imperfectionē: nec de passionib⁹ proprijs entis: remouentur ab ea imperfectiones q̄ cōcomitantur eā in creaturis. et referuata eadē rōne sapientie et bonitatis. attribuitur ista deo perfectissime. ḡ omnis inquisitio de deo supponit intellectū habere eūdem conceptū vniū: cū: quē accepit ex creaturis. Secūdo dicit q̄ ens non est vniūcū dictū in quid de differentijs vltimis: nec de passionib⁹ proprijs entis. Non de differentijs. probatur primo sic. si differentie includunt ens vniūcū dictū de eis: et non sunt omnino idē. ergo sunt diuersa aliquid idē entia. talia autē sunt proprie differentie ex. v. r. r. merba. ḡ differentie ille vltime erunt proprie differentes. ḡ alijs differentijs differunt. Si ille alie includunt ens q̄ dicitatiue. arguitur de eis sicut de pōib⁹ et erit p̄cessus in infinitū in differentijs. vel stabit ad aliquas q̄ nō includūt ens q̄ dicitatiue qd̄ est p̄positum. Secūdo sic. sicut ens cōpositū cōponitur ex actū et potētia in re: ita conceptus cōposit⁹ p̄ se vñ cōponit̄ ex cōceptu p̄tentionali et actuali: siue ex cōceptu determinabili et determināte. sicut ḡ resolutio entis cōpositoz stat vltimo ad simplicif simplicia. scz ad actū vltimū et potētiā vltimā. q̄ sūt p̄mo diuersa: ita q̄ nihil vni⁹ icludūt aliqd̄ alterius. alioquin nō hoc p̄mo esset act⁹. nec illud p̄mo esset potētia. qd̄ em̄ icludūt aliqd̄ p̄tionalitatis. nō est p̄mo actus. ita opz in conceptib⁹ omnē cōceptū nō simpliciter simplicē et tñ p̄ se vñ. resoluti in cōceptū determinabile et determināte: ita q̄ resolutio stet ad cōceptus simplicif simplicis. videlicet ad cōceptū determinabile tñ. ita q̄ nihil determinās icludat. et ad cōceptū determināte tñ: q̄ nō icludat conceptū determinabile. ille conceptus tñ determinabilis. est conceptus entis et determinans tñ. est conceptus vltime differentie. ergo isti erūt p̄mo diuersi: ita q̄ vñū nihil icludat alterius. De passionibus en

tis probant idem dupliciter. Primo modo sic Passio per se secūdo modo predicatur de subiecto p̄mo posterior. ergo subiectus ponitur in diffinitione passionis. sicut additum et eodez p̄mo et septimo metha. ergo ens in ratione passionis cadit vt additum. ergo non est per se primo modo in ratione quidditatiua eoz. Secūdo sic. ens videtur sufficienter diuidi tanq̄ in illa que includunt ipsum quidditatiue. in ens interminatum. et in r. genera. et in partes essentielles. r. generū. sed passio entis non est aliqd̄ r. generū. patet nec ex se est ens interminatum quia conuenit entibus creatis. ergo esset species in aliquo genere vel principium essentialē alicuius generis. sed hoc est falsū. quia ois pars essentialis in quocunq̄ genere et omnes species cuiuscunq̄ generis includunt limitationem. et ita quocunq̄ transcendēs esset de se finitum. et sic repugnaret enti infinito. nec posset dici de ipso formaliter: quod falsum est quia omnia transcendentia dicuntur perfectiones simpliciter. et conueniunt deo in summo.

Tertio argui pōt. et in hoc cōfirmatur prima ratio ad istam conclusionem. quia si vnus icludat ens quidditatiue: nō icludūt precisē ens. quia tunc ens esset passio sui ipsius. ergo icludūt ens et aliquid aliud. Sit illd̄ aliud a. aut ergo. a. icludūt ens aut nō. Si sic. vnus bis icluderet ens. et sic esset p̄cessus in infinitum. vel vbicunq̄ stabit illud vltimū qd̄ est hēde ratione vnus et non icludūt ens. vocetur. a. vñū ratione entis inclusi non est passio. quia idem non est passio sui. et per consequens illud aliud inclusum quod est. a. est primo passio. et etiam tale quod nō icludūt ens quidditatiue. et ita quicquid est primo passio entis. et hoc non icludūt ens quidditatiue.

Quāuis ista opinio quantum ad conclusionem principalem quā tenet sit vera. videtur tamen in duobus deficere. Primo. quia ille rationes illo modo quo nunc fiunt non videntur concludere saltem earū alique. Secūdo est falsū quod dicit: q̄ ens aliquid ē cōmune vniūcū. et non omnibus existentibus a parte rei. Dico ergo q̄ prima ratio nisi alie facta non concludit. nisi eniz supponatur vel probetur: q̄ sicut aliquis potest habere tres propositiones in voce habentes distincta predicata: ita q̄ nullum predicatum icludatur in alio. scilicet q̄ deus est ens: et q̄ est ens creatum: et ens increatum. vel tales consimiles et vnam scire. et duas dubitare: q̄ ita potest habere tres propositiones in mente cōsimiles

Tertio

Secūdo dicit scot⁹

De differentijs p̄tionalib⁹ arguitur

Secūdo

De passionib⁹ arguitur. P̄mo

Secundo

Tertio

Defectus opt.

Contra primā rationem

habentes distincta predicata. aliter non concludit. Et ideo quantum ad istud argumentum nisi reducatur per tertium argumentum suum bene intellectum. Respondendo dico quod intellectus non est certus de uno conceptu: sed de duobus sub distinctione est sufficienter certus. quod dicerent alii: quod formando propositiones in mente: non ex quibuscumque signis institutis ad placitum saltem carborum talis intellectus non format nisi duas propositiones. in quarum una predicatur substantia: et in alia accidens. dicendo. a. est substantia. et. a. est accidens. et tertia format de distincto predicato: dicendo quod a. est substantia: vel accidens. et ideo talis non potest formare propositionem correspondentem isti in voce. a. est ens nisi distincte. apprehendendo et conceptum substantie et conceptum accidentis. Et ideo rationes ille de imperceptibilitate conceptuum propriorum vel alia est ratio substantie: et alia accidentis. et consilium non valent. Si militer contra secundam rationem. Secunda ratio illo modo quo fit non videtur valere. quod fundatur in ista propositione: quod obiectum facit in aliquo intellectu conceptum simpliciter proprium sibi: et conceptum alterius obiecti. si continet ipsius essentialiter vel virtualiter. que propositio videtur esse simpliciter falsa: sicut declaratum est in prologo. in. q. de subiecto theo. Tertia etiam ratio posset male intelligi. si enim intelligatur quod aliqua ratio formalis inuenta in creatura. siue auferendo ab ea aliquid siue non. posset deo attribui: esse in eo. accipit simpliciter falsum. quia nihil quod est in creatura realiter qualitercumque spoliatur: potest deo attribui. hoc etiam est consilium dictis suis. quia ipse ponit quod nihil reale est uniuocum deo et creature. et per consequens nihil quod est realiter in creatura extra animam: nisi forte vox. per nullam separationem vel ablationem potest deo attribui: si tamen attribuitur sibi et creature vnus conceptus: qui nec est in deo nec in creatura extra. quis de utroque predicatur vel pro utroque. Sic ergo videtur quod istas rationes nisi melius exprimentur: possunt impediri.

Contra secundam de differentijs

Contra secundam quod dicitur: quod non est uniuocum differentijs ultimis nec passionibus. illo modo quo ipse intelligit differentias ultimas et passionem arguo sic. et ostendo quod ens non plus est uniuocum differentijs non ultimis quam ultimis. quia omnes res vel est per se in genere. vel pars essentialis alicuius existentis per se in genere. sed per te differentia ultima est aliquid reale extra animam ergo opus quod per se fit in genere. vel quod sit pars essentialis componens cum alia parte ab ea realiter distincta. sed siue sic siue sic. ens secundum eos predicatur in quid. et propter istas uniuoces. maior probata est prius ubi probatum est: quod nulla est distinctio a

parte rei in creaturis nisi distinctio rerum. Preterea maior est convenientia vnus differentie cum alia: quam cum deo. et iste differentie ultime realiter distinguuntur. secundum principia istorum per alia: quid distinguuntur et in aliquo conueniunt sed illud in quo conueniunt predicatur de eis in quid ergo est aliquid uniuocum eis. et ita habetur propositum. maior probatur. quia omnis res creata potest distinguatur a deo: quod a quacumque re creata. ergo cum conueniat cum deo aliquo modo sequitur quod potest conuenit cum quacumque re creata. et eadem ratione cum quacumque realitate creata. Et hoc potest argui sic. quod quilibet creatura plus distinguatur a deo: quam ista realitas creata a quacumque realitate creata. sed non obstante distinctione creature a deo: deo et creature est aliquid conueniunt uniuocum. ergo istis realitatibus duabus non obstantibus et earum distinctione: potest esse aliquod commune uniuocum. Preterea arguo sicut ipse arguit. omnis intellectus certus de uno conceptu: et dubius de duobus: habet alium conceptum neutrum ab illis duobus: sed aliquis potest esse certus de a. quod est ens: dubitando an sit differentia ultima vel non ultima. ergo est aliquis conceptus communis differentijs ultimis et non ultimis. Ad istam rationem respondet tripliciter. Primo quod talis intellectus quis sit certus de tali quod sit ens: non tamen est certus quod est ens quidditative: sed quasi per accidens. Secundo: quod talis conceptus est simpliciter simplex. et ideo non potest secundum aliquid concipi. et secundum aliquid ignorari. et ideo circa ipsum non est deceptio. vel enim totaliter attingitur vel non attingitur. et tunc omnino de nullo simpliciter simplici potest esse certitudo secundum aliquid eius: et dubitatio secundum aliud. et ideo tale simpliciter simplex est omni. non ignoratum: nisi habet se totum concipiat. Tertio non respondet quod ille conceptus de quo est certitudo: est alius ab illis de quibus est dubitatio. et si ille certus saluat cum alterutro illorum dubiorum: vere est uniuocus: sed non opus quod insit utriusque illorum in quid: sed ut sit uniuocus cum eis. vel ut determinabilis ad determinas vel ut denotabilis ad denominas. Unde dicitur quod omnibus conceptibus non simpliciter simplicibus est uniuocum in quid dicitur de eis: simpliciter vero simplicibus est uniuocum sed ut ut determinabile vel ut denotabile. non autem ut dicitur dicitur de eis in quid: quod hoc includeret contradictionem. Iste responsiones non videntur sufficere. Prima non. tunc quia sicut dicitur quod intellectus non potest esse certus de tali differentia quod est ens quidditative: quis sit certus quod est ens: ita dicerent alii quod nullus intellectus potest esse certus de deo: quod est ens quidditative. hoc est: quod iste conceptus predicatur de deo quidditative. quod poneret quod nullus conceptus possibilis

Contra secundam

Contra tertiam

Contra secundam de differentijs

Ratio secunda prima

Secunda

Tertia

Contra primam responsionem

nobis pdicat de deo nisi denoiatiue eo modo quo conceptus negatiui ⁊ pnotatiui pdicantur de deo. **¶** Tum quia talis differentia est ens quidditatiue. ⁊ per cosequens pot esse certus qd est ens quidditatiue. **¶** Assumptu pr. q. quado aliqua coponunt tertiu: qua ratione vnum illoz est vera res ⁊ essentialiter extra aiam. ⁊ reliqua. **¶** Si illud cui additur differentia vltima quidditatiue et essentialiter est ens. eade ratione et differetia vltima addita sibi. **¶** Preterea scda responsio no videt sufficere. q. tanta simplicitas vel maior est in deo: quanta est in quacunq. differentia vltima. sed non obsta te tali simplicitate dei: de pot cognosci in aliquo conceptu vniuoco sibi: quis ignozetur in se. **¶** Eade ratioe realitas quecuq. vltima pot cognosci in aliquo coceptu vniuoco sibi: quis in se ignozetur **¶** Tertia etiã responsio no sufficit. quia sicut dicit: q opz q ens sit vniuocu differentijs: no tn de eis dicit in quid: ita dicerent ali q nullus pceptus possibilis nobis p statu isto pdicatur in quid de deo. **¶** Unde dicerent q nihil pdicatur de deo nisi tale: puta quod est ca omniu. immortalis. incorruptibil. separatus a materia. que omnia no pdicatur de deo in quid. **¶** Preterea: q simplicitas non impediatur pdicatione in quid entis de tali differentia. videtur: quia accipio humanitate vlt aiam intellectiuã cui additur differentia vltima. et quero. aut sit simplr simplex. aut no. **¶** Si sic. ergo de illa no pdicatur ens in quid. qd negant. **¶** Si non. tunc accipio illa componetia. sint. a. ⁊ b. ita q. a. sit differentia: ⁊ b. illud cui addit differentia. **¶** Et quero. aut. a. sit simpliciter simplex. aut non. **¶** Si no. quero de coponentibus sicut prius. **¶** Si sit simplex simpliciter. **¶** Contra. per te omnis realitas coicabilis est quidditatiua ⁊ cõuerso. sed ista realitas e de se coicabilis. quia non est de se bec. **¶** E est cõmunicabilis. ⁊ certu est q no nisi differentijs vltimis indiuiduantibus pdicatur aliquid in qd et vniuoco: quod negas. **¶** Si dicatur q differentia vltima aie intellectiue no coicatur differentijs indiuiduantibus. **¶** Contra. ois realitas que no est de se bec. e de se coicabilis plurib. sed nihil qd est de se coicabile plurib. coicat pmo. nisi per se suis inferiorib. **¶** E dia vltia aie intellectiue coicatur pmo suis p se inferiorib. ⁊ pmo cõrentis sub ea. **¶** Et tunc quero. q sũt illa pmo cõrenta sub dia vltima aie intellectiue. aut sunt aie distincte numero. aut die indiuiduales illaru aiaru intellectiuaru. **¶** No aie intellectiue. quia ille pmo continentur sub aia intellectiua que cõprehendit dia vltimã aie

et aliqd cui additur. **¶** E pmo coicatur illis differentijs indiuiduantibus. et per pns de illis pdicatur i quid ⁊ vniuoco. **¶** Et si dicat q differentia vltima aie intellectiue est indiuidualis ⁊ de se bec. **¶** Contra. accipio hoc cõe hõ: ⁊ q ro. an hoc e simplicitr simplex. et tuc de eo non pdicatur ens in qd **¶** Aut no est simplr simplex ⁊ tuc accipio vnã prez eiusdẽ cõis cũ illo toto cui est pars. ⁊ quero. aut e simplr simplex. ⁊ p pns de ea no pdicat in qd. ⁊ no est de se bec. ⁊ ita erit coicabile ⁊ habet ppositu. **¶** Aut no est simplicitr simplex. ⁊ qro tuc de coponentib. ⁊ arguo sicut pns. ⁊ ita vel erit processus in infinitu. vel stabit ad aliqd simplicitr simplex: qd no e de se bec ⁊ p pns e de se coicabile plurib. ⁊ habet ppositu. **¶** q illud non poterit esse nisi differentia vltima: cũ no sit passio. **¶** Per confimilia argumeta pot pbari q ens dicit vniuoce de passionibus: si passiones sint aliqua ex parte rei. sicut iste doctor imaginat. **¶** Ad questionẽ ergo dico: q deo ⁊ creature est aliquid cõmune vniuocu. **¶** Circa qd sic pcedã. **¶** Primo videndũ est de vniuoco quid sit vniuocu q: quid sit vlt dictũ e. **¶** Scdo quomõ vniuocu se haber ad sua vniuocata. **¶** Tertio q deo ⁊ creature est aliquid vniuocu. **¶** Quarto q quibuscuq. existẽtibus quomocũq. extra aiaz: est aliquid cõmune vniuocu. **¶** Circa pmiũ dico: q vniuocu pprie accipit p voce vniuoca. quia accipitur fm q distinguit e equiuocu vel denoiatiuũ. ⁊ isto mõ nihil est qre: an ens dicat conceptũ vniuocu deo ⁊ creature. **¶** E debet qri. an sit alius vnus cocept. alicui pdicabilis in qd de deo ⁊ creaturis. ⁊ ita extendẽdo nomẽ vniuoci: pot improprie dici q aliquis cocept. e vniuocus. q aliquis coceptus est vnus. **¶** E nec proprie nec improprie debz dici: q aliquis cocept. est equiuocus. **¶** Primo e videndũ e de vniuoco sz q improprie dicitur de conceptu. **¶** Scdo sz q proprie dicitur de voce vel de signo quocuq. q ad placitũ instituto **¶** Circa pmiũ dico: q conceptus vniuocus vno mõ pot intelligi distingui cõtra coceptũ ppriuũ. **¶** Alio modo pot intelligi distingui cõtra pceptũ denoiatiuũ. **¶** Primo mõ nullus conceptus vnus pdicabilis de plurib. siue p se primo modo. siue scdo modo. siue per accidens. siue necessario. siue continenter est coceptus vniuoc. q nullus conceptus pdicabilis de plurib. est cocept. pprius vni rei: de illa pdicabilis ⁊ no de alio **¶** Ideo sz aliquas opiniones: pura fm illã que ponit coceptum quoddam fictum habens tm esse obiectiuum. vel fm illam que ponit conceptum esse aliqd causatũ pter itellectionẽ: null. **¶** nec pot nisi forte institut. ad placitũ pot eẽ tal. sz

Extra scdam

Extra certã

Ad questionẽ re spondet doctor p quatuor articulos

Primus articulus continet duo

De pmo.

proprius vni rei. qz omnis conceptus abstractus a re
 equaliter respicit omne sibi simillimū. et nihil pot
 esse in re: quin salte p potentia diuinā aliquid
 possit fieri sibi simillimū. et tō respectu creatu
 re cuiuscūq; nullus pot esse cōceptus proprius
 naturaliter abstractus quin sit cōis vel possit
 pdicari de pluribus. Tamē fm opinionē q po
 nit cōceptū siue intentionē esse intellectionē
 aliter posset poni. f. q aliquis cōceptus pot esse
 proprius vni rei. Alio modo cōceptus vniuocus
 distinguitur cōtra denoiatiuū. et tūc ois con
 ceptus abstractus ab illis quib; est cōis. non
 cōnotās aliqd: ē eis vniuocus. et cōceptus in
 stitutus ad significandū aliqd. et ad aliud cō
 significandū pot esse denoiatiu; vel cōnota
 tiuus positivē. vel cōnotatiu; negativē. et tō
 in illa ppōne q est in mēte nō inuenit aliqua
 talē pdicatio analogā qn cōceptus abstractus ab
 illis quibus est cōis pdicat. **Sēdo dico:** q
 vniuocū fm q inuenit in voce: et eodē mō p
 portionabiliter fm q inuenit in scripto. vel in
 alijs signis quomodocūq; ad placitū instituit
 sic distinguit vno mō cōtra equiuocū precise.
 Alio mō cōtra equiuocū et denoiatiuū. Prio
 modo omne signū institutū vna impositiōe ad
 significandū plura. ppter vniū conceptū eodē
 pdicabilē de plurib; ita q cōceptus talis et il
 lud signū sint quasi signa ordinata: est signū
 vniuocū. et isto modo aīal est vniuocū ad ho
 minē et asinū. et aīal pdicat vniuoce de boīez
 de asino. et sic de alijs. **Sēdo mō** accipit vni
 uocū in libro pdicamētoz. et tunc accipit dī
 stictio isto mō: q denoiatiuū pot accipi dupl
 Uno mō large p omī eo qd pdicat de alio: ad
 cuius verificationē requirit aliqd aliud et rō
 ne modificandi. qd de ipō fz aliā habitudinē
 grāmaticālē pdicat Verbi grā. ad B q B sit vā
 hō est alb; requirit q bec sit vera. hōi inest al
 bedo. ita q albedo aliquo mō significat p al
 bū: q albedo pdicat de hoīe fz aliū modū grā
 maticālē. qz opz q alterū illoz sumat in recto
 ita q semp ad talē ppōne verificandā reqrūt
 due ppōnes. in quarū vna aliqd pdicat in re
 cto de subiecto. et in alia pdicat aliqd de alte
 ro extremoz sumpto in obliquo. Alio mō acci
 pitur pdicatio denoiatiua qn aliqd pdicat de
 aliquo in obliquo: sic bic. hō pducit a deo. de
 ē cā rerū. hōi inest albedo. hō hz albedinē. Ac
 cipit aut vniuocū a pō fm q distinguit con
 tra equocū et denoiatiuū. quocūq; mō pdicto
 rū sit denoiatiuū. Et isto mō accipit dīstictio
 qz omne pdicatu de alio aut supponit p re de q
 pdicat. nihil aliud cōsignificādo sibi attribui
 fm aliquā determinatā attributionē. aut nō.
 Si nō. tūc est pdicatio denoiatiua. qz in pdi

catione denoiatiua: aut terminus subiectus et
 pdicatus nō supponit p eodez: sicut qn alter
 eoz sumit in obliquo: et alter in recto: sicut p
 in ista. hōi inest albedo. forma ē i materia. ma
 teria ē pars hoīs. Aut si supponat p eodē. tū
 p illā ppositionē signat aliqua ppositio esse
 vera: in qua termini nō supponit p eodē: sic i
 ista. homo est alb; vel albū est homo. in q sub
 iectū et pdicatu supponit pro eodē. tū ad veri
 tatē istius requirit veritas talis: hōi inest al
 bedo v; aliqua equiuales: in qua ponit aliqd
 in obliquo quod nō supponit pro eodē p quo
 supponit terminus alius. Si supponat p eodē
 nec aliq talis ppō in obliquo requirat ad ve
 ritatē illius ppōnis: tūc vterq; terminus impo
 nitur ad significādū plura. ppter aliquē cōce
 ptum cōmunē illis plurib; ab illis abstrahibi
 lem. et tūc ē pdicatio simpliciter vniuoca. aut
 nō sic vterq; terminus vna impositione impo
 nitur. et tunc est pdicatio equiuoca. Et ita lar
 ge accipiedo pdicationē denoiatiuā. ois pdi
 catio vbi subicit quod natū est subici et pdi
 catur quod natū est predicari. v; est equiuoca
 vel vniuoca vel denoiatiua. **Sēdo** distīn
 guo de vniuoco: siue dicat improprie de cōce
 ptu siue pprie de voce vel quocūq; signo ad
 placitū instituto: qd tripliciter accipit. Uno
 modo fm q precise pdicat de pluribus realiter
 distinctis: q nō sunt vna res reāl. f; sūt simillī
 ma. et isto mō nō inuenitur vniuocatio nisi in
 specie specialissima. qz sola indiuidua spēi spe
 cialissime sunt sibi simillima. et ppter hoc for
 te aliqui antiqui doctores dixerunt q species
 specialissima dicit vna formam. nō autē gen
 quia in aliquibus species specialissima predi
 catur de plurib; indiuiduis: q possunt facere
 simpliciter vna formā: ita q totū resultans ex
 eis vere erit vniū numero. et indiuiduū eiusdē
 rationis cū quolibet indiuiduozū constituens
 tiū. et quodlibet eozū tam pars q totum pot
 esse vniū indiuiduū eiusdem speciei. non ē autē
 hoc possibile de quibuscūq; cōpositis cōten
 tis sub eodem genere precise. quia talia cōtē
 ta sub eodez genere et distincta specie. nō pos
 sunt facere per se vniū eiusdem generis cū illis.
 Et ita dico v; q illa q sunt vniuoca q sunt si
 millima: si per impossibile vel possibile possūt
 facere vniū per se: illud vniū erit eiusdē speciei
 cū illis. et nō plus esset illud totū p se cōtentū
 sub spē q reliquū. **Sēdo** mō dī vniuocū omne
 pdicabile de pluribus differentib; realiter q
 nō sunt vna res. nec etiā sunt simillima: ita q
 cōceptus vniū in quid pdicat de eis. et isto mō
 genus est vniuocū. **Tertio** mō dī vniuocū pre
 dicabile de pluribus que tamē sunt vna res.

De scdo.

et hoc modo relatio dicitur uniuoce de relationibus dicitur
 uniuoce: quod tamen sunt una res: quod sunt una essentia numero
 Circa secundum dico quod nullum uniuocum est de essen-
 sentia uniuocatorum suorum. nec ponit in eis aliquid
 quod realiter. nec facit compositionem cum eis. nec
 cum aliquo quod est in eis. quod omne uniuocum est
 uel. uel saltem eodem predicabile de illis de quibus
 predicatur communitim acceptis in numero plu-
 rali. sicut sores et plato sunt homines. homo et as-
 nus sunt animalia. per quod excludit essentia di-
 uina. quod non predicatur pluraliter. hec enim est fal-
 sa. pater et filius sunt plures essentie. sed decla-
 ratum est in. quod precedentibus quod nullum uel est de
 essentia uel quidditate suorum inferiorum. nec fa-
 cit compositionem cum aliquo singulari. nec existit
 existente in singulari. Circa tertium dico: quod
 deo et creature est conceptus unus eorum: predi-
 cabilis de eis in quod et per se primo modo. Circa
 quod ostendendum est primo quod deus non potest cognos-
 sci in se. ita quod ipsamet diuina essentia terminet
 immediate actum intelligendi nullo alio concurren-
 te in ratione obiecti. Secundo quod non potest concipi
 per a nobis per statum isto in aliquo conceptu sim-
 plici proprio sibi. Tertio quod potest concipi a no-
 bis in aliquo conceptu communi. predicabili de eo et de
 alijs. Quarto: quod aliquis talis in quo potest sic
 concipi a nobis sit sibi quidditatum. Et qui-
 to ex hijs sequitur quod aliquis conceptus uniuoce est predicabi-
 lis de deo: et de alijs in quod per se primo modo. Pri-
 mum ostendo sic. omnis intellectus cognoscens
 aliquam naturam in se. nullo alio concurren-
 te in ratione obiecti: potest uere cognoscere illam rem esse: in re
 uel non includere contradictionem. imo non potest du-
 bitare illud obiectum includere contradictionem.
 sed uiator intelligens deum notitia incompleta:
 quantum est possibile uiatori. potest dubitare an in-
 cludat contradictionem. quod potest dubitare an inclu-
 dat contradictionem deum esse. etiam posito quod firmi-
 ter credat quod nihil est impossibile esse nisi inclu-
 dens contradictionem. quod talis non cognoscit deum
 in se modo exposito. maior pars. quod hoc est euiden-
 ter notum quod nunquam concipitur aliquid includens con-
 tradictionem sine pluribus obiectis conceptis. quod
 concipiens tamen unam rem sine pluralitate obiecto-
 rum: non potest dubitare illam rem includere contra-
 dictionem. minor pars. quod multi dubitant deum esse.
 et uerum sit possibile deum esse. Preterea. omnis
 res cognita in se. aut cognoscitur intuitiue aut
 abstractiue. ergo si essentia diuina in se cognos-
 citur. aut cognoscitur a nobis intuitiue. aut
 abstractiue. Non intuitiue pars. quod illa est beati-
 fica: que ex puris naturalibus non est possibilis
 nobis. Nec abstractiue. quod sicut declaratum est
 in prologo. nulla res potest cognosci abstractiue
 in se a nobis ex puris naturalibus nisi ipsa co-

gnoscatur intuitiue. quod si cognoscatur abstra-
 ctiue. aut hoc erit per notitiam intuitiuam eiusdem. et
 habetur propositum. aut per speciem rei. et hoc est in con-
 ueniens: tamen quod talis species uel post probabitur non
 est ponenda: tamen quod in alijs partibus: quod species non sufficit
 ad notitiam abstractiuam sine notitia intuitiua
 preuia. Aut cognoscitur abstractiue per notitiam
 intuitiuam alicuius alterius rei. et hoc est im-
 possibile. quod sicut probatum est in prologo. nulla
 notitia incompleta: unius rei potest esse causa suffi-
 ciens notitie alterius rei. Secundum ostendo. quod
 nihil potest cognosci a nobis ex puris naturalibus
 in conceptu simplici sibi proprio. nisi ipsum in
 se cognoscatur. ista pars inductiue. Aliter enim pos-
 set dici quod color cognosci posset a ceco nato in
 conceptu proprio coloribus. quia non est maior
 ratio quod deus cognoscatur in conceptu sibi pro-
 prio. sine precognitione ipsius in se quam color. sed pars quod a
 tali non potest concipi color in conceptu sibi pro-
 prio. quod nec deus. Et ista ratio equaliter probat
 conclusionem prioris ex qua sequitur ista. Tertium
 ostendo. quod omne cognoscibile a nobis. aut
 cognoscitur in se. aut in conceptu simplici sibi
 proprio. aut in conceptu composito proprio.
 aut in conceptu communi sibi et alijs. sed deus aliquo
 modo cognoscitur a nobis. et non primis duobus
 modis. quod tertio modo uel quarto modo. si tertio
 operis quod cognoscatur quarto modo. quod conceptus
 compositus proprius. ex quo non potest componi ex con-
 ceptibus simplicibus proprijs: operis quod componatur
 ex simplicibus et comibus. Quartum ostendat per
 unam rationem quam facit doctor iste subtilis: quod mihi
 concludit: et arguo sic. Si deus cognoscatur in
 aliquo conceptu communi sibi et alijs. quod aut ille con-
 ceptus est quidditatum. aut denotatum. si quiddi-
 tatum: habet propositum. si denotatum: tunc quod
 de illo cui attribuitur istum conceptum denotatum.
 aut est denotatum et sic est processus in in-
 finitum. aut quidditatum. et habet propositum. Uer-
 bi gratia. habeo istum conceptum. pura esse creati-
 uum. que scio esse denotatum. et ideo operis probas
 bere unum conceptum cui istum attribuo. pura di-
 cendo: quod aliquod ens est creatiuum. et certum est quod
 iste conceptus cui iste attribuitur non est deno-
 tatum. uel si sit erit processus in infinitum.
 uel stabitur ad aliquem conceptum quiddita-
 tuum. Et tunc quero. de illo ultimo conceptu
 quidditatum. aut est communi deo et creature et ha-
 betur propositum. Aut est proprius deo. et hoc
 est improbatum. aut proprius creature. et hoc est
 impossibile. quia tunc non posset supponere nisi
 si pro creatura. et tunc hec esset falsa. aliquod
 ens creatiuum est deus. Ista ratio confirmatur.
 quod omnis conceptus denotatum habet diffinitionem expre-
 mentem quid nois. in qua ponitur aliquid in recto:

Circa secundum ar.

Circa tertium quibus ostenduntur

Primum

Secundum

Tertium

Quartum

Primum ostendit

R' Secundum ostenditur

S Tertium ostenditur

T Quartum ostendit

et aliquid in obliquo. Tunc quod de vna parte illius diffinitionis. aut habet diffinitionem com- similem exprimentem quod nominis. aut non. si non habetur oppositum: quod talis necessario est quidditativum. Aut habet. et quod tunc de partibus sic prius et ita vel erit processus in infinitum: vel stabit ad aliquem conceptum quidditativum predicabilem de illo de quo prius conceptus denominativum predicabatur. Et isto sequitur: quod est aliquis conceptus unus predicabilis in quod per se primo modo de deo et creatura. Et quo sequitur ultra. quod core- spondens illi conceptui est simpliciter uniuoca. Et ideo dico: quod sine omni compositione ex parte dei. aliquid est uniuocum sibi et creature. quod sicut uniuocum quibuscumque indiuiduis: cuiuscumque speciei spaliissime. non facit compositionem cum ipsis indiuiduis. nec cum quibuscumque existentibus in indiuiduis ita nec uniuocum deo et creature facit aliquam compositionem in deo. et causa est. quod vltimum nihil quod est a parte rei est uniuocum quibuscumque. Dico tamen quod nihil est uniuocum deo et creature. accipiendo uniuocum stricte. quod nihil est in creatura nec essentialiter nec accidentale quod habeat perfectam similitudinem cum aliquo quod realiter est in deo. et ista uniuocatione sancti et aucto. negat respectu dei et creature. et nullam aliam. Circa quartum principale dico: quod quibuscumque existentibus extra animas ens est cōueniētiā et predicabile de eis in quod. et per se primo modo. Cuius ratio est. quod omnia que sunt extra animas saltem in creaturis. si sunt aliquo modo distincta sunt res realiter distincte. sicut omnibus rebus ens est eode uniuocum: eadem ratione qua est uniuocum deo et creaturis. Et tunc. Hoc etiam potest persuaderi per rationem factam in priori articulo: quod est realiter ratio negatiua uniuocationem entis ad differentias vltimas. quia certum est quod differentie vltime aliquo modo cognoscuntur a nobis. Tunc quero. Aut cognoscuntur in se. et hoc est falsum secundum eos. et patet etiam de differentibus substantiarum. Aut in conceptu proprio et hoc est falsum etiam secundum eos. quod videntur dicunt. etiam substantie quarum sunt non cognoscuntur in conceptu proprio simplici aut cognoscuntur in conceptu simplici dei. et tunc quero. Aut in conceptu quidditativo. et habet oppositum. Aut in conceptu denominativo. et per consequens oportet intelligere aliquem conceptum quidditativum cui ille conceptus denominativus attribuitur. et habetur oppositum. Si dicatur quod intelligitur conceptus quidditativus. non tamen quidditativus differentibus vltimis. sicut tamen quidditativus respectu aliorum. Contra oportet intelligere aliquem conceptum quidditativum cui convenit ille conceptus denominativus pro ipsis differentibus vltimis. et non pro aliis et per consequens oportet quod primo supponatur per differentibus vltimis: quod non esset possibile nisi esset

quidditativus respectu differentiarum vltimarum. Eodem modo potest argui de passionibus si passiones sint aliqua talia a parte rei: sicut iste doctor imaginatur. quod omne reale sic intellectum. vel intelligitur in se. vel intelligitur primo in aliquo conceptu sibi quidditativo. et ita si passio sit aliquid reale et simplex et non intelligitur in se vel saltem non est necessarium. oportet quod intelligatur in aliquo conceptu sibi quidditativo. Ad rationes alterius opinionis. Primas tres concedo gratia conclusionis quibus aliqua dubia accipiatur. et forte falsa. Ad primam quod probatur quod ens non est uniuocum differentibus vltimis. Dico quod proprie non debet concedi quod differentie vltime includunt ens nec aliquid inferius includit suum superius: nec aliqua res includit quodcumque sibi uniuocum. Dico ergo quod ita bene de differentibus vltimis predicatur in quod et uniuoce ipsum ens. sicut de quibuscumque aliis differentibus. Et quando dicitur: quod tunc alie essent proprie differentes. concedo secundum unum modum: quem ponit philosophus. v. metha. Sed ex hoc non sequitur quod erunt differentes aliis differentibus: sicut seipso differunt. quod declarabitur deinde. viii. quod aliqua species non differunt aliis differentibus sicut seipso. Unde non oportet omnia contenta per se sub aliquo communi aliis differentibus differre. quod idem seipso totaliter convenit cum aliquo propter quam convenientiam potest abstrahi conceptus communi. et seipso differt ab eodem vna via que non oportet ponit illi convenientie: sicut idem seipso differt ab alio numeraliter. et venit cum eodem specie. Similiter per idem deus totaliter venit aliquo modo ex natura rei cum creatura. et ex natura rei per idem totaliter distinguitur a creatura. Et si dicatur quod opposita non possunt convenire eidem per idem sed convenientia et differentia sunt opposita. Respondeo quod opposita nec per idem realiter nec per idem formaliter possunt convenire eidem in creaturis: sic quod denominent ipsum. et ideo convenientia illa et differentia illa que oportet ponitur. nulli eidem. nec per idem. nec per aliud possunt convenire. ita quod denominent ipsum. Sed dico quod convenire specie et differre numeraliter. et eodem modo convenire genere et differre specie in nullo penitus opponuntur. Et eodem modo est de aliis convenientibus et differentibus. Et ideo eidem per idem possunt competere: sicut ponunt aliquid competunt eidem per aliud et aliud. Ad secundam concedo quod oportet omnem conceptum non simpliciter simplicem: tamen per se unum. resolutum ad aliquos conceptus simpliciter simplices: quorum unus non includit aliud. et ideo concedo quod conceptus determinabilis non includit conceptum determinabilem: nec e converso. et concedo vltimum quod conceptus differentie cuiuscumque non includit conceptus

U
Quid ostenditur

X
Circa quartum ar.

Eua fio.

Y
Impugnatur

Z
Ad rationes de differentibus. Ad pri.

AB
Ad secundam

entis nec aliquē cōceptum determinabilem. Sed ex hoc nō sequitur nisi aliud impediat q̄ vnus nō dī de alio p se ⁊ vniuoce ⁊ quidditate illo mō quo vn⁹ cōcept⁹ dī de alio vniuoce p se et q̄dditate. **U**n dīco q̄ cōcept⁹ sp̄ei nō includit cōceptū generis. nec cōceptū ētis. et tñ vterq̄ predicatur de eovniuoce et in q̄d. **U**nde omēs iste rōnes procedūt ex falsa imaginatione. s. q̄ semp cōcept⁹ inferior includit superiorē pdicabile de eo p se ⁊ q̄dditate et vniuoce. q̄ cōceptus inferior est vlt cōpositi⁹ or cōceptu supiori. ita q̄ includit superiores et aliq̄d plus. q̄ ⁊ oīa cōsimilia sunt simpliciter falsa. sicut em̄ est. de noibus: q̄ nomē cōius nō est inclusum in noie min⁹ cōi nec est simpliciter eo ita ē frequēt⁹ pceptib⁹: q̄ eq̄ simplex est cōceptus sp̄ei sp̄alissime sicut cōcept⁹ entis: quīs forte n̄ sēp sit ita: sicut post declarabit. **A**d rōnes pbantes q̄ ens nō dī vniuoce de passioib⁹. **D**ico q̄ pcedūt ex falsa imaginatōe. imaginat̄ em̄ ac si passio eēt aliq̄d simplex a parte rei. aliquo mō distinctū ab ētitate. ⁊ nec entitas includeret bonitātē. nec esset formal⁹ bonitas. nec eōuerso. **E**t hoc simplr reputo falsum. q̄a nulla tal⁹ distinctio ē ponēda in creaturis. **I**deo dico: q̄ passioēs entis nō sūt aliqua talia a parte rei s̄ tñ sūt q̄dā cōcept⁹ importates illud idē. ⁊ oīa illa q̄ importat cōcept⁹ entis cōnotādo aliq̄d ens determinatū in aliquo et iō ens dīz poni in diffinitioē indicāre q̄d no minis cuiuscūq̄ passionis ipius: vt si exp̄mat q̄d nois boni. dīz dīci q̄ bonū est ens appetibile a volūtate: vel aliq̄d tale. vel bonū ē ens appetibile s̄z rectā rōnē. vel aliq̄d talis oīo debz exp̄mi. in qua ponit̄ ens in recto ⁊ aliq̄d aliud in obliquo. **E**t eodē mō bonitas dīz dīci entitas sic vel sic appetibilis a volūtate. vlt aliq̄d cōsile. **E**t ppter istā rōnē de illo cōceptu nō pdicat forte ens q̄dditate. nec p se pmo mō. imo nec ens pdicat q̄dditate. ⁊ p se de albo vlt calido vel itelligēte. ⁊ tñ nihil ē importatū a parte rei p albū quin de illo pdicat ens p se pmo mō ⁊ q̄dditate. **P**er h̄ p̄ ad p̄m ar̄ gumētū q̄ pōt cōcedi: q̄ ens nō pdicat q̄dditate de suis passioib⁹. ppter causā iā dictā ⁊ iō cōcedēdū ē q̄ ens nō ē vniuoce pdicabile in q̄d de oib⁹ pceptib⁹. tñ de omī cōceptu simplici nō cōnotatiuo. s̄ p̄cise importāre aliq̄d res alia: sicut hō importat oēs hoies ē ens pdicabile in q̄d ⁊ p se pmo mō. **A**d sc̄dō dīco: q̄ ens sufficēter diuidit̄ p ens creatū ⁊ increatū tāq̄ in illa de q̄b⁹ pdicat. ⁊ iō cōcedo q̄ de passioibus suis nō pdicat in q̄d ⁊ p se pmo mō ppter causā dictā. nō q̄ sunt aliq̄d talia simplicia a parte rei. de quib⁹ nō pdicat ens in q̄d. **A**d ter

B3 Ad rōnes de passioibus.

EE Ad primū argumētū adductū de passioibus

Ad sc̄m

Ad tertiū

tū dīco q̄ pcedit ex falso intellectu. q̄ imaginat̄ q̄ omē q̄d pdicat de aliquo q̄dditate: s̄cludit̄ i illo d̄ quo pdicat: q̄d nō ē verū. q̄ etiā illa q̄ nō includit̄ ens recipiūt pdicationē entis in q̄d. ⁊ iō illa rō nō impedit quin ens possit q̄dditate pdicari de suis passioib⁹. **S**z circa pdicta sūt aliqua dubia. **P**rimo. q̄ videtur q̄ sit aliq̄ pdicatio analogā: q̄ nec sit equiuoca nec vniuoce nec denominatiua. q̄ aliq̄ ē pdicatio analogā s̄z p̄m. i. poste. versus finē **U**bi dicit̄: q̄ si passio sit equiuoca mediū erit equiuocum. ⁊ si passio fuerit analogā mediūz crit analogū. **I**te. iij. metha. ens nō dī vniuoce nec equoce s̄ medio mō ⁊ certū ē q̄ n̄ dī dnoiatue. **g** rē. **C**ōfirmat̄. q̄ ibidē sanū n̄ dī nec equoce nec vniuoce rē. **g** analogice. **S**cd̄ dubiū ē. q̄ nō vī q̄ sit bene dictū de pdicatioē denoiatiua. q̄ fm̄ p̄m in pdicamētis. denoiatiua dīz ab abstracto solo casu. **g** hec nō est pdicatio denoiatiua. hōi inest albedo nec hec forma est i materia. **g** talis pdicatio i obliquo nō ē denoiatiua. **I**te in pdicamētis. c. de qualitate vult p̄s q̄ q̄litas nō sēp pdicat denoiatiue de suis subiectis. ⁊ h̄ cōtingit dupliciter. **U**el q̄ nō sunt noīa iposita ipis q̄litatebus: sicut aliq̄s dī pugilator. nō tñ denoiatiue q̄ n̄ ē aliq̄d nomē ipositū illi q̄litate a q̄ dī pugilator. **U**el q̄ si sint noīa iposita. nō tñ cōcreta ⁊ abstractū h̄nt adinuicē cōueniētā i p̄ncipio: sicut aliq̄s dī studiosus a virtute. **g** nō oīs tal⁹ pdicatio est denoiatiua. **T**ertiū dubiū est de p̄ncipali cōclusioē. q̄ nō vī q̄ deo ⁊ creature sit aliq̄d cōe vniuoce. nec etiā oib⁹ creaturis. ⁊ h̄ p̄bat a diuersis multiplicif. **P**rimo sic. omī vniuoce correspōdet aliq̄d vniū a parte rei. nihil aut̄ vniū a parte rei correspōdet enti. **g** rē. **S**cd̄ omē vniuoce ē p̄s ⁊ simpliciter illis quib⁹ ē vniuoce. s̄ deo nihil ē p̄s nec simplicius. **g**. **C**ōfirmat̄. q̄ omē iferi⁹ addit aliq̄ p̄fectionē sup̄ sup̄ vniuoce. **D**eus aut̄ nihil addit supra ens. q̄ tūc essent plura in deo. **T**ertio. omē q̄d ē p se superi⁹ ad aliud et si ubi vniuoce ponit̄ in eius diffinitione. s̄ ens in nullius diffinitione ponit̄. q̄ cū pdicat de quo libz p se pmo modo sicut dicit̄ est: sequeretur q̄ in q̄libet diffinitione eēt nugatio. **Q**uarto q̄n aliqua vniuoceantur in aliquo pificātur in illo nomine et in re significata per illud nomen. sed deus ⁊ creatura in nullo parificātur nec in entitate. nec in bonitate. nec in quocūq̄ genere **Q**uinto. quia fm̄ p̄m. iij. metha. ens dicitur de decē predicamentis sicut sanū dicitur de sanis. sed sanū non dicitur vniuoce ⁊ i quid de sanis. **g** nec ens de decem predicamentis. **I**dez videtur dicere. vij. methaphisice

DD Primū dubium. Arguitur primo.

Secundo.

Confirmatur Secm̄ dubium. Arguitur primo.

Sc̄do

Tertiū dubiū est de p̄ncipali cōclusionē.

Arguitur primo.

Secundo.

Confirmatur

Tertio.

Quarto.

Quinto

Sexto.

Sexto sic. fm p̄m. i. p̄bi. p̄ncipiū q̄ mellis sum 7 permenidē est: q̄ ens 7 vñū multiplicat dicitur. q̄ non dicitur de omnibus vniuoce.

Septimo.

Septimo s̄z auctēnā. i. metha. c. vi. ens. ali quid 2. h̄mōi sunt multiplicata et nō vniuocta.

Octauo

Octauo Boeti⁹ sup p̄dicamēta. necesse est. x. generib⁹ multitudinē cōuenire. neq̄ em̄ aliqua natura ē eis cōis. s̄ fm nomē tm̄ 7 om̄e tale est equocu. q̄ 7c.

Nono

Nono linco. sup ange licā hierar. pre. v. c. iij. nihil positue dicitū pot de deo 7 creatura vniuoce dici.

Decimo.

Decimo. da mas. in logica sua. c. ij. substantia nō accipit to: tā naturā entis nec accidens s̄vtrūq̄ accipit medietatē ei⁹. q̄ ens dicit vtrūq̄ actualit: sic totū dicit vtrāq̄ partē actualit.

EE
Ad primū du
biū respōdetur

Itē vniuocta sunt illa quoz nomē est eodē 7 rō eadēz. S̄i r̄ ibidē. ens diuidit in substantiā 7 accidēs. nō si cut gen⁹ in spēs. s̄ sicut vox equoqa in ea q̄ ab vno 7 ad vñū. Ad p̄mū istoz dubioz dico: q̄ nō est aliq̄ p̄dicatio analoga distincta s̄ p̄ dicationē vniuoctā equoqā 7 denotatiuam largissime sumptā. tm̄ p̄pter factoz intētione di stinguo tā de equoco q̄ de analogo. De equo co q̄ sicut dicitū est p̄us. equocu accipit dupl̄r q̄: p̄ equoco a casu: vel a cōsilio. A casu ē illud nomē: q̄ d̄ imponit multis et cuilibet p̄mo. et ita vni ac si nō imponeret alteri: vt h̄ nomen fortes impositū multis a diuersis. 7 accidit q̄ h̄ nomē iponat a diuersis iponētib⁹ diuersis. v̄ ab vno diuersis ipositōib⁹ 7 tal̄ vox si vna ipositōe iponat plurib⁹: posset esse aliq̄b⁹ vni uoqa et aliq̄b⁹ equoqa. Verbi gra. si h̄ vox car nis imponeret in vna lingua vel ab vno ad si gnificādū aial latrabile. 7 in alia lingua v̄ ab alio iponeret ad significādū sidus celeste. ista vox sciētī tm̄ vna lingua eēt vniuoqa. 7 tm̄ sciē ti vtrāq̄ ipositōne vel vtrāq̄ lingua esset eq̄ uoqa et ita nō ē incōueniēs q̄ eadē vox sit eq̄ uoqa 7 vniuoqa diuersis. 7 tūc est h̄ vox equo qa a casu. Equiuocu a cōsilio dupl̄r pot acci pi vno mō qm̄ p̄pter aliquā similitudinē v̄ p̄ portione diuersoz inter se. v̄ p̄pter aliquā ta lē cōueniētā. idē nomē diuersis imponit sine vnitatē cōcept⁹. Alio mō qm̄ sola volūtate idē nomē diuersis impositionib⁹. nō p̄pter idēti tatē cōcept⁹: diuersis iponit. Exēplū scōi pos sitū p̄us. si aliq̄s eēt deliberatōe iponeret h̄ no mē fortes ad significādū tres hoies determi natos. Primū mēbrū pot subdiuidi multipl̄r vno mō d̄ tale equocu qm̄ idem sub eisdē mo dis grāmaticalib⁹ significat diuersa. vt bō est equocu ad hoies vñū 7 pictū. Alio mō qm̄ si gnificat diuersa diuersis modis. q̄a respectu vni⁹ significati ē nomē p̄notatiuū. 7 respectu alteri⁹ nō est p̄notatiuū. Exēplū de sano. q̄: sa

nitas qm̄ significat q̄liratē formaliter existen tē i aiali. nō est nomē p̄notatiuū. qm̄ aut̄ signi ficat vñā vel dietā. tūc ē nomē cōnotatiuū. q̄: sic significat vñū in recto. 7 p̄mū signifi catū suū in obliquo. q̄: si deberet exp̄mī qd̄ nois aliq̄d̄ illoz deberet poni in recto. 7 sanitas in obliquo. q̄: sanū qd̄ d̄ de dieta: h̄z istud qd̄ no minis sanū ē dieta effectiua sanitatē s̄z aut̄ qd̄ dicit de vñā h̄z istud qd̄ nois. sanū est vñā significās sanitatē. S̄z de analogo pot̄ disti gui. vno mō accipit h̄z q̄ ē eodē nomē ipositū multis. p̄pter cōsimilē p̄portione quā h̄nt di uersa ad illa. sicut ponit p̄bs exēplū q̄ sicut se h̄z color: ad colorē ita figura ad figurā. de qui bus s̄le d̄ analogice. q̄: sicut color silis ē colo ri: ita figura silis ē figure. Alio mō fm̄ intētio nē multoz loquētū d̄ analogū. qm̄ aliq̄ deno mināt eodē noie nō p̄pter vnitatē cōceptus cōis eis. s̄ p̄pter idētitatē alitū⁹ alteri⁹ qd̄ p̄ mo significat isto noie: ad qd̄ ipsa h̄nt aliquas lē attributionē. 7 h̄z q̄ in diffinitōe exp̄mē te qd̄ nois. fm̄ qd̄ dicit de illis ponit illud p̄ mū significatū in obliquo 7 aliq̄d̄ aliud in re cto. sicut exp̄mīcat de sano respectu aialis 7 respectu diete 7 vñā. Ad p̄positū dico. q̄: a: analogū p̄mo mō ē equocu simpl̄r. nō tm̄ a casu s̄ a cōsilio. 7 h̄ dicit p̄bs. ij. poste. q̄: s̄le qd̄ dicitur de colore respectu coloris. 7 d̄ figura respec tu figure est equiuocu. 7 fm̄ analogiā dicitū. v̄ d̄ dicit sic p̄bs s̄lem eē colorē colorē et figu rā figure aliā cāz op̄z eē. equiuocu em̄ ē s̄le in oib⁹. Doc̄ qd̄ em̄ fortassis ē s̄z analogiā habe re latera et eq̄les angulos. in colorib⁹ aut̄ fm̄ vñū eē aut aliq̄d̄ aliud h̄mōi. s̄z aut̄ analogiā be eedez s̄nt. mediū se h̄z s̄z analogiā. Ex quo p̄z q̄ illud analogū ē equocu. 7 ita p̄z ad p̄mā aucto. Ad scōm q̄ sanū nō d̄ vniuoce v̄ lēq̄ uoqe equoqatōe a casu. v̄ tali q̄ est eiusdē no: minis nō eodē mō plura significat: ita q̄ i nul lo significato vel in nulla diffinitione exp̄mē te quid̄ nois ponitur aliud significatū. nec in se nec in suo cōceptu vel suo noie. qualiter tm̄ ens dicit nec vniuoce nec equoqe. d̄ isto post ea patebit. Ad scōm dubiū dico: q̄: p̄dica tū denominatiuū multipliciter accipit. vno modo largissime pro omni predicato quod nō est forma p̄dicadi supponit p̄ eodē p̄ quo sub iectū supponit. vel si ex forma p̄dicadi suppo nat pro eodē. tm̄ p̄notat aliquā p̄dicationē de subiecto. in qua termini nō supponunt pro eo dē et isto modo omnis predicatio q̄ nō est vni uoqa et in quid̄ nec equiuoqa: est denominari ua. Sub ista continent omēs p̄dicationes i obliquo. et omnes equipollentes. sed sic nō lo quitur p̄bs in libro predicamētoz. Aliter ac

Ad secundum

Ad secundum dubium

cipitur predicatio denotatiua magis pprie. qm
 pdicatur aliqd pcretu deriuatu ab aliquo ab-
 stracto. coueniens cu abstracto illo in principio
 7 tm differens in casu. Et isto modo est hec pdi-
 catio denotatiua materia est formata ppositu
 est materiale. Tertio mo dicit magis pprie p
 dicatio denotatiua qm pdicaf de subiecto ali-
 qd accidens in pcretu. hoc est pcretu accidētis
 cui correspondet aliqd abstractu. siue dms solo
 casu siue no. 7 isto mo est hec pdicatio denota-
 tiua. hō est pugilator. 7 hō ē studiosus. Quar-
 to mo dicit pdicatio denotatiua strictissime.
 qm pdicaf aliqd cōcretu dms solo casu ab ab-
 stracto significante aliqd accidēs realit infor-
 mas illud de quo pdicaf. sic aliqs dicit albus
 ab albedie. 7 grāmatica a grāmatica. Per h
 pr3 ad instātia adductas. Ad tertiu dubiu
 dico sic pus q aliqd est vniuocu deo 7 creatu-
 re. et vlr quibuscuq existētibus et aiam. Ad
 primuz argumentuz dico. q vlr nulli vniuoco
 correspondet aliqd vnu a parte rei. illo mo quo
 isti imaginatur. q scz pter picularia sit aliqd
 vnu qcuq vnitare reali tali vniuoco correspō-
 dēs. Et si dicaf q tūc illud vniuocu esset ficti-
 tium. Dico q nō sequit. q quis tale vnu nō si-
 bi correspondeat pmo. tm multa realia sibi cor-
 respondēt: de quibus pdicaf in qd. Un pceptui
 hois nō correspondet pmo aliqd vnu. s oēs bo-
 mies sibi correspondēt. et ideo nō est fictitiu.
 Ad scdm dico q nullū vniuocu est pus reali-
 tate vel natura illis qb est vniuocu. s tm ē p-
 pōitate pnc. q scz ab vniuoco ad vniuocatus
 est bona pna. 7 nō conuertit. 7 q aliqd sit p-
 pōitate tali ipi deo nō est incoueniens. Isto ei
 mo pōt dici q aliq vox plata est pōr deo. q in
 voce etiā ista est bona pna. A est deus. g a est
 ens. 7 nō ecōuerso. g illa vox cōior est q deus.
 Et qn dicit q vniuocu est simplicius vniuoca-
 tis. pr3 q hec est simplr sfa. Ad cōfirmatōez
 pr3 q inferi nō necērio addit aliqd sup supius
 nec etiā includit supius. Un oia talia argumē-
 ta pcedūt ex falsa imaginatiōe. q scz vniuocu
 vel supius sit aliqd intrinsecu vel cēntiale rei
 cui est vniuocu. Ad tertiu dico q nō oē supi-
 ponit in diffinitōe inferioris sui. Cur? causaz
 assignat aristo. vij. tho. q opz ipm diffinitū di-
 stingui ab aliquo p quālibet pculā positā in
 diffinitōe. 7 iō q: nulla res distinguit ab alia
 p pceptuz entis hoc est. a nulla re vere negaf
 cōceptuz entis. iō ens in nullius diffinitōe de-
 bet poni. Ad quartū dico. q aliqua parifica-
 ri intelligit dupliciter. Vel q aliqd existens in
 vno parificet alicui existēti in alio. 7 sic de? et
 creatura in nullo parificant. q: nihil qd est in
 creatura babz paritatē cū aliquo qd est i deo.

Alio modo. q: scz est aliqd vnu qd equalit re-
 spicit illa. 7 isto modo dico q deus 7 creatura
 in aliquo parificatur. illud tm vnu nō est intri-
 secū deo nec creature. Un sicut nō est aliqd in-
 coueniens deū 7 creaturas parificari in aliqua
 voce eque pmo deū 7 creaturā significāte. qā
 illa vox nō est aliqd de essentia dei vel creatu-
 re. ita nō est incoueniens deū 7 creaturā parifi-
 cari in aliquo pceptu vniuoco. q: ille pceptus
 vniuocus nō est de essentia dei nec creature.
 Ad quintū dico. q si illa opinio esset vera q
 ponit q alia pdicamenta nō dicūt alias res a
 substātia 7 qualitate. tūc nō diceret ens vni-
 uoce nec equoce a casu de decē pdicamētis. s
 diceret de substātia 7 aliquib pdicamētis. res-
 pte isto modo quo sanū dicit de sanis. qā sicut
 sanū qn dicit de aiali significat illā qualitatē
 absolute. nihil aliud nisi forte subiectū morā-
 do: 7 qn dicit de alijs. qnotat p mū significatū
 ita esset de ente. q qn dicit de substātia nihil
 aliud connotat. quando autem de qritate cō-
 notat ipam substātiā. qā aliqd qritum ē ens
 nō est aliud q aliquā substātiā esse extensam
 vel coexistentē pluribus inf que pōt ēē mor-
 localis. vel aliqd aliud deberet esse qd nomis
 qnti in quo poneret ipa substātia q pmo signi-
 ficat p ens. 7 eodē modo posset dici de relatio-
 ne 7 de quibusdā alijs pdicamētis. Et si dicaf
 q saltē illo modo nō significabit ens qualita-
 tē. q: illa nō sic includit substātiā sicut alia p-
 dicamēta fm istā opinionē. Sicut ista opinio
 posita. alia pdicamēta ita dicerent entia p ar-
 tributionē ad qualitatē. sicut p attributionē
 ad substātiā. qd negat pbs. Ad vtrūq istoz
 posset dici q pbs hoc spāliter dicit de substā-
 tia 7 nō de qualitate. q: est magis notū q alia
 pdicamēta habēt attributionē ad substātiā
 q ad qlitatē. et q: apud aliquos equalit pone-
 bat q alia pdicamēta dicunt res distinctas a
 substātia sicut pdicamentuz qualitatē. Ideo
 pbs pformādo se alijs dixit vniformit de oib?
 pdicamētis. Aliter pōt dici q in aliquo est si-
 mile de hoc noie sanū 7 de hoc nomie ens 7 in
 aliquo dissimile. Est em in hoc simile q sic illa
 de quib dicit sanuz habēt attributionē inf se
 7 ad vnuz ita etiā significata p hoc nomē ens
 habēt attributionē ad vnuz. Est tm dissimile i
 hoc q hoc nomē sanū nō vniformit nec eodez
 modo significat illa de quib pdicaf. hoc au-
 tē nomē ens omi modo p simili grāmaticali si-
 gnificat omia entia pro quib pdicaf. et hoc
 sufficit ad intentionē pbi. q: intētio sua est. p-
 bare q de ente est vna sciētia. nō obstāte q de
 pluribus pdicaf que habēt attributionē ad
 aliqd vnu. sicut vna sciētia est de sano qd de

Ad tertiu dubiu
Ad primū argu.

Ad cōm

Ad cōfirmatōez

Ad tertium

Ad quartum

Ad quintum

Instātia duplex.

Responso.

RR
Ad sextum

pluribus pdicatur q̄ attributionē habent ad vñū. Ad sextū dico q̄ sufficit ad intētionē p̄bi cōtra p̄menidē ⁊ mellissum q̄ ens de pluribus pdicatur. siue equivoce siue vniuoce. q̄a ip̄i negabāt omnē pluralitatē rerū. ⁊ ita arguere cōtra eos nihil refert siue vñū ⁊ ens dicantur multipliciter vniuoce siue equivoce. quia quocūq; illoꝝ posito. sēp cōtingit inferre pluralitatē rerū quā ip̄i negabāt Ad septimū ⁊ ad oēs auc. dico q̄ n̄ ē aliqd̄ vniuoce. sic q̄ alis quid essentialē creature vel accidentalē beatē p̄fectā similitudinē cū aliquo qd̄ est realiter i deo. ⁊ talē vniuoationē negāt oīs sancti respectu dei ⁊ creature. nō tñ negāt vniuoationē p̄ceptus pdicabilis de deo ⁊ creatura i qd̄ per se p̄mo nō. Et si dicat fm̄ p̄bm in pdicamentis: vniuoce sunt quoz nomē cōe est ⁊ rō substantialis eadē. s̄ ens nō habet aliquā rōnē substantiāle eandē. q̄ nō habet diffinitionē. s̄ nō est vniuoce. Respondeo q̄ p̄bs ibidē accipit rōnē substantiāle p̄ cōceptu vno abstrahibili ab oīb; illis de quib; dicit illud nomē. nō autē p̄ diffinitionē pp̄ae dicta. ⁊ cōcedo q̄ fm̄ talē rōnē substantiāle eandē dicit ens de oīb; bus de quib; pdicaf. Ad ad argumētū principale ptz q̄ quātūcūq; de ⁊ creatura sint realiter distincta. tñ possunt habere aliq̄ p̄ceptū vniuoce pdicabile d̄ eis. *Questio. x. dist. ij.*

ZZ
Ad septimū ⁊ ad oīa

MM
Ad argumentū principale

B
Questio. X
et vltima dicitur
questionis quartae

Circa istas partes istius dist. ultimo quero. Utrū tm̄ sit vñ; deus. *Ad nō. q̄ ens simpliciter p̄mū ē deus. s̄ nō ē tm̄ vñū ens simpliciter p̄mū. s̄ nō est tm̄ vñū deus. maior ptz. minor p̄bo. q̄ nō magis est vñū simpliciter p̄mū in toto ordine entū q̄ i aliquo ordine entū determinato. s̄ in multis ordinibus entū. nō est aliq̄d vñū p̄mū. s̄ ē p̄cessus in infinitū. sicut ptz in numeris ⁊ figuris ⁊ intellectio nib; q̄ ⁊ c. Ad oppositū. Exodi. ij. Audi israhel dñs de; tuus vnus est. Circa istā. q̄ quia oīs intelligunt deū eē ens simpliciter p̄mū. ideo primo videndū est. Utrū sit aliq̄d ens simpliciter p̄mū: ita q̄ nihil sit p̄ eo. Secdo an tale ens p̄mū sit precise vñū sine taliū pluralitate. Circa p̄mū dicit: q̄ p̄t p̄bati q̄ ē aliq̄d ens p̄mū p̄mitate causalitatis effectiue et finalis ⁊ p̄mitate eminentie. Primū p̄batur sic: aliq̄d ē effectibile. aut q̄ a se. aut a nullo. aut ab aliquo alio. Nō a se. nec ē a nullo. ptz. q̄ ab alio. sit illud. a. tūc quero. aut. a. est simpliciter p̄mū. ⁊ habetur p̄positū. Aut non ⁊ tūc est ab alio effectibile. sit illud. b. ⁊ quero de. b. sicut prius. ⁊ ita vel erit p̄cessus i infinitū. vel stabitur ad aliq̄d simpliciter p̄mū.*

B
Circa .q. duo dist. quiritur

Prima pp̄o siue primus articulus

sed impossibile est ponere p̄cessū in infinitū. q̄ est status ad aliq̄d simpliciter p̄mū. Et si instet q̄ fm̄ p̄bm in generatōibus est ponere p̄cessum in infinitū. dicit q̄ ista instantia nō valet q̄ p̄bi nō posuerūt p̄cessum in infinitū in causis eēntialr ordinatis. sed tm̄ in accidentaliter ordinatis. Circa qd̄ dicit esse sciendū q̄ aliud est loqui de causis p̄ se ⁊ p̄ accidēs. et aliud est loqui de causis p̄ se siue essentialr ⁊ accidentaliter ordinatis. Nā in p̄mo tm̄ est p̄p̄tio vñ; ad vñū. cause scz ad effectū. Et est cā p̄ se q̄ fm̄ naturā pp̄uā ⁊ nō fm̄ aliq̄d sibi accidēs causat. ⁊ causa per accidēs eōuerso. In scdo autē est p̄p̄tio duarū causarū int̄ se in q̄rūm est ab eis causatū. Et differūt cāe p̄ se siue essentialr ordinate et p̄ accidēs siue accidentalr ordinate in trib; . Prima d̄ra est. in p̄se ordinatis. Secūda in q̄rūm causa depēdet a prima. in p̄ccidēs nō: licet in esse vel in aliquo alio depēdeat. Secda d̄ra est. q̄ in p̄se ordinat est causalitas alterius rōnis. q̄a superior est p̄fectior. in accidentalr ordinatis nō. Nec sequitur ex p̄ma. nā nulla cā a causa eiusdē rōis depēdet eēntialr in causando. ⁊ in causatiōe alicui; sufficit vñū vniū rōis. Tertia d̄ra est. q̄ oēs cause essentialr ordinate nec̄rio simul requirunt ad causandū. alio q̄n aliqua per se causalitas deesse effectui. In accidentaliter autē ordinatis nō est sic. q̄ nō requirit̄ simultas earū in causando. Ex istis ostēditur. q̄ infinitas causarū essentialr ordinate est impossibile. Secdo q̄ infinitas accidentaliter ordinate est impossibile nisi ponat̄ status in essentialr ordinatis. Primus p̄bat p̄mo. q̄ vniuersitas causarū essentialr ordinate ē causata. ergo ab aliqua causa que nō est aliq̄d vniuersitatis. q̄a tūc eēt cā sup̄ius. tota em̄ vniuersitas dependentiū depēdet ⁊ a nullo illius vniuersitatis. Secdo q̄ cause infinite essent simul in actu ex tertia differētia. Tercio. q̄ prius est qd̄ est p̄cipiū p̄pinquū. ex. ij. met̄ba. ergo vbi nō est p̄cipiū nihil est essentialr p̄. Quarto. q̄ causa superior est p̄fectior in causando. ex tertia d̄ra. s̄ in infinitū sup̄ior est in infinitū p̄fectior. ⁊ ita erit infinite p̄fectiōis in causando. et per p̄ns nihil causabit in virtute alterius. Quito. q̄a effectiū nullā imp̄fectionē ponit necessario. ergo p̄t esse in aliquo sine imp̄fectiōe. ergo si ne dependētia ad aliq̄d prius. ergo ⁊ c. Lōsi militer p̄bat q̄ est aliq̄d p̄mū p̄mitate causalitatis finalis ⁊ eminentie. ⁊ q̄ ista triplex p̄mitas in eodē inuenit̄. Ex istis responder ad scdm̄ articulū q̄ tale p̄cipiū est tm̄ vñū. Circa qd̄ p̄bandū p̄mo p̄bat q̄ tale p̄cipiū est necesse esse. Secdo ex hoc arguit q̄ est tm̄ vñū.

C

D
ostendit̄ d̄o

Primum

E
Secundū

Ad scdm̄ art.
Responso

Distinctionis II

Questio X

Primum sic. q. si due nature sint necesse esse aliquib? pprijs realitatib? vel rōmb? realib? distinguuntur. 7 dicant. a. 7. b. Tunc arguo sic. iste rōnes reales scz. a. 7. b. aut sunt rōnes formaliter necessario essendi. Aut nō. si sic. 7 pter hoc ista duo p illud in quo cōveniūt sūt necesse eē formaliter. 7 vtrūq? duab? rōmb? formalib? erit necesse eē quod est impossibile. qz cū neutra illarū rationū includat alterā. vtraq? illarū circūscripta erit necesse eē per aliā. 7 ita erit aliqd necesse eē p aliqd. quo circūscripto: nihil minus eēt necesse eē. Si vero per illas rōnes qbus differūt. neutrū sit formaliter necesse eē. 7 ille rōnes nō sūt rōnes necessario essendi. 7 ita sequit. q. neutra includitur in necesse eē. qz qcūq? entitas nō est necesse esse est de se possibilis. 7 nihil possibile includitur in necesse eē. qz necesse eē nihil icludit qd nō sit necesse eē. vel rō necessario essendi. Scdo pbat idē. qz due nature eminentissime nō pnt eē i vniuerso. 7 nec duo effectiua. pbatio aut. qz spēs se habet sicut numeri. ex. viij. merba. 7 p pns due nō possunt eē in eodē ordine. 7 nec due pme pnt esse nec due eminentissime. Doc etiā pbat tertio per rōne de rōne finis. qz due species vltime si essēt haberēt duas coordina tiones entitū ad se. ita qz ista entia ad illa nullū ordinē haberent qz nec ad finē illoz. nā qoz dirigētur ad vnū finē vltimū nō possent ordinari ad aliū. qz eiusdē causari duas eē causas totales vel perfectas in eodē ordine ē impossibile. tūc em̄ aliquid eēt in aliquo ordine causa quo nō posito. nihil min? eēt causatū perfecte ordinata 7 ad vnū finē vltimū nullo modo ordinarentur ad aliū. 7 ita ex hys et ex illis nullo modo fieret vnū vniuersū. Hoc cōfirmatur in cōi. qz nulla duo terminātia pnt terminare totaliter depēdētā alicui? vnus eiusdē qz tūc illud terminaret depēdētā quo subtraheretur nihil min? terminaret illa dependentia. 7 ita nō eēt dependentia ad illud. 7 ad efficiēs et eminēs 7 finē dependēt alia essentialit. 7 nulle due nature pnt eē primo terminātes alia entia fm̄ istā dependentiā triplicē p̄cise. est 7 alia qua vna natura terminās entia fm̄ illā triplicē dependentiā. 7 ita habens istā triplicē p̄mitatē. Sed cōtra p̄dicata sunt aliqua dubia. Primum quod dicitur de causa p se 7 causa p accidens. si em̄ intelligat sicut cōiter intelligit. qz bec sit vera. calidū per se calefacit. 7 bec nō albu p se calefacit. 7 bec sit vera. albu p accidens calefacit. hoc nō est verū. qz qncūq? ali quod p̄dicatū inest illi p quo subiectū supponit. vel p̄nomini demonstrāti p̄cise illud p quo subiectū supponit. 7 tali mō quo denotat sibi

in esse illa p̄positio est simpliciter vera. sed in istis duabus p̄positionib?. calidū p se calefacit 7 albu p se calefacit si idē sit albu et calidū subiecta supponūt pro eodē. ergo si vna sit vera. reliqua erit vera. Si dicat qz tunc ita esset bec per se albu calefacit. sicut bec est per se. calidū calefacit. Dico qz siue aliqua istarū sit p se siue nō. p̄na nō valet. qz possibile est aliqd p̄dicatū inesse aliquib? cū nota p̄cise ita qz vtraq? illarū p̄positionū sumat in sensu diuiso. vel vtraq? p̄positio sit cōpollēs sensui diuiso. 7 tū qz vna p̄positio p̄dicās p̄dicatū de subiecto sit possibilis et alia impossibilis. Verbi gratia ponat qz idē bō sit grāmaticus et albus. tunc vtraq? istarū est vera. grāmaticū p̄t eē nigrū 7 albu p̄t esse nigrū. Et cā est. qz istā p̄positionē albu p̄t esse nigrū. nō denotat plus nisi si qz de subiecto vel de p̄noie demonstrāte illud pro quo subiectū supponit possit p̄dicari p̄dicatū. et hoc nihil aliud est. nisi qz p̄positio in qua p̄dicatū p̄dicat de illo p quo mō albu supponit sit possibilis. 7 nō denotat qz p̄positio in qua p̄dicat hoc p̄dicatū de illo subiecto sit possibilis. 7 bene stāt simul. qz p̄positio in qua p̄dicatū p̄dicatur de subiecto sit impossibilis. 7 tū qz p̄positio in qua idē p̄dicatū p̄dicat de illo pro quo hoc subiectū supponit vel de p̄noie demonstrāte illud sit possibilis. Et rō est qz subiectū p̄tingent supponit pro quo supponit. qz in ista p̄positione. albu p̄t esse nigrum subiectū supponit pro forte: si for. sit albus. si aut fiat niger: tūc hoc subiectū nō supponit pro forte. qz hoc subiectū albu nō supponit in p̄positione mere de inesse. mere de p̄nti. nisi p̄ illis q̄ sunt alba: 7 p̄cise dū sunt alba. 7 ita est in p̄posito. qz si bec sit vera. calidū p se calefacit. bec erit etiā vera. albu p se calefacit: si idē sit calidū 7 albu. 7 tū ex hoc nō sequit p̄na formalis. qz si bec sit p se. calidū calefacit. qz bec sit p se albu calefacit. Nec credo aliē istū doctores sensisse. ppter magnā notitiā quā habuit in logica. Et iō p̄t dici qz causa p accidēs est illud qd agit p aliqd aliud ab eo. sed tale nō est nisi subiectū. vel totū habēs p̄cise qua agit. Et isto modo p̄t dici qz ignis p accidēs calefacit. 7 eodē mō qz calidū p accidēs calefacit. Et illo modo p̄t dici qz homo p accidēs ratiocinatur. et sicut totū p accidēs agit qn̄ actio sibi nō cōuenit nisi mediāte p̄cise sua. 7 rō huius est. qz illud dic ē p accidēs alicui cōperere. quo amoto nihil min? p̄t esse. sed igne destructo 7 reuato calore nihilomin? poterit seq̄ calefactio. qz sicut ostēdetur i quarto. accidēs actu separatū ita p̄t agere sicut coniunctū. Eodē modo illa actio qz p̄terit bōi mediāte aīa intellectus

Prima rō scoti

Secunda ratio

Tertia ratio

Confirmatur

5
Contra p̄dicata
aliqua dubia.
Primum

D

Libri primi

poterit ita elici ab aia separata sicut a iuncta. et ideo qz pmo couenit parti. dicitur puenire toti per accidens. qz couenit sibi p aliud. Similiter actio pmo copetens accidenti dicitur conuenire suo subiecto p accidens. qz per aliud. et ita large accipiēdo p accidens: fm q est idē qd per aliud realit distictū. sic pōt cōcedi tā de subiecto accidentis q de toto cur? parti pmo cōuenit actio. q est actio p accidens. et eodē mō q est causa p accidens. Sz cā per se est illud qd causat nō per aliqd aliud realit distictū: sed per se: ita q ipso posito. alio circumscripō qd nō est cā in aliquo genere cause. poterit se sequi effectus. et isto mō calor est p se causare caloris. qz ipso posito et omni alio amoto qd non habet rōnē cause. poterit sequi calor in passo disposito et approximato. et ita calor p se causat calorem. qz nō per aliud. Et illo modo aia intellectiua p se causat intellectionē et volitionem qz nō per aliud nisi hz q ly p norat circūstāriā cause partialis cōcurrentis. Si dicat qz ari. h. phi. dicit qz edificator p se edificat et albu p accidens. Similiter qz polielctus est causa statue p accidens. h statuā faciēs ē cā per se. qz eodē mō qz uis lignū per accidens calefaciat. tñ calidū per se calefacit. Dico qz intētiō phi. est dicere. qz de aliquo p dicitur p se p dicitur aliquid. qm oppositū p dicitur sibi non pōt inesse. Et ideo qz hec pōt eē vera. polielctus nō facit statuā posita etiā cōstāria subiecti et h nō pōt eē vera posita cōstāria subiecti statuā faciēs nō facit statuā. Similiter quātū ē ex forma p positionis: hec pōt eē vā posita cōstāria subiecti. ignis nō calefacit. et hec nō: calefaciēs nō calefacit. Silt qz in aliqua ppositiōe semper exprimitur causa rei et in aliqua nō. et ideo dicit pbs: qz causa per se p dicitur de vno et non de alio. Unde per istā calidū calefacit expresse significatur calor. q est cā per se et nō p aliud. et nō p istā ignis calefacit. vel siccū calefacit. et sic de cōsimilibus. ideo dicit pbs vnā esse p se et aliā per accidēs. et hoc large accipiēdo per se nō stricte quomodo distinguit pbs. i. poste. duos modos dicendi per se. Nunc aut ita ē q ista stant sil. albu per se calefacit. et hec est per accidens albu calefacit. sicut ista stant sil. albu pōt esse nigrū. et hec ē impossibilis: albu est nigrū. et ideo vult pbs: qz hec est per se. statuā faciēs est causa statue. et hec per accidēs polielctus ē causa statue. et cū hoc stat qz vtraqz istarū sit vera. statuaz faciēs per se est causa statue. et polielctus per se ē causa statue accipiēdo vno modo per se. et accipiēdo alio modo per accidens: cū p dicitur stat iste due. statuā faciēs per accidens ē causa statue. et

Sententiarum

polielctus per accidēs est causa statue. et tñ qz vna illarū de in esse sit p se et alia per accidēs. Secūdo non est bene dictū de differētis inter causas cēntialit ordinatas et accidēralit ordinatas. Prima differētia nō est bene data. qz qro quid est causam secūdā depēdere a pma in causando. aut hoc est reqrere cām primā ad hoc qz causet. qz sine ea causare nō pōt. aut qz in suo esse depēdet a pma. vel qz recipit virtutē actiua. vel aliquā influētia a pma. sic em ar. guit iste doctor: cōtra vnū aliū. ostendēs qz intelligētia scda si mouet sicut scdm mouēs causat a pma intelligētia. Primū nō pōt dari. qz in multis sicut causa scda nō pōt causare sine pma. ita nec ecōuerso. ergo nō plus isto mō depēdet causa secūda a pma in causando qz ecōuerso. Assumptū p qz. qz sicut in istis inferioribz multa agētia picularia non pōt causare effectus suos sine sole. ita sol nō pōt in multos effectus sine causis scdis. Nec pōt dari scdm. tuz qz ita ptingit in causis accidēralit ordinatis. tñ qz tunc vlt qe quid est causa cause. erit causa per se et essentialis causari. qd negat iste doctor: et bene. cur? ratio est. qz aliqñ causa dependet i esse et pseruari ab aliquo alio. sine quo tñ si causa cōseruaret a deo sine eo. nihilominus posset effectus esse. et ipso posito et alio amoto nō posset esse effectus. ergo illud nō habet rationē cause respectu illi? effectus. Nec pōt dari tertiu. qz talis influētia vel motio nō posset eē. nisi sit vel mot? localis. vlt ad aliquā formā substantialē vel accidētales. sed p qz frequēter causa secūda i agēdo. nec motū locale. nec formā absolutā aliquā recipit a prima. Pref ea. fm istū doctorē alibi. obiectū et intellectus sunt due cause priales respectu intellectionis et tñ fm eundē neutra depēdet ab alia in causando. sed vtraqz agit virtute p pua. Tūc qro. Aut iste sunt cause essentialit ordinare. aut accidēraliter. si cēntialit habeo ppositū qz nō sp scda depēdet a pma in causando. qz vtraqz virtute p pua causat. si sunt accidēralit ordinate ergo vna posset agere sine alia. qd negat et est manifeste falsum. Confirmat. qz fm eū alibi intellect? respectu intellectionis est causa pncipalis et vltis et illimitata. et tñ obiectū in causando nō depēdet ab eo. Cōtra secūdā differētiaz. qm accipit qz cāe cēntialit ordinate sunt alterius rōnis et alterius ordinis. qz supior est pfectior. Aut accipit supioritas pro prioritate fm perfectionē. aut pro prioritate fm illimitationē. si pmo modo hoc est petere pncipiū qz cause essent alterius ordinis. qz pfectior est pfectior. ergo oportet qz accipiat scdo modo. et dicat qz omis causa illimitatio: est pfectior

R
Cōtra primā differētiam

Z
Cōtra scdm dicit

causa magis limitata. s. hoc est simpliciter fal-
sum. q. aliqui causa illimitatio: est simpliciter
imperfectio: et aliqui perfectio. Exemplu pri-
mi s. in istu doctoris corpus celeste q. no e viuū
est imperfectio: aiali pfecto viuo. et tñ cū a sino
et alio aiali cōcurrit sicut causa illimitatio: ad
pducendū aliud aial. s. ibi causa illimitatio:
est imperfectio. Similiter si intellectus huma-
nus intelligat essentia: angeli: causa illimita-
tio: illi: intellectio: est intellectus humanus.
et causa limitatio: est essentia angeli. et tñ intel-
lectus humanus est imperfectio: essentia ange-
li. Similiter calor: cū aia vegetatiua cōcurrit
sicut cā illimitatio: ad aliquē effectū pducen-
dū: sicut post ostendit. et tñ calor est imperfe-
ctio: Exemplu secundi celū sicut causa illimi-
tatio: cōcurrit cū elemētis ad aliquos effectus
pducēdos. et volūtas sicut causa illimitatio:
cōcurrit cū sensibilibus. vel cū intelligibilibus
ad producendū volitiones. et volūtas est cau-
sa perfectio: et similiter celū est perfectio: ele-
mentis. **Cōtra** tertiā differentiā. si intelli-
gat q. nūq. in causis essentialit. ordinatis pōt
vna agere sine alia. hoc nō videt verū. tñ q. s. z
eū et s. in veritate aliqua aialia generata p pro-
pagationē. vbi cōcurrūt corpus celeste et agēs
particulare: possunt produci per putrefactio-
nē. vbi agens pducens particulare nō cōcur-
rit. s. ibi agit causā vltis sine particulari. Et si
dicat q. tunc cā particularis supflueret. Dico q.
nō: s. causa quare nō supfluit d. in. ij. lib. Tū q.
s. in istu doc. alibi: idē s. potuit habuisse di-
uersos patres. s. multo fortis diuersas causas
equiuocas: ita q. sine vlla illarū posset pducī.

Cōtra dicta in scdo articulo: quibus conclusio
sit cōcedenda. et tres vltime rōnes sint pbabi-
les tñ pma rō simpliciter nō valz. q. fundatur
in ista ppositione. quicūq. aliqua cōueniūt et
differūt: p aliud cōueniūt: et per aliud differūt
et p oīs vtrūq. includit rōnē eōdem in qua con-
ueniūt. et p pma p quā distinguūt. et ista ppo-
sicio ostensa est simpliciter falsa. quia duo idi-
uidua simplicia: se ipis sine omī distinctioe cō-
ueniūt et differūt. **Preterea** sicut illi duo di-
guenirēt in necesse esse et differēt suis p pīs
rōnib: eodē modo quo hoc cōcedit cōceden-
dū est q. deus et creatura cōueniūt in entitate
et differūt suis p pīs rōnib: realiter. et p oīs
si illa rō sit bona deus includeret duas rōnes
et quero sicut ipse querit: aut vtrāq. illarū est
rō formaliter necessario essendi: aut nō. et pro-
cedo sicut ipse pcedit. **Preterea** si opz talia
includere duos: aut necesse est q. illa sūt distincta
realiter aut formaliter: aut tñ s. in rōnē. Non
pmo modo. q. ipse dicit q. natura cōtracta p

differentiā realē nō distinguit realit. a differē-
tia pbente. si scdo mō. hoc modo de facto rept-
tur in deo q. sunt ibi aliq. distincta formalit. tñ
tñ et tñc quero et arguo sicut ipse arguit. Aut
vtrāq. illarū est rō necessario essendi. aut nō.

Ad istud respōdet. q. qñ aliqd diuidit. tñc ex
se nō habet vltimā actualitatē essendi. sed ex-
pectat eā ab illis in que diuidit. et ideo si eēt et
plura necesse esse: tñ necesse esse diuidere et
rōnes p pias illis necesse esse: et ita esset in po-
tētia. et non haberet ex se vltimā actualitatē
essendi. Nō sic aut est in diuinis. q. eētia nō
diuidit. nec est in potētia ad alias rōnes p pias
psonis. et ita essentia ex se habet vltimā actua-
litate necessario essendi. q. iste rōnes p pias nō
sunt formalit. rōnes necessario essendi. **Cōtra**
hoc arguit duplr. Primo q. aliqd pōt esse eōe
ad multa: qd nō diuidit in illo: imo vlr nulluz
eōe diuidit in illo quib: est eōe. q. nec est in il-
lis. sed ipm manēs vnu nihil penitus recipiēs
nec aliquo sibi addito diuidit in illa quib: est
eōe pportionalit. vci que diuidit in sua signi-
ficata: q. tñ vox nō est in suis significatis diui-
sa. nec aliqd sibi aduenit ppter hoc q. diuidit
et ita q. tñcūq. eēt plura necesse eē: nō oportet
teret q. vnu illoz includeret aliqua distincta
siue realit. siue formalit. **Preterea**. nō est maior
rō. q. ista formalit. distincta cōponat q. illa. et
ideo vel oia distincta formalit. cōstituētia p se
vnu cōponūt vel nulla. sicut oēs res faciētes
p se vnu cōponūt essentialit. vel nulle. s. eadez
rōne omia distincta formalit. quoz vnu est ali-
quō mō p. alio. sic se habēt q. vnu illoz est in
potētia ad reliquū. vel nullū. ergo si essent plu-
ra necesse vtrūq. includeret rōnes distinctas
quarū vna esset in potētia ad aliā distinctā tñ
formaliter. eadē rōne cū de facto in deo ponat
mus essentia: et relationē distingui formaliter.
et eētia est aliqua pōtate prior relationē. se q.
tñ q. essentia sit in potētia ad relationē. **Cōtra**
scdam rōnē q. quis non accipiat ita manife-
ste fallum sicut ista. tñ oportet pbare q. oēs
forme se habēt sicut nūeri. ita scz q. semp vna
esset pfectio: et alia imperfectio. qd nō sufficiēs
ter. pbatur. **Nec** illa ppositio q. accipit in istis
duabus rōibus est vlr vera. s. q. nulla duo pnt
esse totalit. terminātia depēdētia alicui: vni.

Dico ergo q. q. tñ ad p. mū articulu. q. ratio
pbas pmitatē efficiētis est sufficiēs. et est rō
oim pbioz. **Et** idē tñ q. euidentius posset pbare
ri pmitas efficiētis. per cōseruationē rei a sua
causa q. per pductionē. s. in qd dicit rem acci-
pere esse imediate post nō esse. **Et** vni ratio est
q. difficile est vel ipossibile pbare cōtra p. bos
q. nō sit processus in infinitū in causis eiusdēz

Contra tertiā dif-
ferentiam

Contra dicta in se-
cundo articulo
Contra primā rō-
nem

Cōtra scdas rōnes
scoti

Resolutio doc.
Ad primū articū

rationis: quarū vna pōt esse sine alia. sicut pōt fuerit hominē generantē ante hominē generatū in infinitū. 7 difficile ē pbare p pductio nē q vn homo nō possit p duci ab alio sicut a causa totali. Et si ista duo essent vera. difficile esset pbare: q iste pcessus nō esset possibilis nisi esset vnū semp manēs: a quo tota infinitas dependeret. Et ideo argumētū pōt sic forma ri. quicqd realiter pducitur: ab aliquo conseruatur q̄ diu manet in esse reali. s̄ iste effectus pducitur. q̄ ab aliquo pseruatur q̄ diu manet. De illo cōseruante quero. aut pducit ab alio. aut non. si nō est efficiens primū: sicut est pseruans primū. qz omne cōseruās est efficiēs. sicut patebit in sc̄o. Si autē pducitur ab aliquo. q̄ cōseruat ab alio. 7 de illo alio quero sicut p̄us 7 ita vel oportet ponere pcessum in infinitū vel stare ad aliqd̄ primū: quod est conseruans 7 nullo modo cōseruatū. 7 tale erit primū efficiens: sed nō est pcessus in infinitū in cōseruatibus: qz tūc aliqua infinita essent in actu: qd̄ est impossibile. sicut p̄z p rōnes pbi. 7 aliorū q̄ sunt satis rationabiles. sic q̄ videt per istaz rōnē: q̄ est dare p̄mū cōseruans. 7 p̄ p̄mū efficiens. Et differt ista rō ab illa ratione facta sub forma priorī. qz ista accipit cōseruās. 7 semp omne cōseruās aliud siue mediate siue immediate est cū cōseruato. nō autē omne pductū ab alio requirit omne pducens esse mediate v̄l immediate cū pducto. 7 ideo q̄uis posset p̄ni pcessus in infinitū in pducētib⁹ sine infinitate actuali. nō tñ in cōseruatib⁹ cuz actuali. De causis essētiāli⁹ 7 accidētiāli⁹ ordinatis alias patebit. Quātū ad sc̄m articulū dico. q̄ est tñ vnū ens simpliciter primū. 7 p̄o per rationē istī⁹ doc. ad hanc cōclusionē. Q̄ quando cūq̄ est aliquod cōe habēs plura contenta. aut illa cōtēta distinguūtur specie: aut solo numero. 7 ita si essent duo di. sic distiguerentur sed non specie. qz tunc esset verisimile. qz vnus esset perfectior alio. 7 per cōsequens nō esset ille deus Si autē distinguerentur solo numero. hoc nō videtur pbabile. qz qñ sūt plura indiuidua distincta solo numero. nō videt icludere cōtradictionē quin sint plura q̄ duo. nec pōt dari certus numerus taliū indiuiduorū. 7 per p̄ns possent esse plures di q̄ sint. 7 p̄ cōsequens essent plures qz nihil pōt esse deus quin necessario sit deus. Nec ratio est pbabilis: q̄uis nō demonstrat sufficienter. Ad argumētū principale dico. q̄ q̄uis non est stat⁹ in aliquo determinato ordine: sicut in intellectuibus 7 volitionib⁹. tñ in toto ordine entitū opz ponere statū. qz aliter vt pbatū est eēt infinitas in actu: nō aut si poneret alius p̄c̄

sus in infinitū. oporteret ponere infinitatem actualē. q̄a vna species posset esse sine alia. tñ in p̄missis suppositū est q̄ p̄mū efficiēs est simpliciter primū ens. circa quod sunt opiniones diuersē.

Questio. xi.

Circa secundā p̄tem istī⁹ distinctionis q̄ro. Vtrū cū vnitate numerali diuine eēt̄rie. stet pluralitas psonarū realit̄ distinctarū. **R** nō. qz esse dicit ab essentia s̄m Augustinū. q̄ vbi sunt distincta esse ibi sunt distincte essentie. sed vbi sunt distincta supposita. ibi sunt distincta esse. qz sunt distincte subsistētie. q̄ 7c. Sc̄do sic. maior est idētitas nature ad suppositū in deo: q̄ in creatura. s̄ p̄p̄ idētitates nature 7 suppositi in creaturis vbi sunt plura supposita ibi sūt plures nature create. igit̄ eodez modo 7 multo fortius vbi sunt plura supposita increata. ibi sunt plures nature increate. q̄ cū vna natura increata non stat pluralitas suppositoz. **C**ōfirmat. qz qñ aliq̄ sunt vnū realiter. multiplicato vno realit̄. multiplicat 7 reliquū realit̄. sed natura 7 supposita diuinū sunt vnū realit̄. q̄ si sint plura supposita. sūt plures nature. **T**ertio sic. vij. metha. in separatis a materia idē est qd̄ qd̄ est cuz eo cui⁹ est. nō aut in cōiūctis cū materia. Aut intelligit q̄ est idē realit̄ sed nō formalit̄. tūc in cōiūctis cū materia idē est qd̄ qd̄ est realit̄ cuz eo cui⁹ est. sicut in separatis a materia. Aut intelligit q̄ est idē realit̄ 7 formalit̄. et p̄ p̄ns impossibile est q̄ sint plura supposita realiter distincta nisi sint plures essentie realit̄ distincte. In op̄positū est illud iobis p̄me canonice. c. v. Tres sunt qui testimoniū dāt 7c. 7 h̄y tres vnū sunt **D**ifficultas istius q̄stionis oritur ex idētitate diuine essentie cū relatiōe 7 p̄sona. qz si eēt̄tia et relatio 7 p̄sona sint simplr̄ vna res numero indistincta. difficile est videre quomō sunt plures relationes. 7 plures persone: 7 non plures essentie. Ad hoc saluādū dicit̄ quidā. q̄ sufficit sola distinctio rationis inter essentia 7 personā 7 relationē. Unde dicunt q̄ relatio in diuinis pōt dupliciter cōsiderari. Vno modo p̄ comparationē ad essentiam: 7 sic est ratio tñ. Vel per cōparationē ad illud ad qd̄ refertur 7 sic est res. 7 sic per propiā rationē relatiōis relatio realiter distinguitur ab opposito 7 nō ab essentia. 7 ita erit ibi pluralitas realis 7 nō rationis tñ. **C**ontra istum modū ponēdi arguo. Videtur em̄ iste modus loquendi impropiissimus. 7 de virtute sermonis includēs cōtradictionē. quia q̄ aliqd̄ idē comparatū vni sit ratio tñ. 7 comparatū alteri sit res, simile

Questio XI
q̄ est circa sc̄dm
partē sc̄de disti
ctionis
Arguitur primo

Secundo

Confirmatio

Tertio

In oppositū

7
Circā q. p̄mū
opi.

Opinio prima

Cōtra opi. p̄mū

Ad sc̄dū arti.

Ad principale

est ac si diceret qd hō cōparatus boui sit asinus
 ⁊ comparatus lapidi sit vna qualitas: ⁊ cōpa-
 ratus igni sit vnus dyabolus. Et nō est. qz ta-
 lia predicata cōperit illis de quibz predicantur:
 siue omni operatione intellectus: et ideo qd
 homo sit asinus: vel qualitas: vel dyabolus. nō
 habet ex hoc qd intellectus cōparat hoc ad b
 vel ad illud. et eodē mō qd aliquid sit res. nō hz
 et hoc qd intellectus cōparat ipm ad quodcū
 qz. sed ad quodcūqz comparatur. nisi p talē cō-
 parationē destrueretur remanebit vera res. qz
 relatio siue cōparetur ad essentia per intelle-
 ctū: siue ad relationē oppositā. cū per talē cō-
 parationē nō destruat remanebit vera res.
 sicut si nō cōparet. qz relatio etiā cōparata ad
 essentia erit vera res. et eadē qz erit si cōparet
 ad relationē oppositā. **Cōfirmat.** qz aut rela-
 tio cōparata ad relationē est essentia diuina
 aut non. Si nō. qz p aliquā cōparationē pōt fi-
 eri qd relatio nō sit essentia. ⁊ eadē rōne qd pat
 nō sit essentia. ⁊ p pns qd pat nō sit deus. qd ē
 hereticū. Si sic. qz p rōne istius nō plus distin-
 gueret relatio cōparata ad relationē: qz essen-
 tia cōparata ad relationē cū relatio cōparata
 ad relationē sit essentia fm eā. **Præterea** im-
 possibile est eidē rei indistincte. ppter diuersas
 cōparatiōes intellectus: opposita cōuenire: sic
 essentia diuina vel deus. nō pōt esse pater et
 nō pater. eodē modo pater ppter nullas com-
 paratiōes pōt esse deus ⁊ nō deus. nec filius
 ⁊ nō filius. qz eodē modo relatiōi. ppter diuer-
 sas cōparatiōes nō possunt opposita cōueni-
 re. ⁊ per cōsequens propter nullas cōparatiō-
 nes pōt esse res et nō res. ratio ⁊ nō ratio. nec
 per cōsequens pōt esse ratio tm ⁊ nō res. **Præ-**
terea qro. aut ante omnē cōparationē relatio
 realiter distinguit et essentia non distinguit.
 aut non. Si sic. qz ad hoc qd relatio distinguat
 ⁊ per pns qd persone distinguantur nihil facit
 cōparatio intellectus. Si dicat qd nō. qz cō-
 paratio intellectus facit qd essentia est eadē in
 omnibz. vel qd relatio distinguit quoz vtrūqz ē
 absurdū. **Alia** ē opinio qd ponit qd essentia et
 relatio realiter distinguuntur. Nec inuenit in
 sacra scriptura fm istos qd hec sit cōcedenda
 paternitas est deitas. Possent autē ista opinio
 aliquo modo declarari. qz sicut fm fidē tenen-
 dū est qd sūt tres psonæ in vnitāte nature sim-
 plicissime. ita cū vnitāte simplicissime nature
 diuine staret distinctio realis inter essentia et
 relationē. sicut stat distinctio realis inter pso-
 nas. S; ista opinio nō ē rōnabil. qz qro. aut re-
 latio ⁊ essentia sunt aliqua vna res. aut non. si
 sic. qro de illa re vna qd ē essentia et relatio. aut
 est eadē omnibz modis. cū essentia. aut nō. si sic

D
 opinio scōa.

ergo sicut illa res nō distinguit realiter a relatio-
 ne. ita eēntia nō distinguit realiter a relatione. ⁊
 p pns essentia ⁊ relatio nō distinguitur realiter
 qd est oppositū positi. Si autē illa vna res nō
 est eadē oibus modis cū diuina essentia. qz ali-
 quomō distinguit. Tūc qro. aut distinguit rea-
 liter. aut aliquo alio mō. Si realiter. qro sic prius
 aut illa res ⁊ diuina eēntia sunt vna res. ita qd
 vna res indistincta sit illa res ⁊ eēntia diuina
 aut non. **Et arguo** sic pus. **Et** ita vel oportet
 ponere pcessum in infinitū. vel o; dare aliquā
 vnā rem qd est illa res ⁊ essentia diuina. **Et** ita
 eadē rōe standū fuit in pmo. qd essentia ⁊ rela-
 tio sunt vna res. ⁊ tm nō sunt eadē oibus mo-
 dis. **Et** ita remanet difficultas qstionis. **Ter-**
tia est opinio. qd relatio ⁊ essentia sunt vna res
 realiter. nec tm sunt eadē oibz modis ex natu-
 ra rei. sed ex natura rei habet aliquē modū nō
 idēntitatis. ⁊ ista nō idēntitas sufficit ad distin-
 ctionē realē inter supposita diuina. **Quā** aut sit
 aliqua talis distinctio ⁊ nō idēntitas int relatio-
 nē ⁊ eēntiā. pbat sic. nec credo. qd sit aliud ar-
 gumētū efficacē ad istā cōclusionē. **Arguit** qz sic

E
 Tertia opinio

Argu. pro opi.

Primum suppositū habet realiter entitatē cōica-
 bilē. alioqz nō posset eā cōicare. habz etiā rea-
 liter entitatē incōicabilē. ergo est ibi aliqz enti-
 tas incōicabilis ⁊ aliqua cōicabilis. sed ptra-
 dictoria nō pōt verificari de eodē nisi ppter ali-
 quā distinctionē vel nō idēntitatē. ergo int eēn-
 tiā diuinā qd est cōicabilis. ⁊ relationē qd ex na-
 tura rei non est cōicabilis: oportet ponere ali-
 quē modū non idēntitatis. **Ad** istā rōem dicit
 qd eēntia ⁊ paternitas dnt tm fm rationē. qz
 in rōe essentie nō cadit respectus. et id est cōi-
 cabilis. in rōe tm pinitatis cadit respectus. ⁊ id
 est incōicabilis. **Cōtra.** hec responsio pcedit
 ppositū. qz si in rōe eēntie ex natura rei nō ca-
 dit respectus. ⁊ in ratione pmitatis ex natu-
 ra rei cadit respectus. igi ex natura rei int eēn-
 tiā ⁊ relationē est aliqz modus nō idēntitatis.
 ⁊ habet ppositū. **Et** ideo dico cū ista opinio
 ne qz videt mibi pbabilior. qd est aliqz modus
 nō idēntitatis inter naturā diuinā ⁊ suppositū.
 ⁊ potest dici fm bonū intellectū qd distinguitur
 formaliter. qz nō distinguitur realiter. **Hoc**
 cōfirmo sic. quicūqz aliqua sunt idē om-
 nibus modis ex natura rei. quicūqz ppetit vni
 cōperit alteri. nisi aliqz modus grāmicalis
 vel logicalis impediatur. sed posito qd pater ha-
 beat oēs modos grāmicales ⁊ logicalis cō-
 similes: quales habet hoc nomen essentia. ad
 hoc hec est vera: eēntia est filius. ⁊ hec silt est
 vera: pater nō est filius. ergo illud idē negare-
 tur de patre ⁊ affirmaret de eēntia. nec pot
 cōringere ppter aliquā diuersitatē modoz lo-

Ad argumentus

Improbatur
 Responsio.

Rūto ad qōem

gicalium vel grammatialium. ergo precise hoc erit ratioe alicuius modi nonidentitatis inter illud quod significatur per essentiam. et inter illud quod significatur per patres. ergo inter patres et essentia est ex natura rei aliquis modus nonidentitatis. Confirmatur ista ratio. quia quodcumque predicatum alicuius propositi onis verificatur de illo pro quo subiectus supponit. et illo modo grammaticali vel logicali quo denotatur predicatum in esse subiecto. illa propositio est vera. sicut si dicatur sic. albus est homo. si illud pro quo subiectus supponit vere sit homo. hec erit vera: album est homo Similiter si dicatur sic. album potest esse nigrum. si illud predicatum vere cum modo possibilitatis inest illi pro quo subiectus supponit: ita quod sit verum dicere: quod illud pro quo subiectus supponit potest esse nigrum. hec erit vera. albus potest esse nigrum Tunc quero sic dicendo. essentia est pater. filius est pater. aut subiectum in utraque omnibus modis a parte rei pro eodem supponit. aut non. si sic. ergo utraque erit vera vel neutra. Unde si hec sit vera essentia est pater. predicatum vere in est illi pro quo subiectus supponit. quod cum in ista filius est pater subiectus supponat pro eodem omnibus modis. hec erit vera. filius est pater. Secundo confirmatur. quia quando aliqua nomina significant idem omnibus modis: ita quod in significato nulla penitus sit distinctio vel nonidentitas. et habent omnes consimiles modos significandi vere sunt synonyma. ergo si ista nomina essentia et paternitas significet idem omnibus modis et habent omnes consimiles modos significandi. vel si non habent quod tamen non potest assignari. volo quod habeant omnes modos significandi consimiles. et per consequens erunt nomina synonyma. Tunc arguo. quando cumque aliqua nomina sunt synonyma: quicquid verificatur de vno sumpto significatiue et personaliter: verificatur de reliquo sumpto eodem modo. ergo si hec sit vera. essentia est filius. hec erit vera. paternitas est filius: quod est falsum. Sed contra predicta occurrunt aliqua dubia

Primum dubium

Primum est. an propter distinctionem formalis sit concedendum quod sint plures formalitates in diuinis. Et videtur quod sic. quia sicut quecumque sunt distincta realiter sunt plures res. ita quecumque distinguuntur formaliter sunt plures formalitates. Secundum dubium est. quia non videtur quod talis distinctio sit possibilis. sed quod omnis distinctio sit realis vel rationis. et probat multipliciter. Primo sic. omnis res est ens reale: vel ens rationis ergo omnis distinctio vel est realis vel rationis. ergo essentia diuina et relatio vel distinguuntur realiter vel tamen ratione.

Secundum dubium

Primum argu.

Præterea omnis distinctio materialis est realis. ergo multo fortius distinctio formalis est realis. quia distinctio formalis est maior quam materialis. quia forma magis distinguit quam materia. Confirmatur. distinctio realis est distinctio rerum et distinctio rationis distinctio rationum. et distinctio materialis est distinctio conditionum materialium. ergo distinctio formalis est distinctio conditionum formalium vel distinctio formarum. Præterea sicut distinctio realis se habet ad distincta realiter. et distinctio rationis ad distincta ratione. ita distinctio formalis ad distincta formaliter. sed quando aliqua distinguuntur realiter vel ratione. non tamen contingit dicere quod vnum non est realiter aliud vel non est secundum rationem aliud. sed etiam contingit vere dicere quod vnum non est aliud. ergo si essentia et relatio distinguuntur formaliter. non tamen est verum dicere quod essentia non est relatio. sed etiam quod essentia non est relatio. Tertium dubium est. quia posita tali distinctione formalis: non potest haberi distinctio realis personarum: sicut ex distinctioe rationis inter aliqua non potest haberi distinctio quecumque ex natura rei. ergo sicut aliqui arguunt et distinctioe ex natura rei ipsarum personarum distinctione et parte rei inter essentiam et relationem: ita ex distinctioe reali personarum. contingeret arguere distinctionem realem inter essentiam et relationem. Præterea sicut de eodem formaliter non potest verificari contradictoria formaliter. ita de eodem realiter non possunt verificari contradictoria realiter. quod ad hoc quod essentia sit realiter coincabilis et relatio non sit realiter coincabilis: non sufficit quod essentia et relatio non sunt idem formaliter sed requiritur quod non sint idem realiter. Ad primum istorum dico: quod non est magis concedendum quod sunt plures formalitates in deo vel plures rationes reales: quam plures realitates vel plures res. Et ita videtur de essentia et relatione: non plus debet concedi pluralitas quorumcumque quorum quodlibet sit realiter in deo quocumque nomine noientur: quam pluralitas rerum. et ita non sunt ibi plures modi reales. nec plures formalitates. Cuius ratio est. quod accipio realitatem essentie et relationis que vna est. si non sunt plures realitates. et accipio formalitatem essentie que distincta est a formalitate relationis vt est formalitas relationis per te. Et tunc quod. aut realitas essentie et formalitas essentie distinguuntur aliquo modo scilicet formaliter. aut nullo modo. si nullo modo. quod quicquid negatur a formalitate essentie negatur a realitate essentie. et tunc sicut hec est vera per te. formalitas essentie non est formalitas relationis. ita hec erit vera. realitas essentie non est formalitas relationis. et ita

Secundum

Confirmatur

Tertium

Tertium dubium

Secundum argu.

Ad primum dubium

Distinctionis II

esset aliquid in deo quod non esset diuina essentia. quod est impossibile. Si autem realitas esset non sit eadem omnibus modis ex natura rei formalitati essentiae. quia distinguitur formaliter. et tamen est eadem realiter. Quia est formalitas illius formalitatis et illius realitatis. Et tunc quero de formalitate illius realitatis. aut distinguitur realiter ab illa realitate. aut non. et ita vel erit processus in infinitum. vel dabitur quod aliqua distinguitur formaliter. et tamen non sunt plures formalitates. sicut nec plures realitates. et eadem ratione fuit standum in primo: quod essentia et ratio distinguitur formaliter. et tamen quod non dicuntur plures realitates nec plures formalitates. Et eodem modo sicut arguitur de pluralitate formalitatum. ita potest argui de pluralitate modorum realium: quorum quilibet sit realis ipsa diuina essentia et de pluralitate rationum realium. et pluralitate quidditatum vel esse quidditatorum. Si dicatur quod ratio est eadem realiter cum diuina essentia: et distinguitur formaliter. Quia alio conuenit. et alio differt. quia nihil idem formaliter potest esse causa conuenientiae et differentiae. Dico quod frequenter dictum est prius quod illud principium aliquorum. quod nihil conuenit realiter cum aliquo. et differt formaliter ab eodem per idem. sed per aliud et aliud aliquo modo distinctum. est falsissimum in deo et in creaturis. Et ideo dico quod essentia se ipsa sine omni distinctione a parte sui est eadem realiter cum relatione. et distinguitur formaliter. et eodem modo est de relatione. Si dicatur quod si sint idem. Quia conueniunt in aliquo vel sunt idem in aliquo et non in essentia. nec in relatione. Quia in aliqua formalitate quod est vtriusque: cum tamen formalitatem distinctis. Respondeo quod proprie loquendo de conuenientibus: non debet dici quod conueniunt in aliquo. sicut nec proprie dicitur quod distincta distinguitur in aliquo: sed distinguitur aliquibus. ita debet dici quod conueniunt aliquibus. Unde sicut omnia distincta distinguitur vel seipsis vel aliquibus sibi intrinsicis. ita omnia conueniunt in quibus non est aliquid idem omnibus modis. vel conueniunt seipsis vel aliquibus sibi intrinsicis. Tamen socrates et plato conueniunt seipsis specie. et seipsis distinguitur numero. et non debet proprie concedi quod conueniunt in aliquo sicut aliquibus. quia seipsis Ita in proposito essentia et ratio conueniunt seipsis. et sunt idem realiter seipsis. et seipsis distinguitur formaliter. Ad secundum dico sine assertionem temeraria et preiudicio: quod talis distinctio est ponenda. Qualiter autem sit ponenda declaratum est prius. sed non est ponenda nisi ubi credita ad hoc compellunt. Ad primum in contrarium dico: quod aliqua est distinctio que stricte nec est realis nec rationis. sicut quando res distinguitur a ratione. tamen quantum ad pro-

Questio XI

positum. dico quod distinctio realis est duplex. Una qua est distinctio rerum. Alia est distinctio qua unum pura. b. non est formaliter. a. et dicitur distinctio realis quia est ex natura rei sed primo modo non est realis. Ideo nego istam consequentiam. omnis res est ens reale vel ens rationis. ergo omnis distinctio vel est realis vel rationis. Est enim distinctio media: quibus inter ens reale et ens rationis non sit medium.

Ad secundum nego consequentiam. quia distinctio materialis est distinctio materialium: et ideo est realis. distinctio autem formalis non est formatum. sed est aliquorum quorum unum non est formaliter reliquum. hoc est: de quorum uno vere dicitur quod est aliqua res absoluta vel respectiva: et de reliquo dicitur vere quod non est illa res. sicut essentia vere est filius: et tamen pater non est filius. Unde si in materia esset aliquid contractibus et aliquid contractum quod non realiter distinguerent: sicut aliquid ponitur. tunc ista non distinguerent materialiter. sed tamen formaliter. et tamen nihil hic esset forma. sed tamen materia. Unde est aduertendum: quod distinctio formalis vocatur. quia unum est de per se in intellectu alterius. et aliquid competit uni aliquo modo quo non alteri. siue hoc sit in materia siue in forma. hoc tamen in solo deo est possibile. Per hoc ad confirmationem: quod non sic se habet distinctio realis ad res et cetera. et distinctio formalis ad distincta formaliter.

Per hoc patet ad tertium: quod non est simile. quia distinctio formalis presupponit idem tatem realem. distinctio autem realis nullam idem tatem presupponit. et ideo quibus in aliis distinctionibus contringat vere negare unum ab alio. non tamen in distinctione formali. Ad tertium dubium concedo quod ex sola distinctione formali non contingit inferre distinctionem reale personarum a priorum. et ideo ex sola distinctione formali ratio nis et essentiae non concluditur a priorum distinctio realis personarum. sed e converso. ex distinctione reali personarum et idem tate essentiae cum personis et relationibus contingit inferre distinctionem formalem relationis et essentiae. et ita distinctio realis personarum non est: quia essentia et ratio distinguuntur formaliter. sed quia due relationes realiter distinguuntur. et ideo paternitas et spiratio actiua in patre: quibus distinguuntur formaliter. quia tamen non distinguuntur realiter nec inter se: nec distinguuntur realiter a patre. sicut paternitas a filiatione et spiratione passiuua: et spiratio actiua a spiratione passiuua: ideo non constituunt distincta supposita: sed tamen unum distinctum realiter a filio et spiritu sancto. Ad aliud dicitur quod non est simile. quia idem tatem nullam contractum secum non idem tatem vel distinctionem. et ideo

Ad secundum ar.

Ad confirmationem

Ad tertium

Ad tertium dubium
Ad primum argu.

Ad secundum

Ad secundum dubium

Ad primum argu.
merum

Ad
Prima dubitatio

Secundo,

Tertia

Ad primam dubitationem

Correspondam

nullo modo permittit verificatione cōtradictōrium quocumq; modo sed idēitas realis cōparitur aliquā nō idēitatē. vt negationem alicui? modi idēitatis. et iō aliquo mō cū ali? quib? determinationib? saltē pmittit talē verificationē. Et si querat. An debeat concedi qd distinguuntur formaliter. et videt qd nō. qā cū formaliter nō sit determinatio distrabens nec diminuens: seqtur formalit. essentia et relatio distinguuntur formalit. g distinguuntur. pns est falsū. g et aūs. Silt pns arguit est: qd cōtradictio est via potissima ad pbandū distinctio nē realē. g si cōtradictoria pnt verificari de essentia et relatione. sequitur qd distinguuntur realiter. Silt sicut realitas est in plus qd formalitas. ita realiter est in plus qd formaliter. g b arguitur ab inferiori ad superi?. distinguuntur formaliter. g realiter. Sicut bic. a. est formalitas. g. a. est realitas Ad primū istoz dico: qd si distinguere importaret purā negationē: tunc hec esset bona cōsequētia essentia et relatio nō sūt idē formalit. g distinguuntur formalit. Si tñ nō importet precise negationē s etia affirmatiōne: pōt cōcedi qd essentia et relatio distinguuntur formaliter. Nec valet. g distinguunt. q: i negatiuis. siue sint precise negatiue. siue sil ipo: rent negationē et affirmatiōne: nō opz a determinabili sumpto cū determinatiōe: ad determinabile absolute sumptū: eē cōsequētia formalē Quid tñ debeat absolute dici de virtute sermonis: nolo ad pns immorari. Ad scdm dico qd cōtradictio est via potissima ad pbandū distinctio nē realē. qñ ita est qd est negatio simplr: ita qd p nullā circūlocutionē pōt alterz cōtradictioz verificari de illo a quo negat. s qñ p talē circūlocutionē cōtingit alterū cōtradictioz verificari de illo a quo negatur: tunc em̄ erit vna via ad pbandū distinctio nē formalē. et sic est in pposito. qz qñis hec sit pateritas nō est cōcabilis. hec tñ ē vera pateritas est illa res qd est cōcabilis. Silt qñis hec nō sit vera. pater ē fili?. tñ hec ē vera. pater est illa res qd est fili?. qz pater ē illa essentia qd ē filius. Et vlt. qñ ita ē tūc est illa distinctio possibilis. s nūq; ita ē nisi i deo. et iō ē i solo deo ponenda. Tñ dico qd nō pōt eē distinctio formalis. nec talis ptradictio verificari: nisi vbi sūt distincte res realiter. q tñ sunt vna res realit. qd solū est possibile de psonis diuinis. qz sunt tres psonae realiter distincte: et tñ sūt vna res. qz sunt vna essentia numero. Et ita cū non sit possibile in creaturis: qd plures res distincte realiter sint vna res. iō in creaturis nō est talis distinctio ponēda. nec vnq; ē ponēda vbi creata nō cōpellūt. imo nūq; est ponēda iter ali?

qua: nisi qñ aliqua sunt idē realit. et vnū illoz ē aliqua res absoluta vel relatiua: et alterū nō ē illa res absoluta vel relatiua: sicut dicitū ē pns
Ad aliud dico: qd nec formalit est inferi? ad realiter nec formalitas est inferi? ad realitatem sicut qd formalitas et formaliter differūt solū pnes modos grāmaticales. sicut nomē et aduerbiū sibi cōrespondēs. qz qñ dicitur qd essentia et relatio distinguuntur formalit. ly formalit ē ibi vnū purū sincathegozeuma: sicut ē p se: vel necessario: vel cōringenter: vel omis vel aliqd tale sincathegozeuma. et iō nō pl? ē formalit inferi? ad realiter. nec formalitas ad realitatem: qd per se ad realiter. et pteitas ad realitatem. et iō nō sequitur: distinguunt formalit. g realiter Et si dicatur siue formalitas sit inferi? ad realitatem siue nō. tñ hec est vera. ois formalitas ē realitas. g eodē mō omnia distincta formaliter sūt distincta realit. Respondeo qd hec nō dicitur concedi. ois formalitas ē realitas Et iō ē. qz formalitas sicut qmō loquimur ē quasi cōditio toti? ppōnis qd nō est ens reale. et iō formalitas cōsequēs qz si ppōnē. nō ē realis. Unde sile ē de formalitate respectu realitatis. et de necessitate respectu realitatis. et hoc loquedo de necessitate qd cōrespondet necessario: qñ sic dicitur. hō necessario nō est asinus. bic em̄ ē qdā necessitas. et tñ nulla est hic necessitas qd sit vera realitas. qz tūc eēt aliqua necessitas realis alia a deo. et ita aliq; res alia a deo esset necessaria vel necesse eē. s ista necessitas est toti? ppōnis. et dico ita bic. sicut hō homo necessario ē risibilis ē vna necessitas. et eodē modo ē de formalitate: qd formalitas est cōditio ppōnis. Et iō nūq; opz dicere plures formalitates. s erit vna formalitas: si formalit affirmetur. et illa formalitas nō erit nec essentia nec relatio nec psona nec aliquid reale. et si neget. tūc erit negatio formalitatis. et nulla erit ibi formalitas Et ideo qñ dicitur essentia et relatio nō sunt idē formalit. nō oportet ponere plures formalitates. sed negetur ibi formalitas. Sicut quādo dicitur sic. homo nō necessario est asinus. nō oportet ponere plures necessitates. sed negetur ibi necessitas. Et si dicatur qd nō loquimur de ppositiōe sed de re. et de formaliter et de formalitate que sunt a parte rei. Respondeo qd qñis loquimur de re: tñ loquimur de ea mediante ppositione. et mediantibus terminis. et ideo alique possunt esse cōditiones ppōnis et terminoz ppōnis mediantibus quibus loquimur: que non sunt ipsi? rei de qua loquimur. Et ideo concedo qd ex natura rei: essentia non est formaliter relatio hoc ē essentia est aliqua res absoluta vel relatiua. et relatio nō ē illa res: sicut essentia ē pateritas.

Ad tertiam

et filiatio non est paternitas: et tamen illa formalitas non est in re ex natura rei: sicut homo necessario est risibilis. et tamen illi necessitas non est in re: quia vis in re et ex natura rei homo fit risibilis. Ad primum argumentum principale dico quod supposita habent distincta esse subsistentie. Et hoc non sequitur quod habet distincta esse maxime absoluta. quia esse absolutum dicitur ab essentia. Ad secundum dicitur quod aliquid dicitur concubabile dupliciter vel per idem. ita quod illud cui concubat fit ipsum. Vel per informationem. ita quod illud cui concubat fit in ipso non ipsum. Primo videtur concubatur singulari. et secundo modo forma materie. Natura ergo quod quod est ex se et de ratione nature re est concubabilis utroque modo. scilicet pluribus suppositis quorum quodlibet fit ipsum. et etiam ut quod tanquam forma quo singulare suppositum fit quiddam dicitur ens siue habens naturam. Suppositum autem est inconcubabile duplici in concubabilitate opposita. Per hoc patet quod non est omnimoda identitas inter naturam et suppositum. et ideo natura non multiplicatur sed concubatur. et suppositum non concubatur sed multiplicatur. Sed ista responsio quantum ad declarationem non valet. quia nunquam natura in creaturis concubat supposito. ita quod fit ipsum: imo natura nulli concubatur. nisi forte in assumptione supposito diuino. et nunquam est ipsum. Nec videtur etiam concubatur singulari. sicut patet ostensum est. Ideo dico quod distinctio aliqualis est inter essentiam et suppositum: propter quam potest suppositum realiter multiplicari. non multiplicata natura. Et quantum dicitur maior est identitas etc. Dico quod est aliquis modus nonidentitatis inter naturam diuinam et suppositum diuinum. qualis non est in creaturis inter naturam et suppositum. tamen aliquando est maior nonidentitas. quia aliquando est nonidentitas realis inter suppositum et naturam creatam. Primum patet. quia dicitur est quod suppositum diuinum non est idem formaliter cum diuina essentia. sed in creaturis ipamet natura indistincta omnino est suppositum: quous concubatur fit suppositum. et ideo quous aliquid notatur per hoc nomen suppositum non fit idem cum natura creatam: tamen ipsa natura quod diu est suppositum: et non est assumpta ab alio supposito realiter distincto: non plus differat a supposito quam a seipsa. Et ideo quous suppositum creatum non possit multiplicari. nisi natura multiplicet. propter omnimodam identitatem inter naturam et suppositum tale tamen natura diuina non multiplicabitur: quous suppositum diuinum multiplicet. Per dicta patet ad confirmationem. Ad tertium dico quod per hoc frequenter libro merba. accipit quod quod et quiddam per ipsa forma rei. Et idem in punctis cum materia non est idem quod quod cum eo cuius est et quod quod est per realis et essentialis illi cuius est. nec sic est in separatis a materia. quia illa sunt simpliciter simplicia. non habentia partes reales distinctas.

Ad rationes principales.
Ad prima
R
Ad secundam

Resolutio doctrinae.

Ad tertia

Distinctionis tertie. Questio prima.
Arcu distinctione tertia in qua magister tractat quomodo unitas diuine essentie et trinitas personarum cognoscuntur ex creaturis. Quero primo. Utrum primum cognitum ab intellectu nostro sit diuina essentia. Et sic. quia unumquodque intelligitur secundum quod est separatum a materia. et illud quod primo et maxime separatur a materia primo intelligitur: sed diuina essentia maxime separatur a materia. ergo primo intelligitur. Ad oppositum. omnis nostra cognitio ortu habet a sensu: ergo sensibile vel aliquid relucens in sensibili primo intelligitur. Ad. quod dicitur. quod cognitio dei ex creaturis duplex est. scilicet naturalis et rationalis. Prima est cognitio dei cum primis intentionibus entis concepta statim et naturaliter. Secunda est via rationatiue deductionis animaduersionis. Loquendo de ista secunda cognitione dicitur quod deus non est primum quod homo cognoscit ex creaturis sed vltimum. Loquendo primo modo. dicitur quod deus est primum cognitum a nobis naturaliter. Hoc probatur. quia omnis cognitio accepta a sensu procedit ab indeterminate ad determinatum: sicut sensus de veniente a longe prius cognoscit quod sit corpus quam quod sit animal. et prius quod sit animal quam quod sit homo. et prius quod sit homo quam quod sit hoc homo. Ergo similiter intellectus prius de quocumque cognoscit quod sit ens quam quod sit hoc ens. et prius quod sit bonum quam quod sit hoc bonum. et prius quod sit ens quam quod sit substantia. ergo semper quantum intelligibile est magis indeterminatum. tanto intellectus noster prius intelligit. Sed indeterminatio est duplex scilicet quedam priuatiue dicta. et quedam negatiue dicta. Cum enim dicitur hoc bonum vel illud. intelligitur summe determinatum per naturam et suppositum. Indeterminatum priuatiue est cum intelligitur vniuersale quod est vnum in multis et de multis. et huius et illius. Indeterminatio negatiua est qua intelligitur bonum simpliciter et bonum subsistens. non ut hoc vel ut illud. et hoc est summe indeterminatum. ergo primum intelligibile. Item inuit alias rationes ad hoc. quia deus est principium et finis rerum in esse nature. et similiter est finis et principium eorum in esse cognito. et sicut est finis nostre cognitionis quo ad claritatem eius visionem ita erit principium quo ad cognitionem eius generalem. Preterea nihil perfecte potest cognosci nisi deo perfecte cognito. et nihil potest cognosci imperfecte cognosci: nisi deo aliquo imperfecte cognito. Preterea nihil potest cognosci nisi cognoscatur.

Distinctio III

Questio I
Arguitur primo

In oppositum

Epistola prima

Prima propositio

Prima ratio

Secunda ratio

Tertia

Quarta

tur p̄me int̄t̄iōes entis. sic̄ int̄t̄iō entis vni⁹
 et b̄mōi. q̄ ista p̄ma ip̄ressiōe imp̄munt̄ in aia
 saltē p̄onitate nature. s̄ nō p̄t̄ cōcipi bonū nī
 si cōcipiat̄ bonū qd̄ dei ē. ḡ rē. Sec̄do dicit̄
 q̄ q̄c̄qd̄ est̄ in deo cognitū nō sub rōe essentie
 ⁊ nature in particulari. s̄ sub rōe alicui⁹ attri-
 buti in vli. est̄ rō cognoscēdi q̄c̄qd̄ ē in creatu-
 ris. Sicut̄ em̄ ens determinatū p̄ naturā aut p̄
 suppositū singulare. nō habet esse nisi p̄ formā
 q̄ in eo determinat̄. q̄ de natura essentie sue in
 se nō dicit̄ aliqd̄ determinatū. sic̄ nec habz̄ co-
 gnosci esse tale ens. nisi ex cognitione ipsi⁹ for-
 me in se rōe nature v̄l essentie diuine. q̄ vni⁹
 qd̄q̄ sicut̄ se habet ab eē. ita ad cognitionē. et
 sicut̄ hoc bonū nō p̄t̄ cognosci nisi per bonū
 et ens simpliciter. sic̄ nec bonū et ens p̄cipa-
 tū p̄t̄ eē nec cognosci nisi per bonū et ens nō
 p̄cipatū. s̄m Aug. viij. de trini. Tertio po-
 nit̄ q̄ q̄uis ita sit. q̄ q̄c̄quid est̄ de? cognoscat̄
 p̄mo ⁊ intelligat̄. nō t̄m discernit̄ ista cognitio-
 ne qd̄ ē de? ab eo q̄ qd̄ est̄ creature. q̄ sub nul-
 la rōne appropriatē aut determinatē attribu-
 tū illud deo cōcipitur. imo si hoc modo cōcipi-
 tur sub rōne entis. nō distinguit̄ esse ei⁹ ab eē
 creature. Si sub rōne boni. nō distinguit̄ s̄m
 intellectū bonū in deo ab eo qd̄ est̄ in creatu-
 ra. ⁊ ita cōcept⁹ dei sub p̄pria rōne entis. aut
 boni simpliciter. aut alicui⁹ b̄mōi int̄t̄iōis
 generalis. est̄ p̄mus. q̄m nō discernit̄ p̄pter
 eius simplicitatē. ab int̄t̄iōib⁹ b̄mōi cōuen-
 nientib⁹ creaturis. ⁊ ita est̄ de alijs cōceptib⁹
 particularib⁹ respectu cōcept⁹ entis. **Cōtra**
 istā opinionē p̄mo arguo q̄ de? nō sit p̄mū cog-
 nituz a nobis. q̄ si sic. aut illud qd̄ imediate
 terminat̄ actū ē p̄cise ens reale extra aiaz. aut
 est̄ p̄cise ens rōnis in aia. pura p̄cept⁹ genera-
 lis vel aliqd̄ tale. Si de? p̄mū. ⁊ nō est̄ creatu-
 ra. q̄ tunc creatura p̄mo cognosceretur. ḡ ip̄a
 diuina natura in se ⁊ in particulari cognosce-
 ret̄ qd̄ ē falsū ⁊ impossibile. etiā s̄m eos. Si aut̄
 illud qd̄ imediate terminat̄ actuz intelligēdi
 ⁊ totaliter. sit̄ qd̄ā cōcept⁹ b̄nis t̄m eē obiecti-
 uum in aia. vel aliq̄ rō fabricata p̄ intellectuz
 sit̄ p̄mo cognitū. ⁊ q̄ in illo cognoscit̄ de?. **Cō-**
tra. obiectū p̄mū alicui⁹ poterit̄ p̄mitate ḡna-
 tionis p̄cedit̄ omnē actū intellect⁹. ḡ nullū ta-
 le ē p̄mū obiectū intellect⁹ p̄mitate ḡnatiōis
 Si dicat̄ q̄ illud qd̄ imediate et totalit̄ termi-
 nat̄ actū intelligēdi p̄mū sit̄ ip̄e de?. nō t̄m illo
 actu cognoscit̄ in particulari. s̄ sub rōne alicui⁹
 int̄t̄iōis ḡnalis. **Cōtra** q̄ro. aut illa int̄t̄iō
 ḡnalis distinguit̄ ab essentia diuina. aut nul-
 lo modo. Si nullo mō. ḡ intelligere deū sub rō-
 ne talis int̄t̄iōis ḡnalis. ē intelligere deū sub
 rōne sue nature in particulari. Si illa int̄t̄iō

q̄ est̄ p̄p̄vni soli singularissimo ⁊ simplicissi-
 mo. nō ē ḡnalis nisi ḡnaltate cālitatis v̄l vir-
 tutis. q̄m ipsa diuina essentia p̄ricularissima
 ⁊ singularissima ē ḡnalis. ḡ si illa int̄t̄iō sub q̄
 cōcipit̄ de? a nobis. nullo mō distinguit̄ a di-
 uina essentia nullo mō erit̄ ḡnalis. ⁊ ita de? in
 p̄riculari p̄cipiet̄ a nobis. Si de? sc̄dm q̄ illa
 int̄t̄iō aliquo mō distinguit̄ a diuina essentia
 ⁊ nō ex p̄te rei s̄m istos. ḡ t̄m p̄ opationē itelle-
 ctus. s̄ s̄m istos alibi p̄ma opat̄ de intellectus
 nō cātur distinctio rōnis. nec app̄bēdūt̄ur di-
 stincta rōne. ḡ ē aliq̄ opatio intellect⁹ p̄cedens
 istā opationē. q̄ app̄bēdit̄ sub ista distincta rōe
 Preterea ostēdit̄ ē pus. q̄m cūq̄ aliq̄ distinguit̄
 rōne. alterū illoz erit̄ ens rōnis. ḡ si attributū
 sub quo app̄bēdit̄ de?. vel etiā talis int̄t̄iō
 ḡnalis distinguit̄ rōe a diuina essentia. ḡ attri-
 butū v̄l talis int̄t̄iō ḡnalis erit̄ ens rōnis t̄m.
Probatio cōsequētie. q̄ alterū illoz erit̄ ens
 rōnis t̄m. ⁊ nō diuina essentia. ḡ attributū vel
 talis int̄t̄iō ḡnalis erit̄ ens rōnis. ḡ nō erit̄ p̄-
 mū obiectū intellect⁹. cū p̄mū obiectū intelle-
 ctus. p̄mitate ḡnatiōis p̄supponit̄ actui Pre-
 terea q̄m p̄mo intelligit̄ de? intelligētia natura-
 li ⁊ simplici. ⁊ post̄ intelligit̄ ens rōnis in cōi. ⁊
 tertio creatura ⁊ q̄ro postea intelligit̄ de? via
 deductōis. q̄ro. aut sp̄ ē idē obiectū nec distin-
 ctū re. nec rōe s̄ p̄cise de? ⁊ creatura. aut n̄. Si
 sic. nihil est̄ in re nisi p̄cicare v̄l v̄l s̄m eos. s̄
 nō p̄t̄ dari aliqd̄ v̄l nec aliqd̄ p̄cicare. p̄z
 inductive Si nō intelligit̄ aliud. ḡ nō ē talis or-
 do. ⁊ ita opz̄ dare rōne ordinis talis iter ip̄as
 cognitōes sine oī ordine a p̄te obiectoz. Pre-
 terea vni⁹ qd̄q̄ pus mouet̄ ad cōceptū p̄p̄riuz
 q̄ ad cōceptū v̄l cognitionē cuiuscūq̄ alteri⁹
 s̄ creatura est̄ p̄cise motiua intellect⁹ nri p̄ sta-
 tu isto. ḡ pus mouebit̄ ad cognitionē sui ipsi⁹
 q̄ cuiuscūq̄ alteri⁹. **Cōtra** sc̄dm q̄ qd̄ ē dei
 nō sit̄ rō cognoscēdi qd̄ qd̄ ē creature. p̄bo p̄-
 mo sic. Aut qd̄ qd̄ ē dei est̄ rō cognoscēdi crea-
 turā p̄ se. aut p̄ suā notitiaz. Si p̄ se. hoc negat̄
 q̄ illo mō de? nō cognoscit̄ ē creaturis. Si se-
 cūdo mō **Cōtra.** illa notitia ē pura creatura ⁊
 imp̄fecta. ḡ nō p̄t̄ eē cā oīm notitiarū quarū-
 cūq̄. ḡ nec eadē rōe dz̄ poni q̄ notitia ip̄fecta
 dei sit̄ cā notitie ip̄fecte creature. aīns p̄batuz
 ē pus. q̄ nūq̄ notitia icōplexa vni⁹ rei ē cā p̄-
 me notitie icōplexē alteri⁹ rei. Preterea sensu-
 bile v̄l mediate v̄l imediate sine notitia cuius-
 cūq̄ alteri⁹ p̄uia p̄t̄ cāre notitiā sui ipsi⁹. ḡ ea
 dē rōe intelligibile sine oī notitia p̄uia cuiuscū-
 q̄ alteri⁹ poterit̄ cāre sui ipsi⁹ int̄lectionē. ḡ
 ip̄a sine tali notitia p̄uia ē rō cognoscēdi. **Cō-**
tra t̄riū oīdo q̄ intellect⁹ p̄t̄ discernere qd̄ qd̄ ē
 dīa qd̄ qd̄ ē creature q̄ intellect⁹ p̄t̄ eē p̄cepta

Sec̄da pp̄o

Tertia pp̄o

Cōtra opinionē

Cōtra sc̄dm p̄o-
positionē

Cōtra t̄riū

g̃ p̃m̃ū obiectū p̃t esse perceptū. Aut g̃ illud obiectū est simplr̃ vñū 7 nō creatura. g̃ qd̃ qd̃ ē dei 7 tūc qd̃ qd̃ ē dei poterit eē p̃ceptū. Aut nō est vñū sed multa: 7 p̃ p̃ns q̃ rōne vna pars poterit esse p̃cepta: 7 alia. añs p̃t. qz aliter nū q̃ aliq̃s p̃ciperet se h̃c talē cognitionē. et ita irrationabiliter ponit eē talis: qz solus fingit esse talis. P̃tēta qñ sūt aliq̃ cōcept⁹ marie dissiles 7 mar. me distātes. vnus p̃t discerni ab alio. s̃ cōceptus p̃p̃ius deo: 7 cōcept⁹ p̃o p̃ius creature sūt maxime dissiles: 7 maxime distātes. g̃ si q̃cūq̃ cōcept⁹ magis s̃lis p̃t discerni: multo magis vñū illoz p̃t discerni ab altero. P̃tēta ois potētia p̃fecta 7 nō impedita pot̃ habere p̃fectā opationē. cū g̃ intellectus in p̃ma cognitiōe sit potētia p̃fecta. et nō est impedit⁹. poterit tūc in cognitionē p̃fectā 7 itēlas 7 p̃ p̃ns perceptibile. Cōfirmatur. qz q̃uis aliq̃s actus aliq̃ p̃pter suā ip̃fectionē nō sit perceptibilis. vel aliquo modo nō p̃cipiatur. tñ ita poterit intēdi qz p̃cipietur: sicut p̃t in exemplo corz: qz q̃uis aliq̃n distracit⁹ et alijs intēd⁹ nō p̃cipiat se videre qd̃ tñ in rei veritate videt. si tñ illa visio cōtinuet̃ vel augmentet̃ 7 impedimēta amoueant. p̃cipiet se videre. g̃ posset aliq̃s ita diu stare in cognitiōe p̃ma p̃cise: qz p̃ciperet se cognoscere illud obiectū. g̃ r̃c. Cōfirmat̃ sc̃do. qz n̄ ē maior: rō: qz vnus actus intelligēdi sit perceptibilis ab intellectu q̃ ali⁹ nisi forte p̃ accidens qd̃ p̃t cōtingere circa quācūq̃ cognitionem

Ideo dico aliē ad questionē. Et p̃mo distingo de p̃mo obiecto intellect⁹ nostri. qz quod dā p̃t intelligi eē obiectū p̃m̃ū intellect⁹. vel p̃mitate generationis 7 est illud qd̃ terminat p̃m̃ū actū intelligēdi. Vel p̃t eē p̃m̃ū p̃mitate adq̃tionis: 7 tunc eēt illud qd̃ p̃dicaret̃ de omnib⁹ p̃ se intelligibilib⁹. q̃liter tñ h̄ eēt intelligēdū dictū est p̃us. Vel p̃t eē p̃m̃ū p̃mitate p̃fectiōis. 7 ē p̃fectissimū: intelligibile ab intellectu. Sc̃do dico qd̃ nō ē p̃m̃ū cognitū a nobis. nec p̃mitate generatiōis nec adq̃tionis. s̄ ē p̃m̃ū p̃mitate p̃fectiōis. P̃m̃ū p̃t. qz ois res si cognoscat: vel cognoscit in se: vel cognitiōe p̃p̃a sibi vel equalēti: vel in aliquo cōceptu. s̄ deus nō cognoscit p̃mo a nobis in se p̃ statu isto. Tū qz deus nō cognoscit a nobis in particulari 7 in natura p̃p̃ia. Tū qz omnis notitia rei in se abstractiua naturaliter acq̃sita p̃supponit intuitiua. Ista argumēta p̃cedūt fm̄ opinionē q̃ ponit qz cōceptus mentis distinguit̃ ab intellectu. Si aut̃ ponat̃ cōceptus mētis seu intētio aic esse realit̃ intellectio. tūc debet p̃bari qz deus nō cognoscit cognitiōe p̃p̃a sibi nec equalēti. 7 hoc sic p̃us

D
Responso ad q̃
tionem

p̃batū est. qz tūc nō posset talis dubitare deū eē: sicut alibi ostensū ē. Si nō de⁹ cognoscat̃ i aliquo cōceptu distincto ab intellectu. g̃ ille cōcept⁹ est p̃m̃ū obiectū illi⁹ cognitiōis. et p̃ p̃ns de⁹ nō erit p̃m̃ū obiectū p̃mitate generationis. Sc̃dm̄ p̃t. qz de⁹ nō p̃dicat̃ de omnibus p̃ se intelligibilib⁹. Si dicat̃ qz ad hoc qz sit obiectū adequatū alicuius potētie. nō opz ponere qz p̃dicet̃ de quolibet cognoscibili ab illa potētia. s̄ sufficit qz p̃dicet̃ v̄l cōtineat̃ virtualiter omē cognoscibile a tali potētia. Cōtra. qz talis p̃mitētia nō sufficiat. qz eadē rōne possum dicere qz persona diuina p̃ducta esset obiectū adequatū. vel termin⁹ adequat⁹ potētie p̃ductiue patris. qz omne p̃ductū vel p̃ducibile. vel ē p̃sona diuina p̃ducta. vel cōtēntū virtualiter in p̃sona diuina p̃ducta. s̄ de hoc alias patebit. Tertiu⁹ p̃t. qz de⁹ est ens p̃fectissimū. g̃ cū sit aliquo mō cognoscibilis a nobis sicut patebit in sequēti. qz g̃ est intelligibile p̃fectissimū. Ad rōnes alteri⁹ opinionis. Ad p̃m̄a dico qz sicut patebit qz intellect⁹ nō p̃cedit ab indeterminato ad determinatū. s̄ incipit a determinato. q̃a a singulari. Si r̄ posito qz inciperet ab indeterminato. argumentū nō valer. s̄ vel peccat in materia. vel peccat p̃ fallaciā equiuocatiōis. qz indeterminat⁹ nō p̃t accipi nisi duplr̃. sicut v̄le duplr̃ accipit. s̄ p̃ v̄l v̄litate p̃dicatiōis. et p̃ v̄l v̄litate cālitate. Ita indeterminatū p̃t eē duplex. v̄l q̃a de nullo determinato p̃cise p̃dicat̃. s̄ de mult⁹. Vel d̄ indeterminatū. qz nō p̃t esse cā p̃p̃a. dans eē vni tñ 7 nō alteri. s̄ multis. Tūc que ro. aut accipit̃ indeterminatū vniformiter sp̄ 7 tūc esset altera p̃missarū falsa. qz si accipiat̃ indeterminatū p̃mo modo: tūc bec est simplr̃ falsa. deus est indeterminatū. si sc̃do modo. sic est altera falsa. sc̄z qz ens est indeterminatum

Si dicat̃ qz accipit̃ indeterminatū. pur̄ ē eō mune ad illos duos modos. Contra. tunc ē fallacia cōsequētis in argumēto. intellect⁹ p̃cedit ab indeterminato. g̃ p̃cedit ab hoc indeterminato. Si autē accipiat̃ indeterminatū alio modo in vna propositione 7 in alia: tunc ē fallacia equiuocationis. Si dicatur qz arguitur isto modo. intellectus procedit ab indeterminato. ergo incipit ab indeterminatissimo. q̃a si non inciperet ab indeterminatissimo. p̃cederet ad indeterminatissimū. 7 ita aliquando procederet a determinato ad interminatum. Dico qz accipiendo indeterminat⁹ sc̃do modo: ista est simpliciter falsa. intellect⁹ incipit ab indeterminato. etiam posito qz esset vera accipiendo indeterminatum primo modo.

E
Ad rōnē primā
op. nōis

Ad sc̃dō dico qz deus est p̃ncipiū nostre co **Ad sc̃dam**

gnitionis: tanq̄ cā efficiens. nō tanq̄ obiectū
 cognitū. Et si dicat q̄ ē finis nostre cognitio-
 nis: tanq̄ obiectū cognitū. ḡ eadē rōne est p̄n-
 cipiū nostre cognitiois tāq̄ obiectū cognitū.
 Dico q̄ p̄na nō v3. q̄ vltima p̄fectio nostra et
 perfectissima est respectu dei in se. nō aut̄ p̄-
 ma cognitio n̄ra est respectu dei in se. vel saltē
 p̄t cognitio n̄ra nō eē. p̄pria deo. et ideo nō ē
 sile Ad tertiu dīco q̄ creatura p̄t perfecte
 cognosci. deo nō p̄fecte cognito. sicut aliqua-
 liter dictū est p̄us: et post dīcef. Tamē hoc po-
 sito ad huc nō v3. q̄ totū nō p̄t p̄fecte cogno-
 sci nisi q̄libet ps ei? cognoscat p̄fecte. et t̄n ro-
 tū p̄t cognosci cōfufe: quīs nō q̄libz ps eius
 cognoscat cōfufe. Ad vltimū dīco q̄ aliqd̄
 ens particulare p̄t cognosci: quīs ille inten-
 tiones generales entis et vni? nō cognoscat
 q̄ ille intentiones nō sunt nisi quedā entia rō-
 nis. vel saltē nō sunt de essentia rei. et t̄o cū qd̄
 libz reale p̄t cognosci nō cognito aliquo en-
 te rōnis. v̄l nō cognito aliquo sibi extrinseco.
 ideo p̄t res cognosci talib? intentionib? nō
 cognitā. Un̄ si sensibile p̄t sentiri talib? nō
 sensatis: eadē rōne p̄t intelligi talib? nō itel-
 lectis. Et q̄n dī q̄ ens rōnis et res et b̄mōi. p̄-
 ma imp̄essione imp̄mūt in aīa. Dico q̄ verū ē
 inter oīa v̄lia cōia multis nō solū nūero diffe-
 rentib?: sicut post patebit. Ad argumentū
 p̄ncipale dico q̄ cōiunctū cū materia ita p̄t
 intelligi a nobis. sicut sep̄ata materia: imo
 cōiunctū cū materia est illud quod p̄mo intel-
 ligitur a nobis.

Questio sc̄da.

Secundo quero
 Utrū diuina essentia sit a nobis
 cognoscibilis. *¶* sic. om̄e sim-
 plex aut totalr cognoscit. aut to-
 talit̄ ignorat. s̄ de? nō totalr ignorat a nobis.
 ḡ totalr cognoscit. et p̄ p̄ns ip̄a diuina essētia
 h̄z suā q̄dditatē a nobis cognoscit. P̄fecta
 quāto aliqd̄ ē magis visibile: tāto in minori lu-
 mine videt̄ a visu q̄ nō debilitat̄ ex aspectu ta-
 lis visibilis. s̄ de? ē maxime visibile et intelles-
 ctus n̄r q̄ imaterialis nō debilitat̄ ab illo visi-
 bili. ḡ p̄t videri in minore lumine q̄ qd̄cūq̄
 visibile creatū. s̄ aliqd̄ creatū p̄t videri a nos-
 bis in lumine naturali. ḡ et de? ip̄e. Ad op-
 positū. cognitio q̄dditativa diuine essentie si-
 cur alteri? rei est p̄fecta. s̄ de? nō p̄t p̄fecte co-
 gnosci a nobis. ḡ et. Ad. q. dicit q̄ cognos-
 scere qd̄ est cōtingit duplr. sc̄z determinate et
 in particulari. vel indeterminate et in v̄li. P̄-
 mo mō nō p̄t de? cognosci a nobis: q̄ p̄fecta
 cognitio nō p̄cedit nisi ex p̄fecta assimilatiōe
 cognoscentis ad cognitū qd̄ nō p̄t fieri p̄ cre-

aturā q̄ est inferioris ordinis. Est t̄n creatura
 quo ad aliq̄ attributa substācialia diuine na-
 ture cōformis. et h̄ nō v̄t sunt ip̄a diuina essen-
 tia in esse p̄riculari cōsiderata. s̄ v̄t sūt quasi q̄
 dā dispōes v̄les: et q̄si in eis cōicate aliquo mō
 creature. Ita in aliquo p̄ceptu analogo sc̄z at-
 tributo aliquo v̄li p̄t de? cognosci qd̄ ē ex cre-
 aturis v̄t cognoscēdo bonū h̄ qd̄ est in creatu-
 ra sensibili. abstrahim? bonū simplr. v̄t ē cōe
 qd̄dā et v̄le. nō v̄t h̄ vel illud: s̄ t̄v̄t participa-
 tū exis in creaturis. Sc̄do abstrahim? p̄ itel-
 lectū ab alio om̄ino: et cōsideram? ip̄m v̄t bon-
 ū simplr. nō v̄t hoc vel illud: neq̄ b̄mōi? vel illi?
 s̄ v̄t nulli? om̄ino: qd̄ est bonū i se subsistēs. so-
 lius creatoris. et sic ē de oib? attributis deo et
 creature cōueniētib?. Et isto mō p̄t intelligi
 generalr. generalissimō. et generalissime In mō
 itelligēdi generalissimō tres sūt gradus. P̄-
 mus. intelligēdo hoc bonū. itelligis qd̄ ē ip̄?
 creature et bonū. et si subtraxeris h̄: intelliges
 bonū min? cōtractū. qd̄ est analogū deo creas-
 tori et creature. Et est sc̄dus mod? generalissi-
 me. et est de p̄ms intentionib?. Et h̄z fm̄ se fa-
 ciat diuerfos intellect? s̄ bonū creatoris. et bo-
 nū creature. q̄ t̄n p̄ime sunt. intellect? n̄r cō-
 cipit mō cōfusio v̄trūq̄ v̄t v̄nū. Si aut̄ distin-
 ris et intellexeris bonū v̄t subsistēs. et nō in al-
 tero exis tāq̄ alterū: a bonis q̄ sunt p̄icipati-
 ue bona. ē tert? mod? intelligēdi deū gene-
 ralissime. et tūc magi d̄ p̄pe p̄cipit de? h̄z b̄mōi
 Augustinū. Sc̄do intelligit de? generalius
 q̄n intelligit i suis generalib? attributis. non
 simplr et absolute. s̄ sub qd̄ā p̄eminētia. v̄t. s̄ ē
 qd̄ā natura excellentissima. et sic cognoscit ex
 eminētia cōditatiua laudabilū in creaturis. et
 ex amotione oīz defectuū. Tertio cognoscit
 generalit̄: reducēdo diuina attributa nobilit̄-
 ratis et dignitatis in v̄nū p̄ncipiū simplicissi-
 mū. v̄t q̄ ei? essētia nihil om̄ino sit aliud realr
 intensiue q̄ existētia. Cōtra istā opinionēz
 p̄bo p̄mo q̄ de? nō cognoscit in cōceptu ana-
 logo. q̄ q̄ro de isto cōceptu analogo. aut ē p̄ci-
 se v̄n? p̄cept? sine oī multitudine cōceptuū aut
 ē simplr p̄les p̄cept? Si de? p̄mū. ḡ ē simplr
 v̄niuo? q̄ oīs p̄cept? simplr v̄n? p̄dicabil de
 mult? v̄niuo? ill' illo mō quo cōcept? p̄t esse
 v̄niuo?. S̄z hoc ē p̄ dicta sua in p̄cedēti. q̄ q̄
 tūc ille cōcept? nō esset de q̄dditate rei. s̄ t̄n
 ens rōnis. et p̄ p̄ns nō possz eē p̄mū cognitum
 a nobis. Si dī q̄ ille cōcept? analog? ē simplr
 p̄les. tūc oīz q̄ v̄n? sit p̄p̄i? deo. et ali? sit p̄p̄i?
 creature S̄z h̄ ē icōueniēs. p̄rio q̄ q̄n aliqd̄ co-
 ḡscit i p̄ceptu sibi p̄po tūc coḡscit i p̄riculari. ḡ
 q̄dditas diuina i p̄riculari coḡsceret a nob Si
 dicat q̄ n̄ de cognitū i p̄ceptu p̄po: cognoscit

Ad tertā

Ad quartā

Ad p̄ncipale

Questio. II
Arguitur primo.

Secundo

Ad oppositū

Opinio h̄erici de
gandauo

Cōtra opinionēz
ben. de gandauo

in particulari nisi cognoscatur distincte. nūc autē de in tali cōceptu nō cognoscit distincte. Cōtra totū aliquod qñ videt a longe cognoscit in particulari. et tñ cōfufe. qz nō qlibet ps discernit ab alia. imo nec etiā qlibet pars cognoscit. q̄ multo magis qñ aliq̄d quod simpliciter simplex cognoscitur in conceptu simplici sibi pprio: cognoscitur in particulari. Scdo q̄ ro de illo conceptu pprio deo et simplici. aut ē realiter diuina essentia: aut nō. Si sic q̄ aliq̄d qd est realit. diuina essentia cognoscere a nobis in particulari. qz certū est q̄ ille cōceptus cognoscitur a nobis in particulari. s̄ impossibile est aliq̄d quod est diuina essentia a nobis cognosci in particulari. Si ille cōceptus nō ē realiter diuina essentia. Tūc q̄ro. qd ē: aut est ens reale. et sic sic ē creatura. aut ens rōnis. et tūc nō erit p̄mū cognitū. Si tūc nō pōt dari quō pōt hū ex creaturis. Si nihil. nihil v̄z opti. nec aliq̄d qd dicit iste ad. q. Si dicat: q̄ ille cōceptus nō cognoscitur a nobis in particulari s̄ tñ in conceptu analogo. Cōtra iste cōceptus est actualiter in p̄ceptu analogo. q̄ i se et actua liter intellectus: et nō cōfufe. q̄ in particulari confirmatur. qz si ille solus cōceptus habetur sine cōceptu creature. qui integrabit s̄m istā optiōne cōceptū analogū. ille cōceptus vere intelligitur in particulari. qz tūc nō intelligeret in aliquo cōi vniuoq̄ p te. nec i aliquo analogo. qz p̄positū nō est in mente cōceptus analogus. Et hoc arguo. qñ aliquid intelligitur cū alio: nō min⁹ intelligit in particulari q̄ si ipm solū intelligeret. sicut si. a. et b. si intelligunt: nō min⁹ intelligit. a. in particulari q̄ si intelligeret sine. b. s̄ sicut declaratū ē. si ille cōceptus simplex pprio deo intelligeret sine omni cōceptu alio. intelligeret in particulari. q̄ nō min⁹ intelligitur in particulari si intelligatur cū p̄ceptu creature. Si dicatur q̄ cōceptus nō intelligitur. s̄ est illud quo obiectū intelligit. Hoc nō v̄z. qz si ponas plures cōceptus et potētiās s̄l cū hoc q̄ cōceptus ē illud quo obiectū intelligit. q̄ erūt hic plures intellectiones. Et tūc arguo. qñ aliqua intellectiōe respectu alicui⁹ obiecti cōcipit illud obiectū. et si alia intellectiōe intelligit seu cōcipitur aliud obiectū. nō minus intelligit illud obiectū in particulari illa intellectiōe. q̄ si nulla alia esset s̄l cū ea cōcepta. s̄ si p̄cise cōciperet de⁹ et nihil aliud. nec distincte nec rōe tūc intelligeret in particulari. q̄ si illud idē p̄cipiat: q̄ vis p̄cipiat s̄l cū eo aliud nihil min⁹ intelligeret in particulari. P̄trea qñcūq̄ ois res quo cūq̄ nō cōrespondens cōceptui est simpliciter vna et indistincta. cōceptus erit vniuoq̄ et eius

dē rōnis. q̄ si illa res q̄ cōrespondet cōceptib⁹ attributalib⁹ sit vna et oimodo indistincta. ois cōceptus erit eiusdē rōnis. et ita nō erūt plura attributa. quod iste negat. P̄trea posito q̄ possent eē plures p̄ceptus vni⁹ tñ nō magis eēt qd diratiuus q̄ alii⁹ qz ex quo nihil imaginabile posset representari p̄vniū quin representaretur p̄ aliū. nō plus posset dici cōceptus iste qd diratiuus q̄ ille. P̄trea si ille cōceptus analogus eēt plures cōceptus. q̄ nō posset p̄dicari de deo nec de creatura. et ita nec deus nec creatura eēt ens nec bonū. Si dicat q̄ p̄dicat distinctiue. sic dicēdo. deus ē ens creatū vel in creatū. Cōtra. distinctū nō pōt hū sine vtriusq̄ parte. q̄ vtriusq̄ ps distincti illi⁹ distincte percipi peret. et ita redit idē qd prius. P̄trea. qñ dicit q̄ cognoscēdo bonū hoc in substantia sensibili. abstrahim⁹ bonū quod est quoddā v̄l. et postea abstrahim⁹ bonū i se subsistēs. Que ro. qd est illud abstractū. aut est ens reale. aut nō. Si nō. q̄ nō est in illis reb⁹ nec p̄cipiat ab eis. nec facit ad cognitōne illoz. nec necessario cōcipit ill⁹ p̄ceptis: quoz quodlibet ipse negat. Si s̄ sit ens rōnis. et p̄ceptus analogus et dicit vtriusq̄ cōceptū. et dei et creature. q̄ non abstrahit. s̄ hū illud idē qd p̄us. qz p̄us intelligebat creatura et s̄l de⁹ p te: eo intelligebat creatura. q̄ nō habes aliq̄d qd p̄us nō habuisti. et ita nō ē aliq̄d abstractū pl⁹ mō q̄ prius. Si in scdo abstractione q̄ro. an aliq̄d cōcipit qd p̄us nō erat p̄ceptū. aut nō. Si nō. q̄ nō magis abstrahit nūc q̄ p̄us. Si sic. q̄ro quomodo habet. aut naturaliter aut via rōcinatiue deductionis. Non naturaliter. qz per te cōceptus entis et etis primi naturaliter imprimi. q̄ nō habetur scdo p̄ abstractionē. Si scdo modo. et ois tal⁹ p̄cessus ē discursus. q̄ illud abstractus nō habetur nisi p̄ discursum. s̄ ois discursus est inter cōplexa: et presupponit notitiā incōplexā termi⁹ noz. q̄ ois cōceptus incōplexus habetur sine tali abstractione. Si dicat q̄ cōceptus complexus habet per talē abstractionē. q̄ talis discursus pōt fieri de quocunq̄ singulari. q̄ nō plus deus q̄ for. cognoscitur p̄ talē abstractionē. Per hoc p̄t q̄ totū quod dicitur de illo triplici modo cognoscendi deū generaliter. generalius. et generalissime. non valet. qz sicut patet in spicienti nihil p̄bat: nisi q̄ habitis multis cōceptibus incōpletis sit per intellectū componentē et diuiden: ē affirmatio et negatio. et inter illos et tales propositiones ex notitia vniūs deuenit in notitiā alterius. Hoc p̄t. qz qñ intelligo hoc bonū. s̄ totū. ibi sunt duo cōceptus quoz vni⁹ est p̄ prius fori. qz p̄ nomē demonstrat forē. et aliū

conceptus est cōis sibi et alijs. nec plus tūc in-
telligitur de q̄ q̄ asinus. Similiter si postea di-
stingeris. intelligendo bonus in se subsistens:
et non in altero existens. nō aliud facis nisi fa-
cis unā ppōnē et incōplexis p̄cognitis et sic
p̄t̄ de scōdo mō et tertio. q̄ intelligendo bonū
ut rē quādā excellentissimā: formas talē p̄po-
sitionē. Si r̄ intelligēdo bonitatē entitatē eē
eandē cū esse et existētia: formas tales ppō-
nes. et hoc nihil est penit̄ ad p̄positū. Pre-
terea q̄ dicit q̄ illi cōcept̄ sunt primi. et iō in-
tellectus concipit vtrūq̄ modo cōfusorvnu
Cōtra illi cōcept̄ q̄ sunt simplices et pp̄rijs re-
bus maxime distantib⁹ et maxime dissimilib⁹
maxime sūt dissimiles. et maxime distātes et nō
primi: s̄ p̄ te cōcept̄ dei et concept̄ creature
sūt simplices. et sūt pp̄rijs deo et creature q̄ ma-
xime distāt. q̄ isti nō sunt primi. Ideo dico
aliter ad. q. q̄ aliq̄ res pōt cognosci in se: ita q̄
nihil aliud nec distinctū rōne nec distinctū ex
natura rei terminet actus intelligēdi nisi ipsa
met res. et s̄ siue cognoscat abstractiue siue i-
ntuitiue. Aliter pōt aliq̄d intelligi nō in se. s̄ in
aliquo conceptu sibi pp̄rio. et hoc maxime est
verū: q̄n cognoscat ille cōcept̄ de aliquo ente
verificari. Et sic intelligēdū ē dictū p̄bi. ij. po-
sterior. ubi vult q̄ aliq̄n sil b̄ cognitio d̄ re q̄
est et q̄d est. q̄ ipsa nō pōt cognosci: nisi ipa q̄d
dicitur vel saltē aliqua ps q̄dditatis i se cogno-
scat. De hoc t̄n alias erit sermo. Nō aut̄ t̄n co-
gnoscat in aliquo cōceptu sibi pp̄rio: p̄us co-
gnoscat q̄ est q̄ q̄d ē hoc est: an q̄ q̄dditas vel
q̄cūq̄ ps q̄dditatis vel quecūq̄ simplex sibi p̄-
p̄riū cognoscat cognitiōe sibi pp̄ria vel equa-
lēti: sicut videndo ignē cognoscat q̄ ē ignis et
q̄d ē ignis. et hoc si ignis in se cognosceret. s̄ d̄
facto nō cognoscat i se nisi accidēs ignis. t̄n ipe
calor: sic cognoscat et q̄ ē et q̄d ē. et ita ē de oib⁹
accidētib⁹: q̄ immediate termināt actū intelligē-
di. s̄ de alijs q̄ nō sic cognoscat p̄us cognoscat
q̄ ē q̄ q̄d ē: sic p̄us cognoscat q̄ aliq̄d interpo-
nit̄ inter solē et lunā q̄ cognoscat q̄d interpo-
nit̄. Per b̄ dico ad. q. q̄ nec diuina essentia
nec diuina q̄dditas: nec aliq̄d intrinsecū deo:
nec aliq̄d q̄d ē realit̄ de⁹ pōt b̄ cognosci a no-
bis: ita q̄ nihil aliud a deo cōcurrat i rōne ob-
iecti. Scōdo dico q̄ essentia diuina vel q̄d
dicitur diuina pōt cognosci a nobis i aliquo cō-
ceptu sibi pp̄rio cōposito t̄n: et hoc in conceptu
cui⁹ pres sūt abstrahibiles naturaliter a reb⁹
Tertio dico q̄ ē cognoscibilis a nobis i cō-
ceptu aliquo mō simplici ad placitū istituro
ad significandū. et hoc in conceptu cōnotati-
uo et negatiuo sibi pp̄rio. Primū p̄t. q̄ nihil
pōt naturaliter cognosci in se nisi cognoscat

intuitiue. s̄ de⁹ nō pōt cognosci a nobis intui-
tiue et puris naturalib⁹. et t̄c. minor. p̄t. maior
res. p̄bo. q̄ nō est maior rō q̄ vna res possit a
nobis cognosci i se sine notitia intuitiua pres-
uia q̄ alia s̄ multe res nō sūt cognoscibiles ni-
si p̄uia notitia intuitiua. q̄ s̄m p̄bm cecus a
natiuitate nō pōt habere scientiā de colorib⁹.
nec pōt cognoscere colorē in se. q̄ non pōt co-
gnoscere colorē intuitiue. q̄ nulla res pōt v̄r
cognosci nisi p̄cognoscat intuitiue. et si crea-
tura nō pōt cognosci in se nisi p̄cognoscat in-
tuitiue. multo magis nec de⁹. Scōdm p̄t. q̄
sicut creatura pōt cognosci in cōceptu aliquo
cōi simplici: ita pōt de⁹. q̄ aliter nullo mō eēt
a nobis cognoscibilis. s̄ q̄n sūt cōia multa ha-
bentia aliq̄d idē cōtentū. oia illa cōia sil acce-
pta faciunt unū pp̄riū illi. q̄ et quo sūt distin-
cta cōia. op̄t q̄ aliq̄d cōtineat sub singulo q̄d
sub nullo aliorū cōtineat. q̄ oia illa cōia sil acce-
pta nulli ali⁹ possunt cōuenire. s̄ multi sunt cō-
ceptus simplices naturalr̄ abstrahibiles quo-
rū quilibet est cōis deo et alicui alteri. q̄ omēs
illi sil accepti faciunt unū conceptū pp̄riū
deo. et ita cū possit cognosci q̄ ille conceptus
de aliquo verificatur. de⁹ in illo conceptu co-
gnoscat. Verbi gratia. Ab entib⁹ pōt abstra-
hi cōceptus entis q̄ ē cōis deo et omnib⁹ alijs
entib⁹. similiter pōt abstrahi cōceptus sapiē-
tie q̄ est p̄cise cōis sapientie create et increate
similiter pōt abstrahi cōceptus bonitatis q̄ ē
p̄cise cōis bonitati diuine et create. et hoc s̄
q̄ bonitas distinguitur a sapientia. et omēs isti
cōceptus sil nō poterūt verificari nisi de solo
deo. et quo p̄positū. nulla sapientia create est
bonitas create nec eōuerso. et ita cū possit cō-
cludi q̄ aliq̄d ens est bonitas et sapientia. et sic
de alijs q̄ vocātur attributa. sequitur q̄ deus
istō modo cognoscitur in conceptu cōposito
sibi pp̄rio. et hoc nō ē aliud nisi a creaturis ab-
strahere multos cōceptus cōmunes deo et cre-
aturis. et cōcludere particulariter de vno con-
ceptu simplici cōi sibi et alijs unū cōceptū cō-
positum deo pp̄riū. sicut contingit abstra-
here cōceptū entis. conceptū bonitatis. sapiē-
tie et caritatis et sic de alijs. et cōtingit de ente
particulariter sumpto concludere q̄ est boni-
tas sapientia. dilectio. iusticia. et sic de alijs. et
hoc est cognoscere deū in cōceptu cōi sibi p̄-
prio. et t̄n deus in se nō cognoscitur. q̄ aliquid
aliud a deo hic cognoscitur. quia omēs termi-
ni istius p̄positionis. aliquod ens est sapiētia.
iusticia. caritas. et sic de alijs. sunt quidā cōces-
ptus quorū nullus est realit̄ de⁹. et t̄n oēs isti
termini cognoscūt. q̄ aliq̄d aliud a deo ipis co-
gnoscat. ex quo ipa pp̄o cognoscat. Et sic ē de

Ad questionem
responsio auctoris

Prima ppō

Secūda

Tertia

Prima probatur

Secūda probatur

Tertia probatur
Eodem modo
Primum
Secundum dubium
Probatur primo
Secundo
Tercio
Tertium dubium
Probatur primo
Secundo
Tercio
Quarto

ista ppoe. ita est de oibus alijs nobis possibili
bus. Tercio dico. q. de pot. cognosci a nobis
in cōceptu simplici cōnotatiuo ⁊ negatiuo sibi
bi ppuo. ⁊ hoc nō est aliud nisi cognoscere ra:
le pceptū simplicē de ente piculari sumpro.
sicut pot. scire q. aliqd ens est simpliciter pūmū
q. aliqd ens ē creatiūū vel cā pma. vel purus
actus. vel q. aliqd ens est imortale. est incorru
ptibile. ingnabile. incausabile. ⁊ sic de alijs. ⁊
iste pceptus est simplex. q. uis distincta signi
ficet: siue pncipalitē siue scdario. hoc ē vel in re
cto vel in obliquo. de quo dictū est dist. pcedē
ti. Sed cōtra pdicta sunt aliqua dubia. Pūmū
dubiiū. q. nō videt q. res possit cognosci i
alio. q. denominas aliqd totalitē extrinsecū al
teri: nō p. hoc denoiat illud alterū. q. ex hoc
q. pceptus cognoscit: nō sequit q. vera res co
gnoscat. Scdm dubiiū est de pbatoe pme cō
clusionis. q. nō videt q. ois notitia abstractia
rei in se p. supponat notitiā intuitiūā eiusdē.
Tū q. āgelus habuit notitiā abstractiūā qd
ditatu āre rerū pductionē. s. nec tūc. nec ante
habuit notitiā intuitiūā earūdē ⁊c. Tū quia
agn. cognoscit inimicitia lupi. ⁊ tñ nō p se s. p
specie alienā. ⁊ p. nō ituitiue. Tū q. sub
stātia a nobis cognoscit in se. ⁊ tñ nō ituitiue.
Tertiiū dubiiū est q. videt q. qd ditas possit i
se a nobis cognosci ⁊ aliq. nititur hoc pbare.
Primo sic. Dicitur q. p aliqd mediū pot. de ali
quo cognosci aliqd qd ita est ppriū sibi: q. oī
aliū repugnat. si illud sit idē qd eēntia ipi. cos
gnoscedo illud cognoscit eēntia ipius in p
culari. s. q. ab alia eēntia differt: s. hoc ē possi
bile de do. q. possum. demōstratiue cognosce
re vnitatē dei. ⁊ q. ipossibile est eē plures dos
⁊ q. est infinite potētie. et possum. scire q. s. oīa
sunt idē qd ipē. Itē pbs. h. merba arguit sic.
Si fines eēt infiniti: nullū esset agēs p itelle
ctū. bec pna nō valeret: nisi agēs p itellectū i
tēderet nō solū primū finē: s. oēs essentialr or
dinatos. ⁊ ita vltimū. q. si non possit illud vlti
mū cognoscere qd est: cū cognitio qd finis p
rimi depēdeat ex cognitiōe ipius. nō esset ali
qd ens agēs p itellectū qd finē aliq. qd dita
tiue cognosceret. Itē ibidē. si cāe eēt infini
te: nihil esset cognoscibile. ⁊ p. silem pnam fac
i. pbi. cōtra anaxagorā. Dec. pna non valeret
nisi ad cognitionē pfectā cuiuscūq. oporteret
cognoscere oēs causas. Itē p. mē. i. de aia. cō
mēto. viij. Si idee platonis eēt separe a sens
sibus ⁊ cause earū. vt posuit plato nō possem
intelligere sbas rerū sensibiliū: nisi postq. itel
ligeremus illas ideas. sicut est de alijs existē
tijs rerū existentiū in eis. s. de forma ⁊ materia
hoc nō esset. nisi ad cognitionē qd ditiūā rei

requireret cognitio oim causariū. Itē esse est
de pte itellectu dei: sed nos cognoscimus esse
in esse qd ditiūā dei. et nō possumus cognosce
re cōpositionē nisi cognitis extremis. q. possu
mus cognoscere qd ditiūā dei. Itē. viij. me
rba. ratio quā significat nomē est diffinitio: s.
diffinitio exprimit qd est res. ergo iponēs no
mē intelligit diffinitionē. ⁊ p. nō quid est res
Itē. h. de aia. non pot. sciri dīma aliquoz. nisi
cognoscat vtrūq. extremū. ergo si scia q. deus
nō est creatura: scio qd est deus. Aliter nō di
stingerē ipm a creatura. nisi p aliquā rōem p
ricularē distinctā ab omi rōe creature cogno
sere eū. ois aut rō ppria dei dicit eēntiā dei.
Quartū dubiiū est. q. videt q. deus pot. co
gnosci in aliquo cōceptu simplici sibi pprio q.
nec sit pnotatiuus nec negatiū. sicut q. deus
est summū bonū. summū nō est pnotatiū nec
negatiū. Quintū dubiiū. q. nō tñ concludi
mus q. aliqd ens est sapiētia. bonitas. v. crea
tiūū. vel cā pma. sed q. deus est summū es. ens
pfectissimū. ergo est aliq. cōceptus de quo cō
cludit ens: vel cōceptus entis. ⁊ ille nō pot. eē
aliq. cōis ⁊ cōuertibilis cū ente. ergo erit ali
q. inferior. ⁊ nō cōpositus q. simplex. Sextū
dubiiū est de substātia. an possit cognosci i ali
quo cōceptu cōposito pprio sibi. Ad primū
istoz dico q. denoiatione extrinseca pot. dici
aliqd cognosci ex hoc q. aliū imediate cogno
scat qd est ppriū sibi. ⁊ habet stare ⁊ suppone
re pro eo. ⁊ nō sequit cōceptus nō est deus. q. p
hoc q. cōceptus cognoscit nō cognoscit deus
nec mediate nec imediate. sed sequit q. ppter
hoc nō cognoscit imediate et in se. s. in alio p
bene cognosci. ⁊ hoc nō est aliud. nisi q. q. nō
possum. deū in se cognoscere. vt inur. p eo vno
cōceptu pprio. attribuēdo sibi qd qd pot. deo
attribui. nō pro se s. pro deo. ⁊ illū pceptū pdi
camus nō pro se s. pro deo de oī illo de quo pos
set de ipse in se cognit. pdicari. siue pdicatiōe
ppria: siue ipropā. nō curo mō. Ista rōis p
mat p p. m. i. poste. Elbi vult q. conclusio vno
modo est p. cognita. ⁊ alio modo ignota. q. p
cognoscit in vli ppōne. ⁊ hoc nō est aliud q. p
cognoscere vnā ppositionē vlem ex qua iter
clusio. ⁊ tñ nihil imediate terminat illū actū
cognoscedi: nisi illa ppositio vlis. dicit tñ cō
clusio q. nō est illa vlis cognosci in illa vli. q.
sequit ex illa vli. Ita potest dici in pposito. q.
q. uis nihil terminet actū intelligēdi nisi vn
pceptus q. nō est deus. q. tñ ille pceptus est p
prius deo: q. qd pot. pdicari de do: pdicatur
vere de illo pceptu: q. uis nō pro se sed pro deo
ideo dicit deus cognosci illo pceptu. ⁊ bec est
intēctio oim scōz frequēter inuentiū q. null

Quarto.
Secundo.
Septimo.
Quartū dubiiū.
Quintū dubium
Sextū dubium
Ad primū dubiiū



in hac vita potest deū cognoscere. et hoc est ve-
rum in se ita q̄ nihil aliud cōcurrat in rōne ob-
iecti respectu actus nr̄i cognoscēdi. Verūm si
tenet opinio q̄ p̄ceptus seu intētio aie est ip̄a
met intellectio tūc posset dici q̄ de nō cogno-
scitur in se. q̄ nō cognoscit cognitiōe pp̄ia. s̄
cōi sibi et alijs. et ideo nō d̄r in se cognosci. quia
aliud concurrat in rōne obiecti. et tñ fm̄ istam
opinione immediate terminaret actū cognos-
cendi. Ad sc̄dm̄ dubiū dico q̄ nullus potest
naturalr̄ cognoscere abstractiue aliquaz rem
in se. nisi p̄ cognoscat eandē intuitiue. q̄ alit̄
ita possz abstractiue cecus natus cognoscere
colores sicut q̄cūq̄ alius. quod est falsuz. Ad
primā p̄bationē dico q̄ angelus si habuit no-
titiā q̄dditatū. hoc est conceptū cōmuniū
q̄dditatioz ante p̄ductionē rerū. nō habuit
talem notitiā ex puris naturalibus acquisitā.
sed a deo infusam. Ad sc̄dam p̄bationē dico
q̄ agnus nō cognoscit talē inimicitia sub spe-
ciebus sensatis nisi equivalēter. q̄ scz ita per
notitiā sensibiliū exteriorz causat in appetitu
sensitiuo ipsius agni. appetitus fugiēdi lupuz.
sicut si per intellectū cognosceret inimicitia.
causaret in appetitu intellectiuo actus nolē-
di vel fugiēdi vel aliq̄s correspōdens actui
timoris i appetitu sensitiuo. Et hoc modo po-
nēda est estimatiua p̄ equivalētia. si bene po-
natur. Quē esset cognitio taliū nō sensorū
in brutis nō posset conijci nisi ex fuga vel tali
actu cōsimili. q̄n lupus videt. ergo si h̄ posset
saluari sine cognitiōe alia a cognitiōe sensibili
um exteriorz pot̄ talis appetitus saluari. eo q̄
diuersa sensibilia sensata h̄nt diuersos actus
appetituios causare. et nō solū hoc. sed etiā in
diuersis eadē sensibilia causant actus appeti-
tuios oppositos. q̄ frustra talis cognitio poni-
tur. Cōfirmat. q̄ si per potentia diuinā ouis
haberet oia accidētia cōsimilia exteriora sen-
sibilia accidētibus sensibiliū exterioribz ip̄i
lupi. et retineret oia alia accidētia eadem. hoc
posito. agnus ita fugeret matrē sicut lupum.
Tūc quero a quo causaret ille actus appetit-
fugiēdi: nō ab inimicitia. q̄ nulla est ibi et non
ens nullius potest esse causa. q̄ causat a cogni-
tione sensibiliū exteriorz. ergo eadē rōne sensi-
bilia exteriora ipsius lupi immediate poterūt
causare tales actū in appetitu sensitiuo agni.
Si dicat q̄ illa accidētia causant immedia-
te vnā cognitionē resp̄cū inimicitie. ita respec-
tu matris quādo habet cōsimilia accidētia.
sicut respectu lupi. Contra qua rōne possent
causare notitiā respectu inimicitie eadē rōne
possent causare actū appetitiuū immediate.
Et hoc cōfirmat. q̄ nullius cognitio p̄suppo-

R.
Ad sc̄dm̄ dubiū

Ad primā p̄ba.

Ad sc̄dam

nitur actui appetitiu. nisi illi q̄d deberet des-
terminare actū appetēdi. sed inimicitia illo po-
sto nō terminat actū appetitiuū. q̄ nulla est.
s̄ simpliciter illa accidētia exteriora q̄ sentit. ere-
go cognitio inimicitie non p̄supponit. Pref-
ea. nulla notitia sensitua pot̄ causare notitiā
alicui pure itelligibile. sed possibile est q̄ talis
inimicitia sit purū itelligibile. si tñ possit
esse aliqd. q̄ notitia illius nō poterit causari a
notitia sensitua brutali. Prefea. inimicitia
lupi nō dicit aliqd absolutū nisi actū appetē-
di nocere. vel potentia vel natura in potentia
ad talē actū appetēdi siue actiue siue passiue.
sed nō videt q̄ tale absolutū possit cognosci a
bruto. Si aut̄ inimicitia dicat respectū. nō vi-
det q̄ brutū respectus apprebēdat cū vir itel-
lectus eos capere possit. Ad aliā p̄bationez
dico q̄ nulla substantia corporea exterior pot̄ a
nobis in se naturalit̄ cognosci. q̄cqd sit de aia
intellectiua vel quacūq̄ substantia q̄ est de eēn-
tia cognoscētis. Ad terciū dubiū dico. q̄ nec
q̄dditas diuina nec essentia diuina. nec aliqd
q̄d est intrinsecū deo. pot̄ a nobis cognosci in
se et in p̄iculari. ita scz q̄ nihil aliud cōcurrat
in rōe obiecti. nec debz hoc plus negari a deo
vel a voluntate diuina. vel sapiētia. vel a quo-
cūq̄ alio. q̄ a q̄dditate diuina vel eēntia. et iō
nihil intrinsecū deo: siue vocef attributū: siue
p̄fectio simpliciter: siue quocūq̄ nomie: poterit
plus cognosci q̄ essentia diuina vel q̄dditas
diuina. Ad primā p̄bationē dico q̄ nec vni-
tate dei nec p̄mitate nec infinita potētia. nec
bonitate nec p̄fectionē diuinā possumus in se
cognoscere. sed illa que imediate cognoscim̄
sunt aliqui cōceptus qui nō sūt deus realiter
quibus tñ vtimur in p̄positionibz pro deo. vel
cognoscimus cognitiōe cōi plura q̄ deū. et iō
illa entitas que est deus vel potētia: vel perfe-
ctio simpliciter que est deus nō pot̄ a nobis cog-
nosci in se. Si dicat nos demonstramus vni-
tate de deo et p̄fectioez simpliciter: sed nō demo-
stramus nisi cognoscimus qd̄ demonstram̄. er-
go cognoscim̄ vnitatē dei p̄fectionez simplr̄
et h̄mōi. Dico q̄ si ista supponat personaliter.
assumptū est simplr̄ sim. q̄ illā vnitatē q̄ deus
est nō demonstramus nec illā p̄fectionē simplr̄
que deus est demonstramus. Si aut̄ supponat
simplr̄. Assumptū est verū. q̄ istos p̄ceptus q̄
nō sunt deus quīs sicut pro deo demonstram̄
de aliquo p̄ceptu. et ideo istos p̄ceptus in se co-
gnosim̄. vel ip̄is cognoscim̄ deū et alia. s̄ nō
ip̄m deū in se. s̄ tñ in istis p̄ceptibus q̄ tñ sup-
ponūt p̄ ip̄o deo in se quīs ip̄z in se nō cogno-
scam̄. Ad sc̄dm̄ dico q̄ peccat mltiplr̄. p̄ mo-
p̄ fallaciā equocarōis. q̄ cognoscere aliqd qd̄

Ad terciam

Ad terciū dubiū

Ad primas p̄bationem

Ad sc̄dam



Distinctionis III

est vel quid dicitur pōr intelligi dupl'r. Vel q' ipa q'd dicitur rei vel aliq' pars q'd dicitur cognoſcat in ſe. 7 ſic nō eſt poſſibile deū cognoſcere q'd dicitur. Vel q' aliq's pceptus quid dicitur cognoſcitur. 7 ſic pōr deus cognoſci a nobis q'd eſt 7 q'd dicitur. Secdo peccat q' accipit q' finis p'imus nō pōr cognoſci q'd dicitur. niſi cognoſcatur finis vltim' q'd dicitur. 7 iſta eſt ſimpl'r falſa. q' qlibet res pōr cognoſci q'd dicitur nulla ſua re extrinſeca cognoſca nec q'd dicitur. nec aliquo modo. tñ qñ agens p' intellectū agit cognoſcit finē vltimū nō ſemp illū finē vltimū q' deus eſt. ſed qui eſt p'ſtiturus a volūrate ſiue ſm rectā rōnem ſiue p' rectā rōem. Ad aliud dico q' ad pfectā notitiā incōplexā. nō requirit notitia oim cāuz niſi intrinſecarū. tñ ad notitiā complexā de re pfectā bene requirit notitia oim cauſarū. q' aut hoc ſit intelligēdū parebit alias. Ad cōmē dico q' loquit' p' platonē q' poſuit ydeas rerū ſenſibiliū. 7 iō cū nihil poſſit pfecte cogſci. niſi cognoſco aliquo q'd eſt de ſua q'd dicitur. iō oporteret cognoſcere illas q'd dicitur ſiue ideas. cauſe aut extrinſecae ſc'z efficiēs 7 finis non ſunt de q'd dicitur cauſarū. 7 iō nihil ad ppoſitum. Ad aliud dico q' nō plus cognoſcimus eſſe dei q' q'd dicitur. Unde ſicut ſc'm iſta 3 p'pōnē deus eſt. ita ſc'm iſta deus eſt eētia vel deus eſt q'd dicitur. 7 ita cognoſc'm' finis vltim' p'pōnē ſicut alteri'. 7 p'pter hoc nō pl' cognoſcimus eſſe dei q' eētia dei. Un eſt aduertendū q' qñ dicim' deus eſt. ſibi nō accipit ipſe eſſe diuinū. ſ' vn' pceptus ſiue ſit ſincathegoreumaticus ſiue cathegoreumatic' q' modo ſuo h'z ſupponere p' eſſe diuinū. ſ' eſt p' diuinā eētia. Ad aliud dico q' nō ois diffinitio exp'mit q'd eſt res. q' ſm p'bm. ij. poſte. 7c. Diffinitio quedā indicat q'd rei. 7 quedā q'd nois. tūc dico q' imponēs nomē h'z q'd nois 7 cogſcit illud cui imponit nomē. nō in ſe ſ' in aliquo conceptu. Ad aliud q' nō pōr ſciri d'na aliquorū niſi ſc'ia vtrūq' extremū vel i ſe vel in conceptu ſibi p'prio. 7 ideo tā deus q' creatura ſc'it in cōceptu p'prio ſibi. Et ideo qñ ſc'io q' deus nō eſt creatura cognoſco deū i conceptu. 7 illū conceptū cognoſco in ſe 7 imediate. 7 ipſo cognoſco deū Ad quartū dubiū dico. q' ſummū dicit conceptū connotatiū vel negatiū 7 equaliter dicit vtrūq'. q' ſummū eſt aliqd q'd eſt nobilius o' alio. vel q'd nō h'z nobilius eo. Ad qñtū dico q' ſicut de ente particulariter ſumpto poſſunt cōcludi multi conceptus poſiti p'p'riā de ali quibus conceptibus pnt cōcludi ali' conceptus cōpoſiti. in p'mo cōcludit cōceptus cōpoſitus vel conceptus cōnotatiū vel negatiū

Questio III

de ente particulari ſumpto ſicut ſc'io p'mo q' aliqd ens eſt nobiliſſimū ens. poſtea de ente nobiliſſimo pcludit q' eſt intelligēs 7 volens intellectōer volitōe que nō ſunt niſi ipa dina eētia. 7 ſic de alijs. Ad ſextū pōr dicit q' ſc'ia nō pōr cognoſci a nobis in aliquo conceptu cōpoſito. p'prio ſubſtātijs. ita q' qlibet illoz particulariū conceptū ſit naturalr abſtrahibilis ab inferioribus ſuis. Et rō eſt. q'a nō videt q' aliq's cōceptus ſit cōis ſubſtātie 7 alijs. qñ ſit cōmūnis oibus alijs. niſi forte aliq's contentus p' ſe ſub conceptu entis. 7 hoc verū eſt de conceptu cōpoſito cōi oibus ſubſtātijs. quicqd ſit de cōceptu cōi p'ciſe vt cōtēto ſub g'ne g'naliffimo ſubſtātia. 7 ideo ſubſtātia cognoſcit in conceptibus connotatiuis 7 negatiuis. ſicut in talibus. ens p' ſe ſubſiſtēs. ens nō in alio. ens q'd eſt ſubiectū oim accidētū 7 ſic de alijs. Ad p'ncipale dico. q' illud q'd ſimpl'r cognoſcitur in ſe. aut totalr cognoſcit aut totalr ignoratur. q' nihil pōr illius latere qñ totū lateat. ſed ſicut dictū eſt. deus nō cognoſcit in ſe. Ueruntū de ſimplici pōr aliquod p'dicatū conueniēs ſibi cognoſci ſibi cōuenire. hoc eſt conceptu cōi particulariter ſumpto 7 aliud ignorari. 7 ita eſt in p'poſito. Ad aliud dico q' illud argumentū p'barer q' deus poſſet a nob' intuiue videri. Ideo dico q' hoc eſt verū de naturalr viſibili a potētia q' nata eſt q'dlibet illoz videri. 7 alia q' ad vidēda requirūt. ſic lumina eiuldē rationis.

Questio tertia.

Trū de deo poſſi

mus h're ples concept' q'd dicitur. Q' nō. quia eiuldē rei ſimplic' non pnt eſſe plures conceptus q'd dicitur. ſed deus eſt res ſimpliciſſima. g' 7c. minor p'z. Ad maiorē p'bo. q' cōceptus eſt ſimilitudo rei. ſ' eiuldē rei ſimplicis nō pnt eſſe multe ſimilitudines. g' 7c. Ad oppoſitū. ois conceptus indicās ſbam dei eſt ſimpl'r q'd dicitur. ſ' ſm auguſtī nū. xv. de trini. deus d'z ſapiēs. bonus iuſt'. ſm ſubſtātia. ſicut d'z ſpūs ſm ſubſtātia. g' ois iſti conceptus ſunt q'd dicitur. Ad quēſtiones videt eē opinio q' de deo nō pōr b'ri niſi vnus conceptus q'd dicitur. 7 ali' cōceptus ſunt de noiatiui hoc poteſt p'ſuaderi. Quia omne cōe ad multa ſi p'dicat' de vno denoiatiue p'dicabitur de reliquo denoiatiue. ſed ſapiēs eſt vnū cōe ad deū 7 creaturā. et p'dicat' de creatura denoiatiue. g' 7c. de deo Sed iſta opinio nō eſt vera. cui' rō eſt. q' ois concept' n' pnotatiuus eſt q'd dicitur reſpectu illoz a quib' imediate abſtrahit. ſed conceptus ſapiētie imediate abſtrahit a deitate 7 a ſapia creatā. g' eſt q'd dicitur

Ad ſextus

Ad p'mū p'ncip.

Ad ſcōm

Questio III

Opinio p'ma

Probatio opi.

Contra opt.

Ad tertium

Ad quartū

Ad quintam.

Ad ſextam.

Ad ſeptimā

Ad quartū du.

Ad quintū

E
Conclusio pma

tatius respectu veritatis. maior est manifesta
 qz nō est maior rō q̄ sit q̄dditarius respectu
 vnius q̄ respectu alterius. Admōr etiā pbat.
 qz sapia dicit conceptū cōem deo ⁊ creaturis.
 ḡ immediate abstrahit ab aliquo alio q̄ a cre
 atura. ⁊ nō nisi a deo. ḡc. Ideo dico q̄ respe
 ctu dei possunt esse plēs cōceptus q̄dditarii
 non tamen erunt plures cōceptus q̄dditarii.
 quertibiles. Primū dico q̄ oīs ille cōcept⁹ est
 q̄dditarius respectu alicuius q̄ pmo suppoit
 p ipā q̄dditate. ⁊ nō p aliquo alio subiecto v̄l
 denoiato ab illa q̄dditate. sed in ista deus est
 sapia. supponit sapia p ipsa deitate que nō est
 subiectū. nec quocūq; modo denoiatur ab ali
 quo pncipalr significato p sapiam. ḡc. quia
 omnis cōceptus qui p̄cise expr̄mit illud idēz qd̄
 expr̄mit alius cōceptus q̄dditarius. et nō di
 uerso modo grāmicali vel logicali est conce
 tus q̄dditarius. qz nō est maior rō q̄ iste cōce
 ptus sit q̄dditarius q̄ ille. sed cōcept⁹ sapie
 a parte dei p̄cise expr̄mit illud quod expr̄mit cō
 ceptus entis. ⁊ nō h̄z diuersum modū grāma
 ticalē nec logicalē patet inductiue. ergo v̄tq;
 istoz est q̄dditarius. vel neuter. ⁊ nō neuter.
 patet. ḡ v̄terq;. Scdm patet qz illi cōceptus
 qui p̄cise idem expr̄mūt q̄r um ad quodlibet
 contentū. ⁊ sub eodē modo grāmicali et lo
 gicali sunt eiusdē rōnis. sed q̄dditarii cōcept⁹
 quertibiles si ponant. idem expr̄mēt q̄rum ad
 omne contentū. ⁊ cū eodē modo grāmicali.
 ⁊ logicali. qz sunt q̄dditarii. ḡ sunt cōceptus
 eiusdē rōnis. ⁊ p̄ his sunt vnus cōceptus. Ista
 p̄cedit d̄ cōceptibus respectu rei simplicis cu
 iusmodi est deus. qz de re composita p̄pter di
 uersitatē partiū possunt formari diuersi cōces
 ptus cōuertibiles. q̄ erūt q̄dditarii respe
 ctu partiū ⁊ aliquo modo q̄dditarii respectu
 totius p̄ q̄to p̄dicabunt de toto p̄ se pmo mō.
 Sed hic sunt aliqua dubia. Primū. q̄s istoz
 conceptū quidditarioz sit simplicior ⁊ per
 fectior. Utrum sc̄z cōceptus entis vel aliquis
 alius. Scdm dubiū est qz videt q̄ possunt eē
 plures cōceptus q̄dditarii cōuertibiles re
 spectu dei ⁊ simplices. Quia cōceptus veri
 boni ⁊ entis sūt cōuertibiles ⁊ sunt simplices
 et q̄dditarii respectu dei. ḡc. P̄tēa que
 cūq; ordinē realē haberēt aliqua si essent disti
 cta realiter. eundē habēt vbi distinguunt rōe
 sed si essentia diuina ⁊ intellectus diuinus et
 bonitas diuina distinguere realiter. istoz
 essent distincti cōceptus ordinati ⁊ essent cō
 uertibiles. ergo vbi ista distinguunt ratione
 habebūt consimilē distinctionē ⁊ consimilem
 ordinē. ⁊ tñ erūt simplices ⁊ quertibiles ⁊ qd̄
 ditariū p̄dicta. Ad primū istoz d̄: q̄ cōcept⁹

D
Primū dubiū

Scdm dubiū

Probat pmo

Scdo

E
Ad primū dubiū
Rñso scoti

fectior simul ⁊ simplicior nobis possibilis est
 cōceptus entis infiniti. Ille em̄ est simplicior
 q̄ cōceptus entis boni. entis veri. vel aliquoz
 similiū. qz infinitū nō est quasi attributus vel
 passio entis. siue eius de quo d̄r. s̄ dicit modus
 intrinsecū illius entis. ita qz cū dico infinitus
 ens. nō habeo cōceptū quasi p̄ accidēs ex subie
 cto ⁊ passione. sed cōceptus p̄ se subiecti in cer
 to gradu p̄fectionis sc̄lz infinitatis. sic albedo
 intēsa nō dicit conceptū p̄ accidēs sicut albes
 do visibilis. immo intensio dicit gradū intrin
 secū albedinis in se. ita p̄z simplicitas hui⁹ cō
 ceptus entis infiniti. Probat p̄fectio huius
 cōceptus multipl̄. tñ qz ille cōceptus inter oēs
 a nobis cōceptibiles v̄tualr plura includit. Si
 cur em̄ ens includit v̄tualr verum ⁊ bonū in se
 ita ens infinitū includit verū infinitū. bonū
 infinitū. ⁊ oēm p̄fectionē simpl̄r sub rōne infi
 niti. Tum qz demonstratōe qz vltimo p̄cludit
 eē de ente infinito. illa aut̄ sunt p̄fectiora que
 vltimo cognoscunt demonstratōe qz ex creatu
 ris. qz p̄pter eoz remotionē a creatur̄ difficil
 limū est ea ex creaturis p̄cludere. Cōtra istū
 modū dicēdi ostendo qz cōceptus entis infiniti
 nō sit formalr in se p̄fectior cōceptus oī cōce
 ptu possibili haberi de deo. qz nullus cōceptus
 negatiuus est formalr p̄fectior cōceptu positiuo
 sed cōceptus entis infiniti est includēs v̄l
 tra cōceptū entis aliqd̄ negatiuū. ḡc. Admōr
 patet. Admōr p̄bat. qz iste cōceptus ens infini
 titū est positius. qz si esset simplex cū sit q̄ddi
 tarius. ex quo cōceptus entis est q̄dditarii.
 aliq̄s cōceptus simplex q̄dditarius eēt cōuer
 tibilis cū deo. quod isti negāt ḡ nō est simplex
 ḡ est composit⁹. Tūc quero de sc̄do conceptu
 partiali. aut est cōceptus negatiu⁹. aut positiu⁹
 uis. si negatiu⁹ h̄z p̄positū. si positiu⁹. ⁊ nō est
 cōceptus p̄positus. p̄z inductiue. qz nō possūt
 dari cōceptus partiales ex quib⁹ p̄ponat. ḡ est
 simplex. ⁊ est quertibilis certū est cū deo. quia
 nihil aliud a deo est infinitū. ḡ aliq̄s cōceptus
 simplex p̄p̄ius deo ⁊ positiu⁹ eēt nobis possi
 bilis. quod ipi negant. P̄tēa si ens infini
 tum dicit cōceptū p̄fectiorē q̄ ens summū. vel
 ens summū bonū. aut h̄ ē rōe entis. ⁊ h̄ nō est
 possibile. qz idē est v̄trobiz. aut rōne infiniti.
 et hoc nō. qz nō dicit nisi negationē. P̄tēa
 qz dicit qz est cōceptus simplicior. nō est verus.
 qz cōceptus p̄positus ex cōceptu positiuo ⁊ ne
 gatiuo nō est simplicior conceptu cōposito et
 duobus positiuis. sed iste p̄ponit ex conceptu
 positiuo ⁊ negatiuo. ḡc. P̄tēa qz dicit qz
 infinitū nō est quasi passio nec attributus dei.
 sicut bonū verū ⁊c. Cōtra. qz omē qd̄ demon
 strat de aliquo quod nō p̄dicat de eo pmo mo

Probatio pma

Scda

Tertia

f
Cōtra dic. scoti

do dicendi p se. est passio illius. sed infinitum est hmoi respectu dei. q: nihil negatiuum vel includens negationes pdicaf de positio p se pmo modo. g infinitu est passio illius. g infinitum est passio dei. sicut ee immortale incorruptibile et hmoi. Ex isto patet q infinitu non dicit gradu intrinsecu p se et pmo. sed magis ex cosequeti. Ideo pot dici q inter cōceptus qd dicitarios dei simplices. ponedo q cōceptus inferior: sit aliquo modo pfectior pceptu magis coi. sicut ille cōceptus qui est pscie coiis deo et maxime pfectioni. et minus coiis vel eque coiis cu minimo coi e pfectior formalr. illo mo quo est maior pfectio vel minor inter cōceptus. tm inter pceptus no qd dicitarios. pprios. ille qui componit ex cōceptu entis et tali cōceptu pfectissimo simplici. vlex scdo cōceptu minus coi pfectiori erit pfectior. tm totalis cōpositus ex oibus erit pfectissimus. sed inter cōceptus no qd dicitarios. totalr saltē cōceptus entē infiniti expsius significat maximā pfectionem esse deo. Ad primā rōem alioy dico q cōceptus entis infiniti no est simplicior. Et qn dicit q infinitu no est attributu nec passio eius de quo dicit. Dico q est passio no illud quod est infinitum. q: illud est diuina essentia. s iste cōceptus infinitu est passio et demōstrabil de deo. fm sic ponetes. quis no fm veritate nisi forte a posteriori. Ad aliud q no cōcludit illo modo quo isti imagināf. sed bene infert ista et formalis vel cminētius quo ad nos. s ex hoc no sequit q sit pfectior. Ad terriā q no oia illa que cōcludunt de aliquo demōstratiōe q: sunt pfectiora. quia negatiōes aliqñ posteriorē cōcludunt. Ad scdm dubiu dico. q eiusdē rei pnt esse plures cōceptus simplices denoiatiui. et hoc ppter diuersitatē cōnotator. sed quidditariui simplices no possunt ee plures. Ad p bationē dico q quicqd sit de vero. bonū dupliciter accipit. Uno modo fm q est cōnotatiuum. Alio modo fm q est pfectio scda. vel ali qua res spālis distincta cōtra sapiam. et isto modo no est cōceptus qd dicitariuus dei. Prio modo potest esse cōceptus qd dicitariuus respectu dei. Ita est de sapiā et dilectōe. q a sapiētia creata et a deitate potest abstrahi vnus cōceptus pdicabilis in quid de vtraq. et erit cōceptus qd dicitariuus. Sitr a dilectōe creata et a deitate potest abstrahi vnus alius cōceptus et erit pdicabilis in quid de vtraq. et ita eiusdē rei ppter diuersitatē rerū extrinsecarū possunt esse plures cōceptus qd dicitariui et simplices. s no erunt cōuertibiles. q: semp aliqd continet sub vno quod no sub alio. Ad scdm argumētum ppter idem concedit q de eodez possunt

esse plures cōceptus. sed vnus erit qd dicitariuus et ceteri denoiatiui. Unde dicit sic. q de deo possunt ee plures pceptus. et q illis pot corride re vna res q potest rualr cōtinere tales ples cōceptus. et p qns de ipa p intellectū actualif possunt explicari. Et si dicat q vna res habz vnū cōceptū adequatū. cōcedo vnū pceptus qd dicitariuus qui est ei oino idem fm se sed pter hūc pot rualiter cōtinere cōceptus ples qsi denoiatiuos sicut ipa essentia ex natura rei rualr pter plures vel multas pprietates cōsequetes ipam. si possent distingui realr ab ipa. ita eēntia ista potest rualr pter plures pceptus quasi denoiatiuos qui possunt ab intellectu distingui a cōceptu qd dicitariuus hoc pcpue si illi cōceptus sint tm distincti fm res latōes rōnis mutuo se respicietes. Et istis verbis patet q iste cōcedit q de deo pnt ee ples cōceptus. scz cōceptus qd dicitariuus et plures denoiatiui. etiā posito q in deo nulla eēt distinctio ex natura rei corride illis distinctis pceptibus. q: dicit q distinguerent p relatōes rōnis mutuo se respicietes. Tm imediate sedit inuēs p istū modū aliū modū distinguēdi tales cōceptus. scz p distinctōez ex natura rei corride. quā ponit inter diuina attributa dicēs sic. forte tm posset poni aliq distinctio maior illoz cōceptuū q per relatōes rōnis mutuas. et adhuc posset rualr cōtineri in illa essentia et per intellectū actualr explicari. s d h alias sicut ipemet pmitit dicit in qone de attributis. Ex quo pz fm eū q eiusdē rei simpliq pnt esse distincti cōceptus scz qd dicitariuus et denoiatiuus. et sine oi distinctiōe a pre rei. et p distinctiōem formale a parte rei. et sine reali distinctiōe. Patet etiā q vult ponere q isti cōceptus erunt cōuertibiles sine distinctiōe reali extrinseca correspōdere. tm q: ponit q pceptus qd dicitariuus adequus est tm vnus no sic denoiatiuus. sed certe sicut declaratū est cōceptus qd dicitariuus no cōuertibiles pnt esse plures etiā fm eū. g intelligit de cōuertibilibus. Sitr rō sua pbat q tales cōceptus cōuertibiles sine distinctiōe extrinseca possunt esse plures. si eniz ista distinguerent realr natura immaterialis pfecta. intellectus pfectus. actus intelligēdi. obiectū primariū. de istis possent formari pceptus plures et cōuertibiles. et sine distinctiōe extrinseca corride. ergo eodē modo p rōnez suā. vbi ista distinguunt sola rōne. possent formari plures cōceptus et cōuertibiles. etiam si ne distinctiōe extrinseca corride. Similitē dicit q tales plures cōceptus pnt explicari pcpue si sint distincti p relatōes rōnis mutuo se respicietes. s si requirerēt aliquā distinctiōem

Ad p bationē p mā scoti

Ad scdm

Ad terriam

Ad scdm dubium

Ad primas p bationes

Ad scdm

R

Z

AD

nem extrinsecā. nō distinguere p̄ relatōnes
rōnis mutuo se respiciētes. sed p̄ relatōnes rō
nis illa extrinsecā respiciētes s̄m eū. Et ita p̄z
q̄ nō intelligit de talibus. esse creatiūm. esse
beatificatiūm. esse gubernatiūm. ⁊ sic de alijs.
quia isti sunt plures ⁊ denoiariū ⁊ cōuertibi
les. sed s̄m istū nō distinguunt nisi s̄m relatio
nes rōnis ad diuersas creaturas. sicut d̄i crea
tūm inq̄tum p̄t̄ oēm creaturā de nihilo pro
ducere. beatificatiūm inq̄tū potest nature
intellectuali dare vitā eternā. ⁊ sic de alijs im
portantibus s̄m eū tm̄ respectu rōnis. Sed
istud nō est verū. q̄ cū de eadē re simplici sine
omni distinctōe intrinsecā ⁊ extrinsecā habe
ant plures cōceptus. quoz vnus sit q̄dditati
uus ⁊ alius denoiariū est impossibile. q̄ sicut
dictū est cōceptus est aliq̄d tale i eē obiectiuo
intelligibili q̄le est ip̄a res extra. ita q̄ si possz
p̄dici reali sicut p̄t̄ fingi intellectuāl̄ esse
reali s̄le rei singulari p̄s note. s̄ impossibile.
est a pte rei respectu rei simplici. inuēire duo
silia vni rei. ita q̄ neutrū sit s̄le nec possit esse
simile nisi illi rei vel alteri similiū. q̄n eā r̄ vni
illoz sit s̄le illi rei sicut alterū. Verbi gr̄a si b.
et c. p̄cise possunt eē silia ip̄i a. q̄d est simplici
simplex sine oi distinctōe partiū eiusdē rōnis
et alterius rōnis. ⁊ sine omni distinctōe a pte
rei. necē est q̄ vtrūq̄ illoz essential̄ assimilē
ip̄i. ⁊ hoc s̄ vtrūq̄ illoz sit eā simplex. q̄ eodez
modo est de cōceptibus. q̄ si sunt duo cōceptus
simp̄r simplices. ⁊ sint vni ⁊ simplici sine omi
distinctōe cōm̄dente. necē est q̄ vtrūq̄ illoz
eque assimilē sibi. ⁊ p̄ p̄ns si vn̄ sit q̄dditati
uus ⁊ reliquus. Nec est maior rō de vno q̄ de
alio. P̄terea q̄n tota q̄dditas rei ⁊ nihil ex
tra q̄dditatē rei exprimit̄ p̄ aliquē cōceptus
simp̄r absolutū q̄ nec est cōnotatiuus nec res
pectiuus nec negatiū. tūc ille cōceptus est q̄d
ditatiuus. q̄ nihil plus requirit ad h̄ q̄ aliq̄s
cōceptus sit q̄dditatiuus. s̄ sic est in p̄posito p̄
positū. q̄ r̄c. Si dicat q̄ respicit idēz. s̄ alio
modo. Lōtra quero de illo modo. nō potest eē
a parte rei. q̄ tūc a parte rei eēt aliqua nōidē
titas. q̄ est tm̄ in intellectu. ⁊ tūc nō erit nisi q̄
dam cōceptus. Et quero de illo sicut prius. et
erit p̄cessus in infinitū. vel dabit q̄ ille conce
ptus sit q̄dditatiuus. ⁊ p̄ p̄ns nō facit aliū cō
ceptū nō q̄dditatiūm. Dico q̄ ad rōnē q̄ possi
to q̄ maior esset vera. ⁊ q̄ talia distinguere
Dico q̄ impossibile est h̄c tales cōceptus cō
uertibiles nō cōnotatiuos distinctoz. et ideo
nulla erit distinctio rōnis. sicut nec ē distinctio
ex natura rei. ⁊ ita nullus ordo rōnis. Et si di
cat q̄ bonitas diuina s̄m cōceptū distinguit̄
a b̄cētia diuina. S̄l̄r hic sunt distincti cōce

ptus intellectus diuinus ⁊ voluntas diuina. Dico
q̄ hic sunt distincti cōceptus p̄pter distinctio
nem cōceptuū partialiū. qui vel sunt om̄s q̄d
ditatiui ⁊ eis cōm̄dēt res aliq̄e distincte. v̄l
sunt cōnotatiui cōnotātes res distinctas. Cū
dicēdo intellectus diuinus ⁊ voluntas diuina. isti
cōceptus totales sunt cōuertibiles ⁊ cōueniē
tes deo. ⁊ tm̄ isti cōceptus partiales intellectus
et voluntas. vel habet aliqua distincta cōrēta
s̄m ponētes potētias anime distingui realit̄.
vel cōnotant res distinctas. puta actū intelli
gendi ⁊ actū volendi s̄m vna op̄m̄ōe q̄ p̄t̄
q̄ nulla est talis distinctio. nec rei nec rōis.
p̄uia in aia ip̄s actibus distinctis. sicut post
ostendēt. Ad argumētū p̄m̄e op̄m̄ōis dico
q̄ cōmune ad multa potest p̄dicari vel in con
creto v̄l in abstracto. si in abstracto. p̄dicabit̄
de quolibet q̄dditatiue. ⁊ ideo sapia p̄dicatur
in quid. ⁊ de sapia in creata ⁊ d̄ creata. Si autē
p̄dicet̄ in concreto poterit p̄dicari de vno in q̄d
et de alio denoiatiue. l̄z ex forma p̄dicandi nō
sequat̄ ip̄m p̄dicari in q̄d de quocūq̄. Quare
autē p̄dicat̄ de vno in quid ⁊ de alio denomina
tiue. Ratio est q̄ vnū cōtētū habet aliquod
subiectū natū ab ip̄o denoiari. Ab alio autem
cōtētō nō est natū aliq̄d denoiari. Et ideo q̄n
p̄dicat̄ de vno p̄dicat̄ denoiatiue. ⁊ de alio in
quid. Ad p̄ncipale patet q̄ eiusdē rei possūt
esse plures similitudines. vna imperfecta ⁊ cōmu
nis alicui cui p̄ma similitudo nō ē cōmūnis. Ad
argumētū in oppositū. q̄ aut ibi ita exprimit̄
cōceptus cōnotatiuos dei. sicut absolutos. id
dico q̄ omnia dicunt̄ s̄m substantiā. quia ip̄a
substantia dei est illud de quo inmediate ⁊ pri
mo dicuntur

Questio quarta.

Opposito q̄ de
us sit aliquo modo a nobis ce gno
scibitis. Quero. Cū deū esse sit
p̄ se notū. ⁊ natural̄ notū. Q̄ sic.
quia p̄posito necessaria in qua p̄dicat̄ idē de
se est p̄ se nota. sed in ista. veritas est p̄dicat̄ idē
de se. q̄ esse dei ⁊ veritas in nullo distinguunt̄.
q̄ r̄c. Ad oppositū. p̄pō dubitabilis nō est p̄
nota. sed hec deus est: ē h̄mōi. q̄ r̄c. In ista q̄
stidē cōiter tenet q̄ deū eē nō ē p̄ se notū. Cū
tm̄ subtilis hoc declarat assignādo p̄mo rōem
p̄pōnis p̄ se note. q̄ illa nō excludit notitiam
terminoz. sed excludit notitiā alterius nitat̄
complexe in rōne cause. ita q̄ soli termini illis
us p̄pōnis sufficiūt ad notitiā euidētē illius
p̄pōnis. Verūm d̄ esse intelligendū q̄ alius
terminus est diffinitio ⁊ alius diffinitū. quod
sufficiēt̄ p̄bat p̄ duas rōnes. ex q̄bus infer̄
q̄ p̄pō nō est p̄ se nota de quidditate confuse

Ad argumentum
p̄m̄e opi.

Ad argumentum
p̄ncipale

Questio III

Resolucio q̄m̄

Distinctionis III

Questio III

cōcepta que nō est nota nisi eadē p diffinitio-
nem distincte cōcipiat. Et ex his rōdet ad q̄-
stionē dicēdo q̄ ppō illa est p se nota. q̄ p̄iugit
ista extrema. esse t̄ cēntiā diuinā vt est b̄ essen-
tia t̄ esse sibi p̄p̄iū quō deus videt scz cēntiā
et esse sub p̄p̄iū rōne qua est in deo b̄ eē.
quō nec esse intelligit a nobis nec cēntiā. sed
a deo t̄ a beatis. q̄ ppō ista ex p̄p̄iū s̄mis ha-
bet euidentē veritatez intrin̄ q̄ ppō ista nō est
p se sc̄do modo. ita q̄ p̄dicatū sit extra rōnem
subiecti. sed est p se p̄mo modo t̄ immediata. t̄
ex terminis euidēs. quia est immediatissima
ad quā resolunt̄ om̄s p̄pōnes enūciātes ali-
quid de deo. qualitercūq̄ cōcepte. q̄ ista deus
est siue cēntiā est: est p se nota. q̄ ista extrema
nata sunt facere euidentīā de ista p̄positione
cuilibet apprehēdētī p̄fecte extrema istī com-
plexionis. q̄ esse nulli p̄fectius cōuenit q̄ hu-
ic essentie. Sic ergo intelligēdo p nomen dei
aliqd̄ quod nos nō p̄fecte cognoscim̄ nec con-
cipimus vt hāc cēntiā diuinā. sic est p se nota
deus est. Sed si querat̄ an eē insit̄ alicui cōce-
ptui quē nos cōcipimus de deo. ita q̄ sit ppō
p se nota in qua enūciat̄ esse de tali conceptu.
puta necesse esse vt de ppōne cuius extrema p̄nt a
nobis cōcipi. puta aliq̄s cōceptus deo conue-
niens. nō t̄n̄ cōis sibi t̄ creature. puta necesse
esse. vel ens infinitū vel summū bonuz. Dicet̄
q̄ nulla talis est p se nota p̄pter tres ratōnes
Primo. q̄ quilibet talis est cōclusio demon-
strabilis etiā p̄pter quid. Probat̄. quicqd̄ p̄i-
mo t̄ immediate cōuenit alicui. de quolibz qd̄
est in eo pōt demonstrari p̄pter qd̄ p̄ illud cui
p̄mo cōuenit tanq̄ p̄ mediū. Exemplū si trian-
gulus p̄mo habet tres t̄c. de quolibet cōtento
sub t̄ in triāgulo potest demonstrari p̄pter qd̄
q̄ habet tres angulos. p̄ mediū qd̄ est triāgu-
lus. puta q̄ aliqua figura hz tres t̄c. De qua
libet etiā specie triāguli q̄ hz tres. licz n̄ p̄mo
Esse aut̄ p̄mo cōuenit huic essentie vt bec. q̄
de quolibet quod est in hac essentia qd̄ potest
a nobis cōcipi. siue sit sup̄ius quasi passio pōt
demonstrari esse p̄ hanc essentia sicut p̄ mediūz
demonstratōe p̄pter quid. t̄ p̄ om̄s nulla tal̄ est
p se nota. Sc̄da rō est efficax si bene intelliga-
tur. t̄ s̄ly tertia. T̄n̄ sunt hic duo dubia. Pri-
mū est q̄ videt̄ dicere q̄ aliqd̄ est p se notum
de diffinitōe. quod t̄n̄ nō est p se notū de diffi-
nito. quod nō est verū. sicut nō est possibile q̄
b̄ sit p se nota. ois figura plana t̄c. hz tres an-
gulos t̄c. t̄ t̄n̄ q̄ bec nō sit p se nota. ois trian-
gulus hz tres t̄c. vel q̄ bec sit p se nota. omne
aial rōnale est risibile. t̄ non bec. ois homo est
risibilis. Cuius ratio est. quia sicut ip̄e acci-
pit nunq̄ p̄dicatuz est p se notum de aliquo

subiecto p̄posito: nisi sit per se notū pres suas
vniri. sed de nulla diffinitōe pōt esse p se notū
pres illius vniri. q̄ nulla talis pōt esse p se no-
ta. Aliaior p̄t. t̄ ip̄e p̄cedit eā. Aliaior p̄bo.
q̄a om̄s diffinitio vel est p̄p̄ie dicta vel data
p̄ additamentū. si per additamentū nō est per
se notū q̄ habeat habitudinē ad aliqd̄ extrin-
secū. p̄t̄ inductiue. sicut nō pōt esse p se notuz
q̄ aia est actus corporis. vel q̄ color est disgre-
gatiuus visus. t̄ sic de alijs. Si aut̄ sit diffini-
tio p̄p̄ie dicta oportet q̄ det̄ p̄ pres exp̄imēs
res pres realit̄ distinctas diffiniti. sicut in dis-
vij. patebit. sed tales pres p̄nt cognosci quīs
nō sit p se notū illas vniri. P̄t̄ea. quilibet
talis vnio est contingēs. q̄ nulla est p se nota.
T̄n̄s p̄t̄ inductiue. sicut vnio materie t̄ forme
est p̄tingēs. s̄ly vnio substātie t̄ accidētis. Si
militer depēdētia ad eam est cōringēs. t̄ vnio
p̄t̄iū integraliū est cōringēs. et ita p̄t̄ de oibz
que sunt nata vniri ad habendū diffinitionez
Si dicat̄. q̄ quilibet vnio talis actualis est cō-
tingēs. nō t̄n̄ potēntialis. Contra. per diffi-
nitionē nō exp̄im̄ vnio potēntialis factua-
lis. sicut dicimus q̄ homo est aial rōnale. non
q̄ potest esse aial rōnale. t̄ sic de alijs. Similit̄
posito q̄ nō deberet exp̄im̄ vnio actualis. ad-
huc nō videt̄ q̄ sit p se nota talis vnio. q̄ quā-
do aliqua vnio actualis est p̄tingēs: nō videt̄
q̄n̄ aliq̄s possit dubitare de vnione etiā potē-
ntiali. sicut aliq̄s cognoscendo tā materiā q̄
formā. pōt dubitare an forma possit vniri ma-
terie. t̄ ita nō esset ip̄ossible. qui si aliq̄s semp̄
videret intuitiue illud qd̄ est subiectū accide-
tis: t̄ similis ip̄m accidēs separati. ita q̄ nūq̄
videret ea cōiuncta. non esset possibile q̄n̄ ta-
lis possit dubitare an vnū possit alteri vniri.
P̄t̄ea. si aliqd̄ p̄dicatū est p se notū de
diffinitione t̄ nō de diffinito. maxie ip̄m diffi-
nitū esset per se notū de diffinitione. sed vides
mus q̄ ip̄mmet diffinitū nō est per se notū de
diffinitōe. q̄ t̄c. Sc̄dm̄ dubiū. q̄ videt̄ dice-
re q̄ esse qd̄ est per se notuz de diuina essentia
sit aliquomō distinctū a diuina essentia. q̄ vi-
detur dicere q̄ in tali p̄positione sunt distins-
cta extrema. et p̄dicatū nulli prius t̄ p̄fecti
cōuenit q̄ huic essentie. si sic intelligat̄: t̄ acci-
piat̄ aliqd̄ esse p̄p̄iūz deo quod prius cōperit
deo q̄ aliqd̄ aliud p̄dicatū. q̄a si nō est aliq̄ di-
stinctio inter diuinā essentia et bonitate illaz
vel sapientia illā que est realiter diuina essen-
tia. multo magis vel eque nō est aliqua distins-
ctio inter essentia diuinā t̄ esse quod est reali-
ter ip̄a diuina essentia. Secunda pars illius
solutionis vera ē. sed p̄ma ratio nō valet. nec
est cōsona p̄p̄iūz dict̄. q̄ accipit maiorē fallaz

Bar fm scotum

Prima ratio

Secda

Tertia

Primum dubium

Prima ratio

Secda ratio

Quarta. Responsio.

Tertia ratio

Secdm̄ dubium

Libri primi

Sententiarum

scilicet q̄ quicqd̄ p̄mo ⁊ imediate cōuenit ali-
 cui: de quolibet qd̄ est in eo et cōtentuz sub eo
 pōt demonstrari ppter quid p̄ illud cui p̄mo cō-
 uenit tanq̄ per mediū. Lūius ratio est. q̄ nul-
 la ppositio per se nota est demonstrabilis nec
 a priori nec a posteriori etiā fm̄ eū. q̄ ex hoc q̄
 talis ppositio est demonstrabilis probat q̄ nō
 est p se nota. sed nūc est ita q̄ aliqn̄ sicut ppo-
 sitio in qua p̄dicatur aliqd̄ p̄dicatur de subie-
 cto cui p̄mo cōuenit est nota ex terminis. ita
 ppositio in qua p̄dicatur idē p̄dicatū de cons-
 tēto sub illo cōi est nota ex terminis. sicut enīz
 bec est nota ex terminis fm̄ eū. oē totū est ma-
 ius sua pte. ita est bec nota ex terminis. oē cō-
 tinuus est maior sua pte. Sicut sicut bec est no-
 ta ex terminis. si ab equalib⁹ equalia demas q̄
 relinquūtur sunt eq̄lia. ita bec est p se nota ex
 terminis. si a diuersis q̄ternarijs eq̄lia demas
 q̄ relinquūtur sunt equalia. ⁊ vlt̄ vel frequent̄
 q̄n aliqd̄ p̄dicatū est p se notū de suo p̄mo sub-
 iecto. est p se notū de quolibet p̄tēto sub eo in
 se cognito. Ideo dico ad q̄stionē p̄mo qd̄ p-
 positio p se nota. ⁊ dico q̄ p se nō excludit
 notitia terminoz. nec notitia terminoz est cau-
 sa sufficiēs respectu talis notitie. s̄ cū notitia
 terminoz requir̄ formatio p̄pōis ex illis ter-
 minis. et ita cū formatio p̄pōis nō possit fieri
 nisi mediāte volūtate. Ad notitiā p̄pōis p se
 note requir̄ ip̄a volūtās tanq̄ efficiēs causa
 saltē mediata. nō tñ vlt̄ q̄n notitia incōpleta
 terminoz ⁊ formatio p̄pōis ad notitiā euidē
 tē talis p̄pōis sufficiūt. est p̄pō p se nota. s̄ sic
 dictū est in p̄ma qd̄e plogi. aliqn̄ notitia intuiti-
 uia terminoz cū formatiōe p̄pōis sufficit ad
 notitiā euidētēz veritatis p̄tingētis. ⁊ tñ illa
 veritas p̄tingēs nō est p se nota. s̄ ad hoc q̄ p-
 positio sit p se nota. oportet q̄ q̄cunq̄ notitia
 terminoz siue sit p̄fecta siue imp̄fecta. siue p̄fus-
 sa siue distincta. dūmodo illi idē termini q̄ p̄us
 app̄bendūtur et nō aliq̄. siue intuitiua siue ab-
 stractiua. sit sufficiēs cū formatiōe p̄pōis ad
 causandū notitiā euidētē ppositiōis. Et si
 querat. an notitia terminoz in vlt̄ sufficiat. Di-
 co q̄ nō. q̄ tūc est aliquis terminus app̄ben-
 sus qui nō est in tali ppositiōe p se nota. In-
 telligendū est tñ q̄ ip̄oprie aliqn̄ ab auctozis
 bus dicit̄ aliqua ppositio p se nota. ad cui⁹ tñ
 notitiā nō sufficit notitia terminoz incōpleta
 cū formatiōe ppositiōis: sed requir̄ aliquid
 aliud. q̄ tñ nō requir̄ syllogismus nec exp̄ie-
 tia aliqua alia alicui⁹ extrinseci realis. dicitur
 esse ppositio p se nota. q̄ sufficit sola exempli-
 ficatio alicui⁹ inferioris. sic q̄ ex duabus ppo-
 sitiōibus vlt̄ibus dispositis in mō ⁊ in figura: p-
 cipue in p̄ma. sequit̄ ppositio vlt̄is. potest dici

aliquo modo p se notū. q̄ nō ō nisi exēplifica-
 re in terminis. ⁊ statim intellect⁹ assentit. Et
 ita est in alijs sciētij. q̄ p̄ncipia aliq̄ caruz di-
 cunt esse p se nota. q̄uis nō q̄libet notitia ter-
 minoz sit causa efficiēs notitie euidētis illa-
 rum veritatū. Secūdo dico q̄ alius termin⁹
 est vniuersale et quodlibet contentū sub eo si-
 ue contentū dicat̄ res siue cōceptus. ⁊ eodem
 modo alius termin⁹ est diffinitio et diffinitū.
 Et fm̄ hoc dico q̄ aliq̄ termini sunt in ista ppo-
 sitiōe: deus est: quā nos habem⁹ mō de facto.
 ⁊ aliq̄ termini sunt in illa p̄pōne quam videns
 essentiā diuinā pōt formare. p̄dicādo illud: eē
 quod est diuina cēntia de ip̄amet diuina essen-
 tia. ⁊ aliq̄s alius termin⁹ est in illa p̄pōne quā
 pōt talis formare p̄dicando illud idēz qd̄ nos
 p̄dicamus de aliqua cēntia. ita q̄ sint ibi due
 p̄pōnes ad minus possibles. q̄ nobis nō sunt
 possibles. Scdm̄ hoc dico. q̄ illa p̄pō quā de
 facto habemus nō est p se nota. s̄ p̄pō vtraz
 quā format beat⁹. siue p̄dicādo esse qd̄ ē deus
 de diuina cēntia. siue illud qd̄ nos p̄dicamus
 est p se notū. Primūz p̄z. q̄ illa p̄pō que est du-
 bitabilis nō est p se nota. sed ista p̄pō quā nos
 habem⁹ est dubitabil⁹. manifestuz est. ergo ⁊c.
 Scdm̄ patet. q̄ app̄hēdēs illos terminos ⁊
 formās p̄pōnem necessario assentit. De prima
 patet. q̄ ibi p̄dicat̄ idē de se se cēntia de cēn-
 tia. s̄ de re simplici nō pōt intellect⁹ app̄hē-
 dēs illā rē dubitare. q̄n p̄dicatio eiusdēz de se
 sit vera. q̄ ⁊c. De sc̄da etiā p̄pōne patet q̄ itel-
 lectus br̄is videns illā essentiā nō pōt dubi-
 tare eam esse. nec etiā app̄hēdens eā abstra-
 ctive. quecūq̄ sit ratio istius dicti. Per alterā
 istarū p̄pōnū est illa p̄pō quā nos habem⁹ de
 facto demonstrabilis. p̄dicando in p̄ma p̄pōne
 illud p̄dicatū quod nos habem⁹. sc̄do p̄dicā-
 do de illo subiecto quod nos habemus ip̄az di-
 uinam essentiā in se ⁊ ex his p̄pōnibus conclu-
 dendo p̄dicatū quod non habem⁹ de subiecto
 quod nos habemus. Et si querat. cui est ista p-
 positio demonstrabilis. Dico q̄ est demonstrabi-
 lis. vel ip̄i videnti essentiā diuinā in se vel cog-
 noscenti abstractiue ip̄az diuinā essentiā in
 se. Et si dicat̄ q̄ talis p̄pō nō ē sibi dubitabil⁹
 Dico q̄ posito q̄ talis manēs talis nō posset
 illaz p̄pōne dubitare. tñ est demonstrabilis. q̄
 ad hoc q̄ aliqua p̄pō sit demonstrabilis. sufficit
 q̄ possit dubitari a quocūq̄. ⁊ postea p̄ syllogis-
 mus accipientē p̄pōnes necessarias possit fie-
 ri nota. ⁊ ita est in pposito. q̄ aliq̄s potest istā
 ppositiōne dubitare. ⁊ postea si videat̄ diuina
 essentiā pōt eandē formare quā p̄us. ⁊ h̄c
 notitie p̄missarū eā euidētēz cognoscere. Ad
 argumentū p̄ncipale dico q̄ in ista ppositiōe.

D
 Rñso auc.

Questio
 E
 Responso

Sec̄do dicit autor

B
 Ad argumētum
 p̄ncipale

deitas est. nō pdicat idem de se. qz bic pdicat vnū cōmune ad deū. 7 ad alia. 7 nullū cōmune est idē cū suo inferiori. nec est ps sui inferioris. nisi qñ plures cōceptus cōiūgunt. sicut est de diffinitōe 7 parte diffinitionis. qz ibi vna pars est in plus q̄ tota diffinitio. nec in aliquo alio casu inferiori includit snū supius. 7 ideo in tali ppōne nō predicat idē de se: nec ps de toto: nisi vt dictū est. nec aliquid intrinsecus illi de quo pdicatur.

Questio. v.

Proposito q̄ de:

us nō sit p̄mū cognitū a nobis. q̄ ro. Utrū v̄se cōmissimū sit p̄mum cognitū a nobis. Sic videt. Auicēna p̄mo meth. vult q̄ ens 7 b̄mōi p̄ma imp̄ssio ne imprimunt in aia. ḡ talia cōmissima sūt p̄ma cognita a nobis. Ad oppositū vniuersaliora sunt difficillima ad cognoscendū. quia sunt a sensu remotiora. i. meth. ḡ que sunt p̄pinq̄ora sensui sunt notiora. 7 p̄ p̄ns p̄ns cognita. s̄ hu iusmodi sūt singularia sensibilia. ḡc. Ad q̄stionē d̄: q̄ cōmunissimū nō est p̄ns notus. sed spēs sp̄ealissima illius singulari quod. fortius mouet sensum. Intellegit aut̄ questio de p̄mo obiecto p̄mitare ḡn̄ationis. 7 sic intelligendo questio ista opinio p̄mittit duo. P̄mū est q̄ conceptū simpl̄ simplicē vocat qui non est resolubilis in plures cōceptus. vt cōcept̄ ens vel vltime d̄re. Cōceptus v̄o simplex lz nō simpliciter simplex ē quicūq̄ potest accipi ab intellectu actu simplicis intelligētie. licz possit resolui in p̄les cōceptus seorsum p̄ceptibiles. Secūdo p̄mittit q̄ aliud est intelligere p̄fusu et aliud cōfuse intelligere. Confusū em̄ idē est quod indistinctū. Et sicut duplex est indistinctū. scz torius cēntialis in partes cēntiales. 7 totius v̄lis in partes subiectiuas. ita est duplex distinctio dupliq̄ totū p̄dicti ad pres suas. Confusū aut̄ intelligitur qñ intelligit aliqd̄ indistinctū altero p̄dictoꝝ modoz. Sed cōfuse d̄: aliquid cōcipi quando concipit sicut exprimit p̄ nomē. Distincte. qñ concipit sicut exprimit p̄ diffinitionē. Dis p̄ intellectis p̄mo ponit ordo originis in cognitione actuali que p̄fuse cognoscunt. 7 quo ad hoc dicit q̄ p̄mū actualit̄ cognitū cōfuse est spēs sp̄ealissima. cuius singulare efficacius et fortius p̄mo mouet sensum. 7 hoc supposito q̄ singulare nō p̄t sub rōne p̄p̄ia intelligi. quia fm̄ cum modo loquit de his que certū est posse intelligi fm̄ vnam opinionē. Conclusio p̄posita p̄batur. causa naturalis agit ad effectū suū fm̄ vltimū potētie sue quādo nō est impedita. ergo ad effectū p̄fectissimū quem potest

pducere p̄mo agit. sed omnia concurrēt ad istuz actuz p̄mū intellectus sunt cause mere naturales. quia p̄cedunt oēm actū volūtatis. et nō sunt impeditae. vt p̄z. ergo pducunt effectum p̄fectissimū in quē possunt. Ille aut̄ non est nisi cōceptus sp̄ei sp̄ealissime. Si em̄ aliq̄s alius esset. pura cōceptus alicuius cōmuniōis esset p̄fectissimus. in quē ista possent cū cōceptus superior vel cōmuniōis istius sit imperfectior cōceptus sp̄ei sp̄ealissime. sicut pars ē is perfectior toto. sequeret q̄ illa nō possent i cōceptum illius sp̄ei. 7 ita nunq̄ causarēt conceptum illius. Secūdo sic. Auicēna p̄mo metaphisice. ca. iij. Metaphisica est vltima i ordine doctrine. ḡ p̄ncipia oīm aliaruz sciarum possunt cōcipi. 7 termini illoꝝ ante p̄ncipia metha. sed hoc nō esset si oporteret p̄mo actuz aliter concipi cōceptus cōmuniōes q̄ conceptus specierū sp̄ealissimarū. tunc em̄ oporteret ens et b̄mōi p̄mo concipi. 7 ita magis seq̄retur metaphisica esse p̄mā in ordine doctrine. ḡ. Tertio sic. qz si oporteret p̄cōcipere cōceptus vniuersaliores ante conceptum talis speciei. tūc sensu posito in actu de singulari mouente sensum 7 intellectu ex̄nte soluto. oporteret ponere magnū t̄ps̄ anteq̄ spēs huius singularis p̄mo sensari conciperet. qz p̄ns oporteret intelligere p̄dicata cōmuniā 7 oia dicta in quid de illa specie s̄z ordine. Dicunt secūdo isti q̄ ordine originis ens est p̄mū distincte cognitū. 7 consequēter semp̄ prius sibi p̄pinq̄ora 7 posterius remotiora. quia ex secūdo p̄missio nihil concipit distincte nisi quādo concipiunt omnia que sunt de rōne cēntiali eius sed ens includit in oibus cōceptibus inferioribus q̄dditativis. ergo nullus cōceptus inferior distincte concipit nisi cōcepto ente. ens aut̄ nō potest concipi nisi distincte. q̄a habet conceptū simpl̄ simplicē. Potest ḡ distincte cōcipi sine alijs 7 nō eōuerfo. ḡ ens est p̄mū cōceptus distincte p̄ceptibilis. Dicunt etiā q̄ totus ordo cōfuse concipiēdi p̄cedit totū ordinem distincte concipiēdi. qd̄ p̄bat̄ aucte p̄dicta Auicē. de ordine meth. ad alias scias sp̄eales. Tertio dicunt q̄ notitia h̄iuali sūt cōiōra p̄i notavia ḡn̄atōis. 7 h̄ p̄bat̄ p̄ crepluz a sili. de diuersis formis p̄ficiētib̄. idē p̄fectibile ordine quodā. scilz mediatus 7 immediatus. Et cōsili de eadē forma. si v̄ualit̄ cōtineat i se p̄fectionē illarū formarū ordinatarū cōsimili ordine p̄ficiēte. Eodē modo de diuersis cōceptibus vel vno equualēte virtualiter in p̄ficiendo intellectu. Eōtra opinionē p̄mo q̄ ponit de cōceptu simpl̄ simplici et nō simpl̄ simplici. innuēs q̄ nullus cōceptus speciei v̄

Questio V

3
p̄mo p̄ma q̄ scoti

Conclusio scoti

Probaf. cō p̄i.

Secūdo scōa scoti

Tertia conclusio scoti

E
Eōtra opinionēs

generis est simplr simplex. nō est verū qz de re simplr simplici nō est impossibile habere pceptū simplr simplicē. sed aliq res est simplr simplex. sicut alias declarabit. § 7c. Preterea illud quod nō est simplr simplex. vlt includit cōpositionē vel est cū altero cōponibile. ergo si cōceptus spēi spēalissime vel generi nō sit simpliciter simplex. vel hoc est qz pponit ex pluribus cōceptibus vel qz est pponibilis. Prīmū nō est verū. qz qñ aliqd componit ex pluribus partes sunt modo sibi cōueniēti. si totū sit realiter. partes sunt realr. si totū sit ens rōnis et habēs actualr esse ppositū et esse obiectiuum. partes pporōabilr erūt. § pcept' spēi spēalissime nō pōt esse sine partib' suis. et ita cū ipse ponat q' pceptus entis est ps nō pōt esse cōceptus spēi spēalissime sine cōceptu entis qd ipse negat. Si dicat q' cōcept' entis est ibi virtualr vel potētiā. et hoc sufficit ad rōez prius. **Cōtra.** pars est prior naturalr suo toto. illud quod est tm potētiā vel virtualr nō est pns natura alio. § oz q' pars actualr sit pōr actualitate sibi pueniēti. ita q' sicut ps realis ē pōr simplr et vere actualr est. ita ps rōnis est prior in esse cōcepto vel cognito. Pretea qñ aliq hnt omīs partes simplr easdez illa sunt simplr idē. nec in aliquo distinguunt. § si pcept' spēi nō sit simplex sed cōpositus. oz q' hēat oēs partes easdez qz bz diffinitio. qz alie ptes nō pnt dari. qz pter pceptū spēi nō sunt pcept' entiales spēi nisi tm pceptus generi et dīe que sunt partes diffinitōis. et nō est maior rō q' vna ps diffinitōis sit ps pceptus spēi q' alia. § diffinitio et diffinitus nō cēt distincti termini qd alibi negat. Si dicat q' alr cōponat cōceptū spēi et pceptū diffinitōis. qz in diffinitōe sunt in actu. in pceptu aut spēi sunt tm potētiā vel virtualr. **Cōtra.** qñcūqz aliqd est in potētiā vel virtualr fm q' ista distinguūt pēe i actu illud nullā facit cōpositionē in illo in quo est. **Exemplū.** qz forma est in materia in potētiā et nō in actu. ideo nō facit materiā cōpositā. sic alias patebit. **Silr.** qz oīa sunt in deo virtualr. ideo nō faciūt in deo ppositionē. § si pceptus generi et dīe sint tm potētiā vel virtualr in pceptu spēi. nullā faciēt ppositionē in specie. Nec pōt dici scdm q' pceptus spēi nō est simpliciter simplex. qz est pponibilis. Tū qz nō est pponibilis nisi forte cū cōceptu actuali. Tūm qz cōceptus vltime dīe et silr pceptus ent' est componibil'. et tm vterqz est simplr simplex fm eum. **Cōtra** scdm pmissuz. qz ipse dicit q' cōfuse concipit aliqd. qñ pcept' sicut exprimit p nomen. et distincte qñ concipit sicut exprimit p diffinitionē. innuēs q' diffimibile nō pōt disti-

Cōtra scōz dictū

cte cognosci sine diffinitōe. **Cōtra** hoc. omne quod concipit fm totū et fm quālibet partes distincte concipit. § pceptus alicui' spēi potest concipi fm se totū et fm quālibet parte sine diffinitōe. § 7c. **Ad** inoz p3. Tū qz sicut post patebit aliqua spēs nō bz diffinitionē pprie dictā. Tūm qz sicut dictū est pceptus alicui' spēi est simplr simplex. Tūm qz sicut post patebit. cōmuniissimū nō est semp p mū distincte cognitus nec etiā cōius semp pns distincte cognoscitur. **Cōtra** pncipale cōclusionē pmi articuli q' spēs spēalissima nō primo intelligat pmitate originis. qz fm multos p mū obiectū potētiet maxime pmitate originis pcedit actū potētiet fm illā rōne fm quā terminat actū potētiet. § spēs spēalissima sub rōne spēi spēalissime non pcedit oēm actū intelligēdi. sicut declaratū ē pns. § 7c. Pretea aut singlare intelligit a nob aliquo mō. et hoc sub rōne ppa singularitatis. aut nullo modo. Nō nullo mō certū est. qz tūc nunq' de eo possemus inq'rere aliquā veritatē et ita nō possem' inq'rere an sit pōnda vel nō. Si sit aliquo modo cogscibile a nobis et nō in pceptu p pō. § in pceptu cōi sibi et alijs. et oīs pceptus nō qd dicitur pueniēs alteri psupponit pceptū qd dicitur illi cōueniēte fm euz alibi. ergo esset aliqd p dicitur in qd de dīa indiuiduali. ergo ipa dīa indiuidualis i se cognoscit pmo. et tūc p rōne suā causa naturalis agit ad pfectissimū conceptū in quē pōt. ergo ipm singulare pmo intelligit. Pretea rōnes sue nō cōcludūt. Prīma nō. qz qñ accipit q' cā naturalis et. aut intelligit q' pducit effectum fm spēm aut fm numerū. si scdo modo hoc est falsum. qz ignis in calefaciēdo nō pducit pfectissimū calozē in quē potest. § successiue pducit quousqz pueniat ad pfectū calozē. Si itelligat pmo modo. aut intelligit de causa totali illo modo quo causa naturalis pōt eē cā total' aut vlr de oī cā. siue sit totalis siue prial'. Si scdo modo hoc est falsuz. qz aliqñ cā partialis pducit vnū effectū et postea illa causa prialis et effectus pductus cōcurrūt sicut due cause partiales ad pducendū effectū pfectū dīe. p3 quia ipa substātia anime pmo causat cognitōnem. et postea ista cognitio et substātia anime poterūt pducere vnā volitionē. q' est pfectior cognitōe pmo pducta in naturalib'. etiā pnt adhuc multa exempla inueniri. Si intelligat pmo mō. tūc si sit nata pducere ples effectus nullus eoz pns pducet nisi forte pōitate rē pōis. qz vnus potest pducī in instāri. et alius tantū successiue. et tūc ille qui pducetur in instānti siue sit pfectior siue imperfectior pns producet. **Et** hoc si productio instāntanea

D
Cōtra pncipale
conclusionēE
Cōtra p mū rōes

nō sit finis nec intrinsecus nec extrinsecus p
ductōis successiue. Que aut sit cā illi? post di
ces. Cōfirmat. p pbm. ix. metha. q q sunt pō
ra via generacionis sunt imperfectiora. illud nō
pōt intelligi de distinctis effectib? pductis a di
stinctis 7 disparatis causis. qā illi vel nō hnt
talē ordinē originis. vel indifferentē pōt p?
p duci pfectius aut imperfectius 7 ecōuerso. Silt
p3 fm eū q intelligit de cā habere plures effe
ctus. Prefea. fm eū visibile distās p? itellis
git sub rōe cōior q min? cōi. q nō sp pducitur
pmo effectus pfectissim? Si dicat. q cause
iste sunt ipeditre ppe iproportionē medi. Cō
tra. qn est aliqua cā pductiua mltroz effectū
ira q qcumq? sufficiūt ad pductionē vni? effe
ctus. puta a. 7 nō alterius puta b. tūc a 7 b si si
mul pducātur. prius natura pducit b q a. qā
pūs natura fm pbm. v. metha. et scdm eos est
illud qd pōt esse sine alio 7 nō ecōuerso. sed q
cūq? sufficiūt ad causandū pceptū min? cōem
sufficiūt ad causandū effectū cōiorē. sicut isti
habēt pcedere. 7 nō ecōuerso. q nō pōt pducī
pceptus spēi spālissime. nisi pducāt pceptus
cōior. sed ecōuerso pōt h3 eos. qn obiectū ipro
portionabiliter distat. q p? natura pducit pce
ptus cōior. Si dicat q pceptus spēi spālissi
me pōt pducī sine pceptu cōior. Cōtra. qro q
reāgrunt ad causandū pceptū entis. videt q i
tellectus agens 7 fantasma cuiuscūq? singula
ris vel spēs intelligibilis sufficiūt. q fm istos
nihil agit in intellectū possibilē nisi intellect?
agēs. vel ipse intellect? possibilis 7 spēs itelli
gibilis vel habit? vel essentia rei pntis. s itel
lectus agēs 7 possibilis semp se habēt vnifor
miter. q si nō pducāt pceptus entis qn pducī
tur pceptus spēi spālissime. op3 q hoc sit ppe
defectū habit?. 7 hoc nō est verū. qā habit? sp
sequit actū. vel ppter defectū spēi. vel ppter
defectū essentie rei pntis. Nō ppter defectū
spēi. q nō ppter defectū alicui? spēi singular.
q nō pōt dari cui? nec plus vnus q alteri?. et
ita vel nullius vel cuiuslibet. Nec ppter defe
ctū spēi cuiuscūq? vltis. q qro a quo causaret il
la spēs illi? vltis. 7 nō pōt dari nisi intellectus
agēs 7 singulare vel spēs singularis vel natu
ra cōis. q oia sunt pntia 7 sufficiēter appoxia
ta qncūq? generat spēs rei singularis. Hoc cō
firmat. q si pmo nō habetur pceptus entis 7
postea habet. tūc erit tps mediū iter pductio
nez pceptus spēi spālissime 7 pductionē pces
ptus entis. Et quero de illo tpe. aut facta aliq
mutatione. aut nulla. Si nulla nō est maior ra
tio q ageret post illud tēpus mediū. q in illo tē
pore medio. Si sit facta aliq mutatio. nō pōt
dari termin? talis mutacionis. qā nec species

nec actus intelligēdi nec bitus. p3 inductiue.
nec pducit pceptus entis ppter defectū pres
sentie rei realis. patet inductiue. Prefea qn
accipit in minore q cōceptus pfectissimus in
quē possūt est cōceptus spēi spālissime. s nō
debet cōcedi fm istos. q illud idē ē intellectū
qd est sensatū. s sensatū est singulare. q singla
re est intellectū. 7 pceptus singular est perfe
ctior pceptu spēi spālissime. q si maior eoz sit
vera singulare pmo intelligit. 7 pmo pceptus
eius pducet. Cōfirmat ista rō. q singular sub
rōne singular est sensatus a sensu. q singulare
sub rōne singular est intellectū ab intellectu.
pna p3. q in quodcūq? obiectū pōt sensus in il
lud idem sub eadē rōne pōt intellectus. maxi
me fm istos. Ans p3. q sensus nō est apphēsi
uus vltū. q tm singulariū. Si dicat singulare
sub rōne sue singularitatis nō sentit. sed tm sub
rōne nature. Contra. ipse ponit q nō intelli
git pmo singulare. sed spēs spālissima cuius
singulare fortius mouet sensū. Tūc quero. aut
idē sub rōne eadē reali est obiectū sensus 7 in
tellectus aut nō sub eadē rōne a parte rei. Si
sic. nō debet dicere q spēs spālissima pmo in
telligit. cuius indiuiduū fortius mouet sensū.
s q illa spēs spālissima pmo intelligit q pri
mo mouet. ex quo idē sub eadē rōe a parte rei
est obiectū vtriusq. 7 tā obiectū q rō obiecti
debet pcedere actū pmi tam potētie sensitie
q intellectiue fm eū. Si aut idē sed nō sub ea
dē rōne est obiectū sensus pmi 7 pmi obiectū
intellect?. Et certū est q in re an oēm actū in
tellect? nō est nisi natura vel dria indiuidual
pbes naturā fm eos. q si rōne nature sit pma
rō obiectiua intellect?. oz q dria pbes sit rō mo
tīua 7 terminatiua ipius act? sensitīui. Cōfir
mat q fm eū obiectū pmi intellect? pcedit
actū pmi intellect?. s fm euz nihil est an oēm
actū intellect? nisi qd est reali singulare. ergo
pmi obiectū intellect? est reali singulare. q ni
si sub alia rōne apphēdat ab intellectu. puta
sub rōne nature. 7 sub alia apphēdat a sensu.
puta sub rōne nature indiuidualis. nō plus erit
obiectū sensus ipm singulare q obiectū intel
lectus. Si dicat q natura est alr motīua vel
rō mouēdi sensus 7 intellectū. qz vt ē rō mouē
di sensū. nōcrio est sub singularitate. vt autē rō
mouēdi intellectū abstrahit a singularitate. s
actualr pūgit singularitati. Cōtra. quis forte
sensus pteclar n possit ēē alicui? obiecti. nisi qn
nā pūgit drie id duali h3 istos. 7 nāst. tamē
sensus interior q bz actū suū in absentia rei. 7
psequens eadē rōne re destructa nō est magis
respectu nature pūcte differētie indiuiduali
q intellectus. 7 ita nō plus apphēderetur

Contra scōs rōes

singulare a fantasia q̄ ab intellectu qd̄ est p̄tra eos. Scōa etiāz rō nō valet. qz scia nō est tm̄ ex incōplexis sed est respectu p̄plexoz. 7 aliqñ p̄plexa sunt ignotiora q̄rūcunq; termini sunt noti vel etiā notiores. ergo q̄rūcunq; termini metaphisicales essent p̄r̄ noti q̄ termi aliarū sciarum. nō oporteret cōplexa metaphisicalia esse notiora. 7 ita nō oporteret metaphisicā eē p̄iore ordine doctrine. Exēplū. isti sunt termi noti. corp⁹ celeste. astra. 7 b̄mōi. 7 paritas 7 imparitas. 7 tm̄ istud p̄plexū. astra sunt paria nō p̄t̄ euidēter cognosci. nec etiā ei⁹ obiectū. et tm̄ multa alia p̄plexa quoz termi sunt posteri⁹ noti p̄t̄ euidēter cognosci. Et ita q̄uis termi metaphisicales. essent p̄r̄ noti q̄ aliq; termini aliarū sciarū p̄ticulariū. nō oporteret cōplexa ex illis termis esse notiora. P̄t̄ea. fm̄ p̄bm̄ .i. p̄bi. 7 .vij. metba. 7 .i. posteri⁹. scia de v̄lōzibus est p̄or ordine doctrine. 7 tm̄ fm̄ istū termi eōiores nō sunt p̄r̄ noti. q̄ nec sp̄ p̄ortas notit̄ie incōplexer̄ termioz fm̄ istos arguit p̄ortas tē scie ordine doct̄ie. P̄t̄ea. metba. nō tm̄ est de cōpositis: s̄ etiā est de s̄bijs separatis q̄ sūt posteri⁹ note fm̄ istos. q̄ q̄rūcunq; metba. non esset v̄lōz ordine doctrine q̄rum ad illā p̄tē q̄ est de cōplexis cōpositis ex termis cōibus. tm̄ posset esse v̄lōz q̄rum ad illā p̄tē q̄ est de s̄bijs separatis. P̄t̄ea scie p̄ticulares nō soluz sunt de sp̄eb⁹ sp̄alissimis istoz sensibiliū. q̄ sole fm̄ istos sunt p̄ma cognita ab intellectu p̄mitate originis. qz illa singularia efficacit̄ mouēt sensuz. s̄ etiā sunt de multis alijs. pura de subst̄antijs. de q̄ritatib⁹. fm̄ eos. 7 de respectibus fm̄ eos. 7 de multis alijs q̄ non sunt p̄mo cognita ab intellectu. s̄ aliq; illoz sic s̄be nō p̄t̄ cognosci nisi in cōceptu cōi sibi 7 accidētib⁹. 7 p̄ p̄ns nō p̄t̄ cognosci nisi p̄habito cōceptu entis. 7 alijs cōceptib⁹ cōissimis. q̄ si rō sua esset bona metba. esset p̄or ordine doctrine respectu taliū sciarū p̄ticulariū. q̄uis nō esset p̄or ordine doctrine respectu sciarū de sp̄eb⁹ sp̄alissimis istoz sensibiliū. P̄t̄ea. si rō sit bona sequit̄ qz scia de sp̄e sp̄alissima sit p̄ma ordine doctrine. cui⁹ tm̄ oppositū docēt auc. 7 exp̄ientia. P̄t̄ea. tertia rō nō valet. Tū qz eq̄ p̄cluderet si cōceptus sp̄ei sp̄alissime p̄mo p̄ducit̄ qz erit magnū t̄ps atēq; deueniat ad cōceptū entis: sicut si ens cōcipiat̄. p̄mo oporteret ponere magnū t̄ps atēq; deueniret ad cōceptū sp̄ei sp̄alissime qz q̄rōne oporteret trāsire oia media descendēdo a cōissimo vsq; ad sp̄ez sp̄alissimā. eadē rōe oporteret trāsire p̄ oia media ascendēdo a sp̄e sp̄alissima vsq; ad cōceptū entis cōissimū Tuz qz dicerēt aliq; simul. saltē t̄pe q̄uis nō natus ra p̄ducerent cōceptū entis cōissimū 7 cōceptū

Contra t̄riā rōem

Contra scōs anti.

sp̄ei specialissime. Cōtra scōm articulum. in quo ponit qz ens necessario est p̄mū dist̄incte cognitū p̄mitate originis. s̄ est simplr̄ falsuz qz om̄e obiectū potest dist̄incte cognosci. non cognito illo qd̄ nō est de ratione eius eēntiali nec includit̄ eēntialr̄ in eo. sed cōceptus entis nec includit̄ in specie sp̄ealissima nec i aliquo inferiori reali. q̄ vnūquodq; illoz p̄t̄ cognosci dist̄incte sine cognitōe entis cōissimi. Al̄t̄ior p̄z. qz ad cognitōnē dist̄inctā rei sufficit cognitio oim̄ essentialiū 7 intr̄insecoz sibi. Al̄t̄ior p̄z fm̄ eū. qz cōceptus entis cōissimū nō est ali quod reale. q̄ tm̄ est in intellectu. s̄ illud qd̄ tm̄ est in intellectu nō est de eēntia cuiuscunq; rei ex̄tis extra aiām. P̄t̄erea q̄ncūq; sub aliq; cōi continent̄ plura p̄ se p̄t̄ea. si vnū illorum potest dist̄incte cognosci sine cognitōe sup̄ioris. 7 aliud p̄tentū p̄t̄ dist̄incte cognosci sine cognitōe eiusdē sup̄ioris. s̄ ens p̄dicat̄ in qd̄ d̄ deo 7 creatura. 7 deus p̄t̄ cognosci dist̄incte sine cognitōe talis sup̄ioris. ergo et creatura. Al̄t̄ior p̄z. qz nō est maior ratio qz ad cognitōnē dist̄inctā vnū inferioris requirat̄ cognitio sup̄ioris qz ad cognitōnē alteri⁹ inferioris. cū eque eēntialit̄ 7 in qd̄ p̄dicat̄ de v̄t̄oz. Al̄t̄ior p̄z. qz simplr̄ simplex in re. aut totalr̄ cognoscit̄. aut totalr̄ ignorat̄. 7 hoc est intelligēdum de notitia intuitiua. q̄ p̄t̄e fm̄ istos rez respicit extra aiām 7 nō cōceptū mēt̄is. ergo si deus intuitiue cognoscit̄. nec rō dist̄incte cognoscit̄. s̄ notitia intuitiua nō est respectu alī cuius cōceptus. q̄ crit̄ ibi notitia intuitiua dist̄incta sine cognitōe talis cōceptus. 7 per p̄ns sine cognitōe sup̄ioris. cū nihil sit superius ad deū fm̄ eū nisi cōceptus 7 nihil reale. P̄t̄ea quicqd̄ dist̄incte p̄t̄ cognosci a sensu sine cognitōe cuiuscunq; alterius. illud idē potest dist̄incte cognosci ab intellectu sine cognitōe cuiuscunq; alteri⁹. s̄ aliq; sensibile p̄t̄ dist̄incte cognosci sine cognitōe ent̄ cōissimi. q̄ sine cognitōe tal̄ cōissimū p̄t̄ dist̄incte coḡsci ab intellectu. Cōtra aliud qd̄ dicit̄ qz totus ordo p̄fuse p̄cipiēdi p̄cedit̄ totū ordinē dist̄incte cōcipiēdi. Hoc nō est verū. qz qd̄ dist̄incte cognoscit̄ a sensu. illd̄ idē p̄t̄ dist̄incte coḡsci ab intellectu. 7 maxie ab intellectu nō ipedit̄. qz non minor potēt̄ie ē intellect⁹ nō ipedit̄ ad cognoscendū sua obiecta qz sensus ad sua. q̄ dist̄incta cognitio p̄t̄ b̄ri in p̄mo inst̄ati. et tm̄ nō oportet tūc qz habeat̄ totū ordo p̄fuse cōcipiēdi. qz cōceptus multozū generū nō potest haberi sine notitia pluriū singulariū diuersarum specierū. Contra tertiū articulū in quo ponit qz notitia habituali et p̄tuali sunt cōmuniōra p̄us nota. Contra. vnūquodq; passiuum non

Contra aliū dicit̄

Contra tertiū articulum

impeditur sic agit sicut actiuū natū est agere. sed obiectū p se qd est actiuū respectu intellectus. plus natū est agere ad pceptū cōioez q̄ ad min⁹ cōiem. q̄ tali ordine fierent illi cōces prus in intellectu qn̄ pducūt in eo. Si dicat. q̄ quis obiectū natū sit p̄ agere pceptū cōioez. nō tñ intellect⁹ agēs est natū p̄ facere pceptū cōioez. et iō nō p̄mo fit pceptus cōioz. **C**ōtra. qn̄ due cause p̄iales req̄sire cōcurrūt ad aliquē effectū pducendū. neutra illarū tollit ab alia modū suū agēdi. q̄ si obiectū natū sit agere pceptū cōioez. hoc nō p̄t tolli per actiuitatē intellectus agētis. q̄ plus natura pducet pceptus cōioz. **P**refea. istud dictus repugnat p̄me rōni sue ad primā conclusiōnem. q̄ ibi dicitur est q̄ causa naturalis nō ipedita p̄mo agit ad effectū p̄fectissimū quē p̄t sed qn̄ obiectū est sic p̄sens intellectui in rōne actualis intelligibilis. vt intellectus possit habere statū actū elicitū circa illud. tñc illud obiectū natū est agere in intellectu. ergo tñc p̄mo ager ad pceptū p̄fectissimū. s̄ hoc est obiectus cognosci cognitiōe habituali s̄m eū. ergo notitia habituali pceptus p̄fectissimus p̄mo habet. et ille est pceptus sp̄i sp̄alissime s̄m euz. q̄ r̄c. **P**refea. p̄ te. illud intelligit habitualiter qd̄ sic est p̄sens intellectui in rōne intelligibilis actū in intellectu p̄t habere statū actū elicitū circa illud. sed s̄m istos ista p̄ntia est p̄speciē intelligibilē. ergo illud cui⁹ sp̄es intelligibilis p̄mo imp̄mitur intellectu. illud p̄mo intelligit notitia habituali. sed sp̄es intelligibilis speciei sp̄alissime p̄mo imp̄mitur intellectu q̄ r̄c. **A**ssumptū p̄t p̄ eū qui vult q̄ siue magis v̄lia intelligat̄ p̄ eandē rōem p̄ quā intelligit minus v̄le. siue p̄ aliā. tñ illud qd̄ p̄t imp̄mere speciei min⁹ v̄lis p̄t etiā causare sp̄em cuiuslibet v̄liozis. **T**ūc arguo p̄ argumentū suū. q̄ cā naturalis p̄mo agit ad effectū p̄fectissimū i quez p̄t. ergo imp̄mēs sp̄em min⁹ v̄lis. p̄ natūra imp̄met speciei magis v̄lis. cū illa sit p̄fectior si sit alia. **C**el si n̄ sit alia. **A**dbuc arguo p̄ rationē suā q̄ sicut forme diuerse p̄ficientes idē p̄fectibile ordine quodā nate sunt imediatius et mediatius p̄ficere illud. ita si eadez forma cōtineat in se v̄tualit̄ p̄fectionē illarū formarū ordinararū. simili ordine nature p̄ficiet illud p̄fectibile. ergo si vna sp̄es cōtineat v̄rtualit̄ speciei magis v̄lis et speciei min⁹ v̄lis. cō simili ordine p̄ficiet intellectu. quo ordine p̄ficet̄ ille sp̄es si essent distincte. sicut probatū est p̄ eū. si iste species essent distincte. sp̄es minus v̄lis plus p̄ficet̄. ergo r̄c. **P**er idē argumentū p̄t. q̄ nō semp̄ cōius intelligit p̄t̄ ordine originis notitia v̄tuali. **P**refea. p̄tra

vtiq̄ arguo per rōez suā. sicut diuerse forme p̄ficientes r̄c. que ē maior. et accipio istā miorē q̄ si ista intelligant de distinctis notitiis. notitia minus cōis est prior via gn̄arōis. q̄ si cōi⁹ et minus cōmūe intelligant vna notitia habituali et v̄tuali. illa vnica notitia cōsimili ordine p̄ficiet intellectu. ergo plus p̄ficiet vt est notitia minus cōis q̄ vt magis cōis. **P**refea i minore rōnis sue accipit falsum s̄m euz. quia accipit q̄ pceptus plures cōmū: oēs et min⁹ cōes habituales v̄l v̄tuales nati sunt p̄ficere intellectu via gn̄ationis. ita q̄ imp̄fectior s̄p̄ plus. q̄ p̄ idem potest p̄bari oppositū istius. p̄ quod p̄bat q̄ pceptus minus cōis actuali p̄t supponit pceptū magis cōi actuali. **N**ec op̄t q̄ in isto ordine intellectus plus p̄cedat a potentia ad actū. q̄ in ordine cognitōis actualis. sed si sint tales duo ordines. p̄cessus erūt cōsimiles. **A**lia est opinio q̄ de intelligibili. b̄ ab intellectu semp̄ cōius plus cognoscit̄. et p̄ p̄ns cōmūissimū erit p̄mo cognitū. **P**robatur p̄ p̄m p̄mo p̄bi. q̄ v̄lia sunt magis nota nobis. **E**t p̄bat p̄ hoc q̄ pueri appellant om̄s viros patres et om̄s femias matres. ergo plus cognoscit̄ sub rōne magis v̄lis q̄ particulari. **D**icit̄ ergo q̄ intellectus noster p̄cedit de potentia ad actū. s̄ om̄e tale plus puenit ad actū incompletū q̄ ad completū. qui est medi⁹ ter potentia et actū p̄fectū. **A**ctus aut̄ p̄fect⁹ in intellectu est scia cōpleta p̄ quā cōplete et distincte res cognoscit̄. **A**ctus aut̄ incompletus ē scientia imp̄fecta p̄ quā sciunt res indistincte sub quadā cōfusione. **U**nde dicit̄ p̄b̄ p̄mo postea. q̄ sunt manifesta et certa cōfusa magis. postea aut̄ cognoscim⁹ distincte p̄ncipia et elemēta. sed cognoscere aliqd̄ in quo p̄la continent sine hoc q̄ habeat p̄p̄iaz notitiam vniuscuiusq̄ eoz q̄ cōtinet̄ in illo. ē cognoscere illud idē sub cōfusione quadā. q̄ plus occurr̄t magis v̄le. **E**t q̄ sensus erit de potentia in actum. idem ordo cognitionis est in sensu. **N**ā p̄mo per sensum dijudicamus magis cōmūne et s̄m locū et s̄m tempus. s̄m locū sicut quādo aliqd̄ videt̄ a remotis. et s̄m tempus sicut pueri p̄mo distinguūt boiē a nō boiē q̄ istuz boiē ab illo. i. p̄bi. **R**atio huius est. q̄ qui scit aliquid indistincte. ad huc est in potentia vt sciat distinctionis p̄ncipuz. ergo qui scit genus est in potentia vt sciat differentiā. **E**t sic p̄t q̄ cognitio indistincta est media inter potentia et actū. ergo cognitio singulariū est prior quo ad nos q̄ vniuersaliū. sicut cognitio sensitiua q̄ intellectiua. ergo tam s̄m sensum q̄ intellectum cognitio magis cōmūnis est prior q̄ minus cōmūnis. **S**ed ista opinio non est vera.

R
Opinio scda
Ratio opi.

R
Cōtra opi. scda

Primo quia si semper vniuersalius. esset plus notum minus vlti. q̄ nō posset haberi notitia minus vltis nisi p̄ua notitia oim vniuersaliū p se superior. p̄ns est falsum. q̄ āns. p̄na p̄z. quia si posset cognosci minus vlti aliquo magi vlti nō cognito q̄ illud magis vlti nō esset plus notuz. falsitas p̄ntis p̄z. q̄ multa sunt ḡna que sūt nobis ignota. et saltē la y cis q̄ parua vel nullā habēt de eis cognitionē. et t̄n multe spēs speculatiue p se contēte sub eis nō sūt eis ignote. saltē cognitione cōfusa. Prætea s̄m istos vltia nō sunt aliqua distincta a parte rei ab ip̄sis singularibus. ergo nihil vni reale pot cognosci ab intellectu. nisi singulare vel multa singularia cognoscant. et p̄ p̄ns nō vlti. Confirmat. q̄ accipio primū actū intellectū. et q̄ro an obiectū terminans actū intelligēdi sit res extra aiā. an ens rōnis. an aliquid aggregatum ex vtroq̄. Scdm̄ et tertiū nō possunt dari. q̄ primū obiectū p̄mi actus intelligēdi prece dit actus potētie. Sicut actus p̄mus intelligēdi maxime refert̄ relatōe reali ad obiectum. si aliq̄s refert̄ reali. Sicut actus intelligēdi p̄m̄ depēdet a suo obiecto p̄mo. nullū illoz p̄petit entri rōnis. nec aggregato ex ente reali et ente rōnis. cum illa sint posteriora p̄mo actu intelligēdi. Si detur primū. aut intelligit̄ vna res vera vlt̄ plures. et siue sic siue sic. cū s̄m istos nihil sit in re nisi singulare. vel aliq̄d vniū singulare p̄mo intelligit̄ vel multa. Præterea ratio sua nihil valet. q̄ q̄n accipit q̄ intellectus n̄ pcedit de potētia ad actū aut intelligit̄ sicut debet intelligi q̄ intellectus n̄ plus intelligit̄ potētia anteq̄ intelligat̄ actu. et hoc nihil est ad p̄positū. q̄ sic verum est q̄ pcedit de potentia ad actū. et cū hoc stat q̄ primū actus sit perfectior respectu singularis. q̄ si p̄mo intelligat̄ singulare vel min⁹ cōe. ad huc plus fuit in potētia ad intelligendū illud anteq̄ actu illud intellerit. Aut intelligit̄ metaphorice et iproprie. q̄ p̄io pcedit de potētia. hoc est de imperfectiori notitia ad perfectiorē. et hoc deberet p̄bare. et ita facit fallaciā petitiōnis p̄ncipij. Sicut vniuersalit̄ loquēdo. hoc est s̄m. q̄ aliq̄n p̄ior cognitio est perfectior. patet q̄n pcedit a notitia p̄missarū ad notitiā conclusiōnis. patet q̄ illa notitia p̄ior est perfectior. Sicut aliq̄n pcedit a notitia cause ad notitiā effectus. et tūc p̄ior notitia est perfectior secūda. Prætea. q̄d dicit̄ in minore q̄ oē q̄d pcedit de potētia ad actū prius puenit ad actū incōpletuz. qui est medius int̄ potētiā et actū q̄ ad actū p̄fectū. Si intelligat̄ vlti. ista est simpliciter falsa. q̄a q̄n aliq̄d pcedit ab aliquo ad actū p̄pletū. pcedit de potentia ad actū. tūc q̄uis nō p̄mo pueniat ad actū me-

AS
Cōtra et rōnem

dū. tūc tūc vere pcedit de potētia ad actū. Si milit̄ q̄n volūtas de nō diligēte fit diligēs. pcedit de potētia ad actū. et tūc nō oportet q̄ an illū habeat aliq̄d aliū actū p̄pletuz. Sicut q̄n aer illuminat̄ a sole. est p̄cessus de potētia ad actū. et tūc nullus actus incōpletus p̄supponitur haberi. et ita p̄positio habet infinitas instantias. Si aut̄ intelligat̄ q̄ q̄n aliq̄d recipit multa. q̄ prius recipit actū imperfectiorē q̄ perfectiorē. hec p̄positio adhuc est falsa. sicut ostensum est plus. Similit̄ volūtas frequēter ex dilectiōe dei habet dilectiōnē proximī. et tūc dilectio primi non est perfectior. Sicut potētia recipit plus actū q̄ habitū. et tūc actus est perfectior. Similit̄ si esset vera oporteret q̄ intelligeret de actibus ordinatis. nūc aut̄ nō p̄bat q̄ itellectus intelligit̄ vltia ordine quodā essentiali. nisi forte accidentaliter. imo aliq̄n vniū p̄ itellectū aliq̄n posterior. etiā naturalit̄. Prætea. q̄ dicit̄ q̄ actus p̄pletus est scia p̄fecta et c. hoc est cōtra p̄m. i. posterior. q̄ dicit̄ q̄ demonstratio vltis est potior p̄culari. ergo notitia q̄ scitur q̄ ois triāgulus habet tres et c. est perfectior q̄ notitia qua scitur q̄ omis ysocheles h̄z tres et tūc p̄ma est de vniuersaliori. scda de min⁹ vlti. Et q̄n dicit̄. q̄ illud q̄d sic cognoscit̄ h̄z q̄d. cognoscit̄ in actu et quodāmo in potētia. Veruz est q̄ ip̄a cōclusio p̄cularis sic cognoscit̄ s̄m q̄d et quodāmodo in potētia. sed ex hoc nō sequitur q̄ illa scia sit imperfecta. sed sequit̄ q̄ cōclusio p̄cularis imperfecte scitur tali notitia. imo de virtute s̄monis deberet cōcedi q̄ nō scitur tali notitia. q̄ tūc ip̄a cōclusio vltis p̄fecte et actu simpliciter scit̄ tali scia. iō illa scia est perfecta. Prætea. q̄ dicit̄ q̄ cognoscere aliquid i quo plura p̄tinetur et c. Veruz est q̄ illa p̄cularia confuse cognoscunt̄ vel non cognoscunt̄ ip̄m tamen vniuersale distincte cognoscitur. Similiter verum est de intrinsecis nō extrinsecis. patet de causa et effectibus contentis. Præterea dicit̄ q̄ idem ordo cognitionis apparet in sensu. Contra. sensus non est cognitiuus nisi singularis. ergo non cognoscit̄ magis cōmune et minus. immo nullum cōmune cognoscit̄. Præterea q̄uis vniuersale possit aliquo modo poni licet falso p̄cedere actum intellectus possibilis virtute intellectus agentis. tamen non potest p̄cedere sensationem. ergo cū nihil est ante actū sentiendi nisi particulare et singulare s̄m eos. ergo non sentit̄ magis cōmune et minus cōmune. Præterea aut̄ sentit̄ magis cōmune et minus cōmune vna sensatione. aut pluribus. Non vna. quia tū ponis q̄ ideo prius sentit̄ magis commune: quia prius diiudicamus q̄ aliq̄d visuz a remo-

tis sit aial q̄ homo. sed hoc est possibile q̄ prius tpe sit. q̄ fm̄ ipm̄ tūc prius tpe sentit magi cōe q̄ minus cōmune. ⁊ per p̄ns nō eadē sentatōe Si duabus. hoc videt falsū. q̄ tu ponis q̄ potentia nō p̄t simul in duos actus sentiendi.

Confirmat. q̄ quero quō magis cōe ⁊ minus cōmune distinguunt. aut distinguunt realit. aut formalit. aut tm̄ fm̄ rōnem. Nō realiter. q̄ albedo nō est p̄posita ex partibus realit distinctis fm̄ istum. Nec formaliter. q̄ negat talem distinctionē formalē. nec fm̄ rōnem. q̄ illa distinctio nō est nisi p̄ opationē intellectus. ergo nō ē an̄ actū sentiendi. s̄ distinctio int̄ magi cōe ⁊ min⁹ cōe p̄cedit actū sentiendi q̄ p̄t apprehēdi magis cōmune nō apprehēdo minus cōmuni. quod nō ēt possibile. nisi tūc magis cōmune aliquo modo distingueret a min⁹ cōi. P̄tēea p̄batū est p̄ns q̄ nunq̄ est distinctio ratiōis. nisi saltem alteruz extremū sit ens rōnis. ergo illud quodcūq̄ fuerit nullo modo cadit sub se su. Per idēz patet q̄ nō potest dici q̄ singulari re magis cōis p̄apprehēdat a sensu q̄ singulari re minus cōis. q̄ bec albedo ⁊ hic color nullo modo possunt distingui. ⁊ eodē modo ē de ois bus talibus. P̄tēea ip̄e dicit q̄ cognitio singulariū est prior. ⁊ tm̄ fm̄ sensuz cognitio magi cōis est p̄o: q̄ cognitio minus cōis. hoc repugnat p̄obus dictis. q̄ prius dicit q̄ ois potētia que p̄cedit de potētia ad actū. p̄ns puēit ad actū qui est mediū inter potētia ⁊ actum q̄ ad actum completū. sed potētia sensitiva p̄cedit de potētia ad actū. q̄ prius peruenit ad actum incompletū. scz ad cognitionēz cōis q̄ singularis. q̄ q̄n̄ aliquid intelligit sub ratiōe cōmunis. intelligit sub quadā cōfusione. ergo si cognitio cōis sit media. p̄ns causabit q̄ singularis. Vel si nō. eadem facilitate p̄t dici q̄ p̄ns cognoscat minus cōe q̄ magis cōmune. Et ita videt q̄ in eadē q̄one dicat p̄dictoria. Ideo dico aliter ad questionē. Supposita distinctione de p̄mo obiecto potētie. p̄mitto duas alias distinctionēs. Prima est q̄ quedā est cognitio p̄fusa ⁊ quedā distincta. Cognitio rei distincta est illa. qua q̄cqd̄ est cognito eēntiale p̄ potētie. ita q̄ nihil de essentia. nec intraneitate obiecti lateat potētia. q̄ h̄ est diuidere in singularia singula. hoc est quodlibz eēntiale rei apprehēdere. Cognitio confusa obiecti ē illa. qua aliqd̄ patet potētie. ⁊ aliqd̄ latet illā potētia illius obiecti. sicut dissilia. vel in eēntiis suis. vel fm̄ figuras. vel fm̄ maiozitate ⁊ minoritate. ⁊ tm̄ q̄ nō possunt discerni

Secūda distinctio est. q̄ aliud est cognoscere confusum. ⁊ aliud cognoscere cōfuse. Cōfusū est cognoscit. q̄n̄ aliqd̄ totū h̄ns p̄tes intrinsecas

cas sibi cognoscit. vel q̄n̄ aliquid v̄se cōmune ad multa cognoscit. ⁊ tm̄ vtrunq̄z istoz p̄t dīstinete cognosci. Sed cognoscere cōfuse accipit dupl̄r. scz p̄prie q̄n̄ aliqd̄ cognoscit. ⁊ tm̄ quodlibet intrinsecū sibi patet potētie. Et isto modo solū totū includēs partes distinctas cōfuse cognoscit aut p̄prie. q̄n̄ aliquid dī cognoscit. q̄ aliquid aliud quod est sibi cōe cognoscitur. v̄t aliquid p̄prie cognoscit includēs aliquod cōe. vel connotās aliqd̄ quod nō est ip̄z quod dī cognosci cōfuse. Vel q̄n̄ aliquid cognoscit. nec cognitōe simplici p̄prie nec equalēti. Tm̄ in p̄nti questione int̄do loqui de cognoscere confuse fm̄ q̄ accipit in p̄ma distinctione p̄missa. q̄ sic est magis ad p̄positū. Tertio dīstinguo de p̄cepto ⁊ dico q̄ quidā est simplex qui nō includit plures cōceptus. quidā cōpositus qui nō est simplex ⁊ includit plures p̄ceptus suo modo sicut cōpositū actualit̄ plures res reales scz materiā ⁊ formā includit. ⁊ magi in actu suo modo includit p̄ceptus nō simplici simplex q̄ cōpositū materiā ⁊ formā. p̄ q̄ minus faciūt vnū suo modo q̄n̄ sunt vni⁹ rōis q̄ materia ⁊ forma. His v̄sis dico ad q̄stionē ⁊ p̄mo q̄ cōfissimū nō est p̄mo cognitū a nobis p̄mitate ḡn̄atōis. Circa quod p̄mo ostendam istam p̄clusionē q̄ primū cognitū p̄mitate ḡneratōis est singulare. Danc p̄bo. q̄ illū q̄d p̄mo cognoscit ab aliqua potētia sub aliq̄ rōe sub illa rōne p̄cedit actū illius potētie. s̄ solū singulare sub rōne illi⁹ q̄d est singulare p̄cedit actū potētie. q̄ ⁊ c. Maior p̄t ⁊ p̄cedit ab aduersariis. Et p̄bat. q̄ nulla potētia facit obiectū suū primū. nec rōnem oīsivā sui obiecti. q̄ p̄supponit obiectū ⁊ rōne obiectivā. P̄tēca singulare aliquo mō intelligit. aut ergo per se aut p̄ acc̄ns. nō p̄ acc̄ns. Tm̄ q̄ q̄n̄ aliqd̄ intelligit v̄t apprehēdit ab aliq̄ potētia p̄ acc̄ns. nō apprehēdit distincto actu quo apprehēdit obiectū p̄ se. ⁊ p̄ p̄ns nūq̄ posset intelligi singulare nisi intellectu v̄li. Si p̄ se. aut q̄ p̄supponit cognitionē v̄lis aut nō. Si nō habeo p̄positū. si sic. ita q̄ cognito v̄li p̄t intelligi singulare. Eōtra. q̄ncūq̄ intellectus bz aliq̄ rōstra ad itellectionē multoz. si q̄dlibet illoz respiciat eq̄l̄it oia illa m̄tra. intellect⁹ cū sit potētia naturalis vel intelliget quodlibet illoz vel nullū. Et ita cum omnia p̄vta intellectioni vniuersalis equaliter respiciant omnia singularia. ⁊ manifestuz est q̄ intellectio vniuersalis equaliter respicit omnia singularia. vel quodlibet singulare intelligitur vel nullum. quia nō est maior ratio q̄ intellectio vniuersalis faciat h̄ singulare intelligi q̄ aliud. P̄tērea hoc potest p̄suaderi. quia vbi potētia prior terminat

Tertia distinctio

Conclusio r̄sum

Probat p̄o

n̄
Isto auctoris ad q̄stionē
Prima distinctio

Secūda distinctio

ibi incipit potētia posterior, sed potētia sensitiua in cognitione singularis terminat. ergo ibi incipit cognitio intellectiua. Preterea in potētis ordinaris in quodcūq; obiectū potest potētia inferior, in idē potest et sub eadē rōne potētia superior. Paret de intellectu 7 voluntate 7 de potētis sensitiuis exterioribus 7 interioribus. g. in omne obiectū in qd potest sensus in illud idē pōt intellectus. s. sensus pōt pmo in singulare. g. 7 intellectus. Secda p̄clo e ista qd primū disticte cognitū pōt esse singulare. Doc p̄batur. qz omne disticte cognitū a sensu potest esse primū disticte cognitū ab intellectu, sed singulare pōt esse disticte cognitū a sensu. g. 7c. Adior p̄z. Adior p̄bat. qz qua rōne primū cognitū a sensu pōt ee p̄mū cognitum ab intellectu, eadē rōne primū cognitum disticte a sensu pōt esse p̄mū disticte cognitum ab intellectu. Preterea sicut argutū est cōtra primā opinionē ois res pōt disticte cognosci ab intellectu, nullo qd nō est de eētia eius cognitio. s. v̄le (sicut declaratū est p̄us) nō ē de eētia cuiuscūq; rei singulari, g. potest disticte cognosci nullo v̄le cognitio. Tertia cōclusio est qd aliqd aliud a singulari pōt esse p̄mū disticte cognitū. Doc p̄z, quia stāte cognitione p̄fusa alicui? sensibilibis pōt ee cognitio cōfusa intellectiua eiusdē sensibilibis, sed illa cognitio cōfusa intellectiua stāte, potest intellectus abstrahere aliqd p̄ceptū simpliciter ante cognitionē cuiuscūq; alteri? rei singularis. g. illud cognitū post cognitionem singularis p̄fusa erit ille cōceptus simplex, sed simplex nō pōt cognosci nisi disticte, qz non est possibile coipō qd est simplex qd aliqd ei? lazeat? aliqd pateat. g. primū cognitū tūc disticte erit aliqd v̄le qd nō est singulare. Quarta p̄clo est. qd solū singulare pōt cognosci cōfuse, qz solū cōpositū cui? aliqd later pōt cogsci cōfuse, s. b. mōi est p̄cise singulare includens multas partes. g. 7c. Adior p̄z p̄ p̄mā disticte rōne p̄missam, qz nō est possibile qd aliqd lazeat. 7 tū qd in se apprehēdat. 7 nō tū in cōceptu aliquo qui nō est de eētia ip̄i? nisi sit aliq; qua disticte in eo, 7 p̄ p̄ns p̄positio v̄le realis vel rōnis, 7 hoc loquedo de oibus alijs a deo. Adior p̄z, qz si aliqd cognoscit qd nō est singulare reale, aut cognoscit cōceptus simplex, aut cōpositus. Si simplex, 7 simplex nō pōt cognosci cōfuse. g. cognoscit disticte. Si autē ille p̄ceptus sit cōpositus includēs multos cōceptus, 7 esse cōceptus nō est nisi cogsci, v̄le nō est sine cognitioe. g. quilibet illoz p̄ceptū cognoscit. 7 p̄ p̄ns nihil tōrius p̄ceptus later g. totus ille cōceptus disticte cognoscitur.

R
Secda cōclusio

S
Tertia conclusio

T
Quarta cōclusio

Quia cōclusio sequit ex p̄dictis. qd nō semp totus ordo cōfuse cognoscēdi p̄cedit totus ordinē disticte cognoscēdi. qz aliqñ p̄mū cognitū p̄mitate originis est disticte cognitū sicut qñ aliqd est disticte sensatū, illud idē pōt esse primū disticte cognitū ab intellectu. Ad rōnes p̄me opiniois dico qd spēs specialissima nō est primū cognitū. Ad p̄mā p̄barationē dico qd p̄bat qd singulare primo intelligitur. Et qñ d̄r, causa natural primo agit ad perfectissimū effectū in quē pōt, 7 cū cognitio superioris sit p̄fectissima cognitio, illa p̄rio causabit. Dico qd rō nō p̄cludit nec vnū nec aliud qz accipit falsum, qd v̄l cā naturalis agit p̄rio ad p̄fectissimū effectū in quē pōt, qz aia prius agit ad cognitionē qd ad dilectionē qd tū dilectio ē p̄fectior. Sicut aliqñ p̄us elicit dilectio i p̄fectior 7 postea p̄fectior. Sicut minor ē ista qz cōcept? sp̄i sp̄ealissime nō ē p̄fectissim? effect? i quē p̄nt iste cause naturales, sed cognitio singularis est p̄fectior. Ad scda 7 dico qd merba, est vltima in ordine doctrine q̄tū ad magnas partē metaphisice, sicut q̄tum ad illā partem que est de substantijs separatis, 7 q̄tum etiam ad multas alias partes. s. forte tū q̄tum ad aliā quā partē nō o3 qd sit vltima ordine doctrine. Unde p̄mū p̄ncipiū est simplr merba, 7 tū est notissimū, 7 ita forte est de quibusdā alijs que sūt notiora qd multa qd sunt aliarū sciārū. Sicut hoc posito argumentū nō cōcluderet, qd sicut dictus est terminū p̄nt esse notiores, quīs ipsa p̄plexa nō sunt notiora, hoc est euidentiora. Sicut militer in alio deficit argumentū, qz sic dictū est, termini cōissimi nō sunt p̄us noti, sed ipsa singularia sunt p̄us nota. Ad tertiā paret qd cōissima nō sunt p̄us nota, s. ipsa singularia. Si milr posito qd cōissima eēt p̄mo nota p̄mitate nature, nō tū oporteret p̄dere tps ad habēdū p̄ceptū sp̄i sp̄ealissime, qz in eodē obiecto et ab eodē agente p̄nt causari disticte effect? 7 tū p̄us natura vn? qd alius, g. nō eēt in cōueniens nisi aliud obstaret qd in p̄mo instāti causaret cognitio 7 cōissimi et sp̄i specialissime. Prius tū natura p̄ceptus cōissim?, qz pauciora sufficiūt ad illū p̄ceptū qd ad p̄ceptum sp̄i sp̄ealissime, 7 ita tale posset causari sine alio 7 nō eōuerso, 7 p̄ns prius natura. Ad primū p̄ scdo articulo dico qd nō semp ens est primū disticte cognitū, nec sibi p̄pinq̄ora sūt sēp p̄us disticte cognita. Et p̄cedo maiore illi rōnis et nego minore, qz dico qd ens nō includit qd ditatiue in oibus inferioribus, 7 h̄ dico h̄ cōmune ens, qz dictū est supius qd nullū supius icluditur eētialr in quocūq; inferiori. Et ita argumentū est ad oppositū, sicut arguēdo p̄ primā

U
Quia p̄clo

F
Ad rōnes p̄l. opt.
Ad p̄mā

Ad scdam.

Ad tertiā

Y
Ad p̄mū scda.

opinionē. Et qñ dicitur q cognitio rei distincta hñ
 p diffinitionē etc. Dico q ista ppō nō ē vñ ſa.
 qz aliqñ añ omnē diffinitionē habet cognitio
 rei distincta. Hoc patet. qz notitia rei intuitiua
 nō pōt esse distincta. s̄ talis pōt hñ ante oēm
 notitiā diffinitiuā etc. Adāior est māifesta. tū
 qz res simplex intuitiue cognita nō ē distincte
 cognoscit. sed aliq̄ res simplex pōt intuitiue
 cognosci etc. Tū qz qñ aliq̄d includit p̄la
 quoz quodlibet pōt intuitiue cognosci. qua
 rōne pōrvñ illoz intuitiue cognoscit quod
 liber. sed aliq̄d intuitiue coḡscibile ab intelle
 ctu est hñōi. s̄ aliq̄d tale pōt intuitiue et disti
 cte cognosci ab intellectu. Adāior p̄z. qz oīs
 diffinitio dat p̄ aliq̄ cōia que nō sunt de essen
 tia rei. s̄ ante illa potest ip̄a res distincte et in
 tuitiue cognosci. q̄ notitia intuitiua respicit ip̄
 sam cōntiā rei distincte cognite. Si dicat. si
 res pōt distincte cognosci sine diffinitōe. tūc
 diffinitio nihil facit ad notitiā. qz nō ad disti
 ctam. sicut dictū est. nec ad indistinctā. qz illa
 pōt haberi ante diffinitionē. Rñdeo qz diffini
 tio aliqñ parū facit ad notitiā rei nisi sic passi
 ones. qz he faciūt saltr̄ partiāl̄ qz aliq̄ cognos
 cunt de subiecto etiā aliqñ prius disticte co
 gnito. sic diffinitio facit qz aliq̄ pdicata cogno
 scunt d̄ re prius distincte cognita. Sicut aliqñ
 res nō est cognita in se. sed tñ in cōceptu ali
 quo simplici et cōi. vel p̄posito pp̄rio. et tūc ali
 qñ diffinitio facit ad notitiā rei. qz tūc nō ē aliq̄d
 cognoscere rē qz cognoscere diffinitionē rei il
 lo modo quo dictū est p̄us deñ cognosci in ali
 quo cōceptu p̄posito sibi pp̄rio. Aliqñ aut̄ facit
 diffinitio ad notitiā alicui⁹ rei. qz inuestigata
 diffinitōe et aliq̄ re singulari oblata. cognoscit
 intellectus illāre habere tales pres vel tales
 quod nō faceret si ignoraret illā diffinitōem. et
 ita istis modis facit diffinitio ad notitiā rei et
 q̄libet istoz modoz sufficit ad saluādū auctez
 p̄bi et alioz. Ad scdm̄ dico qz Avicēna nō di
 cit qz metaphisica est p̄ma in ordine distincte
 cognoscēdi s̄ in ordine certificādi. qz ē certissi
 ma oīm aliarū sciarū. et cū hoc stat qz termini
 sui essent notissimi et magis qz eius oppositus
 p̄ dicta istius doctoris. qz illud qd est notū po
 test maḡ certificare. et ita si p̄ncipia metaphi
 sice eēt notissima maxime certificarēt. tamē
 dictuz est p̄us qz q̄uis termini eēt notissimi.
 nō tñ oporteret p̄plexa esse euidētiora alijs cō
 plexis. sed q̄uis aliqua p̄ncipia metaphisice
 eēt p̄us nota. nō tñ oporteret qz oia eēt p̄us
 nota. et ideo iste est p̄cessus qz geometer cogno
 scit de linea qz est lōgitudo et sic de alijs. ad
 quod aut̄ genus p̄tineat nō cognoscit. nec eti
 am cognoscit si sit res aliqua simp̄r distincta

ab alia vt qualitate vel nō. sed ista p̄tinent ad
 metaphisicā. et ita multa sciunt in metaphisic
 ea de quolibet ente particulari que nō possūt
 sciri in quacūqz alia scia. et sunt aliq̄ p̄rioritate
 p̄iora illis alijs scitis in scia particulari. et sō
 scita de subiectis sciarū sensibilū sunt adhuc
 posteriora p̄plexis multis ex cōibus q̄ ad solā
 metaphisicā p̄tinet. et p̄pter talē p̄ortatē dis
 citur metaphisica esse certificatiua p̄ncipioz
 aliarū sciarū. et cū isto statet qz s̄mini sui eēt
 p̄mo notū. Ad rōem p̄ tertio articulo dico qz
 maior est falsa. qz si sit precise vna forma nullo
 ordine p̄ficiet suū p̄fectibile. qz ordo nō potest
 esse sine distinctōe inter ordinata. et iō dico qz
 si eadē forma sit forma corporis et substātie. nō
 p̄ficiet aliquo ordine suū p̄fectibile. Sicut nō ē
 pp̄rie dictū qz talis vna forma includat p̄les
 formas v̄tual̄. qz includere aliq̄d v̄tualiter est
 posse p̄ducere illud. talis aut̄ forma nō potest
 p̄ducere tales formas. sed magis pp̄rie posset
 dici includere eas equialēter. Sicut data mi
 noze. nō oīz qz cōceptus imp̄fectior esse p̄ior. s̄
 posset esse posterior. Ad primū p̄ secūda opi
 nione dico qz intellectus p̄cedit de potētia ad
 actū. sed tale p̄uenit aliqñ p̄us ad actū p̄fectū
 et scdo ad actum imp̄fectū. et ita est i p̄posito
 qz prim⁹ actus ad quē p̄uenit intellectus ē no
 titia intuitiua illius singularis sensari. Ad au
 ctoritātē p̄z. Et ad exemplū patebit in seq̄nti
 questione. Ad argumentū p̄ncipale dico qz
 talia p̄ma imp̄ssione imp̄munt in aia. qz talia
 in qualibet cognitōe imp̄munt saltr̄ in potē
 tentia pp̄inqua si forte nō actualit̄ imp̄manē
 Unde nō est aliq̄s qui intelligat aliquam rez
 singularē quacūqz qñ statim intelligat vñ pos
 sit intelligere ens cōmunissimū. et ita nō est d̄
 quocūqz alio cōi cōtēto. Et p̄ tanto d̄ imp̄ri
 mi p̄ma imp̄ssioe. qz p̄us natura quocūqz alio
 cōi sub eo cōtēto. qz potest imp̄mi sine quocūqz
 qz alio determinato. ita qz sit potētia pp̄inqua
 ad imp̄mendū et nō ecōuerso. Et hoc est veruz
 loquēdo de omnibus intelligibilib⁹. de quibus
 nate sunt esse sciētie p̄bice cuiusmodi sūt v̄lia
 nō singularia. Questio. vi.

Ad primū p̄ scōa opinionē

Ad argumentū p̄ncipale

Utrum prima no
 titia intellectus p̄mitate gñarōis
 sit notitia intuitiua alicui⁹ singu
 laris. **Q**uod nō. singulare sub pp̄ria
 rōne singularis nō intelligit. s̄ eius notitia in
 tuitiua nō est p̄ma. Antecedes p̄z per p̄bz. qz
 intellect⁹ est vniuersaliū. et sensus singulariū.
 Ad oppositū dictū est p̄ius qz oēm notitiā
 vniuersalē singulare p̄cedit. et qz omnis noti
 tia rei abstractiua p̄supponit intuitiuam.

Questio VI

Ad scdm̄

Opinio pma qd
rbo. lxxxv. q. ar. i.
Ratio pma

Conclusio sua alio
modo ponit

Probat pmo mlt
pliciter
Primo

Secdo

Tertio

Quarto

Quinto

Ad questionē dī qd singulare in reb⁹ matē-
rialibus intellect⁹ nō directe 7 pmo cogscere
nō potest. Cuius rō est. qz pncipiū singularitatē
in rebus materialib⁹ est materia individualis
intellectus autē intelligit abstrahēdo speciem
intelligibile ab hmoi materia. quod autē a ma-
teria individuali abstrahit est vlt. q intellect⁹
directe nō est cognoscitū nisi vltim. Indire-
cte autē 7 p quandā reflexionē potest cogscere
singulare. qz etiam postq spēs intelligibiles
abstraxerit. nō pot eas itelligere actu nisi cō-
uertēdo se ad fantasmata in quib⁹ spēs intelli-
gibiles intelligit. vt dī. iij. de aīa. Alii ponit
eadē pmo qz scz intellectus linea recta nō po-
test intelligere singulare. sed tm̄ linea reflexa.
p hunc modū. qz pmo a singulari in fantasma-
te abstrahit vlt. 7 ē quasi linea recta. puta ab
a in b. 7 ab illo vlti vltērius p̄tendit in intelle-
ctū. vt a b in c. 7 tūc qn̄ intellect⁹ immutat ad
actū intelligēdi. p̄trahit quasi linea recta ab
a in c. vt sit a b c vna linea recta. Deinde post-
q intellect⁹ immutat⁹ est ad actū intelligēdi
ab vlti exire in fantasmate. actu suo intelligē-
di terminato in illud vltē vt in objectū. p̄trahi-
tur quasi quedā linea reflexa a c i b. postq autē
vltēri⁹ illā spēs pmo intellectā in fantasmate
fm̄ rōem vltis intelligit fm̄ rōem sue designa-
tionis 7 singularitatē quā bz in ipō fantasma-
te p̄trahit quasi quedā linea reflexa a b in a.
vt sit totū hoc quasi vna linea reflexa c b a. vt
silineā hanc pponamus lineē p̄cedēti. tūc illa
erit linea vna circūflexa. p̄tens actū intelli-
gendi reuertentē in illud a quo incepit. Sic ḡ
dicunt isti qd singulare nō intelligit pmo 7 di-
recte. Nec conclusio pbat multiplr. Primo. i.
pbi. Pueri appellāt pmo om̄s hoies p̄es 7 c.
qd nō ēēt verū nisi vltē ēēt pmo intellectū. Itē
pmo pbi. Ille quidē fm̄ rōez est notius. singu-
lare nō fm̄ sensum. Et assignat eam dicēs. rō
vero vltim est. sensus autē singulariū. ergo fm̄
p̄m intellect⁹ nō est nisi vltim. 7 b̄ intelligē-
do pmo 7 directe. Itē p̄m. ibidē cōmē. xlix.
Comphēsbile ab intellectu est vltē. 7 p̄p̄hensi-
bile a sensu est particulare. Idē dicit cōmē.
xlvij. Itē. ij. de aīa. cōmē. i. Cognitio vltis
bz p̄cedere semp̄ cognitionē p̄p̄riā. ḡ cognitō
vltis est p̄ om̄ia alia. Itē p̄m. lx. cā diuer-
sitatis inter sensum 7 intellectū acquirēdo vl-
timā p̄fectionē est in hoc qz motor in sensu est
extrinsecus. 7 i intellectu intrinsecus qm̄ sēsus
in actū nō mouet nisi motu qui dī: p̄p̄hensio a
rebus particularib⁹ sensibilibus. 7 iste sunt ex
aīam. intellectus autē mouet ad vltimā perfe-
ctionē a rebus vltibus. 7 iste sūt in aīa. Ex ista
autē paret qz vltima p̄fectio sensus q̄ ē actus

sensus elicitus est respectū particulariū. 7 act⁹
scd̄s intellect⁹ quē vocat cōmē. vltimā perfe-
ctionē intellectus est respectū vltim. ergo illa
p̄mo intelligit. Idem videt̄ dicere cōmē. lxx.
Itē. iij. de aīa. cōmē. v. Intellect⁹ materia-
lis differt a materia p̄ma in hoc qz ille est i po-
tentia om̄s intellectōes formarū vltim. P̄ma
autē materia est in potentia om̄s iste forme
sensibiles. Et sequit̄. Causa autē p̄pter quā ille
intellectus est distinguēs 7 cognoscēs. p̄ma
autē materia neqz distinguēs neqz cognoscēs.
qz materia p̄ma recipit formas diuersas scz in-
diciales. intellect⁹ autē recipit formas vltē.
ergo ex ista autē paret qz intellect⁹ nō recipit
a materia formā individualē sicut materia facit
qz tunc nō esset distinguēs neqz cognoscēs.
Itē p̄m. ix. Intellect⁹ comprehendit formas
p se 7 comprehendit indiuiduū mediāte sensu.
ergo indiuiduū nō est p̄mū app̄hēsū ab in-
tellectu. Itē p̄m. cōmē. x. dicit qz in mente
est p̄portio q̄ est intētiōis ad intentionē. scz in-
diuidualis ad vltē. sicut p̄portio d̄tutis com-
prehendētis alterā illarū ad d̄tutē comprehē-
dētē alterā. ḡ sicut intellectus nō est sensus.
nec eōuerso. ita intētiō comprehēnsa ab intel-
ctu nō est intētiō comprehēnsa a sensu nec eō-
uerso. Itē p̄m. s̄bidē. 7 Cōmē vidēt̄ pone-
re qz indiuiduū nō intelligit nisi p̄ lineā sp̄he-
ricā vel reflexā. Itē p̄m. xxi. qd dicitur in-
tellecti nō est qd dicitur indiuidui singulari. nec
sp̄ialis nec copalis. P̄terea p̄m. iij. d̄ aīa
oīa q̄ sunt quodāmodo est aīa. aut em̄ que sūt
sunt sensibilia aut intelligibilia. ē aut sc̄ētia
quodāmodo sensibilia sensus aut sensibilia. s̄
si intellectus intelligeret singularia p̄mo. ita
esset sensibilia sicut intelligibilia. Itē p̄m.
Si res essent separate sicut posuit plato nō in-
digeremus intellectu agēte. ḡ si singularia in-
telligeremus nō indigerem⁹ intellectu agēte
Itē p̄m. ordine nature est color qz b̄ color.
bz in rerū ex̄tia color nō possit separi a colore
singulari. ḡ p̄ius ordine nature similitudo bu-
ius coloris rep̄ntat colorē qz hunc colorē. ergo
p̄m intelligit. Cōtra p̄tionē p̄ncipalē istī
opinionis argutū est p̄m. 7 maxime p̄ra p̄mū
modū dicēdi cum ipi ponāt qz nihil est in rerū
natura extra aīam nisi singulare. P̄terea rō
sua nō valet. qz nō plus intellectus intelligit
abstrahēdo spēs intelligibile a materia. qz ab-
strahēdo spēm intelligibile a forma extra. qz
ita repugnat intellectui recipi aliqd tali mō.
quo est forma sicut repugnat sibi recipi aliqd
materiali. P̄terea quero de illo abstracto
qn̄ intellect⁹ debet intelligere terrā vel aīam.
aut est aliqua vera res extra aīam aut tm̄ ens

Sexto

Septimo

Octavo

Nono

Decimo

Undecimo

Duodecimo

E
Contra cōtentionē

in anima. Si sit vera res extra animam, sic est illa terra vel illa, ergo est vere singulare, et per omnes vere singulare intelligit. Si sit tamen ens in anima, aut ergo procedit actum intelligendi, aut non si non, sed non est primum intellectus quod iste negat.

Si dicat quod illud abstractum est aliquid repertum per spiritum intelligibilem procedente actum intelligendi. Contra, isto modo posset dici quod speciem sensibilem haberet velle. Probo, quod si per species intelligibilem repertaret aliquid velle, aut hoc est quia illa species est similitudo speciei ipsorum singularium iter se similitum, aut quod est aliquid aliud a parte rei cuius illa species est primo similitudo. Si dicat primo modo, sic ipsa species sensibilis est similitudo omnium singularium, et per omnes ita poterit repertare velle sic species intelligibilis. Secundum non potest dari, quod nihil finem est a parte rei nisi singulare. Si dicatur quod species sensibilis est speciem similitudo unius singularis et non alterius, non sic species intelligibilis. Contra, quicunque aliquid sunt similitudo, quicquid assimilatur unius illorum equaliter assimilatur alteri, sed alique albedines possunt esse velle sunt simillime, ergo species sensibilis equaliter assimilatur unius et alteri, et ita erit vna similitudo vnius sicut alterius. Preterea, quod dicit quod illud quod abstrahit a materia individuali est vniuersale, quero quam abstractionem intelligit, aut scilicet intelligendo vnus non intelligendo aliud, aut intelligendo vnus commune ad multa. Si primo modo, sic est manifeste falsum, quod hec albedo singularissima abstrahitur a materia individuali, quod hec albedo intelligitur non intellecta materia. Similiter sensus isto modo abstrahit a materia, quod sentit hanc albedinem non sentiendo materiam, ergo sentiret et abstraheret vniuersale. Si secundo modo et abstractum tali modo est vniuersale et per se commune ad illa a quibus abstrahitur, sequitur quod nihil intelligit nisi vnum commune ad omnes materias, et ita vniuersale ad aliquas formas velle ad aliqua composita non intelligeret velle saltim non primo, sed tamen per quandam reflexionem. Preterea, quod dicit quod intellectus precise cognoscit singulare per quandam reflexionem. Contra, aut habet actum distinctum ab actu quo intelligit ipsum vniuersale, aut non, si non. Contra, actus quo intelligit vniuersale procedit actum quo intelligit singulare, per te, ergo est alius. Si sic, quero a quo causatur, aut precise a fantasmate, vel aliquo in parte sensitiva vel a specie intelligibili, vel ab actu quo intelligit velle. Si primo modo, et positis causis sufficientibus potest poni effectus, sed circumscribendo intellectionem velle posset poni cognitio singularis, et ita non repugnet intellectui qui notitia singularis esset prima. Si deinde secundum et nihil causatur nisi quando est, ita quod semper causa et

effectus pro aliquo instanti sunt simul, sed simul essent iste due intentiones: quod alibi negat. Contra, secundum modum ponendi primo, quod tunc sequeretur quod etiam singulare sentit per lineam reflexam, quod primo potest tendit quedam linea recta: a sensibili ad species sensibilis, quasi ab a in b, et postea imutat sensus ad cognoscendum singulare, et reflectit quasi a b in a, et ita tales reflexiones nihil valent nisi si idem esset bis cognitum. Preterea, hoc repugnat dictis propriis, quod quando dicitur quod a singulari in fantasmate abstrahit velle, et deinde imutat intellectus ad actum intelligendi, postea reflectit intelligendo velle illud, quod aut quando abstrahit velle a singulari in fantasmate est aliqua imutatio a pre sensus vel intellectus, vel nulla, si nulla, sed non plus modo abstrahit quod velle, et ita nulla est ibi talis linea recta, cum linea nunquam sit sine distinctione priorum et posteriorum finem eorum. Aut si sit aliquid mutatio, et non a parte sensus, quod tunc velle esset in sensu et in parte sensitiva. Si sic quero ad quam formam est talis mutatio in parte sensitiva, et per inductiuem quod nulla potest dari. Si autem sit aliquid mutatio a parte intellectus et non ad actum intelligendi, quod ponis quod ista mutatio sequitur nec per omnes ad habitus, sed ad aliquid primum vtriusque et illud vocat species, ergo vere habes ponere speciem intelligibilem primum actui quod tu negas. Preterea, quod dicitur quod postquam intellectus imutatus est ad actum intelligendi ab velle existente in fantasmate, actu suo intelligendi terminato in illud velle ut in obiectum, pertrahitur quasi quedam linea reflexa, a c in b. Et isto sequitur quod velle nunquam intelligit nisi per reflexionem, quod nunquam intelligit velle nisi quando sic terminatur actus intelligendi in illud sicut in obiectum, sed per quando sic terminatur actus intelligendi in velle sicut in obiectum est quedam linea reflexa, sed nunquam intelligit velle nisi per lineam reflexam, quod negat. Ideo dico aliter ad questionem. Et primo quod singulare intelligitur. Secundo quod prima notitia singularis est intuitiva. Tertio quod singulare primo intelligit. Primum patet, quod si singulare non posset intelligi, aut esset ratio perfectionis intellectus, aut imperfectionis. Non ratio imperfectionis, quod sensus est imperfectior intellectu et tamen apprehendit singulare. Nec ratio perfectionis, quod si sic, aut hoc esset, quod non potest intelligere aliquid ita imperfectum sicut est singulare materiale, aut quod non potest imutari ab aliquo materiali, aut quod nihil recipit materialiter. Primum non impedit, quod velle abstractum a materialibus non est perfectius ipso singulari. Nec secundum impedit, quod ab eodem potest poni imutari ad cognitionem singularis sicut ad cognitionem velle, si enim imutetur precise ab intellectu agente ad cognitionem velle, ita potest eadem facilius poni quod imutatur precise ab intellectu agente ad cognitionem singularis, et si potest definitum

D
Extra secundum modum

Euasio
Improbatio

Euasio
Improbatio

E
Ritio ad quodam
Prima conclusio
Secunda conclusio
Tertia conclusio
Probat prima conclusio quod singularis
re intelligitur.

Improbatio

nari p spm intelligibile vl p fantasia ad intelligendū determinate hyle 7 non aliud. ita potest ponī determinari p spm intelligibile. et p fantasia ad intelligendū hoc singulare et nō illud. sicut etiā post intellectionē vniuersalē determinat ad intelligendū hoc singulare nō aliud. cum tñ ipsa cognitio illius vniuersalis equalit̄ respiciat omnia singularia. Nec tertius impedit. tñ qz nō plus repugnat huic singulari immateriali recipi in intellectu q̄ vniuersali. Tum qz cognitio singularis sequens post cognitionē vliis recipit̄ immateriali. q̄ nō repugnat sibi pmo recipi immateriali. **C**onfirmat. qz vlc recipit̄ immateriali. qz spēs intelligibilis vlc cognitio p quā recipit̄ est immaterial. quia nihil est realit̄ in intellectu nisi spēs intelligibilis. vlc actus intelligēdi vlc habitus fm istos. 7 fm cōmuniter loquētes. ergo nihil recipit̄ in intellectu nisi qz aliquod istoz quod est aliquo modo repñtatiū illius recipit̄. sicut obiectus dicitur recipi in intellectu. qz actus intelligēdi q̄ est illius obiecti dicitur recipi in intellectu. et per pñs nō recipit̄ immateriali in intellectu. nisi qz aliquod illoz est immateriale. sed ipa cognitio singularis ita poterit eē immaterial. sicut cognitio vliis. q̄ ppter hoc nō repugnat sibi pmo recipi vel cognosci ab intellectu. **C**onfirmat. scdo. qz nō plus repugnat singulari materialī immateriali recipi q̄ vlc recipi singulariter. sed vlc recipit̄ singulariter in intellectu qz intellectio sua 7 etiā spēs intelligibilis per quā recipit̄ est simplr singulari. **P**reterea aia separata pōt intelligere singulare. ergo eadez rōne cōiuncta. **S**cdo. pbo. qz notitia singularis aliqua pōt esse intuitiua. qz aliter nulla veritas ptingēs posset euidētē cogsci ab intellectu. sed notitia intuitiua rei nō est posterior notitia abstractiua. q̄ notitia intuitiua rei singularis est simplr pma. **T**ertiu pbo qz notitia singularis sensibilis est simplr pma in intellectu. p itatu isto. ita qz illud idēz singulare qd pmo sentitur a sensu. illud idē 7 sub eadē rōne pmo intelligit̄ intuitiue ab intellectu. quia d rōne potētariū ordinatarū est qz quicqd 7 sub eadē rōne potest potētia inferior potest et superior. patet qz idēz sub eadē rōne est sensatū sensu particulari 7 ymaginatū sensu interiori. **S**imilr idem sub eadē rōne est cognitū a sensu 7 appetitū a potētia appetitiua ita qz idem sub eadē rōne est cognitū ab intellectu 7 volūtū a volūtate. q̄ illud idem quod est pmo sensatū a sensu erit intellectū ab intellectu. 7 sub eadē rōne. **S**idō qz virtus superior potest in illud in quod potest virtus inferior sed eminetiori modo. qz illud quod cognoscit sensus ma-

terialiter 7 cōcrete. qd est cognoscere singulare directe. hoc cognoscit intellectus imaterialiter 7 i abstracto. qd est cognoscere vlc. **L**ōtra. qñ cognitio a potētia superiori est simpliciter imperfectius cognitio a potētia inferiori. tñ superior potētia nō cognoscit modo eminentiori illud qd cognoscit a potētia inferiori. sed vlc est simpliciter imperfectius 7 posteriori ipso singulari. ergo intellectus nō cognoscit obiectū sensus modo eminentiori. **P**reterea. sensus nō tm cognoscit albu qd est pcretū. sed albedinē. qz hz pbm scdo de aia. color est per se visibilis. ergo si cognoscere aliqd in abstracto est cognoscere vlc. sensus cognosceret vlc. **P**reterea. cognoscere hāc albedinē que significat noie abstracto. nō est plus cognoscere vlc: q̄ cognoscere hoc albu qd significat in noie pcreto. **E**t id ille est absurdus 7 fatuus modus loquēdi. dices re qd cognoscere aliqd pcreto est cognoscere singulare. 7 cognoscere i abstracto est cognoscere vlc. qz pcretū 7 abstractū sunt cōditiones 7 pprietates vocū vel signoz. vel forte cōceptiui. quoz cognitio nō p̄tinet ad multos sensus p̄ticularēs. nisi valde per accidēs 7 nō ad omēs. 7 tm omēs habēt cognoscere singularia. **E**t ideo iste nō est intelligibilis modus loquēdi. cognoscere aliqd vt significat noie pcreto 7 cognoscere idē vt significat noie abstracto. nisi intelligēdo qz cōtingit aliquid significari vtroqz noie. 7 hoc p̄tinet ad intellectus. **P**reterea. pbatū est prius qz nō repugnat singulari intelligi imaterialit̄. q̄ nō est impossibile qz cognitio illi singularis sit imaterialis. **E**t hoc cōfirmat. qz sicut materia indiuidualis repugnat intellectui. ita materia vliis q̄ est cōis ad materia indiuiduales istoz generabilius 7 corruptibiliū repugnat intellectui. ergo repugnat intellectui cognoscere materialit̄ quocūqz istoz modoz. ergo qua rōne singulare materialit̄ nō pōt pmo cognosci ab intellectu. nec vlc materialit̄ qd est cōe ad materialia singularia poterit p̄rio cognosci ab intellectu. **A**d p̄mū argumentū alteri opinionis dico. qz argumentus est cōtra opinionē oim. qz pbat qz vlc p̄tentiū q̄ singulare. qz sicut pueri p̄mo appellāt oēs viros patres 7 postea determināt vnū qdqs. ita videmus exprimēt aliter. qz agnus vidēs ouē sequit̄ oēm ouē tanq̄ matrē. et postea discernit hāc ouē ab illa. 7 sequit̄ hāc determinatā. ergo qz rōne puer p̄ hoc cognosceret vlc āte singulare. eadē rōe agn? p̄rio cognosceret vlc q̄ singulare. **P**reterea. pueri vt cōter p̄rio appellāt oēs viros patres. et sic oēs feminas matres. posteri? autē determināt vnū qdqs bonū. etiā anteq̄ habeāt vsuz rōis. 7 p p̄ns āteq̄

Confirmatio p̄ia

Confirmatio scda

Scda p̄cto pbat

Tertia conclusio pbat

Ad p̄mū ar. dco.

habeant notitiā intellectuale. q̄ tñ faciūt ta-
 lia p notitiā sensitīua. q̄ notitiā sensitīua pmo
 esset v̄lis. S̄l̄r idem experimentū est de furi-
 osis 7 fatuis 7 alijs carētibz vsu rōnis. q̄ eo-
 dez modo pcedūt in tali cognitōe sicut pueri
 7 tñ nō cognoscūt v̄le. S̄l̄r idem patet de ha-
 bētibus notitiā intellectuale taz vniuersalis
 q̄ singulari. qz frequēter aliquis intelligens
 boiem in cōi. 7 post intelligēdo hunc hominē
 siue p reflexionem. siue alio modo nō curo mō
 vocat multos boies eodē noie. postērius autē
 determinat vnū ob ab alio. 7 tñ tunc cogscit
 singulare. q̄ causa istius diuersitat̄ nō ē. quia
 pmo intelligit v̄le 7 postea singulare. sed aliq̄
 alia erit causa. Ideo dico q̄ pmo intelligitur
 singulare sicut pmo sentit̄ singulare. tñ aliqua
 cognitio singulari tam sensitīua q̄ intellectuā
 siue partiali siue totali ē sufficiens ad discernē-
 dum apphensū ab alio. Et aliqua nō est suffi-
 ciens ad discernēdū. nisi forte a paucis. 7 alijs
 qñ vna res potest discerni a paucioribz et alia
 a pluribus. Verbi gr̄a. Agnus p notitiā sensī-
 tiuam discernit ouem a lupoz a boue 7 a sino.
 7 tñ nō discernit hāc ouez ab illa. S̄l̄r aliqñ
 statim discernit ouē albam a nigra. 7 tñ vnam
 ouem albā nō discernit ab alia oue alba. 7 tan-
 dem vltimo discernit matrē ab oī alia. Omnia
 illa nobis innotescūt p effectus. qz videm⁹ q̄
 agnus pmo sequit̄ omnē ouem 7 nō bouē nec
 asinū. postea q̄ sequit̄ oēs ouē tal̄ vel talis col-
 lois. postea q̄ sequit̄ ouē hanc determinatā.
 hoc autē nō pgeret nisi variaret̄ ipius cog-
 nitio sensitīua. cū cognitio sensitīua sit pncipiū
 motus pgressiui in talibus. Et rō huius est. qz
 potētia apphensīua creata nō pōt discernere
 vnā ab alia. nisi ppter aliquā dissilitudinē ali-
 quoz dissilitū apphēsoz. siue sit dissilitū-
 tudo in qualitatibz siue in figuris. siue in situ i-
 ter aliqua talia inter q̄ est talis dissilitudo. Et
 ideo qz nō statim cognoscit̄ distincte oīa talia
 nō potest statim discernere vnū ab alio. S̄l̄r
 quis aliqñ habeat distinctā notitiā de vno
 singulari. tñ de alio singulari quo debet p̄mū
 singulare discernere nō hz distinctā notitiā
 7 ideo poterit esse tanta silitudo multis inter
 illa q̄ notitiā distincta vni⁹ 7 notitiā confusa.
 alterius nō est sufficiens ad discernēdū vnū
 singulare ab alio. 7 tñ semp cognoscit̄ singla-
 re. Qualit̄ autē notitiā ista differt a notitiā ap-
 prehēsiua. vel an sit eadē simplr alias patebit
 Si dicat̄ q̄ hoc est p̄cessum pbi. i. pbi. q̄ dis-
 cit̄ q̄ nobis manifestissima sunt 7 certa cōfusa
 magis. Sc̄do dicit̄ q̄ ex v̄libz in singulare
 oportet deuenire. S̄l̄r ad hoc videt̄ eē ratio
 sua. Videt̄ em̄ sic arguere. sicut rotuz se habet

ad sensum. ita v̄le est quoddā totum se b̄ns ad
 intellectū. sed totū est notius fm sensuz. q̄ v̄le
 fm intellectū. S̄l̄r commē. p̄mē. x. dicit q̄ oēs
 nos pcedere de rebus v̄libz ad particulares
 S̄l̄r ibidem. necesse est v̄v̄le intelligibile v̄r
 sit notius particulari qd̄ est sub illo. Ad ista
 dico q̄ equocatio est de cōmūibus. 7 similr ē
 equiuocatio de notitiā magis v̄lis. Un̄ dico
 q̄ cōeest duplex. Quoddā est cōe p̄dicatio-
 nem essentialē. qz scz de pluribus predicat̄ in
 quid 7 p se pmo modo q̄ aliud. 7 isto mō aīal ē
 cōius q̄ homo. 7 corpus q̄ aīal. Aliud est com-
 muniū nō per p̄dicatōne in quid 7 p se pmo
 modo. sed per p̄dicatōne denoiatiua et quasi
 p se sc̄do modo. 7 isto modo motus localis est
 quid cōius q̄ color vel coloratuz. qz in pluribz
 inuenit̄ motus localis q̄ color. qz omne colorat-
 um pōt moueri localr. 7 nō omne mobile local-
 iter ē coloratū. Sic etiā potest dici q̄ lucidū
 est cōius q̄ coloratū. qz in pluribus inuenitur
 S̄l̄r equiuocatio est de notitiā v̄loris. qz que-
 dam est notitiā cōpleta 7 quedā incompleta.
 S̄l̄r aliquod incompletū esse p̄us notū alio
 potest intelligi duplr. vel qz hoc pōt esse p̄us
 notū. qz est potētia p̄pinqua ad notitiā alteri-
 us. vel qz necessario est notū ante notitiā alte-
 rius. ita q̄ sequat̄. aliquid est notū. ergo hoc ē
 notū 7 nō ecōuerso. Per hoc r̄ndendo ad ar-
 gumēta dico q̄ int̄ctio pbi 7 cōmē. ibidem est
 dare ordinē libz pbi. ad alios libz naturales
 qz scz illa cōpleta de q̄bz tractat̄ in libro pbi
 sicoz sunt de v̄libz vel primo modo vel sc̄do
 modo. 7 talia v̄lia sunt p̄us nota. Quis sint ali-
 qua p̄p̄ia. 7 hoc loquēdo d̄ p̄us noto pmo mō
 7 ideo vt in pluribus 7 cōitati hoim sunt faci-
 lius nota. 7 ideo qz in tradēdo sciam aliquam
 pcedendū est eo ordine quo cōmunitas audī-
 toz facilius 7 melius pōt eā addiscere. Ideo
 in sc̄ia naturali incipiendū est ordine doctrine
 ab v̄loribus tam pmo modo q̄ sc̄do Quis ali-
 quibus vel forte multis aliq̄ particularia sūt
 faciliōra 7 notiora q̄ magi v̄lia. Verbi gratia.
 quicūqz pōt apphendere aliquid sensibile pot-
 test habere aliquā notitiā de motu. quia cog-
 nitio cuiuscūqz sensibilis sufficit ad notitiā
 motus. S̄l̄r cognitio albedinis 7 nigredinis
 sufficit ad notitiā coloris. 7 v̄lr q̄cūqz due spēs
 coloris sufficiūt ad notitiā coloris. 7 ita q̄cūqz
 apphēdit aliq̄s duas spēs coloris est in potē-
 tia p̄pinqua ad habēdū notitiā de colore. et
 tñ a multis potest haberi notitiā coloris. sine
 potētia p̄pinqua ad notitiā istarū specierum
 determinatarū vel illarū. sicut p̄z in alijs. quia
 omnes boies habēt notitiā de aīal 7 de p̄p̄ie-
 tatibus animali cōmūibz. et tamen de mult

Respondet

Ad argumentus pbi

D
Triplex est noti-
tia sensitīua
prima

Secūda

Tertia

Notia p̄ p̄mū
Secūda
Tertia

animalibus nō habet potētā ppinquā vt co-
gnoscāt ea. Sicut boies in vna p̄cise regione
morātes nullā notitiā scientificā possunt h̄re
de aialibus que p̄cise inueniunt in alia regiōe
et ita est de alijs in alia regiōe respectu anima-
lium que p̄cise inueniunt in ista regione. ⁊ illa
cōmunitas hoīm potest habere notitiā pprie
tatū animalis. ⁊ tñ nullus vel cū maxima dif-
ficultate potest habere notitiā ppriā de multis
aialibus sp̄cialibus. et tñ vnus homo vel plēs
ita facili possūt scire. p̄p̄tates alicui? speciei
aialis. cui? indiuidua? act? eoz tota die vidēt
sicut possunt h̄re notitiā de aiali ⁊ de suis cō-
munitibus p̄p̄tariibus. Patet em̄ q? homo ita
potest habere notitiā alicuius determinari ani-
malis q̄tum ad multa sibi pp̄ria. sicut q̄tū ad
cōmunita aiali. ⁊ ideo scia ista q̄ est de vniuer-
salibus siue vno modo siue alio. q̄tū ad multa
est facilio: cōitari q̄ scia specialiu. ⁊ tñ vtraq;
notitia incipit a notitia singulariū. ⁊ notitia
vniuersaliū in diuersis hoibus incipit a notis-
tia diuersoz singulariū. sicut studentū in ale-
mania. notitia vniuersaliū incipit a notitia sin-
gulariū que ibi inueniunt. ⁊ forte multa eoz
nō inueniunt in italia. ⁊ cōuerso est de studē-
te in italia vel francia. ⁊ sic de alijs regionib?
sed notitia de boie vel de asino o3 q? incipiat
a notitia singulariū sp̄ci humane vel asinine.
et multi possunt attingere ad notitiā scienti-
ficā pp̄tariū aialis qui nō possunt attingere
ad notitiā pp̄tariū specialiū leonis vel vrsi
⁊ sic de alijs. Et ideo ordine doctrine q̄tuz ad
cōmunitatē hoīz p̄us incipiendū est a notitia
animalis ⁊ suarū pp̄tariū. q̄ a notitia leonis
vel vrsi. ⁊ sic de alijs. ⁊ tñ in quolibet boie no-
titia cuiuscūq; v̄lis p̄supponit notitiā alicuius
singularis. vel aliquoz singulariū. sed in diuer-
sis hoibus aliqui nō precedūt notitiē eorundē
singulariū sed diuersoz. q̄uis v̄le p̄ncipiū sci-
tum sit idē. Et hec est intēctio Lōmē. comē. v.
p̄mi p̄bi. vbi dicit sic. Indiuiduū p̄positum lz
nō sit p̄ncipiū in doctrina demonstratiua. tñ
est p̄ncipiū acquisitiōis v̄lis qd est principuz
doctrine demonstratiue. q? p̄plexū de singulari
nō est p̄ncipiū d̄mōstrādi. ⁊ tñ sine illo nō pos-
set haberi d̄mōstratio. ⁊ ita semp notitia sin-
gularis p̄supponit q̄uis notitia diuersoz in
diuersis. Dico q̄ ad p̄mā auctoritatē q? sicut p3
p̄ Lōmē. p̄ cōfusa intelligit p̄posita ⁊ h̄ siue
sint composita pp̄ie ex partibus cēntialibus
realiter distinctis faciētibz vnū. siue sint cō-
posita illo modo quo diffinitū ex partibus dif-
finitētibz siue illo modo quo v̄le p̄p̄nitur ex
suis p̄tentiis. quos tres modos p̄positiōis pōit
p̄men. p̄mē. v. q̄uis tñ p̄mus modus p̄positiō

Ad primā auc.

nis sit pp̄ie compositio. ⁊ duo alijs sunt modi
p̄positiōis tñ metaphoicē loquēdo. ⁊ de talibz
bus p̄fusis dico. q? sunt notioza ⁊ certa magis
p̄mo modo loquēdo de notioze ⁊ hoc loquēdo
vel de notitia p̄plexa vel in cōplexa. nō tñ op3
q? sint notioza sc̄do modo q? possibile ē q? p̄ma
app̄hēsiō etiaz sensitiva sit distincta respectu
partiu distincte ⁊ nō tñ respectu totius p̄fuse
Ad sc̄dam auctē dico q? sicut op3 ex v̄lis in
singularia puenire. q? v̄lia facilius coḡscūtur
modo exposito. ⁊ hoc dupl̄. q? facilius cogno-
scunt pp̄tates v̄les de v̄lis. q? cedē pp̄ie
tates v̄les de p̄tētibz sub illis v̄lis. Similit̄
facilius cognoſcūtur p̄p̄tates v̄les de v̄lib?
q? pp̄tates pp̄ie de p̄tētibz. ⁊ hoc modo ex-
posito. ⁊ frequēter notitia pp̄tatiū v̄liuz de
v̄lis. iuuat ad notitiā pp̄tatiū de p̄tētibz
sub illis v̄lis. Ad tertiā auctē dico p̄idez
q? sicut totū fm̄ sensuz est notius. q? paucioza
sufficiūt ad notitiā toti? vt totū discernat ab
alio toto. q? ad discernendū vnā partē vnus
ab alia. sicut aliqñ minor p̄p̄nq̄tas sufficit. et
sic est de quibusdā alijs. ita est de v̄liozibus q?
multa sunt q̄ diuisim sufficiūt ad notitiā v̄lioz
et tñ nō sufficiūt. vel nulla vel aliq̄ ad notitiā
minus v̄lis. Per p̄dicta m̄deo ad oēs aucto-
ritates p̄mē. q? intelligit q? v̄lia a cōitate faci-
lius cognoſcunt. Ad sc̄dā dico q? v̄le est no-
tius fm̄ rōem. q? sola rō p̄t app̄hēdere v̄lez
nullo modo sensus. ⁊ singularē est notū apud
sensem. q? singularē p̄us cognoſcit a sensu q?
ab intellectu ⁊ hoc intelligēdo de singulari sē-
sibili. q? secus est de singlari p̄cise intelligibz
li de quo dictū est in p̄ma q̄one p̄logi. Per
idem ad aliud cōcedo q? v̄le est p̄p̄hēnsibile ab
intellectu ⁊ singularē a sensu. ⁊ cū hoc stat q?
nō tñ v̄le sit p̄p̄hēnsibile ab intellectu. sed ē
singularē. Propter qd̄ aduertendū q? p̄bs ⁊
p̄mē. frequēter dicūt q? sensus est p̄icularius.
⁊ intellectus v̄lium. vt innuat d̄iaz inf̄ sensuz
et intellectū. Nūc aut̄ ita est q? ita p̄ringit ar-
guere intellectū differre a sensu. si sensus sit p̄-
cise app̄hēnsiuus singulariū intellectū? sit app̄-
hēnsiuus ⁊ singulariū ⁊ v̄lium. sicut si intelles-
ctus cēt p̄cise app̄hēnsiuus v̄lium ⁊ nō singu-
lariū. sicut sensus est singulariū nō v̄lium.
Ad aliud dico q? cognitio v̄lis debz p̄cedere
pp̄riā p̄pter cām iam dictā. Ad aliud dico q?
Lōmētator intelligit de v̄tima p̄fectōe in-
tellectus que est notitia p̄plexa ⁊ veruz est q?
illa nō est immediate a motore extrinseco. sed
est immediate a motore intrinseco. q? ad istaz
notitiā causandā concurrūt p̄cise immediate
notitia incomplexa terminoz. vel formatie p̄-
positiōis. vel habet? intelligibilis acq̄situs

Ad sc̄dam auc.

Ad tertiā

Ad sc̄dā ar. p̄o.

Ad tertiā

Ad quartū
R
Ad quintū

et actibus pcedentibus que oia sūt intrinseca. vel etiā potest cōcurrere notitia alicui? cōple xi que etiā erit in intellectu. Unde dicit p̄mē. ibidem cām esse istius depositōis in nobis. in scia sensibiliū est eadē causa in esse solū in sensibilibus ip̄is. Et sicut est intelligendū q̄ dispositio existēs in nobis in scia vniuersaliū est in nobis. q̄ est in n̄tute rōnali. Et qua auctoritate patet q̄ intelligit de scia q̄ est notitia cōplexa. vel si intelligat tam de p̄fectiōe p̄plexa q̄ in cōplexa. patet q̄ nō intelligit v̄t de om̄i notitia incōplexa. sed tm̄ de illa q̄ potest haberi in ab̄ntia intelligibilis. q̄ncunq; sc̄z placet volūtari. Unde dicit ibi. mouētia n̄tute rōnāle sunt intra aiā q̄ habita a nobis sc̄mper in actu. ideo homo in eis potest intelligere cū voluerit. et ita patet q̄ nō intelligit de notitia intuitiua singularis. q̄ illā nō potest b̄re cum voluerit. Requirit existētia rei q̄ d̄s cognosci.

Et si dicat q̄ ip̄e intelligit q̄ solū intētiōnes vniuersales possunt mouere intellectū. et per consequēs iste sole primo intelliguntur. quia dicit sic. intellectus mouet ad vltimā p̄fectiōnem a rebus v̄sibus et illa sunt in aiā. Responso q̄ p̄ v̄sā intelligit habitus de v̄sibus. q̄ mouent ad vltimā p̄fectiōnem ad notitiā scientificam que est de solis v̄sibus. que notitiā incomplexe mouent intellectū ad sciam. p̄pōnū vniuersaliū. Nec est ista intētiō extōita. sed satis potest p̄bari p̄ p̄m̄ et p̄mē. in diuersis locis. q̄ satis videt esse de intētiōe eorū q̄ nihil reale ē in anima. nisi vel habitus. vel actus. v̄t passio vel si fm̄ aliquos ponat sp̄es. nō plus poterit sp̄es dici v̄s q̄ actus vel habitus. q̄ sic dicit Lommē. v̄s est in anima et mouet et nihil mouet nisi reale. ōz q̄ illud v̄s quod sic noīat sit actus vel habitus. passio vel sp̄es si ponatur sp̄es. et que bene poterit dici q̄ habitus sit v̄s sicut q̄ sp̄es sic intelligit Lommē. p̄men. li. x. vbi dicit q̄ mouēs scientē de p̄ma p̄fectiōe in scōdam. est aliq̄d copulatū cū anima copulatōne in esse. Et quo p̄z q̄ illud quod mouet aiā ad actus scōm est aliq̄d reale extēs in anima et sicut p̄z in eodē commē. ip̄e intelligit de actu scōo qui est notitia scientifica. ad quam mouet ip̄e habitus. et tm̄ postea dicit. q̄ illa q̄ mouent v̄sā sunt. ergo nō est incōueniēs dicere q̄ iste p̄ v̄sā intelligit habitus intellectuales. et ita etiā p̄ v̄sā pōt intelligere quosdā actus quoz v̄t r̄is possūt dici v̄s. q̄ sūt resp̄cū obiectoz v̄sūm. Ad aliud dico q̄ Lommē. p̄ formas in diuiduales intelligit formas eiusdē rōnis euz formis extētibus in ip̄is sensibilibus. et ideo materia. q̄ recipit tales formas nō est distinguētes nec cognoscens. et ideo nō pōt recipere formas

v̄s. nec subiectiue et p̄p̄ie. nec improprie et obiectiue. Si dicat fm̄ Lommē. p̄mē. vi. q̄ r̄is rōnalis distinguit intētiōes v̄s nō indiuiduales. Dico q̄ h̄ est intelligendū p̄cise q̄ nō distinguit intētiōes v̄s p̄cise s̄z v̄s et indiuiduales. Ad aliud dico q̄ intētiō Lommē. ibidē nō est dicere quō intellectus intelligit singulariter et vniuersale diuersimode. sed quomodo intellectus diuersimode intelligit indiuiduū et formā substantialē indiuidui. Vn̄ dicit ibidē hoc indiuiduū est aliq̄d et intētiō p̄ quam hoc indiuiduū est ens sc̄z q̄ d̄ditas et forma eius est aliud. Et sequit. q̄ hoc accidit in oibus p̄positis ex materia et forma. sed nō in omnibus ad excipiendū res abstractas et v̄s res simplices et nō compositas. sed nūc est ita q̄ in reb̄ simplicibus inuenit singulare et v̄s. et magis cōe et minus cōe. sicut patet in mathematicis. de quib̄ intelligit Lommē. et in alijs actibus et substātijs simplicib̄. ergo patet q̄ intētiōis sue est dicere quomodo diuersimode intellectus intelligit indiuiduū compositū et materia et forma. et ip̄am formā que est p̄ sua. et ita ē singularis sicut ip̄m indiuiduū. Nō dico q̄ intētiō p̄bi. et Lommē. est loqui de duobus obiectis apprehensibilibus ab eadē potētia. quoz vnū regulariter potest p̄fecte apprehēdi ab illa potētia. et aliud nō potest etiā sufficiēter approximato. q̄rum est ex parte sua. nisi aliud concurrat p̄ter ista q̄ sunt sufficiētia ad p̄mā apprehensionem alterius obiecti. vel apprehensio vnus necessario p̄supponit apprehensionē alteri. q̄d nec est pars sua. nec cōuerso. Exemplū p̄m̄ ē de sensu cōi q̄ potest in diuersa obiecta diuersorum sensuū particulariū. et tm̄ potest aliq̄n in vnū obiectū vnus sensus et nō in aliud. p̄pter defectū alterius sensus. et ideo oportet necario q̄ sensus cōmunis ferat in illa obiecta per diuersas potētiās. ita q̄ diuersas n̄tutes dicat et diuersas potētiās. v̄t q̄ ferat i ea p̄ diuersas dispositiōes. Et hoc potest intelligi dupl̄. vel q̄ illa diuersa dispositiō sit diuersus. actus cognoscendi. ita q̄ habeat diuersos actus cognoscendi. respectu illoz a diuersis causatis. vel q̄ illa diuersa dispositiō sit aliq̄d aliud p̄ter obiectū cognoscendū et potētiā cognoscendā. Verbi gratia. sensus cōis cognoscēdo vnū obiectū nō est sufficiēs ad cognoscendū aliud obiectū etiam q̄ t̄cūq; aliud obiectū sit in se sufficiēs et approximātū omni approximātōne req̄sita a parte obiecti. Sed p̄ter ista requirit actus cognoscēdi sensus particularis. q̄ nec est obiectus nec potētia cognoscēs que habet cognoscere alicatē istoz obiectoz. et tūc quādo dicit Lommē. q̄ cognoscit aliqua n̄tute vel p̄ dispositiō

Ad septimē

Obiectus

Respondetur.

Ad septimē

Libri primi

fitione diuersam. Iy per nō dicit circūstantiaz
 alicuius in formā illam potentā v̄ alicui?
 existētis in ea. sed magis dicit circūstantiam
 cause extrinsec. Et ita dicit Lommē. q̄ dispo
 sitio diuersa est p̄ quā intelligit. quē admodū
 sensus cōis ap̄hendit alietatē inter sensibilia
 p̄ dispōnē diuersam scz p̄ sensus p̄riculares. h̄
 est p̄ actus cognoscēdi ip̄oz sensuū particula
 rium. qui sunt vere cause efficiētes actus illius
 sensus cōis. p̄ istam ppōnē om̄e absolutū ne
 cessario requisitū ad esse alicui? habet rōnem
 cause respectu illius in aliquo ḡne cause. vel ē
 causa cause. Et de ista diuersa dispōnē intelli
 git Lommē. 7 p̄hs. 7 nō de p̄ma. nisi q̄n̄ p̄sup
 ponit istā scdām. Exemplū scdī est de vniuers
 sali 7 singulari sensibili. qz sic frequēter dictū
 est. nec v̄le est de eētia singulari. nec econuer
 so. 7 tū v̄le nō potest itelligi nisi p̄supposita
 cognitōe singularis sensitua. 7 idō intelligit
 v̄le 7 singulare 7 alietatē inter illa p̄ aliā v̄tutē
 rem vel dispōnē diuersam. 7 illa dispositio di
 uersa est sensus 7 actus cognoscēdi sensus p̄
 quē intelligit singulare sensibile et per seipm̄
 intelligit v̄le. 7 eodē modo est de indiuiduo et
 de forma q̄ est pars eius substārialis. qz forma
 sbalis nullo modo pōt cognosci. nisi p̄supposita
 notitia singulari. quod in indiuiduū non est
 pars forme. ideo necesse est q̄ intellectu? comp
 bendat ista. vel p̄ diuersas v̄tutes. vel p̄ dispo
 sitionē diuersam. et illa dispositio diuersa erit
 actus sentiēdi. p̄ quē tanq̄ per cām respiciens
 tē illud idē p̄ obiecto intellectu? intelligit ip̄m
 indiuiduū. 7 postea p̄ seipm̄ nullo alio actu co
 gnoscēdi respectu illi? forme p̄currēte cogno
 scit ip̄am formā. Et h̄ expresse innuit commē.
 dicens sic. Lū determinatū fuerit q̄ eētia sen
 sibilis diuidim̄ in duplex esse. scz in h̄ singla
 re 7 in suam formā. necesse est vt v̄tus experi
 mētatiua. i. comp̄hensua comp̄bēdat ea. aut
 p̄ duas v̄tutes aut p̄ vnā. s̄ duabus dispōnib?
 diuersis. Lū duabus aut v̄tutibus erit cū com
 prehenderit v̄trūq̄ istoz p̄ se scz formā singla
 rem 7 indiuiduū singulare p̄ vnā vero v̄tutem
 et dispositionē diuersam erit. q̄n̄ comp̄hēde
 rit alietatē que est inter has duas intentōes.
 Et sequit. Comp̄hendit cū semp̄ intellectus
 formā p̄ se. 7 cōp̄hendit indiuiduū mediante
 sensu. ergo p̄ illā dispōnē diuersam intelligit
 ip̄m actū sentiēdi. p̄ quā tanq̄ p̄ cām efficiēte
 intelligit ip̄m indiuiduū hoc est intelligēdū
 de p̄ma apphensione ip̄ius indiuidui sensibil
 Si dicat q̄ bec autētas est ad oppositū. p̄mo
 qz dicit q̄ sensibile diuidit in duplex esse. scz
 in singulare 7 suā formā. s̄ nihil diuidit in seip̄z
 q̄ p̄ singulare 7 suā formā nō intelligit totū in
 diuiduū 7 suā partē. s̄ intelligit v̄le 7 singlar

Obijct̄ p̄mo

Sententiarum

P̄tēca dicit q̄ q̄n̄ comp̄bēdit v̄trūq̄ istoz
 p̄ se. tūc ap̄hendit ea duabus v̄tutibus. s̄ cer
 tum est q̄ ap̄bēdit formā p̄ intellectu. q̄ q̄n̄ cō
 p̄bēdit p̄ seipm̄ singulare ap̄bēdit ip̄m pre
 cise p̄ sensum. 7 p̄ p̄hs nō ap̄bēdit singulare
 ante v̄le v̄l ante formā. s̄ iste videt eē p̄cessus
 q̄ p̄mo aīa comp̄hendit singulare p̄ sensum. 7
 postea v̄le p̄ intellectu? 7 deinde ap̄bēdit per
 intellectu? alietatē inter singulare 7 suā formā
 vel v̄le. Tū dicit p̄mē. necesse est vt aīa comp̄
 bendat has duas intentōes p̄ v̄tutē diuersas
 7 comp̄bēdit alietatē eē p̄ vnica v̄tutem.
 Ad p̄mū istoz dico q̄ ista sensibilia nō pp̄rie
 diuidunt in tale duplex eē. s̄ itelligit q̄ eētia
 sensibilia sunt quedā singulāria 7 nō tū sunt
 singulāria sed etiā h̄nt formā sbales 7 accētia
 sensibilia p̄ se. p̄ que intelligit ip̄am materiā.
 vel potius p̄ indiuiduū 7 p̄ materiā intelligit
 p̄mē. 7 etiā p̄hs ip̄amet accētia sensibilia. 7
 tunc intelligēdū est q̄ eētia itelligibilia q̄ sūt
 vere indiuidua 7 singulāria in ḡne s̄be h̄nt ac
 cidētia p̄ se sensibilia. p̄pter q̄ ip̄a subiecta di
 cunt̄ sentirī. saltē p̄ accētia h̄nt formas substā
 tiales 7 ille forme sbales nō pōt cognosci nisi
 p̄supposita notitia sensibilis in ḡnt̄ sensibile
 est. et tamen neutrum est pars alterius. nec
 essentiale alteri. Et ideo necesse est q̄ anima
 comprehendat has duas intentiones. vel per
 duas v̄tutes vel per dispositiones diuersam
 mō exposito. Et q̄ ista sit eoz intentō videt sa
 tis euidēs. q̄a nisi loquāt̄ de p̄se sensibili ni
 hil valet ad p̄positū eoz loqui de sensu. Sicut
 ip̄a materia sbalis nō plus est sensibilis q̄ for
 ma sbalis. ergo nō cognoscit̄ sensu. nec fac̄ ad
 notitiā forme. s̄ magis eōuerso. Sicut hoc dicit
 p̄hs. qz dicit q̄ sensitiuo calidū 7 frigidū iudic
 cat sup̄ aīa. quoz rō quidē est caro. ergo intel
 ligit de p̄se sensibilib?. Si dicat q̄ p̄hs vult
 q̄ illa forma quaz iudicat̄ intellectus est h̄ in h̄.
 ergo per illa duo opposita obiecta. quoz alie
 tas debet app̄bēdi ab intellectu itelligit for
 mā 7 illud in quo est forma. s̄ forma non est in
 accidētibus sed in materia substāriali. Rū
 deo q̄ loquit̄ de forma substāriali q̄ vere est in
 materia sbali. s̄ p̄ter illā materiā sunt accidē
 tia p̄ se sensibilia a sensu. quoz cognitio p̄sup
 ponit̄ cognitioni ip̄ius forme sbalis. 7 int̄ illa
 p̄mo iudicat̄ intellectus alietatē. Et si dicet̄
 q̄ oīa accidētia sensibilia sunt in forma sic in
 subiecto p̄mo. tūc pp̄ bec p̄ materiā itelliges
 ret ip̄a accidētia ip̄ius materiē q̄ sunt p̄ se sen
 sibilia. Ad scd̄m dico q̄ comē. itelligit de p̄
 mis cognitōibus ip̄oz sensibilibū et ip̄ius for
 me. qz q̄n̄ aīa p̄mo ap̄bēdit sensibile singula
 re. cōp̄bēdit illud p̄ sensus 7 postea cōp̄bē
 dit formā p̄ intellectu. Sed q̄n̄ ap̄bēdit alie

Scdō

Ad p̄mū obic.

Replicatur

Respondet

Ad scd̄m

tate. tunc necessario iudicat per unam virtutem. quod sola una virtus est iudicativa illius alicuius. quod sola una virtus comprehendit utrumque extremum illius alicuius. scilicet intellectus et non sensus. et ideo non est talis processus. quod primo singulare sentit. et postea intelligit formam. et tertio iudicat alicuius esse in ter illa. quod omnis virtus cognitiva alicuius in aliis qua. ita presupponit notitiam unius sicut alteri. et ita esse cognitiva unius sicut alteri. ergo si intellectus non iudicaret alicuius in sensibile. et formam nisi presupposita notitia forme. oportet quod eodem modo presupponat notitiam ipsius singularis.

Similiter qua ratione intellectus possit iudicare illam alicuius in velle et singulare. quod habet notitiam forme. eadem ratione sensus possit iudicare illam alicuius. quia habet notitiam alterius extremi. quod est manifeste falsus. Est ergo iste processus quod sensus primo sentit singulare sensibile. Secundo intellectus intelligit illud idem singulare sensibile.

Tertio intellectus intelligit formam vel velle et differentiam. Quarto iudicat in illa. quod precognovit utrumque. sensus autem quia non precognoscit utrumque sicut alterum terminum. ideo non iudicat illam alicuius.

Ad aliud principale dico quod propositio est quod ad aliquam. quia sicut sensus non est intellectus. nec e converso. ita intellectus universalis non est particularis. nec e converso in multis aliis est dissimile.

Ad aliud dico quod magis est intellectus philosophi et comitatus. quod velle intelligat et sicut forma linea sphericali vel reflexa quod singulare. de philosopho philosopho. quod dicit sicut sentiri uno ei calidum et frigidum iudicat super aia quorum ratio quedam est caro homo. intelligit de cognitione sensibilis extra. in cuius materia est forma de notitia illius forme vel universalis. alio autem aut etiam abstractivae. aut sicut circumscribere se habet ad seipsum. cum extensa fuerit carnis esse discernit sicut vult quod quod iudicat vel discernit carnis esse. sicut facit quasi linea circumscribere. Sicut dicitur commentatore philosopho quod dicit. necesse est ut forma experimentet per aliam virtutem a specie a sensu. et hoc erit ex hac virtute aut per dispositionem sphericali linee et recte. scilicet cum intellexerit formam primam contentam in hac re singulari. aut disponem sicut similitudinem linee sphericali. scilicet quod fuerit reversa. querendo intelligere et quod dicitur illius formare. Deinde quod dicitur illius quod dicitur. et sicut erit cum invenit quod dicitur in quod dicitur. et non cessabit quousque perveniat ad simplicem quod dicitur in illa re. sicut philosopho manifeste quod vult intellectum intelligere tali linea sphericali. quod intelligit illud obiectum quod non est obiectus sensus. Et in immediate ante illam autem dicit determinatum est quod comprehensum virtutem ymaginativam et sensibile idem est. Deinde dicit sicut philosopho et experimentat per aliud etc. Ex quo philosopho quod in ista sequenti loquitur de obiecto intellectus quod non est obiectum sensus. et illi attribuit intelligi aliqua

linea sphericali. Et sic ista eorum interio. quod intellectus primo intelligit singulare scilicet illud idem quod primo est sensatum a sensu dicente Commentatore eodem modo. xxxix. interio intellecta eadem est cum re quam sensus apprehendit cum sensato. et sic intelligendum est eodem dicitur Commentatoris et philosophi. quod sicut sensibilia ad sensum. sic fantasmatata ad intellectus vocas fantasmatata sic patebit in secundo. ipamet singulata sensibilia fantasmatata. et sic sensibilia sunt primo apprehensa ab intellectu. et habita ista apprehensione rei singularis intellectus quasi linea recta abstrahit et intelligit unum conceptum eodem quod dicitur unum. non quod sit de quod dicitur rei sicut iudicat quod dicitur et est hic quasi linea recta. quod non aliquid est bis intellectum. postea inuestigando inquit in illud singulare sensibile. vel in quo est illud singulare sic accens in subiecto habere aliquam formam sphericali. et percludit quod sic. quasi linea reflexa quod illud idem. quod primo fuit cognitum. est modo secundo cognitum in ista notitia plena. et ita quasi intellectus redit ad illud idem quod primo intellexerit. postea adhuc inquit intellectus an illa forma sit simplex an composita. et si sphaera composita adhuc inquit de forma sua. et sic quousque perveniat ad formam simplicem et quod dicitur simplicem quod primo. in isto commento. et primo procedere per quod dicitur. formam in qua intelligit sphericali seu essentiali. quod est pars rei. et sic idem intelligit in. vii. meth. in diversis primis. Verbi gratia. Intellectus intelligit primo hanc albedinem primo sensatam. et sicut hunc colorum. et sic de aliis accidentibus. hinc postea abstrahit multos conceptus sicut conceptum entis conceptum quantitatatis et hinc multos conceptus connotativos. sic de pedere esse in alio subistere alii. et sic de aliis multis. Deinde incipit inquirere. an homo proponat ex materia et forma et percludit quod sic. et quod est in hinc aliqua forma vel quod dicitur in formam materiam. et ita illud idem intelligit quod primo. postea inquit utrum illa forma informans materiam sit simplex et unica. vel habeat quod dicitur sicut forma. et si inveniat quod in illa forma vel quod dicitur te est quod dicitur vel forma pura quod circumscribendo magis primam adhuc in residuo est una aia informans cooperatam si sint tales secunde forme. adhuc inquit an illa aia contineat duas. quod una sit in alia. puta quod adhuc est aia intellectiva in sentiva vel in aliqua alia. inquit sic primo procedendo quousque perveniat ad quod dicitur et formam simplicem quod parte est in materia extendendo nomen materie ad formam substantialem suscipiente aliam formam substantialem et non est receptiva alicuius alii forme. nec componit ex diversis et sic est quod dicitur commentatore quod primo intelligit quod dicitur carnis. hoc est intelligendum post primam comprehensionem que est respectu eiusdem respectu cuius est sensus et intelligit quod dicitur carnis non in se sicut in conceptu eodem. vel primo composito vel connotativo. Deinde

Ad octavum argumentum thome.

Ad novum

qrit intelligere qdditate illi qdditaris. 7 hoc erit du inueniat quidditate in qdditare. et no cessabit quousq; pueniat ad formas simplices. Et ita dico q per qdditate intelligit forma q vere est pars rei que intelligit no in se pro statu isto sed in aliquo pceptu. Ad aliud dico q aia pot dici quoddam oia per intellectu. s no paise. qz est quoddam o sensibilia non tm p intellectu sed etia per sensum. Sifr dico q frequer pbs accipit intellectu pro scia q paise est vlium. 7 etia frequer ex pmit ipm nomine scie. Ad aliud dico q duplici de ca ponit in intellectu agēs. ponit em vt sit ca effectiua in relectionis cuiuscūq; qz sic teneo intellectus agēs nullo modo distinguit ab itellectu possibili. sed idē itellectus habet diuersas denoiatōes. ponit etia itellectus agēs no tm vt causet intentionē. s etia vt causet aliquomō iproprie ipa vlia abstracta: illo mō quo habet causari sed hoc no est realit. nisi causando intētio nez taliū abstractoz. fm vna opinionē. modo dico q si qdditates essent separe sic ponit plato. no indigerem itellectu agēte ppter istā secundā cam. indigerem tm ppter primā cam. Ad vltimū dico q color: no est p ordine nature q hmōi color fm q color supponit pro illo cōi. qz ille non est in rerū natura. Ad argumentū principale p3 q intellectus est vlium sed non paise. *Questio. vij.*

Similiter quero **Q**ueri singulare posset distince cognosci ate cognitionē ens vel cuiuscūq; vlis. **Q** non. qz nūbil diffinibile pot cognosci distince sine rōne ei diffinitiuā. ergo eadē rōne nec aliqd cōtentuz Ad oppositū nec ens nec aliqd vlt est d cētia singularis. ergo non requirit ad notitiā distinctā ipius. Dico ad qstionez sic pus. q notitia distincta singularis no requirit notitiā distinctā necessario cuiuscūq; vlis ppter rōnes prius additas. Sed ptra hec pot argui pmo qz si sic hoc non esset nisi qz qdlibet pot distince cognosci sine illo qd no est de eius essentia sed ome tale distince cognitū est apprehēsus si nūbil rei lateat qd requirit ad notitiā ei distinctā. ergo deus posset cōprehēdi ab intellectu creato. Preterea. ipossibile est intelligere hoīem no intelligēdo aia. ergo eadē rōe no intelligēdo ens. q no pot res distince cognosci nisi cognitū vli substāiali. Ad primū istoz dico. q pprehēsi accipit multiplicif. Uno modo pro omi cognitionē. 7 sic est idē q apphēsiō. 7 sic accipit comē. ij. de aia in diuersis loc. **A**lter accipit p apphēsiōe cuiuslibz essen-

trialis ipius rei cognite. 7 sic est idē q notitia distincta rei qn nūbil later. s qd est intrinsecuz rei p3. Tertio mō accipit p limpissima notitia vel pfectissima q potest esse ipius rei. Quarto mō accipit p notitia rei sub oibus pdicabibus de re. Quinto mō accipit p notitia rei distince. 7 tāta pfectōe in actu cognoscendi. qra est in ipo obiecto cognito. Primo mō 7 scdo. deus 7 creatura pphendunt ab intellectu. tertio mō 7 quarto nec de nec creatura pot cōphēdi a creatura. Quinto mō creatura pot pprehēdi a creatura s no de. Ad scdy dico q hec pot distingui. impossibile ē intelligere hoīem no intelligēdo aia. qz vt vtz termin' stat p re psonalr sic est vera. nā isto mō b est hā impossibile ē videre oculo corpali albedinē. n vidēdo ens. qz ista pna est formal. albedo videt. g ens videt. si ens in pnte ster psonalit. s accipiēdo vtrūq; terminū simplr vel alteruz. no est verū. qn pot intelligi hō. no intellectu aia. sic color: videt. 7 tm b cōe es n videt. et tm necrio si color: videt aliquod ens videt. Ad argumentū principale dico. q res potest distince cognosci sine rōne eius diffinitiuā. sicut patet pus. *Questio octaua.*

Alteri' querovtrū **Q**ens qd cōe est ad decē pdicamēta. 7 ad decē creaturā sit obiectū pmi et adequatū itellect' nri. **Q** no. qz si sic idē eēt obiectū adequatū itellect' būian 7 itellectus agelici. pns est falsū. g 7 ans. pna p3. qā nec inferi' ad ens pot eē obiectū adequatū itellectus angelici. si ens sit obiectū adequatū itellectus nri. cū ome cognoscibile ab itellectu humano sit cognoscibile ab intellectu angelico falsitas pntis p3. qz potētie distince hnt obiecta distince. s itellect' angelicus 7 humanus sunt potētie distince. Ad oppositū. qn aliqua obiecta alicuius potētie se habēt sicut supius 7 inferius ad illud qd est cōissimū iter illa est obiectū adequatū ipi. sed cōmunissimuz inter omnia apprehensibilia ab intellectu est es. ergo 7c. Ad questionē dicitur q obiectū pportionatur potētie cognitive. Est autē triplex gradus cognitive veritatis. nā quidā est actus organi corporalis. et ideo eius obiectuz est forma put. in materia corporali existit quedā est separata omino. sicut intellect' angelicus. et ideo illius obiectum est forma sine materia substāns. angeli enim et si cognoscat materialia. no tm nisi vt eas in materia libus intuent. scz vli in scipis vli i deo. Intellect' aut būian' medio mō se bz. qz no est act' alicui' organi. ē tm nri' aie que est forma corporis

EE Addecimā

DD Ad vndecimū

EE Ad duodecimū

EE Ad principale

B Questio VII

B Argu. principale

B Rñso ad qōem

B Arguitur Priuo

B Scōo

B Ad primū

D Ad scdy

E Ad argumentū principale

B Questio VIII

B Rñso quōsdā

et ideo cognoscit formas existentē in materia corporali individuali. nō tñ pur est in tali materia. cognoscere vero illud qd est i materia individuali. nō pur est i tali materia. est abstrahere formā a materia individuali. quas representat fantasmatā. Cōtra istā opinionē. Arguit p̄mo qd repugnat dicit̄ pp̄ijs. q̄a alibi ponit qd potētie distingūtur p̄ actus. 7 qd cuiuslibz potētie est vnū obiectū primū 7 adequatū. sub cui⁹ rōe oia alia apprehēdunt ab eadē potētia. Sz h̄ posito nihil esset obiectū adequatū intellect⁹ nostri. Probatio. qz quicūqz aliqd est primū obiectū 7 adequatū rōe alicui⁹ potētie. om̄e p̄ se p̄terit⁹ sub illo obiecto est p̄ se obiectū illi⁹ potētie. licet nō primū. p̄z inductiue. qd q̄a color est primū 7 adequatū obiectū visus. iō ois color p̄ se visibilis licet nō p̄mo. Idē p̄z de alijs potētijs. Sz ista forma existēs in materia individuali q̄ est singularis nō est p̄ se obiectū. ergo nihil cōe sibi est primū obiectū. et certus est qd nullū aliud cōe est primū obiectū et adequatū intellectus nostri. ergo nullū. P̄terea. qd dicit qd obiectus virtutis sensitīue est forma pur in materia corporali existit q̄ro qualit̄ h̄ intelligit. aut qd sensus nihil apprehēdit nisi formā q̄ existit in materia. aut qz existētia forme in materia est necessario cōiuncta forme sensibili. Aut qd illa existētia in materia est rō terminādi illū actū sentiēdi. Si p̄rio mō. q̄ eodē modo idē est obiectū sensus 7 intellectus. qz ip̄e dicit qd intellectus cognoscit formā in materia corporali individuali existentē. ergo illud qd est obiectū intellectus existit individualit̄ in materia corporali. Si scdo mō. Cōtra. forma separata a materia pōt senti. p̄z in sacramento altaris. 7 si dicat qd existit in q̄ritate. Cōtra. fm̄ istū. q̄ritas nō existit i aliquo subiecto. 7 tñ h̄z istū q̄ritas ista videt. Si h̄ fantasia pōt h̄re actū i absentia rei. 7 p̄ h̄s eadē rōe qñ res nō existit. et sic obiectū suū nō erit i materia. 7 tñ fantasia est potētia sensitīua. Si dicat tercio mō. Cōtra. q̄litas sensibilis est forma absoluta. 7 illa est p̄ se sensibilis. 7 nihil nisi sub rōne illi⁹ nisi forte sensibile cōe. Sz illa inexistētia nō est formalit̄ illa q̄litas. Si h̄ quicūqz potētia cognoscit aliqd qd sub rōe inexistētie alicui⁹ in aliquo. cognoscit illud aliud etiā p̄us qd illā inexistētia. ergo sensus cognoscit materiā corpale qd est absurdū. P̄terea. qd dicit. qd obiectū p̄portionatur potētie cognitīue. hoc icludit eq̄ facilit̄ oppositū principalit̄ int̄cti. qz si obiectū p̄portionatur potētie. q̄ potētia singularis et vna nūero habebit obiectū singulare 7 vnū nūero. Sz abstractū nō erit primū obiectū. Si dicat qd nō p̄portionat̄ in hoc. sed in alijs. Cōtra. eadē sa

clitate dicit qd nō p̄portionat̄ in hoc qd sicut intellectus est h̄z cūctus forme corpis. 7 tñ nō est actus alicuius organi. qd ita obiectū d̄z eē tale 7 ita cū ip̄e hoc tñ narret 7 nō p̄bet. opio sua est h̄ rōem manifeste. P̄terea qd dicit qd intellectus angelicus nō est respectu materiā alium nisi pur intuet̄ ea in imaterialibz. hoc est manifeste falsum. qz sicut parebit in scdo. n̄ est incōueniens angeluz intuitiue videre ista materialia. P̄terea dicit̄ est p̄us qd nulla res nec notitia alicui⁹ rei incōplexa est causa notitie incōplexa alterius rei extra aīaz. P̄terea quecūqz potētia intelligit ipam formā que est individualit̄ in materia. siue intelligit pur est in materia siue nō intelligit vere illud quod ē indiuiduū 7 singulare. 7 p̄mo. Sz intellect⁹ p̄ te intelligit formā ex̄tē indiuidualit̄ in materia corporali. Sz ita nō intelligit singulare sic sensus 7 nō aliud a singulari sensibili. Sz idem erit obiectus sensus 7 intellect⁹ fm̄ ip̄m. qd negat et ita cōiter p̄cedit vnā partē h̄dicōis post aliā. Confirmat̄ si forma illa q̄ est indiuidualiter in materia sit p̄ncipiū agēdi siue pur est i materia siue nō. qd eē in materia nō sit rō formalit̄ agēdi. vere forma singularis est p̄ncipiū agēdi. Sz si forma indiuidualit̄ existens in materia intelligit. quis eē in materia nō sit sed rō terminādi intellectiōnē. vere forma indiuidualis 7 singularis intelliget̄. P̄terea aliqua nullo modo sensibilia intelligunt̄. sicut om̄isus est in p̄logo. P̄terea qd dicit̄ intelligere formā nō pur est in materia est abstrahere formā a materia indiuiduali. hoc est falsum. hoc em̄ nō est abstrahere formā a materia indiuiduali. nisi tali abstractione q̄lis pōt p̄petere sensui. Sz sensus visus videt albedinē nō pur est in subiecto. et tñ pp̄tē non abstrahit a subiecto. Alr̄ d̄: ad q̄onē qd p̄mū obiectū intellect⁹ n̄ri est ens. qz in ip̄o p̄currit duplex p̄mitas scz cōitatis 7 v̄tut̄. Nā om̄e p̄ se intelligibile aut icludat̄ cēntialit̄ rōem ent̄. sic oia ḡna 7 sp̄s 7 indiuidua 7 oēs pres cēntiales eoz. aut p̄tinet̄ v̄tutualit̄ aut cēntialit̄ in includēte cēntialit̄ rōes ent̄. sic d̄ne v̄tutue includūt̄ in aliquo istoz cēntialit̄ 7 passiones v̄tutualit̄. Et qd ista duplex p̄mitas continētie sufficiat ad hoc qd ipsum sit p̄mū obiectum intellectus. licet neutra se habeat p̄cise ad omnia per se intelligibilia. Declaratur per exemplum. quia si visus eēt per se cognitīuus omnis coloris. et omnium passionum et differentiarum corporis in cōmuni et omnium specierum 7 indiuiduorum. et tamen color non includeretur quidditatit̄ ue in differentijs et passionibus corporis. ad huc visus haberet idē obiectum p̄mū. quod

Instat p̄mo.

Secundo

Terzio

Quarto

Quinto

Sexto

Cōfirmat̄

Septimo

Octavo.

Secda opio

nunc habet. qz discurrēdo p oia nihil aliud est sibi adequatū. ergo tūc includeret primū obiectū in oibus p se obiectis. Sz qdlibet p se obiectū vel includeret primū essentialit. vel icluderet in aliquo essentialit vel virtualit inclu dēte ipm. 7 ita in ipō cōcurreret duplex primi tas. scz cōitatis ex pre sui. et pmitas virtut in se vel i inferioribz. Et ita duplex pmitas suffi ceret. Cōtra istā opinionē arguo pmo sic. Es nō habet aliquā pmitatē respectu alicui? p se itelligibilis. ergo nō est primū obiectū 7 adeq tum. psequētia ptz p eū. ams pbo. qz ens rōnis 7 respectus rōis 7 intellectiōes scde sunt p se itelligibiles. 7 tñ ens neutrā pmitatē bz re spectu raliū. Nō habear pmitatez cōitatis ptz. Nihil est cōe vniucū enti reali 7 enti rōnis. q nō pmitatē virtutis ptz. qz illa pmi tas nō est nisi respectu entū realiū. Confir mat. qz illud qd pōt cognosci ab intellectu nul lo alio cognito. p se continet sub pmo obiecto adequato illius potētie. 7 nō sufficit q pntinea tur in illo virtualiter. sz ens rōnis pōt cognos ci nullo ente reali cognito. ergo p se continet sub pmo obiecto intellectus. 7 nō sufficit q cōtineat in illo virtualit. sed nō cōtinet p se sub ēte vniucō. ergo ens vniucō nō est obiectū adequatū intellectus. Prefea. q ista duplex pmitas nō sufficit. pbo. qz istā duplicē pmita tē habet deus. naz de quolibet itelligibili p se ab intellectu p se p dicit. vel includit illud vir tualit vel cēntialit. 7 tñ nō ponit obiectū ade quatū intellectus. Si dicat q nō includit vir tualit sic. qn creatura pōt virtute ppria moue re intellectū. 7 sū de accidēte respectu subies cti. 7 iō illa pntinētia pntualis qua deus pntinet creaturā. vel substātia cōtinet accidēs. nō fa cit nec deū nec substātia esse obiectū adequa tuz intellectus. Cōtra. qua rōe genus pōt pnti te ppria mouere intellectū. eadē rōe dīna vlti ma pōt mouere intellectū pntute ppria. qz nō est maior rō de isto quā de illo. ergo illa cōtinentia pntualis qua aliqd includēs cēntialit rōez enf. includit essentialit vel pntualit dīam vel passio nez. nō facit ad h qz ens sit primū obiectū ade quatū intellectus. g ad h q aliqd sit pntū obies ctū 7 adeqntū intellect. oz q p se p dicit de quo libz p se itelligibili ab intellectu. Prefea. si p tes cēntiales essent p se sensibiles 7 pntute p pntia pntūcumqz pntinerent cēntialit in toto. illd totū nō diceret obiectū adeqntū. quis est p se p dicitabile de alijs p se itelligibilibz. g quis es p dicit p se d aliqbz itelligibilibz 7 icludat ali qua alia cēntialit vel pntualit nō dicit p pntū obiectū intellect. Argumentū pz. qz sp ex oij p se appbētibili ab aliq potētia. pntigit ifer

re pntū obiectū adequatū. sicut sequit iste co lor videt. g color videt. 7 vlr sequit etiā de vis sibili p accns b videt. g color videt. g eod mō est de alijs. Sed si qliber ps cēntialis eēt per se sensibilis. non sequeret. bec ps videt. ergo totū videt. g tūc totū nō eēt obiectū adeqntuz illi potētie. Per h pz q exemplū nō valet. qz deberet pbari q illo pnto color eēt pntum et adeqntū obiectū. qd tñ nō pbat. Prefea pba tū est pus q ens nō bz talē pmitatē ad qntūqz entia realia pnter pmitatē cōitatis. Iō dico ad qonē aliā. Pmo q nihil est obiectū adeq tū intellect. Cui rō est. qz obiectū adeqntū ē illud qd est p se cōe ad oia p se appbētibilia ab illa potētia. s nihil est tale respectu oim itelli gibiliū. g nihil est obiectū adeqntū. Ad iō pz qz nec pntinētia pntualis nec etiā cēntialit suffi c. sicut declaratū est. Ad iō pz est manifesta. qz i rēntōes scde. falsa. impossibilia. 7 vlr oia pple xa sūt p se appbētibilia ab intellectu. 7 tñ nihil est eis vniucōuz. 7 p pntū nihil est eis p se cōe. Istam pntionē dico recitariue fm opinionē q ponit q pceptū siue intērtōes aie hnt tñ esse obiectiū. 7 nullū eē subiectiū. Sz opinio nē q ponit q pceptus siue intērtōes aie sūt de qlitates. i. subiectiue exntes in aia. est dicēdū qz ens est obiectū adeqntū intellect. nri. qz cōe vniucōū oī p se itelligibili. Et isto modo fm istā opinionē dico q intērtōes scde. falsa. ipos sibilis. pplexa 7 h mō sūt de res subiectiue exi stētes in aia. nec est aliqd quocūqz mō appbē sibile ab intellectu qn de eo ens p se p dicitur Et si dicat q dicitū est pus. qz ens nō p dicit p se 7 pmo mō in qd de passioibz. 7 tñ sūt in itelligibiles. Dico q i pntōibus in qb passio nes supponūt simplr vere p dicit ens de eis p se pmo mō. nō qn supponunt psonalr. Scdo dico q cōissimū qd pōt appbēdi a nob. est es qd est vniucōū oī enti reali. aliē nō possem bte aliquā cognitōez nec de deo nec d sba. Sed h sūt aliq dubia. Pntū q n videt q aliqd sit p se itelligibile nisi pntū sub ente vniucō 7 sub ente reali. Tū qz obiectū potētie est mē sura ipi act. Tū qz obiectū est cā act. Tū qz act potētie d pēdet ab obiecto. Tū qz obiectū pcedit actū. Tū qz act referet relarōe reali ad obiectū. Scdm dubiū est. quia nō videtur qz ens cōmunissimū sit appbēnsibile ab intelle ctu. qz quādo aliquod cōe potest appbēndi ab aliqua potētia naturalr. quodlibet p se cō tentum potest naturalit appbēndi ab illa po tentia. g posset intellectus naturalit appbēn dere deū 7 oēs substācias imateriales. Terri um dubiū. an sit aliquod obiectum motiūuz intellectus adeqntū. 7 quod est illud. Quartū

Instatu
Primo

Seco

Tertio

Quarto
D
Rūsto ad qonē

Prima conclusio

Obijciunt
E
Respondetur.

Primum dubiū

Secundum dubiū

Tertium dubiū

Quartū

de obiecto intellectus p statu isto. Argumen-
 ta pro primo dubio nō sunt cōtra opinionē q̄
 ponit pceptus siue intēdēs anime veras esse
 qualitates. sed sunt p̄ aliā de esse obiectiuo. ⁊
 ideo fm illā opinionē mōdo ad ea. siue opio
 illa sit vera siue falsa. Unde ad p̄mū illorum
 dico q̄ entia rōnis sunt p se intelligibilia. im-
 mo intm sunt p se intelligibilia. q̄ non est im-
 possibile ea intelligi nullo ēte reali intellectu
 ⁊ tūc erit actus cognoscēdi realis. ⁊ tñ nulluz
 obiectuz habebit pter ens rōnis. ḡ ens rōnis
 erit p se cognoscibile illo actu. Sed h̄ non po-
 test fieri naturalr nisi mediāte habitu p̄ app-
 hensionē alicuius entis realis. Ad illa in con-
 trariū ad p̄mū pōt aliquo modo pcedi q̄ obie-
 ctuz est mētura actus. saltē alicuius actus. v̄
 potest dici q̄ oīa illa si sunt v̄a sunt attribuēda
 obiecto illi. cuius exītia necrō exigitur ante
 actū cognoscēdi ⁊ b̄mōi. est tñ singulare rea-
 le. Doc p̄. q̄ in notitia abstractiua illud qd̄ n̄
 est ens. sed ens destructū pōt esse obiectuz ins-
 tellectus. ⁊ tñ nō habebit tales conditiones.
 Similr scia est respectu p̄plexi. ⁊ tñ complexo
 nō sunt tales p̄ditiones attribuēde. Ad scōz
 distinguitur de obiecto naturali. q̄ quoddaz
 d̄ naturale obiectū quod est naturalr attigi-
 bile. Quia ad illud naturalr potētia inclināf
 siue potētia naturalr poterit illud attingere
 siue nō p̄mo modo ens cōissimū qd̄ est p̄mūz
 obiectū adequatū intellectū. non est naturale
 obiectū intell. ct̄. Sz scōdo modo. ⁊ ideo nō oīz
 q̄ intellectū poterit naturalr attingere ad oē
 contentū. Lōtra. illud est p̄mū obiectū itelle-
 ctus qd̄ p̄dicat de oibus p se intelligibilibus
 ab intellectu. sed tale est naturalr attingibile
 q̄ est subiectū in scia naturalr acq̄lita per te.
 sc̄z in metaphisica. ḡ est naturalr attingibile.
 ḡ p te p̄mū obiectū adequatū intellectū est na-
 turalr attingibile. Ad illud d̄: q̄ h̄ ē fallacia
 figure dictionis. lz ens vt est quoddā intelli-
 gibile vno actu. sicut homo est quoddā intelli-
 gibile vnica intēdōne sit naturalr attingibile.
 Illa em̄ vnica intellectio entis vt vni? obie-
 cti est naturalr. nō tñ ens pōt poni p̄mū attrigi-
 bile. q̄ est p̄mū obiectū vt includit in oibus p
 se obiect. vt sic nō est naturalr attingibile nisi
 si quodlibet illoz sit naturalr attingibile. Lō-
 murat ḡ h̄ aliqd̄ in quale qd̄: cū arguit. ens ē
 naturalr intelligibile. ḡ ens vt est p̄mūz obie-
 ctum intellectū. i. adequatū est naturalr attrin-
 gibile. q̄ aīis est verū vt ens est vnū intelli-
 gibile singulare sicut albū. p̄clio p̄cludit de ente
 vt includit in oī intelligibili. nō vt scōzū ab alijs
 intellectū. Sed ista m̄sio nisi meli? intelliga-
 tur videt includere p̄dictionē. tenēdo illd̄ qd̄

dicit iste frequēter. q̄ ens quod est vniuocum
 ad oīa. lz ad ens creatū ⁊ increatū in quolibz
 includit. q̄ tūc illd̄ ide qd̄ est vnū intelligibi-
 le vnica intellectōe includit in oibus. ḡ illd̄
 vnū intelligit naturalr h̄ est naturalr attrigēf
 sequit q̄ illud ens qd̄ includit in oibus est na-
 turalr attingibile. P̄terea. qñ d̄: ens vt iclus-
 dit in oibus nō est nātr attingibile. ⁊ tñ ad ip̄z
 potētia nātr inclināf. Quero. aut ens stat ibi
 p̄ illo cōi vniuoco qd̄ est vnū intelligibile. aut
 p̄ aliquo p̄tēto p se sub illo cōi vniuoco. Si p̄
 mo mō. ⁊ illud est naturalr attingibile. ḡ ens
 qd̄ includit in oibus p se obiect. e naturalr at-
 tingibile. Si scōdo mō. Lōtra p̄ quocūq̄ iter si-
 ue p̄tēter distributiue. siue detrimina. e temp̄ ē
 fallū. ens includit in oibus. q̄ q̄libz singlarē
 fla. Si t̄ de quolz cōrēto false p̄dicat ee p̄mū
 obiectū adequatū intellectū. Si t̄ magi deberet
 dici q̄ ens qd̄ est oīa sit p̄mū obiectū. q̄ es qd̄
 includit in oibus. Si dicat q̄ ens qd̄ includit
 in oibus est p se intelligibile. ⁊ naturalr attrin-
 gibile. nō tñ vt includit in oibus. Lōtra. isto
 mō obiectū visus nō ēet naturalr attingibile
 q̄ nō vt includit in oibus. q̄ sic nō ēet attrigē-
 bile nisi oīa attringerent. s̄ null? visus pōt na-
 turalr attingere oīa visibilia. ḡc. Io dico q̄
 posito q̄ ens eet obiectū adequatū. intellectū
 ad hoc obiectū adequatū posset naturalr attri-
 gi. nō tñ oīz q̄ omē p̄tentiū posset naturalr attri-
 gi. Lur? rō est. q̄ tūc ad intelligendū naturalr
 obiectū adequatū intellectū. sufficeret qd̄libz p
 se p̄tentiū sub obiecto adequatū. Nō tñ sufficerz
 ad intelligendū vnū aliud p̄tentiū. Nec hoc ē
 incōueniens. sic nō est incōueniens q̄ aliqñ qd̄li-
 bet p se p̄tentiū sub illo. qd̄ cōiter vocat obie-
 ctū adequatū nō sit app̄hēnsibile ab illa potētia.
 nec p se nec p acc̄s. sic p̄us dictū ē de obiecto
 adequatū sensus. ita aliqñ nō est incōueniens q̄
 illd̄ qd̄ vocat obiectū adequatū sit naturalr app-
 hēnsibile ab illa potētia. ⁊ tñ nō qd̄libet p̄tentiū
 sit naturalr app̄hēnsibile ab eadē. Dico ḡ q̄ si
 pōret ens vniuocū ēet p̄mū obiectū adequatū
 intellectū. q̄ illd̄ solū h̄ret tale duplicē p̄mitatē
 de q̄ dic̄ iste doctor. Tūc p̄mū obiectū adequatū
 intellectū ēet naturalr attingibile. eē tñ natu-
 ralr attingibile nō p̄dicaret p̄mo de illo ente
 qd̄ ē obiectū adequatū. de q̄ tñ p̄mo p̄dicaret eē
 obiectū potētie. ad qd̄ potētia nātr ordiat fm
 istū doctorē. q̄ h̄ ē fla oē es ē nātr attingibile ab
 intellectu. ⁊ h̄ ē v̄a p̄mōna fm p̄ncipia istū do-
 ctoris. oē es est illd̄ ad cui? itellectionē intelle-
 ctū naturalr ordinat. Et si sic intellexit iste do-
 ctor nō recessit a p̄ncipijs suis. Si autē alr in-
 tellexit p̄dicat sibi ipsi. quia vere illud de quo
 predicat esse p̄mū obiectum intellectus fm

Ad p̄mū dubiū

Ad p̄mū ar. op. opi.

Ad scōz dubiū

Instantia

V̄do

Circa r̄sionē

istum. 7 quod pdicat de oibus. p se intelligibi
 libus. et includit in oibus p se intelligibilib?
 fm modū loquēdi istius doctoris. vere 7 natu
 ralr attingit ab intellectu. Ad tertiu dico q
 obiectum motiuum intellectus est precise sin
 gulare et dico q omne singulare est motiuū in
 tellect? qz omne singulare potest itelligi notitia
 intuitiua. q̄tum est ex natura anime 7 intelle
 ctus nostri. Sed ad notitiā intuitiua requirit
 q̄ ipa res cognita intuitiue causet intellectio
 nem. qz alr nō possz illa res naturalr cognosci
 intuitiue. q̄ quodlibet singulare est motiuū ip̄s
 us intellectus. ad sup̄ius notitiā intuitiuam
 et ideo isto modo loquēdo de obiecto motiuo
 itellectus. Dico q ens vniucū cōmunissimū
 est p̄mū obiectū intellectus. nō ppter talē du
 plicem p̄mitatē. sed ppter p̄mitatē cōmunita
 tis. qz est pdicabile in quid 7 cōmune vniucū
 ad oia intelligibilia. motiua intellectus. 7 tñ
 ip̄met nō potest mouere intellectū. nec caus
 tare quocūq; modo intellectiōnē fm primam
 opiniōnē. Unde de ente tali sumpto psonalif
 predicat esse motiuū intellectus. 7 tamen hec
 est simplr falsa. ens cōe ad oia motiua intelle
 ctus est motiuū fm opiniōnē predictaz. Ad
 quartū dico q p statu isto vnde cūq; sit. nihil ē
 motiuū intellectus ad cognitiōnē sup̄ius. ni
 si sensibilis qualitas extra. vel saltē p se sensib
 ile. 7 aliqua infra aiā. scz actus 7 passiōes.
 7 forte ip̄amet aiā intellectiua. 7 hoc si ip̄a in
 tuitiue videat a se ip̄a p statu isto. Utrū autē
 sit aliqd cōmune pdicabile i qd p̄ise de istis
 que sūt motiua intellectus p statu isto est du
 bium. Ad argumentū p̄me opiniōnis dico.
 q obiectū pportionalē potētie. sed nō tali mō.
 q eundē modū etiā habeat obiectū 7 poten
 tia. Unde obiectū omne reale sufficiter ppor
 tionat potētie intellectiue q̄ruz est natura eo
 rum. qz vniū q̄tum est ex se est actiuū. et aliud
 passiū. 7 forte actiuū saltē respectu aliquoz.
 Ad argumentū alterius opiniōnis dico. sic
 p̄z dist. ij. nō est talis duplex p̄mitas in ēte res
 spectu oiz. Ad exemplū dico q illo posito co
 loz nō esset primū obiectū adequatum sensus
 visus. Et si dicat q nullum aliud potest poni
 eius obiectū. Dico q vel nullū obiectū habe
 ret adequatū si nihil esset cōe vniucū ad oia
 p se visibilia. vel aliquod cōe p se ad omia illa
 esset eius obiectū adequatū. Nam tūc habes
 ret idem obiectū adequatū quod modo habz.
 Ad argumentū p̄ncipale patet q nec itelle
 ctus angelicus nec humanus habet obiectū
 adequatū fm vnā opiniōnē. Scdm aliā habz
 tñ loquēdo de obiecto motiuo dico q idēz ob
 iectū est vtriusq; adequatū. Nec valet sunt po

Ad tertiu dubiu

Ad quartū

Ad argumentū p̄me opi.

Ad argumentū alterius opi.

Ad argumentū p̄ncipale

tētie distincte. ergo habēt obiecta adequata
 distincta. qz diuerse potētie p̄nt habere idem
 obiectū adequatū. sicut idem pot agere in di
 uersa passa. Ad argumentū in oppositū dico
 q cōmunissimū inter talia est obiectū adequatū
 quando est cōmune ad oia p se intelligibilia.
 alr nō oportet. nūc autē ens vniucū fm vnā
 opiniōnē nō est cōmune ad oia p se intelligibi
 lia. qz nō ad entia rōnis. que tamē sunt per se
 intelligibilia.

Questio nona.

Utrum in oi crea

tura sit vestigiū trinitatis. Q nō
 qz in illo quod est vestigiū trinita
 tis inueniunt tria. sicut in trinita
 te sunt tres p̄sone. sed aliqua est creatura sim
 plr simplex. qz alr esset p̄cessus in infinitum. q̄
 in illa creatura nulla pluralitas inuenit. et p
 p̄ns in ip̄a nō est vestigiū trinitatis. P̄ferea
 vestigiū in hoc distinguit ab ymagine. qz yma
 go est totius. 7 vestigiū est partis. s̄ in deo nō
 est pars. q̄ nihil est vestigiū eius. P̄ferea ves
 tigiū ducit in notitiā illius cui? est. sed nihil
 in creatura ducit in notitiā trinitatē. Ad op
 positum. Augustinus. vi. de tri. ca. vltimo. oꝝ
 vt creatorē p̄ea q̄ facta sunt intellectū cōspic
 uentes trinitatē intelligamus. cui? in creatu
 ra quō dignū est. apparet vestigiū. Circa istā
 questione p̄mo videndū est qd sit vestigiū in
 creaturis. in q̄bus p̄pe inuenit. Scdo quomō
 trāssert respectu dei. Circa p̄mū dico q ves
 tigiū 7 ymago duplr accipiunt vel p toro qd
 nois ip̄oz. q̄uis forte nō de n̄tute p̄monis. sic
 dicūt aliqua absoluta aliqd aliud cōnotando
 Alr accipiunt p illo qd p̄mo denotat vestigiū
 vel ymago. Et sic intelligo questione. scz qd ē
 illud quod est vestigiū. Et dico q vestigiū 7
 ymago habēt aliquas cōditiones vl p̄prietas
 tates cōes 7 aliquas p̄prias. Una cōditio cō
 munis q tam vestigiū q̄ ymago distinguit
 ab illo cuius est. Alia cōditio q tam vestigiū
 q̄ ymago ducit in notitiā illius cui? ē ymago
 vel vestigiū. Sed tamen aliquid ducere in
 notitiā alicuius potest itelligi duplr. vl tan
 q̄ causatiū notitie alterius mediāte sua noti
 tia. ita q notitia ip̄ius sit causa notitie alteri
 us. Vel immediate sine notitia. sicut intelle
 ctus ducit tanq̄ causa in notitiā cuiuslibet
 intelligibilis. Primo modo contingit duplr.
 quia vel ducit in primam talem notitiā vel
 cognitiōnē. vl tantū facit rememoratiōnē de
 aliquo habitualr noro. Primo modo notitia
 singularis est causa notitie vniuersal. 7 notitia
 p̄missarum est causa notitie conclusiōis.
 Sed isto modo nunq̄ notitia vnius rei in s

Ad argumentū in oppositū

Questio IX

Primo

Secdo

Tertio

Ad oppositū

Circa q̄ones duo facit auctoz

B Primū

completa est causa notitiae sive alterius incompleta
 re. sicut dictum fuit in plogo. et maxime non est causa
 sufficiens cum intellectu. et alijs que requiruntur a pe
 re poterit. siue sit causa partialis cuius obiecto si
 ue non. Secundo modo una res incompleta mediante
 notitia sua. potest esse causa partialis memoras
 tionis alterius rei habitualiter note. ita que notis
 tia habitualis necessario occurrit in ratione esse par
 tialis. Et tale sic cognitum potest vocari representa
 tivum alterius. nec est aliquid aliud proprie represen
 tativum. et isto modo ratio vestigium quam ymago re
 presentat illud cuius sunt vestigium. vel ymago.
 Per experientiam enim patet. quod aliquis nullam penitus
 habeat cognitionem de hercule. si videat statuam
 herculis. non plus cogitabit de hercule quam de forte.
 Si autem primo videat hercule. et retineat notitiam
 herculis. et postea videat statuam sibi similem
 quamvis ad aliqua accidentia exteriora. virtute
 illius visionis statue. etiam posito quod nunquam prius
 eas vidisset recordabit de hercule. Quis non sper
 propter imperfectionem similitudinis. vel propter alia
 que alius defectum. et ita est de vestigio. quod si ali
 quis videat vestigium bouis. recordabit de boue
 habitualiter cognitum. Sed si prius nunquam ha
 buisset aliquam notitiam de boue. non plus recor
 daretur de boue quam de asino. Ex isto sequitur quod
 aliqua potest se mutuo representare. quia utrumque po
 terit indifferenter causare recordationem alterius
 Patet si sint duo homines multum similes. qui sunt no
 tri aliquibus hominibus. per experientiam patet. quod quos
 cumque illos visum ab aliquo habere notitiam utri
 usque. statim poterit cogitare de alio et ita mutuo
 se representabit tali habenti notitiam utriusque
 Similiter. si alter illos pura forma esset habitua
 liter notus iohanni. et inciperet videre platonem
 multum similem forti. inciperet cogitare de forte.
 propter similitudinem platonis modo primo visum a
 iohanne. quod tunc non faceret nisi videret plato
 nem. Et eodem modo esset e converso. Si aliquis ha
 beret habituale notitiam de platone. et incipe
 ret primo videre forte. et ita forte et plato mu
 tuo se representarent. Tertio conveniunt in hoc.
 quod vestigium et ymago ex natura sua non plus res
 presentant unum individuum. quam aliud individuum sibi
 simillimum. quod autem aliquando representant unum indivi
 duum. et aliquando aliud. hoc est propter hoc. quod non in
 venit aliquod individuum sibi simillimum. Et ita
 patet falsitas illius opinionis que dicit. quod ymago
 representat sub ratione individui. et vestigium sub ratione
 vltis. Cuius ratio est. quia ymago Jovis non representat
 cesarem. quia illa ymago non est assimilata Jovi
 sicut cesari. Si tamen iupiter et cesar essent simillimi.
 ita quod aliquis non posset discernere unum ab alio
 sicut vidi de aliquibus. tunc illa ymago non plus
 representaret Jovem quam cesarem. Et eadem assimilata

retur illis. Unde sicut unus habens notitiam
 habituale cesaris. visa illa ymagine recorda
 retur de cesare. ita alius habens notitiam habituale
 Jovis. visa illa ymagine recordaret de Jove.
 et eodem modo est de vestigio. quod si unus bos ha
 beret pedes omnino dissimiles ab alijs pedibus
 aliorum bouum. vestigium derelictum ita distincte re
 presentaret cognoscere distinctionem illius pedis
 ab alijs pedibus huius bouis. sicut modo de se
 ymago herculis representat haberi notitiam distin
 ctam de hercule ipsum hercule et non iove. In istis
 ergo et in quibusdam alijs conveniunt vestigium et
 ymago. Sed differunt vestigium et ymago. quod d
 ratione vestigium est. quod sit causatum ab illo cuius est
 vestigium. sicut patet inductive. quod dicitur de derelictis
 et alio. De ratione autem ymaginis non est quod sit cau
 sata ab illo cuius est ymago. sicut ymago her
 culis sufficit quod causetur ab alio quam ab hercule.
 Ex ista dicitur sequitur quod vestigium nisi sit impedi
 mentum ducit non tamen in notitiam recordativam illi
 us cuius est. sed etiam ducit in notitiam comple
 tam alicuius veritatis contingens de ipso. Verbi
 gratia vestigium bouis non tamen facit recordari de bo
 ue habitualiter noto. sed etiam ducit propter in noti
 tiam vel in credulitate istius contingens. quia
 bos hac transiit. quis posset errare. quod posset
 impium pes amputatus. Ex isto patet falsitas
 opinionis dicens quod vestigium non ducit in cogni
 tionem totius nisi arguitive. quod facit particula
 riter recordationem tam de parte quam de toto. quod ali
 quis nec cogitans de pede nec de boue toto. vi
 det vestigium pedis. statim incipit recordari tam
 de boue quam de pede. et statim incipit assentire
 huic quod bos hac transiit. et ita recordatio in
 complexa bouis. non habetur arguitive. Quis
 illa veritas contingens non crederet nisi arguitive
 Ymago autem quod non est necesse causata ab illo cui
 us est ymago. id non ducit regulariter in noti
 tiam alicuius veritatis contingens de illo cuius
 est ymago. nisi forte recordativam de qua non est
 modo sermo. Secundo dico quod vestigium purum una
 creatura dicitur vestigium alterius tripliciter accipitur.
 Uno modo large et sic vestigium est effectus dere
 lictus ex aliqua causa determinate speciei. vel
 saltem determinate generis. memorativa ipsius
 ducens ex communi lege in adhesionem alicuius
 propositionis contingens enunciantis esse vel fa
 lse. vel aliquid tale de illa causa. Et isto modo
 sumus derelictus ex igne vel combustio vel adu
 stio derelicta potest dici vestigium ignis. Simi
 liter odor aliquando derelictus ex animali trans
 eunte dicitur vestigium illius animalis. Et sic est
 una qualitas causata siue univoce siue equi
 voce non est cura. siue etiam quodcumque derel
 ictum siue sit proprie causatum siue non. ex cuius

E
 Vestigium et yma
 go differunt

E
 Vestigium capitur
 tripliciter
 Primo

Secundo

Tertio

D
Secundum principale

notitia causat recordatio illius ex quo derelictus
 quif. potest dici vestigiū. Secundo modo dicitur
 vestigiū magis stricte, p̄ imp̄ssione alicuius i
 aliqd̄ sibi cedens remanere in absentia ipsius
 et isto modo in cera relinquitur vestigiū sigilli.
 quod tñ vestigiū vocat aliquñ ymago. quā nō
 sit strictissime ymago. Tertio modo accipit
 strictissime vestigiū. et sic est imp̄ssio alicuius
 partis alicui⁹ totius in aliqd̄ sibi cedēs dere-
 licta in absentia. et ducēs in recordationem etc.

Circa scđz principale dico. q̄ quilibet creatura
 potest aliquo mō dici vestigiū trinitatis. in q̄tū
 appropata creature p̄nt aliquo mō ducere in
 notitiā appropiatōz ipsīs diuinis p̄sonis. Tñ
 hoc potest eē dupl̄r. vel in notitiā incōplexā
 primā. et hoc nō p̄tinet ad rōem vestigiū. vel in
 notitiā incōplexā recordatiuā. Verbi gratia
 postq̄ ex specie in creatura concludit vel ab-
 strahit pulchritudo q̄ est vnū appropriatū di-
 uine p̄sone. postea occurrite aliq̄ pulchra crea-
 tura. incipit intellectus recordari de pulchritu-
 dine diuina. tñc illa creatura ducit in notitiā
 recordatiuā ipsius. et h̄z rōem vestigiū. et in hoc
 cōuenit cū vestigiō corpali. Secundo cōuenit cū
 vestigiō corpali. q̄ sicut vestigiū corporeale est
 causatū ab illo cuius est vestigiū. ita creatura
 est creata a deo cui⁹ est vestigiū. Ex hoc autē
 sequit̄ alia cōueniētia. q̄ sicut vestigiū corpo-
 reale ducit in notitiā p̄plexā veritat̄. p̄tingent̄
 de vestigiato. ita creatura ducit in notitiā cō-
 plexā p̄tingentē de deo. sc̄z q̄ de cāuit̄ et h̄mōi

Quarto cōueniūt. q̄ sicut vestigiū conuenit
 cū vestigiato q̄tū ad aliq̄ accētia et nunq̄ q̄tū
 ad oīa. ita creatura vniuocat cū deo in aliq̄b⁹
 p̄ceptibus cōibus et in aliq̄bus nō. Quinto
 q̄ sicut vestigiū corpale est silitudo aliquo mō
 et nō simpl̄r expressa. ita creatura respectu dei.
 Sed in q̄bus q̄ sūt in creatura cōsistit vestigiū
 um. Dico q̄ aliquñ vestigiū p̄sistit in distinctis
 realit̄. q̄ aliquñ ip̄a s̄ba rep̄ntat aliquo mō sp̄ali
 aliqd̄ appropriatū p̄ri. et vna q̄litas vel actio re-
 p̄sentat aliquo mō sp̄ali aliqd̄ appropriatū fi-
 lio. et aliud accēs rep̄ntat aliqd̄ appropriatū
 sp̄ū scđ. et tñc vestigiū p̄sistit in s̄ba et diuersis
 accētibus. Hoc p̄z p̄ b̄t̄m̄ augustinū. vi. de tri-
 ca. vltimo. vbi assignās quō reperit̄ vestigiū
 trinitatis. dicit oīa q̄ arte diuina facta sunt et
 vnitatē quādā in se ostendūt et sp̄em et ordinē.
 Quicqd̄ em̄ horum est. et vnū aliquid est. sicut
 sunt nature corporū. ingeniaq̄ animarū. Hoc
 dicit pro substantia que substat suis accidētibus.
 Et p̄ diuersis partibus scilz p̄ duabus
 alijs partibus vestigiū. de diuersis accidētibus
 subdit. et aliqua specie formarū supple substantia.
 sicut sunt figure et qualitates corporum.

atq̄ doctrine vel artes aiarū. quo ad secundas
 parte et quo ad tertiā p̄z sequit̄. et ordinē alii
 quē perit aut tener. supple substantia sic sūt pō-
 dera vel collationes corporū. et amores aut de-
 lectatiōes aiarū. Et ecce q̄ in ista assignatione
 p̄z vestigiū realit̄ distinguūtur. Aliqñ autē
 nō distinguūtur realit̄. sed est vniciū qd̄ sortit̄ di-
 uersas denoiationes vel cōtētū sub diuersis
 cōibus. ex quo p̄nt haberi diuersa appropia-
 ta in deo. et tunc in illo qd̄ est vestigiū nō sunt
 multa. sed tñ vnū. sed p̄nt haberi in recorda-
 tione diuersa p̄dicabilia de deo. appropata di-
 uersis p̄sonis diuinis. Primo mō nō oīs crea-
 tura est vestigiū trinitatis. q̄ nō oīs creatura
 est habēs diuersa accidētia. Secundo modo. oīs
 creatura est vestigiū trinitatis. Ad p̄mū p̄n-
 cipale p̄z. q̄ nō oportet in oī vestigiō trinitatis
 scđo modo inueniri aliqua tria. sed sufficit
 q̄ ex illo possit haberi notitia triū appropia-
 tōz modo exposito. Ad scđm p̄z. q̄ vestigiū
 vlt̄ acceptū. nō per h̄c p̄stignit̄ ab ymagine.
 sed vestigiū strictissime sumptū. qd̄ tñ aliquo
 modo cōpetit creature respectu dei. licet valē
 de imprope. q̄ in deo nō est totū et pars. Pro-
 q̄nto tñ aliqd̄ p̄dicabile eēntiale siue p̄mo mō
 dicēdi p̄ se. potest haberi ex creatura modo su-
 pra exposito. et ip̄a res in se nō pōt cognosci ex
 creatura notitia recordatiua. potest aliq̄o: s̄
 ip̄o: et metaphozice dici vestigiū p̄ris. Ad
 aliud p̄z. q̄ vestigiū nūq̄ ducit in notitiā illi⁹
 cui⁹ est. nisi p̄supposita notitia habituali illi⁹.
 et ideo trinitas p̄sonarū cū nō p̄cognoscat cre-
 ature. quā creatura nō duceret in notitiā tri-
 nitatis de facto. ad huc posset dici vestigiū tri-
 nitatis.

Questio decima.

Ultimo circa istā
 distinctionē q̄ro. Utrū creatura
 rōnalis sit ymago trinitatis. Et nō
 q̄rāta est distinctio in ymagine.
 q̄nta est in illo cui⁹ est ymago. Sed tres p̄so-
 ne diuine realit̄ distinguūtur. ergo in ymagine
 sunt p̄tes realit̄ distincte. sed creatura rōnalis
 est simplex. nō habēs p̄tes realit̄ distinctas. q̄
 nō est ymago. Ad oppositū beatus Augustin⁹
 ponit duas assignationes ymaginis. quarum
 vtraq̄ est p̄pria creature rōnali. Circa istam
 q̄stionē p̄mo videndū est quō accipit̄ ymago
 fm̄ q̄ inuenitur vel dicitur de vna creatura res-
 p̄ctu alteri⁹. Secundo quō aliqd̄ est ymago dei
 Circa primū dico. q̄ ymago tripliciter accipit̄
 Uno modo strictissime. et sic ymago est substā-
 tia formata ab artifice. ad silitudinē alterius
 fm̄ aliqua accidētia p̄formia et eiusdē sp̄ei cū
 accidētibus illi⁹ ad cui⁹ silitudinē facit ip̄z de

E
Ad primū argu-
mentū p̄nci.

Ad scđm

Ad tertium

B
Questio X
vltima distin. tñc

B
Circa quōntē dicit̄
nūc duo

Primū

stincte ab alijs in aliquib' accñtib' suis sibi
dissimilib' repñtās. Terbi grā. quādo lignuz
formaf ad silitudinē herculis vt deat pñmīle
figurā. qualē hz hercules et colores cōsimiles
eiusdē spēi. ppter q̄ facit cognoscētere venire in
recoꝛdationē ip̄ius herculis. fm qd̄ est ali' ab
alijs hoibus qui non hñt pñmīlia accñtia. Et
isto modo ymago nō est p̄mo silitudo notius.
sed est p̄mo silitudo accñtis. qz accñtia sunt
eiusdē rōnis in eis. s̄ substātia nō est eiusdem
rōnis. sed distincta specie. Unde hercules et
statua hñt pñmīlia accñtia. s̄ nō hñt consiles
substātias s̄ specie distinctas. Et sic accipien
do ymaginē. de rōne ymagis est q̄ fiat ad imi
tationē illius cui' est ymago. h̄ nō nō p̄perit si
bi ex natura sua. s̄ tm̄ ex intentiōe agentis. quia
possz simplr fieri nō ad imitatioēz ip̄ius. Alio
modo accipit ymago p̄ tali formato siue fiat
ad imitatioēz alterius siue nō. Tertio mō acci
pitur p̄ omni ynuoce p̄ducto ab alio. quod hz
rōez siue p̄ductōis p̄ducit vt sile. et isto mō sili
us pōt dici ymago p̄ris. Circa p̄mū p̄ncipal
le videndū est p̄mo. in quo p̄sistat ymago cre
ata. Scdo quō se hz ad trinitatē increata cus
ius est ymago. Quātū ad p̄mū est opio cōis.
q̄ pres ymaginis sunt ip̄e potentie aie. ita q̄
ymago p̄sistit in mēoria intelligētia et volūta
te. vel saltē illa est euidentior assignatio ymagi
nis et nō est in actibus secūdis. saltē p̄ncipalr
Doc pōt p̄bari. qz vbi est maior p̄substāiali
tas et maior p̄peruitas et maior p̄formitas ibi
ponēda est ymago. s̄ in potētijs est maior con
substārialitas. qz siue sint accñtia siue nō. ime
diatus se hñt ad eēntiā aie. Est etiā maior p̄
peruitas. qz semp manēt. n̄ sicut act' nec bas
bitus quicūqz. Silt' est in eis maior p̄formitas
qz est ibi distinctio et ordo. sine p̄ductōe de pos
tentia ad actū. Sed ista opinio nō videt eē
vera. qz nō sunt in aia tales tres potētie. qz sic
declarabit in scdo. nulla est distinctio p̄ua in
ip̄a substātia aie. ante distinctionē actū secū
doz p̄ductorum. ergo non sunt ibi talia tria q̄
repñtāt diuinas p̄sonas. Prefea. qñ aliquid
ponit ymago alicui' ppter distinctionē i yma
gine corñden ē distinctioni in illo cui' ē ymas
go tāta dz eē distinctio iter pres ymagis q̄ta ē
i illo cui' ymago. s̄ in p̄soas diuinas est distinctio
real. nō in potētijs aie. q̄ ppter distinctionē po
tentiarū nō est ponēda in aia ymago. Ideo
dico aliter ad questionē. P̄mo em̄ quō aia v̄l
creatura rōnalis plus dz ym ago dei q̄ aliqua
alia creatura. Scdo rōne cui' v̄l quoz est yma
go. Circa p̄mū dico q̄ cui' pateat ex predictis
qd̄ ymago fm qd̄ inuenit in creaturis dz p̄p̄
p̄formitatē alicui' eiusdē rōnis in illo cui' est

ymago. et in ymagine. q̄ natū est ducere in res
cordationē illius cui' est ymago. illa creatura
maxime p̄p̄rie dicit ymago dei. q̄ habz aliqd
deo simillimū. ita q̄ est p̄cise cōe ynuocu deo.
et illi creature. et q̄a creatura rōnalis est h̄mōi.
iō ip̄a sola dicit ymago dei. q̄ autē ip̄a sola sit
talis. P̄tz. qz nihil est cōe ynuocuz deo et cui'
cūqz creature. siue etiā sit p̄p̄rie ynuocuz. siue
nō. qñ pōt cōpetere creature rōali. P̄tz em̄ q̄
entitas nō dicit ynuoce de deo et creatura ir
rationali q̄cūqz tm̄. s̄ etiā de creatura rōnali. et
ita est v̄lter de oibus q̄ dicit fm p̄p̄rietatē. et
nō tm̄ fm silitudinē. et h̄ loquēdo de illis q̄ cō
notāt aliquē effectū p̄ticulare. P̄tz em̄ q̄ sic
forma. pulchritudo et bonitas. veritas. causa
riū. p̄fectio. p̄perunt deo et q̄busdā creaturis
irrōnabilib'. ita p̄perūt creaturis rōnabilib'.
multa autē p̄ueniētia deo nō tm̄ fm silitudinē.
s̄ etiā fm p̄p̄rietatē. sunt p̄cise cōia deo et crea
turis rōabilib'. sic est esse intellectuale. posse in
telligere. posse velle. misericordia. iustitia. sa
piētia. et sic de alijs multis. Et iō sic creatura
rōalis maxie assimilaf deo. Un̄ si p̄ ip̄osibile
sapia. verbū. dilectio. et h̄mōi essent accidētia
tā in deo q̄ in creaturis. tūc s̄ba rōalis creata.
p̄ducta et formata hz talia accñia ad ymaginē
vel silitudinē dei. fm sua accidentia. sic mō ar
tifer format statuā figura colorib' et ceteris ac
cidētib' ad silitudinē herculis et accidētū her
culis. illa inquā s̄ba creata haberet accidētia
eiusdē rōnis cū accidētib' dei. et ita vere esset
ymago ducens in recoꝛdationē dei. sic mō stas
tua ducit in recoꝛdationē herculis. Et iō. q̄a
ita vere et eminētius et ita p̄p̄rie de' est sapia.
p̄sona. verbū. dilectio. misericordia et veritas.
et sic de alijs. sic si ista essent accñia in deo. et ita
vere sic in creatura rōnali sola. iō creatura rō
nalis sola p̄t dici aliquo mō ymago dei. Quis
nō ita p̄fecte: sic si essent accñia taz in deo q̄ in
creatura. Circa scdm̄ dico q̄ ymago dei imp
fecta et q̄si radicalr et oriāinalr consistit in ip̄a
aia. fm suaz s̄bam. Teriū p̄fectio ymaginis
cōpletue cōsistit in ip̄a s̄ba aie et duob' actib'
p̄ductis. P̄mū p̄z. qz fm Augustinū. xiiij. de
trinitate. c. viij. eo est ania ymago dei. quo cas
par eius ē. p̄icepsqz esse pot. ita q̄ de quocūqz
verificaf hoc qd̄ ē capax dei. et posse ei' eē p̄i
ceps. de eo verificaf ymago. q̄ sic bec est vera
aia fm suā s̄baz est capax dei et p̄t esse p̄iceps
ei'. ita bec est vera. aia fm suā s̄baz est ymago
dei. Si dicat q̄ aia nō est capax dei nisi per
act' intelligēdi et volēdi. q̄ nec est ymago dei.
nisi p̄ act' tales. Rñdeo q̄ per pōt dicere cir
cūstāntias subiecti vel denoiati tali denoiatōe
vel pōt dicere circūstāntiā cōnotati sine quo

Circa p̄mū arti
culū due sūt dubi
rationes
ad p̄mū

Instat primo

scdo

D
videt ad q̄one
p̄ duo

Primum

E
Secundū

Instātia

Responso

nō sic denoiatur. Prio mō aīa scdm suā sbam est capax dei et ymago eius. qz aīa est illud qd caput deū vel cape pot. Et ideo est vere ymago fm suā sbam. Scdo modo est capax dei ymago eius p actus suos. qz sine actib⁹ nō pōt hē deum. 7 ideo sine actibus vī in actu vel in potentia nō est capax dei. Scdm p3. qz illud quo aīa capax dei est. prinet ad ymaginē pfectam hoc est ad pfectionē ymaginis. s̄ act⁹ intelligendi 7 volēdi sunt h̄mōi. ḡ 7c. Hoc p3 p br̄m Augustinū in quodā fmōe dicentē qz si homo fuisset in se bonū qd in illo creavit deus. id ē ymaginē suā semp laudaret deū 7c. ḡ fm br̄m Augustinū. creata fuit i boie ymago dei quā n̄ servavit. s̄ nō pōt intelligi de sbā aīe. ḡ intelligit de aliquo accēte creato in aīa. qd homo p didit p pcr̄m. talis nō pōt dici nisi actus itelligendi. vel volēdi. vel h̄tus. 7 si h̄tus accētales p̄neāt ad ymaginē. multo magis actus. ḡ 7c. P̄fecta oēs ponit ymaginē in tribus p̄sistere habētibus ordinē originis inter se. s̄ potentie nō originant nec ip̄a sbā aīe origiatur. ḡ o3 ponere aliq̄ accētia aīe origiata pr̄nere ad ymaginē. Ideo dico qz p̄p̄ta rō ymaginis p̄sistit in ip̄a sbā aīe 7 duobus actib⁹. sc3 actu intelligēdi. 7 volēdi. 7 etiā pōt p̄sistere in ip̄a sbā aīe. 7 duobus habitib⁹ cōmōdētibus ip̄s actibus. Et tūc loquēdo de actibus naturalibus. iste est ordo qz sicut p̄ in d̄inis h3 secūdis tate ad p̄ducendū tā filiū q̄ sp̄m sc̄m. 7 cōicat filio secūditate p̄ducendi sp̄m sc̄m. ita ip̄a sbā aīe est secūda 7 p̄ductiva tā actus intelligēdi q̄ volēdi. 7 p̄ducit p̄mo actū intelligēdi. qui etiā est p̄ductivus actus volēdi. 7 tūc ille due cāe sc3 sbā aīe 7 actus intelligēdi p̄nt p̄ducere actū volēdi. ita qz sicut fili⁹ in d̄inis est tm̄ ab vno sc3 p̄re. 7 sp̄m sc̄m est a p̄re p̄ducere et a filio p̄ducto. ita act⁹ intelligēdi est a sola sbā aīe. 7 actus volēdi est a sbā aīe 7 ab actu itelligendi p̄ducto. 7 sic ymago pōt aliquo mō rep̄sentare distinctas p̄sonas. 7 ordinē ad originē earū. Quā aut̄ actus volēdi sit effectivē ab actu intelligēdi. oñdo p̄ illud cōc̄n̄bū. qz om̄e abso- lutū nec̄rio p̄suppositū alteri: h3 rōem cause i aliquo ḡne cāe. sed act⁹ intelligēdi nec̄rio tan q̄ aliquid absolutū p̄supponit̄ actui volēdi. ḡ h3 rōem cause respectu illi⁹. Sed circa predi- cta occurrūt aliq̄ dubia. P̄mū qz si illa cēt rō q̄re creatura rōnalis est ymago dei. et nō alia cā segr̄et qz ymago p̄sisteret nō tm̄ in tribus. s̄ etiā i plurib⁹. qz talia accētia sūt in creatura multa. sicut iustitia misericordia dilectio voli- tio. scia. intellect⁹. ars. p̄vidētia. 7 sic de m̄tris alijs. ḡ cēt p̄tes pres ymagis q̄ tres. Scd3 qz nō videt qz ymago quocūqz mō dicta p̄sistit

precise in ip̄a sbā aīe. qz ymago necessario req̄ret diffinitionē aliquā. sed in ip̄a sbā aīe nulla est diffictio. ḡ nullo mō habz rōem ymaginis. Tertū. qz nō videt qz ymago cōsistat in ip̄a sbā aīe 7 duob⁹ actib⁹. q̄a int̄ pres ymaginis debet esse cōsbalitas. sed int̄ sbam aīe et illos actus. nulla est cōsbalitas. P̄fecta. nō debz esse maior distinctio int̄ pres ymaginis: q̄ int̄ pres vestigiū. s̄ iter pres vestigiū nō est distinctio realis. ḡ nec iter pres ymaginis. P̄fecta in actu. p̄mo et duob⁹ actibus secūdis cōsistit vestigiū fm beatū Augustinū. vi. de trinitate ca. vltimo. 7 est auctoitas allegata in p̄cedēti q̄stione. P̄fecta. ymago dei est immortalis 7 icorruptibilis fm Augustinū. xiiij. de tri- ca. iij. vbi dicit sic. Ea iuestigāda est in aīo ho- minis. i. rōnali siue itellectuali ymago creato- ris. q̄ imortaliter imortalitatis eius est mēsu- ra. sed isti actus scd̄i nō sunt imortales. 7 icor- ruptibiles. ḡ nō sunt pres ymaginis. Quarto dubiū est. qz nō videt qz actus volēdi sit ef- fectivē ab actu intelligēdi. hoc probāt aliqui sic. notitia generata est accūs quoddā. cui nō cōicatur secūditas p̄ducēdi actū dilectionis tale em̄ accidēs nō est natū esse formalit̄ intel- ligēs vel volēs. ergo memoria nō cōicatur p̄du- cto illā secūditate quā ip̄a prius habuit. q̄a nō cōicatur sibi naturā eādē sed aliā. P̄fecta. Au- stin⁹. ix. de trini. ca. viij. verbū amore p̄cipitur ergo amor est cā effectivā verbi magis q̄ ecō- verso. Quintū dubiū est respectu cui⁹ obiecti sit ymago. Sextū q̄re in pre sensitiva nō est ymago. Ad primū dico. quīs sint tales mul- ti act⁹ 7 habit⁹. tm̄ oīa reducūtur ad duo gene- ra. 7 iō ponit ymago in duob⁹. Ad scd̄m di- co. qz ad p̄fectionē ymaginis req̄rit aliq̄ disti- ctio. tm̄ ad imp̄fectā ymaginē nō req̄rit: et tūc ip̄a sbā aīe p̄p̄i similitudinē. quīs lōginquas. tm̄ maiorē q̄ sit int̄ deū 7 quācūqz creaturā irrōa- lē. est aliquo mō ymago diuine eēntie. 7 etiā3 aliquo mō p̄sonarū. qz quīs sit distinctio realis int̄ diuinas p̄sonas: tm̄ tāta est idētitas inter eēntiā 7 p̄sonā quīs ibi deficiat aliq̄s modus idētitatē. q̄ta est int̄ sbam aīe 7 s̄bam aīe. Nec pōt aliquo mō eēntia diuina intelligi in se. nō itellecta p̄sona diuina. Ideo si p̄mo itellect⁹ ref̄ diuina eēntia. 7 postea itellect⁹ ip̄a sbā aīe. ip̄a faceret aliquo mō recordari de eēntia diuina. 7 de p̄sonis diuis. Et si dicat qz sp̄ bea- tus Augustin⁹ exp̄ssit ymaginē p̄ aliq̄ distincta sic. ix. de trini. Per mētē notitiā 7 amorē. 7 iō deiceps p̄ mēorā intelligētā 7 volūtātē. Di- co qz beat⁹ Augustin⁹ itēdebat exp̄mere yma- ginē p̄fectā. tm̄ ad habēndū aliquā cōformitas tē int̄ pres ymaginis. 7 diuinas p̄sonas. exp̄ssit

Tertū
Arguitur
P̄mo

Scd̄o

Tertio

Quarto

Quartū dubiū.
Arguitur
P̄mo

Scd̄o

Quintū
Sextū.
Ad primū dubiū
Ad secundū

Primū dubiū

Scd̄m dubiū

ea per nomia significãtia ipam sbam aie. q̄ ve
 re pdicatur de ipa sba aie. cõnotãdo illos act̄
 secũdos. Prop̄ qd̄ nõ erãt nomia synonima.
 Et iõ. ix. de trini. assignat ymaginẽ p̄ mẽtẽ. no
 titiã 7 amozẽ. vbi p̄ mẽtẽ itelligit ipam sbaz
 aie. cõnotãdo verbũ. qd̄ est act̄ scd̄s pducibĩ
 lis ab ipa sba aie. per amozẽ itelligit ipam eã
 dem sbam aie cõnotãdo actũ volẽdi pducibĩ
 les ab ipa substãtia aie 7 verbo pducto. 7 sic i
 telligit bñs Aug. ix. de trini. ca. iij. si aliq̄ sba
 est amoz. nõ vtiq̄ corpus sed spũs. Nec mens
 corp̄ est s̄ spũs. neque tñ aia 7 mens duo spũs
 sed vnus spũs. nec essentie due. s̄ vna. 7 sequit̄
 Dic quidẽ duo relatiue adinuicẽ dicunt. Cũ
 vult q̄ amãs mēs 7 amoz importãt vnã sbam
 aie. q̄ tñ amãs 7 amoz relatiue. hoc est cõnora
 tiue dicunt̄ adinuicẽ. iõ cõnotãt aliqd̄ aliud
 q̄ mẽtẽ. eodẽ mō itelligit. ca. v. vbi pbat̄ q̄
 cognitio 7 amoz nõ sunt in mẽte tanq̄ accidẽ
 tia in suo subiecto. per hoc q̄ accidẽs nõ exces
 dit suũ subiectũ. mens aut̄ amozẽ quo se amat
 potest amare 7 aliud p̄ter se. Itẽ nõ se solã co
 gnoscit mēs sed 7 alia multa. ergo amoz 7 no
 titia nõ sunt accidẽtia ipius mētis. illud autẽ
 argumentũ nõ valeret de amozẽ 7 cognitiõẽ
 qui sunt act̄ eliciti. q̄ sic bic color q̄ est in cor
 pore non p̄t esse alteri corpis. ita bñi amoz
 quo mēs amat se. nõ p̄t esse alterius. sed vno
 alio amozẽ amabit. 7 eodẽ modo est de cogni
 tione. Itelligit ergo de amozẽ et notitia bas
 bituali. nõ quidẽ de habitib̄ acq̄sitis. s̄ de ha
 bitu qui est ipa mēs q̄ p̄t vocari habitus. q̄a
 est p̄ncipiũ actiũ cognitionis et amozis sui
 ipius. in tantũ q̄ nisi esset impedimentũ stari
 cognosceret se. 7 ita p̄opte 7 ita faciliẽ sic ha
 bẽs habitũ quẽcũq̄ respectu alicui act̄ p̄t
 illud cognoscere. 7 eodẽ mō potest se diligere.
 7 isto mō itelligendũ est dictũ bñi Augustini
 quo dicit. q̄ mens semp nouit se. semp diligit
 se. 7 tñ nõ semp se cogitat. Si dicat q̄ fm̄ pdi
 cta eadẽ esset assignatio ymaginis. quã ponit
 Aug. ix. de trini. p̄ mẽtẽ notitiã 7 amozẽ. et
 quã ponit postea p̄ memoriã itelligentiã 7 vo
 luntatẽ. 7 per q̄ns vna nõ esset euidentior alia.
 cuius oppositũ dicit. xv. d̄ trini. ca. iij. Vbi dic̄
 sic in nono scz libro ad ymaginẽ dei qd̄ est bo
 mo fm̄ mẽtẽ: puenit disputatio. 7 in ea trini
 tas inuenit mens 7 notitia q̄ se nouit et amoz
 quo se: 7 notitiã suã diligit. Et sequit̄ i. r. Doc
 idẽ diligẽtius subtiliusq̄ tractatũ est atq̄ ad
 illud pductũ: vt inueniret̄ in mẽte euidentior
 trinitas. in memoria scz itelligentiã 7 volũta
 te. Respondeo q̄ iste due assignatiões q̄ sunt
 respectu eiusdẽ nõ differũt. nisi fm̄ nomia di
 uersimode ea exprimẽtia. 7 sic scd̄a assignatio

est aliquo modo euidentior: q̄ p̄ma. qz intentio
 beati Augustini est inuestigare quõ tres pfo
 ne possunt distingui inter se. 7 tamẽ esse vnus
 deus. qz fm̄ vsũ loquẽdi magis d̄: q̄ eadem
 res est memoria itelligentiã 7 volũtas. q̄ sic
 eadẽ res mens amoz 7 notitia. iõ q̄tũ ad b̄ est
 euidentior. Quia euidentius est notum ista tria
 pdicari de eadẽ re. q̄ illa que nõ oino sunt ea
 dex. Aliter potest dici q̄ sicut pater ex p̄cessu
 beati Augu. ip̄e in nono intẽdit de mẽte not
 itia et amozẽ respectu sui. Vbi quedã trinitas
 est. nõ tñ est ymago ibi. vel nõ ita exp̄ssa sic in
 alijs. memoria aut̄ itelligentiã et volũtas sũt
 respectu etiã dei. respectu cuius nõ tñ est tri
 nitas. sed etiã ymago. 7 ita est euidentior q̄tũ
 ad ymaginẽ. Ad tertiuũ dico q̄ ymago cõple
 te consistit in substãtia. 7 in actibus secũdis.
 Ad p̄mũ in p̄mũ dico q̄ inter partes reales
 ymaginis nõ debet esse cõsubstãtialitas. in b̄
 est deficit a trinitate psonarũ diuinarũ inter
 quas est p̄substãtialitas. sed ad intentionem
 beati Augustini sufficit. q̄ illa que exprimũt
 illas partes illo modo exp̄mant. q̄ possint de
 eadẽ substãtia pdicari. vt possit dici q̄ eadem
 substãtia est memoria itelligentiã 7 volũtas.
 que tñ cõnotãt aliq̄ distincta. qz alr̄ nõ possẽt
 relatiue dici ad inuicẽ. ita illa cõnotata nõ
 sunt substãtia aie. Ad scd̄m dico q̄ aliq̄ in
 partes vestigiũ est distinctio realis. sicut p̄ in
 p̄cedẽti questione. Sũt nõ est incõueniẽs. ali
 quãdo q̄ sit maior distinctio real̄ in ymagine
 q̄ in vestigio. qz distinctio representat. Ad
 tertiuũ dico. q̄ vno modo vestigiũ est in plus q̄
 ymago. et isto modo loquit̄ Augustin. vi. de
 trinitate. vbi allegat. Alio modo distinguit̄
 ymaginẽ. 7 sic ponit Augustinus vestigiũ in
 anima 7 artibus doctrinis affectibus delecta
 bilibus. nõ respectu dei. sed respectu altiorũ a
 deo. Ad quartũ dico q̄ ymago est immortal̄.
 qz illa p̄ que exprimunt̄ p̄es ymaginis. nec̄rio
 et semp pdicant̄ de ipa aia. Unde b̄ est d̄a sep̄
 7 nec̄ria. aia est memoria itelligentiã 7 volũ
 tas. 7 iste modus loquẽdi est apd̄ mltos sc̄os
 7 p̄bos qd̄ illd̄ est immortalẽ vel in situ nec̄rio
 illi 7 bñi qñ talia noia 7 p̄ceptus necessario
 pdicant̄ de illo. saltẽ si sint. 7 ita frequẽter ac
 cipit̄ esse ibi p̄ pdicari. 7 ita p̄cedo q̄ vario mō
 accipit̄ Augustin. memoriã intellectũ 7 volũ
 tatẽ. 7 eodẽ modo mẽtẽ notitiã et amozẽ. qñ
 dicit q̄ sunt vna substãtia vel vnus spũs. Et
 qñ dicit q̄ sunt multa q̄ relatiue dicunt̄. 7 hoc
 itelligendũ est vt p̄ plures p̄pones itelligat
 actũ signatũ. cui comident diuersi actus exer
 citati ad modũ quo p̄us dictũ est in alijs. Ad
 quartũ dubiũ dico q̄ act̄ volẽdi est effectiue

Ad tertiu dubius

Ad argumẽtum p̄mũ

Ad scd̄m ar.

Ad tertium

Ad quartũ

Ad quartũ du.

ab actu intelligēdi. 7 qñ dicitur qd est accidens qd nō est natū esse intelligēs 7 volens. pcedo. sed ex hō nō sequit q nō sit cāvolutōis. qz fm istos aliqd pōt esse cā intellectōis 7 volitōis qd nō potest esse intelligēs nec volēs. qz obiectū est tale. Sicut visibile est cā visionis fm eos. et tñ nō est natū esse vidēs. ita est in pposito. Ad brm Augustinū dico q sicut pz ex pcessu. per sūbum intelligit notitiā completā elicitam ex habitu. 7 q̄tum ad illud sūbum pcurrit voluntas. qz sicut dictū est p̄s sūbum complexū qd est determinate affirmatiū vel negatiū. nō sit nisi mediāte voluntate. respectu tamē illius actus volūtatis est vna alia notitiā. scz incōplexa termini vel terminoz q est causa ipius. Sicut qñ sūbum bī habituat frequēter ad elicī endū ipm distīctē 7 pfecter ad cōseruanduz p̄cise cōcurrit volūtās. qz intelligim? cū volūmus qd est intelligendū post notitiā bitualē acq̄sitā. Ad q̄ntū dico q ymago est p̄p̄ssīme respectu dei vt obiecti. qz illi act? cogno scendi 7 volēdi sunt similitudines dei. fm beatū Augustinū. ix. trinit. Et iō ponit brūs Augustinus ymaginē trinitatē illā. q est respectu eī noz. Et ideo alias trinitates nō pōit eē ymagines. Ad sextū dico q ex pre sensitiva non est ymago. qz habet aliquē actū respectu dei. Ad argumentū p̄ncipale pz q nec in anima nec in creatura rōnali pure spūali est distīctō realis intrinseca 7 essentialis. est tñ ibi distīctio extrinseca 7 accidentalis.

Distinctio quarta. Questio prima.

Questioe quar

Dta querit magister. an deus genuit deū. Scdo inquit an hec sit pcedēda. De? est p̄r 7 filius 7 spūssctūs. Et rca primū quero. Utrū h sit

cōcedēda de virtute fmonis. deus gñat deum.

Ad nō. qz sua p̄dictoria est dīa. deus nō gñat deū. pz qz nec filius nec spūssctūs gñat deū. s filius est deus. 7 sicut spūssctūs. Ad sit sua p̄dictoria pz. qz in singularib? nō refert p̄pone reyel postponere negationē. Scdo sic. seq̄t p̄na formali. pater generat filiū. ḡ pater distīguit a filio. ḡ sicut sequit deus generat deus. ḡ deus distīguit a deo. p̄ns est falsum. ḡ 7 aūs.

Preterea sequit formali deus generat deū. ḡ gñat se vel aliū deū. sed ista distīctiua ē falsa. ḡ 7 aūs. Ad oppositū. pater gñat filiū 7 taz pater q̄ filius est deus. ergo deus generat deū. In ista questione supponēda est v̄ritas. qz sunt tres p̄sone in vna essentia. que est realr eadez cū qualibet illarū p̄souarū. Et qz pater

vere generat filiū. Sed difficultas q̄rum ad istā questionē est de p̄p̄tate locutiōis. an sicur ista cōcedit de virtute sermonis. pater generat filiū. ita sit hec pcedēda de virtute fmonis. deus generat deū. Et iō difficultas est de suppositiōe istius termini de?. Et dicit aliq qz hoc nomē deus ex suo mō significādi hz: vt pp̄tate possit pro p̄sone supponere. Et iō qñqz hoc nomē deus supponit pro essentia. vt cū dicit de? creat. Qñqz pro p̄sone vt cū dicit de? generat. Et iō hec est cōcedēda deus generat deū. qz terminus vtrobīqz supponit pro p̄sone

Ista opinio vera est. sed ip̄e in eadez q̄stione eā negat. qz in respōsione ad tertīū argumētū dicit. qz q̄a forma q̄ significat p hoc nomē de? est vna. 7 cōis fm rez. Ideo p se supponit pro natura cōi. sed ex adiūcto terminat eius suppositiō ad suppositū 7 p̄sonā. Uñ cū dicit de? generat. rōe actus notionalis supponit h nōmē deus pro p̄sone patris. Et hoc arguo quādo aliqd supponit pro aliquo p̄cise rōne adiūcti nō supponit pro eo ex modo suo significādi 7 ita in eadez q̄stione nō tñ realit: sed etiā vocaliter idē cōcedit 7 negat. Uñ in p̄ncipio solutiōis q̄stionis illud idē recitat qd modo asserit. dices sic. quidā dixerunt qz hoc nomē deus 7 similia pp̄tate fm suā naturā supponūt p essentia. sed ex adiūcto notionali trahit ad supponēdū pro p̄sone. Et sequit. s in p̄p̄tate locutiōnū nō tñ attendenda est res significata sed etiā modus significādi. iō qz h nōmē deus significat diuinā essentia vt in habente ipam sicut hoc nomē homo significat humanitatez in supposito. iō aliq meli? dixerūt qz hoc nomē deus ex modo significādi habet vt possit supponere p p̄sona. Ecce qz māifeste idē negat 7 cōcedit. Uñ etiā postea dicit qz hoc nomē homo nō supponit pro natura cōi nisi pp̄tate exigētiā alicui? addit: nō sic autē terminus de? 7 ita dicta sua sibi p̄p̄s radicūt. Aliter dicitur qz hoc nomē de? significat p̄ncipalit eēntiā diuinā. 7 pro illa supponit. tñ rōe adiūcti pōt supponere pro supposito. 7 iō qñcumqz ali quid conuenit diuine essentie siue in se siue in supposito: negatiua negas illud a dō est falsa. Sed cōtra. omis termin? cōcretus habz supponere pro illo in quo sua forma repitur. sicut pz qz albū non supponit pro albedine sed pro subiecto illius albedinis. eodē mō qñ sic dicit homo est fili? dei nō supponit pro natura hūana: sed pro supposito sustentante naturā humanā. ergo eodē modo deus quantū est ex p̄mo modo significādi nō supponit pro ip̄a deitate sed pro supposito deitatis. Preterea. qd innuit qz pro alio supponit in affirmatiua aliq 7 in ne

Opinio pia que est thome

Circa op.

Opinio hereticade gadano

Contra opi.

Ad quintum du.

Ad sextum.

Ad argumentum p̄ncipale

Distinctio III

Questio I

Arguit p̄mo q non primo

Scdo

Tertio

In oppositum

Ad questionē

gariua. hoc nō est verū. qz terminus ppter solā negationē additā nō mutat supponē. Aliter em̄ posset facili dicit qz bec eēt falsa. aīal nō est homo. q̄ eodē modo supponit hoc nomē deus in istis. deus ḡnar. deus nō ḡnar. ergo sicut in vna supponit p supposito. ita 7 in alia. 3do dico alr ad questionē. Et pmo videndū est aliquid de suppositōe in cōi. Scdo in speciali d supponē huius termini deus. Circa p̄mū dico qz suppo termini variat duplr. Vel qz supponit p alio 7 alio. vel qz aliter 7 alr supponit. Primo modo diuidit suppo in supponēs simplicem psonalē 7 materialē. Suppo simplex est qn̄ termin⁹ supponit p ceptu. sicut hic bō est spēs. Materialis qn̄ supponit p ipsomet termino. sicut h. bō est nomē. Personalis qn̄ supponit p aliquo supposito. h est p aliq̄ re de qua vere p̄dicat. immo ḡnar suppo psonalis est qn̄ terminus supponit p suo significato. sicut h. homo est aīal. Tñ est aduertendū qz qdam termin⁹ est p̄cretus 7 qdam abstractus. Termin⁹ abstractus semp hz supponere q̄tuz est ex institutiōe institutiōis p suo significato. ideo humanitas q̄tum est ex se semp suppoit p hac humanitate 7 p illa. 7 sic de alijs significatis p istū terminū. Et iō falsa est opinio que dicit qz suppositio simplex est qn̄ terminus supponit p suo significato. 7 suppositio personalis qn̄ supponit p aliquo p̄tento sub vno significato. qz intentio institutiōis est p̄ncipalit̄ vti voce p significato ad quod significanduz ip̄am vocem instituit. Et ideo ex institutione habet p suo significato semp supponere. quia tamen p̄ceptus est p̄mū signū. ideo rōne adiūcti potest supponere p ceptu isto. sed t̄minus p̄cretus qz nō significat p̄cise vñū. sed significat vñū in recto 7 aliud in obliquo. quia si de berer exp̄mi quid nois ip̄ius concreti. vñū poneret in recto 7 aliud in obliquo. ideo concretum nō supponit p quolibet suo significato. s̄ p̄cise p illo quod ponit in recto in ipsa diffinitione exp̄menti qd nois ip̄ius. 7 ideo albū calidum 7 frigidū 7 h̄mōi supponit p ip̄is obiectis. 7 nō p ip̄is formis. ita est de talibus concretis. homo aīal 7c. qz supponit p illis q̄ ponunt in eorum diffinitionibus exp̄mentibus quid nois in recto. Si aut̄ suppositio termini variat. quia supponit aliter 7 aliter p eodem. sic accipit̄ illa distinctio supponis. qz quedaz est confusa 7 distributiva. 7 quedā cōfusa t̄m. et cetera. de quo nō est modo dicendū. Dic tñ est aduertendū. qz qn̄cūqz termin⁹ ex se 7 ex intentione institutiōis 7 ex natura institutiōis hz supponere p aliquo 7 rōne adiūcti p alio vbiq̄qz ponit ille termin⁹ semp hz supponere

Ad questionē

E Primum

Duplex ē finis

Cōtra burle. 7 alios reales

Nota hāc regulā

pro p̄mo. sed rōne adiūcti pot̄ supponere pro se cūdo p̄cise. 7 tūc semp est ppositio distinguēda penes tertiu modū equocatiōis. qz pot̄ supponere pro tali vel pro tali. 7 qn̄cūqz nō ponit respectu talis p̄tinetis ad tale adiūctū. ppositio non est distinguēda. sed p̄cise supponit psonalit̄. Verbi gr̄a ista ppositio est distinguēda. homo est spēs. eo qz iste termin⁹ hō pot̄ supponere psonalit̄. et tūc supponit p illis hoib⁹ ad quos significanduz instituit. 7 tūc denotatur qz iste homo vel ille hō est spēs. sic 7 q̄libet istarū est falsa. iō si ly homo supponat psonalit̄ ista. hō est spēs est simplr̄ falsa. pot̄ etiā supponere simplr̄. 7 tūc supponit p ip̄o cōceptu. nō quē significat sed q̄ est primū signū. 7 ista vox qn̄ est signū p̄supponit illū p̄ceptū esse signū oim̄ hoim. 7 tūc est bec vera. homo est spēs. qz denotat qz iste p̄ceptus sit spēs. 7 h̄ est veruz. q̄a iste cōceptus p̄dicatur in quid de plurib⁹. Et eodē modo est bec distinguēda. hō est vox dissyllaba. eo qz ly hō pot̄ supponere psonalit̄ et tūc est simplr̄ falsa. qz denotat qz iste hō vel ille hō. 7 sic de alijs. sicut vox dissyllaba. quod est simplr̄ falsuz. vel pot̄ supponere materialit̄. et tūc est vera. qz tūc denotat qz bec vox homo sit vox dissyllaba. 7 hoc est veruz. S̄z iste ppositiōis hō est aīal. hō currit. hō pponit ex corpore 7 aīa. 7 sic de alijs. qz nihil ponitur in eis qd p̄tinet ad p̄ceptū vel vocē. iō nō sunt distinguēda. s̄ absolute p̄cise homo in eis supponit psonalit̄. et pro indiuiduis. vel pro suppositis. 7 denotat qz de ip̄is hoibus talia p̄dicata verificatur. Et istis p̄t̄ quomō talia q̄ dicit̄ 7 q̄ dicā. scz qz hoc pot̄ accipi duplicit̄ vel tripliciter. vel qz pot̄ accipi sic vel sic. et si accipit̄ sic. tūc est tale. 7 si accipit̄ alit̄ tūc est tale: sunt intelligēda. qz nō est intelligendū q̄ aliqd̄ idē p̄pter acceptiōnē meā vel cōsiderationē. vel si accipit̄ sic vel sic qz sit tale vel tale sicut alij dicūt. sed est intelligendū sic intelligit̄ aristo. de ip̄o termino. qz de eodē fm̄ qz pro diuerso 7 diuerso supponit alit̄ 7 alit̄ verificat̄. imo idē affirmat̄ 7 negat̄. sicut si in ista ppositiōne hō est nomē. ly hō supponit materialit̄. tūc est simpliciter vera. si vero supponit psonalit̄ est simpliciter falsa 7 suū oppositū verū. hō non est nomē. 7 ita nō est p̄cedendū qz idē est nomē 7 nō est nomē ppter diuersam cōsiderationē vel acceptiōnē. s̄ qz de eodē termino pro vno vere affirmat̄ esse nomē 7 de eodē termino p alio vere negat̄ esse nomē: et ita nō est idē qd ē nomē 7 qd nō est nomē sed de eodē termino p̄p̄t̄ variā suppositiōnē vere affirmat̄ et negatur idē. Circa scdm̄ dico qz iste termin⁹ deus q̄tū est ex modo significādi hz supponere p̄cise pro

De suppoē hui⁹ termini deus

supposito. intm qd si suppositu differret realr a
 diuina eentia. sic modo suppositu ubi dnt rea:
 liter a natura humana assumpta. iste terminus
 nunq supponeret ex natura modi significan
 di nisi p supposito. 7 no p natura 7 si ex vsu lo
 quentiu aliqn supponeret p natura. h no esset
 pcedendu nisi rone adiucti. et tuc qn poneret
 respectu talis adiucti talis ppdo eet distinguē
 da. eo q ille terminus deus posset supponere p
 supposito vel p natura. In alijs aut ppōib?
 simplr supponeret p supposito 7 no p natura
 q: tñ natura diuina 7 suppositu sunt vnū rea:
 liter. ideo ex vsu loquēdi scōz 7 maxime ppter
 hereticos ne def occasio erradi et decipiendi
 simplices qui nesciūt vrtutē sermonis. nec sci
 unt qd est pcedendu de vrtute fmonis et quid
 negandū. iste terminus deus supponit 7 p natu
 ra 7 p supposito respectu omis pdicari qd po
 test ppetere tam nature q supposito 7 h rōna
 bilr ppter maximā identitatē nature 7 suppo
 siti. vt loco istius termini licitū sit. respē ois
 talis pdicari ponere tam naturā q suppositū
 respectu aut pdicari qd p cise potest cōpetere
 supposito p cise supponit p supposito. siue au
 tem hoc sit ex natura modi significadi cōmu
 ni isti termini 7 alijs. siue ex vsu loquentiu in
 quoz beneplacito et pte est vti fmis sic vel
 sic. no curo ad pns. Rōnabilr tñ possumus sic
 vti. tñ ppter hereticos. q: si terminus suppone
 ret p cise p supposito. multe ppōnes essent de
 vrtute fmonis pcedēde. q: beretici proponen
 tes simplicibus faceret eos credere pluralita
 tem deoz 7 multitudinē diuine eentie. tñ pro
 pter identitatē dei 7 diuinitatē. q: em de 7 dei
 tas sunt simplr idēz. id quicqd pdicat de deo
 pdicat 7 de deitate 7 ecōuerso. cuius opposituz
 nō habet ex scriptur 7c. sicut alias fuit dicituz
 Et ideo nisi aliqd tale obster. sequit. iste fmi
 nus deus supponit pro deo vel pro supposito
 q supponit pro deitate 7 ecōuerso. Et istis
 dico ad qonē q ista est simplr pcedēda de vrtu
 te fmonis. deus gnat deū. q: ei h ponit aliqd
 qd p cise pōt ppetere supposito. idō supponit
 pro supposito. 7 ideo sicut h est vera. p: gnat fi
 liū. ita h est vera. deus gnat deū. A primuz
 pncipale pcedit ab aliqbus q hē vera de vir
 tute fmonis. deus nō gnat deū. q: filius nō ge
 nerat deū. Et ista respōsio videt esse magi for
 malis 7 fm artē logicā. q: scz terminus nō habe
 at aliā 7 aliā supponē in affirmatiua 7 negati
 ua. h ē nō supponit pro alio 7 alio. q: quis possit
 verificari pro alio. 7 ideo sicut ista. deus gene
 rat deū verificat pro pfe. ita ista deus nō gene
 rat deū verificat pro filio 7 pro spū sancto. et
 tñ vere est gnatio in diuinis. 7 vere deus gene

rat deū. Et hz hoc illa respōsio in re nō differt
 ab alijs. q: nihil ponit nec negat in re. nisi sic
 aliq. tamē propf hereticos vt talis nō decipēt
 simplices inferetes q si deus nō gñaret deus.
 q nō eet ibi aliq: filius genitus. pōt dici q h
 est falsa. deus nō generat deū. Et eodē modo
 qlibet talis eet falsa. deus nō est p. deus nō ē
 filius. 7 sic de alijs. q: ex vsu loquentiu ppter
 idēritatē dei cū quolibet qd est in dnis deno
 tare q nihil qd est realr deus gñaret vel essz
 pater vel filius. 7 sic de alijs q omia falsa sunt.
 Ad scōm dico q pna formalis est duplex. ali
 qn tenet rōne pplexoz: 7 talis pna est fillogi
 mus. q: vbicūq: 7 ex qbuscūq: terminis fiat fil
 logismus hns tales pmissas sic dispositas. ibi ē
 bonus fillogismus. Sitr ab exclusiua ad vles d
 terminis trāspōsit est bona pna. Sitr a copu
 latiua ad alterā partē est bona pna. quecunq:
 pars accipiat. 7 talis pna tenet in oibus fmi
 nis. Aliqn pna est formalis p cise rōne fmozū.
 q: scz termini ipi se hnt ad inuicē sic vel sic. et
 isto modo ab vli ad singularē est bona pna. nō
 ad quacūq: sed q: terminus vnus p rinet ab alio.
 Unde bene sequit. ois hō currit. q: iste hō cur
 rit. demonstrato forte q vere est homo. sed nō se
 quit omis homo currit. q: iste homo currit de
 monstrado a finū. Et rō est. q: ois pna formal
 tenet p mediū vnū intrinsecū. in quo vnus ter
 minus verificat vel negat ab alio. 7 ideo quā
 do talis ppdo p quā pna deberet reduci in fillo
 gismū est vera. tuc est bona pna 7 qn nō est pna
 tuc nō valet ita est in pposito. Nam ista pna
 nō valet. p: gnat filiu. q: distinguit a filio. nisi
 forte rōne terminoz. Unde bene sequit pater
 gnat filiu. q: p: nō est filius. 7 tñ non sequit hō
 gnat boicm. q: homo nō est hemo. 7 idō nō seqt
 deus gnat deū. q: deus distinguit a deo. q: ista
 pna est formalis. p: gnat filiu. q: p: distinguit
 a filio. ppter illud mediū. idē nō pōt ee pater
 et filius. tñ idē potest ee deus 7 deus. Ad ter
 tiū pcedo q sequit. deus gnat. q: se vel aliū ge
 nerat. nō tñ eodē addito vtrobiz est bōa pna
 q: illa regula in mult deficit. sequit em. homo
 currit q: aial currit. 7 tamē addēdo vtrobiz si
 gnū vlc nō sequit. nō em sequit ois hō currit.
 q: ome aial currit. Sitr sequit homo est albus
 q: homo est ens. 7 tñ nō sequit formalr. hō p r
 gēter est albus q: hō p r gēter est ens. sic seqt
 deus creat. q: deus est. 7 tñ nō sequit. deus p r
 gēter creat. q: deus cōringēter est. 7 ideo dico
 q illa regula est bona de addito tali eō ipoz
 tar aliquā rē absolutā additaz alijs sic sequit.
 hō currit. q: aial currit. 7 ideo bene sequit. hō
 mo albus currit. q: aial albu currit. quando tñ
 additū est sicut bego cūma nō seqt. nec etiaz

Ad qstionē

Ad pma p n.

Ad scōm

Ad tertiu

uniuersali in omnibus alijs sequit̄. Quis aliqñ
 gr̄a materie vel virtute alterius sequat̄. et ideo
 nō sequit̄. deus gñat deū. ḡ se deū vel aliū deū
 q̄. ly deū nō importat rē additā alteri rei. quia
 deus nulli addit̄. sed tm̄ est hm̄i additio ter-
 mini ad terminū. et tamē in aliq̄bus quādo est
 p̄cise additio termini ad terminū est p̄na bōa
 et aliquādo nō. Et si dicat̄ q̄ in illa p̄ est de-
 us. filius est deus. ly deus supponit p̄ supposi-
 to. ergo p̄pter additū nō variat supponē. ḡ in
 ista. p̄ est alius deus a filio. ly deus supponit
 p̄ supposito. sed h̄ est vera. p̄ est aliud supposi-
 titū a filio. ergo h̄ s̄l̄r est vera p̄ est alius de⁹ a
 filio. et p̄ n̄s filius est alius deus a p̄e. et per
 n̄s pater generat aliū deū. ex quo gñat filius
 Respōdeo q̄ in ista. p̄ est deus. fili⁹ est deus
 ly deus supponit et p̄ eētia et p̄ supposito. et
 ideo p̄ istā. p̄ est alius deus denotat̄ q̄ pater
 sit aliud suppositū et alia eētia. et ideo hec est
 simpl̄r falsa. Si dicat̄ q̄ in ista p̄ gñat de⁹.
 ly deū p̄cise supponit p̄ supposito. ergo s̄l̄r in
 ista. p̄ generat aliū deū. et p̄ n̄s. hec ē simpl̄r
 vera. sicut hec est simpl̄r vera. pat̄ gñat aliud
 suppositū ex quo gñat filiū. Respōdeo q̄ ly
 aliū siue de virtute hm̄onis siue ex vsu loquenti
 um. p̄pter hereticos denotat alietatez tam in
 supposito q̄ in natura que est eadē real̄ cum
 supposito.

Questio scda.

Secundo quero.
 Utrū hec sit p̄cedēda. deus ē p̄ter et filius et sp̄ss̄sanctus. nō
 q̄ qñ aliq̄d negat a quolibz sup-
 positō alicuius termini p̄dicabil̄ de pluribus
 supponētis. negat ab illo cōi. sicut eē angelū.
 negat ab isto hoīe et ab illo. et sic de singul̄. idō
 negat ab oi hoīe. sed nullū suppositū diuinuz
 est p̄ et filius et sp̄ss̄sanct⁹. ḡ deus nō est p̄ter
 filius et sp̄ss̄sanctus. Ad oppositū est maḡ i-
 lla. Ad q̄stionē d̄: q̄ sic. Cui⁹ rō assignat̄. q̄a
 significatū istius tm̄ini deus est natura diua.
 q̄ est eadē tribus. et hec est p̄dicatio formalis.
 deus est p̄ter et filius et sp̄ss̄sanctus. et h̄ tm̄ per
 identitatē. deitas est p̄ter et filius et sp̄ss̄sanct⁹
 Et si dicat̄. p̄ quo supponit deus intelligēdo
 ipam eē verā q̄si p̄dicatōe formalis. R̄ndet̄ q̄
 vnicuiq̄ quo corrd̄et p̄p̄iū qd̄ vel q̄s. et ideo
 deitati vt deitas est corrd̄et p̄p̄iū qd̄ vel q̄s
 qd̄ p̄mo est ens deitate. vt deitas est. et sicut
 deitas de se est hec. ita deus q̄ deus est deita-
 te est de se hic. et in isto hm̄i p̄ceptu nō inclu-
 ditur incōicabilitas. nec rō persone. q̄ deitas
 cōicabilis est. et ideo deus vt est deitate deus
 non includit aliquod incōicabile formal̄. isti
 sic intellectu absq̄ p̄ceptu p̄sonarū siue p̄sona

lium vere possunt p̄terere aliq̄ p̄dicata realia
 q̄ videlz nō p̄terit nature vt ex̄t̄m̄ rōe sup-
 positi quantū ex̄t̄s in ea. Hoc modo forte ista
 est vera deus creat et filies. intelligendo subie-
 ctum p̄ hoc deo ex̄t̄e in natura diua. nō intel-
 ligendo aliquod suppositū. videlz aliq̄d incō-
 municabile in hac natura. q̄ incōicabilitas n̄
 est rō actūu taliū. Et ita pōt poni q̄ ista. deus
 est pater et filius et sp̄ss̄sanctus sit vera. q̄ten⁹
 deus stat p̄ hoc deo in q̄t̄um est p̄ se ens deita-
 te. nō aut̄ p̄ aliquo supposito p̄pe dicto in quo
 est natura diuina. q̄ qñ est veritas p̄ p̄mis si-
 gnificatis terminoz. nō o3 querere veritatez
 p̄ alijs p̄ quibus in q̄runt ista significata. sic
 qñ p̄ns h̄z p̄p̄iam veritatē. nō o3 querere veri-
 tatem eius p̄cise p̄ aliquo ante. Ex̄mplū hu-
 ius. color hic singularis ex̄t̄s nō d̄terminat
 sibi rōem suppositi. q̄ rō suppositi p̄pe nō est
 in accidētibus. et h̄ sit in supposito substātie.
 tm̄ in q̄t̄um intelligit̄ absq̄ ista substātie in
 supposito. vt hic color ex̄t̄s pōt esse p̄ncipiuz
 opationis realis. sicut si eadez albedo esset in
 tribus supficiebus. h̄fer vnū actū realem. scz
 vnā actionē disgregādī. Et si querat̄ de ve-
 ritate illius p̄p̄onis. hic color disgregat p̄ quo
 supponit ibi color. Dicit̄ q̄ p̄ p̄mo significato
 suo. puta p̄ hoc colore ex̄t̄e. non aut̄ p̄ aliquo
 colore inferiori ad hūc colozē. puta p̄ hoc colo-
 re in hac supficie. vel illa. q̄ ista p̄bentia coloz
 rem nō sunt cāveritatis p̄p̄onis istius. sed h̄ ē
 vera p̄pter p̄ma extrema. multo magis esset h̄
 verū si hic coloz vt hic eēt p̄ se ex̄t̄s. deitas aut̄
 est ex se eē. et ideo deus in q̄t̄um est deus deita-
 te est p̄ se ens. et ita huic deo nō itelligēdo ali-
 quā rōnē in supposito vel p̄sonē. imo rōni huic⁹ dei
 pōt attribui p̄ et filius et sp̄ss̄sanct⁹. Contra
 quādocūq̄ aliqua sunt idē oibus modis. ipos-
 sibile est aliq̄d supponē. p̄ vno et nō p̄ reliquo
 et qñ eodē modo supponat p̄ vno et p̄ reliquo
 sed circūscribēdo p̄sonaz et relationē. nihil est
 in deo qñ sit formal̄ et oibus modis ex pre rei
 diuina eētia vel aliquod attributū absolutū
 ḡ deus nō pōt supponere p̄ hoc deo. accipien-
 do hūc deū fm̄ q̄ nō est formal̄ nec pater. nec
 filius. nec sp̄ss̄sanctus. nisi supponat p̄ eētia
 diuina vel p̄ aliqua p̄fectiōe attr̄. butali abso-
 luta. et certū est q̄ si supponat p̄ aliquo absolu-
 to maxime supponit p̄ eētia diuina. ḡ h̄ deus
 est p̄ et filius et sp̄ss̄sanctus supponit p̄ eētia
 et ita nihil aliud denotat nisi p̄ eētia diuina
 est p̄ et filius et sp̄ss̄sanctus. Ad ino: p̄z. q̄ ita
 est impossibile q̄ de eodē oibus modis verifis
 cētur p̄dictoria int̄tionalia sicut realia. ergo
 sicut de eodē nō potest n̄ficari q̄ eētia diua
 cōicat̄ et nō cōicat̄. ita nō pōt esse possibile q̄

Instantia
 R̄sō
 T̄plica
 R̄sō
 Questio II
 Argumentū p̄n.
 Opinio scoti

Instantia h̄ p̄di.

Libri primi

peodem oibus modis idē termin⁹ supponat et
 nō supponat. vel q̄ nō supponat p eo p̄mo et
 q̄ supponat pro eo p̄mo. ḡ si h̄ deus ⁊ essentia
 diuina sunt idē formalr oibus modis ex natura
 rei. si termin⁹ supponat pro h̄ deo supponet
 et pro eēntia. Confirmat. q̄ in ista deus ē p̄
 ⁊ c. termin⁹ supponit pro aliq̄ vera re ex aiām. s̄
 extra in re nihil est nisi essentia vel relatio vel
 suppositū. vel aliq̄ p̄fectio absoluta attributa
 lis fm̄ eos. ḡ termin⁹ supponit pro aliquo isto
 rum. ⁊ nō pōt dari p̄p̄issime nisi diuina eēntia
 ergo supponit pro diuina eēntia. Ex isto p̄ q̄
 nō plus est deus deitate de⁹. si ly deus suppo
 nit pro aliquo absoluto ⁊ nō pro aliquo suppo
 sito. q̄ deitas est deitate deitas. s̄ si deus sup
 ponat pro p̄sona. tūc deus ē deitate deus. q̄a
 p̄ est deitate deus. ⁊ pat̄ nō est deitate p̄. fm̄
 b̄m̄ Augustinū. Prætea q̄ro. q̄d est primus
 significatū hui⁹ termini deus. nō aliq̄ p̄sona p̄
 te. ergo essentia vel relatio. ⁊ nō relatio: ergo
 eēntia. s̄ p̄ te ista propō deus est p̄ ⁊ filius ⁊ c.
 verificat̄ pro p̄sonis significat̄. ergo ista veri
 ficat̄. q̄: hec eēntia est p̄ et filius ⁊ c. Et non
 q̄: h̄ deus. nō intelligēdo p̄ h̄c deū h̄c essen
 tiam. Prætea q̄d dicit q̄ eēntie diuine vt quo
 corūder̄ propriū q̄d vel q̄s. sc̄z ens deitate. pu
 ta h̄ deus. Contra. hic de⁹ ⁊ deitas nullo mō
 distinguunt̄ ex natura rei. ergo nō plus ē hec
 deitas quo q̄ h̄ deus. Si dicat̄ q̄ distinguit̄
 formalr deitas ⁊ h̄ deus. Cōtra p̄ te in crea
 turis nihil est in indiuiduo nisi natura et d̄na
 indiuidual⁹ ⁊ p̄p̄etates absolute forte. ergo
 s̄l̄r in p̄sona patris vel filij nihil ē nisi eēntia ⁊
 p̄p̄etas et p̄fectio absoluta attributa. ergo
 et eēntia ⁊ h̄ deus nullo mō distinguunt̄ ex na
 tura rei. Prætea q̄d d̄r q̄ vnicuiq̄ quo cores
 spondet propriū q̄d nō est verū. q̄d p̄z si vna al
 bedo eēt in pluribus subiectis. h̄ albedo esset
 quo respectu disgregatōis. ⁊ t̄n nō h̄ret propriū
 quod. q̄ q̄d nō pōt dici nisi subiectū. ⁊ nō pōt
 dici q̄ vnu subiectū vel etiā p̄positū ex subie
 cto ⁊ hac albedine magis sit q̄d q̄ aliud. S̄l̄r
 q̄ aia separata est q̄d et quo. q̄: nō est ibi disti
 ctio aliquoz quoz vnu possit dici quod ⁊ aliud
 quo. S̄l̄r accidēs p̄mo iunctū ⁊ postea sepa
 ratū nō h̄z idem q̄d. ⁊ t̄n est idē quo. Prætea
 eēntia diuina est quo respectu spiratōis. ⁊ t̄n nō
 est idē p̄p̄iū quod. q̄: nec eēntia nec p̄sona ali
 qua. Ex istis p̄z q̄ exemplū est ad opposituz.
 q̄: si hic color eēt in trib⁹ sup̄ficiebus. hic color
 eēt p̄ncipiū disgregatōis. ⁊ nō aliq̄d mediū
 inter sbam̄ coloris ⁊ ip̄m suppositū. ⁊ ita essen
 tia diuina erit tres p̄sone ⁊ nō aliq̄d mediū
 inter eēntiā ⁊ p̄sonas. q̄: nullū est tale mediū
 Ido aliter dico ad questionē q̄ in ista de⁹ est

D
 Rūno ad q̄ones

Sententiarum

p̄r ⁊ filius ⁊ sp̄ssanct⁹. ly deus supponit p̄ ip̄a
 met diuina eēntia. ⁊ iō q̄: ip̄a eēntia ē tres p̄sone.
 iō deus est tres p̄sone. Et si dicat̄ q̄ om̄e p̄s
 dicatū quod p̄uenit pluribus. op̄z q̄ p̄ueniat
 alicui p̄mo. s̄ creare cōuenit tribus p̄sonis. et
 nulli earū p̄mo. q̄: tūc alia nō posset creare. et
 cōuenit cuilibet earū tanq̄ illi q̄d est q̄d. ḡ est
 aliquid cui p̄mo cōuenit. illud nō est essentia.
 q̄: eēntia est quo respectu creatōis. ḡ hic deus
 est q̄d cui p̄mo p̄uenit creare. R̄deo q̄ ali
 quid p̄mo p̄petere alicui pōt esse dupl̄r vel in
 re v̄l in p̄dicatōe. Primo mō maior est simpl̄r
 falsa tam in deo q̄ in creaturis p̄z. q̄: posse ri
 dere p̄uenit sorti ⁊ platonī. ⁊ sic de alijs. ⁊ t̄n i
 te nihil est cui p̄mo p̄uenit posse ridere. quia i
 re nihil est q̄d pōt ridere nisi sortes vel plato.
 ⁊ sic de alijs hoibus. et ita est in diuinis illa
 maior: simpl̄r falsa. Nā posse creare ⁊ sic de ta
 libus nulli p̄uenit nisi alicui p̄sone ⁊ eēntie di
 uine. nisi forte relationi. Sc̄do mō pōt illa ma
 ior: p̄cedi. saltē vt in plurib⁹. sicut in p̄dicatōe
 posse ridere p̄mo p̄petit isti termino cōi homo
 nō p̄ se sed p̄ singularib⁹. q̄: h̄ est p̄mo vera. ois
 hō pōt ridere. ⁊ t̄n iste terminus cōis hō nō po
 test ridere. nec denotat̄ h̄ p̄ illā p̄pōnē. sed p̄e
 cise denotat̄ q̄ q̄libet homo singulari pōt ride
 re. ita in p̄posito posse creare. sicut q̄ p̄mo cō
 uenit isti termino cōi deus. ⁊ de quocūq̄ p̄dica
 tur iste termin⁹ deus. de eodē p̄dicat̄ illud p̄di
 catū. ⁊ t̄n nullo modo p̄dicat̄ de h̄ termino deus
 p̄ se sed p̄ p̄sonis diuis. Ad argumentū p̄nci
 pale dico q̄ maior est d̄a q̄n illud p̄cise suppo
 nit p̄ suppositū. nō p̄ aliquo formalr distin
 cto a suppositū. modo iste terminus deus nō p̄cise
 supponit p̄ tribus p̄sonis. s̄ etiā supponit p̄ ip̄
 sa diuina eēntia. ideo hec ē vera. deus est tres
 p̄sone. q̄: eēntia diuina est tres p̄sone.

Distinctionis q̄ntē. Questio prima.

Circa distinctio
 nem q̄ntā q̄ro p̄mo. Utrum
 eēntia diuina generet vel gene
 ret. **M** sic. p̄mo sic. eēntia di
 uina est res ḡnans vel p̄ ge
 nerās. ⁊ vltra. ḡ eēntia diuina ē
 generās. ⁊ vltra. ḡ eēntia diuina generat. aūs
 verū. ḡ ⁊ p̄ns. Prima p̄na p̄z p̄ illā reglāz p̄us
 acceptā. q̄ a determinabili sumpto cū determina
 tōe nō distrahēte nec diminūte ad determina
 bile absolute sumptū est bona p̄na. ḡ sequitur
 eēntia diuina est res generās. ergo est generās.
 Sc̄da p̄na p̄z. q̄: de quocūq̄ p̄dicat̄ p̄ncipiūz
 alicuius v̄bi. ip̄m v̄bum p̄dicat̄ de eodē. Aūs
 patet. q̄: eēntia est p̄. ⁊ nō est p̄ nō generans
 ergo est pater generās. ⁊ vltra. ḡ est res gene

Obijctur

R̄ndetur

E
 Ad argumentum
 principale

Distinctio V
 A
 Questio I
 Probat p̄mo

Distinctionis V

Questio I

rans. Secdo sic. nō minus est diuina essentia ratio gñandi q̄ forma i creaturis est rō agēdi. sed q̄ forma in creaturis est rō agēdi vere d̄: forma esse agēs. ergo eodē modo q̄ eēntia diuina est rō gñandi. vere d̄: generans. Adāior videt manifesta. q̄ nihil est quod possit de eē ratio gñandi nisi eēntia diuina. Probatio minoris. tū q̄ illud quo posito pōt poni actio. et quo nō posito nō pōt poni actio est vere agēs sed posita forma pōt poni actio. et ipa amora quocūq; alio posito nō potest poni actio. ergo ipa forma vere est agēs. Tum q̄ agere puenit alicui pmo nō cōuenit pmo subiecto. nec aggregato ex forma et subiecto. quia tunc nihil posset agere nisi subiectū. vt tale aggregatū. quod est manifeste falsuz. quia ipa forma separata poterit agere. Tum q̄ accidēs separatus vere agit. q̄ qñ est cōiūctum vere ager. Tuz q̄ agere cōuenit subiecto p formā. ergo veri cōpetet ipi forme. Tum q̄ intellectus intelligit fm brm augustinū. ergo eadē rōne forma agit Tuz q̄ aliter pars nō dicit moueri. quia nihil posset agere. nec p pns pati nisi subiectum vel compositū. Tertio sic. qñcūq; aliqua sūt idē oibus modis ex natura rei. de quibuscūq; d̄ vnū r̄ reliquū. sed generare r̄ p̄nitas sūt idēz oibus modis ex natura rei. q̄ si essentia dei est p̄nitas. essentia diuina vere gñat. Quarto sic. eēntia diuina est p̄. ergo eēntia diuina generat. Ans patet p̄ pcedentē questionē. p̄na p̄z quia omnis pater gñat vel genuit. ergo si eēntia diuina est pater. vere generat vel genuit. S̄t si est p̄. ergo est filij pater. s̄ nō est p̄ filij nisi quē gñat. ergo generat filiū. Ad oppositum est magister in lra. Conclusio. in ista questione est certa q̄ eēntia diuina nō generat nec generatur. r̄ est determinata per ecclesiam extra de summa trini. r̄ fide catholica. c. damna mus. Sed diuersē rōnes a diuersis assignant. Unde dicūt aliqui q̄ essentia nō generat nec generat. quia essentia nō potest supponere p̄ supposito. r̄ ideo ea que sūt p̄p̄ia psonarum q̄b̄ ab inuicē distinguunt. nō possūt essentie attribui. significaret em̄ q̄ eēt distinctio in essentia diuina sicut est in suppositis. Contra si ista ratio esset bona. bec essz falsa. eēntia est paternitas. q̄ paternitas est ita p̄p̄a ipsi supposito sicut ipm̄ generare. r̄ p̄ consequens ita significaret distinctio in ipa eēntia diuina sicut i suppositis nisi aliū obstatet. Alii d̄: q̄ s̄ nō est p̄cedēda q̄ eēntia gñat. et ratio logicalis assignat ista. qñcūq; subiectuz est abstractum vltimata abstractiōe r̄ p̄dicatū ex ratōne sua nō potest predicari nisi formaliter. nō potest esse vera propositio nisi sit per se primo modo

subiectū est hic abstractū vltimata abstractiōe r̄ s̄ p̄dicatū de rōne sua nō pōt p̄dicari nisi formalit. r̄ mō inherētis. q̄ p̄positio nō pōt esse vera nisi p se p̄rio mō. sed bec nō est vera p̄mo mō. q̄ p̄dicatū nō est de p se intellectu subiecti omē em̄ q̄ dicit ad aliud est aliqd̄ p̄ter relatiōē. vñ. Tho. r̄ ita relatio nō est infra p̄ceptuz illi absoluti. Adāior declaratur. in substātijs est tm̄ vna abstractio. scz q̄ dicitur a supposito p̄p̄ie nature. q̄ sbe nō sunt nate cōcernere aliqd̄ alteri nature sic hūanitas abstrahit. et iō illud vt sic p̄sideratū est p̄cise ip̄z. q̄ cuilibz alij extraneū. sicut dicit Auicēna. v. mēta. eq̄ nitas est tm̄ eq̄nitas r̄ nihil aliud: s̄ in accidētibz est abstractio a suppositis alteri nature p̄mo dicēdo albedo. Scda ab idiuuiduis. dicēdo q̄ dicitur albedinis. In relatiōis sūt plures abstractiōes. r̄ sic patet q̄ vltia abstractio est q̄ dicitur absolutissime sumpte ab omi eo q̄ est quocūq; mō extra rōes q̄ dicitur. Circa aliū terminū eiusdē maioris. scz q̄ p̄dicatū de quocūq; p̄dicat de necessitate formalit p̄dicet. dicit esse notādū q̄ substātiua p̄nt dupliciter p̄dicari i diuinis. qñq; formalit. qñq; per idēritatē. Sz adiectiua si p̄dicatur. de necessitate p̄dicatur formalit. r̄ hoc q̄ sunt adiectiua. Naz ex hoc q̄ adiectiua sūt. significat formā p̄ modū informātis illud de quo videlicet formalit dicitur. talia nō sunt tm̄ noia adiectiua s̄ etiaz oia p̄cipia r̄ vba. Ex istis patet illa maior. q̄ illud p̄dicatū p̄cise natū est p̄dicari formalit. iō nō pōt saluari veritas p̄p̄ idēritatē tm̄. r̄ q̄ subiectū summa abstractiōe abstractū nō pōt stare p̄o aliquo q̄litercūq; alio a se. sed p̄cise p̄o se formalit. r̄ iō oportet q̄ sua ratio p̄cise formalit essz idē illi p̄dicato. quod nō posset esse nisi ista rō p̄cise includeret illud p̄dicatū. p̄z q̄ maior r̄ minor. est manifesta. iō r̄c. Cōtra istā opinionē arguo q̄ maior assūpta sit simpliciter falsa. Nā ista est vera fm̄ istā essentia diuina cōicat filio. et hoc p̄dicatū est verbū vel p̄cipiū q̄ nō est natū p̄dicari nisi formalit. r̄ tm̄ nō est p se p̄mo modo. Prefea. bec est vera. essentia diuina videt ab intellectu creato. r̄ subiectū est abstractū vltimata abstractiōe. r̄ p̄dicatū nō est natū predicari nisi tm̄ formaliter. r̄ tm̄ nō est p se p̄mo mō etiā fm̄ eos. Ad ista dicit q̄ cōicari et similiter videri ab intellectu creato dicit p̄cise relatiōē rōis sup̄ essentiā. r̄ iō nō ponūt aliqd̄ reale in essentia. r̄ p̄p̄ s̄ nō sunt p̄dicata distinctiua essentia. s̄ gñare est aliqd̄ reale in eēntia. r̄ reale p̄dicatū distinctiū illi cui cōuenit ab alio. Et iō illa minor intelligit qñ p̄dicatū est aliqd̄ reale distinctiū illi cui addit nō ēs rōis tm̄. tūc

de trinitate titz

E Cōtra opi. scdas. p̄p̄t̄ impugnatō.

major

Secdo

Tercio

Quarto

B Conclusio

E Epistola

Impugnatur

D Epistola scati

arguitur sic. Nullū pdicatu qđ necessario pdi-
catur formalit̄ ⁊ est distinctiuū illius cui addi-
tur pōr pdicari de eētia in abstracto. sed ge-
nerare tm̄ pdicat̄ formalit̄. et est distinctiuū illi
cui addit̄. ḡ non pōr pdicari de essentia in ab-
stracto. Cōtra. abstractū vltiata abstractōe
non magis abstrahit̄ ab ente reali. q̄ ab ente
rōis. q̄a ita repugnat sibi q̄ sit ens rōis sicut
q̄ sit qđcūq̄ ens reale sibi extraneū. ḡ tale ab-
stractū nō magis recipit predicationē entis
rōis q̄ entis realis. ḡ si pp̄ tales abstractōes
nōz hec esset falsa. essentia generat multo ma-
gis hec esset falsa. essentia cōicat̄. essentia vlti-
detur ab intellectu creato. si ista dicat̄ p̄cise re-
lationē rōis. q̄ iste relatiōes rōis ita erūt ex-
traneē sibi sicut generare reale. Cōfirmatur
q̄ fm̄ auicennā quez allegat. sicut eq̄nitas in
quātuz eq̄nitas nō est vna nec plures: ita nec
est in effectu nec in intellectu nec vlt̄ nec p̄ri-
culare. ⁊ tm̄ aliq̄ istoz tm̄ dicit̄ vltra eq̄nitate
entia rōis. ḡ a tali abstracto nō magis remo-
uet̄ aliqđ reale sibi extraneū q̄ ens rōis cuius
esse est sibi extraneū. Prætea. supposito q̄
cōicari ⁊ videri ab intellectu creato dicit̄ p̄cise
relatiōes rōis. tm̄ intelligere ⁊ velle eē bo-
num ⁊ esse sapientē ⁊ h̄mōi dicit̄ aliqđ reale.
sicut et generare. sed oēs iste sunt vere eētia
diuina intelligit̄. eētia diuina vult̄. eētia est
bona. est sapiēs. ⁊ sic de alijs. ⁊ tm̄ sunt vere p̄-
mo modo dicēdi p̄ se fm̄ istū. q̄ oia ista pdica-
ta distingūt̄ formalit̄ ab essentia diuina fm̄
eos. Prætea. hec est vera essentia diuina cre-
at. eētia diuina distinguit̄ a creatura. ⁊ tm̄ pre-
dicata sunt distinctiua. q̄ nec rō inferūt eētia
diuina distingui ab aliquo. Prætea. rō sua
nō p̄cludit̄: q̄ hui⁹ deberet assignari rō q̄re ta-
le pdicatu reale distinctū non pdicat̄ de essen-
tia. ⁊ assignat rōem. q̄a subiectū est abstractū
vltiata abstractōe. ⁊ pdicatu nō est natū pdi-
cari nisi formalit̄. s̄ ista cā est cōis siue pdicat̄
pdicatu distinctiuū siue aliud. Prætea. semp̄
stat q̄ nō oportet istā pp̄oem eētia generat
esse verā p̄ se p̄mo mō. ⁊ iō nō est negāda. q̄ ex
forma pdicatiois seq̄ret̄ ipam esse verā p̄ se p̄-
mo mō. ⁊ tūc fm̄ eos codē mō essent̄ iste negā
de eētia est bona. intelligēs. volēs. ⁊ h̄mōi. q̄a
nō sunt p̄ se p̄rio mō etiā fm̄ eos. S̄ iō est ista
negāda eētia generat. q̄ inferret essentia di-
stigui a genito. ⁊ h̄ est rō magistri q̄ melior est
q̄ alia. Secdo arguo cōtra pdictaz maiore. q̄
nō min⁹ abstrahit̄ subiectū ab accidēte. q̄ ab-
stractuz vltiata abstractōe a talib⁹ pdicatis
cuiusmōi sunt gnare ⁊ spirare ⁊c. s̄ nō obstāte
tali abstractōe aliqđ accidētale qđ nō ē natū
pdicari nisi formalit̄ pdicat̄ de subiecto. ⁊ non

p̄ se p̄mo modo. sicut q̄ homo est albus music⁹
⁊c. ḡ nō obstāte tali abstractōe poterūt aliq̄
pdicari q̄ nō sūt nata pdicari. nisi formalit̄ de
tali abstracto. ⁊ tm̄ nō p̄ se p̄mo mō. Cōfirmat̄
ista rō. q̄ abstractio tal̄ nō facit q̄ ppō sit vna
p̄mo mō vel secdo. s̄ p̄cise facit q̄ illd abstractū
nō pōt supponere p̄ illo a quo abstrahit̄. ergo
q̄uis eētia sit abstractū vltimata abstractōe
ex h̄ nō sequit̄. q̄ n̄b̄ l qđ nō est natuz pdicari
de ea nisi p̄ se p̄mo mō. s̄ facit q̄ eētia nō pōt
supponere p̄ p̄sona vel supposito ⁊ de h̄ est qđ
p̄ncipalis an illa eētia generet. Tertio ma-
ior sua est falsa in creatur. q̄ h̄ est vna. eq̄nitas
distinguit̄ a deo. eq̄nitas est creata. ⁊ tm̄ predi-
cata nō sunt nata pdicari nisi formalit̄. ⁊ tamē
sunt vere p̄ se p̄mo mō. Sicut h̄ est vna. hūanitas
est vna. ⁊ tm̄ nō est p̄ se p̄mo mō. Assumptū p̄z
q̄ sequit̄. s̄ hūanitas ē vna. ḡ hūanitas ē vna
ab inferiori ad supius. ⁊ an̄s est verū. ḡ ⁊ an̄s.
Prætea qđ dicit̄ q̄ in substātijs nō est abstrahit̄
nisi a supposito p̄ nature. nō est verum
fm̄ eū. q̄ illud qđ pdicat̄ de alio ⁊ nō i abstrahit̄
cto. pdicat̄ de illo p̄cise. s̄ s̄ba pdicatur de
aliquo supposito alteri nature. ⁊ nō in abstra-
cto. sicut h̄ est vera fili⁹ dei est hō. ⁊ h̄ est falsa
fili⁹ dei est hūanitas. ḡ s̄ba p̄cernit aliqđ sup-
posito alteri nature. Prætea sic albedo pdi-
cat̄ de albedib⁹ singularib⁹. q̄uis a supposito
alteri nature abstrahit̄. ita hūanitas pdicat̄
de hūanitatibus singularib⁹. Naz h̄ est vera. s̄
hūanitas est hūanitas. q̄uis nō pdicat̄ d̄ sup-
posito alteri nature. ḡ hūanitas n̄ ē abstractū
vltiata abstractōe. sicut nec albedo. Prætea
qđ dicit̄ q̄ qđditas albedis abstrahit̄ a p̄p̄ijs
singularib⁹ nō ē verū. q̄ sic on̄sū ē in secdo distin-
ctioe nō ē tal̄ d̄ria in albedie. q̄ sit quidditas
vel aliqđ p̄ter qđditatē. qđ tm̄ req̄reret̄ ad ta-
le abstractōes. Prætea qđ dicit̄ de secdo fm̄io
nō est ad p̄posito. q̄ q̄uis nō possit pdicari ni-
si formalit̄. tm̄ ex h̄ nō sequit̄. q̄ si pdicat̄ de ali-
quo q̄ nō pōt stare p̄ quocūq̄ alio nisi p̄cise p̄
seip̄o. ⁊ p̄pter h̄ pdicat̄ p̄mo mō. q̄ albū mu-
sicū ⁊ h̄mōi fm̄ rōnem suā nō p̄nt pdicari nisi
formalit̄. ⁊ homo nō pōt stare nisi p̄ seip̄o. Tm̄
nullo modo pōt homo stare p̄ quocūq̄ accēte
⁊ tm̄ iste sūt vere hō ē albus hō est musicus. hō
currit. ⁊ sic de alijs. Et hui⁹ rō ē. q̄ quis homo
nō possit stare nisi p̄ boie. q̄ tm̄ albū currēs. et
sic de alijs adiectiuis n̄bis ⁊ p̄cipijs. p̄nt sta-
re p̄ boie. iō pp̄ones verificant̄. q̄uis nō sint p̄
se p̄mo mō. ⁊ codē mō q̄ in talib⁹ pp̄oib⁹ eq̄-
nitas creat̄. eq̄nitas distinguit̄ a deo. ⁊ sic de
alijs. ipa pdicata p̄nt supponere p̄ ipa eq̄nita-
te. iō tales sūt v̄e q̄ subiectū ⁊ pdicatu p̄ eisdē
supponūt. ergo codē mō si gnare vel generas

5

posset supponere pro ipsa essentia ad huc esset vera. essentia generat. Quis non esset per se primo modo sic hec est vera. essentia divina est bona. quia predicatum supponit pro ipsa essentia. Quis non sit per se primo modo. Unde de ratione talium predicatorum scilicet adiectivorum. participiorum. etc. est supponere per alios quam pro significatis suorum abstractorum. et ideo de aliis predicantur. imo quasi si predicantur de aliis. scilicet de illis quae abstrahuntur ab eis. Ideo dico aliter ad questionem quod essentia divina nec generat nec generatur. quia si aliquid talis esset vera sequeretur vere essentiam distinguere ab illo quod generat vel generatur. sed essentia divina a neutro distinguitur. et ideo non generat nec generatur. Sed quod est ratio istius quare non potest dici quod essentia generat sic conceditur quod essentia est pater essentia est paternitas. Respondetur quod aliqua sunt predicata que de nullo potest predicari: nisi de illo de quo primo et immediate predicantur. vel saltem non de aliquo nisi per aliquid intrinsecum sibi. et quod sit de ratione eius. sicut patet quod esse idem et diversum et huiusmodi de nullo predicantur nisi de quo immediate dicuntur. vel saltem per aliquid intrinsecum illi de quo predicantur. Unde impossibile est quod aliquid distinguatur ab alio nisi vel seipso vel per aliquid sibi intrinsecum. Unde dicere quod fortis distinguatur a platone per iobanem nihil est. Vel dicere quod materia distinguatur ab aere per formam: nihil est sed materia seipsum distinguit et a forma et ab aliis. et oppositum distinguit a materia per formam quod est aliquid sibi intrinsecum: et ita est de multis aliis predicatis. Aliqua autem predicata predicantur de aliquo mediante aliquo sibi extrinseco. sicut ponendo proprietatem esse aliam rem a se et a corpore. tunc homo diceretur esse albus. quia veritas sua esset alba. Similiter ignis dicitur calefacere. quia calor calefacit. Non sic autem potest dici quod homo est in subiecto. quia albedo hominis est in subiecto. Et ita est quod multa predicata quae predicantur de accidentibus primo. secundario predicantur de subiecto accidentibus. et multa quae primo predicantur de accidente nullo modo predicantur de subiecto. Similiter multa predicata quae predicantur primo de natura assumpta predicantur de verbo assumpto. sic patet mori comedere bibere. et sic de aliis. et aliquid quod predicatur de illa natura. non predicatur de verbo. Unde esse aliud a deo predicatur de natura. non tamen de verbo assumpto. et ita est de multis. Nunc autem siue ex proprietate istorum predicatorum. siue ex usu loquentium ista predicata non possunt in divinis de aliquo predicari. nisi de quo primo et immediate predicantur. Et quia non predicantur primo et immediate nisi de supposito. ideo de solo supposito et non de essentia predicantur. et ideo hec non est vera. essentia generat nec essentia generatur. Si autem hoc sit ex usu loquentium et loquentium. rationabiliter poterunt ad hoc moveri.

D
Ritio ad qom
Queritur.
Respondetur.

ne concederet quod divina essentia distinguere ab aliquo quod est in divinis. cum sit notum apud omnes generans distinguere a genito. et e converso. et ideo essentia non potest generare nec generari. quia non potest distinguere a quo cumque supposito in divinis. Et ita abstractio non est causa quare tales non procedunt. quia abstractio nihil facit nisi quod abstractum non potest per illo supponere a quo abstrahitur. cum tale predicatum non potest predicari nisi formaliter. cum tale predicatum possit predicari non tamen primo modo. Nec quia tunc sequeretur quod predicatio esset per se primo modo. sicut ostensum est contra aliam opinionem. sed quia ista predicata non possunt predicari in divinis. nisi de illis de quibus primo et immediate predicantur. et hoc quia illa primo distinguuntur et sola illa. Contra predicta potest obijci. primo contra hoc quod innuit in arguendo contra primam opinionem quod de tali abstracto potest aliquid predicari. Quis non per se primo modo. Contra. tunc posset concedi. humanitas est homo. et similiter ista humanitas est alba quae tamen non conceduntur. Prefea. primitas et generare sunt simpliciter idem. quod de quo predicatur unum et reliquum. sed essentia est primitas. generare essentia generat. Prefea in creaturis generare et generari predicantur de aliis quibus medianteribus aliis. generare eadem ratione in divinis. Ad primum posset responderi leuiter secundum philosophum. vii. meth. com. xxi. quod quidditas hominis uno modo est homo alio modo non. quia est homo quod est forma. et non est homo qui est compositus ex materia et forma. Alii dicunt quod potest simpliciter negari. humanitas est homo. et similiter ista. humanitas currit. humanitas est alba. Ad cuius intellectum sciendum quod sicut aliquid sicut cathegorumata includit ex usu loquentium aliqua cathegorumata. sicut per se de hoc signo quibus quod includit suum distribubile per equalitatem. Aliter enim hec non esset propria quodlibet est ens. sicut nec ista. ois est ens. vel ista omne est ens et tamen hoc conceditur. quia valet ista. omne est ens. et ita istud signum quodlibet equivalet signo distributivum et distribubili scilicet huic quod dico omne ens. Similiter dicendo. totus fortis secundum quod totus tenet sicut cathegorumate. id est totus includit suum distribubile. quia valet hoc totum quodlibet per se fortis. et ita est dicendum in multis aliis. Eodem modo ex consuetudine loquentium aliquid cathegorumata includit sicut cathegorumata et hoc pro brevitate loquentium. et ita est in proposito quod talia abstracta ex usu aliquorum auctorum includunt aliquid sicut cathegorumata sic nec ratio vel se vel hoc quod et huiusmodi. et ita ista humanitas est homo vel homo est humanitas vel ista. homo nec ratio est humanitas. vel homo per se est humanitas. et ista humanitas est alba. vel humanitas currit. valz ista. humanitas nec ratio est alba. vel necessario currit. quod omnia falsa sunt. et ideo omnes tales humanitas est homo. humanitas est alba. humanitas currit. essent vere de natura et monis si humanitas

Contra predicta
Arguit
Primo
Secundo
Tertio
Ad primum



precise supponeret p aliqua re. sicut albedo vel homo vel homo. et supponit precise p rebus. quia non est aliquid res p qua potest supponere cui non attribuitur predicata omni modo expresso in propositione. et hoc maxime debet concedi ab illis qui negant unitatem minorum numeralium et distinctionem formalem. Quis alij possent facilius hoc saluare p fundamentum eorum simpliciter falsum. de quo dictum est dist. ij. Elegerunt si intelligant modo predicto debet negari. quia predicata non attribuitur illi nec ratio p quo humanitas supponit. et iste modus sicut beatorum mathematicus nec ratio intelligitur in illo quod supponit. Unde accipiendo humanitatem secundum quod precise supponit p re et non includit aliquem modum sicut beatorum mathematicum. tunc omnes iste essent vere. humanitas est homo. humanitas currit. humanitas est alba. et sic de alijs. tamen quilibet istarum esset contingens. De ultimis partibus quod foris contingentes. sic iste sunt contingentes. homo currit homo est albus. et sic de alijs. sed de ista humanitas est homo. humanitas est aial et de hominibus dubium est magis. De quo tamen dico quod sunt contingentes. quia manentibus rebus potest esse falsa. Unde si non esset nisi una humanitas in mundo. et illa esset assumpta a verbo hec esset falsa simpliciter. humanitas est homo. sicut hoc esset falsa simpliciter. homo est humanitas. Luius ratio est. quia homo concretum supponeret nisi p supposito sustentate naturam humanam seu humanitatem. et tamen suppositum simpliciter non est humanitas. Si dicat quod tunc homo non supponeret pro eodem quod significat. et ita videret esse concretum. sic albus quod non est verum. Si tamen hec esset vera humanitas est in intellectu. est in effectu. que tamen omnia negat Avicenna. Ratione quod homo est concretum aliquo modo. non tamen sicut albus et homo concretum accidentalia. Luius ratio est. quia albus semper supponit p re alia ab albedine. nisi forte supponat p ipsa albedine. quod non est de virtute formis. et ideo nunquam potest concedi quod albedo est alba. quia diffinitio exprimens quod nois ipsi albi est ista. aliquid informatum albedine. et quia albedo nunquam informat albedine. ideo albedo nunquam est alba. Homo autem et homines sunt concreta. et aliquid supponit p re alia que sit importata p abstractum. et aliquid p illa eadem re importata p abstractum. quia diffinitio exprimitur quod nois est talis quod homo est res humanitatem sustentans. vel humanitas nulli alteri innitens. et ideo supponit p omni sustentate humanitatem. et tunc supponit p re alia ab humanitate. et ideo predicatio humanitatis de boie p tali est simpliciter falsa. Supponit etiam p humanitate nulli alteri innitente et soli p tali. et si nulla humanitas innitit alteri. tunc supponit precise p humanitate. et tunc omnis homo esset humanitas. nisi includeret aliquid speciale sicut beatorum mathematica modo

expresso. et tamen illa esset contingens. quia homo nunquam supponit p humanitate nisi quando alteri non innitit. Ad secundum dico quod sicut humanitas ex usu loquentium includit aliquid sicut beatorum mathematica necessario vel p se. ita aliquid includit sicut beatorum mathematica p se primo modo quod satis innuit Avicenna assignas rationem quare humanitas vel equitas. nec est una nec plures. nec in effectu. nec in intellectu. nec in actu. nec in potentia. quia scilicet nullum istorum ponit in eius diffinitione. et ideo nullum istorum predicat de ea primo modo concedi p se. et ideo intelligit quod equitas nec est in actu nec in potentia p se primo modo quecumque tamen res importetur p equitatem. illa veraciter vel est in actu vel in potentia. et eodem modo non potest negari quod equitas esset aialitas. quia non adequate. Et ita p talia sicut beatorum mathematica de usu loquentium intellecta in talibus abstractis potest saluari omnes auctores negantes aliqua predicata a talibus abstractis. que tamen vere dicunt de concretis. Et hoc posset confirmari p Avicenna qui ita dicit. quia aial secundum quod aial. nec est in actu nec in potentia. nec unum nec plura. sicut dicit quod equitas secundum quod equitas. nec est in actu nec in potentia etc. Et ita omnia talia vere negant a concretis cum reduplicatiōe negatis vel alijs sicut beatorum mathematica negatis sicut abstractis. Ad secundum dico. quis generet paternitas sic sunt simpliciter idem. secundum quod generet accipit noial. sicut eentia et paternitas. et ideo sicut hoc concedit eentia est paternitas. ita et illa. eentia est generet. tamen illud verbum non predicat de eentia. dicendo eentia generet. propter causam predictam. Ad ultimum dico quod quis in creaturis generet et generari predicent de alijs medijs alijs sicut dicitur quod ignis generet. quod forte non sit verum nisi quia hoc est vera. calor generet. vel aliquid talis in quo affirmat generans de forma. que est principium agendi. tamen contra loquentes non sic recipiunt tale predicationem in divinis. et hoc rationabiliter. quia in creaturis illud quod sic denotat mediate generet. quia aliud primo denotat generet est realiter distinctum a generato et plus eo. non sic autem in divinis. et ideo eentia non dicitur generet. quia tunc distingueret cum secundum omnes omnes generans distinguit a genito. Ad primum principale dico quod eentia non est res generans. si ly generans tenet pure principia et adiective. hoc est res non generans quia eentia non generans. Et quoniam dicitur quod eentia est principium procedo. Et quoniam dicitur quod est principium generans vel principium generans. potest dici quod si ly generans tenet pure adiective quod neutrum est procedo. Luius ratio est. quia aliquid ad hoc determinabile sumptum cum aliquid determinatione predicet de aliquo. requirit quod determinatio vere predicet de terminabili. et quod tam determinatio quod determinabile predicet de principali subiecto sicut ad veritatem istius. fortes est homo albus. requirit

Ad Rñdetur scdo

Ad scdm ar.

Ad tertium

Ad pmu pn.

Obijetur pmo
 scdo
 Rñdet pmo



veritas istarū triuz. q̄ fortes est homo. fortes ē
 albus. ⁊ hō est albus. ⁊ tūc eēt h̄ falsa. eētia ē
 p̄r generās. q̄ h̄ est falsa. eētia est generās. ⁊
 h̄ esset falsa. eētia est p̄r nō generās. q̄ bec ē
 falsa. p̄r est nō generās. ⁊ ita in talib⁹ p̄positif
 nō oꝝ q̄ a quo negat aliq̄d tale p̄positū. q̄ vna
 pars sumpta cū opposita p̄dicōe alterius ve
 rificet de eodē. sicut nō sequit̄. asinus non est
 lignū albū. q̄ est lignū nō albū. ⁊ tñ nō est om̄
 nino sile. q̄ nūsq̄ inuenit̄ nisi in deo q̄ aliquid
 p̄dicat de aliquo. ⁊ de p̄dicato sumpto vnifor
 miter. ⁊ fm eandē supponet̄ aliq̄d p̄dicet̄. q̄n
 p̄dicet̄ de subiecto. ⁊ ita talis modus arguēdi
 oīs pater generat. eētia est p̄r. q̄ essentia ge
 nerat. vbi p̄r eodē modo supponit̄ in vtraq̄ p̄
 pōne. semp̄ tener. p̄ter q̄ in p̄posito in diuinis
 Et tota cā est. q̄ nūsq̄ alibi p̄nt tres res. qua
 rum nulla est alia res eē vna res numero. ⁊ ita
 ibi solū pōt aliquid vere affirmari de vna illas
 ruz rerū. ⁊ tñ negari ab illa re q̄ est ille tres res
 p̄pter identitatē illius rei cū illis tribus reb⁹
 et p̄pter distinctionē illarū triū rerū inter se.
 Si tñ posset haberi talis sensus illi⁹ p̄pōnis.
 essentia est p̄r. ⁊ ille p̄r est generās. tūc eēt con
 cedendū q̄ essentia est pater generās. sed tūc
 nō valet p̄na. q̄ essentia est ḡnans. sicut nō seq̄
 tur. p̄r est generās. essentia est p̄r. q̄ essentia ē
 generās. Ad sc̄dm dico q̄ p̄posito q̄ essentia
 diuina sit rō agendi vel ḡnandi. et ita vere rō
 generādi sicut forma in creaturis est rō agēdi
 tñ nō debet p̄cedi q̄ eētia ḡnat sicut bꝝ cōce
 di in creaturis q̄ forma agit vel ḡnat. Et ratō
 dicta est. q̄ essentia diuina nō distinguit̄ a ge
 nerato. sicut forma creata distinguit̄ a ge
 nerato. Et id illas p̄batiōes q̄ p̄bant q̄ forma
 creata que est rō agendi vel ḡnandi vere agit
 ⁊ ḡnat. cōcedo. nisi forte auctores intelligant
 illud nō agit quod est in alio. ⁊ tūc nō ē dispu
 ratio nisi de modo loquēdi de quo nō est cura
 ad p̄ns. sed intelligēdo sicut intelligit̄ p̄bs. v.
 meth. q̄ illud est causa ad cui⁹ esse sequit̄ esse
 ctus. ⁊ quo p̄posito potest poni effectus. et quo
 nō p̄posito nō ponit̄ effectus. ⁊ eodem modo p̄
 portionabilr de agente ⁊ generāte. sic dico q̄
 forma creata vere agit ⁊ vere ḡnat et per se et
 suppositū vel etiā compositū nō generat nec
 agit nisi per accidēs. Secus tñ est de ḡnato.
 q̄ compositū p̄cise generat. ⁊ nec forma gene
 ratur nec materia p̄p̄e loquen do. sicut alias
 patebit. Et si dicatur q̄ actiones sunt suppo
 sitoum. Dico q̄ bec p̄positio non inuenitur in
 p̄bilosophia. sed dicit̄ q̄ actiones et operatio
 nes reales sunt singulariū. q̄ nihil est reale ni
 si singulare. Ad tertiū argumētū ⁊ quartum
 p̄sp̄ predicta.

Questio sc̄da.

Secundo circa ean
 dem distinctionē q̄ro. Utrū filius
 ḡnat de substātia p̄ris. Ad nō. q̄
 illud de quo aliq̄d ḡnat est subie
 ctum ḡnationis. sed essentia diuina nō est subie
 ctum ḡnationis diuine. q̄ subiectū ḡnationis
 est in potētia ad terminū formale illi⁹ ḡnatio
 nis. h̄ eētia nō est in potētia ad aliq̄d termi
 nū formale. q̄ ⁊c. Ad oppositū est magister i
 lra dicens. q̄ filius generat nō de nibilo. h̄ de
 substātia p̄ris. In ista q̄one om̄s q̄si p̄cordat̄
 in re. sed in modo loquēdi discordat̄. Ponunt
 em̄ om̄s q̄ eētia diuina est cōis tribus suppo
 sitis. ⁊ q̄ cōmunicat̄ filio ⁊ sp̄ū sancto a patre
 et q̄ iste p̄sone constituunt̄ ex p̄p̄etibus et
 ip̄a diuina essentia. ⁊ q̄ suppositū p̄cise p̄du
 cit ⁊ p̄ducitur. h̄ an ip̄a essentia diuina debeat
 dici subiectū vel materia. vel q̄si materia isti⁹
 generatōis. ibi discordat̄. Aliqui dicit̄ q̄ eēt
 ia diuina est quasi materia in ista generatōe
 Unde dicit̄ q̄ sicut in generatōe creature est
 aliquid possibile. quod p̄supponit̄ generatōi
 vt materia. et aliquis termin⁹ formalis indu
 ctus per generatōnē qui est forma ⁊ ex eis cō
 stituit̄ essentialr ip̄m p̄ductus. ita quasi p̄p̄o
 tionabiliter in diuinis essentia diuina q̄ p̄sup
 ponit̄ in patre est quasi materia ⁊ relatio est q̄
 si forma ⁊ p̄sone est quid constitutus ex eētia
 et relatione. tanq̄ aliquid p̄ductū ex quadam
 materia ⁊ quadā forma. Ista opinio ab aliq̄
 bus declarat̄ sic. circa materiā istoz generabi
 lium ⁊ corruptibiliū est inuenire aliqua perfe
 ctionis. sed plura ip̄fectionis. Primū imperfe
 ctionis est q̄ materia est alia fm essentiam in
 genito ⁊ generāte. Sc̄dm q̄ est in potētia an
 actum q̄tum est ex se ad formā realr differētē.
 Tertius q̄ p̄ realem transmutationē vadit de
 potentia ad actum. sed p̄fectionis est. Primū
 q̄ materia est eiusdē rōnis in generāte ⁊ gene
 rato. Secundū q̄ cū termino formali p̄stituit̄
 per se vnum. licet sit ip̄fectionis q̄ cum ter
 mino formali realiter componit̄. Tertii q̄ ma
 teria est illud de quo cōstitutū generat̄. ne sit
 de nibilo. Circūscribēdo ergo om̄s istas ip̄
 fectiones. scz diuersitatē materie in generāte
 et generato. et potentialitatē ip̄ius ad diuer
 sas formas ⁊ transmutationē per quam vadit
 de potentia ad actum realiter differentē. con
 siderando solam materiā vt est communis
 gignenti et generato. et vt est de quo est aliq̄d
 ne sit de nibilo. ⁊ vt cum aliquo formali cōstitū
 tuit̄ suppositū p̄fectū p̄ductum. Dicitur q̄ sic
 materia ponēda est in diuinis ne sit de nibilo
 vel de substātia aliēa. ⁊ ita ab ista materia fm

Questio II
 Ad argumētum
 principale
 In oppositum
 B
 Circa q̄onē nota.

Opio henrici de
 gadauo q̄s. viij.
 q. 4.

Declarat̄ opinio

Ad sc̄dm

Ad reliq̄ p̄s sola.

Rō p̄ma h̄eretic

Scōa

Tertia

primū opinantē remouet potēntialitas matērie in generatōe substantie. Item potēntialitas subiecti in alteratōe. Item potēntialitas generatōis respectu dīcē. et ita oēm imp̄fectionē remouet a matēria. Hoc p̄bat p̄ rōnes. p̄mo sic. illud qd̄ est p̄ se p̄stitutū suppositū p̄ducti et p̄supponit̄ ip̄i generatōi. magis p̄uēit cū matēria in ḡnatōe naturali q̄ cū forma s̄bali. Sed eētia h̄z totū esse sibi p̄p̄riū in p̄e p̄uul origine q̄ sit in filio. igit̄ filiatio maḡ h̄z rōem termini formalis q̄ eētia. Item illud quod p̄ generatōe naturalē recipit supra se p̄p̄az formā geniti ad p̄stitūendū vnū p̄ se p̄ductū suppositiue h̄z aliquā s̄ilitudinē cū matēria. eētia est h̄mōi. q̄ vel est primū fundamentū relationis. vel est fundamentū mediāte actu passiue generatōis. s̄ relatio est vt forma fundamenti. Quis em̄ in p̄posito non sit vere in forma. t̄n sicut matēria supportat formam. sic fundamentū supportat relationē. q̄ q̄tū ad h̄ q̄ p̄fectōis est eētia h̄z aliquā s̄ilitudinē cum matēria. Item sicut suppositū in diuinis qd̄ generat est p̄us origine ip̄o genito. ita generari est p̄us origine ip̄o generato esse. q̄ filiatio et quo est formale p̄stitutū filij est prior filio sicut forma in p̄positis est p̄o p̄posito. sic p̄ncipiū p̄ncipiatio. s̄ filiatio aut̄ p̄supponit̄ fundamentū p̄p̄riū fundamentū autem filiatiois est essentia mediāte actu passiue originis. sc̄z mediante generari. sicut est fundamentū p̄nitat̄ mediāte generare actiue. sicut q̄ generatio est p̄o filio. ita fundamentū filiatiois est p̄ius filio. in illo p̄o generari respicit eētia. sicut dispositio eius in fundādo filiatioe. igit̄ generari est in essentia in illo p̄o. sed nō est i ea sicut in generabili quod natū est eē p̄ se generatū. q̄ est in ea sicut in subiecto ḡnatōis. sed subiectū h̄z s̄ilitudinē cū matēria. q̄ eētia h̄z aliquā s̄ilitudinē matērie filij ḡnandi. quāuis em̄ sit ibi similitas nature et intellectus. tamē est ibi p̄uitas originis de qua est modo sermo. Istam opinionē. q̄ magis p̄sistit in abusiuo modo loquēdi q̄ in re difficile est imp̄obare. nō em̄ p̄t imp̄obari p̄ hoc q̄ eētia est t̄min⁹ formalis ḡnatōis. q̄ sicut in sequēti q̄stione patebit. eētia nō est terminus formalis ḡnatōis diuine. Nec p̄t facil̄ imp̄obari per h̄ q̄ potēntia effectiua p̄ma sola causat. q̄ causalitas materialis nō dicit p̄fectōem. q̄ dicerent abutēdo vocabulo q̄ cā material̄ vt matēria vel quasi matēria nō distinguūt̄ real̄ a forma. nō dicit aliqd̄ imp̄fectōis. Unde dicerent sic metaphorice loquēdo q̄ causa materialis dicit̄ p̄fectionē simpl̄ et p̄neda est respectu filij. q̄ nō est de nihilo. Quis uō sic in creatōe q̄ crea

tio est de nihilo. Nec potest imp̄obari facil̄ q̄ p̄o est respectus realis actiui ad passiū q̄ ad p̄ductū. quia dicerēt q̄ h̄ nō ē verū. nisi q̄n matēria et forma real̄ distinguūt̄ vel s̄m intētionē. Sicut dicerēt q̄ sp̄s̄s̄ant⁹ est de eētia sicut de q̄si matēria. sic dicerēt de alijs q̄ oēs p̄p̄ones intelligēde sunt q̄n matēria et forma distinguūt̄ intētionē vel real̄. Multa alia argumēta cōtra p̄dicta minus valēt. q̄ multa eoz accipiūt̄ simpl̄ falsa. Ideo arguo cōtra p̄dictā opinionē et quero. aut essentia diuina dicit̄ p̄p̄rie matēria. au p̄ s̄ilitudinē t̄m. et non per p̄p̄rietatē. Non p̄mo modo. q̄ matēria ita dicit̄ p̄cise de matēria que vere est in potēntia ad formā aliquā differentē. sicut forma dicit̄ p̄cise de altera parte p̄ficiēte matēriā differentem. Sicut nō plus dicit̄ deus esse matēria q̄ asinus vel capra. Sicut t̄nc sancti errarēt negando matēriam in deo. q̄ nihil quod dicit̄ de deo p̄p̄rieta tem debet aliquo modo negari a deo. Simil̄ si matēria p̄p̄rie diceret̄ de deo. q̄ro an aliquo modo distinguat̄ ab essentia salte rōne vel nō si nō. tunc sicut essentia esset p̄p̄rie matēria filij. ita erit p̄p̄rie matēria patris. et ita b̄ret pater matēriā. Si aut̄ distinguūt̄ s̄m rōez ab eētia s̄m modū eoz loquēdi. et nihil in diuinis p̄p̄rie distinguūt̄ s̄m rōem ab eētia nisi aliquod attributū absolutū. vel aliqua p̄fectio ydealis. vel aliqua relatio. q̄ illa matēria esset aliquod absolutū. et tunc esset cōe tribus. immo p̄dica retur de tribus. et ita vere p̄f esset matēria filij et filius eēt matēria patris. Nec potest dicere aliquod respectiū. pater discurredo per oēs respectus. sic q̄ essentia diuina nō dicit̄ p̄p̄rie matēria. q̄ eadē facilitate diceret̄ p̄p̄rie asinus et p̄p̄rie bos. p̄t q̄ q̄n aliquod cōmune diuidit̄ in sua inferiora. quoz vtrāq̄ vniuersal̄ negat̄ ab illo alio. nullū p̄tētū subquocūq̄ illoz potest vere et p̄p̄rie verificari de reliquo p̄tento. s̄ ea p̄mo diuidit̄ in ens creatū et in ens increatū et vniuersal̄ nullū ens creatū est increatum. nec eōuerso. ergo nullū p̄tētū sub ente creato dicit̄ p̄p̄rie de ente increato. sed ens creatum diuiditur in substantiā et accidens. et vltra substantiā in matēriā et formā et compositū. ergo nec matēria nec forma p̄p̄rie dicitur de ente creato nec etiam compositū. Si dicatur q̄ matēria dicitur t̄m per s̄ilitudinē nō per p̄p̄rietatem. hoc nō potest esse nisi per aliquas conditiones cōmunes deo et matērie et alijs. vel p̄pter conditiones p̄p̄rias deo et matērie. Non p̄pter primū. q̄ tunc ita diceret̄ q̄ essentia diuina esset asinus vel lapis. que omnia dicitur de deo per s̄ilitudines. non per p̄p̄rietatem. Nec propter secundum. quia sicut

Contra opi.

alique proprietates conueniunt in deo et materie precise secundum eos. ita aliquid conueniunt precise deo et forme. et ita per se essentia diuina dicitur forma secundum materiam. Probatio assumpti. quia una conditio forme in generatione uniuoca est quod forma est eiusdem rationis in genere et generato. id est imperfectionis sit quod numeretur in eis. Nec autem conditio competit diuine essentie. quia est eiusdem rationis innumerata in patre et filio. Et si sit perfectio est in forma quod cum alio constituit unum id est sit imperfectionis quod opponit illud attribuit diuine essentie quod perfectio est remouedo illud quod est imperfectionis. Preterea nihil perfectio competit ipsi materie. quin illud idem competit forme. per inductiue. quia illa forma est eiusdem rationis in genere et generato. sicut materia. Si ita cum alio constituit unum sicut materia. Si ita potest forma esse illud de quo constituitur. producit ne sit de nihilo sicut materia. Probatio istius. Si anima intellectiua prederet materiam et deus crearet materiam sub anima intellectiua illud totum non esset de nihilo. quia tunc crearetur quod falsum est. cum aliquid ipsius presupponat. quod est de forma ne sit de nihilo. Si perfectio est facta constituitur esse in actu. sed hoc verius competit forme quam materie. Si perfectio est esse principium agendi. et hoc precise vel uenit forme vel verius quam materie. igitur uerius poterit dici quod essentia diuina sit forma filii quam materia. Preterea quoniam aliquid est materia in generatione. vel illud vel aliud eiusdem rationis est materia in producente. si talia duo sint in producente qualia sunt in producto. quod cum essentia sit in patre per unitatem et constituitur presentem sicut essentia et filiatio constituitur filium. sequitur quod essentia erit materia respectu pernitatis quod erit absurdum. Ideo dico ad questionem cum uno doctore quod subtilius ista questione declarauit. quod filius est de substantia patris non sicut de materia nec quasi materia. sed sicut de aliquo quod est sibi substantialiale. et ita est de patris substantia. sed est de patre quod est filio substantialis. et ita non est filius de nihilo. non quia sit de aliquo materia presupposita sed quia est de patre in quo est substantia filii.

Ista positio et modus ponendi quod uult expressere uidere. uideat subtilis doctor. cuius opinionem et modum ponendi teneo quantum ad questionem principalem quoniam in aliquibus lateralibus non credam eum dicere uerum. quia sunt contra principia aliqua que possumus dixi in aliquibus precedentibus questionibus. Sed tunc sunt hic aliqui dubitationes quas tangit idem doctor. Prima. quod persona constituitur ex essentia et relatione. nisi essentia sit potentia respectu relationis cum non possit esse actus relationis. quia quicumque alterius rationis concurrunt ad constitutionem aliquid sic se habet quod unum est potentia et aliud actus. Secundo quod relatio distinguit personam si non sit actus

proprius ipsius essentie que est compositio. cum omne proprium dicat actum respectu compositio. Tertio quod essentia potest esse fundamentum relationis nisi sit potentia respectu illius. Quarto quod essentia communicaat filio. si nec essentia sit actus relationis. nec e conuerso. Ad istas difficultates respondetur. Quo ad primam dicitur quod quod dicitur creata est illud quo aliquid est ens quod dicitur. et hoc non est imperfectionis. Secundo contra dicitur per diuina individualis et actualis aliquo modo per se. Tertio ipsa natura est actus. id est proprietates individuales sunt magis proprie actus. sic accipiendo illud quod est perfectio. relinquendo illud quod est imperfectionis est aliquo modo uniformiter in diuina. quia essentia est illud quo persona est deus. sed per se distiguens non est forma nec actus. et quantum ad tertium est simile. quod id est essentia sit actus. non tamen est proprius actus. Quarto ad secundam dicitur quod per se ista non distinguit quod dicitur. sed tamen personam. non tamen est actus. quia non potest trahit natura. Quarto ad tertiam dicitur quod in creaturum ordo generationis et perfectio sunt duo. quod illud quod est principium in uno est ultimum in alio. In diuina autem simul concurrunt ordo generationis et perfectio et ideo sicut in creaturum si concurrerit. primo queremus formam quam materiam. ita est in diuina omnino primo occurrit ipsa essentia. et postea occurrit ut quod dicitur composita supposito. non ut materia informata. Et ita relatio pullulat. non ut forma informans materiam. sed ut nata esse deus ipsa deitate et ut exente eadem sibi perfectissima identitate.

Sed isti accipiunt multa non uera. Quoniam dicitur quod quod dicitur creata est illud quo aliquid est ens quod dicitur. et actualis per diuina individualis. hoc non est uerum sicut probatur est. tunc quia non est ibi differentia talis individualis addita. tunc quia si esset non esset ibi compositio. ex quo solus distinguere tur formalis. Tum quia si esset actus quidditatis esset perfectio ipsa natura. et natura non esset perfectio ipsa actualitate. non est falsum secundum eum. falsitas patris per se. quia dicit sic. natura est aliquo modo potentia respectu illius scilicet per se individualis. Unde et natura dicitur et determinat per ipsum a et tamen humanitas in sorte est actus aliquid. et precise perfectio actus que sit ipsum a. id est a sit magis proprius actus nature in quantum determinat ipsam. per se. quia secundum eum in creaturum ordo generationis et perfectio sunt duo. quia secundum per se. illa que sunt priora generatione sunt posteriora perfectione. sed ipsa natura dicta est priora generatione ipsa diuina individuali habente. quod posteriora perfectione. et per se diuina individualis erit perfectio. Si dicatur quod proprio per se non est uerum. sed in aliquibus et in aliquibus non. Contra. si non sit uerum. quod nihil ualet ad intentum suum probandum. quia ex indiffinita non sequitur aliqua singularis. Preterea

Tertia
Quarta
Respondetur per alios
Ad prima
Ad secundam
Ad tertiam et quartam
Extra in aliorum

D
Ratio ad rationes

E
Dubitationes

Prima

Secunda

si ppō sit vera fm intentū pbi. h̄ maxime erit qñ pcedit de potētia ad actū in eodē gñe. qz qñ actus est alterius generis. p3 qz p̄us generacione est p̄us pfectōe. Naz̄ subiectū est p̄us accēte tam gñatōe q̄ pfectōe. h̄ in pposito in genere itur de potētia ad actū. ḡ potētia erit posterior pfectōe. cū sit p̄or gñatōe. Si dicat qz tenet ppō qñ illa ordiata distinguit realk. et sunt in eodē gñe. Contra. tūc ppō illa nō valeret ad ppositū. qz accipit qz ordo gñatōis et pfectōis sunt p̄m̄ in creaturis. in diuinis autē p̄currūt isti duo ordines. sed in diuinis nō ē talis ordo distinctōz realk. h̄ intelligit de ordie tra nō distinctōz realk sicut distinctōz realk. Per aliqua p̄dicta p3 qz r̄nsio ad sc̄dam diffi. cultatē accipit vnū falsum. qz p̄peras indiuidualis distinguit naturā. qz nulla talis est ponenda. Contra r̄nsionē ad tertiā difficultatē p3 p̄mo qz nō semp̄ ordo gñatōis et pfectionis in creaturis sunt p̄m̄. et ergo alibi dicit qz causa naturalis nō impedita p̄mo pducit effectū pfectissimū in quē potest. et fm̄ eū alibi eadez causa potest h̄re effectus ordinatos. ḡ in illis effectibz idē erit p̄m̄ ordine pfectōis et ordie gñatōis. Confirmat istud. qz nō est incōueniēs qñ eadē causa naturalis pductiua forme sbalis sit cā naturalis tam forme vltimē q̄ p̄ime in habētibz plures formas sbales. ḡ illa cā naturalis p̄mo pducet formā pfectiōre. et per p̄ns formā vltimā. et ita illa forma erit p̄ma in vtroqz ordine. Et ex isto sequit qz creature nō semp̄ pcedūt de potētia ad actū. qz tūc via generatōis fieret p̄cessus a forma vltima ad formā p̄orē que est in potētia ad formā vltimam saltē magis q̄ ecōuerso. Sistr̄ qd̄ dicit qz creature pcedūt de potētia ad actū. hoc videt̄ ip̄e negare eo modo quo intelligit̄ h̄ cū dicit. qz cā naturalis pducit p̄mo effectū pfectissimū in quē potest. Preterea qd̄ dicit qz in diuinis p̄currūt s̄l ordo originis et pfectōis. nō est verus. qz in deo nullus est ordo pfectōis. Sistr̄ pater est p̄or filio origine. et tñ nō est p̄or filio pfectōe. Ideo q̄rum ad istas difficultates dico qz potētia et actus nō p̄nt p̄petere nisi rebus realit̄ distinctis. et iō sicut in deo fm̄ oēs nō est ponēda compositio. nec quasi cōpositio. ideo eodē modo nō est ponēdū ibi qz aliqd̄ sit potentia vel actus respectu alterius. et h̄ p̄p̄ idētitatē realit̄ eēntie et relatōis in diuinis. Sed q̄cqd̄ attribuit̄ eēntie. attribuit̄ et relationi. et ecōuerso. nisi oppositū sit creditū vel sequat̄ ex talibus. sicut dictū alias est. Ad p̄mā ḡ dico qz quecūqz p̄currūt ad p̄stitutionē alicuius et distingunt realk. o3 qv̄nū sit potētia et aliō act⁹ nisi sunt pres̄ integles. s̄ relatō et eēntia sunt

vna res. et ideo neutrum est potētia respectu alteri⁹
 Ad sc̄dam dico qz om̄e p̄p̄iū distinctū realk p̄r̄ dici actus illius cōis. quis nō tale cōe sic̄ isti ymaginant̄. s̄ est aliquo mō cōe. Nūc autē essentia et relatō nō distingunt realk. ideo etc.
 Ad tertiā p̄ idē qz fundamentū in pposito n̄ est potētia respectu relatōis. qz nō distinguit realk. Ad quartā dico qz essentia nō cōicat filio tanq̄ p̄er̄nti. s̄ cōicat filio. qz filius p̄ p̄ductionē h̄z eadē eēntiā cū patre. Ad p̄mū argumentū p̄ p̄ma opinione dico qz quis in creaturis in actōe et p̄ductionē causarū naturalium materia p̄supponat. tñ q̄rum ad actionē dei nō plus p̄supponit materia q̄ forma. qñ sicut deus creat formā in materia p̄er̄ntē. ita possz creare materiā sub forma naturali p̄er̄sistente. et qñ aliqd̄ p̄dicat̄ de aliquo quod nō est distinctum realk. tūc illud nō est materia. nec forma nec quasi materia. nec q̄si forma. nec video qñ posset poni in deo q̄si p̄positio. sicut q̄si materia. Sicut em̄ dicitis qz essentia est q̄si materia. qz p̄supponit in patre. amouēdo q̄cqd̄ est imp̄fectionis. et reseruādo quecūqz est p̄fectionis ita posset dici qz eēntia ē q̄si materia et relatō quasi forma. qz ideo q̄si p̄ponit̄. accipiēdo q̄cquid est p̄fectōis in p̄positōe. et relinquēdo q̄cquid est imp̄fectōis. in p̄positōe em̄ p̄fectōis est qz illa qz p̄ponit̄ faciūt p̄ se vnū. qz aut̄ sunt realiter distincta. h̄ est imp̄fectōis. Similiter p̄fectionis est qz p̄stitutū est p̄fectū. qz aut̄ illa que componūt sunt imp̄fecta. h̄ est imp̄fectio nis. et sic de alijs. Relinquendo ergo illud qd̄ imp̄fectionis est et reseruādo illa que sunt p̄fectionis. diceret̄ qz in deo est cōpositio v̄l q̄si p̄positio. sicut dicitis qz in deo est materia vel q̄si materia. attribuēdo deo quecūqz p̄fectōis sunt in materia. et relinquēdo quecūqz imp̄fectionis sunt in ea. Si dicat̄ qz illa que sūt imp̄fectionis in p̄positione sunt inseparabilia a p̄positōe. et iō nō potest attribui alicui cōpositio nisi illi attribuant̄ illa qz imp̄fectionis sunt. Hoc nō valet. qz eodē modo dicā qz illa qz imp̄fectionis sunt in materia sunt inseparabilia a materia. et ideo nulli p̄r̄ attribui materia. nisi cui possent attribui ille imp̄fectiones materie. et ideo sicut nō est dicendū qz essentia est quasi imp̄fectio. ita nec dicendū est qz est q̄si materia. Sed ad argumentū dico qz essentias habere totū esse sibi p̄p̄iū p̄us origine q̄ sit in filio p̄r̄ intelligi dupl̄r̄. Vel qz sit in p̄tota. qz est p̄or origine filio. et sic est cōcedendū s̄er̄ hoc nō sequit̄ qz sit plus materia q̄ forma et iō talis p̄ortat̄ nihil facit ad h̄ qz aliquid sit materia vel forma. Aliter p̄r̄ intelligi qz ipsa met̄ essentia sit p̄or origine filio. et hoc dico eē

Ad sc̄dam

Ad tertiā

Ad quartā

Ad p̄mū p̄ p̄ma

R̄nsio auctoris ad difficultates

Ad p̄mā

Instat̄.

Improbatur

Ad argumentum p̄mū

simpliciter falsum. quia tunc filius esset ab eentia et per duceret ab essentia. quod est simpliciter falsum. tamen illa positio si esset ibi nihil faceret ad hoc quod esset materia. Ad secundum procedo maiore. sed dico quod relatio non est forma eentiae. nec quasi forma. nec relatio supportat proprie per fundamentum. sed magis debet dici quod est idem realiter cum fundamentum. et ista identitas realis facit omnia talia negari a relatione et eentia. Ad tertium dico quod generari non plus est origine generato esse. quia generatum esse non est aliud a generari. nec etiam filiatione generatum sit substitutum formale filii est per origine filio. Nec est filius de forma in compositis. et de filiatione respectu filii. quia forma est per compositum positae nature. et hoc non est aliud quam forma posse esse sine composito. et non e converso. Si forma est per positae simplicitatis. est etiam per positae calitatis intrinsece. Nulla autem talis positio potest inveniri in filiatione respectu filii propter identitatem reales filiationis cum filio. Et eodem modo non est concedendum quod filiatione presupponit eentiam. vel est posterior essentia. nisi forte positae nature aliquo modo. quia sequitur. a est filiatione. g est essentia. et non e converso. quia paternitas est eentia. et tamen non est filiatione. Si per processum generari esset in essentia. Dico quod nec est in eentia sicut in generabili. nec sicut in subiecto generationis. sed est ibi per identitatem reale cum noidentitate formali. Ad argumentum principale dico quod hoc est falsa. illud de quo aliquid generatur est subiectum generationis. Et si dicatur secundum ambrosium. de non potest dicere nisi circumstantia cause efficietis vel materialis. sed non est de substantia patris sicut de causa efficietis. sed sicut de causa materiali. Dico quod de potest dicere circumstantia cause originis. non in suo proprio casuali. sed in alio quod regit a suo casuali. et ita est in proposito. quod filius est de parte principalissime. quae eadem eentia cum eentia filii. **Questio tertia.**

Ad secundum

Ad tertium

Ad arguendum

Questio III

Opinio prima probat primo

Secundo

Tertio

Quarto

Quinto

Iustificatur primo.

Secundo

Tertio

Resolutio

non concedit aliquam formam dari per ducto vel comitari vel prelati per generationem. nisi illa forma comitata sit formalis terminus talis per ductiois. Probat etiam illud antea. quia alias ista generatio non esset uniuoca. quia ratio formalis terminus eius non esset ratio conuenientie generatis cum genito. prout est inconueniens. sicut tangeretur dist. vii. Similiter aliter non esset ista per ductio generatio. sed magis esset mutatio ad relationem. quia per ductio ponitur in specie vel genere ex suo termino formali. Sicut patet per philosophum. v. philosophorum. ergo si formalis terminus huius per ductiois esset relatio ista per ductio poneret in genere relationis. et non esset generatio. Contra istam opinionem arguo. sicut de ratione termini totalis alicuius per ductiois est non habere esse totale nisi per per ductioem. ita de ratione termini formalis est non habere esse formale nisi per per ductioem. si eentia non habet esse formale per generationem. ergo non est terminus formalis generatiois. Ad hoc videtur manifesta. propter hoc enim non dicitur materia esse nec terminus totalis nec formalis alicuius per ductiois. quia non habet esse per istam per ductioem. ergo omnis terminus siue totalis siue formalis habet esse sibi conueniens per per ductioem. Ad hoc videtur manifesta etiam secundum eos. quia essentia secundum totum esse suum est in patre. Preterea. non est idem elicitiuum alicuius per ductiois et terminus formalis eiusdem. quia idem non est plus et posterius seipso. sed secundum istos principium elicitiuum est prius origine. terminus autem formalis est posterius origine. maxime secundum eos. sed eentia secundum istos est principium elicitiuum generatiois. g non est terminus formalis eiusdem. Confirmatur quia secundum istos una persona tamen uno modo habendi habet essentiam. si ergo filius habeat eentiam ut terminum formale generatiois. non habet eam ut principium elicitiuum. cuius oppositum dicit. Si dicatur quod filius non habet essentiam ut principium elicitiuum sed patet. hoc non sufficit. quia saltem filius haberet essentiam ut principium elicitiuum processiois spiritus sancti. et ita duobus modis habendi. Hoc argumentum est tamen contra boetium. Preterea. si eentia sit terminus formalis generationis. aut hoc est quia simpliciter habet esse per per ductioem. aut quia habet esse in per ducto per per ductioem. Non propter primum quia eentia cum sit in patre. non habet esse simpliciter per quacumque per ductioem. Nec propter secundum. quia si anima intellectiua esset primo creata. et postea crearetur materia sub anima intellectiua. non diceretur quod anima intellectiua esset terminus formalis illius per ductiois. et tamen caperet esse in hoc per illam per ductioem. Propter ista patet quod non est idem comitari et esse terminum formale alicuius per ductiois. quia illa anima intellectiua esset comitata materie. et tamen non esset

q

E
Pro rñtōe dicit
Primo

D
Secūdo dicit

E
Tertio dicit

Instat
Rñdetur

terminus formalis productōis. Ideo dico aliis ad questionē. Primo quod aliud est cōicari p productionē aliquā. et aliud est eē terminū formalem illius productōis. p3 q: aspiratio actiua cōicā filio p generationē. q: quicqd bz filius a p̄re nascēdo bz a p̄re. ḡ spirationē actiua nascēdo bz a p̄re. et p̄ns cōicatur sibi p gnationem. et tñ spiratio actiua nō est terminus formalis istius productōis. Secūdo dico quod cōicari p productionē accipit multipl̄. Primo strictissime. et sic illud cōicā quod habes eē in generante: capit eē in genito p productionē. et isto modo raz eēntia ḡ spiratio actiua cōicā filio p generationē. Aliter accipit large. et sic omne quod bz eē in producto p ipam productionē. et nō est idē oibus modis cū productōe et producto cōicā. et isto mō tā materia ḡ forma cōmunicat producto. Aliter accipit largissime pro omni illo quod quocūq; modo nō habz eē sine illa productōe. et isto modo tam productū ḡ productio. ḡ quodlibet qd est in producto cōicā. s̄ iste ē improp̄issim⁹ modus loquēdi.

Tertio dico quod terminus formalis productōis est illud qd capit eē simplr p illā productionē. Unde qñ terminus formalis et terminus totalis distinguunt. terminus formalis est aliqd ipius termini totalis capies simplr esse p illā productionē. et p hoc quod terminus formalis capit simplr esse per illā productionē. terminus totalis capit esse simplr p ipam productionē. Et ex isto sequit quod nō dicitur aliqd terminus formalis quia est forma. Nam si deus crearet ipam materiā per se existentē. ista materia eēt terminus formalis et tñ nō eēt forma. S̄ si deus crearet materiā sub forma perillēte. forma nō eēt terminus formalis. s̄ ipsa materia. Si dicat nihil pōt esse terminus materialis nisi materia. ḡ nihil pōt eē terminus formalis nisi forma. Respōdeo quod equocatio est de formali. quia formale. Uno modo est concretū ipius forme et fm vocem et fm significationē. et sic nō loquuntur cōmunit̄ vtēt̄s isto vocabulo. qñ dicitur quod hoc vel illud est terminus formalis. Alio mō dicitur terminus formalis illud qd primo et fm se totum habet eē tali pductione. et isto modo materia pōt eē terminus formalis. et ideo nō est simile. q: loquētes nō vtunt̄ termino materiali. sicut termino formali. Unde nō est cōis modus loquēdi. materia est terminus materialis. sed si materia p̄cise intelligat aliquo actu intellect⁹. nō dicimus quod materia est obiectū materiale. sed dicimus quod materia est obiectum formale. S̄ si aliquod totū intelligat. et rō terminandi illā intellectionē nō sit plus forma ḡ materia. ad huc diceremus est obiectū formale non

materiale. Ex istis sequit quod qñ aliqd ppositū creat fm se totū. nō plus dicitur forma esse terminus formalis illius creatōis ḡ materia. nisi forte. q: forma est p̄cior et p̄ncipalior. s̄ illa p̄ncipalitas sicut p3 p̄ns nō facit ad h̄ quod magis p̄cior dicat terminus ḡ materia. Ex istis respōdeo ad questionē p̄mo quod eēntia nō est terminus formalis gnationis. Secūdo quod nec relatio est formalis terminus. Tertio quod ipsa persona pōt dici terminus formalis. nō tñ distinguendo terminū formale ḡ terminū totale. Primum p3 p̄ argumēta facta ḡ p̄iorē opinionē. q: terminus formalis est ille ḡ simplr bz esse p pductionē. s̄ eēntia nō est h̄ mōi. ḡtc. Secūdo ordo quod nihil vni et idē pōt esse terminus simplicius. sed ipsa pductio est relatio reali et formali. sic post patebit. ḡ relatio nō pōt eē terminus formalis ipius pductōis. Si dicat quod pductio et relatio sit idē reali. distinguit tñ fm modū nostrū intelligēdi. q: fm modū n̄m intelligēdi ipsa pductio est p̄or ipsa relatōe. et p̄pter talem p̄ortatē poterit ipsa relatio eē terminus ipius pductionis. Contra. qñ dicitur quod pductio est p̄ior fm modū n̄m intelligēdi. aut atri buit p̄ortas rei ḡ reali est deus. aut tñ conceptui mēt̄is. si rei. ḡ eēt ipsa res p̄or ipsa relatōe si ipi p̄ceptui. ḡ pductio ḡ est in deo nō erit p̄ior. et de illa p̄cise est fm. ḡ p̄ortas cōceptus nihil facit ad h̄ quod relatio sit terminus vel nō sit terminus. Si dicat quod ipsa res est p̄or. sed nō reali sed tñ fm modū nostrū intelligēdi. et ita nunq̄ est p̄ior nisi qñ intelligit. Contra si nō sit p̄ior nisi fm modū n̄m intelligēdi. ḡ mod⁹ intelligēdi n̄ facit p̄cise illā p̄ortatē. ḡ p̄cise facit quod relatio est terminus illius productōis. qd est absurdū. S̄ si eo quod res est vel nō ē. orō est v̄a vel falsa. ḡ si in re nō sit p̄or. et intellect⁹ intelligit illam pductionē eē p̄or iste intellectus erit simplr falsus. et ita nō plus erit pductio diuina p̄or relatione. ḡ erit vnus a finis: q: intellectus pōt intelligere vtrūq;. Tertiu p3. q: illud pōt dici terminus formalis alicuius pductionis qd simplr bz eē p pductionem. et nō est formale ipsa pductio. s̄ persona bz simplr esse p gnationē. et nō est formale ipsa gnatio. ḡ pōt dici terminus formalis ipius. nō tñ distinguendo ḡ terminū totale. Minor est manifesta. maxime qñ nihil aliud est qd h̄at illas cōditiones. et ita est minor vera. q: sola persona bz illas cōditiones: eēntia eē quā nō sit formale ipsa gnatio. nō tñ habet eē simplr per gnationem. S̄ relatio quā aliquo modo habeat eē per generationē. sicut idem est seip̄o. tñ nullo modo distinguit a gnatione. ḡtc. Ad p̄mū alterius opinionis p̄cedo istas auctes. sed dico quod

Rñtō ad cōnes
tria ponit p̄mū

Secūdo
Tertium

Primū patet

Secūdo ostendit

Instat

Reprobat

Evasio

Impugnatio

Tertium patet

Ad p̄mū p̄mū

potest forma dari cōicari siue p̄stari producto
 quis nō sit termin⁹ formalis tal' productiōis.
 sicut si deus crearet materiā sub forma p̄xite
 illa forma cōicaret tali cōposito p̄ illā produ-
 ctionē. ⁊ tñ nō esset termin⁹ formalis talis pro-
 ductionis. Ad sc̄dm dico q̄ talis vniocatio
 qualis est in gñatione diuina stat cum hoc q̄
 eēntia nō sit termin⁹ formalis. q̄ ad illā vnioc-
 nem que est ibi sufficit q̄ gñans ⁊ generatum
 sint vna substātia. ⁊ q̄ illa substātia nō diffe-
 rat nec a generāte nec a gñato. Ad tertiu⁹ qd̄
 procedit ac si poneret q̄ relatio esset termin⁹
 formal. Nūc autē nō est ponendū. s̄ ip̄a p̄sōa
 est termin⁹. nec est ibi alius. ⁊ q̄ p̄sōa ista est
 simplr substātia ⁊ idēritatez p̄fectissimā. ideo
 ista productio nisi aliqd̄ impediatur vere poterit
 dici gñatio. Ad quartū dico q̄ maior ē falsa.
 p̄z in exēplo. Si deus crearet materiā sub for-
 ma p̄xistere. quia illa forma nec eēt terminus
 formalis. nec cōtenta v̄r in termino formalī.
 Ad d̄ico q̄ ad hoc q̄ forma sit bita p̄ aliquā p̄-
 ductionē sufficit q̄ sit terminus formalis. vel
 q̄ p̄xerit ⁊ cōmunicet alicui de nouo pro-
 ducto. vel q̄ sit idem realiter cum ipsa produ-
 ctione. quīs nō formaliter. sicut est in p̄posito
 Ad q̄ntum dico q̄ p̄bs intelligit q̄n terminus
 formalis distinguit a subiecto recipiēte formā.
 nō est sic in p̄posito. ⁊ ideo ista d̄: gñatio. quia
 vna res est eadē realr cū substātia ip̄ius gene-
 rātis. Sed circa p̄dicta occurrit aliq̄ dubia
 Primū q̄ nō videt q̄n eēntia possit eē termi-
 nus formalis. quīs nō habeat eē simplr per p̄-
 ductōnē. q̄ sicut terminus alteratōis se habz
 ad alterationē. ita terminus p̄ductionis se habz
 ad p̄ductionē. sed aliqd̄ pōt esse formalis ter-
 minus alteratōis. quīs nō habeat eē simplr p̄
 illaz alterationē. sicut si aliqua q̄litas separa-
 vniret de nouo subiecto. illd̄ subiectū ve alfa-
 ret. ⁊ termin⁹ illi⁹ alteratōis eēt qualitas. ⁊ tñ illa
 qualitas nō caperet eē simplr p̄ illā alteratio-
 nem. ⁊ s̄ eēntia poterit eē termin⁹ formalis
 generationis. quīs nō caperet eē simpliciter
 per illā generationē. Confirmat. q̄ fm p̄bm
 p̄mo p̄bificoz. ad oēm rem cuiuscūq̄ predica-
 mēti. vel saltē absoluti est gñatio. ⁊ p̄ p̄ns pro-
 ductio. sed ad q̄litate nō est nisi alteratio. ḡ il-
 la est gñatio. ⁊ tñ sicut p̄batū est termin⁹ illi⁹
 nō semp̄ capit eē simplr. Sc̄dm dubiū. quia
 videt q̄ relatio sit termin⁹ formalis. q̄ illd̄ qd̄
 capit eē simplr p̄ p̄ductionē est termin⁹ ip̄ius.
 relatio est b̄mōi. ḡ ⁊c. Tertiu⁹ q̄ videt q̄ p̄sō-
 na nō sit termin⁹ formalis gñationis. Hoc p̄-
 bant aliqui sic. p̄sōa constituit formalr p̄ ge-
 nerationē. nullū autē formale attingit p̄stitūtū
 originatiue ⁊ p̄ncipiatiue. alioq̄n idem p̄nci-

piaret se. cū sit quasi p̄silli⁹ p̄stituti. Pretea
 gñatio est via in ens. vt dicit p̄bs. iij. merba. s̄
 in filio nō est aliqd̄ ad qd̄ posset eē via passiua
 gñationis. non em̄ filiatio. q̄ est idē cū ea. nec
 eēntia. q̄ p̄xistebat. nec p̄sōa. q̄ distinguere
 tur realiter ab ea. via em̄ est a termino ⁊ in ter-
 minū. ⁊ ita p̄sōa eēt via in seip̄am. cū gñatio
 sit aliqd̄ eius. Nam p̄sōa constituit formalit̄
 p̄ generationem. Unde p̄ns est q̄ nō sit ab ea
 origināl' et p̄ncipiatiue. q̄ impossibile ē q̄ sit
 formalis termin⁹ acq̄situs in filio. in quem sit
 via passiua generatio. Pretea non pōt ne-
 negari a v̄bo diuino quod est p̄fectōis ⁊ cōcedit̄
 de v̄bo nostro. sed in v̄bo mētis nostre non est
 aliq̄s formalis terminus acq̄situs p̄ formatio-
 nem passiua ip̄ius. sed immediate et formare
 sequit̄ formari. qd̄ p̄z si accipiat rosa comparēs
 ex apparitōe em̄ formalī que est imediare act⁹
 intelligēdi. onē apparitio obiectiua rose. que
 quidē apparitōe nihil facit circa rosam. nisi q̄
 c̄n̄pit esse apparēs formalr p̄ ip̄am apparitio-
 nem passiua. nō autē effectiue aut p̄ncipiatiue
 et sic resultat vni⁹ p̄ductū constitutuz et ip̄a
 passiua p̄ductiōe. que est apparitio obiectiua
 et ex ip̄a realitate indistincta ab ip̄a appariti-
 one quod quidē constitutū est rosa simplr quā
 intellectus intuet. Unde nō p̄ducit aliq̄ res
 sed res ⁊ apparitio constituit vni⁹ simplex ap-
 parens qd̄ in esse apparēti p̄ductū est passiua
 apparitōe formalr nō origināl' aut p̄ncipiari-
 ue. ergo multo facilius in v̄bo diuino ad dicere
 et generare p̄ns. infert̄ dici ⁊ generari filij. sed
 ex ip̄o generari vna cū diuina eēntia resultabit
 vnus gñatus ⁊ p̄ductus formalr. nō p̄ moduz
 termini originati. Pretea de rōe passiōis
 nō est nisi q̄ sit effectus illatioz actōis. ergo in
 filio infert̄ gñari et gñare p̄mo. ⁊ sic totus fili-
 us dicit̄ gñatus gñatione passiua illata a p̄e
 absq̄ hoc q̄ aliqd̄ aliud acquirat. Est ergo in
 concusse tenendū. q̄ filius verissime generat̄
 tanq̄ p̄stitutus ex passiua generatōe et eēn-
 tia. nō autē q̄ eēntia acquirat p̄ passiua genera-
 tionē. aut filiatio. aut p̄sōa. aut aliquis alius.
 termin⁹ formalis. ⁊ in h̄ decipiunt̄ oēs opinā-
 tes qui querūt ibi aliqd̄ formale. nō est em̄ ali-
 quid aliud nisi ipsamet̄ filiatio siue generatio
 passiua. Quartū dubiū est. q̄ nō videt q̄ per
 sōna capiat esse simplr p̄ generationē. q̄ illud
 quod nō est p̄ generationē nō capit esse p̄ gñā-
 tionē. sed p̄sōa nō est p̄ generationē. sed per
 essentia fm b̄m Augustinū. q̄ filius eo ē quo
 est deus. sed est deus eēntia. ḡ ⁊c. Ad primū
 dico q̄ aliq̄n in alteratōe ē p̄ductio ⁊ mutatio
 et aliq̄n sola mutatio. ⁊ ideo concedo q̄ q̄n cū
 alteratōe est p̄ductio. tūc illud qd̄ est termin⁹

Ad sc̄dm

Ad tertiu⁹

Ad quartū

Ad q̄ntum

⁊
Primū dubiū

Cōfirmatio

Sc̄dm dubiū

Tertiu⁹ dubiū
Probaf p̄mo

Sc̄do

Tertio

Quarto

Quartū dubiū

Ad p̄mū dubiū

illius pductionis habz simplr esse p illa. nō aut oportet q illud quod est termin⁹ alterationis scz mutationis capiat esse p illa alteratione. sed sufficit q p̄us ceperit esse p aliaz pductio nem. et ideo nō est sile q̄tum ad cape esse simpliciter. sed est sile q̄tum ad hoc q sicut termin⁹ alterationis hz eē in hoc p ipaz alteratio nem. ita termin⁹ formalis pductionis habz esse simplr p ipam pductionē. Et ideo concedo q qn qualitas p̄existēs de nouo vn̄f̄ subiecto. n̄ capit esse p illam alterationē. qz tūc est ibi mutatio sola sine pductioe saltē noua. Et si oino velis ibi habere pductionē. Dicendū q termin⁹ formalis illius pductionis nec est qualitas nec subiectū. sed vnū aggregatū ex subiecto z qualitate. qz de solo tali vere nūc p̄mo d̄r q h̄ ē z ita idem est termin⁹ totalis z formal. Per hoc ad cōfirmationē dico q p̄m p̄m in omni genere p̄dicamē tali absoluto ē ḡnatio simplr qz vera pductio alicui⁹ illius generis. nō tñ hz veritatē oz qz q̄ncūqz aliqd de nouo mutat qz aliquod accidēs de nouo pducit. q̄uis p̄hs h̄ diceret. qz ip̄e nō poneret qz accidēs p̄us tēpe posset pducī. z postea vn̄iri subiecto. Si d̄z eatur alteratio est formalr ḡnatio. Dico q nō. sed alteratio est formalr mutatio. et ideo non p̄t esse generatio qualitatis sine alteratōe z ecōuerso p̄t esse alteratio sine ḡnatione v̄l pductione noua q̄litas. Ad sc̄d̄z dico q ad terminū formalē requirit̄ aliqua nonidētitas ad ipam pductionē. qn pductio est vera res. h̄ est qz nō sit idem formalr. Nūc aut̄ in p̄posito generatio z filiatio sunt idē formalr. z ideo filiatio nō est termin⁹ formalis ḡnationis. q̄uis ex tensiue loquēdo seipo capiat esse. nūc autēz in p̄posito ḡnatio z filiatio sunt idem. Ad t̄tiū dico q p̄sona est termin⁹ formalis nō quidem distinguēdo z terminū totalē. qz ibi nō distinguif termin⁹ formalis a totali. Et̄rum autem debeat p̄p̄uocari termin⁹ formalis vel totalis vel neutro modo est magis difficultas vocalis q̄ realis. ideo nō est illi insistendū. Sed dico q p̄sona vere est termin⁹ originatus z est terminus illius pductionis saltē actiue. Doc p̄z. qz illud d̄r termin⁹ alicui⁹ respectu cui⁹ alid̄ denotaf ab illo respectu. sed pater vere d̄r generas in habitudine ad filiūz. qz pater vere d̄r ḡnans f. liū. sicut d̄ns vere d̄r d̄ns serui. z sile si vili simile. q̄ sicut suus est termin⁹ illi⁹ respectus. scz d̄ni. ita filius vere dicit̄ termin⁹ illi⁹ ḡnationis. P̄feca illud qd̄ vere refert̄ hz de terminū f̄minatē respectū illū. h̄ p̄ vere refert̄ ad filiū. q̄ filius vere f̄minat relationē. Ad p̄mū argumentū in s̄mū dico q ḡnatio passiuā constituit p̄sonaz. Et qn d̄r q nullum formale

attingit illud cōstitutū origine z p̄icipiatue dico qz verū est. ita qz sit p̄icipiās z originās z isto modo generatio passiuā nō p̄icipiat f̄ liū. sed solus pater. z iō idē nō p̄ncipiat seipm tñ formale cōstitutū sit intrinsece illud quod aliqd dicit̄ p̄ncipiari. nō est incōueniēs. et h̄ qn ipa p̄icipiatio vel pductio cuz aliquo p se cōstituit vnū suppositū. sicut est in p̄posito. Si tñ querit̄ an p̄sona genita sit termin⁹ generatōis passiuē. p̄t d̄ci q nō. sed est magis illud qd̄ refert̄ illa generatōe passiuā. z termin⁹ illius generatōis est ipemet pater. nō tñ pater dicit̄ generari illa generatōe. sed dicit̄ esse ille a quo filius generat̄. sicut cū pater refertur p̄nitrate vel generatōe ad filiū. er nō est termin⁹ generatōis actiue. sed filius est terminus generatōis actiue. ita ecōuerso filius generatōe passiuā refert̄ ad patrē. z nō est terminus generatōis passiuē. sed pater. Et ideo sicut pater dicit̄ generare filiū tanq̄ terminū generatōis actiue. ita filius dicit̄ generari a patre tanq̄ a termino generatōis passiuē. nō tñ generatio ipa actiua vel passiuā generat filiū p̄p̄e loquēdo. sed ipemet pater. Et iō argumēta p̄dicti doctoris de cuius tñ d̄ctis pauca vidi que probāt qz generatio passiuā nō habet p̄o termino originato ip̄z filiū sunt p̄cedēda gratia conclusionis. qz filius nō est terminus originat⁹ ipius generatōis passiuē sed est relatiuū relatuū generatōe passiuā. z iō est vere terminus originatus. ipius generatōis actiue nō passiuē. nec est q̄sto de termino formali originato ipius generationis passiuē sed actiue. Ad quartū dico. qz qn dicit̄ p̄sona capit esse per generationē. ly p̄ p̄t dicere circūstantiā illius cui p̄mo cōperit habere esse vel nō esse. z hoc est essentia. Vel circūstantiā p̄ductōis qua aliqd producit̄ ab alio. z qua accipit esse ab alio. z sic intelligit̄ Augustin⁹ qn dicit̄ qz filius quicqd̄ habet nascendo habet a patre. et sic filius capit esse per generationē. Ad argumentū p̄ncipale p̄z. qz p̄sona est termin⁹ z formalis z totalis. eo modo quo est ibi terminus totalis z formalis. Argumētus ad oppositū p̄cedo gratia conclusionis. q̄uis accipiat vnū falsum nisi melius intelligatur. **Distinctio. vi. Questio vnica.** **C**irca distinctio nem sextā quero. Utrum pater genuit filiū natura an voluntate. Et videtur qz voluntate. quia omne productū fm rationē exēplaris pducit̄ voluntate. filius est h̄iulsmōi. ergo zc. Ad d̄o. p̄z.

Ad cōfirmatōes

Ad sc̄d̄m du.

Ad t̄rtiū dubiū

Ad argumētum p̄mū

Ad cetera argu.

Ad q̄rtū dubiū

Ad argumētum p̄ncipale

Distinctio sexta.

Questio I

quia exemplar nō hz rōem pncipiū nisi pcurrē
 reuolūtate. Ad inoz p3. qz filius est p̄cognitus
 2 p̄uolūtus sed om̄e tale producit fm̄ ratōnez
 exemplaris. Assumptū p3. qz in p̄mo signo ori
 ginis pater intelligit 2 diligit om̄e qd̄ est sum
 me diligendū. ḡ filiū. Ad oppositū quod pro
 ducitur volūtate producit p̄ringēter deus nō
 producit p̄ringēter. ḡ 7c. Ad questionē d̄ qz
 p̄r naturā genuit filiū nō volūtate. Primū
 declarat. qz dīna eēntia est pncipiū oim̄ actus
 um diuinor. I3 eēntia sub rōe eēntie nō dicat
 pncipiū actus qui est opatio sed qui est eē. sed
 cū in eēntia sit diuersa p̄siderare attributa. q̄
 sunt in ip̄a realiter vnū. rōne tñ̄ distincta. Act⁹
 refertur ad eēntiā fm̄ hoc attributū vel illud.
 h3 qz exigit cōditio actus. sicut itelligere ē ab
 eēntia dīna in q̄rum ip̄a est intellectus et res
 volite que possūt eē vel nō esse producunt ab
 eēntia in q̄rum ip̄a est volūtate. Et qz de rōne
 ḡnātōnis est vt producat genitū in similitudinē
 generātis. 2 hoc productōnis pncipiū p̄inet
 ad naturā cuius est ex sibi sibi producere.
 ideo d̄ qz p̄r naturā ḡnāt filiū. Scdm̄ declar
 at qz aliqd̄ esse v̄fieri volūtate dupl̄r potest
 intelligi. Vno modo vt ablatiū designat cō
 comitantiā tm̄. sicut ego possum dicere qz ego
 sum homo mea volūtate. qz scz volo me eē hoz
 minē. 2 hoc modo pōt dici qz p̄r generat filius
 volūtate. sicut est deus volūtate. qz vult se eē
 deum. 2 vult se ḡnare. Alio mō sic qz ablatiū
 ip̄orat habitudinē pncipiū fm̄ qz artifex ope
 ratur volūtate. qz volūtās est pncipiū opatio
 nis. 2 fm̄ hūc modū dicimus qz deus pater nō
 genuit filiū volūtate. sed volūtate produxit
 creaturā. Unde in libro de synodis d̄. Si q̄s
 volūtate dei tanq̄ vnū aliqd̄ de creaturis filiū
 um factū dicat. anathema sit. Cui⁹ rō est. quia
 volūtās 2 natura h3 hoc differūt in causando
 qz natura determinata est ad vnū. s̄ voluntas
 nō. Cui⁹ est rō. qz effectus assimilaf forme agē
 tis p̄ quā agit. manifestū aut̄ est qz vnū rei non
 est nisi vna forma naturalis p̄ quā res h3 esse.
 Unde quale ip̄s est tale facit. sed forma p̄ quā
 volūtās agit nō est vna tm̄. sed sunt pl̄es rōes
 intellectu. Unde quod volūtate agit nō tale
 est quale est agens. sed quale agēs vult 2 intē
 dit illud eē. ḡ volūtās est pncipiū eoz que p̄nt
 sic vel aliter eē. eoz aut̄ que nō p̄nt nisi sic esse
 natura est pncipiū. quod aut̄ pōt sic vel aliter
 eē longe est a natura diuina. sed hoc p̄inet ad
 rōem creature. ideo dicendū qz p̄r genuit filiū
 nō volūtate sed natura. Unde bylarius dicit
 li. de synodis. oibus creaturis substantiā vo
 luntās dei attulit. sed naturā filio dedit. ex im
 passibili aut̄ nō nata substantia p̄fecta natitas

talia em̄ cū vita creata sunt qualia de esse vol
 luit. filius aut̄ natus ex deo talis subsistit qua
 lis est deus. Iste modus ponēdi q̄cqd̄ sit de
 cōclusionē cōtinet multa falsa 2 absurda. Pri
 mo falsum est qd̄ dicit. qz eēntia sub rōe eēntie
 nō dicit pncipiū actus q̄ est opatio. sed q̄ est
 esse. qz qn̄ aliqua sunt vnū 2 idē oibus modis
 ex pte rei. vnū nō est pncipiū alterius. s̄ eēntia
 2 esse fm̄ istū sunt vnū in deo oibus modis
 ex natura rei. ergo eēntia nō est pncipiū esse
 plus qz eēuerso. Si dicat qz differūt rōe. Lō
 tra hoc argutur est p̄us. qz sic nulla res differt
 ab aliquo reali. ergo dīa rōnis quecūqz nō fa
 cit qz eēntia q̄ est infinita in p̄fectiōe. sit p̄ci
 piū esse qd̄ est infinitū. P̄terea. qn̄ aliq̄ d̄nt
 sola rōne 2 nullo mō ex pte rei. nec quecūqz dī
 stinctio ex pte rei illis correspōdet. non est p̄
 vnū pncipiū alterius qz eēuerso. qz ista p̄in
 cipiatio in vno respectu alteri⁹ ex nullo in re
 exurgere pōt. nec ex seip̄is. manifestū est. ḡ 7c
 nullo igit̄ modo eēntia diuina est pncipiū esse
 qd̄ est realis ip̄e de⁹. Scdo est simpliciter fal
 sum qd̄ dicit. qz in eēntia sunt diuersa attributa
 que sunt vnū reali. 2 distincta rōe. qz imposs
 bile est qz aliqua q̄ sunt vnū reali distinguant̄
 rōe sicut ostensum est p̄r. Et si p̄teruiat qz ex
 hoc ip̄o qz cōcedit qz aliqua sunt vnū reali se
 quat. qz aliquo mō distinguntur. 2 nō reali. ergo
 rōe. Assumptū p3. qz ex h̄ ip̄o qz dicit aliq̄ esse
 vnū reali cōcedit illa esse aliquo mō plura. qz
 alit̄ non posset dici qz eēnt aliq̄. 2 nō sunt plus
 ra reali. ergo sunt plura fm̄ rōem. ḡ distingū
 tur fm̄ rōez. Ista p̄teruia nihil valet. qz qn̄ di
 cit qz aliq̄ sunt vnū reali. nō debz itelligi qz il
 la p̄positio sit vnū act⁹ exercitatus. qz tūc esset
 p̄positio simpliciter falsa. qz nulla sunt vnū rea
 liter. Ista v̄lis p̄z inductiue. q̄buscūqz demō
 stratis qz ista nō sunt vnū reali. Et si p̄teruias
 qz demōstro sortē 2 sortē albū. 2 dico qz ista sūt
 vnū reali. Hoc nō valet. qz demōstrādo sortē
 2 sortē albū. ista est f̄la h3 qz est act⁹ exercitatus.
 ista sunt vnū. p̄pter falsūz ip̄licitū. qz nō sunt
 aliq̄. s̄ vnū 2 aliqd̄ vnū. Si dicat. sortes 2 sor
 tes albus sunt 2 sunt aliqd̄ p̄ te. s̄ de n̄lo vno
 pōt verbū pluralis nūeri verificari. ḡ oportet
 qz sortes et sortes albus sint aliquo mō plura.
 Hoc nō valet. qz ad hoc qz verbū pluralis nu
 meri marie qn̄ est copulatia 2 aliqd̄ sequit̄ ve
 rificet. sufficit qz a pte subiecti ponatur plura.
 vel saltē sufficit vnū copulatiū. 2 tūc pōt p̄pos
 sitio esse vera. si copulatiua sit vera. 2 iō p̄t cō
 cedi sortes 2 sortes albus sunt aliqd̄. qz sortes
 est aliqd̄. 2 similiter sortes albus est aliquid. 2
 ita est falsa ista demōstrādo sortē 2 sortē albū
 sunt plura vel sunt aliq̄. fm̄ qz est actus exerci
 q̄ ij

Reprobaf opi.
 Primo

Scdo

B
 R̄fio quoz d̄s
 duo ponēs
 Primū

scdm̄

tatus. tñ fm q per esse intelligit vnus actus signatus sic est vera. 7 est ista ppō de istis terminis fortis 7 fortis albus vere pdicatur esse vnū reāl. et tñc actus exercitatus corūdens erit iste. fortis 7 fortis albus sunt vnū reāl. 7 hoc satis insinuat pbs pmo tbo. docēs q sunt idē 7 vnū numero. dicit sic. numero qd. s. sunt idem quoz noia plura. res aut vna. vt tunica et vestis. hoc est dictū de illis noibus vere predicaē esse idem numero. que lz sint diuersa nomina. 7 p pns illa noia nō sunt idem numero. tñ res importata est vna numero. 7 ideo ē hec vera. tunica et vestis sunt vnū numero fm q tunica 7 vestis sumunt significatiue. 7 ista est vera. tunica 7 vestis sunt plura noia 7 nō plures sed vna res fm q sumunt materialr. et ita de eis noibus pdicant dictiona ppf diuersitatem supponis. 7 hoc est possibile 7 aliter nō Et eodē modo pportionabilr est de pceptib⁹ q de ipis distinctis 7 qui nō sunt vna res vere pdicatur esse vnū. nō p se s p eadē re. Et isto modo de attribut diuinis vere pdicatur eēntia et vnitas realis. q̄tūcūq; ipa attributa nō sūt reāl diuina eēntia. q: sunt quidā cōceptus q nō sunt ipse deus. 7 ideo actus exercitatus cor respondēs nō debet eē iste. attributa sunt vnū reāl. sed iste: intellectus diuinus et sapiētia diuina 7 volūtas diuina sunt reāl 7 formalit 7 oimodo ipa diuina eēntia. ita q est hec vera intellectus diuinus est diuina eēntia. 7 tamē illud quod subicit hoc nō est diuina essentia.

Ex istis sequit q illud quod tertio dicit ē falsum. scz q actus refert ad eēntia fm h attributū vel illud. q: nullū attributū est illud cui pmo vel nō pmo cōuenit actus diuin⁹ q̄cūq; qz ipm attributū nō est nisi rō tñ. 7 nō est reāliter deus. q: intellectus diuin⁹ q nō est attributū. sed ipsamet eēntia reāl 7 formalr ille est pncipiū actus notionalis 7 nō est illud attributū.

Quarto. falsum est qd dicit. q intellectus est ab eēntia diuina. in q̄tum ipa est intellectus. q: intelligere nullo modo ē ab eēntia. cum sit ipa diuina eēntia oibus modis ex natura rei. 7 ita nō plus est intelligere diuinū ab eēntia diuina q eēntia diuina ab intelligere diuino. Si dicat q intelligere est actus secundus. ergo saltem fm modū nostrū intelligendi est ab eēntia tanq̄ ab actu pmo. Dico q intelligere diuinū nō est actus secundus pl⁹ q̄ eēntia diuina. et ideo nō est ab eēntia diuina. nisi fm modum intelligendi falsus. quia attribuit rei illud quod sibi repugnat. Unde intelligere quod est deus ipse simplr repugnat esse a quocūq; fm quēcūq; modū intelligēdi. Quis aliq; circa hoc habuerit falsum modū

E
Tertio

f
Quarto

intelligēdi. *Quinto dicit falsum in secūdo articulo. Ubi dicit q volūtas 7 natura differūt in causando. q: natura est determinata ad vnū nō sic volūtas. q: hoc nō p̄r habere nisi duplicē intellectū. Vel q natura nō p̄r agere nisi vnū. volūtas aut plura. Vel q natura nō habet in p̄tate sua agere vel nō agere 7 volūtas habet. Primus intellect⁹ est falsus. q: sol pducit plures effectus 7 in eodē sicut p̄r. q: calefacit 7 illuminat. 7 in diuersis. sicut patet manifeste. Pretea. si volūtas tñ possit in vnū tñ p̄tingent sic q haberet in p̄tate sua ferri in illud vel nō ferri in illud. ad huc sufficiēter distingueret a natura in causando. ergo q natura possit tñ in vnū. 7 volūtas in plura. nō facit p se ad hoc q distinguatur in modo causando. Similiter si dicat q volūtas p̄r in plura nō aut natura. Aut intelligis q p̄r in plures volitiones. vel in plures actus sequētes volitionē. Nō pmo modo. q: respectu istarū fm istos volūtas est tñ passiuā nō actiuā. s natura p̄r in multa passiuē. q: a diuersis p̄r recipere diuersa. sicut volūtas a diuersis obiectis recipit volitiones. ergo p hoc nō distinguit a natura in modo causando. Si secūdo mō. 7 in illos actus exteriores nō fertur volūtas nisi mediāte actu interiori. ergo volūtas nō p̄r in plura nisi p diuersa in ea recepta. sed sic p̄r natura in plura. q: idē subiectū habet diuersa principia actiuā p̄r in diuersa. Si dicat q volitio nō est principū eliciēdi actū exteriorē sed sola volūtas. Contra. sicut frequēter est acceptū. omne absolutū necessario fm cursū nature p̄suppositū effectui: est causa illius i aliquo genere cause. s ista volitio necessario p̄supponitur effectui fm cursū nature. ergo est causa in aliquo genere. Aut p̄r illa d̄ra inter naturā 7 volūtatē intelligit secūdo mō fm istū. q: fm eū volūtas nō p̄r in aliqd nisi iudicatū ab intellectu. ita q fm veritatē iudiciorū in intellectu est varietas in voluntate. ergo p̄ma ind̄ra nō est in volūtate sed in intellectu. 7 itaq; p̄bar q intellectus nō esset principū p̄ductiuū sicut q volūtas. Pretea. voluntas est principū p̄ducēdi sp̄m̄ctm. 7 tñ necessario. q ita poterit esse principū p̄ducēdi filiū. Quis necario ergo volūtas nō est tñ principū eoz que p̄r sic 7 aliter esse. sed etiā alicui⁹ qd necario est. q p hoc nō p̄r plus p̄bar q volūtas nō est principū p̄ducēdi filiū q sp̄m̄ctm. Pretea. volūtas fm eū respectu finis necario determinat ergo illa d̄ra nō valet. Sexto. falsus est qd dicit vel nō est ad p̄positū. scz q effectus assilatur forme agentis per quā agit. q: quero. Aut ista assilatio est in genere aut in specie. aut in*

B
Quinto

D
Sexto.